

ឯកសារគម្ពីព្រះត្បែតបិដកស្កាននេះ ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះតែ្របិដកដប៉ុន។

ឯកសារគម្ពីវព្រះ វែត្រ បិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០ គឺជាវបស់ ខ្យាសិកា កាំង ល្អិច វ័ណ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា, ធ្វើជូនលោកត្រូអគ្គបណ្ឌិត ច៊ុត-សាវង្ស ។ និងទុកក្នុង គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ សម្រាប់ដាធម្មទាន ។

វែកសម្រួលតាមកុំព្យូទ័វ តម្រូវិនុបកវណ៌អានរអទ្បិត្រូនិច ដោយខ្ញុំព្រះកវុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ៕

www.5000-years.org

र्द्धः रिक्ष छैद्धेक्षकाकी क्ष्मकेष्ठिक्षकाकार्द्धः अभक्षकेष्ठिक्षकाकार्द्धः अभक्षकेष्ठिक्षक

m

និស្សតិយកណ្ឌ នឹង ចាចិត្តិយកណ្ឌ

បោះពុម្ពលើកទី ៤

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ ព. ស. ២៤៩៨

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ ស្វមផ្គង់ស្មារតីស្វត្រព្រះធមិនទ្ចិសជ្ជនជនជាតិខ្មែរ ។ ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃថិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។ ព្រះធមិនៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានស្វត្រចេញពីជម្រៅជួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជនជាតិជប៉ុន ។

> このカンボジア版南伝大蔵経を カンボジアの佛教徒へ 贈ることができることに感謝します。 これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន ! ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីពោរព !

គម្ពីរព្រះថ្ងៃចិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃចិដក នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ ចកច្រៃពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គីត្រូវចំណាយ ពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធមិរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ភរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិក ជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ភជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដូងចិត្ត ជ្ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំង មនុស្សជាតិទ្ធទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងឡេវត ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តី ទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគ្លួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជ្ងំនគម្ពីរព្រះត្រៃចិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្តេជ្ញាចិត្ត របស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាព ក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និង ប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん! 敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん!

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球 上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未會有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の 時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ (南伝大蔵経) 復刻救援委員会

 世話人代表
 無着
 成恭
 世話人
 松永
 然道
 有馬
 実成

 事務局長
 篠原
 鋭一
 伊藤
 佳通
 渡井
 奎一

 杉谷
 義純
 茂田
 真澄

 前田
 利勝
 中島
 教之

永 六輔

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace-loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence. July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE

Project Manager: The Rev. Seikyo Muchaku Secretary General: The Rev. Eiitsu Shinohara

Management Team:

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

វិនយខិ៩កា មហាវិក**ន្ត័**

ត់តំយភាក

ന

ត្ថិស្បត្តិយកស្តា ន័ម ទា**ចិត្តិយកស្តា**

វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គស្ស

តព័យោ ភាគោ

ឧមោ តស្បី ឧឌុខោ អលេខោ ភាគាំភាគិន់ក្រី ឯ

ធំស្បត្តិយកណ្ដ<u>ា</u>

ប៊ីវរវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(೧) គេជ សមយេជ ពុន្ធោ ភភ។ វេសាលិយ៍ វិហាត់ កោតមកោ បេត់យេ ។ គេជ ទោ បជ សមយេជ ភភាតា ភិក្ខុជំ ត់បីវ៉េ អជុញាត់ ហោត់ ។ ជពុក្តិយា ភិក្ខុ ភភាតា ត់បីវ៉េ អជុញាត់ខ្លំ អញ្ញាជៅ ត់បីវេជ តាមំ បរិសន្តិ អញ្ញាជៅ ត់បីវ៉េជ អារាមេ អច្ជខ្លិ

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

ភាគទឹ៣

ភ្នំសូមនមស្ការ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអហេន្តសម្មាសមុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ។

និសុក្រ្តិយកណ្ដ

បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ទាំង ៣០ នេះឯង មកកាន់ « ខ្ទេស (គឺព្រះបាតិមោត្ដដែលសង្ឃត្រវស់ដែងរាល់កន្វះខែ) ។

ប់វិរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

អញ្ជោនៅ តិទីវេនេ ឧហាធំ ជុំតរត្តិ ។ យេ គេ ភិក្ខុ អព្វិញ សន្ដ្ឋា លផ្ចុំនោះ កក្តេចកា សិក្ខាតាមា តេ ជជ្ឈាលខ្ញុំ ១លខ្ញុំ វិទាខេត្ត ភេតុ ស នាម ជព្វក្តិយា គឺគ្នា អនិបេតាចំរាំ ជាបស្បត្តិតំ ។ អ៩លោ តេ ភិក្ខុ ភព់តោ ឯនមន្ត អាពេចេសុំ ។ អ៩ទោ កក្ស ឯទស្មី និធានេ ឯទស្មី បការណេ កិត្តសខ្យុំ សឆ្និទាតាខេត្ត ឧត្តុក្លិយ ភិក្ខុ ខជិត្តិ សច្ចុំ ការ ស្គេ ភិក្ខាប់ អភិបតាបីកំ សាបស់តំ ។ សប្ដុំ ភភវតិ ។ វិកាហ៌ ពុន្ធោ កក្ស អនុខុទ្ធាំក់ សេឃពុរិសា អ ននុលោមិតាំ អញ្ជន្ងំមំ អស្សាមលាតាំ អតាហ្វីយំ អគ្គរហ្គុំ ខានុ ស្គុំ ស្គុំ ស្គុំ ស្គង ដូច្នេះ សេសសំរុសា អន់ក្រេច្អ យក្សាជ ខេត្ត មោយពុះស អព្យសញ្a ំ ។ បសាខាយ បស*ត្*ាខំ ។ គិះយ្យភាវយ

វិនយ៍ប៊ីជា មហាវិភង្គ

ចុះកាន់កំពង់ផ្លួតទឹក (ស្វៀកដណ្ដប់) ចីវម្លេយ ែត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលជាអ្នក ជ្រុថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជាអ្នកមានសេចក្តុអៀន ជាអ្នកក្ដៅក្រហាយនឹងជាប ជាអ្នកពេញចិត្តទាងការរៀនសុត្រ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពេលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធពុគ្គិយភិក្ខុ ษิธมษังเบ็ร็ลเบ็บโตมหลังรกับร่า (ซีรรเบ็ร) เพิ่มคัณล์ ข លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះ-ដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ៤ព្រះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ (ទង់ឲ្យប្រជុំភិត្តសង្ឃ រួច ត្រាស់សួរបញ្ជាក់ ទៅពួកធព្វគ្គិយភិត្ត ក្នុងពេលនោះថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយបាន ប្រើបាស់អតិ-អេកចីវរ មែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ ការនោះពុំតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ 🕼 🕉 បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកឯងរាល់គ្នាធ្វើនេះ មិនទំនង មិនសមបែប មិនសមគុរ មិនមែនជារបស់សមណៈ ជាការមិន តហ្វី មិនគួរបើនឹងធ្វើសោះ ម្នាលមោឃបុរសព៌ងឡាយ **គួរបើដែរ អ្**ក ឯងរាល់គ្នានឹង [ซี] បាស់អតិរេកចីវា (យ៉ាងនេះ) គ្នាល មោ**ឃបុរសពុំង-**ទ្យាយ អំពើដែលអ្នកឯងរាល់គ្នាធ្វើនេះ និងបាននាំមនុស្សដែលមិនទាន់ ြေးဗျာGြင်းဗျာGြို့ရှိ ပွဲမှားခုလျိုင်္မလရာခြင်းဗျာGဟ် ေတြရီးကြီးကြေးဗျာ

នឹស្សគ្គិយកណ្ដេ បីវរវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិនិទានិ

។ មេ ។ រៅញ មន ភិក្ខា។ ៩មំ សិក្ខាមន៍ ។ ខ្លឹ-សេយ្យ៩ យោ មន ភិក្ខា អភិបត្តិហំ សយ្យ និស្សក្តិយំ ទាចិត្តិយន្តិ ។ រៅញ៉ូនំ ភភាតា ភិក្ខានំ សិក្ខាមន៍ មញ្ជូតិ ហោធិ ។

(២) នេះជ ទោ បន សមយោន អាយស្មាតា មាខថិសា ឧឌ្ឍេឌ្ស នជាទី ឈេង ឯ មាជាសា ខ អានគ្នោ នំ ខំរ៉េ អាយស្នា សារីបុន្តស្បូ ឧានុ-ភាមេ ហេតំ ។ អយស្នា ច សាវីបុត្តោ សាគេនេ វិហរត្ថ ។ អ៩ទោ អាយស្មាតា អានឆ្ងស្បី ៧៩៩យោ ភ្ កក់តា សំគ្នាបន់ បញ្ចន់ ន អភិប្រកប់អំ ជាប្រតព្វ ឋឌញ្ ទេ អភិក្រេចកំ ឧប្បន្នំ អសញ្ចំ ច័ក់ អាយ-ស្មុតោ សារីពុត្តស្បូ ជាតុកាមោ អាយស្មា ខ សារ-បុត្តោ សាគោតេ វិហាត់ គាថ់ នុ ទោ មយា បដិបដ្ចិ-ឧស្ថិ ត អនុសោ មាល់សាំ មានបើរ ឯងសុខ និ អាពេចេស៍ ។ គាំវច៌ាំ មនានន្ត សារម្យុត្តា អាកច្ចិស្ប-ត់ទំ ។ នាម វា ភភក និវសំ ឧសមំ វាគ៌ ។

និស្សគ្គិយពណ្ឌ ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ បញ្ញត្តិនិទាន

ទ្បើងទៀត(នោះ)ក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភ្មុំកូទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រវស់ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយបើប្រាស់អតិ-ក្រេចវែរ (ភិក្ខុនោះ) ត្រវនិស្បគ្គិយថាចិត្តិយ^(១) ។ ឯសិក្ខាបទនេះព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញាត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះហើយ ។

(២) គ្រានោះ អតិកេចវិក កើតទ្បើងដល់ព្រះអានន្ទដ៏មាន
អាយុ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុចន់ប្រគេនចីវិកនាះទៅព្រះសារីបុត្ត
ដ៏មានអាយុ ។ តែព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លោកគង់នៅឯនគរ
សាកេត (មិនខាន់និមន្តមកដល់) ។ វេលានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
គិះវិះគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានបញ្ហាត្តសិក្ខាបទថា កិត្តមិនត្រិវ
ទ្រទៃផំអតិកេចវិកឡើយ ឥឡូវអតិកេចវិក កើតឡើងដល់អញហើយ
អញមានបំណងនឹងប្រគេនចីវិកនេះទៅព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ តែព្រះ
សារីបុត្តដ៏មានអាយុ លោកគង់នៅឯនគរសាកេត តើអញត្រវបត់បត្តិ
ដូចម្ដេចអេះ ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានកាបចូលសេចក្ដីនុះ
ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គខ្ពង់ត្រាស់សូវថា ម្នាលអាននូ
ចុះសារីបុត្តនៅយូវប៉ុន្មានថៃទ្រត់នឹងមកដល់ ។ ព្រះអាននូកាបទូលថា

១ គឺអតិប្រកបីវិរតោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិលចិត្តិយ ។

វិនយប់ដពេ មហាវិភង្គោ

អេ៩លោ កកវា រានស្មី និយៈនេ រានស្មី បកកោយ នម្មី
កេខ កេទ្ធា កិត្ត អាមន្លេស អនុជានាមិ ភិក្តាប់ ឧសាហបរមំ អត់កេតិប៉ាំ ជាប់ខ្ញុំ រ៉ាញ បន ភិក្ខាប់ ៩មំ
សិក្ខាបនំ ឧន្ទិសេយ្យាថ និដ្ឋិតទីវស្មើ ភិក្ខានា
ឧត្តិសេយ្យាថ និដ្ឋិតទីវស្មើ ភិក្ខានា
ឧត្តិសេយ្យាថ និងប្រុស្និយ៍ ទាច់ត្តិយន្តិ ។

នេញំ ។ អញ្ញាធាន ក្នុង ក្ខិស ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្

វិតយចិដាក មហាវិភង្គ

(ទើបលោកនឹងនិមន្តមកដល់) ។ េញ្ច្រានិទាននេះ ដំណើរនេះ

ត្រះដ៏មានត្រះភាគ (ខ្មែរធ្វើធម្មីកថា ហើយ ត្រាស់ហៅកិត្ត្ ទាំងឡាយមក
ក្នុងវេលនោះថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ គថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នា
ទុកអតិក្រេចីវៃ កំណត់ ត្រឹមដប់ថ្ងៃ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
ត្រូវសំដែងនូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលបើចីវរសម្រេចហើយ (ក្តី)
ក្សិនដោះហើយ (ក្តី) កិត្តត្រូវទុកអតិក្រេចីវៃ បានតែត្រឹមដប់ថ្ងៃ បើឲ្យ
កន្ងងហ្មូសពីដប់ថ្ងៃនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៣) តែង់ពាក្យថា ចីវរសម្រេចហើយ អធិច្បាយថា ចីវរដែល
ភិក្ខុជានធ្វើរួចហើយក្ដី ចីវរដែលជាត់ដោយចោរជាដើមលួចយកទៅក្ដី ចីវរ
វិនាសដោយសត្វកណ្ដៀរជាដើមកាត់ក្ដី ចីវរដែលភ្លើននេះក្ដី សេចក្ដី
ជ្រាថ្នាក្នុងចីវរ (របស់កិត្តនោះ) ដាច់ស្រឡះក្ដី ។ ពាក្យថា កមិន
ដោះហើយ គឺកមិនដែលដោះដោយបណ្ដាមាតិកា ៤ យ៉ាង មាតិកា
ណាមួយ ឬសង្ឃជានប្រជុំគ្នាស្ងាតដោះក្នុងកាលជាចនោះ ។ ពាក្យ
ថា កំណត់ តិមដប់ថៃ្ង គឺកិត្តត្រវិទុក (អតិភេចវែរ) កំណត់យ៉ាងយូវ
ជានតិមាតដប់ថៃ្ង ។ ចីវរដែលកិត្តមិនជានអធិដ្ឋាន មិនជានាំកប្ប

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បីវិរវគ្គស្ស បឋិមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

ច្បុំ នាម ជន្មំ ចុះរបន់ អញស្លាំ ចុះ ក្រៃប្រទិនមុ បត្តិទ⁽⁰⁾ ។ នំ អន់ក្សាមយ នោ និស្សក្តិយំ យោតិនិ^(៤) ឯកានសេ អុណេក្តម នេ និស្សក្តិយំ យោតិ និស្សជ្ជិតឲ្ំ សង្ឃស្បា ។ ឧណស្ស ។ បុក្ខលស្ស ។ ១ ឯវិញ្ បន កិក្ខាប់ និស្សជ្ជិតឲ្ំ ។

(៤) គេន កំត្តាញ សង្ឃំ ឧបសន្ល័មិត្តា ឯក់សំ ឧត្តាសេខ្តុំ កាត្តិ រុឌ្ឈានំ កំក្តិនំ ចានេវន្ចិត្តា ឧក្តុជិក់ និសីឧិត្វា អញ្ជល់ បក្កហេត្វា ឯវមស្ប បែនយោ ឥនំ មេ កន្តេ ចីរ៉ាំ ឧសាហាតិក្តាខ្លំ និស្បក្តិយំ ឥមាហ់ សង្ឃស្ប និស្បជ្ជាមិតិ ។ និស្បជ្ជិត្វា អាបត្តិ ខេសេតព្វា ។ ព្យុត្តេន កិត្តាញ បដិព្យល់ន អាបត្តិ បដិក្កហេតព្វា និស្បដ្ឋចីរ៉ាំ ឧតព្វំ សុឈាតុ មេ កន្តេ សង្ឃៀ ឥនំ ចីរ៉ាំ ឥត្តខ្លាមស្ប កិត្តាលេ និស្បក្តិយំ សង្ឃស្ប និស្បដ្ឋ ។ យនិស្សស្បាមស្បាតិក្ខាលេ និស្បក្តិយំ សង្ឃស្ប និស្បដ្ឋ ។ យនិស្សស្បាមស្បាតិកាល់ សង្ឃៀ ឥមំ ចីរ៉ាំ ឥត្តខ្លាមស្បា

១ និ. វិកច្បនុបតចច្ចិម ។ ៤ និស្សគ្គិយំ ហោតីតិ ឯត្ត ហោតិសទ្ចោ អតិរេកជាហេ វាវេយ្យ សុត្តេ អតាតតត្តា ។ ឥតរថា សុត្ត់ ឩនំ សិយា ឯវំ និស្សគ្គិយំ ហោតិ ៣ចិត្តិយន្តិ វាវេយ្យ ។ វិបារេត្វា តហេតព្ំ ។

តិស្សគ្គិយកណ្ឌ ចំរែវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ សិក្ខាបទវិភង្គ

ឈ្មោះថាអតិកេចីវ ។ បណ្ដាចីវេទាំង ៦ ចីវេណាមួយដែលគូចចំផុត
គួរួលមកិត្តិកែប្បធាន ឈ្មោះថាចីវ ។ ពាក្យថា បើខុកឲ្យកន្ទង់
ហ្លួសពីដប់ថ្ងៃនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយ អធិប្បាយថា ចីវរ កាលបើអរុណរះ
ឡើងក្នុងថ្ងៃ ១១ (ឡើងទៅ) កិត្តិត្រវលះចេញ គឺត្រវលះដល់ជំនុំ
សង្ឃ ឬគណ: ឬបុគ្គល ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រវលះ (ចីវរ
ដល់ជំនុំសង្ឃ) បែបយ៉ាងនេះ ។

(៤) កិត្តនោះឯង ត្រូវ(យកចីវរដែលជានិស្បត្តិយនោះ) ចូលទៅរក
ជំនុំសង្ឃ ហើយធ្វើ៖ ត្តរាសង្គ (ចីពរ) ទៀង ស្មា ម្ខាងរួចសំពះបា ទាកិត្តបាស់
ទាំងឡាយ ហើយអង្គ័យ ច្រហោង ប្រណម្យអញ្ហលើឡើង ពោលនឹងសង្ឃ
យ៉ាងនេះថា បពិត្រ ព្រះគម្លែងសង្ឃដ៏ចំរើន នេះចីវររបស់ខ្ញុំកន្ងងដប់ថ្ងៃ ត្រូវ
និស្បត្តិយហើយ ឥឡូវខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់ជំនុំសង្ឃ ។ លុះ (កិត្តនោះ)
លះរួចហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តចេញ ។ កិត្តអ្នកធ្លាសអង់អាចត្រវិទទួល
អាបត្តិ ត្រូវប្រគល់ចីវរដែលលះបង់ឲ្យដោយពាក្យថា បពិត្រពេះសង្ឃ
ជ័ចរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ពាក្យខ្ញុំ ដ្បិតកិត្តឈ្មោះនេះ (ទំ) បានលះចីវរនេះ វែដល់ត្រូវនិស្បត្តិយដល់ជំនុំសង្ឃ ហើយ ចេតម្លាងអាលដ៏សមគួរដល់
សង្ឃហើយ សង្ឃត្តិយដល់ជំនុំសង្ឃហើយ ចេតម្មានកាលដ៏សមគួរដល់
សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវប្រគល់ចីវរនេះ ឲ្យទៅកិត្តឈ្មោះនេះ (២) វិញចុះ ។

^{•-&}gt; គ្រឹង់នេះត្រូវដាក់ឈ្មោះបញ្ចូលមក គឺបើភិក្ខុនោះឈ្មោះអ្វី ត្រូវចេញឈ្មោះនោះ ដូច ឈ្មោះថា ពុទ្ធរត្តិត ជម្មវក្ខិត សង្ឃរត្តិត ដាដើម ។

វិសយបិដពេ មហាវិកង្គោ

ដូច្នេះ នេសាសាន្ទ័យ នូប្បីដ្ឋិញ មុខសុ មិទ្ធា ព្រំ នេសាសាន្ទ័យ ម្នាំ និស្សីភ្ជំ មុខ មេ មេ មេ ព្រំ នេសាសាន្ទ័យ មុខ នេះ មេ មេ មេ មេ ព្រំ នេសាសាន្ទ័យ និស្សីភ្ជំ និងមេ មិន្ទ្ធាំ មេ ព្រំ នេសាសាន្ទ័យ និស្សីភ្ជំ និងមេ មិន្ទ្

វិតយប៉ាជា មហាវិភត្ត

- (៤) (បើលះបីវដល់គណ:) ភិក្ខុនោះ ត្រវិច្ចលទៅវភភិក្ខុ ប្រើនអង្គ (គឺកិក្ខុបរុប ឬពីររូប) ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គ៍ ទៀង សា ម្ខាងសំពះទៀបបា ខា ភិក្ខុហស់ទាំងឡាយ រួចអង្គ័យ[ច ហោង[បណ្ដម្មាញលីឡើង ពោលនឹង កិត្តទាំងនោះយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន នេះចីវររបស់ខ្ញុំ កន្ទង ដប់ថ្ងៃ ត្រវនិស្សគ្គិយហើយ ឥឡូវ១ំ្សមូលះចីវានេះដល់លោកដ៏មានអាយុ ទាំងឡាយ ។ គិត្តនោះលះរួចហើយ ត្រវស់ដែងអាចត្តិចេញ ។ គិត្ត អ្នកគ្នាសអង់អាច ត្រវិទទួលអាបត្តិ រួច ត្រវិទ្យិចវីវាដែលភិក្ខុល៖នោះដោយ ពាក្យថា សុមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ស្ដាប់ពាក្យ១ំ ចីវរនេះ របស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជានិស្យុគ្គិយ លោកបានលះបង់ដល់លោកដ៏មាន វាយុទាំងឡាយហើយ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់លោកដ៏មាន អាយុទាំងឡាយហើយ អស់លោកដ៏មានអាយុត្រវៃប្រគល់ចវីវនេះឲ្យទៅ ភិក្ខុឈ្មោះនេះវិញចុះ ។
- (៦) (បើលះដល់បុគ្គល) ភិក្ខុនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុមួយរូប ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គ៍ ឆ្នៅង៍ ស្មាទូង រួចអង្គ័យ ច្រហោង ប្រណម្បអញ្ជល់ឡើង ហើយពោលនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាង៍នេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ នេះចីវែរបស់ខ្ញុំ ភន្ទង់ដប់ថ្ងៃហើយ ត្រីវតែលះបង់ ឥឡូវខ្ញុំសូមលះចីវែនេះដល់លោក

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្យុ ១ឋមសិក្ខាបទស្សុ អាបត្តិវាពា

ច្ចុះ មាលសាំខេ ឧត្តិខ្មុំ រ ម្នាំ មាលសាំខេ ឧត្តិខ្មុំ មានខ្ញុំ ខេមេខណិ នេះមិ

(៧) ឧសាហាត់ក្កា នេ អត់ក្កា នួសញ្ជាំ និស្បាក្តិយំ

ទាខិត្តិយំ ។ ឧសាហាត់ក្កា នេ មេខត់កោ និស្បាក្តិយំ

ទាខិត្តិយំ ។ ឧសាហាត់ក្កា នេ អន់តិក្កានួសញ្ជាំ និស្បាក្តិយំ

ទាខិត្តិយំ ។ ឧសាហាត់ក្កា នេ អន់តិក្កានួសញ្ជាំ និស្បាក្តិយំ

ក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អន់ជំនួនេ អន់ជំនួនសញ្ជាំ និស្បាក្តិយំ

ទាខិត្តិយំ ។ អាកាប្បីនេ កែប្បីនសញ្ជាំ និស្បាក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អាស្បារ្ទីនេះ ស្បារ្តិសំ ទាខិត្តិយំ ។ អាន ដេ នេះ ស្បារ្តិ យំ ទាខិត្តិយំ ។ អាន ដេ នេះ ស្បារ្តិ យំ ទាខិត្តិយំ ។ អាន ដេ នេះ សប្បី និស្បាក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អាន នេះ នេះ សប្បី និស្បាក្តិយ៍ ទាខិត្តិយំ ។ អាន នេះ សប្បី និស្បាក្តិយ៍ ទាខិត្តិយ៍ ។ អាន នេះ នេះ សប្បី និស្បាក្តិយ៍ សប្បី និស្បាក្តិយ៍ មាន សប្បី និស្បាក្តិយ៍ សប្បី និស្បាក្តិ សប្បី និស្បាក្តិ សប្បិសិស្ស និស្បាក្តិ សប្បី និស្បាក្តិ សប្បិសិទ្ធ សប្បី និស្បាក្តិ សប្បី និស្បាក្តិ សប្បី និស្បាក្តិ សប្បិសិទ្ធ សប្បិស្បាក្ស និស្បាក្តិ សប្បិសិទ្ធ សប្បិសិសិទ្ធ សប្បិសិទ្ធ សប្បិសិទ្ធ សប្បិសិទ្ធ សប្បិសិទ្ធ សប្បិសិទ្ធ សប្បិ

និស្សគ្គិយកណ្ដ ចឺវំរវគ្គ សឺក្ខាបទទី ១ វារៈដែលគ្រូវអាចគ្គិ

ដ៏មានអាយុ ។ ភិក្ខុនោះ លុះលះរួចហើយត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវទទួលអាបត្តិ ហើយត្រូវបែតល់ចីវវដែលលះបង់ដោយពាក្យ ថា ខ្ញុំឲ្យចីវវនេះទៅលោកដ៏មានអាយុវិញ ។

(៧) (កាលបើចីវវ) កន្ទង់ហ្លួសដប់ថ្ងៃហើយ កិត្តដឹងច្បាស់ ថាកន្ទង៍ ត្រវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ (កាលចើចវែរ) កន្ទង៍ហួសដប់ថ្ងៃ ហើយ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ (កាលបើ ចីវរ) ដែលកន្ទងហ្លួសដប់ថ្ងៃហើយ កក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្ទង េ ត្រ។ និស្សគ្គិយចាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវែ) ដែលមិនទាន់ចានអធិដ្ឋាន ហើយកិត្តសំគាល់ថាបានអធិដ្ឋានហើយ ត្រវនិស្សគ្គិយចាចិត្តិយ ។ (កាល បើចីវរ) ដែលកិត្តមិនទាន់បានវិកហ្វ ហើយកិត្តសំគាល់ថាធានវិកហ្វ ត្រវនិស្សគ្គិយថាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវែរ) ដែលកិត្តមិនទាន់បានលះ :ហើយកិត្តដឹងច្បាស់ថាជានលះ ត្រវនិស្បគ្គិយជាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) មិនធាត់ទេ ហើយភិត្ត្តសំគាល់ថាធាត់ ត្រូវនិស្សគ្គិយធាចិត្តិយ (កាលបើបីវវ) មិន១០៤េ ហើយកិត្តសំគាល់ឋា១០ ត្រវនិស្សគ្គិយ ចាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវៃ) ភ្វើងមិននេះទេ ហើយកិត្តសំគាល់ថា ភ្វើងនេះ

វិនយប់ជកេ មហាវិភង្គោ

និស្សត្តិយ៍ ខាច់ត្តិយ៍ ។ អហៃត្ត ហៃត្តសញ្ជី និស្សត្តិយ៍ ទាច់ត្តិយ៍ ។ និស្សត្តិយ៍ ចំរាំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិតុញ្ជតិ អាចត្តិ ខុត្តដស្ប ។ ឧសាហានតិត្តាខ្លេ អតិត្តាខ្លះ សញ្ជី អាចត្តិ ខុត្តដស្ប ។ ឧសាហានតិត្តាខ្លេ ម៉េទំនិកោ អាចត្តិ ខុត្តដស្ប ។ ឧសាហានតិត្តាខ្លេ ម៉េទំនិកោ អាចត្តិ ខុត្តដស្ប ។ ឧសាហានតិត្តាខ្លេ ម៉េទំនិកោ អាចត្តិ ខុត្តដស្ប ។ ឧសាហានតិត្តាខ្លេ អាធិត្តិសញ្ញី

(d) អភាពត្តិ អន្តោនសាល់ អភ្ជុំនិត្តិ កែច្បើតិ ស្បែដើត្ត ខស្បិត្តិ មុខស្មិត្តិ ឧយិត្ត អភិ្ជិតិ្សា ឧយិសិត្ត ស្រែសិត្តិ ឧសិបិត្តិ មុខស្មិតិ ស្រាស្តិ

្នំស្បីដី ឧណ្ឌ ខេទ្ទី ៤៣ ខេ មួយ ខេ ខេទិស្តិលា មួយ ទីសារីដី ឧណ្ឌ ខេទ្ទី ៤៣ ខេម្ម មេលាខ ខេម្មិសិលា មួយ ទីសារីដី ឧណ្ឌ ខេទ្ធ ៤៣ ខេម្មិសិលា មួយ

e-le ឱ. ម. គណ្ណន្តិ ។

វិនយប់ជិក មហាវិភង្គ

ត្រវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចវែរ) ចោរឥតបានប្លន់យកទេ តែកិត្តសំគាល់ថាចោរប្លន់យក ត្រវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កិត្តមិនបានលះ ចីវវដែលត្រវនិស្សគ្គិយ ហើយយកមកប្រើប្រាស់ តែវិអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវែរ) មិនទាន់កន្ងង៍ហួសដប់ថ្ងៃទេ កិត្តសំគាល់ថាកន្ងង៍ហើយ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវែរ) មិនទាន់កន្ងង៍ហួសដប់ថ្ងៃទេ កិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវែរ) មិនទាន់កន្ងង៍ហួសដប់ថ្ងៃទេ កិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវែរ) មិនទាន់កន្ងង៍ហួស ដប់ថ្ងៃទេ កិត្តមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវែរ) មិនទាន់កន្ងង៍ហួស ដប់ថ្ងៃ ហើយ កិត្តកំពុំ កាលបើចីវិវា មិនទាន់កន្ងង៍ហួស ដប់ថ្ងៃ ហើយកិត្តកំពុំ កាលបើចីវិវា មិនទាន់កន្ងង៍ហួស ដប់ថ្ងៃ ហើយកិត្តកំពុំ កាលប់ថាមិនទាន់កន្ងង៍ទេ មិនត្រវិអាបត្តិទ្វើយ ។

- (៤) វារ:ដែលមិន ត្រៃវមាបត្តិនោះ គឺភិក្ខុជានអធិដ្ឋាន បានវិកប្ប ក្នុងទាន់ក្នុងដប់ថ្ងៃ១ ភិក្ខុជានលះ១ ចីវេជាត់១ ចីវេខុ០១ ចីវែក្កើង នេះ១ ចីវរចោរដណ្ដើមយក ១ ចីវៃដែលភិក្ខុយកដោយសេចក្ដីសិទ្ធ សាល ១ ភិក្ខុធត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ជាតិ ១ ។
- (៩) ក្នុងសម័យនោះឯង ពួកឧព្វគ្គិយកិត្តមិនប្រគល់ចីវរដែលលះ ឲ្យទៅកិត្ត (ម្ចាស់ចីវរ) នោះវិញ ។ កិត្តទាំងឡាយណា ដែលជាអ្នក មានសេចក្តី ជ្រាថាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងនោះ ក៏លើកទោស

និស្សត្តិយកឈ្នេ ចីវវវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស «ក្រុងប្បញ្ញត្តិ

N

បឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

គិះដៀល បន្ទេរសថា គួរបើដែរ ពួកឧព្វគ្គិយគិត្តមិនឲ្យចីវេដែលលះ
(ទៅគិត្តម្ចាស់ចីវេ)វិញ ។ គិត្តទាំងអម្បាលនោះ ក៏ក្របទូលសេចក្តីទុំះ
ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ពង់គ្រាស់
សួរទៅពួកឧព្វគ្គិយគិត្តថា មាលគិត្តទាំងឲ្យាយ ព្ទថា អ្នកទាំងឲ្យាយ
មិនបានឲ្យចីវេដែលលះ (ទៅគិត្តម្ចាស់ចីវរ) វិញ មែនឬ ។ ពួក
ឧព្វគ្គិយគិត្តកាបទូលថា មែន ព្រះអង្គ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
ព្រះភាគខ្ពង់បន្ទេរស ។ បេ ។ រួបខ្ពង់ធ្វើធម្មភិថា ត្រាស់ហៅ
គិត្តទាំងឡាយ ដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលគិត្តទាំងទ្បាយ គិត្ត
កុំមិនឲ្យចីវេដែលលះ (ទៅគិត្តម្ចាស់ចីវរ) វិញ គិត្តណាមិនឲ្យ គិត្តនេះ
នៃវតាបត្តិទុក្ខដ ។

សិក្ខាបទទី១១ប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(೧೦) គេខ សមយេខ ពុធ្វោ ភកវា សាវត្ថិយ រួសរទ្ឋ ខេឌ្សខេ អស្នុជ្ជាំ្រូវ មាបគេ ៤ ខេខ ទោ បន សមយេខ ភិក្តា ភិក្តានំ ហត្តេ ខីវ៉ា និក្តាិបិត្វា សនុវត្តបាន ជនបនចារិទាំ បក្តាមត្ថ៌ ។ តាន់ ចីវារន៌ $\hat{\mathbf{v}}^{(0)}$ និក្ខិត្តន៍ កណ្តិតន៍ ហោនិ ។ តានិ បីវានិ $^{(k)}$ ភិត្តា ជុំតាបេត្ត ។ អន្ទុសា ទោ អាយស្មា អានផ្ដោ សេខាសនទាវិត អាហ៍ឈ្លា នោ ភិក្ខុ តានិ ទីវានិ វិតាបេខេ្ត ឧ៍ស្វាន យេន គេ គិត្ត គេឧបសង្គមិ ចីវេវាជំ កាណ្តាត់តាជំតំ។ អ៩ទោ គេ កិត្ត អយ្មវ្រា អាខៈទំទីសារី តាខេត្ត អាបេខេស៊ី ឯ មាល់សាំ មាខៈសើ ជជា្ឈន់ ១យន់វិទា ខេត់ គេថំ ហំ សម ភិក្ខុ ភិក្ខុជំ ចីរ៉ាំ និត្តិចិត្តា សន្ទ្រពេធ ជនបនចាក់ ជយុត្ត នៃ ឯង៩សេ មាល់ មានយើ ឯងម្រ ស្លែមស្តុំ អាព្រេស ។ អ៩ទោ កក្ស ត្រូ កិត្ត បដ្តិប្តិ

[🏮] ចីវិវវិសេតិថិ ជាឋោ ។ 🔈 ឱ្យាបឺយមរម្មបោត្តកេសុ ន ហោតិ ។

ស៌ក្ខាបទទី ៤

(๑๐) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ពែះដេតពន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្តី ទៀបក្រងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ (ចែនរួបបាន មើចវែរទុក នៅដៃភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ (រួច សៀកដណ្ដប់)តែ ស្បង់នឹងច័ពរចេញទៅកាន់ជនបទចារិកទៅ ។ ឯចីវរដែលភិក្ខុ ធ្វើខុកនោះ យូរពេកក៏ដាមត្វក្សាអស់ ។ ភិត្តទាំងទ្បាយក៏យកចវេទាំងអម្បាលនោះទៅ ហាលសំដិល ។ ត្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថាននិមន្តទៅកាន់សេនាសនថាវិក ក្រទ្យេកទៅ ឃើញកិត្តទាំងនោះ**កំពុង** ហាលសំដិលចីវទាំងនោះ ក៏ដើរចូល ទៅជិតភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅជិតហើយសួរទៅភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចីវទោំងនេះដាមធ្លក់ជាំអស់ តើជាបេស់លោក ណា ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ភិបានប្រាប់សេចក្តីនុះដល់ព្រះអា-នន្ទដ៏មានអាយុ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក៏លើកទោស គិះដៀល បន្ទោស ឋា ភិក្ខុទាំងទ្យាយមិនគួរបើនឹងផ្តើចវេទុកដាក់ដៃរបស់ភិក្ខុទាំងឲ្យាយ ហើយ (ស្វេកដណ្ដប់) តែស្បង់នឹងចីពរចេញដើរទៅកាន់ជនបទចារិកសោះ ទើប[ា៖អានន្ទដ៏មានអាយុ | ក្រាបទ្លលសេចក្តីនុះដល់[ពេះដ៏មាន[ពេះភាគ ជាម្ចាស់ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគជាម្ចាស់ (ទង់ ត្រាស់ស្ទុវត្ថប

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ប៉ីវិវវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស គឺលានភិក្ខុវិត្ថុ

လေးငံ့ က်ေး အိုက္ဆူး အိုက္ဆူး အိုက္ဆိုး အိုက္ခ်ား အိုက္ခ်ား အိုက္ခြား ត្រស់ខ្លួច ស្រ្គា ស្រ្គា ស្រុក នេ ភិក្ខាវ មោយបុរិសា ភិក្ខានំ ហគ្គេ ចំរាំ ជិក្ខាំចិត្តា សន្ទាត្រពន ជនបនចាត់ បក្តម៉ូស្ស្រ្តិ នេះ កិត្តាថ မျက္သည္ႏွံ ႔ မက္ေတးက မက္ဆာ့ႏွံ ႔ မွားတြာျက-វាយ ។ ខេ។ ឯវញ្ជ ខន ភិក្ខាវ ៩មំ សិក្តាបន់ នទ្ធិសេយ្យថ ធ្វើសព្ទុះមុំ ភ្នំស្សា នុព្តម្មុំ ស្សាធ រាយនៃត្បី ខេ មួយ ខ្មុំ ខ្មុំពេល រូសិព្រម្ពេញ ចូមាំង្គីញ ទេខេត្តិយត្តិ ។ ឯវេញ្ជិន ភភាតា ភិក្ខុន សិក្ខាបន់ មញ្ជូន ហោង ។ ញូន្ត

វេជនីល្ទាស់ មេខ សេ ឧទ មានលេខ អយិនបេ មួយ យោមគ្នីក្នុង ច្រលេអុំ មានជីឌ មនិយោ ឧក្សិ សេខ្ទី មេ ខិឌុ ច្រលេអុំ មានជីឌ មនិយោ ឧក្សិ សេខ្ទី មេ ខិឌុ ច្រលេអុំ មានជីឌ មនិយោ ឧក្សិ សេខ្ទី មេ ខិឌុ ច្រលេអុំ មានជីឌ មនិយោ មេ សេខិ្ធ មេ ខិឌុ ច្រលេអុំ មានជីឌ មេខិត មេខិត្ត សេខិ្ធ មេ ខិឌុ ច្រលេអុំ មានជីឌ មេខិត មេខិត្ត សេខិ្ធ មេ ខេត្ត ប្រសេអុំ មានជីឌិ

និស្សត្តិយកណ្ឌ ចីវរវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ រឿងភិក្ខុមានជម្ងឺ

ទៅពួកកិត្តទាំងនោះថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ពុថាកិត្តទាំងឡាយបានផ្ដើចវែវ ឲុកនៅដៃកិត្តទាំងឡាយ ហើយ(ស្នៀកដណ្ដប់) តែស្បង់នឹងចីពរចេញដើរ ទៅកាន់ជនបទចារិក មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូម ទង់ព្រះ មេត្តា (្រុស ហេតុនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន(ពះភាគ *e្*ង់បន្ទោសថា *ម្នាល់កិ*ក្ខុទាំងឡាយ គួរបើដែរ មោឃបុរសទាំងនោះ ហ៊ាន ផ្ដើចវែរទុកនៅដែកិត្តទាំងឡាយ (ហើយស្លៀកដណ្ដប់) តែស្បង់ នឹងចីពរចេញដើរទៅកាន់ជនបទចារិក ម្នាលកិក្ខទាំងឡាយ អំពើដែល អ្នកធ្វើនេះ និងបាននាំមនុស្សដែលមិនទាន់ដែះថ្នា ឲ្យបានដែះថ្នា ឡើង ឬមនុស្សដែលបាន ជែះថ្ងាហើយ ឲ្យវិងរឹតតែជែះថ្ងា (ឡើង (នោះ) $\hat{\pi}$ (ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ ត្រវេសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះ យាងនេះថា កាលបើចីវរបេសក្ដិកូស (មិចហើយ កឋិនដោះហើយ បើកិត្តនៅ បាសចាក់ តែចីវរ សូម្បីតែមួយយប់ ក៏តែវនិស្សគ្គិយ ជាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង់បានបញ្ជូតកិត្ត យាងនេះហើយ ។

(๑๑) គ្រានោះឯង ក្នុងក្រុងកោសម្ពី មានភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ ។ ពួកជនជាញាតិក៏បានបាត់ប្រើបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនោះថា សូមឲ្យ លោកមាសនិមន្តមក យើងនិងផ្គង់ផ្គង់បម្រើ ។ ទាំងភិក្ខុទាំងទ្បាយ

វិនយបំដីកេ មហាវិភង្គោ

ញាតភា ទំ ឧបដ្ឋាំសុុក្ត្រីទំ ។ សោ ឃាមាយ ភ**ក់តា** អាវុសោ ភិក្ខាន់ សិក្ខាន់ ខេញតំ ន ទីខីវេធ វិប្បវ-សិតពុន្ធិ អមាញុម្ភិ កំហនោ ឧសក្ដោមិ តិទីវេមានាយ បត្តម៉ាត់ សាហំ កម្មការម៉ាត់ ។ កក់គោ ឯគមគ្ន អារោប្រសុំ ។ អ៥លោ ភភក ឯតស្មុំ ជំនាធេ ឯតស្មុំ បការលោ ជញ្ជី ភាជ់ ភាគ្នា ភិក្ខា អាមធ្លេស៊ី អនុជានាមិ ភិទ្ជាជ កិលាឧស្ស ភិទ្ធាលា គិទ្វាជន អាឡាវស់សម្មត់ ខាត់ ។ ឃុំ ពេច ភ្នំពេ ខាត់ ។ ខេច ភូហាចេច ភិក្ខាស សង្ឃុំ ឧបសន្ល័មិត្តា ឯកំសំ ឧទ្ទាសង្ខំ ការិត្តា វុឡាធំ ខាខេ វគ្គិត្វា ឧត្តដ៏តំ ធំសំធំត្វា អញ្ជល់ ជន្លាស្សា ត្រុងមារី នេត្តពេល អសុ មន្ត្រី មូលាយេ ច សក្ដោច តិចាំមោខាយ បក្ដាច់តុំ សេាហំ ភគ្នេ សង្សំ မွားရွားကျင့် မေးရှိသို့ မေးရှိနှာ မေးရှိသည်။ မေးရှိသည်။ យាខិតត្យ តត់យម្បី យាខិតត្យ ។ ព្យុត្តេខ ក់ក្នុងា င်္ဂန္တာကေန ကန့္စို ကောက္ခနည္တေ မကေသဆံုးမွာ မက္ခ

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

ក៏ជុយនិយាយថា ម្នាល់៣វុសោ លោកចូរនិមន្តទៅចុះ ពុក្យាតិគេនឹងចាន ផ្គត់ផ្គង់ប ι ប់រំលោក ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោ ទាំងទ្យាយ (ពេះដ៏មាន(ពេះភាគ(ទង់ហុនបញ្ជាតុសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុទាំងទ្យាយ រុថហើយថា គិត្តមិន ត្រៃវនៅ ប្រាសហកា ត្រែចីវេទេ គិតឲ្យវទូន១៉ូមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងយក តែចីវរចេញ ដើរទៅបានឡើយ ខ្ញុំនឹងទៅមិនកើតទេ ភិត្តទាំងទ្វាយក៏បានទុលសេចក្តីទុះ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះ**ភា**គជាម្ចាស់ ។ េត្រោះនិទាននេះ ដំណើវនេះ (គុះដ៏មាន(គុះភាគជាម្ចាស់ ក៏ធ្វើធម្មកថា ក្នុងវេល នោះ ហើយ ត្រាស ហៅកិត្តទាំងឡាយថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ តហគតអនុញាតឲ្យជំនុំសង្ឃឲ្យនូវសម្មតិ ដើម្បីឲ្យនៅ/ជាសហកាវៃត-ចវរដល់ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺ ។ មាលភិក្ខុទាំងឡាយ (សង្ឃ) ត្រវិឲ្យសម្មតិ យាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលមានដម្លឺនោះ $\left\{ s_i t_{ij}^{o} t_{ij$ ¢ត្πសង្គ[ទៀងសម្ពង វូចសំពះចា្ទាក់ក្លាស់ទាំងឲ្យ w (ចហោងផ្នង់អញ្ចូលីឡើង ពោលនឹងសង្ឃយាងនេះថា ឥឡូវ១ំ្មានជម្ងឺ មិនអាចនឹងយក់(ត្រចីវរចេញដើរទៅបានទេ ឋពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំនោះសូមសម្មតិដើម្បីនៅជ្រាសចាក់ផែចវីវ នឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុ តែសេមគំបេពីដេងផង ត្រសេមគំបេចដងផង តិត្តអ្នក គ្នាសអង់អាច ត្រូវញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា ឋព/ត/ពះសង្ឃដ៏ចំ**រើ**ន

និស្សត្តិយកណ្ដេ ចីវវវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស អវិប្បវាសសម្មតិ

សង្ឃោ អយ់ ឥត្តខ្មាមោ ភិក្តុ កំលានោ ឧ សក្តោតិ ត្ថិវាទោខាយ បក្ខទំ_{ទំ} ។ សោ សថ្បំ តិទីវាជ អាច្បាក្រសសម្មត់ យោខត់ ។ យធំ សផ្យស់ បត្តភាល់ ស ឡោ ឥត្ឌាមស្បី ភូមិខោ ខ្លួញ អ្នះ ស្នាំប្រមាសគិន្ ឧឧយោ រ ស្មា សាខ្លី រ ស្យាស់ គេ ងទើ មន្ត្រី អយុំ ឥត្តិស្នាមោ ភិត្តិ ភិលានោ ន សក្តោតិ គិច-វាមានាយ បត្តម៉ាត់ ។ សោ សផ្លំ តិខីប្រែ អហ្បៃក្ស. មាត់ខ្មុំ លានខ្មុំ រាមឡើរ មុខមានអាវិធ្វេស ខ្មុំព្រះ អាច្បាក្រស្តិត ខេត្ត ៤ ៣ស្បាយស្នា ១៩ភ មុខិសិតមារី មួយ៉ុសេ ខ្ពុញពេ អ្សារិបុមមានិទួល នាជំ សោ តុណ្ឌស្បី យុស្សី ខង្គុំ ឧង្គំ សោ. ភាសេយ្យ ។ ច្ចុំ ស ស្ពេច ឥត្តម្ភាមស្បា កិត្តលោ គិចិវេបន មុំពិរុប្សភាគីឌ្ ៤ ៦ឧឌ្ ភាឌុីភារី ឧទ្សា ឧស្សា ៤ ស្សាន្ទ ស្លាយក្នុង ១ ស្សា ឧទ ក្ទុស ឥទ សិក្សាបន់

និស្សគ្គិយកណ្ដូ ច័វរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ អំពីអវិប្បវាសសម្មតិ

សូមព្រះសង្ឃស្លាប់ពាក្យ១ (ដ្បិត) ភិក្ខុនេះឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចនឹង យក(ត្តចីវរចេញដើរទៅបានទេ ។ ភិក្ខុនោះមកសូមសម្មតិដើម្បីនៅ/បុស ហក់(ត្របីវេនឹងជំនុំសង្ឃ ។ បើកម្មមានកាលល្មមសមគូរ្ដល់<mark>ស</mark>ង្ឃ ហើយ សង្ឃត្រវិទ្យសម្មតិដើម្បីនៅ ប្រាសចាក់ តែចីវរដល់កិត្តឈ្មោះនេះ ចុះ ។ វាចានេះ(ជាពាក្យផ្ដើម)ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដឹ ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្លាប់ពាក្យ១ កិត្តនេះឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចនឹង យក តែចីវរចេញ ដើរទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះសូមសម្មតិដើម្បីនៅប្រាស់ហក គ្រៃចីវរនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យនូវសម្មត់ដើម្បីនៅ ជ្រុសហក់ត្រិចីវរដល់ភិក្ខុ ឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យនូវសម្មត្តដើម្បីនៅប្រាស់ ភាក់ តែចីវរដល់ភិក្ខុឈ្មោះ គុរ្វដល់លេកដ៏មានអាយុអង្គ័ណា សុរួមឲ្យលោកដ៏មានអាយុអង្គ័ នោះសៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា សូមឲ្យលោកដ៏ មានអាយុអង្គនោះនិយាយឡើង ។ ការសម្មតិដើម្បីនៅ បា្រសចាក់ តែចីវរ សង្ឃជានឲ្យដល់កក្ខុ ឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឲ្យសម្មតិគួរដល់សង្ឃ េញ៖ ហេតុនោះបានជាសង្ឃសៀម ។ ១១០ខែកន្ទៅហេតុនេះដោយករិយាសៀម យាងនេះ (ខុតជាការស្រេច) ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវ $\hat{\mathcal{N}}$ ដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលបើចីវែរបស់ភិក្ខុស(មចហើយ

វិនយចិជិកេ មហាវិកង្គោ

រដ្ឋាសេល្យថ ខ្ញុំនៃខ្លាស្សី ភ្នំពេល វិទ្យាសេល្យ អញ្ញា ស្ត្រាសាស្ត្រិល ស្ត្រិស្តិល ស្ត្រិស្តិល ភ្នំ ។

(១៤) ខ្មុំនេច្ំកុំខ្ញុំ ភិត្តលេ ចំរាំ គន់ វា **ហេតំ** នដ្ឋ ក វិនដ្ឋ ក ឧឌ្ឍ័ ក ចីកោសា ក ឧបច្ចុ ។ ឧត្តស្ គាមិ នេតិ អដ្ឋ មាតិ កោរ អញ្ជាប់ មាន់កាយ ពុព្ធនំ មោធិ សម្ពេធ វា អន្តរា ១៣៩ មេហាភិ ។ ឯកសត្តម្បី ២ ភិក្តុ និចិយធ ဂျိုးရေတြသွဲ့ မရို့ခြိတ် ၃ ချိမ်းမရို့အ မ អន្តរកសកោន វា খកវត្តឡ ខេ វិទ្យុវត្ត ហោតិ^(១) ។ អញ្ត ភិក្សុមុន្ថិយានិ ឋេខេត្ត ភិក្សុមុន ។ ត្តិស្បត្តិយ៍ យោត្តិតិ សមា អុណោត្តមធេន និស្បត្តិយ៍ ហោធិ ធិស្បីជ្ញិតញ្ញុំ សឱ្យសា្នក គលៈសា្នក ពុត្តបស្ប រា ១ សាញា ឧច ភិក្សាប ខ្ទុការីជួនឆ្នំ ១ នេច ភិក្ខុសា សស្នំ ន្ទសន្ទ័ទិត្តា ១ ខេ ។ រៀមក្ស វចន៍យោ

ឯករត្តម្បី ចេ រិប្បវុត្ត ហោតីត្យាទី ឧពេចិយមរម្មៈយត្តពេល ន ទិស្សតី ។

វិតយបិជា មហាវិភង្គ

តឋិនដោះហើយ បើកិត្តនៅប្រាសចាក់តែចីវ សូម្បីតែមួយយប់ ត្រវ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀវលែងតែកិត្តដែលបានអវិប្បវាសសម្មត់អំពីសង្ឃ ។

(១៤) តែង៍ពាក្យថា កាលបើចីវអបស់ភិក្ខុស មេចហើយ អធិប្បាយ ឋា ចីវវដែលគិត្តបានធ្វើច្រជាស្រេចហើយក្ដី ចីវវបាត់ក្ដី ចីវវដែល១០ក្ដី ចីវក្រុងនេះក្ដី ចំណងក្នុងចីវដោច ស្រឡះក្ដី ។ ពាក្យថា កឋិនដោះ ហើយ អធិប្បាយថា កឋិនដោះហើយ បណ្តាមាតិកាទាំង៤យ៉ាង ដោយ មាតិកាណា មួយ ម្យ៉ាងទៀតកឋិនដែលសង្ឃជានដោះក្នុងចន្លោះ ពាក្យថា បើភិក្ខុនៅ បា្រសាក់ តែចីវ សូម្បីតែមួយយប់ អធិប្បាយថា បើកិត្តនៅ បាសហកសង្ឃដិត្ត ឧត្តរាសង្គឹត្ត ស្បង់ត្ត សូម្បីតែមួយយប់ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែកិត្តដែលបានអវិហ្បវាសសម្មតិអំពីសង្ឃ លើកលែងតែកិត្តដែលបានអវិហ្យកសម្មតិអំពីសង្ឃ ពាក្យថា និស្បគ្គិយ អធិប្បាយថា ចីវរជានិស្បគ្គិយដំណាលនឹងពេល ដែលអុរុណរះឡើង ភិក្ខុនោះឯង ត្រវលះ (ចីវរនោះ) ដល់សង្ឃ ឬគណ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ចាវរនោះកិត្ត្ ត្រាវលះបង់យាងនេះ ។ កិត្ត្ នោះ ត្រូវចូលទៅកាន់ជំនុំសង្ឃ ។ បេ ។ ហើយពោលនឹងសង្ឃយ៉ាងនេះថា និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចឹវវវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស មាតិកា

(១៣) ភាមោ ឯកមុខភាព នានិឧភាព ចូណុកចូ

ៗ នេះ ក្នុង ក្នុ

០ ខ.ភ. ពិថីវរំ ។ ៤ ឧ. ភ្គំ វិប្បវត្ថិ ។ ភ. ឯករត្តំ វិប្បវត្ថិ ។

និស្សគ្គិយពណ្ឌ ច័វរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ អំពីមាតិកានៃសិក្ខាបទនោះ

(១៣) ស្រកមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារដ្បេងគ្នា ផ្ទុះមាន ឧបហរតែមួយ មានឧបហរផ្សេងគ្នា ឃ្វាំងមានឧបហរតែមួយ មានឧបហរ ផ្សេងគ្នា បញ្ចាមានឧបហរតែមួយ មានឧបហរផ្សេងគ្នា រោងមាន ជែងបួ**ន** មានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ជ្រាសាទមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ជ្រាសាទមានដំបូលត្រងិល មានឧប**ចារាតមួយ** មានឧបចារផ្សេងគ្នា នាវាមានឧបចាវតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ពួក ឈ្មញរទេះមានឧបហរតែមួយ មានឧបហរផ្សេងគ្នា សែមានឧបហរតែ មួយ មានខ្**ប**ចារដេ្យង៍គ្នា លានស្រវមានឧបចារតែមួយ មានខ្**ប**ចារ ផ្សេង*ត្នា សូ*នច្បារមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេង*ត្នា វិហារមាន* ឧបហវតែមួយ មានឧបហរផ្សេង៍គ្នា ទីជិតដើមឈើមានឧបហវតែមួយ មានឧបចារផ្សេងតា ទីវាលមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ។

វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

្រៃ ស្រា ស្រុចស្ស ស្រុខ ស្រុស្ស តាមោ ហោត់ មរិក្ខាំត្តោ ច អន្តោតាមេ ចីវ៉ាំ និក្ខាំបំត្វា អណ្តោម វឌ្គតំ ។ អបវិគ្គិ៍ ខ្មោ ហេតំ យង្មំ ឃព ចីវាំ និក្ខិត្ត ហោតិ តស្មឹ ឃ៧ វត្តព្វ ហត្តទាសា က န ဂါဝဟ်အားကို ၅ ဆာန္အေတာက ဆာမ $^{(0)}$ ဆာဆာက္လ-សុ ្ត្រា ហេតុ មាំគ្នាត្តេ ២ យុស្ ឃពេ ចីវាំ ធំឡុំ ស្ពាត់ តង្មុំ ឃ វេទ្ទត់ំ មាសាល ។ ខា្ទមុ លេ វា ហត្ថាសា វា ឧ វិជេហ៌គេពុំ ។ សភាយំ កម្មន្ន មាត្តទាសេ ចំរាំ និក្ខាំមិត្យ សភាយេ វត្តឲ្យំ ច់រ៉ាំ និក្ខិចិត្តា សភាយេ វត្តព្វំ ធ្ងារមូលេ វា ហត្តមាសា វា ឆ ជំនាញ់តម្លំ ។ អព្យុធ្វើ សោធ លេឃ្មុំ ឃព ច័ព្រំ ខ្មុំក្នុំ ហោត់ តង្មុំ ឃព វត្តឲ្យ ហត្ថទាសា វា ឧ វិ៩ហិតុតំ ។

១ ឱពេចិយមរម្មបោត្តពេស្ ឥទំ ៣វេទូយំ ៩ ហោតិ ។

វិនយប់ជា មហាវិភង្គ

(១៤) ស្រុកដែលឈ្មោះថាមានឧបចារតែមួយ (នោះសំដៅយក) សករបស់ ត្រកូលតែមួយ ដែលគេរាំងព័ទ្ធ (របង៍) ជុំវិញ ភិក្ខុត្រវទុកចីវរ ក្នុងវាងក្នុងស្រុក ហើយនៅក្នុងវាងក្នុងស្រុក ។ ស្រុកដែលគេមិនបាន វាងព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកបីវេក្ខងផ្ទះណា ត្រូវនៅក្នុងផ្ទះនោះ ម្យ៉ាងទៀតមិន ត្រវលះហត្តបាសឲ្យើយ ។ ស្រកដែលឈ្មោះថាមានឧបចារផ្សេងគ្នា គឺ សភរបស់ ត្រកូលផ្សេងគ្នា គេបានរាំងព័ទ្ធជុំវិញ កិត្តទុកចិវិវក្នុងផ្ទះណា តែវនៅក្នុងផ្ទះនោះ ឬនៅក្នុងរោងដាទី ប្រជុំ ឬទៀបទារ ហើយមិនតែវ លះហត្តធាសឡើយ ។ កាលបើកិត្តទៅក្នុងរោងជាទី ប្រជុំ ត្រវទុកចីវក្មេង ហត្តបាស ហើយនៅក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ឬទៀបទ្វារ មិនត្រវលះហត្តបាស ទ្យើយ ។ បើកិត្តទុកចីវវក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ត្រូវឲ្យនៅក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ဖွဲ့ စေါ့ ဖခှား ၊ ကို ယမိုး ေတြးလႊတ္ပန္အရာ နား ေရွိေတာ့ v ၊ ကို လြန္လားမြဲလ ေန မိုး បុរនរាំងព័ទ្ធទេ ភិក្ខុទុកចវែក្ខុងផ្ទះណា ត្រូវនៅក្នុងផ្ទះនោះ ហើយមិនត្រូវ លះហត្តបាស ឡើយ ។

(១៥) បើផ្ទះរបស់ ត្រកូលតែមួយ ដែលគេបានរាំងព័ទ្ធជុំវិញ មាន ល្វែងផ្សេង ៗ គ្នា មានបន្ទប់ផ្សេង ៗ គ្នា កិត្តិ ត្រៃក្របីវេទាងក្នុងផ្ទះ

និស្សត្តិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

អន្តោធិបសេខ វគ្គតំ ។ អបវិត្តិតំ ហោតិ យស្មំ កក្តេ ចំរាំ ជិត្តិតំ ហោតិ តស្មំ កក្តេ វគ្គតំ ហគ្គទាសា វា ជ វិជហិតតំ ។ ជាជាគុលេស្ប ធិបសជំ ហោតិ បវិត្តិតំ ហោតិ តស្មំ កក្តេ វគ្គតំ ន្ទារមូលេ វា ហគ្គទាសា វា ជ វិជ-ហិតតំ ។ អបវិត្តិតំ ហោតិ យស្មំ កក្តេ ច័រាំ ជិត្តិតំ ហោតិ តស្មំ កក្តេ វគ្គតំ ប្រាតិ យស្មំ កក្តេ ច័រាំ ជិត្តិតំ ហោតិ តស្មំ កក្តេ វគ្គតំ ហោតិ យស្មំ កក្តេ ច័រាំ ជិត្តិតំ ហោតិ តស្មំ កក្តេ វគ្គតំ ហេតិ យស្មំ កក្តេ ច័រាំ ជិត្តិតំ ហោតិ តស្មំ កក្តេ វគ្គតំ ហគ្គខាសា វា ជ វិជហិតតំ ។

លេស្តី ដេ ើ ខ្ពុពុំ ខ្ពុំខ្ពុំ សេរខ្ពុំ ឧ សេរខេត្ត នេះ ប្រេងខ្ពុំ ខេត្ត សេរខេត្ត សេរខេត សេរខេត្ត សេរខេត្ត សេរខេត្ត សេរខេត្ត សេរខេត្ត សេរខេត្ត សេរខេត សេរខេត្ត សេរខេត

តិស្សត្តិយកណ្ឌ ចីវរវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយ

ហើយ ត្រវនៅខាងក្នុងផ្ទះ ។ ផ្ទះដែលគេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ទេ (កិត្ត) ទុក ចីវរក្នុងហ្វែងណា ត្រវនៅក្នុងហ្វែងនោះ ហើយមិន ត្រវលះហត្តបាស ទ្បើយ ។ ម្យ៉ាងទៀតផ្ទះរបស់ត្រកូលផ្សេង ៗ គ្នា ដែលគេបានរាំងព័ន្ធ ជុំវិញ មានហ្វែងផ្សេង ៗ គ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗគ្នា (ភិក្ខុ) ទុកចិវិវក្នុង ស្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងស្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទារ ហើយមិនត្រូវលះ ហត្តបាសទ្បើយ ។ ផ្ទះដែលគេមិនបានកំងព័ន្ធជុំវិញទេ (ភិក្ខុ) ទុកចីវរ ក្នុងហ្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងហ្វែងនោះ ហើយមិន ត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ (๑៦) ឃ្វាំងរបស់ ត្រកូលតែមួយ ដែលគេបានរាំងព័ទ្ធជុំវិញ មាន ${\it log}$ ရးရေးရှင်း ာ န္ $p = {\it ense}$ မားလန္တ ${\it v}$ းရေးရပ် ၁ နော် ${\it ense}$ နော်နောက်နော်မဟုိရိ ហើយ ត្រវ់នៅខាងក្នុងឃ្វាំង ។ ឃ្វាំងដែលគេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ខេ (ភិក្ខុ) ខុកចីវរក្មន៍ល្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងល្វែងនោះ ហើយមិន ត្រូវលះ ဟန္တ ϕ λ ေရြိ ω γ မျိုန်းမြန်တ္စာရိst δ t δ tបានកំងត័ទ្ធជុំវិញ មានហ្វែង ផ្សេង ៗ ត្នា មានបន្ទប់ ផ្សេងៗគ្នា (ភិក្ខុ) ទុកចីវរក្នុងល្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងល្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទារ ហើយមិន ត្រៃលេះហត្តបាស ឡើយ ។ ឃ្វាំងដែលគេមិនបានកំងព័ទ្ធ ជុំវិញ ទេ ភិក្ខុទុក ចិវរក្នុងស្វែងណា ត្រវនៅក្នុងស្វែងនោះ ហើយមិន ត្រវលះហត្តទុាសឡើយ

វិនយប់ជា មហវិកង្គោ

ប្រងួត្តសា ។ ន ដៃហ៊ុនទំ ។

ប្រងួត្តសា ។ ន ដៃហ៊ុនទំ ។

ប្រងួត្តសំ ប្រាតិ នេះស្ពឺ នេះស្ពឺ ។ នានាកុលស្ប

ប្រជុំ និត្តិខ្ញុំ ហោតិ នេះស្ពឺ នេះស្ពឺ ។ នានាកុលស្ប

ប្រជុំ និត្តិខ្ញុំ ហោតិ នេះស្ពឺ នេះស្ពឺ ។ នានាកុលស្ប

ប្រជុំ និត្តិខ្ញុំ ហោតិ នេះស្ពឺ នេះស្ពឺ វត្តទំ ន្ទារមូលេ វា

្នុក្ស ខ្ទុំក្ខុំ ងខេស្តិស្តិ នេះ នេះ សេត្តិ នេះ នេះ សេត្

វិនយបិដិក មហាវិភង្គ

(១៧) បញ្ហារបស់ ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុខុកបវៃខាន់ក្នុងបញ្ហា ហើយ ត្រៃវនៅខាន់ក្នុងបញ្ហា ។ បញ្ហារបស់ ត្រកូលផ្សេង ១ គ្នា មានហ្វែង ក៏ផ្សេង ១ គ្នា មានបន្ទប់ក៏ ផ្សេង ១ គ្នា ភិក្ខុខុកបីវិវក្សេស្វែណ ត្រិវនៅ ក្នុងហ្វែងនោះ ឬត្រៃវិនៅខ្មេចព្រះ ហើយមិនត្រៃវិលះហត្តបុសឡើយ ។

(១៨) ប្រាសាទមានដ្រឹង ៤ បេស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុខុកចីវរទាង

ក្នុង ប្រាសាទមានដែង ៤ ហើយតែវនៅក្នុងទាងក្នុងនៃ ប្រាសាទមាន

ដែង ៤ ១ ប្រាសាទមានដែង ៤ បេសត្រកូលផ្សេង១គ្នា មានហ្វែងផ្សេង១

គ្នាមានបន្ទប់ផ្សេង១គ្នា ភិក្ខុខុកចីវរក្នុងហ្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងហ្វែងនោះ

ប្រាសាទមាន ដែង ៤ បេសត្រកូលផ្សេង១គ្នា មានហ្វែងផ្សេង១

ប្រាសាទមាន ដែង ៤ បេសត្រកូលផ្សេង១គ្នា មានហ្វែងផ្សេង១

ប្រាសាទមាន ដែង ៤ បេសត្រកូលផ្សេង១គ្នា មានហ្វែងនៅនេះ

ប្រាសាទមាន ដែង ៤ បេសត្រកូលផ្សេង១គ្នា មានហ្វែងនៅទេខាះ

ប្រាសាទមាន ដែង ៤ បេសត្រកូលត្រូវបាន មួយ ទៀតមិន ត្រវិល៖ហត្តបាសទ្វើយ ១

[១៩] ប្រាសាទវៃន៍របស់ ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុខុកចីវេខាន៍ក្នុន៍
ប្រាសាទវៃន៍ ហើយត្រូវនៅខាន់ក្នុង ប្រាសាទវៃន៍ ។ ប្រាសាទវៃន៍របស់
ត្រកូលផ្សេង ១ គ្នា មានល្ងែផ្សេង ១ គ្នា មានបន្ទប់ផ្សេង ១ គ្នា ភិក្ខុខុក
ចីវះក្នុងល្វែណា ត្រៃវនៅក្នុងល្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិន
ត្រៃវល់ះហត្តបាស់ឡើយ ។

(២០) ប្រាសាទមានដំបូលតែនិលរបស់តែតូលតែមួយ ភិក្ខុទុក
ចីវេទានក្ន្ត ប្រាសាទតែនិល ហើយតែវនៅទានក្នុង ប្រាសាទតែនិល ។

ប្រាសាទមានដំបូលតែនិលរបស់ត្រកូលផ្សេង ១ គ្នា មានហ្វែងផ្សេង ១ គ្នា

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនឹយំ

សម្ម៉ាយំ ហោតិ សលកក្តា សលង់ក្រោ យ ឬំ កក្តេ ចីក់ ឧិក្ខិត្តំ ហោតិ តម្មំ កក្តេ ក្តេត់ ធ្វារម្យល វា សត្វសាសា វា ឧ វិជីហ៊ិតតំ ។

ល្ខិស្សា ឬ ខ រួចសួនឆ្នំ ឯ នេះ ខ្ញុំ ខ្ញុ

[២២] ឯកក្សាសម្ប សត្តោ ហោតិ សត្តេ ខំរំ និក្ខំបំតា បុរតោ វា បច្ចុតោ វា សត្តព្ភព្ភា ឧ វិជហ៌តព្វា បស្បុតោ អព្ភព្នំ ឧ វិជហ៌តព្វំ ។ ឧរសក្សាសម្ប សត្តោ ហោតិ សត្តេ ច័រាំ និក្ខំបំត្វា បត្តេទាសា ឧ វិជហ៍តព្វំ ។

អន្តេរទេត្តេ ចូររុំ ភ្នំស្និក្ខិស្វា អន្តេរទេស្តេ វឌ្គម្និ ។ អន្តេរទេតេត្ត ចូររុំ ភ្នំស្និក្ខិស្វា អន្តេរទេស្តេ វឌ្គម្និ ។

១ ឱ. ម ហេត្តពេសុ ឥទំ ជាវេទ្យំ ន ហោតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវាវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយ

មានបន្ទប់ផ្សេង ៗ គ្នា ភិក្ខុខុកបីវរក្មង់ហ្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងហ្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្តបាសឡើយ ។

- (២๑) នាក់របស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុខុកចីវេទាជក្នុជនាក់ ហើយ
 ត្រៃវានាងក្នុងនាក់ ។ នាក់របស់ត្រកូលផ្សេង គ្នា មានល្វែងផ្សេង ។
 គ្នា មានបន្ទប់ផ្សេង គ្នា ភិក្ខុខុកចីវរក្នុងបន្ទប់ណា ត្រៃវនៅក្នុងបន្ទប់នោះ
 ឬត្រៃវនៅទៀបទារ ហើយមិនត្រៃវលះហត្តបាសទ្បើយ ។
- (២៤) ពួកឈ្មួញរទេះបេស តែកូលតែមួយ ភិក្ខុ ធ្វើចីវរទុកនឹងពួក ឈ្មញូវទេះ (នោះ) ទោះបីដើរ ទាងមុខរទេះក្ដី ទាងក្រោយទេះក្ដី មិនត្រៃវលះបង់បម្ងាយ ៧ អពុន្ត្យ (ដើរឲ្យឈ្មាត់) កែឡេក មើលទៅឃើញ (វទេះ) ទើបមិនត្រៃវលះបង់អព្គុន្នរ ។ ពួកឈ្មួញទេះ ប្រស់ត្រកូលផ្សេង គ្នា កិត្ត ធ្វើចីវរទុកនឹងពួកឈ្មួញរទេះ ហើយ មិនត្រវ ហះហត្តជាសាទ្បីយ ។
- (៤៣) ស្រែរបស់តែកូលតែមួយ គេបានបិទវាំងជុំវិញ កិត្ត ទុកចីវក្មេងខាងក្នុងនៃស្រែ (នោះ) ត្រូវនៅក្នុងខាងក្នុងនៃស្រែ (នោះ) ។ (បើស្រែ) គេមិនបានរាំងព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុមិនត្រៃវលះហត្តបាសទ្បើយ ។

អដ្ឋកថា ពន្យល់សេចក្ដីថា ៤៨ ហត្ថ ហៅថាមួយអក្តន្ទរ (ចម្ងាយ ៧ អក្ដន្ដរត្រូវជា ១៩៦
ហត្ថ) ។

នៃយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

នាសាគាលកា ខេឌ្គ សោឌ្ ឧក្ខេទ្ធិឌ្ឌ មេខាខេឌ្គ ភ្នាក្ស ខ្មុខិទ្ធិ មេខាខេឌ្គ វឌ្គមំ ខ្មាល់ មេខាខេឌ្គ សកា ។ ឧក្ខល់តមំ ។ អណ្តូខំខំ ខេរាខ្មុ សិខិស្ត សកា ។ ឧក្ខល់តមំ ។

លង់ខាមា ខ រួចសួងមុំ ឯ

សង់ខាមា ប ខ រួចសួងមុំ ឯ

ខេណ្ណមហេ ក្នុរុ ចូងខ្មុំក្នុង និរដៃហេ ប រង់មុំ
ខេណ្យមហេការី ខណ្ឌមហេ ឈ្មេះ សង់ខាមា ខ រួចសួងមុំ ឯ
ខេណ្យមហេការី ឧណ្យមហេ ឈេង ស្មូំខ្លួង អង្រើនយើមហេ
ខេណ្យមហេការី ឧណ្យមហេ លេង ស្មូំខ្លួង អង្រើនយើមហេ
ខេត្តមាំ ឯ
ឧត្តមមាស បាស់ ឯ
ខេត្តមាំ ឯ
ឧត្តមមាស បាស់ ឯ
ឧត្តមមាស បាស ឯ
ឧត្តមមាស បាស់ ឯ
ឧត្តមមាស បាស់ ឯ
ឧត្តមមាស បាស់ ឯ
ឧត្តមមាស បាស

វ្តីករិយេម កង្គបំយនវិ

បើស្រែបស់ តែកូលផ្សេង ។ គ្នា គេបានពំង័ព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុខុកបីវរក្នុង

១ ផក្សន់ នៃស្រែ (នោះ) ហើយ តែវ នៅក្នុង១ ងក្សន់ នៃស្រែ (នោះ) ឬ

(តែវ នៅ) ទៀបទ្វារ មិនត្រៃវលះហត្តបាស ឡើយ ។ (បើស្រែ)

គេមិនបានពំង័ព័ទ្ធជុំវិញ ទេ ភិក្ខុមិន តែវលះហត្តបាស ឡើយ ។

(৬៤) លានស្រាបស់ ត្រកូលតែមួយ គេរាំងព័ន្ធជុំវិញ ភិត្ត្ ខុកចីវរក្សនាងក្នុងនៃលានហើយ ត្រូវនៅក្នុងនាងក្នុងនៃលាន (នោះ) ។ (បើលានស្រាំ) គេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ខេ ភិក្ខុមិនត្រៃលេះហត្តបាស ឡើយ ។ លានស្រាបស់ ត្រកូលផ្សេង ១ គ្នា គេបិទរាំងជុំវិញ ភិក្ខុខុក ចីវរក្សនាងក្នុងនៃលានហើយ ត្រាំនៅទើបទ្វារ មិនត្រៃលេះហត្តបាស ឡើយ ។ (បើលានស្រាំ) គេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ខេ ភិក្ខុមិនត្រាំលេះ បន្ទើយ ។ (បើលានស្រាំ) គេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ខេ ភិក្ខុមិនត្រាំលេះ ហត្តបាសឡើយ ។

(៤៤) សួនច្បារបេស ត្រកូលតែមួយ គេបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ កិត្ត្ ឲុកចីវេខាងក្នុងសួនច្បារហើយ ត្រូវនៅខាងក្នុងខែសួនច្បារ ។ សួនច្បារ គេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ទេ កិត្តមិនត្រៃវលះហត្តបាស ឡើយ ។ សួនច្បារ របស់ ត្រកូល ផ្សេង ១ គ្នា គេបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ កិត្តឲុកចីវេក្សខាងក្នុង នៃសួនច្បារហើយ ត្រូវនៅ ទៀបទារ ហើយមិនត្រៃវលះហត្តបាស ឡើយ ។ សួនច្បារគេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ទេ កិត្តមិន ត្រៃវលះហត្តបាស ឡើយ ។

និស្សត្តិយកណ្ដេ ចឺវាវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

ត្រព្រ សម្សេ តរុ ខាខិតសព្រ ↓ ខាគ_(a) មុខខេម្ម កុម្មេខិប ភូម-(ជ្រ) អញ្ជើរមាមេ វាយ់ត្សព្រ ខាខិតសព្រ

[⇒] ឱុ ម. ហេត្តកេសុ ឥទំ ព្រះទ្យំ ន ហោតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវាវគ្គ សិក្ខាបទទី b បទភាជន័យ

(២៦) លំនៅរបស់ត្រកូលតែមួយ គេបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ កិត្ត ឲុកបីវិក្ខុង ភាងកង្គល់នៅ: ហើយ ត្រូវនៅ ភាងក្នុងលំនៅ ។ លំនៅ ដែលគេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ខេ កិត្តឲុកបីវិវក្ខុងលំនៅណា ត្រូវនៅក្នុង លំនៅនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្តបាស ឡើយ ។ លំនៅរបស់ត្រកូល ផ្សេងៗគ្នា គេបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ កិត្តឲុកបីវិវក្ខុងលំនៅណា ត្រូវនៅក្នុង លំនៅនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទារ ហើយមិនត្រូវលះហត្តបាស ឡើយ ។ លំនៅនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទារ ហើយមិនត្រូវលះហត្តបាស ឡើយ ។ លំនៅដែលគេមិនបានរាំងព័ន្ធជុំវិញ ខេ កិត្តឲុកបីវិវក្សសំនៅណា ត្រូវនៅក្នុង កំពេញ នៅ នោះ ប្រើយមិនត្រូវលះហត្តបាស ឡើយ ។

(២៧) មូប ឈើរបស់ ត្រកូលតែមួយ ក្នុងពេលថៃ ត្រង់មូប ឈើនោះ ផ្សាយទៅជុំវិញត្រឹមណា ភិក្ខុខុកចីវវក្នុងខាងក្នុងមូប ហើយត្រវនៅត្រឹម តែខាងក្នុងមូប (នោះ) ។ មូប ឈើរបស់ ត្រកូលផ្សេង ១គ្នា ភិក្ខុមិនត្រូវ លះហត្តជាស់ឡើយ ។

(២៤) ដែល ហៅថា ទីវាល មានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងៗ
គ្នា គឺទីក្នុងពៃដែលឥតមាន ស្រុក ចំនួន៧អព្ភន្តរដោយជុំវិញ (ទីវាល នោះ) ហៅថាមានឧបចារតែមួយ លំដាប់តអំពីអព្ភន្តរនោះទៅ ហៅថា មានឧបចារផ្សេងៗគ្នា ។

វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

(၉५) រួនារ៉ុឌេ រួនារែងទេឃ្នាំ មឃ្លាំ មួយមែននិម្មការ ច្ចុស្ស្រីលំ ខាច់ត្លំលំ ។ វិប្បុវុទ្ធ ឋេមតិកោ អញ្ញា អត្សាដែលឃ្លាំ ងឃាំខ្លែ មួយកាត់ខ្លែញ ខ្មែរប្រឹញ្ច ខា-យា ជំសុក្ត្រិយំ ទាច់ត្លំយំ ។ អាសុក្រ្ឌិតេ វិសុក្រ្ឌិតសញ្ អញ្ត្រ ភិក្ខុសម្មត់ហោ និស្សក្ល័យ ទាចិត្តិយ៍ ។ អន្ដេ ខេឌ្តឃុំ អញ់ គ្រំ ក់គ្នុសគំណ ខ្មែរប្ដីលុំ ស-ចិត្តិយំ ។ អវិលដ្ឋ វិលដ្ឋសញ្ញា អញ្ ត្រៃ ភិក្ខុសម្មត៌យា ចំសុក្តិយំ ខាច់ត្លំយំ ។ អនឡោ ឧឡាសញ្ញ៉ា អញ្ទ ក់ក្តែសម្មត់យោ និស្សក្លិយ ទាខិត្តិយ៍ ។ អហៃត្ត ហៃត្-សញ្ចាំ អញ្ត្រ ភិក្ខុសម្មត៌យា និស្បត្តិយំ ខាចិត្តិយំ ។

វិតយប៊ីជិត មហាវិភគ្គ

(៤៩) ភិក្ខុមានសេចក្ដីដឹងច្បាស់ថាចីវរដែលខ្លួននៅប្រាស စီးဂါမလခွsော်ကြာလဟေတ ခြားခြဲလျချို့ထရာစီရို့ထ $\,$ ဂါဂါလှ $\,$ ရီရာရာခ $\,$ ဂိုဂ္ဂ សម្មត្ថិ ។ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រង់ចីវវដែល ខ្លួននៅប្រាស ត្រវិនិស្សគ្គិ-យបាចិត្តិយ រៀវលៃងតែបានកិត្តសម្មតិ ។ កិត្តសំគាល់ថា ចីវេគី១នមិនបាន នៅ ប្រាសទេ តែងចីវវដែលខ្លួននៅ ប្រាសហើយ តែវនិស្បគ្គិយបាចិត្តិយ វៀវលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសគាល់ថា ចីវេគីខ្លួនជុក អធិដ្ឋានហើយ ត្រង់ចីវវដែលខ្លួនមិនបានដកអធិដ្ឋានទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយ ចុះ ចិត្តិយ វៀវលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសគាល់ថា ចិវវគ៌ិខ្លួន បានលះបង់ហើយ ត្រង់ចវែវដែលខ្លួនមិនទាន់បានលះបង់ទេ ត្រវនិស្សគ្គិយ ច្បាញ់ ប្រាស្រស់ គេបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវេបាត់ ត្រង់ចីវវដែលមិនមែនបាត់ ខេ ត្រវនិស្សគ្គិយពុចិត្តិយ បានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសគាល់ថា ចីវរវិនាស ត្រង់ចីវរដែលមិនមែ**ន** វិនាសទេ ត្រវនិស្បគ្គិយជាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរៈភ្វើងនេះ (តង់ចីវែដែលភ្វើងមិនមែននេះទេ វៀវលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ និសុគ្គ្រិយបាចិត្តិយ ចីវរ ចោវឫន៍យក ត្រង់ចីវរដែល ចោវមិនមែនឫន៍យក ខេ ច្បាប់គ្គិយ រៀវលែងតែបានកិត្តសម្មតិ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវាវគ្គស្ស ។តិយសិក្ខាប។ស្ស អនាបត្តិវាពា

អត្តពីរុខេំខ អត្តពីរុខិសេញ មេខង**ខ្លំ ៤**មនុស្ស នៃ មនុស្ស និស្ស នេះ មនុស្ស និស្ស និស និស្ស និស និស្ស និស្ស និស្ស និស្ស និស្ស និស និស្ស និស្ស និស្ស និស្ស និស្ស និស និស្ស និស

(៣០) អយ្ជត្តិ អត្តោអុ េល បច្ចុន្ទាត់ វិស្សាជួត់ ឧស្សាត់ នៃស្បតិ ឧយូតិ អច្ចិច្ចិត្តា កណ្តាត់⁽⁺⁾ វិស្សាសំ កណ្តាត់^(៤) កិត្តាសម្មត់យ **ខុម្ភ**ក្តេក អាធិតាម៉ូ-កស្សាត់

«ព្រំយសិក្ខាប់ និដ្ឋិតំ ។

^{9-1 9. 8.} கழித் 7

និស្សត្តិយកណ្ដ ចីវិរវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជន័យ

(៣០) ភិក្ខុមិនបានលះចីវវដែលជានិស្បគ្គិយ ហើយប្រើប្រាស់

ត្រីវិតាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរគីខ្លួននៅប្រាសហើយ ត្រង់ចីវវ

ដែលខ្លួនមិនមែននៅប្រាសទេ ត្រីវិតាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ

ក្នុងចីវវដែលមិនបាននៅប្រាស ត្រីវិតាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា

ចីវវគីខ្លួនមិនមែននៅប្រាសទេ ត្រីវ៉ាដែលខ្លួនមិនមែននៅប្រាសព៌ត

ចីវវគីខ្លួនមិនមែននៅប្រាសទេ ត្រង់ចីវវដែលខ្លួនមិនមែននៅប្រាសព៌ត

(៣๑) ហេតុដែលមិន ត្រៃវអាបត្តិនោះគឺ ភិក្ខុចុនដកអធិដ្ឋានក្នុង
វាងក្នុងនៃអរុណ ១ ភិក្ខុចុនលះចីវេ ១ ចីវេចាត់ ១ ចីវេវិនាស ១
ចីវរភ្លើងនេះ ១ ចីវរចោរដណ្ដើមយក ១ អ្នកដទៃយកដោយស្និទ្ធស្នាល ១
ភិក្ខុដែលបានអវិហ្សាសសម្មតិអំពីសង្ឃ ១ ភិក្ខុខេត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ជាតិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

តតិយលិក្ខាបទំ

(៣៤) នេះ មានពេលខ ជន្រៃ ឯងឯ មារុស្តិ៍យុ វិហវត៌ ដេតា ដែ អស់៩០ំណ្ឌិកស្បី អាហ្គេ ឯ ខេត នុប្បឆ្នំ ហោតិ តុស្ស តំ ចីជំ ក្រសិមោធំ ឧច្យហោតិ ។ ងឧស្សេ មោ ង្គុំ ង ឧណ្ឌ សម្បាបទ្ធា ជខជិច្ច រួគឌឹ-តំ ។ អខ្ទុសា ទោ ភភវ សេខាសឧទារិគ ំ អហ៌ឈ្លាខ្មោ နေး နာ့မ္တီး နေ့ ရေး နေကျပေးရွာ ရေအပျို့ နေ့ကို အေ့ကို យេជ សោ ភិក្ខុ តែឧុបសន្ត័ម ឧបសន្ត័មិត្វា នំ ភិក្ខុ រាសន ហេខ ឃុំ សារ ខ្ញុំ សូខ ខ្ពុំ នេស្បា ខេត្ត ជនប្រ ខំ វិមជ្ឈឺទំ ។ ឥនំ មេ ភាគ្នេ អភាលខ្លំ ខុប្បន្នំ

ស៌ក្ខាបទទី ៣

(៣៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ នាវគ្គព្រះជេតពន ជាអារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិតមហាសេដ្តី ជិតក្រុង សាវត្តី ។ កាលនោះឯង៍ អកាលចីវ $s^{(9)}$ កើតឡើងដល់ភក្តុ ១ រួបមានឈ្មោះ មិន ប្រាកដ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរនោះ ទៅមិនល្មម គ្រាន់ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនោះ ត់ លើកចីវរនោះ ឡើង ហើយទាញឲ្យតឹង ធ្វើឲ្យយឺតសាច់សម្អត់ នោះ រឿយៗ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានយាងទៅកាន់សេនាសន់ចារិក (ខ្ង ទតទៅឃើញកិត្តនោះកំពុងតែលើកចវែទ្បើងទាញរឿយ ១ លុះ(ទង់ទត ឋា ម្នាលភិក្ខុ បានជាអ្នកលើកចីវេទ្យើងហើយទាញរឿយៗ នេះតើ \mathcal{L} ကြားဟေန့်မှ \mathcal{L} အားကြားကြားတြင့်နေ့လေတာ့ တော် ခြာပြေးဆိုမာနှင့်ကော ដ៏ចំរើន នេះជាអភាលចីវវដែលកើតឡើងដល់១ ព្រះអង្គ ៗ ធ្វើទៅមិន គ្រាន់

១ គឺបីវរដែលកើតឡើងក្នុងឱកាស ១០ ខែ គឺតាំងពីត្រឹមថ្ងៃ ១ រោយខែកត្តិក ទៅដល់ថ្ងៃ ១៩ កើតខែអស្សុជ នេះជាអកាលប៉ះ វរមស់ភិក្ខុដែលឥតបានក្រាលកឋិន ។ ឯភិក្ខុដែលបានក្រាលកឋិន អកាលប៉ះវរមានកំណត់ ២ ខែ គឺតាំងពីត្រឹមថ្ងៃ ១ រោយខែដគ្គុណទៅដល់ថ្ងៃ ១៩ កើតខែ អស្សុជ ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវាវគ្គស្ស ឥតិយសិក្ខាមទស្ស បញ្ចត្តិនិទាន់

មេញ មេញ មេញ មេញ មេញ មេញ ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មាញ

មនាំខ្លួន នុឌីខ្លួន ៤ អសិយ, មារុមោ មុសខ្លួន ៤ អសិយ, មារុមោ មុសខ្លួន ៤ អសិយ, មារុមោ មុសខ្លួន ៤ អសិយ, មារុមោ មុសខ្លួន ៤ អសិយ, ខ្លុំ ប្រជុំ ខ្លួន ខ្លួន

១ ឧ. ម. ចីវះហ្ហូភ្សា។ ៤ ឧ. ម. ចីវះប្បុក្ខាសា។ ៣ ឥនោ បរំ ឧ. ម. ចោត្តពេស្ តេសទោ ទិស្សតិ ។ ៤ ឧ. ម. អកាលចីវវានិ ។ ៥ ឧ. ម. តិដ្ឋិន្តេ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បីវាវគ្គ សិក្ខាបទទី៣ បញ្ញត្តិទិទាន

េត្រាះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំ ពេះអង្គលើកចីវរនេះឡើងហើយទាញរឿយ ។ ដើម្បីឲ្យយឺតហេច ។ ព្រះសម្ពុទ្ធ (នៅត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ អ្នកមានចំណង នឹងកេចីវរថែមទៀតដែរឬទេ ។ កិត្តុនោះក្រាបទូលថា សូម (នៅពេះមេត្តា ហ្គេស មានចំណងដែរ។ ពោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះជ៏មានព្រះភាគ ជាម្ចាស់ (នៅធ្វើធម្មិកថា ត្រាស់ ហៅកិត្តុទាំងឡាយមក ក្នុងកាលនោះថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ គថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងឡាយទទួលនូវអភាលចីវរហើយទុកដាក់បាន ពោះមានសង្ឃឹមថានឹងបានចីវរថែមទៀត ។

(៣៣) សម័យនោះឯឪ ភិត្តទាំឪឲ្យយដឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

បានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលអកាលចីវទុកដាក់បាន ព្រោះមានសង្ឃឹមថានឹងបាន

ចីវៃថែមទៀត ហើយក៏ទទួលអកាលចីវទុកដាក់ឲ្យលើសជាឪ១ ខែឡើង

ទៅ។ ចីវេទាំឪនោះក៏ដាច់គ្នាដូចជាបង្កើចនៅលើឈើស្បឿង។ ព្រះអានខ្ម ដ៏មានអាយុនិមន្ត ទៅកាន់សេខាសនចារិក ដូនជាក្រឡេកមើលទៅឃើញ

ចីវេទាំឪឲ្យយនោះជាច់គ្នាដូចជាបង្កើចនៅលើឈើស្បឿង លុះឃើញ

ហើយក៏ហៅភិត្តទាំឪឲ្យយ (នោះ) មកសួរថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ទាំឪឡាយ

នេះចីវរបស់លោកណាក៏ជាច់គ្នាដូចជាបង្កើចនៅលើឈើស្បឿង(ដូច្នេះ)។

ភិត្តទាំឪឲ្យយ ប្រាប់ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ នេះអកាលចីវរបស់យើង យើងទុក

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

មសាលចំពេច ចំពេញច្បាសាយ^(០) ចិត្តាត្តាចិត្ត ។ គឺរចំរំ បញ់ស្រា ឥមាន ចីវេវានិ និក្តានិទិ ។ អតិក្រោមាស់ វិទា ខេត់ គេ៩ ហ៍ សម ភិគ្គា អភាលខ័រ ំបដិក្តហេត្វា អភាពភាមាម ច្ចុំចូលប្រឹត្ត ។ អ៩ ទោ អាយសា្ អានស្ដោ ភភពនា ឯតមត្ត អាពេចេស៍ ។ អ៩ទោ កក្ស វាស្មី ចូយ ទេ វាសម្ដី ឧសសេហ ភ្នំសេច្បឹ សជ្ញិទាតាបេត្យ ភិក្ខុ បដិបុច្ចិ សថ្ងុំ កាំរ ភិក្ខាប ភិក្ខុ អភាលច់វ៉ា បដិក្តហេត្យ អតិបេកមាស់ ជិក្ខិបន្តិត ។ សច្ចុំ ភភវាតិ ។ វិតរហិ ពុខ្លោ ភភវា ភេះ ហិ ឆាម នេ កិច្ចាឋ មេសមរុំសា អគាលច័កំ បដិក្កហេត្វា អភិបាតមាសំ ធិត្តិប៊ុស្ស្តិ្ ខេត់ ភិក្ខាប់ អប្បស្ព្រាធំ វ បសាខាយ បសញ្ជាន់ វ ភិយ្យាភាវាយ ។ ប**េ។** រាវញ្ បឧ ភិត្តាឋ ឥម៌ សិត្តាបន់ ជុខ្ចុំសេយ្យថ ធំដ្តទាក់អ្មី ភិក្ខានា ឧត្តស្មី តាមិនេ ភិក្ខានោ

o. ឧ.ម. ច័រិរញ្ជូប្វាសា **។**

វិនយប៌ជិក មហាវិកង្គ

ដោយមានបំណងនឹងកេចីវរថែមទៀត ។ ព្រះអាននុស្សថា ម្នាលអាវុសោ က်ေရ်ကျယ ဗုံးစ်းវုံး၏ရေးဒေးလောက္ခုကယ္တုပညာနိုင္ငံေတြဟ ၅ က်က္ခက်ိရိက္ပေတ ជ្រាប់ថា ចីវរទាំងនេះយើងខុកជាង១ខែហើយ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ π ပ(s)က အဲး ဆြေလ ပန္လာပည်း မို့နေလမ(v) ကျွန်္ကာနဲ့ ကြွနေနေ့လ អកាលចុះវៃយកមកខុកឲ្យលើសជាង ១ ខែឡើង ទៅ សោះ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានក្រាបទូលសេចក្តីទុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាមា្ស ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ(ទ្ធ់ឲ្យ ប្រជុំភិក្ខុសង្ឃក្នុងតាលនោះ ហើយត្រាស់ស្គូទៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្យាយ បានឲ្យថា ពួកភិក្ខុបានទទួលអភាលច់វះទុកឲ្យលើសជាង ទ ខែមែន ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូម ទង់ព្រះមេត្តា (បុាស មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ(ទ្ធប់ន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្យាយ គរុប្រើដែរ ពុកមោឃបុរសទាំងនោះហាំនទទុលអកាលចីវរហើយ ទុកឲ្យលើសជាង១ខែ (ដូច្នេះ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកទាំង ទ្យាយធ្វើនេះ នឹងបានដឹកនាំមនុ**ស្**ស្រែលមិនទាន់បានជ្រះថ្នា ឲ្យជ្រះថ្នា ។ បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាង៍នេះថា តាលបើចីវីវរបស់ភិក្ខុស (មិចហើយ តថិនដោះហើយ

និស្សត្តិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

បនៅ អភាលខីវ៉ាំ ឧប្បន្លេយ្យ អភាជ្ជមានេ ភិក្ខានា
បនិក្តហេតពុំ បនិក្តហេត្វា ទិប្បមៅ ការេតពុំ នោ ខស្ប
ចារិប្ចវ៉ា មាសបមេខ្លេន ភិក្ខានា តំ ខីវ៉ាំ និក្ខាំបិតពុំ
ឧស្ប ចារិប្ចវិយា សតិយា បច្ចាសាយ នគោ ខេ
ឧត្តវ និក្ខាំបេយ្យ សតិយាចំ បច្ចាសាយ និស្បត្តិយំ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៤) ជំដ្និតចីវស្មើ កិត្តាលាត់ កិត្តាលោ ចីវ៉ា គេតំ វា បោក ជំដ្នំ វា នៃដ្នំ វា ឧឌ្ឍុំ វា ចីវោសា វា ឧបច្ចិញ្ញា ។ ឧក្សាតស្មី គេសំ នេត់ អដ្ឋភ្នំ មាត់កោះជំ អញ្ជាត់វាយ មាត់កាយ ឧត្លត់ ហោត់ ស ខ្សែជ វា អន្តរា ឧត្តត់ ហោត់ ។ អភាលចីវ៉ា ខាម អឧត្តតេ គេសំ នេ វា ភា-ឧសមាសេ ឧប្បជ្ជំ អត្តនេ គេសំ នេ សត្តមាសេ ឧប្បជ្ជំ កាលេច អានិស្ប ជំជំ វាត់ អភាលចីវ៉ា ខាម ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

បើអកាលចីវរកើតឡើងចំពោះកិត្ត ទាំងកិត្តសោតក៏ត្រូវការ (អកាលចីវរ នោះ) ត្រូវទទួលចុះ លុះទទួលរួចហើយ ត្រូវរវៀសវវេធ្វើឲ្យឆាប់ បើចីវរ នោះខ្វះធ្វើមិន គាន់ទេ កិត្តនោះមានបំណងថានឹងរកចីវរមកបំពេញនូវ ចីវរដែលខ្វះ (នោះ) ត្រូវទុកចីវរនោះបាន យ៉ាងយូរបំផុតតែម ១ ខែ បើទុកឲ្យលើសពី ១ ខែនោះទៅ បើទុកជាមានបំណងថានឹងរកចីវរមក បំពេញទៀតក៏ដោយ គង់ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

ត្បាដ្ជេយ្យត៍ នុប្បដ្ជេយ្យ សម្ប៉ុនោ វា គណៈគោ វា ញាភិតោ វា មិត្តតោ វា ចំសុគា្ល (១) វា អគ្គនោ វា ជៈ នេះ ១

(៣៤) អាយៈខ្ញុំមានេយៈ ត្រូមនេន បដ៌ក្ត បោះទាំ ។ បដ្តិប្រាទ្វា ១ិហ្សមៅ ការេតព្វេ ឧសាហា ការេតពុំ ។

(៣៦) នេះ ខេស្សី ទាំះ ខ្លែះ និង្ហា ខិត្ត និង ទាំង ខេស្ស មាសខាមខ្លេង កិត្តិលា កំ ខ្លាំ និង្ហា ខិត្តិ មាសខា-ខេតា និក្សិខិតឲ្យំ ។ ១ នេះស្សី ខាំះ ខ្លែវិយាក់ ១ នេះស្សី ទាំះ ទាំះ ទាំង ខេស្សី ខាំង ខ្លែវិយាក់ ១ នេះស្សី ទាំះ ទាំង ខេស្សី ខាំង ខេស្សី ខាំង ខ្លែវិយាក់ ១ នេះស្សី សង់ស្រា ។ កំណាតា ។ ញាក់នៅ ។ មិត្តតោ ។ ខំសុកាលនៅ (២) ។ អត្តពោ ។ ១ នេះ ខេស្សី

ពស់ មេខា ខេ វើស្នឹ ចូំឃុំពេល មេខ្លាញ់ ពស់ ខេសា ខេ វើស្នឹ

o ឱ. ម. បំសុក្លំ ។ 🔈 ឱ. ម. បំ<mark>សុក្</mark>លំ ។

ខ្ពស់ពេលម កង្គបំយន្ន

តាក្យថា កើតឡើង អធិប្បាយថា គប្បីកើតឡើងអំពីសង្ឃត្តី អំពីគណៈក្តិ អំពីញាតិក្តី អំពីមិត្តក្តីអំពីប៉ស់កូលត្តី អំពី៤ព្យបស់ខ្លួនក្តី ។

(៣៥) ពាក្យថា ត្រូវការ អធិប្បាយថា កាលបើចង់ជាន ត្រូវទទួលចុះ ។ ពាក្យថា លុះទទួលរួចហើយត្រូវរវៀសវវេធ្វើឲ្យតាប់ អធិប្បាយថា ត្រវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរវាង១០ថ្ងៃ ។

(៣៦) នាក្យថា បើបីវរនោះ ១៖ ធ្វើមិន គ្រាន់ ១ អធិប្បាយ ថា បីវរដែលកិត្ត ធ្វើទៅហើយមិន គ្រាន់ ។ នាក្យថា កិត្ត នោះ ត្រវ ខុកបីររនោះ បានយ៉ាងយុវបំផុត តិម ១ ខែ អធិប្បាយថា កិត្ត ត្រវខុក (បីវរ) ជាយុវបំផុត តិម តែ ១ ខែ ។ ភាក្យថា ដើម្បីនឹងបំពេញនូវបីវរ ដែល ១៖ អធិប្បាយថា ដើម្បីសេចក្តី ត្រូវការនឹងបំពេញនូវបីវរដែល ១៖ ។ នាក្យថា បើខុកជាមានបំណង អធិប្បាយថា មានសេចក្តីសង្ឃឹម ថានឹងបានអំពីសង្ឃក្តី អំពីគណៈ ក្តី អំពីញាតិក្តី អំពីមិត្តក្តី អំពីបង្សុក្សប ក្តី អំពី ៤ ព្យារបស់ ១នក្តី ។

(៣៧) ពាក្យថា បើទុកឲ្យលើសពី ១ ខែនោះទៅ ទុកជា មានបំណងថានឹងកេចីវរមកបំពេញទៀតក៏ដោយ អធិប្បាយថា កាល បើមូលចីវរ^(ឧ) កើតឡើងក្នុងថ្ងៃនោះហើយ បញ្ជូសាចីវរ^(២)ក៏កើតឡើង

[🛾] ចីវរដើម ។ 🔈 ចីវរដែលកើតឡើងដោយសេចក្ដីចង់បានដាខាងក្រោយ ។

និស្បត្តិយកណ្ដេ ប៊ីវាវគ្គស្ស ឥតិយសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

ឧមាសា យរណ្ដុំ រ ខ្ញុំស់ជាទើ ដំណុណ្ណ ខ្ពស់ជាទើ <u> ခိကဋ္ဌက… ဧဆိုည်ဂါးခ်ဳ</u> ခိကဋ္ဌက… ឧယႆာဉာဂါဂါးဖဳ ခဲ့က \mathbf{e}_{μ} ။ ဆည်ရိးခွံ ခဲ့က \mathbf{e}_{μ} ။... မော်ည်းခွဲ aလ္စဥ္သူ... អឌីរស់ ឯ នៃ និហ្ស ្ន រោ ខប្ស ឯ ជា ទើ និហ-င္း။" ဗေသည်ဂါးဇီ ခ်ဲလင္မေ႔" ဝေပါမာင္မွာ့ ဗဂါဒီ-ಹ ಜನುಲುಗು ಹಾಗುಹಲ್ಲಿ 1 ಸಮಜನ ನಿರ್ಬೇಕ್ ಕೊರುತ್ತೇ ្ហា ឌ្វានសេ ៩៧ខ្មែ គំណុខ្មុណ្ណ ខេស្ម ៩៧ខែ ခဲ့လင္း μ ... င်းရွိကေ ၃၁ ျင့္ ခဲ့လင္း μ ... ငယ္သားက နဂါးဇီ ခ်ိတဋ္ဌာဏ္ဏ မောင်းက နဂါးဇီ ခဲတဋ္ဌာဏ္ဏ សង្ខាស នជាទ្រី តំហន្សរៈ អង្គារមេ នជាទិ ရိကဋ္ဌာဏ္ဏဏ ၅ မေါင္တာ့ အသည္။ အမ်ိဳးမေ ៩៧ឌេ គំហត្តពេ ឧសមហត្តធ្វ ៩៧ឌេឌ ឧមាឈ ည္သည့္ ျ ၅ယုပ္သက္ နေဂါကီ ခ်ဲကင္သားေဆးေန ច្ចុំ ន្ស្បីជីឌ្ឌ ខង្គា សារសេខំ ត និរុម្មេ និស្បីទើ តំហត្សា ឧសិទានុធ្នូ មជ្ឈាល មានេខំ a នៅសែ ឧប្បាណ្ឌ ទុលចំពៃ... សត្តាហា ភាពឥព្វំ ។

ទិស្សត្តិយកណូ ១វិវវត្ត សិក្ខាបទទី៣ សិក្ខាបទវិវាង្គ

(ក្នុនថ្ងៃនេះដែរ) ភិត្តតែវធ្វើឲ្យទានក្នុងរវាង ១០ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចិវរ កើតឡើងបាន៤ថៃ្វ... ៣ថៃ្វ... ៤ថៃ្វ... ៤ថៃ្វ... ៦ថៃ្វ... ៧ ថ្ងៃ.. ៤ ថ្ងៃ... ១០ ថ្ងៃ បញ្ជាសាចិរិវ កកេត្តទៀនក្នុងថ្ងៃ ១០ ភិក្ខុតហ្វីធ្វេទីវេទ្យេល័យ ក្នុនិវវាង ១០ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរ កើតឡើនជានទ្រថ្ងៃ... ១៤ថ្ងៃ... ១៣ ថ្ងៃ . ១៤ ថ្ងៃ ... ១៩ ថ្ងៃ ... ១៦ ថ្ងៃ ... eulpd... ខេឌ្សជំ... ខេឌ្សជំ... គេខុស្ត្រ ភេយស្នេញ คเคลเลา็มคุมโชลิษอ คิรูโลเหลือากรคุมเก็ม ออโช ว កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ៤១ ថៃ្ង បញ្ចូសាចីវេក៏កើតឡើង (ក្នុងថៃ្ង នោះដែរ) ភិក្ខុ តែវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរវាង៩ថៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើង បាន ៤៤ ថៃ បញ្ជាសាលីវរក់កើតឡើង (ក្នុងថៃ្សនាះដែរ) កិត្ត្ តែវធ្វើឲ្យទាន់ ក្នុងរវាង ៤ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងចាន ៤៣ ថ្ងៃ បញ្ជាសាចិវរក កើតទ្បើង (ក្នុងថែ្ននេះដែរ) កិត្ត ត្រៃច្រិទ្យទុខភុងរវាង ៧ថៃ ។

វិនយបិដកេ មហាវិកង្គោ

ឧ႘ျင္ေနေတစ္လို႔" သသည္ ညေလဆွစ္တဲ့ ၁ ចតុត្តិសេ ជពុំសេ ឧប្បន្នេ មូលចំពោះ ខេត្តហា ការេតព្ំ ។ សត្តាសៃ ឧប្បន្ន មូលទីវហ... **គី**ហា កាបឥទ្ធំ ។ អឌ្ឍភេ ឧព្យន្នេ គំណន្សារ... ខ្ញុំឈ មានេខំ រ រា្ទមិន នៃ នេស្សាតិ គិហត្តណ ឧសមានណ្ដូ នស់ទីនុ រាភាព ភាព**តពុំ ។ គុំសេ ជព្**រុក្ខ មូលគឺ។ បញ្ចាសាចិរាំ ឧប្បដ្ឋតិ គឧបោវ អភិឌ្ឍតព្វំ វិកាប្បត្វឲ្យ រូមវីញើនខ្ញុំ រ យេ ខេ ងគ្នុឌីសេលា ឯ រួមសាលា ឯ နောက္ျင္ဆီတ $^{\circ}$ နာ အီးေနာ မႏၵကုန္ကမၤေ ခ်က္ခန္ကိုဏ္ យោធិនិស្បដ្តិតព្វំសង់ស្រា វា គណស្ប វា បុគ្គលស្ប ស ១ សា សា ១០ ភិក្សា និស្សដ្ឋិតត្វិ ១ ១០១ ៩៩ មេ ភ នេ្ត អភាល់ ទីវ៉ា មាសាត់ក្រស់ និស្សក្លំ និមាហំ

វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

កាលបើមូលចីវរៈគិតទ្វេន៍ស្នន ៤៤ ថ្ងៃ បញ្ចូសាចីវរគ៌គើតឡើង (គ្នងថ្ងៃ នោះដែរ) ភិក្ខុ ត្រែវធ្វេីឲ្យខាន់ក្នុងរវាង ៦ ថៃ្ង ។ កាលបេីមូលចីវរកេីតឡេីង បាន ៤៥ ថ្ងៃ បញ្ចូសាចីវភេត្រត់ត្រីង (ក្នុងថែ្រនាះដែរ) កិត្ត ត្រូវធ្វើឲ្យទាន់ ក្នុងរវាង៩ថៃ្យ កាលបើមូលបីវរៈកិតឡើងបាន២៦ថៃ្ន បញ្ជូសាបីវរកិ កេត្តទ្បេង (ក្នុងថ្ងៃនោះដែរ) កិត្ត្ (ត្តវធ្វេទ្យេខាន់ក្នុងរវាង៤ថៃ ។ កាលបើ មុលចីវរកើត ទៀត់បាន ២៧ ថៃ្ង បញ្ចូសាចីវរកិកេត ទៀត៍ (ក្នុងថៃ្ងនោះដែរ) កិត្ត តែវធ្វេច្យិតនក្នុងរវាង ៣ថៃ ។ កាលបេមូលចីវរកេត្តឡេងីមាន២៤ថៃ បញ្ចូសាចីវរក់កើតទ្បើង (ក្នុងថ្ងៃនេះដែរ) កិក្ខុ ត្រវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរ**ក់**ង ៤ថៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន៤៩ថៃ បញ្ចូសាចីវវក៌កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះដែរ) ភិត្ត្ត្រីវៈធ្វើឲ្យមានក្នុងរប់ង ១ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរ កើត ទ្បើងច្បាន ៣០ ថៃ្វ បញ្ចូសាចីវ៉ាក់កើត ឡើង (ក្នុងថៃ្សនាះដែរ) កិត្តនោះ ត្រវអធិជាន ត្រវវិកហ្វ ត្រវលះបង្កឹងថ្ងៃនោះឯង ។ បើកិត្ត មិនបានអធិដ្ឋានក្ដី មិនបានវិកប្បត្តិ មិនចានលះបង់ក្ដី តែអរុណវះឡើង ក្នុរថ្ងៃ ៣១ (ចុះវរនោះ) ត្រវនិស្សគ្គិយ កិត្តត្រវលះបង់ដល់សង្ឃ ឋ្ភណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្ត ត្រៃវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ ថាបតិត្រៃស្រង្ឃដ៏ចំរើន នេះជាអកាលចីវរបេស់ខ្ញុំ ខុកកន្ងងហួស ១ ខែ

ខ្នែញ ទ្រឹង មាយ ស្មាន និទ្ទឹង ។ សត្តស្បី ខ្នែញ ទ្រឹង ១ ១ ១ ១ ខេខេយា ទិ ១ ១ ១ ខេយស្ថិ

(៣៨) វិសភាគេ ឧប្បន្នេ មូលច័យ បច្ចាសាចឹកំ ឧប្បន្នត់ ក្ដៅយោ ខ សេសា ហោឆ្នំ ឧ អភាមា ការគេកុំ ។

(៣៩) មាសាត់ក្តា នេះ អត់ក្តាន្តលញ្ញាំ រិស្សក្តិយំ មាន់ត្តយំ។ មាសាត់ក្កានេ្ត មេខត់កោ និស្សក្តិយំ មាន់ត្តិ-យំ។ មាសាត់ក្កានេ្ត អន់ត្តក្នុសញ៉ាំ និស្សក្តិយំ មាន់ត្តិ-យំ។ អន់ដំដ្ឋាន អន់ដ្ឋិតសញ្ញាំ អាំកាប្បាត់ កៃប្បិត្តសញ្ញាំ អាំស្សជ្លិនេ ស្សៃជ្រិតសញ្ញាំ អន្តេជ្ជ នេដ្ឋសញ្ញាំ អាំជដ្ជេ វិនដ្ឋសញ្ញាំ អនុន្លោ នេះ នាស្រញាំ អាំលុខ្គោ ហៃត្តសញ្ញាំ និស្សក្តិយំ មាន់ត្តិយំ ។ ត្រវនិស្សគ្គិយ ហើយ ឥឡូវ ខ្ញុំសូមលះ ចីវេ នេះដល់ សង្ឃ ។ (តែង បេយ្យាល ពាំងប៉ី មាន សេចក្តីដូចគ្នា និងសិក្ខាបទ ទី ១ ក្នុងវគ្គជាមួយគ្នា នេះ) ។

(៣៨) កាលបើមូលចីវរដែលមានចំណែកមិនស្មើគ្នា^(६)កើត ទ្បើងហើយ បញ្ហាសាចីវរក៏កើតទ្បើងដែរ តែកត្រឹសល់នៅច្រើន (បើ) ភិក្ខុមិនចង់ធ្វើទេ ក៏មិនត្រវធ្វើ (ចីវរនោះទ្បើយ) ។

(៣៧) ចីវវកន្ង ទៅ១ ខែហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាកន្ង ទៅមែន

ត្រវនិស្សគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ចីវវកន្ង ទៅ១ ខែហើយ ភិក្ខុសំគាល់
សង្ស័យ ត្រវនិស្សគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ចីវវកន្ង ទៅ១ ខែហើយ ភិក្ខុសំគាល់
ថាមិនទាន់កន្ង ខេ ត្រវនិស្សគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ចីវវដលមិនចានអធិដ្ឋាន
ភិក្ខុសំគាល់ថា បានអធិដ្ឋានហើយ (ក្តី) ចីវវដែលមិនចានអធិដ្ឋាន
សំគាល់ថា បានអធិដ្ឋានហើយ (ក្តី) ចីវវដែលមិនចានលះបង់ ភិក្ខុសំគាល់
ចាំបានលះបង់ ហើយ (ក្តី) ចីវវដែលមិនចានលះបង់ ភិក្ខុសំគាល់
ចាំបានលះបង់ ហើយ (ក្តី) ចីវវដែលមិនចាន់ ភិក្ខុសំគាល់ចាំបាត់ (ក្តី)
ចីវវដែលមិន១០ខេ កិក្ខុសំគាល់ចាំ១០ (ក្តី) ចីវវភើសមិន នេះ ភិក្ខុ
សំគាល់ថា ភ្នើងខែនេះ (ក្តី) ចីវវចារដៃតូនយកខេ ភិក្ខុសំគាល់ថា ហេយក
(ក្តី) ត្រូវនិស្សគ្គិយចាចិត្តិយ (ដូចគ្នាទាំងអស់) ។

ទ មូលចីវិរឬបច្ចាសាចីវិរដែលមានសាច់ក្រាស់ស្គើងមិនស្មើគ្នា ភិក្ខុមិនអាចនឹងដេរជាមួយគ្នា
 ជាន ហៅថា មានចំណែកមិនស្មើត្ន ។

វិនយថិដិពេ មហាវិភង្គោ

(៤០) និស្សក្ដិយ៍ ចីអំ អនិស្សជ្ជិត្យ ចរិក្យាតិ អាចត្តិ
ត្តេកស្បា ។ មាសានតិញ្ញានេ អតិញ្ញន្និសេញ អាចត្តិ
ត្រោដស្ប ។ មាសានតិញ្ញាន អតិញ្ចនិសេញ អាចត្តិ
ត្រោដស្ប ។ មាសានតិញ្ញានេ អតិញ្ចនិសេញ អាចត្តិ
ត្រោដស្ប។ មាសានតិញ្ញានេ អនិញ្ចនិស្យា អនាចត្តិ។
(៤០) អនាចត្តិ អន្តោមសេ អនិន្នេសញ អនាចត្តិ។
ស្បាននិតិ នេស្សតិ ខែស្បតិ នេស្សតិ អច្ចិន្តិទ្យា កណ្ដាត់(១)
សៃប្រសំ កណ្ដាត់(២) ឧម្មត្តកស្ប អានិកម្មិក្សាក់ ។

តតិយសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

១ ៤ ន.ម. ឥណ្ណូន្តិ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

(៤០) ភិក្ខុមិនបានលះចីវៃដែលជានិស្បគ្គិយ ហើយបើប្រឹប្ជាស់

ត្រាវិអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវែមិនទាន់កន្ទង់ទៅ១ខែ េ ហើយភិក្ខុសំគាល់ថាកន្ទង់
ទៅហើយ ត្រាវិអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវែមិនទាន់កន្ទង់១ខែខេ ភិក្ខុមានសេចក្ដី

សង្ស័យ ត្រាវិអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវែមិនទាន់កន្ទង់ ១ ខែខេ ភិក្ខុសំគាល់ថា
មិនទាន់កន្ទង់មែន មិនត្រាវិអាបត្តិទ្វើយ ។

(៤១) វារៈសំដែងអំពីមិនមានអាបត្តិ គឺ កិត្តបានអធិដ្ឋានចីវៃនោះ ក្នុងរៅង៍មួយ ខែ១ បានវិកប្បចីវៃ១ បានលេះ១ ចីវៃបាត់១ ចីវែខូច១ ចីវៃក្កើង នេះ១ ចីវៃដែល ចោះដណ្ដើមយកទៅ១ គេយកចីវៃ ដោយសេច-ក្ដីសិទ្ធស្នាល១ កិត្តត្ត១ កិត្តដើមបញ្ជាតិ១ ។

សំក្លាបទទី៣២២ ។

បតុត្តសិក្ខាបទំ

[៤៤] នេះ មានលោះ មាំងេ មេស្ វិហាត់ ដេសាធេ អស្ថម៉ូឈ្លាំកស្ស ស្វាម ។ គេច សេ ឧខ មានលេខ មាលាទាំខេ នយល្អាំ ដែលហា-ឧុទ័យ៌កាះ ភិក្ខុជីសុ បព្វជិតា យោគ៌ ។ សា ភិក្ខុជី(១) អាយៈស្មា នេះជា សន្តិកោ អភិក្ខាណ អាក្ប-ខ្លួន មាល់ ខ្លួន ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត អភិក្ខាណ ឧឌ្ឌិ ។ នេះឧ ទោ បន សមយេន ಱಲುಕೃಷ ಚರ್ಮ ಕಾಣಕ್ಕೆ ಕರ್ಮ ವಿಟಿಯಿಳಾದಿಯ ខ្សែកមេទិវា ឧសិត្តក្រុមាសលា លោខ មា ភ្នំយុំខ្លួន ខេត្តភិ សត្ថិ ឧបសន្តិទីត្វា តស្បា កិត្តធំឃា ឲ្យតោ អន្តជាទំ វ៉ាវិត្តា អាសាធ ធំស៊ីនិ ។ សាច ទោ ភិត្តិ អាយ-ស្មាតា ជ្យាយ៍ស្បី ជាខេស អន្តែយុឌ្ឌ សូមាន ខ្មុំមួន ៤ អនុសេ មាលកាំ ខង់ មានទី ។_(p)

ខុធ, ម បោត្ថកេសុ ៩ ទិស្សតិ ។ ៤ ធ. ម. សារត្តោ ។

សិក្ខាបទទី៤

[៤៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ (ទង់គង់នៅ វត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រង៍សាវត្តឹ ។ គ្រានោះឯង មាន ស្រីជាបុរាណឲុតិយិការបស់ខុទាយិកិត្តដ៏មានអាយុ បុរសក្នុងសំណាក់ នាង៍ភិក្ខុនី ។ នាង៍ភិក្ខុនីនោះតែង៍មកកាន់សំណាក់«ទាយ់ភិក្ខុដ៏មានអាយុ ជារឿយៗ ។ ចំណែកខាងខុទាយិកិត្តដ៏មានអាយុក៏តែងទៅកាន់សំណាក់ នាងកិត្តនីនោះជារឿយៗ ដែរ ។ វេលានោះឯង ឧទាយិកិត្តដ៏មាន អាយុបរិភោគកត្តក្នុងសំណាក់នាងភិក្ខុនីនោះ ។ លំដាប់នោះ 🕻 ទាយ តិក្ខុដ៏មានអាយុ ក៏ស្នៀកដណ្ដប់រួចយកថា ត្រនឹងចីវរ ចូលសំដៅទៅ រកទីដែលនាងកិត្តនីនោះនៅ ក្នុងវេល[ពឹក[ពហាម លុះចូលទៅ ដល់ ហើយ កំអង្គ័យ លើគាសនៈ វាងមុខនាងកិក្ខនិនោះ បើកអង្គ័យព បង្ហាញ ។ ឯនាន៍ភិក្ខុនីនោះ ក៏អង្គីប្រហើញសន: ខាងមុខឧល្ឈ៍ដ៏មានអាយុ បេកអង្គជាតបង្ហាញដែរ ៗ វេលានោះ «ទាយិកិត្តដ៏មានអាយុមានត ម្រែក

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

សក្សា ភូស្ពិច្ចិយា អង្គីជាតុ ឧឧក្ខដ្ឋាយ្ ១ នក្សា អង្គ-ជាន គោ^(១) អស្ចិ មុច្ខិ ។ អ៩ ទោ អយសា្ ខ្ពល់ នំ កំក្ខាធំ ស្នេនក្រេច កច្ចុ កក់ធំ ជនក់ អាហារ អន្តាវាស-យុ ប្រេស្ត្រិត្ត ។ មាលាយៀ អល ទេវ បោះស្សិត្តិ ។ អ៩ខោ $^{(b)}$ សា $^{(m)}$ កំត្ត្ $\mathring{\Sigma}^{(b)}$ តករ្ប $^{(t)}$ តំ អស្ចំ ឯក ខេស់ ត់ ខេត្ត អជីពេទ្ធ វាយខេត្ត អគីព្យាន ជាធ្នូច ។ មា នេះ គេដុំ គណៈ ។ ភិក្ខានិយោ ឃាំមាហំសុ អយ់ អ(ត្រូហ្មព្ធរត្ត ១ អ៩សេ(ក្ប) សា(៨) ភ្នំស្ន័ន្ន(៤) ភ្នំស្ន័ន្ន សូន-ឧទ្តំ មារេខេត្ត ឧទ្ឋភិពល ៩៩២៣ខ្លី ភ្នំ៣ខ្មុំ រួស ខេទ្ឋ ដោយបញ្ជាតិតំ ។ អ៥លោ តា ភិក្ខុធិយោ ភិក្ខុធំ ឯត-មត្ត៌ អារោខេសុំ ។ យេ គេ ភិក្ខា អហ្វីញ ។ មេ ។ គេ ង់ជ័ាលខ្ញុំ គ្នួលខ្ញុំ ស្រនេទ្ធ័ ២ខ្ញុំ ២ខ្ញុំ ស្ន ន្ទេល ក្នុំក្នុំខ្លួល បុរាណខ្លឺកំ នោកប្រេស្បូតិតំ ។

១ តេសុ ៩ បញ្ញាយតិ ។ ៦-៣-៤-៥ តេសុ ន ទិស្សត្តិ ។ ៦ ឱ. ម.អព្រហ្មហារិសី អយ់ ភិក្ខុសី ធញ្ញិសីតិ ។ ៧-៨-៤ តេសុ ៩ បញ្ញាយស្គិ ។

វិនយចិដិត មហាវិភង្គ

ក៏សំឡុំ ន៍មើលទៅអង្គដាតនាងកិត្តន៍នោះ ។ ទឹកអសុចិក៏ហូរធ្លាក់ពីអង្គដាត របស់ ខុ ៣ យិកិក្ខានោះ ។ លំដាប់ នោះ ខុ ៣ យិកិក្ខុដ៏មានអាយុក៏និយាយ ៧ ន៍ងីភិក្ខុនិនោះថា នៃប្អូនស៊ី ឯងចូរទៅនាំយកទឹកមក អញនឹងលាងស្យូង ៗ នាងកិត្តន៍នោះតបវិញថា លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ឲ្យស្បង់មកៗវិញ ខ្ញុំនិងលាង (ប គេន ។ វេលានោះឯង នាងកិត្តនីនោះ ក៏បានយកទឹកអសុចិ វបស់ (ទោយិកិត្តនោះបន្តិចដាក់ក្នុងមាត់ យកបន្តិចដាក់ក្នុងអង្គជាត ។ នាង ភិក្ខុន នោះក៏មានគភិដោយសារេទឹកអសុចិនោះ ។ ពួកនាង៍ភិក្ខុនិកនិយាយ យ៉ាង៍នេះថា នាងភិក្ខុន៍នេះ មិនមែន ប្រ (កិត្តធមិជ៌ ប្រ សើរទេ ទើបបាននាង ក់ក្នុន៍នេះមានគក៌ ។ នាង៍ក់ក្នុន៍ នោះតបវិញថា ម្នាលនាងទាំងឡាយ ខ្វួន១ំ មិនបាន[ប[ពិត្តធមិដ៏[បុរសីរទេ ។ វេលានោះ នាងកិក្ខុនីនោះបាន[បាប សេចក្នុនដល់នាងកិក្ខុនិផង៍គ្នា ។ នាងកិក្ខុនិទាំងឡាយ ក៏លើកទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មិនស**មបើលោក**ម្ចាស់ខ្**ព**យ៌ បើនាង៍កិត្តនិឲ្យ លាងចីវរចាស់ (របស់ខ្លួនសោះ) ។ លំដាប់នោះ ពួកនាងកិក្ខុនីទាំងនោះ បាន () បរសេចក្តីនុះដល់កិត្តទាំងឡាយ ។ ពួកកិត្តណាដែលមាន () ថ្វា

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ច័រអគ្គស្ស ចគុត្តសិក្ខាមទស្ស មញ្ញត្តិ

អថេរ គេ គំគ្នា គក់គោ ឯគមគ្គំ អហេខេសុំ ។ អថលោ ភភព ១ ចេ ។ អាយក្សន្តំ ជូនាយ៍ បដ្ដីប្ដី សថ្នំ កាំ ទ្វេ នុខាយ៍ ភិក្ខាធំយា ព្យាណឌីវ៉ា នោះ វាមេស៊ីតិ ។ ស់ខ្ញុំ នកវាតិ ។ ញាតិកា តេ ខ្លាយ អញាតិកាតិ ។ អញាតិកា ក្នុងទំ ។ អញ្ជារត្រោ ខោយឬសែ អញ្ជារិក្រាយ ឧ ជាជាតិ បេះប្រំ ជ អប្បដិទ្រំ ជ ទាសាធិតាំ ជ អប្បសា-ឧត់ វា ឥត្ត ហិ សម ធ្វា មោឃពុរិស អញ្ជាតិកាយ រាំក្នុនិយា ពុរាណខ្លឺវ នោវមេស្សូស នេទ សេឃ-បុរិស អប្បស្រួល ំ វា បសាខាយ បសញ្ជនំ វា អ្នក្សេក្ស ខេត្ត ស្ពារ នេះ មួយ មុខ ម្នាំ មន្ទ័មេលាខ លោ ឧខ ភូមិ ងយាន្យុយ ក់ទីខ្លួក ដែលក្នុង ខេត្តក្រោយ ប្រាសាធិត្ត មាន អាគោជាប្រេញ វា និស្សក្លិយ ទាច់ឆ្គិយឆ្គំ ។

និស្សត្តិយកណ្ដ ចីវាវត្ត សិក្ខាមទទី ៤ សេចក្ដីបញ្ញត្តិ

គ្រានោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ បានកាបទូលសេចក្តីទុះដល់ព្រះជ័មាន ព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ឲ្ធង៍ស្កុះ ទេឃិ ភិត្ត្តដ៏មានអាយុថា ម្នាល ខព្**លំ ពុ**ថាអ្នក**ពុ**ន ប្រើនាងកិត្ត្តិឲ្យលាងចីវរ တည် ဖြေဒေၚ ၅ ရကယ်ကြာပစ္လက္ ညှမြန်ေဂြးမြေရွာ၊ ငြာည မြေဒ ၅ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់សុរថា ម្នាល ទាយិ នាងកិត្តនីនោះ ត្រវជាញាតិប្តមិនមែនជាញាតិនឹងអ្នកទេ ។ ១៣យ៍ក្រាបទូលថា សុម ខេ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ខ្ទុស់ ត្រាស់ថា នៃមោឃបុរស ជនមិនមែនជា ញាតិ មិនស្គាល់អំពើសមគួរឬមិនសមគួរ អំពើនាំមកនុវសេចក្តីដែះថ្វា ឬមិនទាំមកទូវសេចក្តីជ្រះថ្នារបស់នាងកិត្តនីដែលមិនមែនជាញាតិ (នោះ ទេ) នៃមោឃបុរស មិនសមបើអ្នកទៅប្រើនាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជា ញាតិឲ្យលាងចីវរចាស់សោះ នៃមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនមែននាំពួកមនុស្សដែលមិនទាន់ដែះថ្នា ឲ្យបានដែះថ្នា ឡើង ឬមនុស្ស ដែលជ្រះថ្នា ស្រប់ហើយ ឲ្យរឹងវិតតែជ្រះថ្នា ឲ្យឹង ទៀត (នោះ) ទេ ។ បេ ។ မ္းက σ ခွာတိန်ဈာ ω မှုနတိန်ဈာ ω ြေး δ က်မြန်းဖြေန်း δ ကြာ δ ကေး δ នេះថា ភិក្ខុណាមួយ \mathcal{C} ្រីនាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិឲ្យលង់ក្តី ឲ្យ ជែលក់ក្ដី ឲ្យគក់ឬ បោកក្ដី នូវចីវេចាស់ ភិក្ខុនោះ ត្រវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ។

វិនយប់ដកេ មហាវិកង្កោ

(៤៣) យោ មភាទិ យោ យាធិសោ ។ មេ ។ ភិក្ខុទិ រ នេ ឯ ងញុំ ង ទៀ ង ខ្លួប នៃ ភ្នំ ង ង ង មា-តែកោ ខាម មាត់ តោ វា ប៉ូម៉ា តោ វា យាវ សត្ថមា ប៉ូតាម-បែយុតា អអម្ពុជា ។ ក៏ក្នុង នាម ១ភ តោ សម្ពៀ ရေးမရေးညာ ၅ ရက္ကစ်ကို ဘာဗ ဆက် ဆေးမှိုးပော် ဆက် សង្ខេត្ត ។ នោងខ្លួំ ។ សេងខ្លុំ ខ្លែនក្ស ។ នោខ្លុំ $^{(k)}$ និស្សត្តិយំ ហោតិ ។ ដោត អាណាមេតិ $^{(m)}$ អាមត្ នុស្តដស្ស ១ រត្តំ^(៤) និស្សត្តិយំ មេហទិ ១ អាកោដេស៉ត ಹುದು ಸರ್ಕೃತ್ಯ ಕಾರ್ಪ್ ಕಟ್ಟಿ ನ ಸರ್ಕೃತು ಉಪ್ಪಾಮು $^{(a)}$ η ရရုဏ္ဏေက $\hat{r}^{(0)}$ η ခ်ီးခွ ခ်ီချေရိုဏ် (ကေရို ခ်ီချေရို့ရစှိ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಗ ಜಯಕ್ಟ್ ಗ ರಜೆಯಕ್ಟ್ ಗ ವ ಗೀಯೆ ರಾಣ ភិក្សា និស្បាជិត្ត ។ មេ ។ ឥន៌ មេ ភៈខ្លេ បុរាណៈចំពុំ

១ ភ. គោវិបេចក្រតិ គោវិហឺតិ អាណាបេតិ ។ ៤ ភ. គោវិបិតិ ។ ៣ ភ. ដោបេយក្រតិ ដៅហើតិ អាណាបេតិ ។ ៤ ភ. រដ្ឋិតិ ។ ៥ ភ. អាកោជាបេយ្យាតិ អាកោជេហីតិ អាណាបេតិ ។
 ៦ បាណិប្បហារេតិបិ បាហេ ។ បា មុគ្គរប្បហារេតិបិ បាហេ ។

វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

(៤៣) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ(ត្រង់បេយ្យាលទាំងពីរ)មាន អធិប្បាយ ត្រង់សិក្ខាបទទី ១ ក្នុងមារាជិកកណ្ត្របោយ ។ នាងភិក្ខុនី ដែលឥតមានជាបទ្ធង៍គន្លង់អំពីចំណែកខាងមាតាក្ដី អំពីចំណែកខាងបិតាក្ដី ដ្ឋាលដ្ឋស្ត្រីនៃដីដូនដីតាជាគំរប់ ៧ ហៅថាមិនមែនជាញាតិ ។ ហៅថា នាង៍ភិក្ខុនី (នោះសំដៅយក) $\left(\widetilde{\lambda}$ ដែលថ្ងានឧបសម្បទាក្នុង សំណាក់សង្ឃទាំងពីរ (ភិក្ខុសង្ឃនិងភិក្ខុនីសង្ឃ) ។ សម្ពត់ដែលភិក្ខុសៀក លាងចីវេទ្យិអាត្មា (យ៉ាង៍នេះ) ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវែដែលនាងកិត្តិនី លាងលើយនោះ ជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុបង្គាប់នាងភិក្ខុនីថា នាងចូរជ្រ-លក់ចីវេទ្យអាគ្មា ត្រវអាបត្តទុក្ខដ ។ ចីវវដែលនាងកិត្តនីជែលក់ហើយ នោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុ ប្រើនាងភិក្ខុន៍ថា នាងចូរបោកចារ់ឲ្យអាត្តា ត្រូវ ។ កាលចេចវីវដែលនាងភិក្ខុនិយកមកច្រោកដោយដៃ**ក** អាបត្តិទុក្ខដ ដោយដំបងក្តី អស់ករ:តែម្តង ចីវរនោះជានិស្សគ្គ័យ កិត្តត្រៃវលះចីវរនោះ ដល់ជំនុំសង្ឃ ឬគណ: ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ ភិក្ខុ ត្រៃវ លះចីវេយ ង៍នេះ ។ មេ ។ ថា បពិត្រៃ ៣៖សង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរបាស់នេះ

និស្សត្តិយកណ្ដេ ចឺវិវវត្តស្យុ ចតុត្តសិក្ខាបទស្បូ ភេចត្តិវាពា

ន នេយារ៉ូ ១ ខេ ១ មាយកាំខេម ខ្លួំង ១ ឧ នេយារ៉ូ ១ ខេ ១ មាយកាំខេម ខ្លួំង ១ ឧ នេយារ៉ូ ១ ខេ ១ មាយកាំខេម ខ្លួំង ១

(44) ಕಟ್ಟು ಚಟ್ಟು ಕಟ್ಟು ಕ ដោយ ខេត្ត និសុក្រិយ៍ ទាខិត្ត យំ ។ អញ្ជាតិកាយ អញ្ជា ញ គឺគេសញ្ញី ឲ្យសាច់អំ នោវាបេតិ ដោចេតិ ជិស្សក្ថិយេន លេខ័្យ យោវខេត្ត អាគោដាខេត្ត ខ្ទុំស្បត្តិយេន អាមត្តិ ಧ್ಯಕ್ಷನ್ನು ^೨ ಕಮ್ಮಹಿನಾಯ ಕಮ್ಮಹಿನಾಲ್ಲು ರಾಬು-ខ្លែក សោកលេខ ស្រាលេខ អាគោយលេខ និស្សគិយេធ អបត្តិ ធ្វុំ ឧកដាធំ ។ មញ្ចាំកាយ មញ្ចាំក-សញ្ជាំ ស្ពល់ ស្ពៃ ស្ពេស្ត្រ ស្ពស្ត្រ មាន់ក្តីឃុំ ។ អញាតិកាយ អញាតិកាសញា ព្រលាខ្លាំ ជោមេត អាកោជាចេត់ ធំស្បីក្តីយេខ អាបត្តិ ខុត្តដស្ប ។ អញ្ជាធិកាយ អញ្ជាធិកាសញា ព្យាណខ្លាំ ដោមគេ

និស្សត្តិយកណ្ដ បីវរវង្គ សិក្ខាបទទី ៤ វាវៈដែលត្រូវអាចត្តិ

ភ្នំព្ទានប្រើនាងកិត្តនីមិនមែនជាញាតិឲ្យលាង ជានិស្សគ្គិយហើយ 🧃 សូម លះចីវៃនេះដល់ជំនុំសង្ឃ ។ (ត្រង់បេយ្យាលទាំងប៉ មានអធិប្បាយ ត្រង់សិក្ខាបទទី 🤊 ក្នុងវគ្គជាមួយគ្នានេះរួចហើយ) ។

[៤៤] នាងភិក្ខុន៍មិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថា មិនមែន ជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាន៍ នូវបីវរបាស់ ត្រវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ។ នាងភិក្ខុន៍មិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាសថាមិនមែនជាញាតិ ហើយ ប្រើឲ្យលាធ៍ ឲ្យជ្រែលក់ នូវចីវេទាស់ ត្រវអាបត្តិខុត្តដ នឹង និស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុន៍មិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុជំងឺច្បាស់ថាមិនមែន ញាតិ ហើយ ប្រើឲ្យលាង ឲ្យចោក នូវចីវេលាស់ ត្រវអាបត្តិខុត្តដ នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងកិត្តន៍មិនមែនជាញាតិ កិត្តជំងឺច្បាស់ថា មិនមែនញាត់ ហើយប្រើឲ្យលាធ ឲ្យដែលក់ ឲ្យចោក ខ្លុវចំរុំវចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដុល្លា នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងកិក្ខនិមិនមែន ជាញាតេ ភិក្ខុជំងីខ្យាស់ថាមិនមែនញាតេ ហើយ បើឲ្យជែលភ នូវចីវេចាស់ ត្រវិនិស្យគ្គិយប៉ាចិត្តិយ ។ នាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុជំង៍ច្បាស់ថាមិនមែនញាត់ ហើយ បើឲ្យជ្រលក់ ឲ្យប្រោក នវេចវរចាស់ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ និងនិស្សគ្គិយ ។ នាជិកិក្ខុនិមិន មែនជាញាតិ ភិក្ខុជំង៏ច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយ ប្រិឲ្យជ្រែលក់

វិសយចិតិពេ មហាវិភង្គោ

ដោយមេន ខ្មែរក្ដីលេខ អាចត្តិ ធុត្តដស្ប ។ អញាទំគាយ អញាទិតសញា មុរាណខំរំ ដោមទំ អា:គោដាមេទំ ដោយមេទំ និស្សក៏យេន អាមត្តិ ធ្វិន្ ឧភ្ជាន ។ អញាវិកាយ អញាវិកាសញា ម្រា-ណេខីវ៉េ អាតោដាបេត៌ ធំសុក្ត្រិយំ ចាច់ត្តិយំ ។ អញ្ជាធិកាយ អញ្ជាធិកាសពី អាកោ-ជាខេត់ ដោយទេ និស្បត្តិយេន អាមត្តិ ឧុក្ខដស្ប ។ . អញ្ជាធិតាយ អញ្ជាធិត្តសញ្ជា មុខណៈខ្លែង អាគោ-ជាចេត់ ដោចេត់ ចំការីប្រភពេល មានខ្លុំ ខេយ្មការ ។ មេតិ ដោយមន្ទ ដោមេតិ និស្សក្តិយេន អាមត្តិ ខ្ញុំខ្ញុំ ឧុក្គដានំ ។ អញ្ជាន់កាយ ឋេមត៌កោ ។ បេ ។ អញ្ញា-ಹೆಣಾಯ ಮಹಿಜ್ಕಾಮ್ ನಡನ ಸಮಳ್ ಕುರುಲಾಪ್ಯ ಪ್ರವಾಗ ಕೆಟ್ಟ್ ដោយបាន អាចតិ ធុតាដក្ស ។ និសីធនព្យុត្ត្រាណ់ ដោយមេឌ្ឌ អាចគ្នុំ ឧុក្សដ្ឋា ១ សកា គោ ខ្មែងមន្ទ្រប

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

ឲ្យលាង នុវចិវេចាស់ ត្រវអាបត្តិខុត្តដ នឹងនិស្សគ្គិយ នាងភក្តុនមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុជំងឺច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយបើ ឲ្យជ្រលក់ ទិ្យប៉ោក ទិ្យលាង នូវចីវរបាស់ តែវអាបត្តិទុក្កដពីវ នឹងនិសុគ្គ្រ័យ ។ នាងភិក្ខុន៍មិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដ៏ងច្បាស់ថា មិនមែនញាតិ ហើយ (ថ្វើឲ្យៈហុក នូវចីវេបាស់ ត្រូវនិស្សគ្គិយ ចុះចិត្តិយ ។ នាងភិក្ខុនមនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយ (ប៊ីឲ្យ ច្ចេក ឲ្យលាង នូវចីវេចាស់ ត្រីវិអាបត្តិទុក្ខដ នង៍និស្សគ្គិយ ។ នាង៍កិត្តិមិនមែនជាញាតិ កិត្តិជំង៏ច្បាស់ ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយ ប្រើឲ្យបោក ឲ្យជ្រលក់ នូវចីវលស់ ត្រវ អាបត្តក្ដ និងនិស្សគ្គ័យ ។ នាងកិក្ខុនិមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុជំង៍ច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យច្រោក ឲ្យលាង ឲ្យជ្រលក់ នូវចវរចាស់ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដពីរ នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភក្តុនមិនមែនជាញាត់ ភក្តុមានសេចភ្នំសង្ស័យ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុជំងឺច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ។ ហើយ (ថ្ងៃឲ្យលាង នូវចវែរចាស់បេសភិក្ខុឯទៀត ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ កិត្ត្យប្រី (នាងកិត្ត្តន៍មិនមែនជាញាត៌) ឲ្យលាងសម្ពត់និសីទនៈខឹង[គឿង កម្រាល ត្រាវអាបត្តទុក្ខដ ។ កក្តុ ប្រើនាងកក្តុនដែលជាឯកគោ ឧបសម្បន្នា

ចតុត្តសិក្ខាបទ និដ្ឋិតំ ។

តិស្បត្តិយកណ្ដ ចីវរវគ្គ **សិក្ខាប។ ៖ ៤ វារៈដែ**លមិនត្រូវអាចត្តិ

ឲ្យលាង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែន ញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិន ត្រូវអាបត្តិទ្វេយ ។

(៤៥) អាបត្តិ (មិនមានដល់ភិក្ខុមាន៨យ៉ាង) គឺ នាងភិក្ខុនិ ដែលជាញាតិរបស់ភិក្ខុ កំពុងលាងចីវរបស់ភិក្ខុ ហើយ ស្រប់តែមាន នាងភិក្ខុនីទីពីរដែលមិនមែនជាញាតិ មកយកចីវរអុំពីដែនាងភិក្ខុនីនោះ ទៅលាងឲ្យ ១ នាងភិក្ខុនី ឃើញចីវរបស់ភិក្ខុមានមន្ទិល សៅហ្មង់ ហើយ យកមកលាងឲ្យមិនជាច់ចាំ ប្រើ ១ ភិក្ខុ ប្រើនាងភិក្ខុនីឲ្យលាងចីវរថ្មីដែល មិនទាន់បានប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុ ប្រើនាងភិក្ខុនីឲ្យលាង គឿងបរិក្ខារឯទៀត ក្រៅពីចីវរ ១ ភិក្ខុ ប្រើនាងសិក្ខុមានាឲ្យលាងចីវរឲ្យ ១ ភិក្ខុ ប្រើសាម ណេរី ឲ្យលាងចីវរឲ្យ ១ ភិក្ខុ គ្រួត ១ ភិក្ខុ ដើមបញ្ជាតិ ១ ។

សិក្ខាបទទី៤១ថំ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៤៦) គេជ សមយេជ ពុខ្វោ គកវា រាជកលេវិហវតិ វាឌ្យាធែ ភាលខ្លួកជំងាម ១ នេះ ទេ ១១ មនយេធ **ತ** ವಿದ್ಯೋಯ ಕ್ಷಿಪ್ಪು ಕ್ಷಾಪ್ಪು ಕ್ಷಾಭಿ ಕ್ಷಾಭಿ ಕ್ಷಾಭಿ ಕ್ಷಿಭಿ ಕ್ಷಿಪ್ಪು ಕ್ಷಾಭಿ ಕ್ಷಿಭಿ ಕ್ಷಿ ಚರ್ವು ತಿಬ್ಬಿಯ್ಯಲ್ಲು ಕ್ಷಮ್ಮೆ ಕಟ್ಟಿಯಳಾಗಿ ಹಾಗುಳಾಖಿ ឧស្និណ្ឌេល មាន្ត្រំ ភ្ជុំ ភ្ជុំ ស្នេស្ណាល សរុម្ စ္ဘည္သာလာ စႏၵီး စစ္မ်ားနွဲ စ္ဖြက္ခရာမဂါဌာမ္အမ်ား ကေဇာ អនុវេធ នេះជុមសម្ព័ធ៌ និហ័យរាយ អនុវធ៌ អជ្ឈាកា-សេទ្ធា អយ្ញុនាស្មាំ ខ្លែខ្លែខ្លែក ខ្លែក ខ្លែក គំណេ ខ្សុស្សារ ច្នុទ្ធ ៤ ខ្ទុសិខមារិ វាឧសោ-សំ ស ខេ ខេ ខុត្តភាតិកា⁽⁰⁾ ខស្ស៊ីស្ស៊ី វិហេឋ-យ៍ស្បត្តិ ៩០ ភិក្ខានិន្ទិ អញ្ជេ ១ក្ខេ អកមាស៌ ។

[🧕] ជ. ម. បុគ្គភគ្គា ។

សិក្ខាបទទី ៥

(៤៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគខ្ទឹងគង់នៅវត្ត វេទ្យុវនកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងកដ្ឋិន ។ គ្រានោះឯង នាងឧហ្វ-លវណ្ណាកិត្តន៍នៅក្នុងអន្ទវន ទៀបក្រុងសាវត្តី ។ វេសានោះឯង នាងឧប្ប-លវណ្តាភក្គុនី លុះពេល ព្រឹកឡើង កំបានស្វៀកដណ្តប់រួចនាំយកបុ ត្រ នង៍ចវរចូល ទៅឯ ក្រង៍ សាវត្ត ដើម្បីចណ្ឌូ បាត លុះ ដើរ ទៅចណ្ឌ បាតក្នុង ក្រង់សាវត្តី រួចត្រឡប់មកអពីបណ្ឌូលុតក្នុង**កា**លជាខាង ្រែយ នៃកត្ត ហើយក៏ចូលសំដៅឡេក្នុងអន្ធវន (ក្រាងងឹត) ដើម្បីសម្រាកក្នុងវេលថ្ងៃ លុះចូលទៅដល់ព្រែអន្ធវនលើយ ក៏អង្គ័យសម្រាកក្នុងវេលថ្ងៃទៀបគល់ ឈេនមួយ ។ សមយនោះឯង មានពួកចោរអកធ្វេនវិចោរកម្ សម្ងាប់មេគោ១ អារយកសាច់រួចនាំយកចូលទៅកាន់ ពែអន្ធវន ។ ឯមេ លោវជាធំបាន តែឡេកមើលទៅឃើញនាង១០០០វណ្ណាកិត្តនី កំពុងអង្គ័យ សមាកក្នុងវេលថ្ងៃទៀបគល់ឈើនីមួយ ។ លុះឃើញហើយចោរនោះកំ មានសេចក្តីត្រិះរិះថា បើប្រសិនណាព្លកចោរជាកូននឹងបង់ប្អូនអញឃើញ នាងកិត្តន៍នេះហើយ មុខជានឹងបៀតបៀននាងកិត្តន៍នេះមិនខាន (លុះគិត យ៉ាងីនេះហើយ) មេចោរក៏នាំពួកចោរទាំងនោះដើរទៅតាមផ្ទុវដទៃវិញ

ពុសាមា ដដ់ដង់ ជួងប្រទេ ជជុំជាមា ឯ ធុមា មាននិង វឌីស្នង ឧមារិ ខ្លេំយា មជុំខាំ ឯបាលស្រា មួយខ្លែ ឧមារិ ខ្លេំយា មជុំខេំ ឯបាលស្រា មួយខ្លែ ឧមារិ ខ្លេំយា មជុំខេំ អនុសាយ មួយខ្លែ ឧមារិ ខេត្តបានការប្រា មួយខ្លែ អនុសាយ មួយខ្លែ ខេត្តបានការប្រា មួយខ្លែ អនុសាយ មួយខ្លែ ខេត្តបានការប្រា មួយខ្លែ អនុសាយ មួយខ្លែ ខេត្តបានការប្រា មួយខ្លែ អនុសាយ មួយខ្លែ អនុសាយ មាននិង ខេត្តបានការប្រា មួយខ្លែ អនុសាយ មាននិង ខេត្តបានការប្រា មួយខ្លែ អនុសាយ មាននិង ខេត្តបានការប្រា មានបានការប្រា មួយខ្លែ អនុសាយ មានប្រាស់ មានប្រសាធា មានប្រាស់ មានប្រស់ មានប្រាស់ មានប្រាស់

(៤៧) នេះ ទេ ១៩ សមយេន ភេសា គាម់
បំណ្ណាយ បរិដ្ឋោ ហោះតិ ។ អយ្មា ១៩៤៤ និំ
បំណាញ តិក្ខាំ យេនាយ្មា ១៩៣៤ នេះឧបសម្ព័ម៌
១៥សម្ព័ម៌ត្យ អយ្មន្តំ ៩៩៣០ ឯ៩៤២ តាម់ កន្តេ
១៥សម្ព័ម៌ត្យ អយ្មន្តំ ៩៩៣០ ឯ៩៤២ តាម់ កន្តេ
១៥សម្ព័ម៌ត្យ អយ្មន្តំ ៩៩៣០ ឯ៩៤២ តាម់ កន្តេ
ភពសាំតិ ។ បរិដ្ឋោ ភគិតិ ភក្សា តាមំ បំណ្ឌាយាត៌ ។

១ ឱ. ម. បណ្ណបុដំ ។

និស្សត្តិយកណ្ត បីវិរវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ បញ្ញត្តិនិទាន

វេលានោះឯឪ មេចោរនោះកាលបើដុំសាច់គេចំអិនរួចស្រេចហើយ ក៏យក
សាច់យ៉ាង៍ល្អ ខ្លប់នឹងស៊ឹកឈើយកទៅភា្យនឹងដើមឈើជិតនាង៍ទប្បហៈ
វណ្ណាក់ក្នុនី ហើយពោលថា នរណាមួយ ទោះបីជាសមណៈក្ដី ញាហ្មណ៍
ក្ដី បានឃើញដុំសាច់ដែលអញទុកឲ្យនេះហើយ ចូរនាំយកទៅចុះ រួច
ហើយក៏ចេញដើរទៅ ។ នាង់ទប្បហវណ្ណាក់ក្នុនី ចេញពីសមាធិហើយ
បានពុសំដីនេះរបស់មេចោរដែលកំពុងពោលនោះ ។ លំដាប់នោះ
នាង់ទប្បហវណ្ណាក់ក្នុនីក៏បានយកសាច់នោះទៅឯកខ្មែងនៅរបស់ខ្លួន ។
វេលានោះឯង នាង់ទប្បហវណ្ណាក់ក្នុនី លុះកន្ងង់ពត្រីនោះទៅហើយ
នាង់ក៏ចាត់ចែងយកសាច់នោះមកវេចជា់បង្កើចដោយចិតវ រួចហើយក៏
ហោះទៅឯមាកាស ទៅចុះក្នុងវត្តវេទ្បវន ។

វិនយបិជិកេ មហាវិកង្គោ

ឥទំ ភៈខ្លេ ទំសំ ភក់ តោ ខេហ័ត់ ។ សន្ទ្យាតា តេ^(©) ភភិធិ ភភវ មំសេខ សចេ មេ ត្វ អន្តរវសភាំ ឧឧយោ្ស ស្នាមសន្ន (p_0) សន្តប្បីគោ ភាយ្យំ អន្ត្រាស្ស-កោះភាព មយ់ ទោ ភាគ្គេ មាតុតាមា ភាព កិច្ចហាភា ឥឧញ្ មេ អន្តិម បញ្ចុំ ចឺកំ ស្មាំ ឧស្សូម៉ូតិ ។ សេយុថ្រាច់ ភភិនិ ឬរំសោ មាត្ត ឧត្វា ភាច្ចេ វិស្ស-ដ្លេហ្យ $^{(m)}$ มิវមេវ ខេត្ត ភកិច្ចិ ភកវគោ មំសំ ឧត្តា ಕಮ್ $_{(p)}$ ಕಪ್ಪಳಳು ಕೃತ್ತುಕ್ಕೆ ಬ್ಲೀ ಪಟ್ಟು ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟ វណ្ណា ភិក្ខុធី អយៈស្មុតា ខ្លាយនៃ ធំប្បីធ្យិយមានា អន្តាវាសេគ៌ ឧត្យ ឧបស្បយ់ អគមាស់ ។ គំគ្លាធំយោ ಭ್ಯಾಗ್ಯೆಗೆಯ ಹಿಕ್ಕೆ ಬುದ್ದಿಗೆ ಬ್ಲಿಸ್ಟ್ ಬುಗ್ನುಗಿಗಿಗಳಿ នព្យល់ នៃ និត្តធំ ង់តនកេខុំ គេមានេ អយ្យេ អន្តរវាស គោត់ ។ ឧប្បហ្សាណា ក់គ្គុធី ក់គ្គុធីនំ វាឌឧឌុំ ស បេខេស្ ៤ ម្នុំទេ្ធពេល ៥៩២៣៥ ភ្នំ ភ្នំ៣៥

[•] ឱ. ម. តយា. រាមញ្ញូលាត្តកេ បន ន ទិស្សតិ ។ ៤ ឯវញ្ហាហំបីតិបិ បាហា ។ ៣ ឱ. ម. សដ្ដេយ្យ ។ ៤ ឱ. ម. មយិ ។ ៥ ឱ. ប. ន សដ្ដស័តិ ។

វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

នាងីឧហ្វលវណ្ណាភិក្ខុនី និយាយថា បពិត្រលោកម្ចុសដ៏ចរ៉េន លោកម្ចាស់មេត្តាថ្វាយសាច់នេះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យទានផង ရကယ်နိုင်တာလာတာ မာလပ္ပနင်္ကြီး နာရိGြားဆိုမာနှင်္ကြားချင့်ရိန်းနှား ដោយសាច់ (យ៉ាង៍ណា) ប្រសិនបើនាងឲ្យស្បង់ដល់អាត្មាៗក៏ឈ្មោះថា នាងឲ្យផ្នែតដោយស្បន់យ៉ាងនោះដែរ ។ នាងទុប្បលវណ្ណាភិក្ខុនិតបវិញថា បពិត្រលេកហ្គួសដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំជាមាតុគ្រាម មានលក់ចានដោយកម្រ ណាស់ ។ មួយទៀតចីវររបស់ខ្ញុំនេះ ជាចីវរគ័រប់៩ ជាទីបំផុត ខ្ញុំមិន $\left(v$ គេនលេកហ្គេvទេ ។ ឧទយេនិយាយថា ម្នាលបួន $\left(v
ight)$ ដូចជាបុសេ ដែលឲ្យដំរី $(\iota$ ទៅគេ) គួរលះខ្សែងង្គ័ន[់]ផង៍ ω ៉ឺងណាមិញ ម្នាលប្អូន $\left[\stackrel{\circ}{\mathcal{N}} \right]$ **បើនាងថ្វាយ**សាច់ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ ចូរលះស្បង់របស់នាង ដល់អាត្តា ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ គ្រានោះ នាងឧប្បល់វណ្ណាកិត្ត កាលបើ **េទ ហ ឃ**ិដ៏មានអាយុចេះតែទទូចសូម ក៏ប្រគេនស្បង់ហើយតែឡប់ទៅឯលំ នៅរបស់ខ្លុនវិញ ។ ពួកនាងកិត្តនីកាលទទួលយកបាត្រនឹងចីវរពីនាងឧប្ប-លវណ្ណាភិក្ខុនី ក៏ស្ពួនាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនីថា បពិត្រនាងជាម្ចាស់ ស្បង់ របស់នាងតេនៅឯណា ។ នាង e ម្យាល វណា ភិក្ខុនីក៏បាន (បាប់សេចភ្លឺនុះ ដល់នាងកិត្តនីទាំងទ្យាយ ។ នាងកិត្តនីទាំងទ្យាយក៏លើកទោស គិះដៀល

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវិវវគ្គស្ស បញ្ជូមៈបិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិនិទាន់

រួមនេទ្ធំ ២នុ ស ស ស ម ម លៀ វេសា មួយ មួយ មាត្តតា^(១) ចឺអំ បដ់ក្តុមោស្សូត គាំចូលគោ មាតុតា-មោត៌ ។ អ៩ទោ តា ភិក្ខុខិយោ ភិក្ខុខំ ឯគមទ្គំ អារោច្រស់ ។ យេ នេះ ភិក្ខា អព្វិច្ឆា ។ ២ ។ នេ នេះ និង និង និង នេះ និង និង នេះ និង ន ឧសល់ ភិក្ខេល ហត្ថាតា $^{(b)}$ ខីវ៉េ ១៩ក្ខុខេត្សូតិតិ ។ អ៩ទោ គេ ភិក្ខុ ភកាតោ រានមត្ត អាពេបេសុំ ។ ပေး ျပည့် က်ေး ခွဲ ရေအယ် ခ်ကွာခ်ယာ တန္း၏^(m) ចំពុំ បឌិក្សស់គំ ។ សខ្ញុំ ភកវាត៌ ។ ញាតិកា នេះ ជូន យើ អញ្ជាតិការតិ។ អញ្ជាតិការ ភក្សតិ ។ អញ្ជាន់ កោរ មោយព័ក្ស អញ្ជាន់ កាល ខ ជានាន់ ឧដ្ឋិវិត្ ស អពីឌ្រំព្ ស មាខំ ស អមាខំ ស សង្ យាគ ទំ្វ មោឃថ្នាំស អញ្ជាធិតាយ ភិក្ខុធិយា មាទ្តាតា ចំរុះ ខឌិត្តហេស្សូស នេធ មោឃពុំសៃ អព្សួសឆ្នាន់

ເ.b-m ១ ម ហេត្តកេសុ ន ហេតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ត ចីវាវត្ត សិក្ខាបទទី ៥ បញ្ញត្តិនិទាន

បន្ទះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ឧទាយ៍ មិនសមបើនឹងទទួលយកចវវពីដៃនាង កិក្ខុនីសោះ មាតុ គ្រាមសុទ្ធតែមានលាក់បានដោយក ម ។ គ្រានោះ នាងភិក្ខុន៍ទាំងនោះភ័ ច្រុបសេចក្តីនុះដល់ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ។ ពុភភិក្ខុណា ដែលមាន ជ្រុមាតិច ។ បេ ។ ព្យុកកិត្តទាំងនោះកំលើកទោស តិះ ជៀល ឋនះបង្ខាប់ថា ឧទាយិដ៍មានអាយុមិនគរបើនឹងទទួលយកចីវរពីដែនាង៏កិក្ខា-នីសោះ ។ ទើបភិក្ខាទាំងនោះ \int កាបទូលសេចក្តីនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាមា្គស់។ បេ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ស្លាថា ម្នាល « ទាយ៍ បានឲ្យថា អ្នកឯងចាន ទទួលចារពើដែនាង៍ភិត្តនី មែនឬ ។ ឧទាយិភិត្ត្ ក្រាបទូលថា សូម ទ្រឹន់ ព្រះ មេត្តា េ ប្រាស មែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ខ្ទង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់ ទាល់ នាងកិក្ខុនីនោះ ត្រវជាញាតិនឹងអ្នកឯង ឬមិនមែនជាញាតិ ខេ ។ ឧ ទាយិក្រាប ទូលថា សូមទៃង៍ ព្រះមេត្តា ប្រោស (នាងភិក្ខុន៍នោះ) មិនមែនជាញាតិ ទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ((ន៍ ត្រាស់ថា ម្នាល មោឃបុរស បុរសដែលមិនមែន ជាញាតិ មិនស្គាល់អំពើគួរ ឬមិនគួរ ល្អិតល្អ ឬមិនល្អិតល្អ របស់/ស្គ ដែលមិនមែនជាញាតិ(នោះ)ទេ ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯង ទទួលយកចីវរអំពីដៃនាង៍កិត្តនីដែលមិនមែនជាញាតិ (ដូច្នេះ) ម្នាលមោឃ**-**បុសេ អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ នឹងបានដឹកនាំមនុស្សដែលមិនទាន់ ជិះថ្វា

វិនយចិដិកេ មហាវិកង្គោ

e-le ឧ. ម. បារិវត្តកចីវរំ ។ ៣ ឧ. ន បដិត្តហេស្សត្តីតិ ។ ម. នប្បដិត្តហេស្សត្តីតិ ។ ៤ ឧ. ម. បារិវត្តកំ ។ បារិវត្តិកចីវរត្តិថិ បាហេ ។

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

ឲ្យបាន ជែះថា ទៀត ឬមនុស្សដែល ជែះថា ហើយ ឲ្យកាន់តែ ជែះថា ឡើង ក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាល់កិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា កិក្ខុណាមួយ ទទួលយក់ចីវរអំពីដែនាង កិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាត់ (កិក្ខុនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយធាចិត្តិយ ។ សិក្ខា-បទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បានបញ្ញាត្ត ហើយ ដល់កិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះ ។

(៤៨) សម័យនោះឯង៍ មានពួកកិត្តសង្ស័យ មិនហានទទួល យកបីវ៉ាដែលត្រូវការផ្លាស់ប្តូរបស់នាងគិត្តនីទាំងឡាយ ។ នាងគិត្តនី ទាំងឡាយ ។ នាងគិត្តនី ទាំងឡាយ ក៏លើកទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាច់ថា លោកម្ចាស់ ទាំងឲ្យាយ មិនគួរបើនឹងមិនទទួលយកបីវ៉ាដែលត្រូវការផ្លាស់ប្តូរបស់យើង សោះ ។ កាលពួកនាងគិត្តន៍ទាំងនោះ កំពុងលើកទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាច់ កិត្តទាំងឲ្យាយអំបុរនេត្តច្បាស់ ។ វេលានោះ គិត្តទាំងនោះ ជានិក្ខាប់ កិត្តទាំងឲ្យយអំបុរនេត្តច្បាស់ ។ វេលានោះ គិត្តទាំងនោះ ជានិក្ខាប់ កិត្តទាំងឲ្យយអំបុរនេត្តច្បាស់ ។ វេលានោះ គិត្តទាំងនោះ ជានិក្ខាប់ កិត្តទាំងឲ្យយអំបុរនេត្តច្បាស់ ។ វេលានោះ គិត្តទាំងនោះ ជានិក្ខាប់ សេចក្តីនុំ៖ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ធំផ្គើងម្នឹកថា ហើយត្រាស់ ហៅកិត្តទាំងឲ្យយមកក្នុងវេលានោះថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយៈ តថាគិត អនុញ្ញាត ដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងឲ្យយៈ១០ល្ខសយកបីវ៉ាដែលត្រវការផ្ទាស់ប្តូវគ្នា វេសាសហធម៌កបុគ្គល ៥ ពួកគឺ កិត្ត កិត្តនី សិត្តមានា សាមណេរ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចំរិវវគ្គស្ស មញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

[្]សារ នៃ មាន បារិវត្តកំ ។ បារិវត្តកប់រិវត្តិមិ បាយ៉ា ។ ៤ ខ. ម. បារិវត្តកា ។ ឯវសព្វត្ថ ញាតព្វ។ ភា ឱ. វិកប្បុនុបតបច្ចិមំ ។

ខំស្សគ្គិយ**កណ្ឌ ច័វវវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ បញ្ញាត្តិប**្តាប់

សាបណេរី ម្នាលក់ត្តូទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទាំងឲ្យយ ទទួលយកចំវេដែលត្រូវការផ្ទាស់ពួរគ្មានឹងពួកសហធម៌កទាំង៩ នេះ ឬលេ ក់ត្តូទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រៃវស់ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា កិត្ត្តណាមួយ ទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងកិត្ត្និ ដែលមិនមែនជាញាតិ (កិត្ត្តនោះ)ត្រូវនិស្បគ្គិយបាចិត្តិយ វៀវលែងតែផ្ទាស់ពួរគ្នា ។

(៤៩) តែង៍ពាត្យថា ភិត្តណាមួយ (តែង់បេយ្យាលទាំងពីរ មាន
អធិប្បាយក្នុងបឋមច្បារជិតសិត្តាបទរួច ហើយ) ។ នាងភិត្តុខីដែលគតមាន
ជាប់ទង់គន្ធងអំពីចំណែកខាងមាតាត្តី ចំណែកខាងបិតាត្តី ជរាបដល់គូ
នៃដីដូនដីតាជាតំរប់ ៧ ហៅថាមិនមែនជាញាតិ ។ ស្រីដែលបាន

ឧបសម្បទាអំពីសំណាក់ឧកគោសង្ឃ ហៅថានាងភិត្តុនី ។ បណ្តាចីវិរ
ទាំង ៦ ចីវិរណាមួយ ដែលគូចចំផុតគួរួលមកិត្តន៍ងវិកប្បបាន ហៅថា
ចីវិរ ។ ពាក្យថា វៀវលៃង់តែផ្ទាស់ប្តូរគ្នា សេចក្តីថា លើកលែង
តែចីវិរដែលផ្ទាស់ប្តូរគ្នា ។ ភិត្តុទទួលយកចីវិរ ត្រូវអាចត្តិទុក្កដក្នុង
ប្រយោគដែលទទួល ចីវិរនោះ ជានិស្សគ្គិយ ក្នុង១៣:ដែលបានមក
ភិត្តិត្រូវលះចីវិរយានដល់ជំនុំសង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ម្នាស់ក្តុទាំងឡាយ
ភិត្តិត្រូវលះចីវិរយានដែន៖ ។ បេ ។ បញ្ចិត្តព្រះសង្ឃដ៏ចំពីន

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

ត្ន មណ្ឌិទ្ធ ភាព ឯង ឧឧធានិទ្ធ ឯ ភ្នំ មណ្ឌិទ្ធ ភាព ឯងខេធានិទ្ធ ឯកស្និ ភូមានិទ្ធ ភាព ឯងខេធានិទ្ធ ឯកសិទ្ធ ភូមានិទ្ធ ភាព ឯងខេធានិទ្ធ ភូមានិទ្ធ ភាព ឯងខេធានិទ្ធ ភូមានិទ្ធ ភាព ឯងខែធានិទ្ធ ភូមាន ភូមិខេធានិទ្ធ ភូមាន ភូមិខេធានិទ្ធ ភូមិខេធានិទ្ធ ភូមិខេធានិទ្ធ ភូមិខេធានិទ្ធ ភូមិខេធានិទ្ធិ ភូមិខេធានិទ្ធិ ភូមិខេធានិទ្ធិ ភូមិខេធានិទ្ធិ ភូមិខេធានិទ្ធិ

(៥០) អញ្ជាតិកាយ អញ្ជាតិកសញ្ជី បាត្តតោ^(០)

ខឺអំ បដិក្កណ្តាតិ អញ្ជូន ចារាំដ្ឋកា ជំស្បូក្កិយំ ចាខំត្តំយំ ។ អញ្ជាតិកាយ ឋេមតិកោ បាត្តតោ^(២) ខឺអំ

បដិក្កណាតិ អញ្ជូន ចារាំដ្ឋកា ជំស្បូក្កិយំ ទាខំត្តិយំ ។

អញ្ជាតិកាយ ញាតិកសញ្ជី បាត្តនោ^(៣) ខឺអំ បដិក្កណាតិ អញ្ជូន ចារាំដ្ឋកា ជំស្បូក្កិយំ ចាខ់ត្តិយំ ។

(៥០) ឯកនោ ឧបសម្បញ្ជាយ បាត្តតោ ចីអំ បជំក្កណាតិ អញ្ជូន ចារាំដ្ឋកា ជំស្បូក្កិយំ ចាខ់ត្តិយំ ។

(៥០) ឯកនោ ឧបសម្បញ្ជាយ បាត្តតោ ចីអំ បជំក្កណាតិ អញ្ជូន ចារាំដ្ឋកា អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ អញ្ជាតិកាសញ្ជី អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ វេមត់កោ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ វេមតំកោ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ វេមត់កោ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ វេមត់កោ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ វេមត់កោ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ វេមត់កា អាបត្តិ ឧុក្ខដស្បូ ។

ញាតិកាយ វេមាកា វិបត់កា សំបូ ខ្លាំ ។

នាងសម្បីក្រុយ វាក្សា សំបំពី សំបំ

១-៤-៣ ឱ. ម. ហេត្តកេសុ ៩ ហេតិ ។

វិនយបិដិក មហាវិភង្គ

ចីវរនេះដែល ភ្នំបាន ៤ ខ្លួលយកអំពីដៃនាងភិក្ខុនី ដែលមិនមែនជា ញាតិ ជានិស្បត្តិយ ហើយ វៀវលេងតែផ្ទាស់ប្តូរគ្នា ឥឡូវ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់ ជំនុំសង្ឃ ។ (ត្រង់បេយ្យាលទាំងបី មានអធិប្បាយ ត្រង់សិក្ខាប ៤ ខិ ១ ក្នុងវគ្គជាមួយគ្នា នេះវួច ហើយ) ។

(៥០) នាងភិត្តនិមិនមែនជាញាតិ ភិត្តជំងឺច្បាស់ថាមិនមែនជា ញាតិ ទទួលយកចីវរអំពីដៃ ត្រូវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ វៀវលែងតែផ្លាស់ ប្តូរគ្នា ។ នាងភិត្តនិមិនមែនជាញាតិ ភិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ទទួល យកចីវរអំពីដៃ ត្រូវនិស្បគ្គិយបាចិត្តិយ វៀវលេងតែផ្លាស់ប្តូរគ្នា ។ នាង ភិត្តនិមិនមែនជាញាតិ ភិត្តសំគាល់ថាជាញាតិ ទទួលចីវរអំពីដៃ ត្រូវ និស្បគ្គិយបាចិត្តិយ វៀវលេងតែផ្លាស់ប្តូរគ្នា ។

(៥១) កិត្តទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងកិត្តនីដែលថានឧបសម្បទាអំពី សំណាក់ឯកតោសង្ឃ (គឺអំពីចំណែកខាងកិត្តនីសង្ឃតែម្យ៉ាង) ត្រវ អាបត្តទុក្កដ វៀវលៃងតែថាស់ប្តូរគ្នា ។ នាងកិត្តនីជាញាតិ ភិក្តុ សំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រវមាបត្តិទុក្កដ ។ នាងកិត្តនីជាញាតិ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវមាបត្តិទុក្កដ ។ នាងកិត្តនីជាញាតិ សំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រវមាបត្តិទុក្កដ ។ នាងកិត្តនីជាញាតិ ភិក្តុ សំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រវមាបត្តិទ្យ័យ ។

តិស្សត្តិយកណ្ដេ បីវាវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវារា

(៤៤) អនាមត្តិ ញានិកាយ មារិដ្ឋកំ បរិត្តេន វា វិបុលំ វិបុលេន វា មរិត្តិ ភិក្តុ វិស្សាសំ កណ្ដាតិ តាកោលិត កណ្ដាតិ ចីរ៉េ ឋមេត្វា អញ្ជំ មរិត្តារំ កណ្ដាតិ សិក្ខាមាយ សាមឈោយា ១ម្មត្តកស្ប អាធិកាម្នំកស្សាតិ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និង្គិតំ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ ចីរីរវត្ត សិក្ខាបទទី ៩វារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៥២) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្ត ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាន៍ គឺ
កិត្តទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងកិត្តនីដែលជាញាតិ ១ កិត្តទទួលយកចីវរ
ដោយការផ្លាស់ប្តូរគ្នា ១ កិត្តទទួលយកចីវរមានដម្ងៃច្រើន ដោយចីវរ

មានដម្ងៃតិច ឬកិត្តទទួលយកចីវរមានដម្ងៃតិច ដោយចីវរមានដម្ងៃ
ច្រើន ១ កិត្តយកចីវរដោយសេចក្តីសិទ្ធស្នាល គឺយកដោយអាងសេចក្តី
ទុកចិត្តគ្នា ១ កិត្តយកចីវរដាបេសខ្លួត ១ កិត្តទទួលយក គឿងបរិក្ខារ
ឯទៀតរបស់សិក្ខាមានានឹងសាមណើរ លើកលែងតែចីវរចេញ១ កិត្តត្ត១
កិត្តដើមបញ្ជាតិ ១ ។

សិក្ខាប់ ទី ៩ ១បំ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៥៣) នេះ មានលោះ ជំនើ ងងរុ មារុខ្មីកុំ វិហេវត៌ ដេ៩៤៩ អសុ៩ចំណ្ឌិកស្បី សហគេ ៤ ខេច សេ ឧត មានពេខ មាល់ស៊ា ៩ឧខស្វ៉េ មាយនៃខែ បដ្ដោ យោតិ ជម្មុំ ភេ៩ ភាតុំ ។ អ៩លោ អញត្រោ សេដ្ឋបុត្ត យេនាយស្មា ឧបឧស្ដោ សកាប្រត្រ តេះជុបសង្គម៌ ឧបសង្គម៌ត្វា អាយស្មណ្តុំ ឧបឧណ្តុំ សក្ស-បុត្ត អភិកាធេត្ត ឯកាមធំ ជិសិធិ្ ។ ឯកាមធំ ជិសិធ្៌ ទោ ន សេដ្ឋទុន អយសា្ ឧបឧស្តោ សកាប្រតា ជម្មីហា គេជាយ សជ្ជស្បាស់ សមានបេស សមុត្តេជេស៍ សម្បីលុះ សេស ។ អ៩ ទោះ សោ សេដ្ឋបុត្តោ អាយស្មុតា និតខាទីទ មាននៃខាទី ខេត្តិយា មន្តេការ៉ូខេស សមានចំតោ សមុត្តេជិតោ សម្បូលសំតោ អាយស្ថ នៃឧច្ចំ មានរាជន្លំ វានេឌប្រេ រុខេណ្យ នេះ កោច អត្តោ ឧឌ្ឌមហ ឝណុ អណ្ទីអា ឧ ឌុំ ៣ ខ្ទុំ

សិក្ខាបទទី ៦

(៤៣) សម័យនោះ ព្រះសមុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត ដេតពន របស់អនាឋបណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិត ក្រុងសាវត្ថិ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ឈ្មោះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត ជាអ្នកឈ្វាស់វេក្ខងការសំដែន៏ធម៌ ។ គ្រានោះ កូនសេដ្ឋីមាក់មាននាមនិងគោត្រមិនប្រាកដ ចូលទៅឯកន្វែង ដែលឧបនន្ទុកិត្តជំមានអាយុជាសត្យបុត្តលោកគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្សបុត្ត ហើយអង្គ័យក្នុងទី សមគរ្ ។ ទបនន្ទុកិត្តដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តបានញ៉ាំងសេដ្ឋិ**បុត្** នោះដែលអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ ឲ្យកាន់យកល្អ ឲ្យកើតសេចក្តី (បង់ស្វែង ខ្សែកវាយ ស្រល ដោយធម្មិកថា សេដ្ឋបុត្តនោះ កាលបើព្រះ_{ទ្}បនន្ទុដ៏មានអាយុជាសក្សបុត្ត ឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ **ឲ្**រកាន់យកល្អ ឲ្យក្លាហាន ទ្បើង ៣ម ភិក្ខុដ៏មានអាយុជាសក្សបុត្តថា បពិត្រលោកមា្ទសដ៏ចរើន លោកមា្ទស ត្រវិការដោយបច្ច័យណា ដែលយើងខ្ញុំអាចប្រគេនដល់លោកម្ចាស់បាន

និស្សត្តិយកណ្ដេ ចីវរវត្តស្ស នដ្ឋសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទនិទានិ

វត្តិ^(១) ។ សចេ ទេ ទុំ អាវុសោ ឧាតុកាមោស៍ ៩តោ រាយ្យ មាន មេ មេ មាន ខេត្ត ខេត បុគ្គាធំ គាំស្ទឹរិយ ឯគាសាដត់ គ $\hat{g}^{(b)}$ អាកមេដ $^{(m)}$ ក ្តេ ហាវ ឃាំ កញ្ចុំ ឃាំ កតោ ឥតោ វា ាំក សដក់ មហិណិស<u>្</u>ជាមិ ឥតោ ។ សុខ្លុះតែ ខ្លុំ ។ ន់ឌ្គ៣ត្បី សេ មា៣ទាំ ៩ឧបម៉ា មួយដែរ នៃ មេដ្តីជំនួ វាឧ៥ប្រេ មាខេ គេ ខ្ញុំ សារុសោ ជាតុកាមោល ៩នោ ឯកំ សាដក់ ធេហ័ត់ ។ អេឡាក់ ទោ ភឌ្គេ គោលបុត្តាជំ កំស្មុំ វិយ ឯកសា-ដត់ គន្ អាគមេដ គន្លេ យាវ ឃាំ គច្ចាម៌ ឃាំ កតោ ៩តោ វ ឯគំ សជគំ បហិលិស្សមិ ឥ តោ វា សុខ្មាន ខ្ពុំ ។ នគំយម្ប៉ ទោ អយស្មា ខ្មែន ស្ពេ ខ្មែត និ សេឌីបុគ្គ ឯគនកេច

១ ឱ. បីវែរ . . . បរិក្ខារានស្ដី ។ ៤ ទីសុ បុរិមេសុ វារេសុ អយមក្ដោ ឱ. ម យោត្តកេសុ ស បញ្ហាយគិ តតិយវារេយេវ ទីស្សតិ ។ ៣ ឱ. ម. អាគមេហិ ។

និស្សត្តិយកណ្ត ចំរិរវត្ត សំក្លាបទទី ៦ និទាននៃសំក្លាបទ

ដ្ចជាថីវា ចិណ្ឌជាត សេនាសនៈនឹងគិលានហ្វក្ខ័យជាកែសជួបក្ដែា។ លោក ទ្ចាស់ត្រវ ប្រប់បច្ច័យទាំងនោះមកចុះ ។ ព្រះឧបឧន្ទថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុបើ អ្នក (ជុាថ្នាន់ង៍ (ប គេនអាត្មា ចូវអ្នក (ប គេនសាដកម្មួយ អំពីពួកសាដកដែល អ្នកពុង ប្រែអស់នេះចុះ ។ សេដ្ឋិថុត្តនិយាយថា ទាន់ ប្រែសយើង១ំជាកូន អ្នកមាន ត្រកូល នឹងមានតែសាដកម្មួយដើរ ទៅហាក់ដុចជាមិនសម (មុខគួរ ឲ្យអៀនភាស) ទាន់ ជ្រាស សូមលោកម្ចាស់បង្គីជ័យសិន ខំពុំខ្ញុំ ទៅផ្ទះ ខ្ញុំ ដល់ទៅផ្ទះហើយនឹងបញ្ជូននូវសាដកមួយ អំពីពួកសាដកដែលទ្វិកពុងប្រើ អស់នេះ ឬសាដកដែលល្អគ្រាន់ជាងសាដកអស់នេះ មភ់(ប្រគន្យេក ម្ចាស់។ ឧបនន្ទុកិត្តដ៏មានអាយុ ជាសក្យបុត្ត បាននិយាយពាក្យនេះនឹងសេដ្ថិ-បុត្តនោះអស់ការ:ពីរដងថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ បើអ្នកមាន ប្រាថានឹង ប្រគន អាគ្មា ចូរអ្នកប្រគេនសាដកមួយ អំពីពួកសាដកដែលអ្នកកំពុងប្រើអស់នេះ ចុះ ។ សេដ្ឋិបុគ្គនិយាយថា ថពិត្រលោកមា្គស់ដ៏ចំរើន យើង១ំជាកុលបុគ្គ មានតែសាដកម្មួយដើរទៅហាក់ដូចជាមិនសម (គួរឲ្យអៀន១ូនណាស់) ရာနှ $\log N$ ကောက်များက်ညှမဗၓဋ္ဌန်တီလိုန္တီးစိုး မိုစီးမြန္မား ခွိမ်းက်ပေးမြန္းကြီးမ នឹងបញ្ជូនសាដកម្មុយ អំពីសាដកអស់នេះ ឬសាដកដែលល្អ[គាន់បើជាង សាដកអស់នេះ មក(បគេនលោកម្ចាស់ ។ ឧបនន្ទុកិត្តដ៏មានអាយុ សក្សបុត្ត បានពោលពាក្យនេះនឹងសេដ្ឋបុត្តនោះអស់វារ:បីដង់ថា

វិនយប់ជំពា មហាវិភង្គោ

ស េ បេ ចុំ អារ៉ុសោ ភាតុតាមោស់ ៩តោ ឯគាំ សែដត់ ខេហ៍តំ ។ អមាគា ទោ ន គេ្គលប្តាន់ គុំស្ទី វេយ ឯកសាដក់ កន្ត អាកមេដ កន្តេ យាវ ឃុំ កញ្ចុំ ឃុះ កាតា ឥតោ វា ឯគាំ សាដគាំ បហិសា្សា្ទិ ន់តោ វា សុន្ទាតច្ចិ ។ គាំ ខន នយា អាវុសោ អឧាតុកាមេខ បក់តែខ យំ គំ បក់គ្រោ ខ ខេស់តំ ។ អុខស្សា មោ មេន្ទីជំនើ មាល់អឹង ៤ឧបបើទ សក្សបុត្តេជ ជំព្រឹជ្យមាលោ ឯកាំ សាដកាំ ឧត្វា អភមាស ។ មនុស្សា ន សេដ្ឋិបន្តំ បស្សិត្តា ឯនឧវេវេចុំ ស្មា នៃ អណ្^(១) ស្យម ស្រុះ ។ អេជុសោ មោ អេឌ្គីជំនើ ខេម្ម ឧទ្ធភិបាច វាឌងនឹ អារោច្រស់ ។ មនុស្សា នុជ្ឈាយឆ្គុំ ទីយឆ្គុំ វិទាច្ឆេំ មហ្សា ៩ មេ មេខឃា មឃ្លាំ មេខេដ្ឋា

១ ឱ ម អយ្យេ ។

វិនយចិដិត មហាវិភង្គ

នៃអ្នកដ៏មានអាយុ បើអ្នកបង់ប្រគេនអាត្មា ចូរអ្នកប្រគេនសាដកមួយ អំពី សាដកអស់នេះចុះ ។ សេដ្ឋិបុគ្គនិយាយថា បតិត្រៃលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន យើង ១ ជាកុលបុត្ត មានសាដកតែមួយដើរទៅហាក់ដ្កួចជាមិនសម ទាន ្រេក្រស លោក ម្ចាស់សូមបង្អត់លំសិន ទំពំ១ ទៅផ្ទះ ១ ទៅដល់ផ្ទះ ហើយ និង ឋញ្ជូនសាដកមួយ អំពីសាដកដែលខ្ញុំកំពុង (ប្រឹមស នេះ ឬសាដកដែលល្អ ត្រាន់បើជាង**សាដកអស់នេះ មកប្រគេន**លោកម្ចាស់។ ឧបនន្តភិក្ខុនិយាយ ថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ អាគ្នាមានប្រយោជន៍អ្វី ដោយអ្នកដែលមិនចង់ ប្រគេនសោះហើយបក់រណា (ព្រោះ) អ្នកបក់រណានូវបច្ច័យណាហើយ មិនឲ្យបច្ច័យនោះ ។ សេដ្ឋបុត្តនោះ កាលដែលឧបនន្ទុកិត្តដ៏មានអាយុ ជាសក្យបុគ្គបង្គិតបង្ខំ (ញយ។) ក៏ប្រគេនសម្ងួតសាដកម្មេយហើយ ទៅក្នុងកាលនោះឯង ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញសេដ្ឋិបុគ្គនោះហើយ បាននិយាយពាក្យនេះថា អ្នកម្ចាស់ េញ្រាះហេតុអ្វីបានជាអ្នកមានសាដក តែមួយដើរមកដូច្នេះ ។ គ្រានោះ សេដ្ឋិបុត្តបាន[បាប់ដំណើរនោះ ដល់មនុស្សទំនិទ្យយ នោះ ។ មនុស្សទំងិទ្យយក៏លើក ទេស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា សមណៈទាំងទ្វាយជាកូនចៅព្រះពុទ្ធ ជាសក្យបុត្តនេះមាន ជ្រាថ្នា ច្រើន ឥតមានសន្តោស សមណៈពក្កាខេះ

ငက္ $(e^{(0)})$ ကုက႑ာ ဆမ္ခ်မရ္တာတ(b) ကားရံ ကင်း မ်ာ តាម សេខ្លឹមុត្តេខ ១ឬខិមភ្នាយ ភេយិទោនាយ សដក់ កណ្ដុំ ត្[™] ។ អស្បង់ ទោ កិត្ត នេសំ យេ គេក់ក្ អញ្ជីព្ ស្នដ្ឋា ។ ២ ។ គេ ជ្យាយភ្នំ ត្តិយុទ្ធិ វិទា ខេច្តិ 🗪 ៩ ស្ ខាម អយុស្មា ឧ្ធ- ន្ត្រោសក្សពុត្ត សេឌីបុន្ត ពីអំ វិញ្ហាមេស្បូ**នីន៍ ។** អ៩ ទោ នេ ភិក្ខុ ភភានោ ปនមត្តំ ភាពេចសុំ ។ សច្ចុំ កាំ ទ្វេងជន្ល សេឌិប្ទុំ ចីវ៉ា វិញប្រសិទ្ធិ ។ សខ្ទុំភកវាត់ ។ ញាត កោ នេ ជុមធន្ទុ អញាទ កោះតិ ។ អញាតកោ ភភវភិ ។ អញាតកោ មោ**ឃបុរិស** ញ មណ្ឌ៩មាន ខាខាង ខេត្ត ប្រាស្ត្រ ប្ សន្តំ ក្នុង សង្គំ សង ទុំ មោសល់្ស អញ្ជាត់ សេដ្ឋបត្ត ចីវ៉ា វិញ្ញាបេស្ស្រី នេះត មោយល់ក្រ អពី្ម្សីច្ចុ *ប្* ឧសាខា៣ ឧស្សឹច្ វា ភិយោក្រាវាយ ។ មេ។ រៅញ មន ភិក្ខុឋ

[🤉] ឱ. ម. ៩ឃឺមេវិ ។ 🔈 ឱ ម. ធម្មនិមគ្គសបិ ។ ៣ ឱ. ម. គហេស្សត្តីតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ ចីវអត្ត សិក្ខាបទទី ៦ និទាននៃសិក្ខាបទ

េតមិនងាយនឹងនិមន្ទ ដោយធម៌បាន ៤ កាលបើសេដ្ឋិបុគ្គនិមន្ត ដោយធម៌ មិនសមហ៍បើនឹងទទួលយកសាដកសោះ ។ គិត្តទាំងឡាយមានឮ៣ក្យ មនុស្សទាំង៍នោះលើកទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ពួកកិត្តណា ដែលមាន ហ្វ្រាញ់តិច ជាអ្នកសន្តោស ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំង៍នោះក៏លើកទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គ្ជាប់ថា (ព៌៖ឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុគ្គមិនសមថ៌បើ នឹងសុំចីវពេសេជិបត្តសោះ ។ ទើបកិត្តទាំងអម្បាលនោះ ក៏ក្រាបទូល ដំណើរនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ទ្រង់ត្រាស់ស្លាថា នែឧបនន្ទ ព្ទឋាអ្នកសុំប្តីវាពីសេដ្ឋបុត្ត មែនឬ ។ ព្រះឧបនន្ទុលថា បពិត្រិព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សុវថា នៃឧបនន្ទ គេ ត្រវ ជាញាតិរបស់អ្នកឬមិនមែនជាញាតិទេ ។ ព្រះឧបន់នូទូលថា បពិត្រៃព្រះជ័ មាន[៣៖ភាគ គេមិនមែនជាញាតិទេ ។ ទ្រង់[តាស់ថា នៃមោឃបុរស មនុស្សមិនមែនជាញាតិ មិនដឹងការគួរឬមិនគួរ លិតល្អមិនល្អិតល្អរបស មនុស្សដែលមិនមែនជាញាតិនឹងគ្នា (នោះ) ទេ នៃមោឃបុរស មិន គរបេអ្នកឯងសុំបុរព្រះសេដ្ឋបុត្តដែលមិនមែនជាញាតិ (ដូច្នោះ) សោះ នៃមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្នា ដល់មនុស្ស ដែលនៅមិនទាន់ជែះថ្ងាទេ មិនមែននាំមនុស្សដែល ជែះថ្នាហើយ ឲ្យវិងវិត តែជែះថ្កា ឡើង ទេ ។ បេ ។ ម្នាល់ភិក្ខា ង៍ ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ

វិសយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

ន់មំ សំត្យាបន់ ជន្ថិសេយ្យា៩ យោ បន កិត្តា អញ្ជា-តេតា កហបត់ វា កហបតាល់ វា ប៉ូវ៉ា វិញាបេយ្យ និស្សក្តិយំ ទាប់ត្តិយន្តិ ។ ស់កាំ្ងៃ ភកតា កិត្តាល់ សិត្តាបន់ បញ្ជាត់ ហោត់ ។

ឱ្យមិយលេត្តកេ អយមត្ថោ ៩ ទិស្សតិ ។

វិនយបឹជិក មហាវិភង្គ

តហ្វីសំដែងសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ សុំចីវរ ចំពោះ ឯហបតិក្តី ឯហបតាមីក្តី ដែលមិនមែនជាញាតិ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយ ជាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង់បញ្ជាតួដល់ភិក្ខុ ទាំងទ្បាយយ៉ាងនេះហើយ ។

(៥៤) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជា (ប៊ុនចេញអព្ទិកង៍សាកេត ដើរតាមផ្ទុំ ឆ្វាយ ទោកាន់ ក្រង៍សាវត្ថី ។ ពួកចោរចេញមកដណ្ដើម (យក ច្រា តែនឹងចីររ) របស់ភិក្ខុ ទាំងនោះកង្គ ពាក់កណ្តាលផ្ទុះ កិត្តអម្បាល នោះរ ၍ សក្ខង៍ចិត្តថា ការសុំចីវវចំពោះគហបតិ៍ក្ដី គហបតា-ន័ក្តី ដែលមិនមែនជាញាតិ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រង់ហាមហើយ ហើយ មិនហ៊ានសុំចីវរ ក៏ដើរទាំងអាក្រាតធ្លាំងទៅកាន់ក្រង់សាវត្តីហើយថ្វាយបង្គំ ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ពោលពាក្យហ៉ង់នេះថា នៃអាវុសោ ទាំងទ្វាយ អាជីវកអស់នេះល្អ ចេះសំពះកិត្តទាំងទ្វាយដែរ ។ កិត្ត អា កាតទាំងនោះនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមែនជាអាជីវភាទ យេងជាភិក្ខុដែរ ។ ពួកភិក្ខុកំនិយាយពាក្យនេះនឹង ព្រះឧច្ចាលិដ្ឋមាន អាយុថា នៃ៖ជាលិដ៏មានអាយុ និមន្តលោកសង្កេតស្គរមនុស្សអាក្រាត អស់នេះមើល ។ ភិក្ខុអាក្រាតទាំងឡាយនោះ លុះព្រះឧបាលដ៏មាន **អាយុសង្កេតសូរ** កំបាន ប្របង់ ណើរនុះ (ដោយសព្វគ្រប់)

គិស្សគ្គិយកល្ខោ ចីវអគ្គស្ស ជដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិទិកានំ

អ៩ទោ សាយស្មា ឧទលើ ទេ ភិទ្ធា អដុយុញ្ជិត្តា $y^{(6)}$ ក្ខេខប្រេខ $y^{(6)}$ មុខេ សៅហេ ខេឌ ខេហ្ $y^{(6)}$ ច់ការ៉េត់ ។ យេ គេ កំគុ អញ្ច្រា ។ មេ។ គេ ឧជា្ឈន៍ ១៓យន្តិ វិទា ខេត្តិ គេថំ ហ៊ុំ សម ភិគ្គា ជា អាក់ខ្លួំងរិច្ច នាង ស្លាប ក្នុង មេ ជឌ្ជាធេត្យ អាក់ខ្ពត្តិ ។ អថាខា គេ កិត្ត កក់វាតា រាឌឧឌុំ មាបេខេមាំ ៤ ឧ៩សេ ឧឧប វាឌម៌្ម ខ្ទះទេ វាឧភ៌ ឧយលោ ឧគ៌ យន្ យនិ និង អ្នា មេ អ្នក ក្រុម ក្រុ យុំ អាក់សំ បឋម ជុចកច្តុំ ស ខេ តគ្គ ហោត៌ សង់្ឈូស្សូ វិហារច័រ វា ឧត្តវទ្គរលំ វា កុម្មុទ្ធរលំ វា ភិសិច្ចវិ \hbar နံ ဧးပာရှာ မားပုံနှံ ဧက္ခ $^{(b)}$ $^{(m)}$ $^{(m)}$ $^{(m)}$

១ ឱ. ម. នេសំ ។ ៤-៣ ឱ. ម. បោត្តកេសុ ៩ ហោគ្គិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និទាននៃអនុប្បញ្ញត្តិ

ព្រះទ្ធបាល់ដ៏មានរោយុ លុះជានសង្កេតសូវភិក្ខុ (រារ កាត) ទាំន នោះហើយ ក៏ពោលពាក្យនេះនឹងកិត្តទាំងឲ្យយថា មាលអាវុរសា ទាំងទ្វាយ អ្នកទាំងនេះជាភិក្ខុហើយ លោកទាំងទ្វាយចូវឲ្យចីវវ ដល់កក្តុ (រារ(កាត) ទាំងនោះផងចុះ ។ កិត្តទាំងទ្បាយណាដែល មាន ជ្រុមាតិប ។ បេ។ កិត្តទាំង នោះកំលើក ទោស តិះ ដៀល បន្ទុះ បន្ទាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសេះ បីបើនឹងមានខ្លួនភាកាតដើរមកសោះ គួរតែភិក្ខុទាំងនោះបិទជាំង (កងកាយ) ដោយស្មៅ ឬស្វឹកឈើហើយ សិមមកទៅអេះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះ \int កាបទូលដំណើរនុះ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើវនេះ ព្រះដឹ មាន[ពុះភាគក៏[ទង់សំដង៍ធម្មឹកថា ហើយ[ទង់ហៅកិត្តទាំងទ្បាយមកថា មាលកិត្តទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តដែលចោរដណ្ដើមយកចីវរ ទៅក្តី ដែលមានចីវេបាត់ក្តី សុំចីវែចំពោះគហបតិ៍ ឬគហបតានី ដែល មិនមែនជាញាតិបាន កិត្ត (ដែលមានចីវអេន្ត្រាយ) នោះ ចូលដល់អាវាស ណាមុន បើចីវវត្តង៍វត្តភ្នំ សម្ពត់ត មាល់គ្រែភ្នំ សម្ពត់ក មាល់ផែនដីភ្នំ ្រេសមពុកក្តី វបស់សង្ឃមានក្នុង៍អាវាសនោះ ឲ្យយកសម្ពត់នោះ ស្វេកដណ្ដប់ដោយគិតថា អញជានសម្លត់នោះ (ស្វេកដណ្ដប់សិន)

វិសយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

(៤៤) យោជនាត់ យោ យាធ្នូវេ ១៤ ។ កំត្តាត់ ១៤ ១ មហ់ នមស្មុំ អត្តេ អត្ថិប្បាតា កំត្តាត់ ១ អញ្ជាតាតា នាម មាត់តោ វា ចិត់តោ វា យាវ សត្តមា ចំតាមហយុតា អសម្ពីធ្វោ ១ កហមត់ នាម យោ កោច អតារំ អជ្ឈាសត់ ១ កូរ៉េ នាម ជុំ្ជ យា កាចិ អតារំ អជ្ឈាសត់ ១ កូរ៉េ នាម ជុំ្ជ យា កាចិ អការំ អជ្ឈាសត់ ១ កូរ៉េ នាម ជុំ្ជ

វិនយប៌ជា មហាវិរង្គេ

ហើយនឹងខុកវិញ បើបីវរក្មុនវត្តក្ដី សម្លត់ស ម្រាប់ កាល គែក្ដី សម្ពត់
ស ម្រាប់ ក្រាល ផែនដីក្ដី ស្រោមពួកក្ដី របស់សង្ឃមិនមាន េះ កិត្តនោះ
ត្រីវបិទ ចាំង (កង់កាយ) ដោយ ស្បៅប្ដីស្លឹក ឈើ ហើយសិមមក មិនត្រីវប់ ជើវមក ទាំង អា ក្រាត ឡើយ កិត្តឯណាមក (ទាំងអា ក្រាត) កិត្តនោះ ត្រីវប់ អាបត្តិខុក្កដ ។ ម្នាលកិត្ត ទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ឡាយ ត្រូវសំ ដែងសិក្ខាបខ នេះ យ៉ាងនេះថា កិត្តណាមួយ សុំបីវវបំ ពោះ គហបតី ប្ដគហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិ (កិត្តនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយ ជាប់ត្តិយ វៀវលៃងតែមាន សម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបខនោះ គឺកិត្តមានចំវរដែល បោរបណ្ដើម យកទៅ ប្ដកិត្តមានបីវវបូប នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបខនោះ ។

ចរែក អញ្គា ចំរាំ វិទាប្បន្ទង់ បន្ទំ^(០) ។ អញ្គា សមយាតិ ឋបេត្វា សមយំ ។ អភិជ្ជទីវរោ ភាម កិត្តាស្ប ចីរ៉ា អច្ឆិឆ្នំ ហោតិ រាជូហ៍ វា ចោបហ៍ វា ဆုနောက် က យေက်ာ គេတ်စိ က អច្ចំដូ တောက် ។ ខេត្តព្រ ខាត មួយ គឺ មេដ្ឋ ខ្សុំ មេដ្ឋ ប ខេង្សំ យោតិ ឧឧកេខ វា វុឌ្ឃ យោតិ ឧន្ទេហ៍ វា ឧទទិតាហ៍ វា ទាយ៍តំ ហោតិ បរិភោឌជីណាំ វា ហោតិ ។ អញ្ជា សមហា វិញ្ញាមេតិ មយោកេ ឧក្តដំ មដិលាភេន និស្ស-မ္တိုက္ သောန္ ဇ္နာက္ခ်ဳိးမွာ မရိုက္ေပ မွာ မေလာက္ေပ ជុឌ្ណសារ្ស ។ សារញា ឧឧ ភ្ទិស្ស ខ្ទុសារីថ្មី៩ខ្ញុំ ។ ខេ ។ វន្ មេ ភន្តេ ចំរាំ មញ្ជាន្ទុំ ឧសមន្ទុំ មញ្ជា សឧលា រ៉ះញាចំង ខ្មុំស្បីខ្មុំញុំ សុសល សង្ឃស្ប ច្ចុស្សាស្ត្រ ។ ខេ ។ ឧឧយោធ្រំ ។ ខេ ។ ឧឧយោធ្រំ ។ ខេ ។ អាយស្នា ឧទ្ទ័ង ។

១ ១. វិកប្បុនុបតបច្ចិមំ ។

ន់ស្បង្គ័យកណ្ដូ ច័រវវង្គ សំក្ខាបទទី៦ សិក្ខាបទវិវង្គ

តាមតែចីវែណា មួយក៏ដោយ ដែលមាន ទ្វាត បើយ៉ាងត្អូច hoា ho គឹមល្ម វិកហ្វុធាន ។ ៣ក្យុថា វៀវលែងតែមានសម័យ គឺលើកនូវសម័យចេញ ។ ចីវរបេសភិក្ខុដែលស្ដេចទាំងឡាយបែយកទៅភ្លឺ ចោរទាំងឡាយដណ្ដើម យកទៅក្ដី អ្នកលេងទាំងឡាយដណ្ដើមយកទៅក្ដី អ្នកណាមួយដណ្ដើម យកទៅក្តី $(\tilde{\pi}_{\tilde{g}}^{\pi}(s))$ ហៅថា មានចីវរគេដណ្តើមយកហើយ ។ ចីវរវបស់ គិត្តដែលភ្លេងនេះគ្គី ដែលទឹកបន្សគ ទៅគ្គី ដែលកណ្ដុកគេប្លុកណ្ដេរកោរ ហើយ ។ ឥតមានសម័យ ទេ ភិក្ខុសុំ (ចីវរ) ត្រវអាបត្តិទុក្ខដក្នុង ប្រហេត ដែលសុំ ចីវិវ (នោះ) ជានិសុង្គ្រិយក្នុង ខណៈដែលបានមក កិត្ត្ ត្រៃវលះចីវិវ នោះដល់សង្ឃ ឬគណ: ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ត្រៃវលះចីវរ យាងនេះ ។ បេ ។ ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរនេះខ្ញុំសុំចំពោះ គហថតិមិនមែនជាញាតិដោយឥតមានសម័យ េ ជានិស្យុគិយ ហើយ ១ុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ (ត្រង់បេយ្យាលទាំងបី មានអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ ក្នុងវគ្គជាមួយគ្នា នេះរួច ហើយ) ។

វិនយប់ជីពេ មហាវិកង្គោ

(៥៦) អញ្ញានគោ អញ្ញានកាសញ្ញាំ អញ្ញាន្រ សេ សមហ ចីវ៉េ វិញ្ញាបេនិ និស្បាត្តិយំ ទាចត្តិយំ ។ អញ្ញានកោ វេមនិកោ អញ្ញាន្ត សមហ ចីវ៉េ វិញ្ញាបេនិ និស្បាត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អញ្ញានកោ អញ្ញានកាសញ្ញាំ អញ្ញាន្ត សមហ ចីវ៉េ វិញ្ញាបេនិ និស្បាត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ ញានកោ អញ្ញានកាសញ្ញាំ អាចត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ ញានកោ វេមនិកោ អាចត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ ញានកោ វេមនិកោ អាចត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ ញានកោ ញានកសញ្ញាំ អភាចត្តិ ។

(៥៧) អភាបត្តិ សមយេ ញាតកានំ បវាតែនំ អញ្ជស្បត្តាយ អត្តនោ ជនេន ជុម្មត្តកស្ប អនិ-កម្មិកស្បតិ ។

ជដ្ឋសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិតយប៊ីជា មហាវិកង្គ

(៥៦) គហបត៌មិនមែនញាតិ កិក្កុជីជញ្ជាស់ថា មិនមែនញាតិ
ហើយសុំចីវេ ដោយឥតមានសម័យ េ ត្រូវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ គហបត៌
មិនមែនជាញាតិ កិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសុំចីវេ ដោយឥត
មានសម័យ េ ត្រូវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ គហបត៌មិនមែនញាតិ
កិក្កុជ័ងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ សុំចីវេ ដោយឥតមានសម័យ េ ត្រូវ
និស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ គហបតិជាញាតិ កិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនញាតិ
ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ គហបតិជាញាតិ កិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវ
អាបត្តិខុក្កដ ។ គហបតិជាញាតិ កិក្ខុជ័ងច្បាស់ថាជាញាតិ មិនមាន
អាបត្តិខ្មែកដ ។ គហបតិជាញាតិ កិក្ខុជ័ងច្បាស់ថាជាញាតិ មិនមាន

(៥៧) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុកាលសុំចីវរក្នុងសម័យគួរ ក្នុង សំណាក់ជនទាំងឡាយជាញាតិ ក្នុងសំណាក់ជនទាំងឡាយដែលបករ-ណាហើយ សុំឲ្យអ្នកដទៃ (ដូរ)ដោយ ខ្ពៃព្យូន ដល់ភិក្ខុត ដល់ភិក្ខុ ជាអាទិកម្មិក: ។

សំក្លាបទទី ៦ ចប់ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(೬೬೯) ಜರ ಳಾಗಿ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಬಟ್ಟು ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಣಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಣಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷಣಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷಣಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿಗೆ ಭಾಷಣಿಗೆ ಭಾಷ್ಟಿ ន ដេឌុយ មេខាន្ត្រប្រាស្ទ្ធ មា មេខា ខេខ ខេខ ខេខ ខេខ មិត្យ ឃុំ វេឌេធ្លី ភភវតា អាវ្រសា អព្ពាញ់តំ អច្ចិត្តប្រវស្ស វា ឧដ្ដីយ៉ាការ ្វា អញ្ជាត់កាំ កហ្មត់ វា ឧហ្មតាជំ ង ចីអំ វិញា ម៉េតុ វិញា មេ៩ អាវុសា ចីអភ្លិ ។ អល់ ម្យាសា មន្តិ មានិស្ត្រ ខ្មាំ មន្ត្រី ៤ មិញ មន្ត្រី អាយស្គាន់ អត្តាយ វិញាខេមាត់ ។ វិញាខេ៩ អាវុសោត៌ ។ អ៥ទោ ជព្វក្តិយា ភិក្តា អញ្ជាន់កោ កហព្ធិគេ ឧបសម្ម័ត្ ឯភឧប្រជុំ អច្ចុច្ចាំក្រ អាវុសោ ភិត្តា អាតុតា ខេ៩ ខេស ខ្លែវិត្តិ ពេញ ច្សុំ រួយពេស ៤ ខេត្ត សេខ ខេត្ត ខេត្ត

សិក្ខាបទទី 🛪

(៥៨) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ គង់ក្នុង វត្តជេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិត ក្រង៍សាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង៍ ត្តគ្គិយកិត្តទាំង ឡាយ (កិត្តមានពួក៦) ចូល ទៅវកពួកកិត្តដែលមាន ច់វែរ ចារដណ្ដើមយកទៅ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ (ពុះ ជំមាន ព្រះភាគ (ទង់អនុញ្ញាតដល់កិត្តមានចីវរ ដែលចោវដណ្ដើមយកទៅក្ដុ ដែលមានចុះវេវិនាស ទៅក្តី ឲ្យសុំចុះវេន៌ងគហបតិ ឬនឹងគហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិបាន ម្នាល់អាវុសោ អ្នកទាំងឡាយ ចូវសុំចីវរទៅ ។ ពុកភិក្ខុដែល ចោរជ ណើមយកចិវវ នោះ ធ្វើយថា ណើយអាវ សោ យើង ចានចារែលើយ ។ ព្យក់នពុគ្គិយកិក្ខនិយាយថា មាលអាវ៉ុសោ និងសុំចិវវិទ្យាលោកដ៏មានអាយុទាំងីឡាយ ។ កិត្តាំង៍នោះធ្វើយថា ម្នាល់អាវ៉ុសោ អ្នកទាំងឡាយ ចូរសុំចុះ ។ គ្រានោះ ពួកធព្វគ្គិយ-កក្ខាលទៅរកពួកគហបត់ដែលមិនមែនដាញាតិ ហើយបានពោលពាក្យ នេះថា ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានចវរចោរដណ្ដើមយកទៅ ឥឡូវនេះលោកនិមន្តមក អ្នកទាំងឲ្យាយ ចូរ្ទប់គេនចវវដល់លោកទាំង នោះផង៍ចុះ ហើយក៏សុំបីវេមានចំនួន (ប៊ិន ។ ក៏ក្នុង៍សម័យនោះឯង៍

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

អញ្ជា បុរិសា សភាយំ និសិន្ត្រ អញ្ជាំ បុរិសំ រាឌ៩លេខ អត្ថិទិត្តនយោ អណ្យ មាឌមា ទេហុ ឧណ ខ្សុ ខ្ទុំ ។ មោត្ត សុងស ឧណត្ថ ខ្ទុំ ។ អ-វិទ្យា ខេត្ត គេខំ ហំ នាម សមណា សក្សពុត្តិយា ខ ឧឌុំ ឧាឌូទា ឧសុំ ខ្មុំ វិញ្ញាខេស្សីខ្លី ឧស្សាល្ប៍ ប្ សមណា សការព្រឹញ ការសារ ចិត្តបាកសល់ ກ⁽⁰⁾ បសារសេរ្យត្តិត ។ អសេរ្ទាស់ ទោ កិត្តា គេសំ ឧដ្ឋាច ខ្យាលស្លិច ភ្នំលស់ច ច្រពេសច្ យេ នេះ ភ្នំ អព្យុស សន្ដា ១ ខេ ១ នេ ១ ជ្យាយធំ စ္တက္ရွိ ဒီကေဇာင္တို့ အင္း တို့ အမ အစ္ပန္ကိုလာ နဲ့နော့ ច ឧឌុំ ឧាក្ខិ ១៧ ខ្ណុំ រួយរេធមាវិច្ចំ ។ អនុសោ តេ ភិក្ខុ ភភពតា ឃិតមត្ថំ ភាពខេសុំ ។ សខ្ញុំ កាំរ តុខេ ភិក្ខា។ ឧ មត្ត ៩៦ និត្វ ពហុំ ចំអំវិញ្ញា មេថា តំ ។ ស្ចុំ ភេសត់ ។ វិសាហ៍ ពុទ្ធោ ភេស ភេ៩ ហ៍

[·] ១ កត្ថប៉ បោត្តកេ វត្តសន្និប្ងយ៍ វា អាបណេ បសារេស្យុគ្គីតិ បាហេ ទិស្សុគិ ។

វិនយចិដិត មហាវិភក្ត

មានបុរសម្នាក់អង្គ័យក្នុងរោងសម្រាប់ប្រជុំ បានពោលពាក្យនេះនឹងបុរស ម្នាក់ថា លោកម្ចាស់ទាំងទ្បាយដែលមានចីវរេចារដណ្ដើមយកទៅ ឥឡូវ លោកនិមន្តមក ១ំបានប្រគេនចីវដេល់លោក ម្ចាស់ទាំងនោះហើយ ។ បុរស នោះឯងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំកំបាន**ប្រគេនចីវរដែរ ។ បុរស**ឯទៀតនិយាយ យាងនេះថា ខ្ញុំកំបានប្រគេនដែរ ។ ជនទាំងឡាយអម្បាលនោះពោល ទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គាបថា ពុក្ខសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសត្យ-បុត្ត មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណហើយសុំចីវវមានចំនួន េចឹន (យ៉ាងនេះ សោះ) ពុកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្សបុត្តនឹងធ្វើជំនួញសម្ពតប្តថា នឹងតាំងnនផ្សារលក់សម្ពត់ (ខេដឹង) ។ ព្យុកភិក្ខុបានឲ្យពាក្យមនុស្ស ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាចហើយ 🤊 ពួកភិក្ខុណា មាន ជ្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ។ បេ ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ភ័ពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកកិត្តតពុគ្គិយមិនសមបើនឹងមិនដឹង (បមាណ ហើយ សុំ ចីវរមានចំនួន (ចិន (យ៉ាងនេះ) សោះ នោះ ក៏ក្រាបទល្អដំណើរនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ ស្ទូវថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ព្ទុថាអ្នកទាំងឡាយមិនដឹងប្រមាណ ហើយ សុំចីវរមានចំនួន [ចឹន មែនឬ ។ បតិត្រ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ សេចក្តីនោះ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ៤ និត់តិះដៀលថា

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្ស សគ្គមសិក្ខាបទស្ស ចញ្ញត្តិ

នាម តុម្លេ មោយបុរិសា ឧ មន្តំ ជាឧិត្វ ពេហ្សា
ជីក់ (*) វិញ្ញាបេស្បូដ នេតំ មោយបុរិសា អព្យស្នាធំ
វា បសានាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យាភាវយ ។ បេ ។
ល្លាំញ បឧ ភិក្ខាវ ន់មំ សិក្ខាបនំ ជន្ទឹសេយ្យា៩
នេញ្ហា អញ្ញានកោ កហបត់ វា កហបតាជី វា ពហ្វហិ
ជីបេហ៍ អភិហដ្តំ បវាបេយ្យ សន្នុន្ទេបេមខ្លេខ ភិក្ខុលា
នេតា ជីកំ សានិតព្វំ នេតា បេ ជុំ វា សិល្បាស្ស
ជីបេហ៍ អភិហដ្តំ បវាបេយ្យ សន្នុន្ទេបេមខ្លេខ ភិក្ខុលា
នេតា ជីកំ សានិតព្វំ នេតា បេ ជុំ វា សានិយេយ្យ
និស្បុក្ខិយំ ចាច់តំនៃយន្តំ ។

អជ្ញារាស់ទូ ។ សល់ល្ង ខ្មុលល្ង សល់ មេល្ង ខ្មុលស្ង រ អប្តិស្ស់ រ សល់ល្ង សង់ ល មេល់ មុខ អប្តិស្ស រ សល់ល្ង សង់ ល មេល់ មុខ អប្តិស្ស រ សល់ល្ង សង់ ល មេល់ មុខ អប្តិស្ស រ មេល់ល្ង សង់ ល មេល់ មុខ អប្រារាស់ខ្មុំ រ មេលំល្ង រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មុំ រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មុំ រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មុំ រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មុំ រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មុំ រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មុំ រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មាំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មាំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប្បារាស់ខ្មាំ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេល់ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលំ អប់បារាស់ខេត្ត ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលាប់ ប្រេស្ស រ មេលំ ប្រេស្ស រ មេលេស ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ ប្រេស ប្រ

១ កត្ថចិ បោត្តកេ ពហ្វូនិ ចីវភុនីតិ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវអគ្គ សិក្ខាបទទី៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាល មេល ឃុំបុរស មាំ នំឲ្យ ឃ អ្នក មាំ នំឲ្យ ឃ មិនសម បើនឹងមិនដឹង

បែមាណសុំ ចីវ អេន ខំនួន ចើន នៃ មេល ឃុំសេ មាំង ទ្បា ឃ អំ តើ នេះ
មិន មែន នាំ ឲ្យ កើត សេច ក្តី ដែះ ថ្វា ដល់ ជន មាំង ទ្បា ឃ ដែល មិន

មាន់ ដែះ ថ្វា ហើយ ឬមិន មែន នាំ ឲ្យ វិង វិត តែ កើត សេច ក្តី ដែះ ថ្វា ដល់ ជន

មាំង ទ្បាយ ដែល ដែះ ថ្វា ហើយ ខ ។ បេ ។ ម្នាលកិក្ខុ ទាំង ទ្បាយ

អ្នក មាំង ទ្បាយ គប្បី សំដែង ទ្បើង នូវ សិក្ខាបទ នេះ យ៉ាងនេះ ថា បើគហបតិក្តី

គហបតានីក្តី ២៧ វេណាដល់ កិក្ខុ នោះ ដើម្បី ឲ្យ កាន់ យកតាម ត្រវិការ

ដោយ ចីវ ដើម្បី និង តិក្ខុ នោះ គប្បី តែ កអ វ ចំពោះ ចីវ វ នោះ តែ ត្រឹម អន្តរៈ

វាសក នឹង ឧត្ត វាសង្គ បើកិត្ត តែ កអ វ ឲ្យ លើសដាំង កំណត់ នោះ ត្រវិ

(៥៧) តែង៍ពាក្យថា ដល់កិត្តនោះ គឺកិត្តមានចីវរដែលចោរ ដណ្ដើមយកទៅ ។ ជនដែលមិនជាប់អំពីចំណែកមាតាក្ដី អំពីចំណែក បិតាក្ដី ជាបដល់គូនៃជីជូនជីតាជាគំរប់ ៧ ហៅថាមិនមែនញាតិ ។ មនុស្សប្រសណាមួយនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មនុស្សប្រសនោះហៅថា គហ-បតិ ។ មនុស្សស៊ីណាមួយនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មនុស្សស៊ីនោះហៅថា គហបតានី ។ ពាក្យថា ចីវរៈ(ចិន គឺចីវរមានប្រមាណៈ(ចិន ។

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

អភិបាឌ្នំ បក្សណាង សាវនេះ នុខ្មែ នាវនេះ កណា-ហ៊ុន ។ សណ្តាបមេ ដេជ ភិក្ខុដា តតោ ចំរាំ សាធិត-ពុន្តិ សខេ តីណ៍ ឧដ្ឋានិ ហែន្តិ ខ្លេ សនិតព្វានិ ខ្លេ ឧដ្ឋាធិ សាគាំ សាធិត្ត ស្គាំ ឧឌ្នំ ឧ^(ទ) សាធិត្តព្វំ ។ តតេ ខេ ឧត្តរ ំសាធិយេយ្យាតិ តធុតា វិញាខេតិ បយោក ឧុត្តដំ ។ បដិលាភេខ និស្បត្តិយំ បោក និស្បដ្ឋិតព្វ ಳಾಫ್ಟ್ರ್ ೪ ಜಯಾಕ್ಟ್ ೪ ದೆಟ್ಟರ್? ೪ ವ ಗ್ರಮಿ ស្ត អ្នក្សា ខ្មុសារីជី្គស្វំ ឯសេ មុខ សេ មេ មុខ ច្រុំ អញ្ជាត់ កស្សត្តក់ (២) នន្ទ្រវិញ្ជាចំនំ និងក្រុំយំ ត្តស្សា ស្ត្រីស្រី ខូសាំជ្រឹត្ត ឯលេ ឧ នេ*ចាំំ*ខ្ រ នេ រ ខ ខេលវិទ្ធី រ នេ រ មាលទាំខេរ ឧត្តីខ្ញុំ រ

ទ ឱ. ម. ៩ ក៏ញ្ចុំ ។ ៤ ឥ**តោ បរំ ឱ. ម.** បោត្តកេសុ ឧបសង្កម៌ត្រគំ បាយ៉ា ទិស្សតិ ។

វិនយប៌ជាក មហាវិភង្គ

ពាក្យថា នាំមកប្រាវណោ គឺគ្រហ្ស ពោលថា លោកម្ចាស់ត្រវការចីវរ **ប៉ុន្មានចុះទទួ**លយកប៉ុណ្ណេះចុះ ។ **ពា**ក្យថា ភិក្ខុនោះគប្បី តែកអរនឹងចីវរ ចំពោះចីវវដែលគេនាំមកនោះ កំណត់ត្រឹមអន្តរវាសកន៌ង៍ឧត្តវាសង្គ គឺថា បើចីវេទាំងប៊ីវិនាសទៅហើយ ភិក្ខុខហ្វី (តែកអរ(តឹមតែចីវរពីរ (បើ) ចីវរ ពីវនៃាសទៅ ភិក្ខុគប្បីគ្រេកអវេត្តិមតែចីវេមួយ (បើ) ចីវវិនាសទៅតែមួយ ភិត្តកុំគប្បីគ្រេតអរ (នឹងចីវរឯទៀត) ឡើយ ។ ពាក្យថា បើភិត្ត្ ត្រែកអរ ឲ្យលើសជាង៍កំណត់នោះ គឺភិក្ខុសុំចីវែលើសជាង៍កំណត់នោះ ត្រវអា-បត្តិទុក្ខដក្នុស្ត្រិប យោគដែលសុំ ។ ចំរវដែលបានមកជានិស្សគ្គិយ $\hat{\pi}_{\tilde{n}}$ ត្រាល់ខេង់ចាំរនោះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលកិត្ត ទាំងទ្បាយ ចីវានោះ ភិក្ខុគប្បីលះបង់យាងនេះ ។ បេ ។ បតិ តែ ព្រះសង្ឃ ដ៏ចំរើន ចីវានេះ 🧃 សូមពីគហបត៌មិនមែនជាញាតិឲ្យលើសពីកំណត់នោះ ជានិស្សគ្គិយ 🧃 សូមលះបង់ចីវា នេះដល់សង្ឃ ។ បេ។ គប្បីឲ្យ ។ បេ។ គហ្វីឲ្យ។ បេ ។ ១ំឲ្យដល់លេកដ៏មានអាយុ ។

និស្សគ្គិយកល្ខោ ពីវាវគ្គស្ស សគ្គមសិក្ខាបទស្ស អតាបត្តិវាពា

(៦០) អញ្ញាននោះ អញ្ញាននេះសញ្ញី នេះខ្ពស់ ចីជំ វិញ្ញាបេត់ និស្បត្តិយំ ខាច់ត្តិយំ ។ អញ្ញាននោះ ៤មត់នោះ នេះខ្ពស់ ចីជំ វិញ្ញាបេត់ និស្បត្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អញ្ញានគោ ញានគេសញ្ញី នេះខ្ពស់ ចីជំ វិញ្ញាបេត់ និស្បត្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ញានគោ អញ្ញានគេសញ្ញី អាចត្តិ ខុត្តាដេស្ប ។ ញានគោ ៤មត់នោះ អាចត្តិ ខុត្តាដស្ប ។ ញានគោ ញានគេសញ្ញី អជាបត្តិ ។ (៦០) អជាបត្តិ សេសគាំ អាហរិស្បាច់ត់ ហាពេត្តា កិច្ចតំ សេសគាំ នុយ្យេ ហោត្តិ ខេត្តិ និងចំនួការណា ខេត្តិ និង និង្គាលោ ខេត្តិ ញានគាន់ បារាំតាន់

សត្តមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត់ ។

អត្តដោ ខ ខេន នុម្មត្តស្បា អធិត្តម្មិត្ត ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៦០) គហបតិមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ
ហើយសូមចីវេទ្យែលើសជាងកំណត់នោះ ត្រវនិស្បត្តិយចាចិត្តិយ ។
គហបតិមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូមចីវេទ្យ លើសពីកំណត់នោះ ត្រវនិស្បត្តិយចាចិត្តិយ ។ គហបតិមិនមែនជាញាតិ
ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ ហើយសូមចីវេទ្យលើសពីកំណត់នោះ ត្រវិ
ខ្ពស់គ្នាយចាចិត្តិយ ។ គហបតិជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ
ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ គហបតិជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ
ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ គហបតិជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រវអាបត្តិ ។
អាបត្តិទុក្ខដ ។ គហបតិជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រវអាបត្តិ ។

(៦១) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលនាំចីវរ ទៅ ដោយគិតថា
អញនឹងនាំចីវរដែលសល់មក ដល់ភិក្ខុដែលទាយកប្រគេនដោយពាក្យថា
ចីវរដែលសល់ចូរមានដល់លោកចុះ ដល់ភិក្ខុដែលទាយកប្រគេន
ដោយឥតមានហេតុគឺចោរដណ្ដើមយកចីវរ ដល់ភិក្ខុដែលទាយកប្រគេន
ដោយឥតមានហេតុគឺចោរដណ្ដើមយកចីវរ ដល់ភិក្ខុដែលទាយកប្រគេន
ដោយឥតមានហេតុគឺចីវរបាត់ ដល់ភិក្ខុ តែកអរនឹងចីវរបេស់ញាតិ
ទាំងឡាយ ដល់ភិក្ខុ តែកអរនឹងចីវរបេសជនដែលគេបាវរណាឲ្យ ដល់ភិក្ខុ
ត្រិកអរនឹងចីវរដែលបានដោយ ៤ ព្យាបេស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុចត ដល់ភិក្ខុជា
ខាងដើមបញ្ជាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៦៤) នេះខ សមយេខ ពុឌ្ធោ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហវត៌ ដេទា1៤ អស្ថប៊ុណ្ឌិកស្ប សរៈមេ ។ គេ៤ ខោ ជន ភាគលោខ មួយខេស្រ សំមោ ឧធ្យាជន វាស្សប្រជ អយ្យំ ឧជនខ្ញុំ ចុះព្រះ អស្ថានេស្សាទិត្ត ។ អស្សេស៊ សោ អយ្លានលេ ភ្នំ ភ្នំ នេះ ស្នានានេះ ស្នា ស្នា ស្នា ស្នា ស្នា នុច្ច សុខ្ ស្នានសារី ឯងខ្សេស ទៅ មួយខា-យស្មា ឧបឧញ្ចោ សក្សាបុត្តោ គេឧុបសន្ត័ធិ ឧបសន្ត័ធិត្វា សំ ត្វ អាវុសោ ១០ឧជ្ អមុកស្ម៉ ខុកាសេ អញ្ជារ ស្សាសា ឧទ្ធានស្នំ ស្នងនេះ មណ្ដំ និងឧទ្ធ័ ខ្លុំ នេះ អញ្ជាធិត្ត ។ អត្តាវសោ មំ សោ ឧបដ្ឋា ភោភិ ។ भद्राका भाळानी ४० ८१ छ। नाध्यीवाध्य १००८ १५० ជុំាស នេះថេសឡ័ង ៩០សន្តគ្នា ន ជុំរម្យ វាងខាមេខ សច្ចុំ គាំរ មំ តុំ អាវុសោ ទីវារឌ អញ្ញាឌ**តុកា**មោស់តំ ។

សិក្ខាបទទី ៩

(៦៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តព្រះជេត្ របស់អនាថមិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រង៍សាវត្តី ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះ បុរសម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹង ប្រពន្ធថា អញនឹងឲ្យលោកម្ចាស ឧបនន្ទស្វេកដណ្តប់ចាំវេ ។ កាលដែលបុរសនោះកំពុងនិយាយពាក្យយាង៍ នេះ ភិក្ខុជាអ្នកប្រែត្រឹត្តបណ្តាល្ខាត្ត គង្គីហ្ខេត្ (ពាក្យនោះច្បាស់)។ ទើប កក្ខុះនោះចូល ទៅរក (៣៖ ឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត លុះចូល ទៅដល ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹង ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្សបុត្តថា ម្នាល អាវុសោ ខ្មែនន្ទូ លោកជាអ្នកមានបុណ្យ (ប៊ែន(៤៣៖)ក្នុង៍ រ៉ីកាសឯណោះ សាន៤វៈសមាត់ និយា**យពា**ក្យនេះនឹងប្រពន្ធថា អញនឹងឲ្យលោកមា្តស ឧបនន្ទស្វេកដណ្តប់ចំរែ ។ ព្រះឧបនន្ទនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ បុរស នោះជាឧបដ្ឋាភិខ្ញុំ ។ ព្រះឧបនន្ទុដ្ច៌មានអាយុជាសក្សបុត្ត ចូលទៅកេបុសេ នោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា ម្នាល អ្នកដ៏មានអាយុ ព្ទុថាអ្នកមាន ប្រាថ្នានឹងឲ្យអាគ្នា ស្ងៀកដណ្ដ បច្ចីវេ មែនឬ ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហាត្តិនិទាន់

អច្ច ម $\omega_{j}^{(0)}$ ស្ត្រំ ខោង អ ω_{j} ឧបនច្ចំ នូវភេទ អ ω_{j} . នេះមាំព្រំទ្ន ១ មាន សេ ខ្ញុំ មារុំមោ ខ្លុំពេទ អស៊ីខេឌ្ឌសាលេឡា នូវភេឌ ខ្លួកខេឌ្ឌ ឧប្បន្ន နေးမရုဏ္ကေစ် က်ော်များမို ယာက် ဒ စက်ရှိသျှော-ត្ត ។ អ៩ខោ មោ ពុរិសា ១៩៧ ខេត្ត រួមនេញ ឧស្សា ។ មេខាយា មេមនៃលា មភាព ខេត្ត ស្នា ខ្មុំ មេខ្មុំ មេខ្មុំ មេខ្មុំ ည္ ဌာန မႈကေပါ အီရာဇးဇိသ ရက ရဲးမိ မရိသူ့ေ ជនភាឌុធ្លា ខ្ពុំ ស្រេន្ត្រីមាន ៤ មទៅមាន ស្សេ ភិក្សា ជាស្មែសព្ទ ពុស្ស ខ្ពស់ ១ យន្តស្ប រូស ខេឌ្ឌ ៤៣ ខេ ម្នាំ មណ្ឌិ មណ្ឌិ មេខឌា ។ មេ ។ េះ ជុជ្ឈបង្គំ ទីបង្គំ វិទា ខេត្ត ៩ ទាំ កសាបត់កេំ ខ្មែងគ្នាំ ខ្មែរ កែញ់ អាបជួំក្រុត់តែ ។ អឋទោ គេ ភិក្ខុ ភក់ពោ វា៩មន្តំ អាពេចសុំ ។ សច្ចុំ គាំរ 🧃 ខ្មន្ត្ បុត្តេ អប្បាក់ តែ កហមតិតាំ

ឧ. ម. មេយ្យ ។ មេ អយ្យ ឥតិ ទ្វីសុបិ វិកប្បេសុ បទច្ចេទោ ។

តិស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវិវវគ្គ សិ**ក្ខាប? ី**៨ បញ្ញត្តិតិទាន

បុរសនោះនិយាយថា មែន លោកឡាស់ ខ្ញុំគិតយ៉ាង៍នេះថា អញនឹងឲ្យ លោកមា្ជស់ទុបនន្ទស្វៀកដណ្ដប់ចីវិវ ។ ព្រះទុបនន្ទនិយាយថា ម្នាល អាវុសោ បើអ្នកមាន ប្រាប់្ធាឲ្យអាគ្មាស្ងៀកដណ្ដប់ចីវរ ចូរឲ្យអាគ្មាស្ងៀក ដណ្ដប់ចារ់របែបយ៉ាងនេះចុះ (ក្រោះថា) បើអាត្មាមិនប្រើប្រាស់នូវចិរិវិណា ភាគានឹងធ្វើខ្លួនឲ្យជាអ្នកស្វេកដណ្ដប់នូវបីវែនោះ ដូចមេចបាន ។ ឯបុរស នោះក៏ពោលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពុក្ខសមណៈជាកូនថៅ ព្រះពុទ្ធជាសត្យបុត្តអស់នេះ មានសេចក្តី **ជា្ជា**ប្រើន មិនមានសន្តោស ពុកសមណ:អស់នេះទាយកមិនងាយនឹងឲ្យស្វៀកដណ្តប់ចិវ្ទេ មិនសម បើលោកម្ចាស់ឧបនន្ទដែលអញមិនទាន់បវាវណាមុន ហើយមកកំណត់ ប៊ីវេ (យាង៍នេះ) ឡើយ ។ ភិក្ខាង៍ឡាយហ្នេញ្ញាក្យុស្សនោះកំពុង ពោលទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយណា មាន ជ្រុប្បតិប ជាអ្នកសន្ទោស ។ បេ ។ ភក្អម្បាល នោះកំពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មិនសមបើ ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុ ជាសក្សបុត្ត គេមិនទាន់បក់ណោមុន ហើយចូលទៅកេតហបត់ ហើយ តំណត់ចវៃ (យ៉ាង៍នេះ) ទេ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក្រាបទូល សេចក្តីនុះដល់ព្រះជ័មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គិទ្រង់ត្រាសសរថា មាល៖-ឋនន្ទុ ព្ទថាអ្នកឯង គេមិនបានចវាណោមុន ហើយចូលទៅកេត្តហថតិ

វិសយចិដិពេ មហាវិភង្គោ

ឧបសឌ្ឍិតា ច័យ កិចាញ់ អាចជួស់តំ ។ សចុំ ភេឌវាត់ ។ ញាតេកោ នេ ឧបនល្ច អញ្ជាតេកោត់ ។ អញ្ជាត់ ភេឌ្ស ។ អញ្ជាត់ ទោយហ៊ុស អញ្ញាត្តសុ ្រ ជាលាតិ បដ់ប្រំ វា អប្បដ៌ប្រំ វា សន្ត្ វា អសន្ត្ វា ឥត្ត នាម^(*) ត្វូ មោឃបុរិស ទីវីវេ វិតាឡំ អាមជ្ជិស្សស៍ នេត់ ទោយបុរិស អប្បសញ្ជនំ វ ខេសាខាយ ខសញ្ជនំ វ ភិយៀភាវយ ។ ខេ។ ស់វញ្ច បន ភិក្ខាប់ ៩មំ សំក្លាប់ខំ ជូខ្លុំសេយ្យ-៩ ភិក្ខុំ ប នៅ ខុធ្ខឹស្ស អញ្ជានភាស្បា ភ**ហមគ៌ស្បា** ាំ កសាមតានិយា ជ ច័ដ្ឋ ខេត្តមន់ (២) នុមត្តដំ **ហោត់** ត់ទីនា នី៥ខេត្តបន្ថេន នី៥ នេត្តបេត្ត **ត់គូល្នាទ់** ភិក្ខុំ ចីវេជន អច្ជាធេសា្តម៉ាត់ ។ តាត្រៃ ចេ សោ ភិក្ខុ

១ កត្ថថិ បោត្តកេ កថិញ្ញី នាម ត្វំ មោឃបុរិសាតិ ទិស្សតិ ។ ៤ ចីវិរំ ចេតចេត្តិ បរិវិត្តេត្តិ ឯភេទ ចីវិរម្យូលេខាតិ ចីវិរចេតាបន្នំ ។ យភាទិនា សុត្តេខ នាគមោតិ ឥត្ថិយំ វុត្ត៌ ។ តស្មា យេក្ឃៀន ចីវិរចេតាបន្នត្តិ បបន្តំ ។ តំ បមាណំ ខ ហោតិ ទូភាវិស្ស ការណាភាវិតោ ។

វិនយចិដិក មហាវិកង្គ

ហើយកំណត់ចីវរ មែនឬ ។ ព្រះឧបនន្ទុក្រាបទ្ធលថា បពិត្រព្រះជ៍មាន ព្រះភាគ កាវនោះពិតមែន ។ ម្នាល ៤ បនន្ទ គ្រហស្ថនោះជាញាតិ វបស់អ្នក ឬមិនមែនជាញាតិទេ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ គ្រហស្ថានេះ មិនមែនជាញាតិទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលមោយបុរស ជនមិនមែនជាញាតិរមែងមិនដឹងការសមគួរក្ដី មិនសមគួរក្ដី ការល្អិតល្អក្ដី មិនល្អិតល្អក្តី វបស់ជនដែលមិនមែនជាញាតិទេ មាលមោយបុសេ អ្នកឯងដែលគេមិនបានចាវណាមុន ហើយចូលទៅវកគហបតិ មិនមែនជា ញាតិហើយកុំណត់ចីវរដ្ឋចម្ដេចបាន ម្នាលមោយបុរសអំពើនេះ មិនមែន នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រុះថ្វាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រុះថ្វាទេ ឬមិន មែននាំឲ្យវិងរឹតតែកើតសេចក្តីដែះថ្នា ដល់ជនទាំងឡាយ ដែលដែះថ្នា ហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលក់ក្តុខាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គច្បីសំដែងឡើង នូ $\lambda \lambda_{\eta}^{\gamma}$ ាបទនេះយ៉ាងនេះថា ដម្ងៃចី λ ដែលគហបតិក្តី គហបតានីក្តី មិន មែនជាញាតិចំពោះកិត្តហើយតាំងទុកថា ខ្ញុំខ្ទឹងទិញចីវរដោយដម្ងៃចីវរ នេះ ហើយនឹងឲ្យកិត្តឈ្មោះនេះ ស្ងៀកដណ្ដប់ចីវេ ។ បើកិត្តនោះ

និស្សត្តិយកណ្ដេ ច័វរវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាចទស្ស សិក្ខាចទវិកង្គោ

ស្នាន់ ខានាល ខូស់ទ្វ៉ែល ខាត្ទទំលេខ៉ូ រ ប្តារុំ ប្ត ពួ ខេស្ត ខេស្ត ខេស្ត ខ្សានេខ្សាន់ សហិហា-សាដ នេ តុ សល់សាំ មុគ្ស ក្ខុ ខេសពេខ សូវចំ សាដ ស្ត តុ សល់សាំ មុគ្ស ក្នុ ខេសពេទ ជុំ ខេត្ត សល់សាំ

(៦៣) កំក្តុំ បនៅ ខុខ្ចុំស្បូត កំក្សាញ្ញាយ
កំក្តុំ អារម្មណ៍ ការត្យៃ កំក្តុំ អញ្ញានេតុកាមោ ។
អញ្ជានកោ នាម មាត់តោ វា បំតំនោ វា យាវ
សត្តមា បំតាមហយុកា អសម្ពន្ធោ ។ កហចតិ នាម
យោ កោច អការំ អជ្ឈាសតិ ។ កហចតាជី នាម
យា កាច អការំ អជ្ឈាសតិ ។ ចិយ្ចេតាបជំ នាម
ហើរញាំ វា សុវឈ្លាំ វា មណិ វា ប៉ុន្តា វា មសាគេឃុំ
វា ដល់កោ វា បដកោ វា សុត្ត វា កាប្បសេ
វា ពេល តាច ទីវាបេតាបជេខាតិ បច្ចុចដ្ឋិតេធ ។
ប្រតាបត្តាតិ បរិប្បត្តាំ យំ កំក្តុំ ខុច្ចិស្ប ប៉ឺបបេតាបជំ
តាត ចេ សោ កំក្តាត់ យំ កំក្តុំ ខុច្ចិស្ប ប៉ឺបបេតាបជំ

១៥ ២ បីវរបេតាបន់ នាម ហិរញ្ញុំ វា សុវណ្ណុំ វា មុត្តាវា មណិ វា បវាឡោ វា ជា លោ វា បអីពោវា សុគ្គាវា កច្បាសោវា។ ៤ ឌ.ម. បរិវត្តេ**ត្**។

និស្សត្តិយកណ្ឌ ចីវរវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ

ដែលគេមិនបានបឋារណាមុន ហើយចូលទៅក្នុងទីនោះ ក្រោះអាស្រ័យ សេចក្តីចង់បានចីវេល្អ ហើយកំណត់ចីវរដោយពាក្យថា ល្អហើយអ្នក ដ៏មានអាយុ អ្នកចូរទិញចីវរមានបែបយ៉ាងនេះក្តី ៗ ដោយដម្ងៃចីវរនេះ ហើយឲ្យអាត្មាស្វៀកដណ្ដប់ចុះ កិត្តិនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៦၈) ခြောင်္ခြောက်မှတ် စီးကေးကိုက္က ခ်ိဳးដើម្បីဖြီးဟောជន៍ដល់កំភ្លា ធ្វើ ភិក្ខុឲ្យជាអារម្មណ៍ មាន ប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុស្ងេកដណ្ដប់ទីវរ ។ ជនដែល ษิรสาบห์ต๊อใณกราฐษาลากู้ ห์ต๊อใณกราฐบิลากู้ สกบสเพลุไร ជីដូនជីតាទី៧ ហៅថា មិនមែនដាញាតិ ។ បុរសណាមួយនៅ[គប់ ခြောန်းမွဴး ပုႏၖား၊ ကေးက ခက္ကာ ေ ၂ ကြီး ကောမ္းယူ၊ အေဆြ မွဴးခြဲန်းမွဴး \mathcal{L} \mathcal{L} មកាត់ កែវមកិត្តក កែវផលិតក សម្គប់ប្រភពគ្គ អម្បោះគំ កប្បាស់គ ហៅថាជម្ងៃចីវរ ។ ពាក្យថា ដោយជម្ងៃចីវរនេះ ដម្ងៃចីវរដែលតាំងឡើងចំពោះ **។** ពាក្យថា ទិញ គិប្តូរគ្នា ពាក្យថា អញនឹងឲ្យស្វៀកដណ្ដប់ គឺថា អញនឹង(បគេន ។ ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះ គឺដម្ងៃចីវវដែលទាយកដំកល់ទុកចំពោះភិក្ខុណា

វិនយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

និត្សត្ លេខ មេ ម្ណាំ រ ដំណែង មេរិប្បប្បទេខ បុព្វេ អកុ់ត្តោ យោត់ ក់ធំសេន គេ ភន្តេ ចីវេនេ អត្តោ က်နော်မံ က စေးကို စေးကျေးပြားကျွန်းကို ၅ ရေမည်းမိုးရှာက် ឃាំ កញ្ញ យត្ត កត្តចំ ឧបសគ្គម៉ាត្យ ។ ចំ។ វេកាៗ មាត្រើយ្យៃស្ន មាលាខ្លុ ប្រាស់ ម៉្និខ្លុ ប្រ អត្សិខ្លុ ប្ សឃុំ ឯ ៤ មុខ្សា ក្នុងខេស្សខេស្ទ ពនិពឌី្ឌខេច ឯ ស្ស្រៃ ក ស្ស្រៃ ក់ន្ទ មាលន្ទ ម វូនិន្ទ ម អណ្ទឹន ម សណ្តា ។ ។ ខេតាខេត្យតំ ១៧ដេត្ត ។ អច្ជាធេហ៍តំ ឧដ្ឋេហ៍ ។ កាហ្សាឈាកាម្យុត ឧទានាយាត់ សាឌុត្តិកោ មហក្សត្តិកោ ។ តស្ប ដែល ភេសពន់ វា វិទ្គន់ វា អប្ប៊ីតំ វា សណ្ណ វា ខេតាខេត៌ មយោគេ ឧុក្គដំ បដិលាគេជ និស្សក្តិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សផ្សស្ប ာ နက္မေႏို မှ င်ဆိုက္မေႏို မှ ရရှိတို့ ရာဗာ မွာမြီးရှိ អញ្ញាត់កាំ កហមត់កាំ ឧបសម្ព័ម៌តា ចាំប្រកាម្ប៉ូ អាមជ្ញុំ ធ៌សុក្ត្រិយ៍ ឥមាហ៍ សម័្សស្ពុ ជំសុព្រួមគំ ។ មេ ។ ឧ-ខេល្សិត្ត ។ រេត្ត ឧខេល្សិទ្ធ ។ រេត្ត មាល់ កាំខេត្ត ខេត្តិទ្ធ ។

១ ធ ម. ចេលបេមីតិ ។ ៤ កត្ថបិ បោត្តកេ អប្បវាវិតន្តិ ទិស្សតិ អយម្បន បាហេ
អប្បវាវិតេនាតិ យុត្តតរោ ។

ន្តែកក្រែម កង្គប់យន្ត្

គឺភិក្ខានោះឯង ។ ពាក្យថា គេមិនបានបក់រណាមុន គឺគេមិនទាន់និយាយ មុនថា បត្តិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកគ្រាការដោយចំរែដូចម្ដេច ១ំនង៍ ទិញចើរដេចមេ្តប[v:as:0]ក ។ ពាក្យថា ចូលទៅ គឺទៅកាន់ផ្ទះ(ia)ឬចូលទៅវភាគេក្នុងទីណាមួយ ។ ពាក្យថា កំណត់ចវវ សាចជិតក្តុ សាចមតក្តុ ដោយដមៃចំពែនេះ ពាក្យថា គឺ ដោយដម្ងៃចីវែដែលតាំង ឡើងចំពោះ ។ ពាក្យថា បែបយ៉ាងនេះក្ដី។ គឺប៊ីវាវែងភ្នំ ធំភ្នំ មានសាច់ជិតភ្នំ មានសាច់មតភ្នំ ។ ពាក្យថា គឺប្តូរគ្នា ។ ពាក្យថា ចូរឲ្យស្វៀកដណ្តប់ គឺចូរឲ្យ ។ ពាក្យថា េញែះ អាស្រ័យសេចក្តីចង់បានចាំវេល គឺជាអ្នក ត្រៅការចាំវេល ជាអ្នក ត្រូវការចាំវ មានដម្ងៃប្រើន ។ ទាយកទិញចារវវ៉ាង៍ក្ដី ធំក្ដី មានសាចជិតក្ដី មានសាច មត្ត តាមសំដីភិក្ខុនោះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តខុកជក្នុង ប្រយោគដែលប្រើ បីវានោះជានិសុក្រិយ ក្នុង១ណ:ដែលបានមក កិត្ត[ត្រាលះដល់សង្ឃ ចីវវភិក្ខុ/តវេល៖ យ៉ាង៍នេះ ។ ម្នាលភិក្ខាំងីព្យួយ បពិត្រៃសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវវ១នេះគេមិនបានបក់វណាមុន ខ្ញុំចូលទៅរកគហបត៌មិនមែនជាញាតិ ហើយកំណត់ប៏វរ 🧃 ស្កុមលះចិវែនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ភិក្ខុទាំងម្ខាយគេហ្វីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យចារដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

និស្សត្តិយកឈ្នេ បីវិរវត្តស្ស អគ្នមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាយ

(៦៤) អញ្ញាត់តេ អញ្ញាត់តេសញ្ញាំ បុត្យេ អប្បារាំ តែរ កបបត់តេ និបសង្គមិត្យ ចីវេប នៃប្ប អប្បុរាំ នៃរ យំ ទាខិត្តិយំ ។ អញ្ញាត់តេ វេមត់ កោ បុត្យេ អប្បុរាំ នៃរ កបបត់តេ និបសង្គមិត្យ ចីវេប នៃប្ប អប្បុរាំ នៃរ កបបត់តេ និបសង្គមិត្យ ចីវេប នៃប្ប អប្បុរាំ នេរ ជំសុក្រេំយំ ទាខិត្តិយំ ។ អញ្ញាត់គេ ញាត់តេសញ្ញី បុត្យេ អប្បុរាំ នោ កបបត់តេ និយំ ។ ញាត់គេ អញ្ញាត់-គេសញ្ញី អបត្តិ ឧុក្ខដស្ប ។ ញាត់គេ វេមត់កោ គេសញ្ញី អបត្តិ ឧុក្ខដស្ប ។ ញាត់គេ វេមត់កោ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្ប ។ ញាត់គេ វេមត់ត្រាំ

(៦៤) អភាពត្តិ ញាតេកាធំ បក់តែ ធំ អញស្បត្តិយ អត្តិដោ ខានេខ មហក្សំ ខេតាបេតុកាមស្ស អព្យក្សំ សោលទិ ឧម្មត្តិកស្ស អាធិកម្មិកស្សាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ តិដ្ឋិតំ ។

ិស្សត្តិយកណ្ឌ ចីរំរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ

(៦៤) អាបត្តិមិនមានដល់ក៏ក្ដុដែលកំណត់ចីវរ ក្នុងសំណាក់ជនជា ញាតិ ជនដែលបានបក់ណោះហើយ ដល់កិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដើម្បី ប្រយោជន៍កិក្ខុដៃ៤ ដល់កិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដោយ (ខេត្យរបស់ខ្លួន ដល់ កិក្ខុដែលខាយកមាន (ជាថានឹងខិញចីវរមានដម្ងៃ (ចើន (ប្រគេន ឲ្យខិញចើវរ មានដម្ងៃតិចវិញ ដល់កិត្តិគ្នា ដល់កិត្តិជាខាងដើមបញ្ជាតិ ។

សំក្លាបទទី៨២ប់ ។

៨វិមសិក្ខាបទំ

(៦៦) នេច មានលេខ ជំនើ ឯងឯ មារង្គិញ រួសាខ្មេនជ្រូវ មេសមុត្តស្នាំមទៅវិ មាបនេ ៤ ខេច ទោ ១៦ មានយេខ អយ្នារ ជុំមោ អយ្នរ ជុំមុំ រា្ទនេះប្រភពពាធិន្ទ និព្យា អសិន្ទ្រាវា រា អោច ៧មាល មសត្វ មល្បំ ឧឧឧទ្ទំ ខ្លុំពុខ មុល-ខេស្សាចិត ។ អស្សេស ទោ អញ្ជាព ចំណួញ-កោ ក់ក្ខុ នេស់ បុរីសាជំ ៩មំ គេថាសហ្វូចំ ។ ಈ೯(ಎ) (ಈ) ಬ್ರಹ್ಮಿ (೧೩೩೦೩೪[†]) ಕರಣಚಿಸಿ ಳಾಟಾಗಿದೇಶು ជំនួ ភូមនប្រេន ឧឈជំណើម និ មារុមេប ៩ឧបថិ អម្មសញ្ចុំ ជុំកាសេ អញនហេ ពុរសោ អញទាំ ពុរសំ រាឌ៩ឃុខ អញ្ជាំ ៩១៥ថ្មី គ្នុយុខ អសិទេមាវាគួង មោត្ ស្សាសា មសាឡិមល្បំនុសធម្លំ គឺព្រេ អស្ចានេស្សាម៉ូតំ ។ អទីររុំមោ តូ ខេ ៩ជឌីរយន្ត ៤ អនុសេ មាយមាំ ៥-ប្រស្នា សក្សបុត្តោ យេជ តេ បុរិសា តេជ្ជសង្គមិ

លិក្ខាបទទី ៩

[៦៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោត ទ្រង់គង់ក្នុងវត្ត(ព្រះជេត្តពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រងិសាវត្ថិ ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះឯង បុរស ម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសម្នាក់ថា ខ្ញុំនឹងឲ្យព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ ស្ទៀកដណ្ដប់ចីវរ ។ ឯបុរសនោះបានពោលយាងនេះថា ខ្ញុំឯងកំនឹងឲ្យព្រះ ឧបនន្ទជាមាស់ស្នោកដណ្តប់ចវែវដែរ ។ ភិក្ខុ ១ ប្រធាអ្នក ប្រព័ត្តបណ្តាធាត **បានព្**ពាក្យចរចាគ្នា នៃបុរសទាំងឲ្យយនោះ · ។ ភិក្ខុនោះក៏ចូល *ទៅរកព្*ះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ បាន និយាយពាក្យនេះនឹង ៏ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្សបុគ្គថា ម្នាលអាវុសោ ឧបនន្ទុ លោកជាអ្នមានបុណ្យ (©s ((ពោះ) ក្≨ឱ្កាស់ឯ ណោះ មានបុរសម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសម្នាក់ថា ខ្ញុំនឹងឲ្យព្រះ ទបនន្ទជាម្ចាស់ស្នៀកដណ្ដប់ចំរែ ឯបុរសនោះ ក៏និយាយយ៉ាង៍នេះថា **រុំឯងក់នឹង**ឲ្យព្រះមហ្គន់ជាម្ចាស់ស្វេកដណ្ដល់ប៉ះរដែរ ។ ព្រះមហ្គន់ខ្មែរន និយាយថា ម្នាលអា**វុ**សោ បុរសទាំងនោះជាឧបដា្ឋករបស់ខ្ញុំ លំដាប់នោះ ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តចូលទៅកេយ្សសត៌ងនោះ

ရေးမနေ့ဖြဲ့ရွာ က လေ့ဂါလ သန္တေကာင္း က်ောင့္ ចំ តម្លេ អាវុសេរ ចំពែញ អញ្ជាធត្តាទំ ។ អចិ ឧយ្យ $^{(e)}$ ៧៖ ចោក អយ្យំ ឧបឧច្ចំ ចឹកចោ អស្ចានេស្បានាតិ ។ សចេ ទោ ចំ តុចេ អាវុសោ ត្តពេញ ដស៊ីខេស់ខាល់សិ ត្សាពេច ត្តព្រច ដស៊ី-នេ៩ គាស្រាំ នេះ មាន្ទ្រាចិ ការិស្សាទិ យា-ខាល់ ខ ល្ង់ឃុំសារិត្ស ៤ មេខា នេ សំមា នទ្ធាល ខ្ញុំ និយ ខ្ញុំ និស ខេត្ត និង ស ខេត្ត និង ខេត្ សភាព្រត្តិយា អសន្ដ្ឋា ឧយ៌មេ សុភាព ខឹងហើ អច្ជាធេតុ ភេ៩ ហិ នាម អយ្យោ ឧបនន្ទោ អម្ពេហ៍ ត់ តេ ដែល ក្រសួម គ្នា ក្រសួម គ្នា ក្រសួម អាជុំ អាជុំ អាជុំ អាជ្រំ អាជុំ អាជុំ អាជុំ អាជុំ អាជុំ អាជុំ អាជុំ អាជុំ តីតិ ។ អស្បេសុំ ទោ ភិក្ខុ គេសំ បុរិសាជ៌ ទុជ្ឈបញ្ជន់ ទីឃន្មាន់ វិទាខេត្តានំ ។ យេ គេ វិទា ខេត្តិ គេ៩ ហិ ខាម អាយៈស្មា ឧបនៈខ្ចោ សគ្គា-**បុ**ត្តោ បុត្វេ អប្បករិតោ ឧបបត៌កោ ឧបសន័មិត្វា

ទ នោ អយ្យ ឥតិ បទក្រូវេ ។

និស្សគ្គិយពណ្ឌ ច័រវវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ បញ្ញត្តិនិទាន

លុះចូលទៅដល់លើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសទាំងនោះថា ម្នាល អាវុសោ ព្ទថាអ្នកទាំងឡាយចង់ឲ្យអាគ្មាស្វេកដណ្ដប់ចីវរ បុរសទាំងនោះធ្វើយថា មែនលោកមា្គស់ យើងទាំងឡាយចានគិតយ៉ាង នេះថា យើងទំនឹងឲ្យព្រះឧបនន្ទជាមា្គស់ស្ងៀកដណ្ដប់ចីវេទាំងឡាយ ព្រះឧបនន្ទនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ បើអ្នកទាំងទ្បាយបង់ឲ្យអាត្ញា ស្ទៀកដណ្ដប់ចីវេទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយបូរឲ្យអាគ្នាស្វៀកដណ្ដប់ ដោយចីវវេបបយ៉ាងនេះចុះ បើអាត្មាមិន ត្រវប្រើបាស់ចីវវទាំងឡាយ ណា អាគ្មានឹងស្វេកដណ្ដេងវូចីវេទាំង ម្ជាយនោះ ដូចមេចបាន គ្រានោះ បុរសទាំងនោះ ពោលទោក តិរះវៀល បន្ទះបង្គាប់ថា សមណៈទាំងឡាយ ជាក្លួនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តនេះមានជ្រាថ្នាច្រើន មិនមានសន្តេស សមណៈ ទាំង នេះគេមិនងាយនឹង[ចុគ្ខេចវែរទេ មិនសម្បីបើព្រះឧបន្ទុជាម្ចាស់ដែល យើងទាំងទ្បាយ មិនបានបក់ណោ ហើយចូលមកកំណត់ចីវរសោះ ។ ភិក្ខុទាំងីទ្យាយបាន ព្ទភាក្យុបុរសទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ ភិត្តទាំ≲ី ន្យាយណាមាន√ច្ចាច់តិច ។ ថេ ។ ភិត្តទាំងី ឡាយនោះពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មិនសមបើព្រះទូបនន្ទដ៏មានអាយុ ជាសក្យូបុគ្គ ដែលគេឥតជានបកវណាមុន ហើយចូលទៅវកគហបត

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

ទីវារ វិទេញ៉ូ អាចដ្ដីស្បត្តិតំ ។ អ៩លោ នេ ភិក្ខា កក់កោ សិតមត្តំ អារោចេសុំ ។ សច្ចុំ កាំរ 🦂 ត្តិត្ត ស្ពេត្ត សព្ទាក់ នៃ ស្គាន់ ទៅ ស្គាន់ ទៅ សុខាន់ មាន សុខាន់ មាន សុខាន់ មាន សុខាន់ មាន សុខាន់ មាន សុខាន់ ស មិត្យ ចី។៤ វិតាប្ប៉ូ អាចជួសីតិ ។ សច្ចុំ ភគវាតិ ។ ញាត់កា គេ ១០ខេធ្ន អញាត់កាត់ ។ អញាត់កា ភក្សត់ ។ អញ្ជាន់ ភោ ខោយព្រំស អញ្ជាន-តាល់ ឧ ជាលាត៌ បង់ប្រំ ក អប្បង់ប្រំ ក អណ្តុំ វា អស់ខ្ញុំ វា គគ្គ ខាថ ត្វ មោយថ្មាំស បុត្វេ អប្បក់នោ អញ្ជាភពភា ឧបសន្ន័មិត្តា ចីយ កែច្នាំ មានដ្ចីស្បុស នេត មោយពុំស អព្ទស្ទាំ ។ បសាខាយ បស់ខ្លាំ ។ ក៏យុក្ភ-វាយ ។ ខេ ។ សាវសា ្ ១ឧ ភិក្ខាវ ៩មំ សិក្ខាបឧ ရန္ဖို႕ေယsျင အိုက္တံ ေပးေန ရန္နိန္း ရအိုင္ခံ မက္သားအကာဒိ កហ្ចត់ខំ ក កហ្ចតាខំខំ ក បច្ចេកចំកែ ខេតាមជា និត្ស ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មែញ មានហិ មាច្រុកចៅវាធិ ចេតាមេត្វា ឥត្តុគ្នាមំ ភិក្ខុ

ន្តែករិយម កដ្ឋាយនរិ

ហើយកំណត់ចាវរសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបខូលដំណើរនុំ៖ ចំពោះ ကြးးမီးမာဒ ကြးကာခ ၂ ကြးမီးမာဒ ကြးကာခဲ ဖြစ် ကြေးလံလှောက် များလlphaပဒဒ္ဒ ព្យុថាអ្នកឯងគេមិនបានបវារណាជាមុន ហើយចូលទៅវកគហបតិ កំណត់ បីវរ មែនឬ ។ បពិត្រៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ សេចក្តីនោះពិតមែន ម្នាលខ្មែនន្ទ ជនទាំងទ្យាយនោះជាញាតិ ឬមិនមែនជាញាតិទេ បពិត្រព្រះជ័មានព្រះភាគ ជនទាំងនោះមិនមែនជាញាតិ េ ។ ម្នាល មោឃបុរស ជនដែលមិនមែនជាញាតិ វមែងមិនដឹងការសមគួរ ឬមិន សមគួរ ការល្អិតល្អ ឬមិនល្អិតល្អ របស់ជនទាំងទ្បាយមិនមែនជាញាតិទេ ម្នាល់មោយបុរស អ្នកឯងគេមិនបានបក់ណោជាមុន ហើយចូល់ទៅវត គហបត៌មិនមែនជាញាតិ កំណត់ចីវដ្ដេចម្ដេចបាន ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្វា ដល់ជនទាំងទ្យាយមិនទាន់ ជែះថ្ងា ខេ ឬមិនមែននាំឲ្យវិស៌តតែកើតសេចក្តីជ្រះថ្នាដល់ជនទាំងឡាយ ដែល ដែះថ្នា ហើយ ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ដម្ងៃចីវរផ្សេងគ្នា ដែលគហបត់ក្ដី គហបតានីក្ដី មិនមែនជាញាតិទាំងពីរនាក់ចំពោះ က်ာက္ခ ႏွပ ေပ်ာလာမိကလ^{ို}က္ကေတ ေလာ်ရာ၏ ဤေလာဒ**်နေနဲ့ ဤစ**င်း**ငံ၏ ရရက္ကေ** មួយម្នាក់ដោយដម្ងៃចីវរផ្សេងគ្នាទាំងនេះ ហើយនឹងឲ្យកិត្តឈ្មោះនេះ

គិស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិវាង្គោ

ស្នា និស្សីខ្លុំយុំ ខាត្តទ្ធិយត្តិ ។

ស្នា មេស្សិយ ខាត់ទ្ធិយត្តិ ។

ស្នា មេស្សិយ ខាត់ទ្ធិយត្តិ ។

ស្នា មេស្សិយ មេស្សិយ ខាត់ទ្ធិយត្តិ ។

(៦៧) ភិក្ខុំ ខ នេះ នុខ្ចុំស្បាត់ ភិក្ខុស្បាត្ត ភិក្ខុស្បាត្ត សក្តុំ
អារម្មណ៍ ភាវិត្តា ភិក្ខុំ អញ្ញានេតុភាមា ។ នុភិទ្ធិន្តិ
ខ្ចុំខ្ញុំ ។ អញ្ញានកា នាម មាន់នោ វា ខំនំនោ វា
យាវ សត្តមា ខំនាមហយុកា អសម្ពុទ្ធា ។ កហម្គុំ
ជាម យេ កោខិ អការំ អជ្ឈាស់ខ្លុំ ។ ខ័រៈខេតាមជា
ជាម ហិញ្ញា វា សុវណ្ណា វា មណី វា មុត្តា វា មសារគេហ្វាវដល់កាវាខ្ជុំ ភាវា សុវត្តាវាកាខ្បាសាវា^(២)។

[•] ១. ម. គហបតានិយោ សម ។ ៤ ១ ម ចិវះបេតាបេន សម ហិរុភ្ជា វា សុវិណ្ណា វា មុគ្គា វា មណី វា បរិឡា វា ជាលា វា បដិកា វា សុគ្គា វា កប្បាសា វា ។

គិស្សគ្គិយពណ្ឌ បីវេវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

ស្វេតដណ្តប់ចីវេទាំងឡាយ ។ បើកិត្តនោះគេមិនបានបវារណាដាមុន
ហើយចូលទៅក្នុងទីនោះ ក្រោះអាស្រ័យសេចក្តីចង់បានចីវេល្អ ហើយ
កំណត់ចីវរដោយពាក្យថា ស្រួលហើយ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ
អ្នកទាំងពីរ ចូររួបរួមជាមួយគ្នា ទិញចីវរបែបយ៉ាងនេះផង ។ ដោយ
ដម្ងៃចីវរម្ចាស់ផ្សេងគ្នាទាំងនេះ ហើយឲ្យអាគ្នាស្វេតដណ្តប់ចុះ កិត្តនោះ
ត្រវនិស្សគ្គិយចាចិត្តិយ ។

(៦៧) តែង៍៣ត្យថា ចំពោះភិក្ខុទរូប គឺដើម្បីបយោជន៍ដល់ភិក្ខុ ធ្វេភិក្ខុឲ្យជាអារម្មណ៍ មានប្រាថ្មទ្រឹក្ខុស្រៀកដណ្ដប់ ។ ៣ក្យច់ា ទាំង ពីរនាក់ គឺជនទាំងពី ។ ជនទាំងឲ្យយមិនបានជាប់អំពីចំណែក ១ ងមាតាក្ដី អំពីចំណែក១ ង៍បិតាក្ដី ជរាបដល់គូនៃជីជូនជីតាទី៧ ហៅថា មិនមែនញាតិ ។ ប្រុសទាំងឲ្យយឯណាមួយ នៅ គ្រប់គង់ផ្ទះ ប្រុសទាំងនោះ ហៅថា គហបតិ ។ ស្រទាំងឲ្យយឯណាមួយ នៅ គ្រប់គង់ផ្ទះ ស្រទាំងនោះ ហៅថា គហបតានិ ។ ប្រុកក្ដី មាសក្ដី តែវមណ៍ក្ដី កែវមុត្តាក្ដី កែវមកិត ឬកែវព ព្រស់ ពេជ្រៃក្ខារក្ដី កែវ ដល់កក្ដី សម្គង់ប្ដស់ក្រត់ក្ដី អម្បោះក្ដី កប្បាស់ក្ដី ហៅថា ដម្ងៃចីវៈ ។

វិនយចិដិកេ មហាវិកង្គោ

មុខេស្ត ខ្លុំពេលខេស្ត ខេត្ត ខេច្ច ខេត្ត ខេ ត្សុ ខេស្តិ ត្រុង ស្រុខ ស្រុង នុស្សិត ត្រូ ខេ សោ កិក្ខិត យំ កិក្ខិ ជុខ្ចិស្បី ខ្ពុំស្ប នុមក្ខុះដា ហោធ្លំ សោ ភិក្ខុ ។ ឬព្វេ អប្បវាជិតាតិ ប្រព្វ អុវាគា **ហោតិ ក៏**ឌិសេន តេ ក<u>នេ</u> ទីវានេ អត្តោ 🥷 នៃសំ តេ ចីជំ ចេតា បេសាក្រមាន^(១) ។ **ជ**ប-សង្ខ័ត្យាន៍ ឃរំកង្គា យទ្ធ ភាគ្គ**ិ** ជួម**សង្ខ័**ត្សា ។ ទីវថ វិគាឡ់ អាចដ្លេយ្យាត់ អាយត់ វា យោតុ រ្ទីឌុ ឯ អព្ទឹង ឯ មហៀ ឯ ៧ ៩ មេញ ចូង ខេ-ខាឧបទសួយ ឧទិឧឌីខេស ឯ ស្រិត្ ម ស្រិ ಕುರುತ್ ಗ ಗಿಕ್ಕಾಣ್ ಗ ಕಲ್ಪಿಕ್ ಗ ಕು*ಲ್ಲು* ಗ ಇ ខេតាខេត្តាតិ មជិឌ្ឍ ។ អញ្ជាធ**ថាតិ ឧឌ្ឌេ៩ ។** ខាការុម្យ័ា ၅ ខេសខ្លួច ពិទេខ រយៈប្រា-តាម្យត់ ១៩នោយគេ សាជុត្តិកោ មហក្សត្តិកោ ។

o a. ម. ចេញចេមាតិ ។

វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

ពាក្យថា ដោយដម្ងៃចីវេទាំងឡាយនេះ គឺដោយដម្ងៃចីវវដែលដឹកលំ ក្នុង ទី ច ពោះមុខ ។ ពាក្យថា ទិញ គឺដូវ ។ ពាក្យថា និង ឲ្យ សៀក ដណ្ដប់ គំនឹងឲ្យ ។ ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះ គឺដម្ងៃចីវរដែលទាយក បំពោះកក្ខុវូបណា ហើយដំកល់ទុក គឺកក្ខុវូបនោះឯង៍ ។ ពាក្យថា គេមិន ជានបក់រណាមុន គឺទាយកមិនជាននិយាយមុនថា ទាន √េជា្ស លោក ម្ចាស់ ត្រូវការចីវរបែបដូចម្ដេច ។ យើងទាំងឡាយនឹងទិញចីវរបែបដូច 'ម្ដេច (បគេនលោកម្ចាស់ ។ ពាក្យថា ចូរទៅ គឺទៅកាន់ផ្ទះឬចូលទៅ រក គេកង៍ ខ្ពសាមួយ ។ ពាក្យថា កំណត់ ចីវរ គឺ ចីវរវែង៍ក្តី ធិក្តិ សាច់ជិតក្ដី មានសាច់មតិក្ដី ។ ពាក្យថា ដោយដម្ងៃចីវរទាំងនេះ គឺដម្ងៃចាំវេទាំងទ្បាយដែលដំកល់ក្នុងទីចំពោះមុខ ។ ពាក្យថា យ៉ាង៍នេះផង៍ៗ គឺចីវែវវែង៍ក្ដី ធំក្ដី មានសាច់ជិតក្ដី មានសាច់មិតក្ដី ។ ពាក្យថា ទិញ គឺដូ**វ** ។ ពាក្យថា ចូរឲ្យស្វេកដណ្ដប់ ប្រគល់ឲ្យ ។ ពាក្យថា អ្នកទាំងពីរចូររួបមេដាមួយគា គឺអ្នកទាំងពីរ ច្សរូបរួមគ្នា ។ ពាក្យថា [ពោះអាស្រ័យសេចក្តីចង់បានចិងល្អ គឺកិត្ត មានសេចក្តីត្រូវការដោយច្រីវស្ថាត ត្រូវការដោយចីវេមានដម្ងៃ ចែន ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចីវរវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្ស អាចត្តីវារា

(៦៨) អញ្ជាន់តេ អញ្ជាន់តេសញ្ញី បុំព្វេ អប្បវារំតោ កហបន់កោ ឧបសន្ថមិត្តា ចីវេ វិតប្បឹ
អាចជួន និស្បត្តិយំ ចាច់ត្តិយំ ។ អញ្ញាន់គោ ៤៤៣ ចីវារ
វិតប្បំ អាចជួន និស្បត្តិយំ ចាច់ត្តិយំ ។ អញ្ញាន់គោ ១០វាតែប្បំ អាចជួន និស្បត្តិយំ ចាច់ត្តិយំ ។ អញ្ញាន់គោ ១០សង្គមិត្តា ចីវេ វិតប្បំ អាចជួន និស្បត្តិយំ ចាច់ត្តិយំ ។
សង្គមិត្តា ចីវេ វិតប្បំ អាចជួន និស្បត្តិយំ ១ ចិត្តិយំ ។
សង្គមិត្តា ចីវែ វិតប្បំ អាចជួន និស្បត្តិយំ ១ ចិត្តិយំ ។

ឧស្សត្តិយកណ្ដ ចីវិវវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សំដែងអំពីវារៈដែលត្រូវអាបត្តិ

ឲាយកទាំងឲ្យយទិញចីវវវេង៍ក្ដី ធំក្ដី មានសាច់ជិតក្ដី មានសាច់ល្អ្នតក្ដី
តាមពាក្យក់ត្ដូនោះ ក់ត្ដនោះ ត្រូវទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលប្រើ ចីវរនោះ
ជានិស្សគ្គិយក្នុង១ណៈដែលចុនមក ក់ត្ដូត្ដលេះដល់សង្ឃក្ដី ដល់គណៈក្ដី
ដល់បុគ្គលក្ដី ។ ម្នាលក់ត្ដទាំងឲ្យយ ចីវរនោះក់ត្ដិត្ដលេះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។
បញ្ជិត្តិព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរ១ំនេះគេមិនបានបាវរណាជាមុន ១ំចូលទៅរក
គហចតិមិនមែនជាញាតិ ហើយកំណត់ចីវរ ជានិស្សគ្គិយ ១ំសូមលះចីវរ
នេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្រឹទ្ធ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុ
ទាំងឡាយកប្រឹទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៦៤) គហបតិមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ
គេមិនបានបារណាមុន ចូលទៅរកគហបតិទាំងឡាយ ហើយកំណត់ចីវរ

ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតិមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចភ្លី
សង្ស័យ គេមិនបានបារណាមុន ចូលទៅរកគហបតិទាំងឡាយ ហើយ
កំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតិមិនមែនជាញាតិ
ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ គេមិនបានបារណាមុន ហើយចូលទៅរក
គហបតិទាំងឡាយ ហើយកំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

វិនយចិជិកេ មហាវិកង្គោ

ញានកោ អញ្ជានគេសញ៉ា អបត្តិ ឧុគ្គ**ះស្ប ។** ញានកោ ឋមភិកោ អបត្តិ ឧុគ្គដស្ប ។ ញានកោ ញានគេសញ៉ា អលបត្តិ ។

(៦៩) អភាបត្តិ ញាតកាជំ បក់តែជំ អញ្ជា ស្បត្តិយ អត្តលោ ឧលេខ មហក្សំ ខេតាបេតុកាមាជំ អញ្ជក្សំ ខេតាបេត៌ ខុម្មត្ថិកាស្ប អធិតម្មិត្សាភ្នំ ។

ស្សមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិតយចិជិក មហាវិកង្គ

គហបតិជាញាតិ កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ គហបតិជាញាតិ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ គហបតិ ជាញាតិ កិត្តសំគាល់ថាជាញាតិ មិនជាអាបត្តិ ។

(៦៧) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរក្មន៍សំណាក់ជនជា ញាតិទាំងឡាយ ដល់ភិក្ខុដែលជនបានបាវណា ហើយ ដល់ភិក្ខុដែលកំ-ណត់ចីវរដើម្បីភិក្ខុដទៃ ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដោយ (ខព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុដែលញ៉ាំងទាយកមាន (ជុញ្ញ់ ទិញចីវរមានដម្ងៃ (ចីន ឲ្យទិញ្ញចីវរ មានដម្ងៃតិចវិញ ដល់ភិក្ខុត្ត ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាប៖ទី៤២២ ។

ទលមល់ិក្ខាបទំ

[៩០] នេះ មានលេះ ជានៃ មនុវា មាន្តិញ រូបនេះ ជេឌជ្រ អស្នត្តស្លាំ្ទ្រសារិ មាបគេ ៤ ខេប សេ ឧះ ភាពពេច មាលាហ៍មេ នំឧបប៉ុស្មី ភាយ នៃវា ន់ពជ្ជាយោ ឧលានឃើ មាល់កាំខោ ន់ឧបចំហ៊ី កាយៈរិ-បុគ្គស្មា ខ្លួះគេខ ចុំជាខេតាម ខ្លួន ទេ ទេ ស្ត្រី និង ខ្លាំខេតា-ឧទេខ ខ្ពុំ ខេមសេខ ងណាំ ៩ឧម ខ្ញុំ ខ្ពុំ អសិនេស្នូ a អនុសេ មោ ខំខេ ពេយលាកា មាលកាខ្ញុំ ជំឧខខ្ញុំ កាយដាំខ្ញុំ វាងខម្លេខ មុខ សេ ភាព សល្ចាំ នំ នំ សាំ ចុងខេស្ត មុ មុខ ខេត្ត យា៖ មក្ស ខ្មុំ ខេស្នេទ ។ វារុ ម៉ុខ មា-យៈស្មា ឧធឧស្ដោ ស្នាប់ខ្មែរ ខ្ញុំ និងឧប្សេខ ន ទោ មយំ អាវុសោ ចំពេចតាបនំ បន្តិក្សាម ត្និកញ្ជា ទោ មយុ ជន្លឹងហោម កាលេខ មណ្ឌិលខ្លឹ ។ រាំ វុត្តេ សោ ធ្វុតោ អាយស្មត្តំ ឧបនភ្នំ សក្សបុត្ត

ស័ក្ខាបទទី ១០

(៧០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តព្រះដេត-ពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្ថិ ។ សម័យនោះឯង អាមាត្យធំជាឧបដ្ឋាភារបស់ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត បញ្ជូន ដម្ងៃចីវរទៅដោយបម្រើ ដើម្បីព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តដោយ ពាក្យថា អ្នកចូរទិញចីវរដោយដម្ងៃចី**វរៈនេះ** ហើយចូរឲ្យព្រះឧបនន្ទ ដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះ នឹង (ព ៖ ឧបនន្តដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តថា បពិត្រលោកមា្គសដ៏ចំរើន ដម្ងៃ ថីវរនេះខ្ញុំនាំមកចំពោះលោកដ៏មានអាយុ សូមលោកដ៏មានអាយុទទួល យកដម្ងៃច្រីt (នេះ) ចុះ ។ គាលបើបម្រើនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧបឧន្ទសក្សបុត្តដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះនឹងបម្រើនោះថា ម្នាលអាវុសោ យើងទទួលជម្ងៃចីវរមិនបានទេ យើងទទួលបានតែចីវរ ដ៏សមគ្គរដោយកាលគុរ ។ កាលបើព្រះឧបនន្ទសក្យបុគ្គដ៏មានកាយុ ពោលយ៉ាងនេះហើយ ប $(\widehat{\mathfrak{g}}(\mathfrak{s})$ ះចានពោល៣ក្យនេះនឹង $\widehat{\mathfrak{g}}(\mathfrak{s})$ នេះ

វិតយប៊ំជិពេ មហាវិកង្គោ

ឋភព្រេ អត្ថ បល្យស់ ខេ ឃេញ ជ្រំ ប្រាជ្រំ មេ ក្រតិ ។ នេះខេ ទៅ បន សមយោជ អញ្តារោ ខ្ទាស់ កោ អារាម អភមាស់ គោជចំនៅ ការណ៍យេជ ។ អ៩ទោ អាយៈស្មា ឧធនស្នោ ស្នាប់ខ្មែញ ខ្លួន វាស្នេប្រេន ស្រា សេ មារុសោ និស្សាយោ មួយប្រំ វឲ្ការោតិ។ អ៩ ទោ សា ខ្លួតា តំ ឧទាសក់ សញា-စေးရှာ ယာသေတာက္ကာ ဒမင္ဒဘွေး ကက္ခေါင္းရွာ အင္ဒေတာက္ဆိမ္ ឧបសន្ម័ទ្យ អាយស្នំ្ ឧបឧរៀ្ធ សកាប្រុត្ត ឯកឧបោប យំ ទោ ភធ្ អយស្ជា ប្រហ្វាខ្ទុកា ខិធ្លុំង សញ្ញាត្ . ಆಯ ಕಿಎಳು ಕಾರ್ಣ ಜನ್ನು ಅವರು ಪ್ರಭಾಶ ಜನ್ನು ಕಾರ್ಣ ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರ್ಣ ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರು ಪ್ರತಿಗಳಿಗೆ ಆರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರವಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರವಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಭಾಶಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರವಿಕ್ಕಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಥಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಥಾಗಿ ಆರು ಪ್ರಥಾಗಿ ಆರು ಪ್ರತಿಸಿ ಆರು ಪ್ರಥಾಗಿ ಆರು ಪ್ರತಿಸಿ ಆರು ಪ್ರತಿಸಿ ಆರವ ಪ್ರತಿಸಿ ಆರವಿಕ್ಷಾಗಿ ಆರು ಪ್ರತಿಸಿ ಆರು ಪ್ರತಿಸಿ ಆರವ នំ អច្ជាធស្បីត្តិ⁽⁶⁾ ។ គេខ ទោ ១៤ ភាគលេខ អា-យស្មា ឧបន ខ្មោ សគាប្រុត្តោ នំ ឧទាសគាំ ឧ គាំញ៉ាំ អាចាស់ ។ ខុត៌យម្បី ទោ សោ មហាមត្តោ អាយស្មាតា

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

សត្យបុត្តដ៏មានអាយុថា អ្នកណាមួយដាវេយ្យាវច្ចករ^(៙)របស់លោកដ៏មាន អាយុ មានដែរឬ ។ សម័យនោះ ឧ**បាសក**ម្នាក់បានទៅកានអាពម ដោយមានកិច្ចការនីមួយ ។ គ្រានោះ ព្រះឧបនន្ទូសត្យបុត្តដ៏មានអាយុ **ជានពោលពាក្យនេះនឹងប**្រើនោះថា **ម្នាលអាវុ**សោ «ជាសកនេះឯង ជាវេយ្យាវច្ចកររបស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ឯបមើ្រនោះក៏ពន្យល់៖ ឡាសក នោះ ហើយចូលទៅរក់ព្រះ «បនខ្ទុសក្យបុត្តដ៍មា**នតាយុ** លុះចូលទៅ ដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹង ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុថា **បពិត្រលោកដ៏ចំរើន វេយ្យាវច្ចុកវដែលលោកដ៏មានអាយុចង្អីល**ជ្រាប នោះ ខ្ញុំបានពន្យល់រួចហើយ សូមលោកដ៏មានអាយុចូរទៅកោតចុះ វេយ្យវច្ចករនោះនឹងឲ្យលោកម្ចាស់ស្នៀកដណ្ដប់ចីវេ ដោយកាលដ៏គួរ ។ សម័យនោះឯង៍ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុគ្គដ៏មានអាយុ មិនបាននិយាយ្ ពាក្យអ៊ីនមួយនឹងខ្មាសកឡើយ ។ អាមាត្យធំនោះបញ្ជូនបម្រើទៅ ក្នុងសំណាក់ព្រះឧបនន្ទូសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ ពស់វារៈជាគំរប់ពីរដងែញ

អ្នកទទួលធ្វើការខ្វល់ខ្វាយចម្រើ ។

និស្សត្តិយកណ្ដេ ចីវិរវ**គ្គស្ស** ទសមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទនិទាន់

ត្ត ត្រុងទី ។ និង្គការ សេ មាលកា និងមទើរ សកាប្រាត្ឋ និងខាស់តំ ឧកិញ្ អស់សំ ។ នគំ-យម្បី ទោ សោ មហាមត្តោ អាយស្មុតោ ឧបឧធ្ទុស្ប សកាប្រុត្តសុុ សត្ថិកោ ខ្លុំ ទោះ១ស ១វិកុញ្ចុំ អយ្យោ ទំ ខ្លាំ ឥឡូម មយំ អយោ្ធ ទំ ខ្លាំ មរិត្តឆ្លិ^(០) ។ នេះ សេ ឧដ មាន ខ្មែន ខ្មែន នេះ មាន ខេះ បោះតំ ។ ជំគមេជ ខ គាត់កាំ គាតា មោះតំ យោ ឧស សមន្ទ ឧសាភាគី នៃខ្លួ រ ងុខសេ មូល មិ និត្តប្រវត្តិ ពេល មេខា និស្សា តេះជុបសង្គ័ម ជ្រសង្គ័ម៉ាត្រ តំ ជ្ទាសក់ ឯក្នេយេច មស្ថោ មេ អាវុសោ ខ្លាំបនាន ។ អុជ្ជាឈា គរន អាក-្ មេហ៊ អដ្ឋ ជិតមក្ស សទយោ ជិតមេជ ខ កតិតា តាតា ហោត់ យោ បញ្ជា អាតប្តត់ បញ្ជាសម្បន្ស**ត់ ។** អញ្ជើរ គេ សាវុសា ខ្ពុំ ខេស្ទ ខ្ញុំទោល ខាមេទ្ ។ អុខស្រា ស្រា និស្ស អ្នា អ្នងទេខិទ្

ពត្ថិ យេត្តពេ អយ្យស្ស សក់ បីវិរ បរិកុញ្ចិតុខ្ពិ ទិស្សត៌ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ ជីវិវវត្ត សិក្ខាបទទី ១០ សំដែងអំពីនិទាននៃសិក្ខាបទ

ကေနာမ္မာလ်စ္မႈစြဲရြာလ်စြာမႈ ေဖြေရီခွဲစန်မြိုးလာနမ္မာလ်ပြီရြာလ ចីវានោះ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុក៏មិនបាននិយាយពាក្យ អ៊ីនីមួយនឹង ៖ ជាសករនាះអស់ករៈពីរដង ។ មហាមាត្យនោះបញ្ជូន ប មេីទៅ ក្នុង សំណាក់ ព្រះឧបនន្ទុសក្យូបុត្តដ៍មាន អាយុ អស់វាវ: បីដងថា ၊လာနမ္ဗာလ်တ္မႈ ပြီ ရြလ်ပိုင္ခါးေႏ ဖြေနီ ခွိစန်ဖြူလာနမ္ဗာလ် ပြီ ရြလ ចាវរនោះ ។ សម័យនោះឯង ជាសម័យនៃអ្នកនៅក្នុងនិគម ។ ក៏អ្នក និគមបានធ្វើកត្តិកា (ប្តេជ្ញា) គ្នាថា អ្នកណាមកក្រោយគេ ត្រវលក់អ្នកនោះ ហាសិបកហាបណ: ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុគ្គដ៏មានអាយុ ចូលទៅរកឧបាសកនោះ លុះចូលទៅជិតហើយ បានពោលពាក្យនេះ នឹងខ្ពសកនោះថា ម្នាល់អាវ៉ុសោ អាគ្មា ត្រៅកាវប៉ាវែ ។ ខ្ពស់កនោះ តឋថា ថពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ស្តឹមបង្គង់ថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន (៤៣៖) ថ្ងៃនេះជាសម័យ (ប្ចេជាគា) នៃអ្នកនៅក្នុងនិគម អ្នកនិគមធ្វើ មេជាគ្នាថា អ្នកណាមភក្រោយគេ ត្រវល់ភអ្នកនោះហាស់មកហាមណៈ។ ព្រះឧបនន្ទក់លុកចាបថ្មក់ថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ចូរអក់ឲ្យចីវរដល់អាត្មាភ្នំង ថ្ងៃ ខេះឯង ។ ឯឧបាសតដែលព្រះឧបនទូសក្យបុគ្គដ៏មានអាយុដំរឹត៣៖

វិសយប៉ិជិពេ មហាវិកង្គោ

សគាព្រុត្ត ជំព្យុឹឌ្យិយមានោ អាយៈស្មាតា ១០១៤សូស្ប សគារ្យត់ស្បី ព្រះ ខេសពេទ្ធ ពេទ្ធ មុខសម៌ ។ មជុស្ស ន់ ខ្ទាសទ់ ឯគឧប្រជុំ គាំស្បូ ត្វំ អយ្យុ⁽⁰⁾ បញ្ជា អាក់ តោ បញ្ជាសំ ជំនោស់តំ ។ អថ់ ទោ សោ ន្ទាស់ ភោ គេសំ មនុស្សានំ ឯតមត្តំ អាពេធេសិ ។ ឧធ់ស្សា ៨ជីប្រពន្ធ័ ១៣៥ រួមខេច្ច័ ឧស្សា មុខេ សមណា សកាប្តីយោ អសន្តដា ជយ៍មេសំ សុការំ ឋយ្យវច្ចុំ កោត់ ុំ ភេ៩ ហំ ខាម អាយុស្មា ឧបឧ គ្រោ សក្សាពុធា ខ្ទសក្សេខ អដ្ឋាណា ភាព អាកមេហ៍ទំ វុច្មានោ នាគមេស្បត់តំ ។ អស្បស់ ទោ ភិក្ខុ តេះអ្នកស្បាញ និងស្រាល់ ខេត្ត ខ្មែរ នេះ ខេត្ត ខ្មែរ ខេត្ត ខ្មែរ ខេត្ត ខ្មែរ ខេត្ត ខ្មែរ ខេត្ត ខ្មែរ ខេត្ត ខ្មែរ យេ គេ គំគា អញ្ជី ។ មេ ។ គេ ឧជ្ឈាយធ្លំ ទីយឆ្នំ ္နော္ကြင့္ရွိ ဆင္ ေတာ့ အမ ကလည္ာ ဒမင္းဘ္က မက႑ေပးရွာ និទ្ធមន្ត្រី អន្តទេសា មន្ត្រី មានគេតា្ទ្រី រ៉ូតិសាខា ស្ត្រាត់តំ^(៤) ។ ស្រីលោ គេ ភិក្តុ ភភាព ឃុំ ស្ត្រា ស្ត្រ ស្ត្ ស្ត្រ ស្

o ឌ.ម. អយ្យា ។ ៤ ឧ.ម. ភាពមិស្បុតិ៍តិ ។

វិនយចិដិក មហាវិកង្គ

ភ៌ទិញចីវរែប្រគេនទុបនន្ទសក្យុថុត្តដ៏មានអាយុ ហើយថានទៅដល់ (និគមនោះ) ជាភាង[េក្រាយគេ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ចានពោលពាក្យ នេះនឹងខ្ហុសភនោះថា អ្នកជាម្ចាស់ អ្នកមកក្នុងកាលជាខាងក្រោយគេ េត្រោះហេតុអ្វី យើងឈ្មះអ្នកហាសិបកហាបណៈហើយ ។ ទើបឧបាសក នោះ ជ្រាបដំណើរនុះដល់មនុស្សទាំងអម្បាលនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា **សមណៈ**ទាំងឡាយជាកូនចៅ ពែះពុទ្ធជាសក្យបុត្តអម្បាលនេះ មានសេចក្ដី (ជាថាធំ ឥតមានសន្តោស មិនងាយអ្នកណានិងធ្វើការទូល់ទ្វាយថា ម៉ៃ ដល់សមណៈអម្យាលនេះទេ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុគ្គដ៏មានអាយុ កាលបើឧចាសកពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោក ម្ចាស់បង្អង់ក្នុង ថៃ្ងនេះមួយ ថៃ្ងសិន មិនគួរបើមិន ព្រមបង្អង់ចាំ សោះ ។ ភិក្ខុទាំងឲ្យាយ ជានព្ទពាក្យមនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀលបន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ តិក្ខុទាំ**ង**ទ្បាយ**ណា** មាន ជ្រាថ្នាតិច ។ មេ ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្ហាប់ថា ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ កាលបើឧបាសកនិយាយថា ยูกห ่ พุษเดาลยูกห่ชฐธิสุธิโฮเธเยูเซโฮเพิธ ษิรลูกเชียิธิโตษชฐธิ ឲ្យសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទ្យល់ដំណើរនុំ $: \hat{\sigma}: m: [n: \hat{d}]$ មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង់ ត្រាស់ស្បូរថា ម្នាល «បនន្ទ ព្ទថា

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ច័វវវគ្គស្ស «សមសិក្ខាប«ស្ស បញ្ហាគ្គិ

និទ្ធាសាទ្រេខ អជ្ជីលើ ឯខេត្ត មនុស្សាទ្ធ ដំណឹងបា ជាកមេស៊ីត៌ ។ សប្ដុំ ភកវាត៌ ។ វិកាហ៊េ ពុខ្សោ ភកវា យនុ ស ខាង ខ្ញុំ មោសាស់មា បិទ្ធាមាយេខ អដីយោ ភាទ មានគេស្នួន ដូច្នាលេ សន្ទេស្សីម្នា ទេខ មោយបុរិស អប្បស្នាធំ វ បសាខាយ បស្គាធំ ក្នុលាស្រ្គាស្ល ១ ខេ ១ ៧ ៧ ១ ខេ ១ ភិក្ខុថេ ៩ម័ ស៊ុក្ខាបន់ ខុខ្ចុំសេយ្យថ ភុំក្ខុំ បនៅ ខុខ្មែរ ្រជា λ ညရည္သည္ေန ကြည္းလက္ λ နည္းေကာ္က λ ទំ ខេត្ត ខ្លុងខេទ្ធរតិច ត្រូវហោយនៃ មុគ្គម ខ្លុងខេទ្ធរពិចម ច្ចុំ ខេស្រេសិ មុសិសិត មួយ ក្នុង មេសិខេស្ទ ត សា ខេ ខូតោ តំ ភិក្ខុំ ឧបស<u>ន</u>័ម៌ត្វា សំ ជនយ្យ នុច្ច ស្រា ស្រី មាល់ ស្ទឹង និង្គ្រាំ និងខេស្ត អាភាត់ បឌ្ឍភាព អាយស្មា ខ្លាំខេតាមធន្តិ ។ នេះ ភ្នំស្លាះ មោ ខំនេះ ត្រុមមរិ រុខច្នុណេ ច ទោ មហុ អារ៉ុកោ ជួយឧមាឧច ឧទ្ធម្មាម ជួយមាំ ទោ មយំ ជនិត្តណាម កាលេខ កញ្ជីយត្តិ ។ ित्य । ए दु कि के के के के से सहस्या महूँ

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវិវវគ្គ សិក្ខាប។ទី ១០ សេចក្តីបញ្ញាគ្គិ

អ្នកឯងកាល q បាសក ពោលថា លោក ម្ចាស់ សូមលោក ម្ចាស់បង្អ័ងក្នែង ថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន មិនព្រមបន្នង់ចាំ មែនឬ ។ ព្រះឧបនន្តក្រាបទល្បថា បពិត្រព្រះជ័មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជ័មានដោគ [នុងតិ៖ ដៀលថា ម្នាល មោឃបុរស អ្នកឯងកាលដែល ខុ ជាសក ពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោកបង្គ័ង់ក្នុងថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន មិនសមបើមិនបង្គ័ន៍ឲ្យ គេទេ មាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដី ដែះថ្នាដល់ដនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ដែះថ្នាទេ ឬមិនមែនទាំឲ្យរឹងរឹត តែកើតសេចក្តី ជែះថ្វាដល់ជនទាំងឡាយ ដែល ជែះថ្វាហើយ ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយ ត្រវស់ដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង ស្ដេចក្ដី រាជអាមាត្យក្ដី (ពាហ្មណ៍ក្ដី គហបតិក្ដី បញ្ជូន ដម្ងៃចីវរទៅដោយបម្រើចពោះភិក្ខុ ១ រូបថា អ្នកឯងចូរទិញចីវរដោយដម្ងៃ ចីវរនេះ ហើយចូវឲ្យភិក្ខុឈ្មោះនេះស្វៀកដណ្ដប់ចីវវចុះ ។ បើបម្រើនោះ ចូលទៅកេកិត្តនោះ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់ ដម្ងៃចីវរនេះ 활 នាំមកចំពោះលោកដ៏មានអាយុ លោកដ៏មានអាយុសុមទទួលយកដម្លៃ ចវែទុះ ។ ភិក្ខុនោះ ត្រវនិយាយពាក្យយ៉ាង៍នេះនឹងបម្រើនោះថា អាវុសេ យើងទទួលយកដម្ងៃចីវរមិនបានទេ យើងទទួលបានតែចីវវ សមគួរដោយកាលដ៏គួរ ។ បើបម្រើនោះពោលនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះឋា

ក្តេរកកែលម ការជំប័យឧត្តិ

ឧសភាណា ខ្មែរ ខ្មាំ ខ្មែរ ខ្មារ ខ្មែរ ខ្មារ ខ្មែរ ខ្មាំ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ည္ဆိုက္သည္က ၾကါနင္တိမ္းေတာ့ မည္သန္းေတာ့ မည္သန္းေတာ့ ជ្ជាស្មាយ ដ្ឋាយ ស្នេះ ស្នាក់ ឋយ្យវថ្នុការាតិ ។ សោ ខេ ឌូតោ តំ ឋយ្យវច្ចុការំ សញ្ញាបេត្យ នំ ភិក្ខុំ ឧបសន្ថមិត្យ ឃុំ វេឧយ្យ យុំ ကော အခု မေတာက် မေတာ့ အခွဲ့နှာ နေးကျေးရေး មោ ឧ៣ វឧសន្តឧស មាលសា យប្រេខ ខ្ពុជទ នុំ អញខេស្បីនិត្ត ។ ច្ចុំក្នុំកោល ភិក្ខុវា ភិក្ខុស ឋយ្យ-វិទ្ធភាព ឧបសន្តមិត្ត ខ្ញុំត្តិត្តតំ^(១) បោនេតព្យោ សារគេព្យោ ងមើរ គេ សារុហេ ត្នាលេខ ឯ ខ្ញុំខ្ពុំខ្ពុំ ខេម្មពេខ ψ នេះ ψ (\mathfrak{a}) (a) (a) \mathfrak{a} (b) \mathfrak{a} (c) \mathfrak{a} (c) \mathfrak{a} (d) \mathfrak{a} (e) $\mathfrak{a$

វ៉ូនយបិជា មហាវិកង្គ

អ្នកណាមួយជាវេយ្យារ់ច្ចុករ របស់លោកដ៏មានអាយុ មានដែរឬ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ ភិក្ខុអ្នក ត្រូវការចីវេ គប្បីបង្ហាញ វេយ្យាវច្ចុករ គឺញោមវត្ត ឬឧបុរសតថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកនេះឯង៏ជាវេ**យ្យាវ**ច្ចកវ របស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បើបម្រើនោះពន្យល់វេយ្យាវច្ចុករនោះហើយ $\hat{\pi}_{\mathcal{O}}^{\alpha}$ លេខាវភភិក្ខុនោះ ហេយពោលយ៉ាន៍នេះថា បពិត្រលេកដ៏ចំរើន លោកដ៏មានអាយុបង្ហាញនូវវេយ្យាវច្ចករណា វេយ្យាវច្ចករនោះ១ំ[ព៖ គ្នេនឹងឲ្យលោកម្ចាស់ស្ងៀតដណ្ដប់ចីវរដោយកាលដ៏គួរ ។ ម្នាលក់ក្នុទាំង ទ្យាយ កិត្តអ្នក ត្រូវការបីវរ គប្បីបូលទៅតឹងទាវ ដាស់តឿនវេយ្យាវិច្ចករពីវ ទៅដាស់ ញើនអស់ព៌លើលើក ក៏ញ៉ាំងចីវៃនោះឱ្យសម្រេចបាន ការនេះ ជាការល្អ បើញ៉ាំង៍ចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបានទេ ភិក្ខុគប្បី ៧ឈវ (\mathcal{N}) မစ်ကေးမှ \mathfrak{g} တွေ့နှ (\mathcal{N}) က ကြိုးကြီး ကြိုးမှုပ (\mathcal{N}) က ကြိုးနှ (\mathcal{O}) နှ

នស្សគ្គិយកណ្ដេ ច័រីរវគ្គស្ស ៤សមសិក្ខាប៤ស្ស សិក្ខាប៤វិកង្គេ

ធុស្លាំ កូ នេះ ឧទ្ទិស្ស ឋានត្វំ ខេតុកូត្តំ ខេត្តត្តំ ឧត្តត្តំ បរមំ កុស្លាំ កូ តោ ឧទ្ទិស្ស តិដ្ឋមានោ តំ ចីរាំ អភិជិច្ជា-នេយ្យ ឥច្ចេត់ កុសលំ នោ ចេ អភិជិច្ជានេយ្យ តតោ ចេ ឧត្តរំ វាយមមានោ តំ ចីរាំ អភិជិច្ជានេយ្យ ជិស្សក្តិ-យំ ទាច់ត្តិយំ នោ ចេ អភិជិច្ជានេយ្យ យគស្ស ចីរាចេតាបជំ អាកតំ តគ្គ សាមំ វា កន្តត្វំ នូតោ វា ចាបោតព្វោ យំ ទោ តុខ្លេ អាយស្មន្តោ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ចីរាចេតាបជំ បហិលាំគ្គ ជ តំ តស្ស ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស មន្តិ អនុកោត យុញ្ជូន្តាយស្នេញ សក់ មា វេ សក់ វិធស្សាត់ ។ អយំ តគ្គ សាមីចីតំ ។

(៧០) ភិក្ខុំ បនៅ ខុខ្ចុំស្បាតិ ភិក្ខុស្បត្តាយ ភិក្ខុំ អារម្មឈំ ការិត្យ ភិក្ខុំ អប្បនេតុកាមោ ។ រាជា នាម យោ កោចិរជ្ជំ ការេតិ ។ រាជកោក្រោ នាម យោ កោចិរញ្ញោ ភត្ត្រាននារយោ (២) ។ ញ្ហ្រួណោ នាម ជាតិយា ញ្ហ្រួណោ ។ កហ្ខត់កោ នាម ឋបេត្យ រាជាជំ រាជកាក់្ត ញ្ហ្លាំ អាស្រុសា កហ្ចុំកោ នាម ។ ចំរាចេតាចជំ នាម ហិរញ្ញាំ វា

វិនស្សីតិបិ បឋត្តិ ។
 សព្វត្ត វាគ្គឋានសហារពេធិ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ដ ច័វវវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សិក្ខាបទវិភង្គ

កាលបើកិត្តឈរសៀមនៅចំពោះមុខបួនលើក ច្រុំលើក ច្រុំមួយលើក យ៉ាងច្រើន ញ៉ាំងចីវរនោះឲ្យសម្រេចជាន ការនេះជាការល្អ បើធ្វើ ចីវរនោះឲ្យសម្រេចជាន ការនេះជាការល្អ បើធ្វើ ចីវរនោះឲ្យសម្រេចជាន ការនេះជាការល្អ បើធ្វើ ចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបាន េ ហើយកិត្តនោះចេះតែព្យាយាមឲ្យលើស អំពីកំណត់នោះទាល់តែបានចីវរនោះមក កិត្តនោះ ត្រីវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ បើកិត្តញ៉ាំងចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបាន េ បមើនោះនាំដម្ងៃចីវមេកដើម្បី កិត្តនោះ អំពីសំណាក់អ្នកណា កិត្តតេប្បីទៅខ្លួនឯង ប្រើបម្រើទៅ កិត្តនោះ អំពីសំណាក់អ្នកណា កិត្តតេប្បីទៅខ្លួនឯង ប្រើបម្រើទៅ បញ្ជូនដម្ងៃចីវរណា ទៅចំពោះកិត្តប្រណា ដម្ងៃចីវរនោះ មិនសម្រេច បញ្ជូនដម្ងៃចីវរណា ទៅចំពោះកិត្តប្រណា ដម្ងៃចីវរនោះ មិនសម្រេច ប្រយាជន៍បន្តិចបន្តួចដល់កិត្តប្រនោះទេ អ្នកដ៏មានអាយុចូរទារយករបស់ ខ្លួនវិញចុះ ខេត្យប្រស់អ្នកទាំងឡាយចូរកុំឲ្យវិនាស ការនេះជាសាមចិតម្នេប (សេចក្តីប្រព័ត្តិត្បូ) ក្នុងសិត្តាបទនោះ ។

(៧១) តែង៍ពាក្យថា ចំពោះកិត្ត ១ រូប សេចក្តីថា ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់កិត្តគឺធ្វើកិត្តឲ្យជាអារម្មណ៍ មានប្រាថ្មាឲ្យកិត្តស្នេកដណ្ដប់ចីវ៖ ។ អ្នកណាមួយសោយរាជសម្បត្តិ អ្នកនោះឈ្មោះថា ស្ដេច ។ អ្នកណាមួយ គួរទេនួលចាយនឹងបៀវត្ស់របស់ស្ដេច អ្នកនោះឈ្មោះថា រាជអាមាត្យ ។ ជនជាព្រាហ្មណ៍ដោយជាតិ ឈ្មោះថា ព្រាហ្មណ៍ ។ ដែលហៅថា គហបត្ថិ គឺជនជ័សេស វៀវលៃង៍ស្ដេច រាជអាមាត្យនឹងព្រាហ្មណ៍ចេញ

វិនយប៉ិតិពេ មហាវិភង្គោ

ជាល្លែ ក្នុ មណ្ឌ ក្នុ មន្ទា ក្នុ ឧសនេហ្វុ ឌ-លំកោ $h^{(0)}$ ។ ឥច៌នា ចឹកចេតាមខេតាគំ បច្ចុម្ពះ-តេខ ។ ខេតាខេត្តភ មកិដ្តេតា ។ អច្ជានេហ៍តំ ឧជ្ជេហ៍ ។ សោ បេ ធ្វូតោ តំ កិត្ត៌ ឧបសង្គម៉ូត្វា តា, រុខេលា មុខ សេ ឯទើ មាល់មីខំ ៩ខ្មុំមាំ ច្ចុំជាខតាបន់ អាភិទ បដ្តិស្ហាតុ អាយូស្មា ចិក្ខេតា. ឧធខ្លំ ៤ នេខ មួយ មោ ខំខេ ភ្នំ ពេ ខ សោ ឧកុ សារុមេប ខ្លុំជាឧមាជទុ ជន្លុំ សា ឧ ខ្លុំ មើ ទោ មយុ ឧឌ្ឌមយោត មាហេខ ២១វិលខ្លី ៤ មោ ខេ ធូតោ តំ ភិក្ខុំ ឃុំ វ ខេយ្យ អត្តិ បនាយស្នោ កោច៌ វេយ្យវទូតលេត៍ ។ ចំវវត្ថិកេន កិត្តប កិត្តនា ឋយ្យាថ្កោយ និខ្ចីសិតញោ អាវាធិតោ វា ឧទាសាកា ង ស្រា សេ ស្រុំសេ ភិត្តិខំ ៤៤៤ ប្រព័ន្ធិការេ ។ ខ វឌ្ឍា តម្បី ខេល្ខុខ្លួប មា ប្ទុំខ្លួចក្រឹត្ត មោ ប្ បរាំជ្ជឹស្បត្តិ(២) សោវា ខេតាបេស្បត្តិត ។ សោ ខេ ធ្វាតា តំ វេយ្យាវច្គារំ សញ្ញាចេត្តា តំ ភិក្ខុំ ឧបសត្ថមិត្តា

វិនយចិដិក មហាវិកង្គ

ហៅថា គហបត ។ ជ្រុកភ្នំ មាសភ្នំ តែវមណ៍ភ្នំ តែវមុកាភ្នំ តែវមុភិតភ កែវផលិកក្ដី ហៅថាថ្ងៃចីវរ ។ ពាក្យថា ដោយដម្ងៃចីវរនេះ គឺដម្ងៃចីវរដែល គេដកល់ខុកចំពោះ ។ ពាក្យថា ទិញ គឺដូវ ។ ពាក្យថា ឲ្យស្វៀកដណ្ដូច គឺឲ្យ ។ ថា បើបម្រើនោះចូលទៅវកភិក្ខុនោះ ហើយនិយាយយ៉ាង៍នេះថា លោកមា្លស់ដម្ងៃចីវរនេះខ្ញុំទាំមកចំពោះលោកដ៏មានអាយុ ។ លោកដ៏មាន អាយុចូវទទួលយកដម្ងៃចវរចុះ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីនិយាយយាងនេះនឹងបម្រើ នោះថា ម្នាលអាវុសោ យើងទទួលយកដម្ងៃចីវមេនបានទេ យើងទទួល ហុនតែចវែសមគួរដោយកាលដ៏គួរ ។ ចើបម្រើនោះនិយាយនឹងកិត្តនោះ យ៉ាង៍នេះថា អ្នកណាមួយជាវេយ្យាវច្ចករ របស់លោកដ៏មានអាយុ មាន ដែរឬ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ កិត្តអ្នក ត្រៅការចីវគេហ្វីបង្ហាញវេយ្យាវច្ចករ គឺញោមវត្ត បុខុចុសក ((ចុបគេ)ថា ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលនេះ ឯង ជាវេយ្យាវច្ចាររបស់ភិក្ខុទាំងទ្វាយ ។ មិនគប្បីពោលនឹងបម្រើនោះ ឋា អ្នកចុរឲ្យដល់បុគ្គលនោះភ្នំ ឋា បុគ្គលនោះនឹងឲុកដាក់ភ្នំ ថា បុគ្គលនោះនឹងដូវក្តី ថា បុគ្គលនោះនឹងទិញក្តី ។ បើបម្រើនោះពន្យល់ វេយ្យាវច្ចុកវនោះ ហើយច្ចូលទៅវភភិក្ខុនោះ ហើយនិយាយយាងនេះថា

ត្ស រុខេល្ស ត្ថេ សេ ងទើ មាលទីបំ ជ្រោប្ដនិយុ ធំខ្លុំ សំ សញ្ញា សា មហ ឧបសន្នមតុ **អយ្មា** កាលេខ ចំពេខ ន អច្ឆាខេស្សីន៍ ។ ចំពង្គ-ကေဒ င်္ဘာ့က င်္ဘာ့သ ကေတျင့္နကေက ရေပမည္ကမ်ိန္မွာ ខ្ញុំត្តិត្ត បោខេត្តព្វេ សាវតេព្វេ អត្តោ ខេ អាវុសោ ត្តព្រះ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ចីកំ បក់ដ្រួហ៌⁽⁰⁾ មេ ចីកំ ចេតាបេហ៍ មេ ចីកត្តិ ។ ខុតិ-យម្បីវត្តិទោ គត់យម្បីវត្តិទោ ។ ស ខេ អភិជិទ្ធាធេត់ ៩ ទ្រេំ កុសលំ នោ ខេ អភិធិឡាខេត់ ឥត្តកត្ ត្លាក់ខេខ ជន្ទីសា សានពំ ខ សមាខេ ខ្មែត់ ខ អាម៌សំ បដិក្តហេត្វ ន ឧម្មោ ភាសិតព្វេ ។ ត់តារ-វត្តញ្ហា ។ ស ខេ អស ខេ វា ខិស៊ីឧត៌ អាម៉ីសំ វា បដ់ក្ណាត់ ខេញ្ទំ កាសត់ ឋាជំ ភញ្ចំ ។ ផុតយមា្ជិ ឋានញំ នគ៌យម្បី ឋានញំ ខេត្តគ្នាំ បោខេត្តា ខេត្តគ្នាំ ឋាតត្វំ បញ្ចុត្ត្ត ចោឧត្យ ធ្វីគ្គុត្តំ ឋាតត្វំ ជក្គុត្តុំ

សព្វត្ត បរិវត្តេហ៍តិ ទិស្សតិ ។ ៤ សព្វត្ត បុក្ខិយមានោតិ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវរវគ្គ **សិក្ខាប។ទី**១០ សិក្ខាប**ះ**វិភង្គ

បព៌ តែលេកដ៏ចំរើន លោកដ៏មានអាយុ ច**ង្កាញនូវ**វេ**យ្យាវ**ច្ចកណោ វេយ្យវច្ចករនោះខ្ញុំបានពន្យល់ហើយ សូមលោកដ៏មានអាយុ ចូរទៅរក (គេ)ចុះ វេយ្យវច្ចករនោះនឹងឲ្យលេកស្ទៀកដណ្ដប់ចីវរដោយ កាលគូរ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តអ្នក(តវការចាំរ(តវចូលទៅរក វេយ្យវច្ចករ ហើយដាស់តឿនរំលឹកពីវថីលើកថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ អាត្តា ត្រូវការចំរែរ ។ មិនគប្បីនិយាយថា អ្នកចូរឲ្យច័ររដល់អាត្មា ចូរនាំ ចវរមកឲ្យអាត្មា ចូរដូវចវិវឲ្យអាត្មា ចូ**វចាត់**ចែងចវិវឲ្យអាត្មា 🤉 កិក្ខុគហ្វីនិយាយនឹងវេយ្យវច្ចករនោះ មស់វារៈពីរដងផង គហ្វីនិយាយ អស់វារៈបីដង៍៩៨ ។ បើកិត្តញាំងចីវិវៈនាះឲ្យសម្រេចបាន ការនេះជាការ ល្អ បើកិត្តញ៉ាំងចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបានទេ កិត្តគប្បីទៅក្នុងទីនោះ ហើយឈរនៅសៀមក្នុងទីចំពោះមុខ មិនគហ្វីអង្គ័យលើអាសន: មិន နဟ္နီ ေျပာနာမိုလ မိန္အတ္နိုင္တီယာထရမ္မွာ ၅ ကလးတီးမယ္ခုနစ္တနား ေႏွးလူး ថាលោកមក ្រោះហេតុអ៊ី ភិក្ខុតហ្វីនិយាយថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ អភ្ជាវជីងបុះ ។ ថាបើភិក្ខុអង្គុយលើអាសនៈក្ដី ទទួលអាមិសក្ដី និយាយធម៌ក្ដី ឈ្មោះថាកាច់កំរិយាឈរ ។ ភិក្ខុគហ្គីលារអស់វារៈពីរដង ភហ្គីឈរអស់វារៈប៊ីដង៍ផង៍ គហ្គីទារបួនដង៍ ហើយឈរបួនដង៍ (ឃើ) ភាព្រឹត្តដន្តលើយ គហ្គឺលោវត្តដង្គ (បើ) ភាពប្រឹត្តមួយដង្គលើយ

វិទយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

ទោ ខេត្ត ឧ ឋាគត្ ។ តតោ ខេ ឧត្តាំ វាយមមាលេ នំ ខ្លាំ អភិនិទ្ធានេន ខយោកេ ឧក្ខដ ខឌិលកេន ធិស្បត្តិយ៍ ហោតិ និស្បដ្តិតទ្វំ សផ្បស្ប វា គណៈស្ប ក្នុងស្នា ក្នុងស ត់ ។បេ។ ឥជំ មេ ភាព ចារាំ អតិប្រភាតិក្នុ ចោខឧាយ អតិបតាជត្តាត់ ឋាខេធ អភិចិត្តាធិត ធិសា្ត្តិយ៍ ឥមាហ៍ សខា្សា្ត្រិនិតិ ។ **បេ ។** ឧ ខេល្សទ្ធ ១ ខេ ១ ឧ ខេល្សទ្ធិ ១ ខេ ១ អាយៈ ស្មាតា ឌត្តីតំ ។ លេ ខេ អភិច្ឆិនេយ្យ យកស្បី គឺ។-ខេតាបជំ អាក់តំ ទុត្ត សាមំ វា កធ្លំ ឆូតោ ឋា ខាហេត្តញ្ចេញ ចំ ទោ តុទេ្ត អាយស្មុណ្ឌ ភិក្ខុ ရေးနို့လ႑ စီကျစ်ဆေးမခံ ဗက်ာက်ခွေး ခ **ခံ ရေး**ရေး ភិក្ខាល កញ្ចុំ អង្គ អនុភោធិ យុញ្ជាលស្នោ សត់ មា ហ សត់ វិឧស្សាស់ ។ **អ**ណ់ សទ្ សាត្ត្រ មក ឧទ្ធ ម៩១គីមា ឯ

(៧៤) អត់បេកត់ក្នុន្នំ ចោនលយ អត់បេកជក្នុន្ ឋា នេ^(a) អត់បេកសញ្ជា អភិនិទ្ធា នេត់ និស្សក្តិយំ

សព្វត្ត ឋា នេសាតិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

មិនគប្បីឈរ(ខៀត)ខេ ។ កាលបើកិត្តព្យាយាមឲ្យលើសពីកំណត់នោះ ឲ្យចីវរនោះសម្រេចបាន ត្រវអាបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលព្យាយាម ចីវរ ដែលបានមកជានិស្សគ្គិយ ចីវរនោះភិក្ខុ ត្រវលះដល់សង្ឃក្ដី ដល់គណៈភ្លឺ ដល់បុគ្គលត្តិ ។ មាលភិត្តទាំងទ្បាយ បីវានោះភិត្តគប្បីលះយ៉ាង៍នេះ ។ បេ។ ឋពិត្រៃសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវានេះ១ំឲ្យសម្រេចបានដោយទារលើសពី ៣ ដង ដោយឈរលើសពី៦ដង ជានិស្យុគ្គិយ ១ំសុមលះចំវែរនេះដល់សង្ឃ ។បេ។ សង្ឃគប្រីឲ្យ ។បេ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងទ្យាយគប្បីឲ្យ ។បេ។ **ខ្ញុំ**ឲ្យលោកដ៏មានអាយុ ។ បើភិក្ខុំឲ្យចីវរនោះសម្រេចមិនបានទេ ថ្ងៃចីវរ ដែលគេនាំមក ដើម្បីភិត្តនោះអំពីសំណាក់បុគ្គលណា ភិក្ខុគប្បីទៅក្នុង សំណាក់បុគ្គលនោះខ្លួនឯងភ្នំ ប្រើបម្រើឲ្យទៅភ្នំ ដោយពាក្យថា ម្នាលអ្នក ដ៏មានអាយុទាំងទ្យាយ **អ្នកទាំងឡាយបញ្ជូនដ!ម៉ូច**វេណា ទៅចំពោះភិក្ខុ ដម្ងៃចីវានោះមិនសម្រេចប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួចដល់ភិក្ខុនោះទេ អ្នកដ៏មាន អាយុទាំងឡាយ ចូរតឿនទារយករបស់១ឧចុះ ៤១ព្យរបស់អ្នកទាំងឡាយ ការនេះដាសាមចិតមកង៏សិក្ខា**បទ**នោះ ចុរកុំឲ្យវិនាស ។ ៣ក្សថា គឺថាការនេះ ជាសភាពដ៏សមគុរតាមធម៌ក្នុងសិក្ខាបទនោះ

(៧៤) កិត្តទារលើសពីតាដង ឈរលើសពី៦ដង មានសេចក្ដី សំគាល់ថាលើសមែន (ហើយ) ឲ្យចីវានោះសម្រេចបាន ត្រូវនិស្សគ្គិយ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បីវិវវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាយ

ទាច់ត្តិយំ ។ អត់បេកត់ត្តិត្តំ ចោឧលយ អត់បេកជញ្ជាំ ហៃ បេមត់កោ អភិជិញ្ជានេត់ ជិស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អភិបាកតំក្តិត្តំ ចោឧលយ អត់បេកជក្គិចំ ហានេ ១៩ ការ អភិជិញ្ជានេត់ ជិស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អ្នកកំព្យានេត់ ជិស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អ្នកកំតិត្តា ចោឧលយ អត់បេកជក្គិចំ ហានេ អត់បេកសញ្ជាំ អាចតិ ខុក្កដស្ស ។ ខាឧកជក្គិតំ ហានេ អត់បេកសញ្ជាំ អាចតិ ខុក្កដស្ស ។ ខាឧកជក្គិតំ ហានេ បេមតំកោ អាចតិ ខុក្កដស្ស ។ ខាឧកជក្គិតំ ហានេ បេមតំកោ អាចតិ ខុក្កដស្ស ។ ខាឧកជក្គិតំ ហានេ ខានកសញ្ជាំ អនាចតិ្ត ហានេ បេមតំកោ អាចតិ្ត ខុក្កដស្ស ។ ខាឧកសញ្ជាំ អាចចិត្តិ ហានេ ខានកសញ្ជាំ អនាចតិ្ត ។

(៩៣) អល់បត្តិ គឺគ្នាត់ បោធលយ ជគ្គាត់ ហៃ នេធ នានកាត់គ្នាត់ ចោធលយ នានកាជគ្នាត់ ហេ នេធ អបោធិយមាលោ នេតិ សាម៉ាកោ ចោធេត្វា ធេតិ^(៤) ទុម្មត្ថកស្ប មាធិកាម្មិកស្បាតិ ។

> ទសមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។ ចីវរវិញ្គោ ^(៣) បូរ៉េមោ ។

[ា] ១៩៩៩សញ្ញីតិថិ ។ ៤ តត្តេវាយំ បយោពោ ពហុវ០៩វសេខ កកោ ។ ៣ ធ. ម ការិសាស្តា ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ ច័វអត្ត សិក្ខាបទទី១០វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ច្បាច់ត្តិយ ។ កិត្តទារលើសពីញដង ឈរលើសពី៦ដង មានសេចក្តី
សង្ស័យ ហើយឲ្យចីវរនោះសម្រេចចាន ត្រូវនិស្សគ្គិយច្បច់ត្តិយ ។
កិត្តទារលើសពីញដង ឈរលើសពី៦ដង មានសេចក្តីសំគាល់ថានៅខ្វះ
ហើយឲ្យចីវរនោះសម្រេចបាន ត្រូវនិស្សគ្គិយបាច់ត្តិយ ។ កិត្តទារថយពី
ញដង ឈរថយពី៦ដង មានសេចក្តីសំគាល់ថាលើស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។
កិត្តទារថយពីញដង ឈរថយពី៦ដង មានសេចក្តីសំគាល់ថាលើស ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្កដ ។ កិត្តទារថយពីញដង ឈរថយពី៦ដង មានសេចក្តីសំងាល់
ថាថយ ជាអនាបត្តិ ។

(៧៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុញ៉ាំងចីវទ្យេសម្រេចដោយទាវ
(តិ៍ម)៣ដង ឈរ(តិ៍ម)៦ដង ដល់ភិក្ខុញ៉ាំងចីវទ្យេសម្រេចដោយ
ទារខ្វះពី៣ដង ឈរខ្វះពី៦ដង ដល់ភិក្ខុដែលមិនចានត៌ងទារ វេយ្យាវច្ចភរគេឲ្យ(ឯង) ដល់ភិក្ខុដែលម្ចាស់របស់ទាទ្យេ ដល់ភិក្ខុត្ត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

> សិក្ខាបទទី ១០ ២ប៉ ។ ចីវិវវគ្គទី ១ ២ប៉ ។

វិសយមិជិពេ មហាវិកង្គោ

ឧសាស្តិច

ឧសេកាវត្តិ មាសេ ខ ដោងបន្ទំ បដិត្តយោ

អញាត្រត់ ញុ ជុខ្ចុំស្បូ ជ្ជុំ ជ្ជុំ ជ្ជុំ ជ្ជុំ ជ្ជុំ ជាតិ ។

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

ទទ្ធាន^(ឲ)នៃចីវវវគ្គនោះ ដូចេះគឺ

សម្ពត់អតិកេចវៃដែលភិក្ខុជានមកហើយ មិនបានកែហ្យូអធិដ្ឋាន ក្នុងវេលា ដែលអស់អំណាចអានិសង្សកឋិនហើយ ទុកឲ្យកន្ទងដប់រាត្រី ១ ក្នុងវេលា ដែលអស់អំណា ចអានិសង្សិតឋិន ហើយ ភិក្ខុ នៅ បា្រសចាត់ តែចីវរឲ្យ កន្ទង់មួយ៧ តិ ១ កិត្តុគុកអកាលចីវេឲ្យហួសពីមួយ ខេ ១ កិត្ត្ បើនាងកិត្ត្នី មិនមែនជាញាតិឲ្យលង់ចីវរថាស់ ១ ភិក្ខុខខួលចីវរពីដៃនាងភិក្ខុនីមិនមែន ជាញាតិ ១ ភិក្ខុសុមច័រពើគ្រហស្ថមិនមែនជាញាតិ ១ ភិក្ខុសូមចីវរហួសពី អន្តរវាសក (ស្បង់) នឹងខេត្តរាសង្គ៍ (ច័ពរ)១ កិត្តទៅនិយាយនឹងគ្រហស្ត ដែលមិនមែនជាញាតិ មិនបានបករណា ដែលគេបម្រង់នឹងប្រគេនចីវរ $\mathfrak{g}_{\mathfrak{p}}$ $\mathfrak{g}_{\mathfrak{p}}$ ជាញាតិមិនមែនជនដែលបានបក់ណោ ឲ្យគេរួបរួមថ្ងៃជាមួយគ្នា ដើម្បី ទិញចវែឲ្យល្អ ១ ភិក្ខុទៅត៍ង៍ទាវចវែអំពីវេយ្យាវច្ចភវហ្មូសពីថីដង៍ និង្សាវ ហួសពី ជាមួយដង ១ ។

៣ក្បៈរូបរួមដាំ គ្រឿងរក្សាសេចក្តីដែលពោលហើយមិនឲ្យសេចក្តីនោះវិនាសទ្ធាត់ទ្វាយៈខា
 (បានដល់បញ្ជីរឿង) ។

ពោលិយវិគ្គស្ស បឋេមសិក្ខាបទំ

ញ់គ្រែម ៤៩៩ ខេ្មាំ ១លាមម ១៩១ (១៤) វិហាវតិ អក្តាឡា៤ ខេតិយេ ។ គេឧ 🖘 បឧ សមយេឧ ေး၅ရီယာ နီးရှား ကောက်ယကားက ဒေ့ပက[်]ဆိုရှာ သါင် រុខេទ្តិ ១៧ សុវុស សោសសារយេ ១១៩ អម្លាក់បំ នស្បីន ឧល្ជុំ មុខាំង យោម្យាស់ មុខិ កាតុធ្លុំ ។ នេះ ជុជ្ឈាយធ្លុំ ទីយធ្លុំ វិទាខេធ្លុំ គេខំ រា, ឃុំ ឃុំ ២៧ ស់ក្រា យោមយារយេ ឧឧន អស្តាក់ប៉េ ឧស្ស៩ មហ្ចំ ឥឡាម កោស័យទិស្សក់ សន្ត តាតុធ្នំ អមាត់ប្ត មហាភា អមាត់ប្ ឧហ៍ខ្ញុំ លោ ឧណុ សញ្ញុះ សេខ ឯខិច្ចារុសារី ការណា ពហ្វ ខុឌ្គក ទាលោ សង្ឃាត់ អទា. ខេមាត៌ ។ អស្បេសុំ ទោ ភិក្ខុ គេសំ ឧជ្ឈ-យន្តាន់ ទីយន្តាន់ វិទាខេត្តាន់ ។ យេ គេ ភិក្ខុ អព្ស៊ីញ ។ ខេ ។ គោ ជុជ្ឈាយឆ្លំ ទីយឆ្លំ វិទាខេធ្លំ

កោស៊ំយវគ្គ ស៊ិក្ខាបទទី ១

(៧៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ (ទ្រង់គង់នៅក្នុងអគ្គា-ទ្យាលេខិយ ទៀបក្រុងអាទ្បី ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត ចូលទៅរកពួកជនអ្នកធ្វើសុត្រ ហើយនិយាយយាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មាន ကယ္၏ရိစ္သယ မွာက၏ရိစ္ယေတာ့၊ ကော့၊အေရ်၏ရိစ္သယ ၆၂(စီးခ နိန ឲ្យយើងខ្លះ យើងក៏ចង់ធ្វើសន្ត័តលាយដោយសុត្រដែរ ។ ជនអ្នកធ្វើសុត្រ ទាំងទ្បាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា សមណៈទាំង ទ្យាយជាកូន ចៅ ព្រះពុទ្ធជាសក្សបុគ្គ មិនសមបើនឹងចូល ទៅកេយើង ហើយនិយាយយាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំង-ទ្បាយចូរស្វេរនាងឲ្យច្រើន និងឲ្យយើងខ្លះ យើងចង់ធ្វើសន្ត័តលយ ដោយសូត្រដែរ **ពួកយើន ណា ធ្វើសត្**មានជីវិតតូច ១ ជាច្រើនឲ្យដល់ នវសេចក្តីនាស ព្រោះហេតុសេចក្តីចិញ្ចឹមជីវិតខ្លួននឹងកូនប្រពន្ធ ពុក យើងទាំងនោះ ឈ្មោះថាមិនមានលាកផង ឈ្មោះថាបាន(ទព្យដោយ អាក្រក់ផង ។ កិត្តទាំងឡាយជានព្ធាក្យជនអម្បាលនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្អាប់ហើយ ។ កិត្តគំងឡាយណាមាន ប្រាប់គិច ។ ថេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

តែខំ ហ៊ុំ សម ជព្វក្តិយា ភិក្ខា កោស៍យកា-ក្រុ នុមសុឌ្ឌិត្យ ស្ដុំ ក្រុះធ្លិ ពហ្វ អាកុសោ កោះសភាពភា បច្ចុំ អុម្ពាត់បំ ឧស្សុខ មយ់ប៉ ឥញ្ម គោសំយម៌សុក្តាំ សន្ទាំ ភាតុឆ្គំ ។ អ៩ ទោ តេ ភិក្ខុ ភក់ តោ ឯតមត្ថំ អាពេខេស៊ំ ។ សខ្ញុំ កាំ តុ ត្រូ ភិក្ខុវ កោស័យការគេ ជុប-សឌ្ឋិត្យ ឃុំ ជន៩ ពហ្វ សុវុសោ គោសភាជគ ឧឧឧ អសិយុធ្នូ ខេសានៃ ឧណិធ្នូ មួយឧ យោម្ យម៌សុក្តាំ សន្ត្រាំ ភាតុស្ពិ ។ សច្ចុំ ភភវាតិ ។ វិកាហ៍ ពុខ្យោ ភកវ ក៩ ហ៊ំ ឆាម តុម្ពេ មោឃបុរិ-ಕು ಣಾಸಿಯನಾಗಣ ಇರಸ್ಟ್ಕೆಕ್ಕಾ ಬಿಗೆ ಗೇಹ್ನಕ ពេហ្វ អាវុសោ គោសភាពភា បខ៩ អុម្ភាគ់បំ ឧស្ស៩ មយ់មិ ឥឡូម គោសិយមិស្បុគាំ សន្តតំ កាតុខ្ថិ ខេត់ មោយហ៊ុំសា អប្បសញ្ជាន់វា បសានាយ ចែសឆ្ពានំ ។ ក៏ប្រែក្រាវាយ ។ ខេ ។ ឃៅញា ូ ចន កិត្តាវេ

វិនយចិដិត មហាវិភង្គ

ព្យុក្ខព្យុធ្វាយភិក្ខុ មិនសម្រើនង៍ចូលទៅរកជនអ្នកធ្វើសុត្រ ហើយនិយាយ យាំងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៍មានអាយុ អ្នកទាំងឡាយចុរស្សេរនាងឲ្យប្រើន នឹងឲ្យយើង ១៖ យើងចង់ធ្វើសន្ត័តលាយដោយសុត្រដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ នោះក្រាបទូលដំណើរនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គគ្រាស់ស្ប ថា ម្នាល់ភិក្ខាធំឥឡាយ ព្ទថាអ្នកទាំងឡាយចូលទៅរកពុកអ្នកធ្វើសុត្រ ហើយនិយាយយ៉ាង៍នេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ ច្ចរស្មោរនាងឲ្យច្រើន នឹងឲ្យយើង១៖ យើងចង់ធ្វើសន្ត័តលាយដោយ សុត្រដែរ ពិតមែនឬ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិត មែន ។ ត្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងទ្បាយ មិនសមបើនឹងចូលទៅរកពួកអ្នកធ្វើសុត្រ ហើយនិយាយ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចុរស្មោរនាង ឲ្យ (ច្រិន និងឲ្យ យើង ខ្លះ យើង ចង់ ធ្វើសន្ថ័ត លាយ ដោយ សុវត្រដែរ ម្នាល មោឃបុរសទាំងទ្យាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យដែះថ្វាដល់ជន ដែលមិនទាន់ ជែះថ្កា ហើយផង៍ មិនមែននាំឲ្យវិធីវិតតែ ជែះថ្កាដល់ជនដែល ជ្រះថ្ងា ហើយផង ។ ប្រ ។ ម្នាលក់តួទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

និស្សត្តិយកណ្ដេ កោសិយវត្តស្ស ២ឋមសិក្ខាមទស្ស សិក្ខាមទវិភង្គោ

ត់បំ សិត្តាបន់ ជុខ្ចុំសេច្យាថ យោ បន កិត្តិ គោសិយម៌ស្បុគាំ សន្ទនាំ គារាប្រយ្យ និស្បុក្តិយំ ទាច់ត្តិយន្តិ ។

(៧៥) យោ មភាគិ យោ យាន់សោ ។ពេ។ ង្គ្នាំ រពេល មក្ មុខម្មី មេខើ អក្សើខេរិ ក់ក្នុត ។ សន្ត ខាម សន្តាត្យ កាត់ បោក អក្សាធំ ។ ភាពប្រហ្យុតិ ស្គេងថំ ភោសំយំសុខា ម៉ឺស្ស៊ីត្វា ភាពេធិ៍ វា ភាពបេធិ៍ វា មយោកេ ខុគ្គាដំ បដ្តហាកេន និស្បត្តិយំ មោត់ និស្បត្តិតពុំ សង្ឃឹស្ប ಭ ಜಯಕ್ಕಾ ಭ ದೆಪ್ಪಕ್ಕಾ ಭ ವ ಗ್ರಾಮಿ ದಿಶ ភិក្ខាប់ និស្បីជ្ជិតញុំ ។ ខេ ។ ឥនំ មេ ភឌ្លេ កោះ-ភាគ្នាភាព ខ្មាញ ក្នុង ខាន្ត្រ ខាន្ត្រ ខាន្ត្រ ខាន្ត្រ ខ ខេលាខ្ញុំ ឯពេល មាលមាំខេ ខត្ត័ឌ្ ឯ

និស្សគ្គិយកណ្ឌ **កោសិយវ**គ្គ សិក្ខាប**ទទី ១** សិក្ខាបទវិភង្គ

គប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើ សន្ត័តលាយដោយ**សុត្រ សន្ត័តនោះ**ដានិស្សគ្គិយ^(១) ភិក្ខុនោះត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៧៥) តែង៍ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានអធិប្បយក្នុងសិក្ខាបទទី១
ក្នុង៍លារាជិកកណ្ឌួចហើយ ។ គ្រឿងក៏មាលដែលមិនបានគ្យាញ
គេស្ថាប់សម្រេចតែម្តង ហៅថា សន្ល័ត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺកិត្តលាយ
ដោយសរ៉េសសូត្រ សូម្បីមួយសរ៉េសហើយធ្វើខ្លួនឯងក្ដី បើគេឲ្យធ្វើក្ដី
តែវមាបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ សន្ល័តដែលបានមកជានិសុគ្គ្រិយ ភិក្ខុ
តែវលះដល់សង្ឃកំបាន គណៈកំបាន បុគ្គលកំបាន ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ
សន្ល័តនោះកិត្តិត្រៅលះយាងនេះ ។ បេ ។ បតិត្រិព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ល័ត
ហាយដោយសូត្រនេះ ខ្ញុំឲ្យគេធ្វើ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះសន្ល័តនេះដល់
សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ
។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

១ ត្រង់ពាក្យថា និស្សត្តិយំ បាចិត្តិយំ ច្រែបានដាពីរន័យ គឺច្រែចេចដូចសិក្ខាបទទាំងអស់ ក្នុងចីវរវត្តមួយន័យ ដូចសិក្ខាបទក្នុងកោសិយវត្តនេះមួយន័យ តាមន័យក្នុងអង្គកថា ។

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

(៧៦) អត្តជា វិច្បកាត់ អត្តជា ចរៃយាសចេត់
និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អត្តជា វិច្បកាត់ ចពេហ
ចរិប្បកាត់ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ចពេហ
វិច្បកាត់ អត្តជា ចរិយោសចេត់ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។
ចពេហ វិច្បកាត់ ចពេហ ចរិយោសចេត់ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។
ចពេហ វិច្បកាត់ ចពេហ ចរិយោសចេត់ និស្សក្តិយំ
ចាច់ត្តិយំ ។ អញ្ញស្បត្តាយ ភាពចេត់ វិស្សក្តិយំ
ចាច់ត្តិយំ ។ អញ្ជស្បត្ត ភាពចេត់ វិស្សក្តិយំ

(៧៧) អភាបត្តិ វិតាជំ វា កុម្មុស្លាលំ វា សា-ឈាំចាការំ វា ភិស៊ី វា ពិម្លោបាជំ វា ការាធិ ឧម្មុត្តសប្រ អាធិតាម្និតាស្បាធិ ។

បឋេមសិក្ខាបទំ និង្មិតំ ។

ផ្គុំពេលម ភេទបំណន់វី

(៧៦) សន្តឹតកិត្តធ្វេទ្ធខ្នងជមិនទាន់ស្រេច កិត្តឲ្យសម្រេចដោយៗន ឯង សន្ត័តនោះជានិស្បត្តិយ កិត្ត ត្រាមបត្តិលាចិត្តិយ ។ សន្ទ័តដែល ភិត្តធ្វេទ្ធខ្នងជមិនទាន់ស្រេច ឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្ទ័តនោះជានិស្បត្តិយ ភិត្តត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ទ័តដែលអ្នកដទៃធ្វេមិនទាន់សេច ភិត្តឲ្យ សម្រេចដោយ១ខ្នង់ង សន្ទ័តនោះជានិស្បត្តិយ ភិក្ខុ ត្រាវអាបត្តិលាចិត្តិយ ។ សន្ត័តដែលអ្នកដទៃធ្វេមិនទាន់ស្រេច ភិត្តឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្ត័តនោះ ជានិស្បត្តិយ ភិត្តត្រាវអាបត្តិលាចិត្តិយ ។ ភិត្តច្បូរមកដទៃសម្រេច សន្ត័តនោះ ដេច្បីអ្នកដទៃ ត្រាវមាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តបានសន្ត័តដែលអ្នកដទៃធ្វេទ្ធ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រាវមាបត្តិទុក្កដ ។ ភិត្តបានសន្ត័តដែលអ្នកដទៃធ្វេទ្ធ

(៧៧) អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តដែលធ្វើសម្ពតពិតានត្តី សម្ពត់ក មាល លើទីដែលគេបុកលាបត្តី រនាំងីត្តី ពួកត្តី ខ្វេយក្តី ដល់ភិត្តិត ដល់ភិត្តដាទាងដើមបញ្ចាត្តិ ។

សិក្ខាបទទី១១ប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទ៉

[៧៤] នេះខ ភាពពោះខ ស់ខៀ ឯងប្ រុសហ្គា វិហរត៌ មហាវនេ គា្៩វាគារសាលាយំ ។ គេឧ ទោ បន សមយោជ ឧត្វក្តិយា ភិក្ខុ សុឌ្ធភាឌ្យកាធំ រាឌ្យក-លោមានំ សន្តទំ ភាពបន្តិ ។ មនុស្សា វិហាទៅកំ អាហ៊្សា្ឌនា មក្ស៊ិត្វា ១៩៧្លាយន្តិ ១ីយន្តិ វិទា ខេត្តិ ភេទ ហ៍ នាម ៩មេ សមណា សក្សបុគ្គិយា សុខ្គកាឡុកា-ខំ ឯឡុក ហេខាន់ សន្ទទំ ការប្រេស្បូន្តិ សេយុទ្រាប់ ត្បី ភាមាភាគិលាធំ ។ អស្បូសុំ ទោ ភិគ្គុ គេសំ နောင်း နေးရီပြောင်း စွဲကာသီ နည္းစေလီး န យេ នេះ កំក្នុ អញ្ជីញ ១២១ នេះ ឧជ្ឈាយភ្នំ ១ីយន្តិ វិទា ខេត្តិ គេ ខំ ទំ នាម នព្វក្តិយា ភិក្ខុ សុខ្លួកាខ្យុកាធំ ឯឱ្យគលោមាធំ សុខ្លុំ ការា-ចេក្សិត្តិត ។ អថ្មសា គេ ភិក្តុ កក់គោ ឯគមគ្គំ អារោ-ចេសុំ ។ សខ្ញុំ កាំរ តុម្នេ កិត្តាវ សន្នភាឌ្យកាន់ ឯឌ្យ-តែលោមាន សន្ន់ ភាពប្រជាតិ ។ សច្ចុំ ភភក់តំ ។

សិក្ខាបទទី ៤

[៧៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះកាភ គង់ក្នុងកុដាគាវ-សាលា ក្នុងមហាវន ទៀប[ក្នុងវេសាលី ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះឯង ពួក តពុគ្គិយកិត្តឲ្យគេធ្វើសន្ទ័តដោយពេមចៀមឡេសុទ្ធ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយពោលគេស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ ថា ពួកសមណៈទាំងនេះជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមបើនឹងឲ្យគេ ធ្វើសន្ត័តដោយរោមចៀមឡៅសុទ្ធ ដូចជាពួក(គហស្ត ជាអ្នកបរិភោគកាម សោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយចានព្ទពាក្យពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ត្ចកកក្ខណាមាន ច្រុំថ្នាតិច ។ បេ ។ កក្ខុអម្បាល នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាបថា ពួកធពុគ្គិយកិក្ខុ មិនសមបើនឹង ឲ្យគេធ្វើសន្ត័តដោយរោមចៀមឡៅសុទ្ធសោះ ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក្រាប ទូលដំណើរនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់កិត្ត ព្យថាអ្នកទាំងឡាយឲ្យគេធ្វើសន្ត័តដោយពេមចៀមឡៅសុទ្ធ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិត្ត្ កាបទូលថា បពិត្រិព្រះដ៏មានព្រះភាគ

វិនយបិដីពេ មហាវិភង្គោ

អារាធ្រណា នូការីដ្ឋិញ ខាត្តដ្ឋិញ ។

នុការ ស្និង មនុស្ស ខាត្តដ្ឋិញ ១ មន្ត្រិញ មាន មន្ត្រិត្ត ស្និត្ត ស្និត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្លិត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត ស្លិត្ត ស្និត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្លិត ស្និត្ត ស្និត ស្និត ស្និត្ត ស្និត្ត ស្លិត ស្និត ស្លិត ស្និស្ស ស្និត ស្លិត ស្និស្ស ស្និត ស្លិត ស្លិត ស្លិត ស្លិត ស្លិត ស្លិត ស្លិត ស្លិត ស្លិត ស

ដូស្បីថ្មីខេញំ រពេរ ឧុឌុ ខេ មទើ អនិម្មានាំ មេជា ខ្ មុខិត្តិ រពេរ ឧុឌុខ ខេ មទើ អនិម្មានាំ ប្រមា ម្នាំ មេជា មេជា មុខ មេជា ខ្លួន មុខ មុខ មុខ ខេត្ត មានាំ មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មានាំ មុខ មុខ ខេត្ត មានាំ មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មាន់ មុខ ខេត្ត ខេត្ត មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មានេះ ប្រមាន មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត មានេះ ប្រមាន មុខ ខេត្ត ខេត្ត មុខ ខេត្ត មុខ ខេត្ត ខេត្ត មុខ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មុខ ខេត្ត ខេត្

វិនយបិជិត មហវិកង្គ

ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ (នៃត់៖ ដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំង

ឲ្យាយ អ្នកទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្ទ័តដោយរោមចៀម ១ៅ

សុទ្ធ េ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើនេះ មិនមែន
នាំឲ្យដែះថ្វាដល់ជនដែលមិនទាន់ ដែះថ្វា ហើយផង មិនមែននាំឲ្យវិងវិតតែ

ដែះថ្វាដល់ជនដែល ដែះថ្វា ហើយផង ។ បេ ។ ម្នាល់កិត្តទាំង ឡាយ
អ្នកទាំង ឡាយ គប្បីសំដែង ឡើង នូវសិក្ខាប ខ នេះយ៉ាង នេះថា កិត្តណា មួយ

ឲ្យគេធ្វើសន្ទ័តដោយរោមចៀម ១៧សុទ្ធ សន្ត័តនោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុ ត្រូវ

អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៧៧] តែង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១
នៃបា្រជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថារោមចៀម ឬ (នោះសំដៅ
យក) រោមចៀម ្នៅទាំងពីរយ៉ាង គឺរោមចៀម ឬពីកំណើត ១ រោមចៀម
ឡៅពីគឿងដែលក់ ១ ។ គឿងកម្ចាល់ដែលគេមិនត្បាញ គ្រាន់តែគេ
ស្លាច់ ហើយធ្វើឲ្យសម្រេច ហៅថា សន្ត័ត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ
គឺកិត្តិធ្វើខ្លួនឯងក្ដី ឲ្យគេធ្វើក្ដី តែវេអាបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ សន្ត័ត
ដែលបានមកជានិស្សគ្គិយ កិត្តិតៃវលះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន
ដល់បុគ្គលក៏បាន ។ មាល់កិត្តិទាំងឡាយ កិត្តិត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ។
ប្រពិត្តិព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ត័តនេះ ខ្ញុំឲ្យគេធ្វើដោយរោមចៀម ឬសុធ្វ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស ទុគិយសិក្ខាបទស្ស អភាបត្តិវាពា

សន្ទ្រះលោសនំ សន្ទំ ភាពប៉ាន់ និស្បីក្តិយំ ឥស្បា សង្ឃស្បា និស្បីជួាម៉ីនិ ។ បេ។ ឧឧយេហ្គិ ។ បេ។ ឧឧយេប្តី ។ បេ។ អាយស្នាគា ឧម្មីនិ ។

(៨០) អត្តជា វិច្បតានំ អត្តជា ចរិយាសាចេន៍
និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អត្តជា វិច្បតាន់ ចរេហ៍ ចរិយោសាចេន៍ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ចរេហ៍ វិច្បតាន់
អត្តជា ចរិយាសាចេន៍ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។
ចរេហ៍ វិច្បតាន់ ចរេហ៍ ចរិយោសាចេន៍ និស្សក្តិយំ
ចរិច្ចិយំ ។ អញ្ជស្បត្តាយ ការេន៍ វា ការាចេន៍ វា
អាចត្តិ ឧក្សាដស្ស ។ អញ្ជាស្នាយ ការេន៍ វា ការាចេន៍ វា
អាចត្តិ ឧក្សាដស្ស ។ អញ្ជាស្នាយ ការេន៍ វា ការាចេន៍ វា
មាចត្តិ ឧក្សាដស្ស ។ អញ្ជាស្នាយ ការាជា ការបទ់ វា
មាចត្តិ ឧក្សាដស្ស ។ អញ្ជាស្នាស់ អាចត្តិ ឧក្សាដស្ស ។

(៨០) អភាបត្តិ វិតាជំ វា កុម្មុត្លលោំ វា សា-លោទការាំ វា គិស់ វា តិម្ដោលជំ វា ការោធិ ឧម្មុត្តកាស្ប អាធិតាម្និតាស្បាត៌ ។

ទុតិយសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

តិស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វារៈដែលមិនត្រូវអាប**គ្គ**

ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះសន្ត័តនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃត្រវិទ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយត្រវិទ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៨០) សន្ត័តដែលភិត្តធ្វើខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច ឲ្យសម្រេចដោយ
ខ្លួនឯង សន្ត័តនោះជានិស្បត្តិយ ភិក្ខុ ត្រាអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ត័តដែល
ភិក្ខុ ត្រូវមាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ត័តដែលអ្នកដទៃសម្រេច សន្ត័តនោះជានិស្បត្តិយ
ភិក្ខុ ត្រាអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ត័តដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់សេច ភិក្ខុឲ្យ
សម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ត័តនោះជានិស្បត្តិយ ភិក្ខុ ត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
សន្ត័តដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
សន្ត័តដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
សន្ត័តដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុ ធ្វើសន្ត័តខ្លួនឯងភ្ជី
ប្រែតេឲ្យធ្វើក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃ ត្រាអាបត្តិខុត្តដ ។ ភិក្ខុបាន
សន្ត័តដែលបុគ្គលដទៃធ្វើ ហើយបើប្រាស់ ត្រាអាបត្តិខុត្តដ ។ ភិក្ខុបាន

(៨๑) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុ ធ្វើសម្ពត់ពិតានក្ដី គ្រឿងកម្ចាល ផែនដីក្ដី រនាំងីភ្នំ ពួកក្ដី ១េយក្ដី ដល់ភិក្ខុ ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ០ប៉ា ។

តតិយសិក្ខាបទំ

[៩២] នេច មាលាលច ស់ស៊េរ ឧស្ស មូស្គីណូ វិហាទេំ ដេទាវធ អភាជិចិត្តិគាស់ស្រាវមេ ។ នេះ ទោ បន សមយេន ខេហ្គុំយា ភិក្គុ ភក់សា បដ់ឃ្លាំឃុំ សុទ្ធភាឌ្យភាធំ ឃុំខ្លាសហមាធំ សុទ្ធ តា១ខេត្ត $^{(6)}$ ខោភ់យៅ ជំនាត់ អគ្គេ អាធិយ៍ត្វា ៩៩៩ សុន្ទភាឡភាន់ ឯឡភលោមាន់ សន្នត់ ការ បេត្តិ ។ យេ គេ ភិគ្គា អព្វិទ្ធា ។ បេ ។ គេ នុឌ្យាយធ្នុំ ទីយធ្នុំ វិទា ខេត្ត ភា៩ មាំ ភាម ឧត្តភ្នំយា ភិក្ខុ ដោកយោវ ជុំជាត់ អណ្ដេញ ភាធិប្រឹត្យ តាដៅ សុឌូ-តាឡូកាន់ ឯឡុកលេមាន់ សន្ទន់ តារាបេស្ប៊ូនិត ។ អ៩ទោ នេះ ភិត្ត កក់នោ ឯនមេត្ត អាយេខសុំ ។ សច្ចុំ က် ရုံမျှေ က်ကျား။ ဗောက် ယေး ဒိုအခံ អន្លេ អនិយ៍តា តែដៅ សុំខ្លួកាខ្យុកាធំ ឃុំខ្លុកលោមាធំ សុខ្គត់ តារា មេថាតិ ។ សច្ចុំ ភភពតិ ។ វិក ហេ តុ ខ្មោ ភភព

ឥ េល ប្រំ ន ខេ. មេ. បេត្តពេស្ គេតំ បាយ៉ា ហោតិ ។

សិក្ខាបទទី ៣

(៨៤) សម័យនោះ (៣៖សម្ពទ្ធិ៍មានបុត្តាសុះ (៣:អង្គង់ក្នុងវត្ ព្រះជេតពន វបស់អនាថបិណ្ឌិត សេដ្ឋី ទៀបក្រង់សាវត្តី ។ ក៏គ្រានោះឯង៍ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តគិតគាថា ព្រះដឹមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃាត់ហាមមិនឱ្យកិត្តប្រើ គេឲ្យធ្វើសន្ត័តដោយរោមចៀម ស្ដេសុទ្ធ ក៏នាំគ្នា ប្រើឲ្យគេធ្វើសន្ត័តដោយ ពេម ចៀម : គ្នាសុទ្ធដូចោះ តែលាយពេម ចៀមសបន្តិច ត្រង់ជាយ ។ ភិក្ខុ **ទាំងទុក្យណា** អ្នម ទេស្ត្រាស់ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងទុក្ស នោះ းကလးဓာလ ရိုးးပြုလ ဗန္ဓးဗန်ာပ်ဗ်ာ ကွင်္ခရာရှိယင်္ခရုံမိန္ဓလမ $\mathfrak c$ ပ **ទ**ង៍ ទៅឲ្យគេ ធ្វើសន្ត័តដោយរោមចៀម ទៅសុទ្ធដូរចាះ ហើយយករោម បៀមសហយបន្តិបត្រឹងដោយប៉ុណ្ណោះទេ ។ គ្រានោះ ភិក្ខាងីឡាយ នោះក្រាបទូលសេចកូន៖ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាទ ។ ព្រះអង្គ មាន ព្រះបន្ទូលសុវថា ម្នាលភក្ខុតាំងឡាយ ព្ទថាពួកអក ប្រើឲ្យគេធ្វ៉េ \mathcal{N}_{S} តដោយរោមចៀម ទៀស ន្ធដូចោះ ហើយ លាយរោម ចៀមសបន្តិច ត្រង់ជាយ ពិតមែនឬ ។ ពួកគេពុគ្គិយភិក្ខុ កាបទូលថា បពិត្រិព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសមុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ (៤៨ត់៖ដៀលថា

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្យុ គគិយសិក្ខាបទស្សុ សិក្ខាបទវិភង្គោ

តាន់ ហំ សម តុម្លេ មោយប៉ាំសា ខោត់យៅ ជំនាត់

«ខេត្ត អាធិយ៍ត្វា តាខៅ សុខ្វុកាខ្យុកាន់ ឯឧក្រលោមានំ សន្តត់ ការាបេសជ្រ នេត់ មោយប៉ាំសា

អប្បសន្នាន់ វា បសាខាយ បសន្នាន់ វា ភិយ្យុភាវាយ

។ បេ ។ រៅញ្ហេ បន្តភិក្ខុវ ន់មំ សិក្ខាបន់ ជុខ្ចុំ សេយ្យុ
៩ នាំ បន្តភិក្ខុវា សង្គត់ ការយេមានេន ខ្ចុំ សេយ្យុ
សុខ្វុកាខ្បុកាន់ ឯឧក្រាលេមានំ អាខាត់ព្រ តត់យំ

ជុំខាតានំ ខេតុត្នំ កោយយែនំ ។ អភាគា ចេ ភិក្ខុ

ខ្វេកាកេ សុខ្វុកាខ្បុកានំ ឯឧក្រាលេមានំ គត់យំ

ជុំខាតានំ ខេតុត្នំ កោយយែនំ នាំ សន្តត់ ការា
បេយ្យុ និស្សុក្តិយំ ចាច់ត្តិយន្តិ ។

(៤៣) លំ សម ការណ៍ ឧទានាយ វុច្ចតិ ។ សន្ទត់ សម សន្តាំត្វា កាត់ ហោត់ អវាយំមំ ។ ការយមា លោត់ ការព្រេត្តា វា ការបេ ត្តោ វា ។ ទេធ្វាត់ សមន្តការឡូកាលំ ឯឱ្យកាលេមាលំ អា-ឧាត់ទ្រត់ ជាយើត្វា ខេ្ម តុលា សុឌ្ធការឡូកាលំ ឯឱ្យ-កាលេមាលំ អានាត់ព្វា ។ គត់យំ ឧភាតាលខ្លំ តុលំ

និស្សគ្គិយកណ្ឌ **កោសិយវ**គ្គ សិក្ខាពទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

ម្នាលបុរសសោះសូន្យ ហេតុដូចម្ដេច បានជាពួកអ្នកឲ្យគេធ្វើសន្ល័តដោយ
កោមចៀមឡេសុខ្នដូច្នោះ ហើយលាយកោមចៀមសបន្តិចត្រង់ជាយដូច្នោះ
ម្នាលបុរសសោះសូន្យ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីដែះថ្វាដលអ្នក
ដែលមិនទាន់ដែះថ្វាទេ ឬនាំអ្នកដែលដែះថ្វាហើយឲ្យរឹងរឹតតែដែះថ្វាឡើង
ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគេហ្វីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា កិត្តកាលឲ្យគេធ្វើសន្ល័តថ្មី គហ្វីកាន់យកកោមចៀម
ឡេសុខ្វីពីភោគ កេមចៀមសភាគទីបី (១ ភាគ) កេមចៀមក្រហមភាគ
ទីហ្លួន (១ ភាគ) ។ បើកិត្តឲ្យគេធ្វើសន្ល័តថ្មី មិនកាន់យកកេមចៀមទៅ្តសុខ្វី
ពីភោគ កេមចៀមសភាគទីបី កេមចៀមក្រហមភាគទីប៉ូន ទេ សន្ល័តនោះ
ជានិស្សត្តិយ កិត្តនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣) សន្ត័តដែលធ្វើជាដំបូង ហៅថា សន្ត័តថ្មី ។ គ្រឿងកម្រាល ដែលមិនចានត្បាញ គេស្មាច់សម្ដេចតែម្ដង ហៅថា សន្ត័ត ។ តែង៍ពាក្យ ថា កាលឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើឯងក្ដី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្ដី ។ ពាក្យថា គប្បីកាន់ យករោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរភាគនោះ គឺកិត្ត្ ត្រៃថ្ងៃង៍ពេមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរ ជញ្ឈឹង ហើយស៊ឹមកាន់យក ។ ពាក្យថា ពេមចៀមសភាគទីបីនោះ

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

ជុំនាតានំ ។ ខេត្តខ្ញុំ គោចវិហានន្ត្តិ **តុ**លំ គោចវិហានំ ។ អនានា ខេ ភិក្ខុ ខ្លេ ភាគេ សុខ្លុកាខ្យុកាធំ ឯឡុក-លោមាធំ ឥត់យំ ជុំខាតាធំ ចតុត្ត កោចបោធធ្ថិ អភាឌិ-ယ်ရှာ ရှားလံ ရှိအရာဒိ ရှားလံ ကျောင်းယာဒိ ဒေါ် ဆန္တရိ ធំសុគ្គិយ៍ ហេត់ និស្សដ្ចិតព្ទំ សផ្សស្ស ។ គណៈស្ស ស ថម្តីសការី ស ឯ ស្រាំ ឧប មួយ ប្រទាំង ប្រការិទ្ធិសព្វ ។ ចេ ។ ៩៩ មេ ភ ្លេ សន្នៈ អេលធំឃុំត្វា តុលំ ង្ខាតាជំ តុលំ តោចវិយាជំ ភាពម៉ិតំ ជិស្សក្តិយំ ឥសល់ សង់ស្រុ និស្<u>ជ្</u>ហាម៉ត់ ។ បេ។ ឧ ឧ ឧ យ្យាត់ ត ដេ ត ខេះខេលាខ្ញុំ ៤ ខេ ត មាលៈ ភាំះ ខេ ត្ទំ ខ្ញុំ ៤

(៧៤) អត្តជា **ថៃ្យកត់ អត្តជា ច**រិយោសាមេតិ និស្សក្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អត្តជា ថៃ្យក**ត់** ១៤ហិ ចរិយោ-សាមេតិ និស្សក្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ ១៤ហិ ថៃ្យកត់ អត្តជា ចរិយាសាមេតិ និស្សក្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ ១៤ហិ វិច្បកាត់

វិតយបិជា មហាវិកង្គ

គឺរោមចៀមសមួយជញ្ជីង ។ ពាក្យថា កោមចៀមក្រហមភាគទីប្អូននោះ គឺរោមចៀមក្រហមមួយជញ្ជីង ។ ពាក្យថា **បើកិត្តឲ្យគេ**ធ្វើសន្ត័ត្**ថ្មី** មិន កាន់យករោមចៀមឡៅសុទ្ធពីកោគ ពេមចៀមស**ភាគទីបី រោម**ចៀម ក្រហមភាគទីបួន គឺថាភិក្ខុធ្វេីឯង៍ក្ដី ប្រេច្យគេធ្វេីក្ដី នូវសន្តិតថ្មី មិនលាយ រោមចៀមសម្លយជញ្ជីង រោមចៀមក្រហមមួយជញ្ជីងទេ ត្រវអាបត្តិពុក្ខជ ក្នុង ប្រយោគដែលធ្វើ វេលាបានមក សន្ត័តនោះជានិសុក្រ្តិយ ភិក្ខុ ត្រវលះ ដល់សង្ឃ បុគណ: ឬបុគ្គល ។ មាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះយាងនេះ ថា ។ បេ។ បពិត្រិព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ត័តនេះ ១ឲ្យគេធ្វើមិនថា្នលាយ ដោយរោមចៀមសម្មួយជញ្ជីង រោមចៀមក្រហមមួយជញ្ជីង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះសន្ត័តនេះដល់សង្ឃ ។ ថេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ ថេ ។ លោក ដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ១ឲ្យដល់ លេកដ៏មានអាយុ ។ (៨៤) ភិក្ខុធ្វើសន្ទ័តដោយទូនឯងមិនទាន់ស្រេច (គ្រាក្រោយ) ឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្តតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រវិមាបត្តិចុា-ចិត្តិយ ។ កិត្តធ្វើសន្តិតដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច ឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្តតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុ តែអោបត្តិបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើសន្ត័ត មិនទាន់ស្រេច កិត្តឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ត័តនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រាមត្តបាច់តួយ ។ អ្នកដទៃធ្វើសន្ត័តមិនទាន់ស្រែច ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោស័យវគ្គស្ស គគ៌យស៊ិក្ខាចទស្ស អតាចគ្គីវ៉ាវ៉ា

មហេ ម ហែសមេតិ ជិស្សក្ថិយំ សចិត្តិយំ ។ អញស្បត្តាយ ភាពនាំ វា ភាពបេតិ វា អាមត្តិ ឧុក្គដស្ប ។ អញ្ជេ ភានិ បេឌិលភិត្តា ម ក្ញេញ អាមត្តិ ឧុក្គដស្ប ។

(៨៤) អភាបត្តិ តុលំ ជ៉ុខាតាខំ តុលំ គោបរិយាខំ
អាឌិយ៍ត្វា ការាត់ ពហុត់ ជ៉ុខាតាខំ ពហុត់ កោបរិយាខំ
អាឌិយ៍ត្វា ការាត់ សុខ្ញុំ ជ៉ុខាតាខំ សុខ្ញុំ កោបវិយាខំ
អាឌិយ៍ត្វា ការាត់ វិតាខំ វ៉ា កុម្មុត្វាណាំ វ៉ា សាណ៌ថាការាំវា ភិស់ វ៉ា ពិម្ពោបខំ វ៉ា ការាត់ ជុម្មត្តកាស្បូ
អាឌិកម្មើកាស្បាត់ ។

តតិយសិក្ខាប់៖ គិដ្ឋិតិ ។

តិស្សត្តិយកណ្ឌ កោសិយវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ សម្រេច សន្ត័តនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុ ត្រវអាបត្តិច្នាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើឯងភ្នំ

ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទាន សន្តិតដែលអ្នកដទៃគេធ្វើហើយយកមកប្រើប្រាស់ ក៏ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨៤) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តធ្វើសន្ល័តយករោមចៀមសមួយជញ្ជីង
(១ភាគ) រោមចៀមកែហមមួយជញ្ជីង (១ភាគ) មិនមានដល់កិត្តធ្វើសន្ល័ត
យករោមចៀមសច្រើន យករោមចៀមកែហមច្រើនជាងកំណត់នោះ មិន
មានដល់កិត្តធ្វើសន្ល័តយករោមចៀមសសុទ្ធ ក្រហមសុទ្ធ មិនមានដល់
កិត្តយករោមចៀមធ្វើជាពិតានក្ដី ជាកម្រាល់ផ្ទៃដែលគេបូកលាបក្ដី ជា
វនាំង៍ប៉ាំង៍ក្ដី ជាពួកក្ដី ជារាទ្វ័យក្ដី មិនមានដល់កិត្តធ្វា មិនមានដល់កិត្ត
ជាវាងដើមបញ្ជាត្តិ ។

សិក្ខាបទទី៣ ១ប់ ។

ប់តុត្តសិក្ខាបទំ

(៨៦) គេខ មានាលាខ មាំស៊ើ ឯងឯ មាន្ត្រិញ វិហរឌ ជេត់ នេ អស្តិចឈ្នាំកស្ស សារមេ ។ គេខ ទោ បាន សមយោជ ភិក្ខុ អនុវស្សំ សន្តទំ ការប្រេខ្ញុំ ។ តេ យាខនពហុលា វិញគ្លិតហុលា វិហវត្ថិ ឯឱ្យគ លោ-មាជិ ខេ៩ ឃិន្បុកាលោមេហិ អត្តោតិ ។ មនុស្សា នុជ្យាយធ្នំ ខ្លួយខ្ញុំ នៃខេត្ត នេះ ស ស ស ម មានហា សតាប្រត្តិយា អនុវស្សំ សន្ទន់ តារាបស់រុន្តិ យាខន-ရက်လ န္သားနွဲ့မည်လ နည္းမ်ိဳး ၅ ဗါမေးလေ စာင္ ខេ៩ ៧៩គ្រាលោមហំ អត្ថោត៌ អុម្ពាក់ បន សក់ គេតាធំ សន្តាធំ មញ្ចំ ជប់ ស្បាធ់ មោធ្តុំ យេសំ នោ នាកោ ៕លនដ្តិចំ ៥ម្តីសន្តិច ៥ស្តីស្រេច ១៨ភ្នំ ការពេស្ប៍ខ្ញុំ យាខេត្តស្លា វិញគ្និតស្លា វិស-វិស្សន្តិ ឯឧ្បកលេមាធិ ខេ៩ ឯឧ្បកលេមេហិ អត្ថោត៌ ។ អស្បាស់ ទោ ភិក្ខុ គេសំ មនុស្បានំ

សិក្ខាបទទី ៤

(៨៦) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តព្រះ ដេតពន វបស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យគេធ្វើសន្តីតរាល់ឆ្នាំ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាអ្នកអង្គរប្រើន ជាអ្នកសូមប្រើនដោយពាក្យថា វាត្វាត្រូវការដោយរោមចៀម ទាំងទ្យេយឲ្យឲ្យរាម ទៀមដល់អាត្មា ។ មនុស្សទាំងទ្បាយ ពោល ទោស តិ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកសមណៈជាកូន ចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុគ្គ មិន គួរបេនឹងឲ្យគេធ្វេសន្តគរាល់ឆ្នាំ យាងនេះ ពួកសមណៈជាកូន ថៅ ប្រះពុទ្ធជា សក្យបុត្ត ជាអ្នកអង្គរ ប្រើន ជាអ្នកសូម ប្រើនដោយពាក្យថា អាគ្នា ត្រូវការ ដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀមដល់អាគ្នា ក៏ពួកយើងធ្វើ សន្តតម្គង ប្រេច្ន ៩ ឆ្នាំ ១១ ៦ ឆ្នាំ ១១ ក្មេងរបស់ យេងទាំង ឡាយដុះដាក់ ១១ នោមដាក់ខ្លះ កណ្ដកាត់ខ្លះ (កិត្តដ៍ប្រើបានយូរដល់ត្រឹមនោះ) ចំណែកពួក សមណៈជាកូនចៅ ព្រះពុទ្ធជាសក្សបុត្តទាំងនេះ ឲ្យគេធ្វេសន្ត័តរាល់ៗ ឆ្នាំ សមណៈជាកូនចៅ តែះពុទ្ធជាសក្យបុត្តនេះ ជាអ្នកអង្វរប្រើន ជាអ្នកសូម ្រើនដោយពាក្យថា វាត្នាត្រៅការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយ ចូវឲ្យរោមចៀមដល់អាត្មា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យឧញ្ចពាក្យមនុស្សទាំងនោះ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស ចកុគ្គសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

ខ្ញាយត្តនំ ទីយត្តនំ វិទា ខេត្តនំ ។ យេ នេះ ភិគ្គា អព្យុីញ ។ ខេ ។ គេ នុជ្ឈយន្តំ ទីយន្ត៌ វិទា ខេត្ត៌ កេខំ ហ៊ី នាម ភិត្តា អនុវស្សំ សន្តនំ ភាពបស្បន្និ ယာဋឧពហុលា វិញគ្គិពហុលា វិហ៌វស្សន្តិ លោមាធិ ខេ៩ খំន្បូកលោមេហ៍ អត្តោត៌ ។ អ៩ទោ នេះ ភិក្ខុ ភភ(នោ ឃិនមន្ទុំ អាព្រេចសុំ ។ សខ្ញុំ កាំរ ភិក្ខាវេ ភិក្ខុ អនុវស្សំ សន្ទនំ ភាពបន្តិ យាខន-ពហុលា វិញត្តិពហុលា វិហវត្តិ ឯឧក្រកលេមាធិ ខេ៩ ង់ខ្យុកលោមេហ៍ អត្តោតិ ។ សច្ចុំ ភក្សតិ ។ វិករ-ហ៍ ពុឌ្ធោ ភគវ គេ៩ ហំ ឆាម គេ ភិគ្គុឋ មោឃ-ប៉ុាសា អនុវស្សំ សន្ទនំ ភាពបេស្បត្តិ យាខធពហុលា វិញ្ឌ្ញឹត្តហ្មល វិហរិស្ស្រ្គី ឯឧ្បក ហេមាធិ ខេ៩ ឯឧ្ប-តេលោមេហ៍ អត្តោភិ ខេត់ ភិក្ខាវេ អប្បស្នានំ វា មេសាខាយ មសុញ្ជាធំ វា ភិយ្យាភាវាយ ។ មេ។ រាវេញ ខន ភិក្ខាវេ ឥទំ សិក្ខាខនំ ឧខ្លិសេយ្យា៩

និស្សត្តិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ះពាលទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ 🤊 ភិ**ត្តទាំងទ្យាយណា** អ្នកមាន ជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្អាបថា ភិត្តទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្តិតរាល់ឆ្នាំឡើយ ព្យុកកិត្តទាំង៍នេះជាអ្នកអង្គព្រចិន ជាអ្នកសូមប្រើនដោយពាក្យថា អាគ្មា ត្រវការដោយពេមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យពេមចៀមដល់អាត្មា គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលដំណើរនុះដល់ព្រះជ័មានព្រះភាគ ពេះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឲ្យថាភិក្ខុទាំងឡាយ ់*ឲ្យគេធ្វើសន្ត័តពល់*ឆ្នាំ ភិក្ខុទាំងទ្វាយជាអ្នកអង្វរ (ចិន ជាអ្នកសូម (ចិន ដោយពាក្យថា អាត្មាត្រវិការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោម ចៀមដល់អាត្មាដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយក្រាបឲូលថា បពិត្រ \widehat{g} ព្រះជួតខ្លួន នេះ គ្រះគ្រួន គ្រួន គ្គន គ្រួន គ្គិន គ្រួន គ្រន គ្រួន គ្រួន គ្រួន គ្រួន គ្រួន គ្រួន គ្រួន តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯបុរសសោះសូន្យទាំងនោះមិនគួរបើនឹង ឲ្យគេធ្វើសន្តតរាល់ឆ្នាំ ទ្វើយ ជាអ្នកអង្គរ ប្រើន ជាអ្នកសុម ប្រិន្ទដោយ ពាក្យថា អាត្មាត្រវការដោយរោមចៀម អ្នកពាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀម ដល់អាត្វាដូច្នេះ ម្នាល់កិត្តទាំងទុក្ខ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យកើត សេចក្តី ជែះថ្នាដល់អ្នកដែលមិនទាន់ ជែះថ្នាទេ ឬនាំអ្នកដែល ជែះថ្នាហើយ ឲ្យរឹង៌វត់ តែ ជែះថ្កា ទ្វើង ទេ ។ បេ ។ ម្នាលក់ក្ខាំងី ឡាយ អ្កាទាំងី ឡាយ

វិនយប់ជីពេ មហាវិកង្គោ

នៅ បន ភិក្ខា សន្ន់ ការបេត្យ ឧត្សាន់ ឧបសេត្ ។ ឯបន ខេ ឧធ្នំ សប្រនំ នំ សន្ននំ ស្បែ្តេត្ វា អាស្បែ្តេត្យ វា អញ្ជាំ នាំ សន្ននំ ការបេយ្យ និស្សាត្ថិយំ ទាច់ទ្តិយន្តិ ។ សាញ្ចំ ភភាគា ភិក្ខុខំ សិក្ខាប់នំ បញ្ជាំ ហោទិ ។

វ្គីក្រហម ក្នុក្ចហម្

គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខឲ្យគេធ្វើសន្ទ័តថ្មី គប្បី
ប្រើប្រាស់ឲ្យដល់ប្រុំមួយឆ្នាំ ។ បើបើប្រាស់មិនទាន់ដល់ប្រុំមួយឆ្នាំទេ
សះចោលត្តី មិនបានសះចោលត្តីនូវសន្ត័តនោះ ហើយឲ្យគេធ្វើសន្ត័តថ្មី
ដទៃទៀត សន្ត័តនោះដានិស្សគ្គិយ កិក្ខុនោះត្រៃវិអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ត្រះដ៏មានត្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញាត្តសិក្ខាបទនេះ ដល់កិត្តទាំងឡាយហើយ
ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៨៧) សម័យនោះឯង កិត្តមួយរូបមានជម្ងឺឈឺ នៅក្នុងនគរកោ
សម្ពី ។ ពូកញាតិចានបើបមើលក្នុងសំណាក់កិត្តនោះ ដោយពាក្យថា
សូមលោកដ៏ចំរើននិមន្តមក យើងខ្ញុំទាំងឲ្យាយនឹងបានទំនុកបម្រង់ ។ កិត្ត
ទាំងឲ្យាយក៏បាននិយាយយាងនេះថា មាលការ៉ុសោ លោកចូរទៅចុះ ពួក
ញាតិនឹងបានថែរទាំលោក ។ កិត្តនោះនិយាយតបយាងនេះថា អារ៉ុសោ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ពង់បញ្ហាត្តសិត្តាបទហើយថា កិត្តឲ្យគេធ្វើសន្ល័តថ្មី
គប្បីប្រើបាស់ឲ្យដល់៦ ឆ្នាំ ក៏ខ្លួនខ្ញុំមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងនាំយកសន្ល័តទៅ
បាន ខ្លួនខ្ញុំលះសន្ល័តចេញហើយមិនសប្បាយទេ (ហេតុនេះ) ខ្ញុំមិនទៅ
ទេ ។ កិត្តទាំងទ្បាយកាបទូលដំណើរនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។
ព្រោះនិទាននេះ ព្រោះដំណើរនេះ ព្រះជីមានព្រះភាគ ខ្ពង់ធ្វើជម្ងឺកថា
ហើយខ្ពង់ហៅកិត្តទាំងឡាយកូនណាសារនេះ ព្រះជាទេ មាលកិត្តទាំងឡាយ

ង់ខំ ង្ស នេះ ម្នាំ មេខាង នាតុំ រៅញ ខន ភិក្ខាឋ នាត់ព្យា តែន ភិហៈនេន ភិក្ខា សន្បំ ឧបសន្ថមិត្ត ឯក់សំ ឧត្តាសន្ត ការិត្យ វឌ្ឍនំ ភិក្ខុនំ ខាខេវខ្ចិត្យ ឧក្ខុឌិក និស័និត្យ អញ្ជល់ បក្តសេត្តា **រាមស**្ព វេខៈ លែ អហ់ ភៈនេ្ត កំហេ ខេ សក្តោទ សន្ទនំ អាឧាយ ១គ្គាទំនុំ សោហ ភ ្តេ ស ឡំ សន្តសម្មត់ ហេ ហេ មត់ ។ ដុទ្ធលាស្ទិ លាខ្លួន ត្រូវ លាខ្លួន ។ ត្បានទ ာ်ကွာက စင်းព လငေ လင်္ကေ႐ ကျောင**ေး**ကွော လုယာနှ ខេ ភឌ្ណេ ស ឡើ អយ់ ឥឡូញ ទោ ភិក្ខុ ភិលានោ ្ស សុក្សាត់ សុខ្ពុត អានាយ ឬក្សាទំពុំ ។ សោ ស់ខ្យុំ ស់ស្តស់ម្មត្ត ហាខេត្ត ។ ហទ្ធំ ស់ខ្យុំស្បូ រស្ទុសស្ទុំ សញ្ជៀ ឥស្គ្មាមស្បី មួយខែ មាទីឧមគិល្ខ ខ ខេលា រ តុមា លិខ្មុំ រ មាយាខ់ ខេ ម ទើ ម ឡើ អយុ វគ្គញ្ញាមោ ភិក្តុ និលានោ ១ សក្តោត សន្ទត់ អា• នាយ បេក្តម៉ាត់ ។ សោ សគ័្យ សគ្គសម្បាំ ហេ ៤ភំ ។

តំស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ **ការស**គ្មតិសត្ថ៍ត

តថាគតអនុញាតឲ្យសង្ឃឲ្យសន្ទសម្មតិដល់កក្តឈឺ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ $oldsymbol{\mathcal{M}}$ ស្បាធិ្យដោយសន្តតសម្មតិយ៉ាង៍នេះ ភិក្ខុឃ $^{''}$ នោះគប្បីចូលទៅកេសង្ឃ [គង់ចវៃ ទៀងស្មាំ ម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំ ជា ទាក់_{ក្}ចាស់ទាំង ឡាយ អង្គ័យ ច្រហេងផ្គង់អញ្ជល់ពោលយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បតិ៍ ត្រៃសង្ឃឹ ដ៏ចំរើន 🤊 ព្រះកុរុណា មានដម្ងឺ មិនអាចនឹងនាំយក**ស**ន្ទ័ត**េ**៧ផង៍**បាន**ខេ បពិត្រិ(ពុះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំ(ពុះកុរុណា នោះសូមសន្តសម្មត្តិនឹងសង្ឃ ។ កិត្តឈើនោះគប្បីសូមសម្មតិអស់វាវៈពីដេងផង គប្បីសូមសម្មតិអស់វាវៈប ដង់ផង ។ កិត្តអ្នកទ្វាសអង់អាចគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រិព្រះសង្ឃ ដ៏ចំរើន សូម ព្រះសង្ឃស្លាប់១ ភិក្ខុនេះ ឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចកាន់យក សន្តតទៅជន៍បានទេ។ កក្ខានោះសុមសន្តតសម្មតិនិង្ហស្ប៍ ។ បើការសន្មតិ សន្តិតនេះមានកាលដ៏សមគ្គរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យសន្តតសម្មតិ ដល់ភិក្ខុ ឈ្មោះនេះ ។ នេះជាវាថា ប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រិព្រះសង្ឃ ដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃ៍ស្ដាប់១ ភិក្ខុនេះឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចកាន យកសន្ត័ត ទៅផង៍បាន ។ ភិក្ខុល់នោះសូមសន្តតសម្មត់នឹងសង្ឃ

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

ស ម៉្យា និង្ហាន ស ប្រ និង្ហាន ស ប្រ និង្សាន ស ប្រ និង ស ប្រ និង្សាន ស ប្រ និង ស ប្រ និង ស ប្រ និង្សាន ស ប្រ និង្សាន ស ប្រ និង្សាន ស ប្រ និង ស ប្បនិង ស ប្រ និង ស ប្រ និ

(dd) លំ លម ការលំ ខ្លាន ប្រក្និត ។ សន្តត់
សាប សន្តិត្តា កាត់ ហោធិ អយ់បំ ។ ការបេត្តាត់
កាត្តៃ ។ ការបេត្តា ។ ។ ឧព្សព្រិ បាបឥព្វិត្តិ
ឧព្សព្វបមេតា បាបឥព្វំ ។ ដូបេ ខេ ជខ្ញុំ ក្សាឧត្តិ
ឧព្សព្វបមេតា បាបឥព្វំ ។ ដូបេ ខេ ជខ្ញុំ ក្សាឧត្តិ
ឧស្សាយកាតិ ។ តំ សន្តត់ វិស្សឌ្និតា វាតំ

វិនយចិជិក មហាវិភង្គ

សង្ឃឲ្យការសន្ធតិសន្ទ័តដល់កិត្តឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសន្ទតិសន្ទ័តដល់
កិត្តឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកដីមានអាយុអង្គណា លោកដីមានអាយុ
អង្គនោះគប្បីសៀមនៅ (បើ)មិនគួរដល់លោកដីមានអាយុអង្គណា លោក
ដីមានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យការសន្មតិសន្ន័ត
ដល់កិត្ត ឈ្មោះនេះហើយ ។ ការសន្មតិសន្ន័តនេះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះ
សង្ឃសៀមនៅ ។ ១ំចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការសៀមយ៉ាងនេះ ។
មាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសំដែងឡើងនូវសិត្តាបទនេះ
យ៉ាងនេះថា កិត្តឲ្យគេធ្វើសន្ទ័តថ្មីគប្បីប្រើប្រាស់ឲ្យអស់៦ឆ្នាំ ។ បើមិន
ទាន់ដល់៦ឆ្នាំទេ លះចោលសន្ទ័តនោះក្ដី មិនលះចោលក្ដី ហើយឲ្យគេ
ធ្វើសន្ទ័តថ្មីដទៃទៀត រៀវលែងតែកិត្តបានសម្មត់ (អំពីសង្ឃ) សន្ត័តនោះ
ជានិស្សគ្គ័យ ភិក្ខុនោះត្រីវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៨៨) សន្ត័តដែល ទើបនឹង ធ្វើ ហៅថា សន្ត័តថ្មី ។ គ្រឿង
កម្លាសដែលគេគ្រាន់តែស្មាប់មិនបានត្បាញ ហៅថា សន្ត័តថ្មី ។ ត្រឿង
តាក្យថា ឲ្យគេធ្វើនោះ គឺធ្វើឯង ឬឲ្យគេធ្វើ ។ ពាក្យថា គប្បីប្រើប្រាស់
ឲ្យអស់៦ ឆ្នាំ គឺគប្បីប្រើប្រាស់យ៉ាង ច្រើនតែម៦ ឆ្នាំ ។ ពាក្យថា បើមិន
ទាន់ដល់៦ ឆ្នាំ គេថយពី៦ ឆ្នាំ ចុះមក ។ ពាក្យថា លះ ចោលសន្ត័តនោះក្ដី

និស្សត្តិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្យុ សិក្ខាបទវិភគ្នោ

(៨៩) អត្តជា ខ្សែកាត់ អត្តជា ខ្សែសាសាខេត់ និស្សក្តិយំ ទាខិត្តិយ៍ ។ អត្តជា ខ្សែកាត់ ខ្យស់ ខ្លាំយោសាខេត់ និស្សក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ ខ្យស់ ខ្សែកាត់ អត្តជា ខ្លាំយោសាខេត់ និស្សក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ ខ្យស់ ខ្សែកាត់ ខ្សស់ ខ្សាំយាសាខេត់ និស្សក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។

នឹស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

គឺថ្ងានឲ្យសន្ត័តនោះទៅអ្នកដទៃ ។ ពាក្យថា មិនលះរបាលក៏ គឺ មិនបានឲ្យដល់អ្នកណានីមួយ ។ ពាក្យថា វៀវលៃង៍តែកិត្តដែលបាន សម្មតិ (អំពីសង្ឃ) គឺលើកលែងនូវភិក្ខុដែលបានសម្មតិ (អំពីសង្ឃ) (កាល (ប៉ៃ ប៉ាស់សន័តចាស់មិនទាន់ (គប់ ៦ ឆ្នាំ) ភិក្ខុធ្វើឯង៍ភ្លឺ ឲ្យគេធ្វើភ្ល នូវសន្តិតដទៃថ្មីទៀត ត្រាអាបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ សន្តិតនោះជា និស្សគ្គិយក្នុង 🤊 ណៈដែលបានមកភិក្ខុ ត្រវលះដល់សង្ឃ ឬគណៈឬបុគ្គល។ ទ្វាលភិក្ខុទាំងឲ្យយ ភិក្ខុគប្បីលះយ៉ាងនេះថា ។ បេ ។ បតិ[ត[តេះសង្ឃ λ ន្ត័តនេះខ្ញុំឲ្យគេំធ្វើថ្មី (តែខ្ញុំ $\sqrt[6]{\phi}$ សុ λ ន្ត័តចាស់) មិនទាន់ ដល់៦ ឆ្នាំ នៅ ឡើយ (សន្តតថ្មី) ជានិស្សគ្គិយ េព្រះគ្មានភិក្ខុសម្មតិ 🧃 សូមលះនូវសន្ន័តនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លេក ដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ (៤៤) កិត្តធ្វើសន្ត័តដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ហើយ (គ្រាស្រោយ) ទើបបង្កើយដោយខ្លួនឯង ត្រវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើសន្តិត ដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ហើយ ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្គើយ ក៏ត្រវនិស្សគ្គិយ ចុះ ចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខុធ្វើបង្គើយដោយ១នឯង ក៏ត្រវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខិឲ្យអ្នក ដទៃធ្វើបង្កើយ ក៏ត្រវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។

វិនយប់ជា មហាវិកង្គោ

(४०) អនាមត្តិ ជពុស្សានិ ការាតិ អត់ក្រោះ ជពុស្សានិ ការាតិ អញ្ញាស្បត្តាយ ការាតិ វា ការាមេតិ វា អញ្ញាន កាតិ មេនិលភិទ្វា មក្រញ្ជាតិ វិតានំ វា កុម្មត្តាលាំ វា សាលាំខាការំ វា ភិសិ វិតានំ វា កុម្មតូលោំ វា សាលាំខាការំ វា ភិសិ

ចតុត្តសំក្លាបទ និដ្ឋិតំ ។

វិតយប់ជិក មហាវិភង្គ

(๙๐) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុ ប្រើប្រាស់សន្តិតបាស់ដល់ ៦ ឆ្នាំ ហើយធ្វើសន្តិតថ្មីទៅត មិនមានដល់ភិក្ខុ ប្រើប្រាស់សន្តិតបាស់លើសពី ៦ ឆ្នាំ ហើយធ្វើសន្តិតថ្មី មិនមានដល់ភិក្ខុ ធ្វើដោយខ្លួនឯង ឬឲ្យអ្នកដទៃធ្វើ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ មិនមានដល់ភិក្ខុ បានសន្តិតដែលអ្នកដទៃធ្វើ យកមកប្រើប្រាស់ មិនមានដល់ភិក្ខុ យកសន្តិតធ្វើជាពិតានក្ដី ជាភ មាល ផ្ទៃដែលគេបុកលាបក្ដី ជាវទាំងប៉ាំងក្ដី ជាពួកក្ដី ជាវេទ្ធិយកសិក្ខិត្តិ ជាពួកក្ដី ជាវេទ្ធិសន្តិតដែលបុភិក្ខុជាខាងលើភិក្ខុជាតិ មិនមានដល់ភិក្ខុជាតិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាពួកក្ដី ជាវេទ្ធិសត្តិ ជាពួកក្ដី ជាវេទ្ធិសត្តិ ជាពួកក្ដី ជាវេទ្ធិសត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ ជាវិច្ចិត្តិ មិនមានដល់ភិក្ខុជាខាង មិនមានដល់ភិក្ខុជាខាង ជាវិច្ចិត្តិ បានសម្គាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

បញ្ចមស៌ក្ខាបទំ

(೯೮) ಚಾರ ಭಾರ್ಣ ಬಣ್ಣು ಜನ್ಗು ಭಾಷ್ಣಿಯ រូសាខ្មេ នេះ នេះ មេសនុក្សាំ្ស្រំ មេឃាល ឯងសេ ក្នុង ភ្នំ អមធ្វេស ៩១មេលំ ភិក្ខាវ នេមាសំ ប្តេស្សា ខេត្ត ទេខេត្ត និងមន្ត្រ មេខា ខ្ រា គេ ចំណាំ ខេងខ្ពុំ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ តេ ភិក្ខុ ភក់តោ បន់ស្មូលាំត្យ សស្មូន កោច់ កការខ្ញុំ ឧបសន្មគត់ អញ្ញាត្ ឯកោធ ចំណួទាតដ្-ಲಾಗಣಾಣ ಇ ಣಾಣ ರಾಣ ಕಟಲು ಮಾಹ್ಮೆಯೆ ស ស្ពេច គេតិកា គេតា ហោត់ ឥច្ឆាក់សោ ភ**កវា** តេមាស់ បដិសល្វិឃុំតុំ ឧ កភា។ កោនចិ ឧ្សស**្** ត្តដោ មដ្ឋាន វាមេខ ភ្មំពីខានក្ខណៈមេខ លោ ភកវត្តំ ឧបសន្ថមត់^(១) ទាខ់ត្ថំយំ នេសាបេតព្រោតិ ។

(៩៤) អ៩លោ អាយស្មា ឧបសេនោ ដូច្ចពុះត្តា សព្ទាសា យេន ភភវ គេខុបសន្និទ ឧបសន្និទិត្តា

ឥពោ បាំ ឱ. ម. បោត្តពេស្យ សេវា បាយា ទំស្សតិ ។

សិក្ខាបទទឹ ៥

(៩១) សម័យនោះ (ពុះសមុទ្ធដ៏មាន(ពុះភាគ (ទ្រង់គង់ក្នុងវត្ត ដេតពន របស់អនាថបណ្ណិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្តី ។ (គានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ ហៅភិក្ខុ ទាំងទ្បាយថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ តថាគត ជ្រាថ្នាដើម្បីនឹងលាក់ខ្លួនសម្វុំជានបីខែ អ្នកណាមួយកុំគប្បីចូល ទៅរកតថាគត លើកលែងតែកិត្ត ១ រូប ដែលជាអ្នកនាំយកនុវិបិណ្ឌូ**បាត** ទៅឲ្យ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលព្រះពុទ្ធដឹកាថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ភិក្ខុ នីមួយមិនបានចូលមករក[ពុះដ៏មាន[ពុះកាគ ក្នុងទីនេះជា] បាកដ លើក លែងតែកិត្ត ១ ប្រ ដែលជាអ្នកនាំយកចណ្ឌបាត់ទៅថ្វាយ ។ កំពេលនោះ ឯង សង្ឃក្នុង ក្រុងសាវត្តិបានប្រជាគ្នាថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ប្រាញ់ដើម្បីនឹងសម្រាក់ព្រះអង្គនៅបានបីខែ ភិក្ខុណាមួយកុំគប្បី ច្ចុសទៅគាល់ព្រះអង្គ៍ លើកលែងតែកក្តុទ្យូប ដែលជាអ្នកនាំយកបណ្ឌូ បាត ទៅថ្វាយនោះ ភិក្ខុណា ចូល់ទៅគាល់ព្រះអង្គ ភិក្ខុដទៃ ត្រីថ្ងៃកិត្តុនោះសំ-ដែងអាបត្តិបាចិត្តិយរចញ ។

(៩៤) គ្រានោះ កិក្ខុ«បសេនវគ្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុព្រមដោយ បរិសទ្យ បានចូលទៅគាល់សម្ដេចព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រិងទីដែល

វិនយប់ជពេ មហាវិកង្ខោ

កក់ខ្លែ អភិបនេត្យ ឯភមខ្លំ ជំងឺធំ ។ អចិល្លាំ ទោ ម នេះ ពុឌ្ធធំ ភក់ខ្លាន់ អក្សុកាហ៍ ភិក្សុហ៍ សន្នំ ឧជ្ជស្រើនខ្ញុំ ។ អ៩ទោ ភក្ស មាល់ ។ ម៉ឺ និត្តមេច រុទ្តខិត្ត ភូឌឧប្រេខ_(e) ២ឆ្នំ ប្រ និត្តមេខ ខុមន័យ កច្ចំ លាចន័យ កច្ចំគ្នា អព្យក្សាលមថេន អន្ទាន់ អាកតាត់ ។ ១មនិយំ ភកវា យាបន្លឺយំ ក្នុង ក្នុង នេះ មេ មេ ក្នុង ក្នុង ក្នុង អាតតាត់ ។ តេខ ១៧ ២៩ សមយេធ អាយ-ភាទ នពម្យេម ផ្ដែតនៃមា មាន ស្វាយ ភិក្ខុ ភភាគោ អវិទ្ធ៤ និសិន្នោ ហោតិ ។ អ៩ទោ កស្ក នំ ភិក្ខុំ ស្នឧក្រេខ មណ្ឌធំ នេះ ភិក្ខុ ចំសុក្យល់ជំនិ ។ ជ ខោ មេ ក គេ មភាទាជិ ပ်ံ့ကုံကွဲလက်၏ ၅ ကို ကြုံ ၂ ល់ កោត់ ។ នុមជ្ឈាយា មេ ភព្តេ ចំសុក្វល់កោ

e a. ម. ភ. ឯកមន្តំ និសិន្ទំ ទោ អាយស្មន្តំ ឧបសេន វង្គន្តបុគ្គ ភគវា ឯតទដោប ។

វិនយចិជិក មហាវិភង្គ

ពេះអង្គគន់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយបានថ្វាយបង្គំគាល់ព្រះអង្គក្នុងទីដំ-សមគរ្ ។ សេចក្តីសុះស្រលវាក់ទាត់មួយអន្លើដោយពួកអាគន្តកកិត្តនេះ ជាកិច្ចដែល ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគទាំងទ្បាយ ទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំទុកមក ហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ្នា ទង់ត្រាស់ស្បូរពាក្យនេះនង៍ឧប-សេនកិត្តវង្គនប្តត្តដ៏មានអាយុថា មាលខ្លបសេន អ្នករាល់គ្នាល្មធន្ត្រា បានដែរឬ អ្នកពល់គ្នាល្មមប្រព័ត្តទៅបានស្រល់ដែរឬ អ្នកពល់គ្នាដើរផ្លូវ ទ្វាយមកមិនលំផុត ខេឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ កាប់ទូលថា បពិត្រិព្រះដ៏មាន ကြးကာခ လော်ရိစ္ခံကိရိ၍ လက္ခမာနှင့်ကြာလျာ ပက်ကြားဆီးမာနေကြးကာခ ដ៏ចំរើន យើង១ំទាំង ទ្បាយដើរផ្ទុវឆ្វាយមកមិនបានលំបាកទេ ។ ក៏សម័យ នោះឯង ភិក្ខុជាសទ្ធវិហារិករបស់ខ្លបសេនវង្គនូបុត្រដ៏មានអាយុ អង្គ័យជិត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង់ ត្រាស់ស្_{រ្តា} ភិក្ខានេះយាង៍នេះថា មាលភិក្ខុ បំសុក្សទាំងទ្បាយជាទីគាប់ចិត្តរបស់អ្នក ដែរឬ ។ ភិក្ខុ នោះក្រាបទូលថា បពិត្រិព្រះអង្គជ័ចរើន បំអុក្សទាំងឡាយ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គ ទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ស្បូវថា មាលភិក្ខុ កំអ្នកប្រព័ត្ធបំសុក្ល(នោះ) ដើម្បីអ្វី ។ ភិក្ខុនោះ ក្រាបទូលថា ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ([េពាះ) ឧបដ្បាយ៍របស់ខ្ញុំព្រះអង្គប្រពិត្តចំសុក្ស និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស បញ្ជមសិក្ខាបទស្ស ឧបសេនវគ្គ

ည်း អတ် ចំ ចំសុក្ទាល់កោត់ ។ អ៩ទោ កកវា អាយុស្ថិ ឧព្រមុខ រុឌ្គព័ន្ធ រាសេខប្រេ សមាន្ទុ ကော ရေးဂဏ် အေ့ပေးလာဆ ပေးကာ အင် ရှိ အုပေးလာဆ ប ំ វិធេសីតិ ។ យោ មំ ភៈខ្លេ ឧបសម្ប-នំ \mathbf{w} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} \mathbf{v} អាវុសេ អាវុញ្ញា ចំណ្ឌួញ តំកោ ចំសុត្វលំកោ សចេ ត្វ ចំ អាញ្ញាកោ កាំស្បូសំ ចំណ្ឌូចាត់កោ ပ်ံလုံကွက်ကြော ညက်ဟိ အိ ဒုပလဗျာ၊ဒလေဂျူမီးနိ ស ខេ ខេត្ត មជ្ឈាំ ខេត្ត នេះ ខេត្ត នេ ឧត្តមាណែង ខ នឧកឧបទិខេត្ត លោ តុ \hat{c} ស្បី \hat{c} $\hat{c$ អាវុសោ អាក្សាកោ ចំណ្ឌួញនិកោ ចំអុក្ខាលិកោ សចេ ត្វំ ចំ អាញ្ញាតោ កវិស្សសំ ចំណ្ឌួចាត់តោ ចំសុគ្វល់គោ ឯកហំ នេ ធំស្បូយំ ឧស្សាម៉ឺតិ សចេ ទេ ឧទ្យុសាយាង ខ្ទុសាញ ខេត្ត យោ ខេ ខេ ជន្ទុ α ្សាយាត្ ន ខេត្ α

១ឧ ម.៣ហំ ។ ៤ ឧ, ម. ៣ហំ ។ ៣ ឧ, ម. ន និស្សយំ ទេមិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី៥ និទានព្រះឧបសេន

ខ្ញុំ ព្រះអង្គក៏ តវៀប (ព**័**ត្តបំសុក្*ល* យ["]ងនោះដែរ ។ (គានោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ស្អភ័ក្ខុ មេសេនវង្គន្តបុត្រដ៍មានអាយុ យ៉ាងនេះថា ម្នាល «បសេន បរិសឲ្យរបស់អ្នកនេះប្រកបដោយសេចក្តីដែះថ្វា ម្នាល ឧបសេន អ្នកខ្សានបរិសឲ្យដូចមេច ។ ឧបសេនភិក្ខុដ៏មានអាយុ $\left(\stackrel{\cdot}{
ho}$ ាប ទូលថា បពិតြព្រះអង្គដ៏ចំរើន កុលបុត្រណាមកសុមទ្ធបសម្បទនឹង១ ពែះអង្គ ។ វមែង ទ្រាប់កុលបុត្រនោះយ៉ង់នេះថា ម្នាល់អាវុសោ អ្នក (១(ព័ត្តនៅ) ពែ ជាអ្នក (១(ព័ត្តបណ្ឌប្បត ជាអ្នក (១(ព័ត្តបសុក្ខល បើអ្នកនឹងជាអ្នកប្រព័ត្តនៅព្រៃ ជាអ្នកប្រព័ត្តបណ្តាទាត ជាអ្នកប្រព័ត្ន បសុក្យាដែរ ១និងឲ្យអ្នកបានឧបសម្បទ បើអ្នកណា ខណ្ឌស្លាប់១ (៣: អង្គ ៗ និងឲ្យអ្នកនោះ ជានទុបសមុទ្រ បើអ្នកណា មិនទទួល ស្ថាប់ ១ (ពុះអង្គ ខេ ខ្ញុំ ព្រះអង្គមិនឲ្យអ្នកនោះបាន<u>៖</u> បសម្បទទេ អ្នកណា សុមនិស្ស័យនឹង ខ្ញុំ ព្រះអង្គ ៗ នឹង (ជាប់អ្នកនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសេ ខ្ញុំជាអ្នក ប្រព័ត្តនៅ គែ ជាអ្នកប្រព័ត្តបណ្ឌិថាត ជាអ្នកប្រព័ត្តបំសុក្ស បើអ្នកឯងនឹងជាអ្នកប្រព័ត្តនៅព្រៃ ជាអ្នកប្រព័ត្តប៉ណ្ណបាត ប្រព័ត្តបំសុកូលដែរ ខ្ញុំនឹងឲ្យនិស្ស័យដល់អ្នក បើអ្នកណា ទទួលស្គាប់ စ္ခံစြားអန္က ၁ နှံနိုင္ဖြေနလုံးယြန္မလုံမှား အေး ပြဲမ်ိန္မွန္နေလ လွှာပုံခွံစြားမန္တို့မွ 🤅 [តាះអង្គមិនឲ្យនិស្ស័យដល់អ្នកនោះទេ បត់ត្រិត្រាះអង្គ័ដ៏ចំរើន ១៣នអង្គ័

វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

ប់រំសំ ជំនម់តំ ។ សាខុ សាខុ ជ្រសេខ សាខុ ទោ ရှိ ဒေ့ဗလေး လုံးကို ဂိုလော် ဘေးသက် ဗေးဝ ရှိ ဒေ့ဗလေးဝ សាវត្ថិ $\dot{\omega}^{(q)}$ សឌ្ឍស្បា គាត់ការខ្លី ។ ខ ខោ អញ់ ភព្តេ ជានាម សាវត្ថិយំ សម័្យសុទ្ធ កាត់កាឆ្គុំ ។ សាវត្ថិយ៍ ទោ ខ្មសេន សង្បែន គាត់គោ គាតា ឥក្តាក្រោ កក្សា គេមាសំ បដ្ឋស្វាយ់នុំ ជ ភេឌា គេខេច ខ្មស់ស្ទឹតក្លោ អញ្ញា ស្ពៃក្ន **រំ**ឈ្លាទាននីហារគោន យោ ភកវន្តំ ឧ**បសន្ថ**មតិ ទាខិត្តិយ៍ ខេសមេនាធ្វេតិ ។ ខញ្ញាយ៍ស្បតិ៍ ភាគ្គ សាវត្ថា សេ ស ស្ពេ សភាយ ភាគិភាយ ន មយំ អប្បញ្ញាត់ បញ្ជាប្រសាធ បញ្ជាត់ វា ជ សម្ដីធ្វី-ស្បាន ៣៩១៣ ខេម្ម ស្ទាំ១ ខេម្ម សមានាយ វត្តិសុក្សត់ ។ សាធុ សាធុ ន្យសេខ ខ អប្បញ្ញុំ បញ្ជាប់នេះញុំ បញ្ជូំ ជា ន សម្ដូំឆ្នុំ គេញុំ

[•] ឱ ម. សវត្ថិយា **។**

វិនយចិជិក មហាវិភង្គ

រមែងណែទាំបរិសឲ្យដោយពាការយាំងខេះឯង ។ ល្អ ហើយ ៗ ត្រាស់/បទានពរសាធុការថា ឧបសេខ ណែនាំបរិសទ្យល្អពិតហើយ អក្ខជ៍ងសេចក្តីប្រជារបស់សង្ឃ ខ្មារបាន ក្នុង[កុងសាវត្តដែរឬទេ ។ ឧបសេនភិក្ខុ[កាបទូលថា បពិ[ត[ពះអង្គដ៏ចរើន **១** ព្រះអង្គមិនថានដឹងសេចក្ដីប្រជារបស់សង្ឃក្នុង[កង់សាវត្តិទេ មានព្រះភាគ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលឧបសេន សង្ឃបានប្ដេយា ហើយក្នុង ក្រង ពែះដ៏មានព្រះភាគ[ទង់| ជុំាថ្នាដើម្បីនឹងសម្ងំស[មាក ព្រះអង្គនៅអស់បីខែ ភិក្ខុណា មួយកុំគប្បីចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ លើកលៃង៍ តែកិត្ត ១ រូប អ្នកនាំយកបណ្ឌិជាតាទៅថ្វាយ ភិក្ខុណា ចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ ភិក្ខុដ ទៃ គប្បីឲ្យកិត្ត នោះសំដែងមាបត្ត ធាចិត្ត យ ចេញ ។ ភិក្ខុម សន បពិ[ត[ពះអង្គដ៏ចរើន សង្ឃគង់ គ្រង់សាវត្ថិបានបញ្ជាត់ដោយ 🥦 ព្រះអង្គ ទាំង ទ្យា យនឹងិមិនបញ្ជាត់នូវ ហេតុ ដែល ម្យ៉ាន៍ទៀត ព្រះអង្គមិនទាន់បានបញ្ជាតិ ទេ នឹងមិនដក ខេញនូវសិក្ខាខ**េ** ដែល (ទង់បានបញ្ជាតុទុកហើយ ទេ នឹង (១ (ពីត្តកាន់យកតាមសិក្ខាបទដែល (ទង៌បភាតុខ្កមក ហើយ ៗ (ត) ៖ ដ៏មាន∫ត) ភាគ(ខ្**ង់**(ត្រស់ថា ល្**ណា** ស កក្តមិន ត្រាប់ពាតនាស្វែកាបទដែលតថាគតមិនទាន់ហុន បញ្ជាត្តហើយ ម្យ៉ាន៍ទៀត មិន ត្រវដ្ឋកន្ទុរសិក្ខាបទដែលតថាគតបញ្ជាត្តហើយ m

និស្សត្តិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស ចញ្ចមសិក្ខាចទស្ស ឧចសេនវត្ថ

យ៩១១៣ នេស្ សំគ្នា១ ខេស្ សមាឧាយ វត្តិត្ អនុជានាម ឧ្យសេន យេ ទេ កិត្ត អាក្សាកា ចំណូទាត់កោ ចំអុគ្វល់គា យ៩ាសុខ ចំ ឧស្ប-នាយ ជ្រស់ខ្លួន ។ គេជ ទោ ១៤ សមយេជ សម្ពីហុលា ភិក្ខុ ពហ៌ន្ទារកោះដូកោ ឋិតា យោធិ មណ្ឌ មាលការទី នព្ធមាន មន្ត្រីណូ ខេសាឧ្រហ៍ខាន្ទ ឯ ង៩ សេ មាល់ ស័ និឧមោយ វឌ្ឍនា សហ ែល ខ្ពស់ សាសា មនុស្ស មនុស្ស ខេត្ត បឧត្តិណ កាត្វា បក្តាម ។ អ៩ខោ គេ ភិក្តុ អាយុស្ត្នំ ឧបសេធ ដែនបត្ត ឯកឧហេចុំ ជានាស់ ត្វ អាក្រោ ឧបសេខ សាវត្ថិយ៍ សផ្លូស្បូ តាតិកាធ្លី ។ ភាពវាចំ មំ អាវុសោ ឃាមាមា ជា១ាស់ បន 🥱 ឧប សេន សាវត្ថិយំ សផ្យូស្ស គត៌គាត្ថិ ជ ទោ អល់ ភឌ្គ ជានាម សាវទ្វិយ សម្បូស្បូ កាត់កាធ្លំ សាវត្ថិយំ ទោ ឧ្យស្នេ សង្បែន កាត់កា គេតា ឥឌ្តាកុំសោ ភភវ គេមាសំ បដ្ទិសល្វិយ៍តុំ ឧ ភភា គោនចិ ឧ្បស្គ័មិត្យោ អញ្គ្រា ឯកោន

និស្សត្តិយកណ្ឌ កោសិយវិត្ត សិក្ខាបទទី៥ និទានព្រះឧបសេន

ត្រីវៀប ព្រឹត្តកាន់យកតាមសិក្ខាប ដែលគេពាគតពានបញ្ហាត្ត ក ហើយ ឧប-សេន តថាគតអនុញាតឲ្យកក្កអក្សប្រព័ត្តនៅព្រៃ អក្សប្រព័ត្តបណ្ដុំបាត ဒ်ိ \mathfrak{a} ပြ $\left(\mathfrak{a}_{\mathbf{n}}^{\mathbf{r}}$ ပေလက္လာပွာလ (၏နေတြခဲ့ရာမေလပျာယပုံး ၂ ကို ခြား၊ ၏နေတ ភិក្ខុ (🛱 នរូបឈរ នៅជិត ក្មោង**ទូ**វខាង (កៅពុខនិយាយគ្នាថា 🔝 យើងទាំង ទ្វាយ ត្រៃវិទ្យាលាក់ ខុបសេនវង្គ័ន្តបុត្រដ៏មានអាយុសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយ ចេញ ។ វេលានោះ ឧបសេនភិក្ខុវង្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុព្រមទាំងបរិសទ្យ ែកាត់ចេញថាក់មាសនៈ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើប្រឹក្សិណ ւက်ယ၊ ဗြေလ၊ ဗ်ញ္**၊ ဂေ** ၂ ကို ကို ကို ရန္က အေးရာန္သန္နီ ယာယ္ က ကျန္းနွန္ မွန္ សេនវង្គនប្តតិដ៏មានអាយុកង្គវេលានោះថា អាវុសោទ្ធបសេន អ្នកដឹង សេចក្ដីប្រជា របស់សង្ឃក្នុង ក្រុងសាវត្ដដែរឬ ។ ឧបសេនភិក្ខុចាននិយាយ តឋថា អាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏បានត្រាស់សួរខ្ញុំយ៉ាង៍នេះថា ម្នាល់ ទេសេន អ្នកបានដ៏ងសេចក្ដីប្រជារបស់សង្ឃគង់ ក្នុងសាវត្តិ ទេ 🦻 របស់សង្ឃក្នុង ក្រង់សាវត្តិទេ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទុប-សេន សេចក្តីថ្លេយសង្ឃចានធ្វើហើយក្នុង ក្នុងសាវត្តីថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (នៅ បា្រ ន៍ងសម្ងស់ មាកព្រះអង្គ នៅអស់បី ខែ ភិក្ខុ ကာ မျှယကို ခံပျိပ္ဖလ ေတါ့ နာ လ်ကြးဆီမာ s စြေးကာခဲ့ ေလ်ကလော် အော်က္ဆို ၅ ပွပ

វិនយចិជិតេ មហេវិកង្គោ

ក្ញា ខាងខេត្ត ពេល ឧសន្ត ៩ឧសន្ត ឧស មាខិត្តិឃុំ នេះសាខេត្តព្រេត ខេត្តាយ៍សុទ្ធិ ភាព ကားနွာ်တိ ကေး၍ လကာတ ကရိကာတ ဒ ဗတိ អប្បញ្ញត្ត ខណៈខេសា្ស ឧយាន្ទ ឯ ន សង់ខ្លួំសា្សិ យថាបញ្ជាត្រុង សិក្សាចនេស សមានាយ កើសព្-មាតិ អង្គារាតារ៉ូសោ ភភាតា យេ គេ ភិក្ អារតាតា បំណូខាត់កា បំអុក្សំកា យថាសុខ ចំ ឧស្សាស្យ ជួចសង្គមព្តុំ ។ អ៩ទោ គេ គំគា ស្នំ ខោ អយ្មាំ និព្ទម្សោ ដូច្នី នេះ នេះ នេះ ជ អប្បញ្ញាត់ បញ្ហាបេនទំ បញ្ជូន វា ជ សមុច្ឆូវិ-ត្វំ យថាបញ្ជាត្រុស សំគ្នាបឧសុ សមានាយ វត្តិឥព្គិ ។

(៩៣) អស្បាស់ ទោ ភិក្ខា អនុញ្ញាតា កាំរ ភភាព យេ គេ ភិក្ខា សារញ្ញាកា ចំណ្ឌួលគិកា ចំសុ-តា្វបិកា យដាសុខំ មំ ឧស្សាយ ឧបសន្ថមន្ត្តិ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

អ្នកនាំយកបណ្តិច្ចានទៅថ្វាយបុណ្ណោះ កិត្តណាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន (ពះភាគ ភិក្ខុដទៃ(តវឲ្យភិក្ខុនោះសំដៃង៍អាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ៗឲុលតប បត្តិត្រះអង្គជ័ចរែន សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្តបានបញ្ជាដោយសេចក្តុ ប្តេជារបស់ខ្លួន ខ្ញុំ ព្រះអង្គទាំងទ្វាយ នឹងមិនបញ្ហាគូនូវហេតុដែល អង្មិនទាន់បានបញ្ជាត់ ម្យ៉ាងទៀត នឹងមិខ្**ដកន**់គ្នេប្បាត់ដែល នឹង[ប[ពត្តកានយកតាមសិក្ខាបទដែល អង្គ (ទង់បញ្ជាតុខុកបកហើយ ម្ខាល**អាវុ**រសា កិត្តទាំងទ្បាយណាជាអ្នកប្រពិត្តនៅ គែ អនុញាន ហើយថា ប្រែត្រិត្តបញ្ហាជាត ជាអ្នកប្រេត្តិត្តបង្ស័យ ភិក្ខុ ខ្លែង ខ្យាយ នោះចូលមករក តថាគតតាមសច្បាយចុះ។ (គានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានតោលហ៍ ១៦សេន-ភិត្ត វង្គនបុត្រដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យពិតមែន ភិត្តមិន ត្រូវបណ្ត ១ ៣ ព នូវសិត្តាបទដែល(៣៖អង្គមិនទាន់ច្បានបភាគ ម្យ៉ាង៍ខៀត មិន(តវដកនូវ សិក្ខាបទដែល (៣៖អង្គ (១ភិបុត្យាតុខ្មែតហើយ

(៩៣) ភិក្ខុទាំងឡាយជានព្ (ដំណឹង) ថា ពុថា ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ (ទង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអ្នក (ប្រព័ត្ត នៅ ពែ អ្នក (ប្រព័ត្តបណ្តិបាត អ្នក (ប្រព័ត្តបំសុក្ស ចូល ទៅរតតថា គតតាម សប្បាយចុះ ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្យុ បញ្ចមសិក្ខាបទស្សុ សិក្ខាបទនិទាន់

ទេ ភេសឆ្នំ ឧស្សស $arphi^{(m{g})}$ ខ័ពលឆ្ន $arphi^{(m{k})}$ សន្តាធិ ជជ្ឈឹង អារញ្ញក់ ខ្ញុំ បំណូសស់កម្លើ បំអុក្សាចំកន្លែ សាសន្ធិយុទ្ធ ១ អន្តសា ភាគ្គា សាស្តីសាលាសា ភិទ្ធាហ៍ សន្ធំ សេខាសនទាក់ សេខាណ្ណៈ អខ្ទុស សគ្គតាធិ តហ័ ទហ^(m) ១៨ តែជិ បស្បីត្វាន $^{(b)}$ ភិក្ខា អាមន្លេស តាស្បីមាន ភិក្ខាប សឆ្នាធំ ទហ់ ទហ់ ១៩ នៅតាធំតំ ។ អ៩ទោ នេះ ភិក្ខុ ភភាគោ ១៩មន្តុំ អាពេចសុំ ។ អ-ព្រស ឧឧប ពុឌម្មី ចូនប្រ ពុឌម្មី ឧឌ្ឍហោ ឌម្មី តាថ់ កាត្យា ភិក្សា អាមណ្ដេស គេឧហ ភិក្ខាប់ ភិក្ខាជំ សិក្ខាប់ខំ បញ្ជាប់ នេះស អត្ថាសេ បឌិច្ច សង់ស្រុឌ្គាយ សង់ស្រាស្តាយ နေ့မှုန်းငံ ဗုန္ဂလင်း င်္ခုဏယ ဗေလလင်း နာ်ခွာင် ជាសុវិហារាយ ឧិដ្ឋឧញ្ទិកាន់ អាសវានំ សំវោយ សម្បាល់កាន់ អាសវាជំ ខង់ហេតាយ អប្បស្ពាជំ

ខ្^{នុ} ម ទស្សន៍ ។ ៤ ឱ. ម បិហន្តា ។ ៣ ឱ. ម. ព្ហំ ព្ហំ ។ ៤ ឱ. ម. ប្សុំត្រៃ ។

និស្សត្តិយកណ្ត កោសិយវត្ត សិក្ខាបទទី៥ សិក្ខាបទនិទាន

ကြွဲရှိရိ(နားကလ ϕ ထုတ္တန်ိန်းယီကျ ϕ စ်းဆီမာန ϕ စ်းက ϕ းဖြစ်လေး၊တလ ϕ សន្ទ័តទាំងទ្យាយ ហើយសមាទានអារញ្ញកងគ្គង៍ បណ្តូលគកង្គគង់ នឹង បំណុត្យជាង្គ្មត្ត ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទង័យាងទៅកាន ឃើញនូវសន្ត័តទាំងឡាយ ដែលព្យុកភិក្ខុចោលពត់ពយក្នុងទីនោះ ៗ ឲតឃើញ ហើយ ទើប ត្រាស់ ហៅភិត្ត ទាំង ទ្យាយមកថា ម្នាលភិត្ត ទាំង ទ្យាយ ហេតុអ្វី ពួកអ្នកលះចោលសន្ទ័តទាំងទ្បាយនេះកង់ទីនោះៗ ។ ទើបភិក្ ទាំងនោះក្រាបទូលព្រះជំខានព្រះភាគតាមជំណើរនុះ ។ ព្រោះនិទាន់នេះ ្រោះជុំណើរនេះ ព្រះជ័មានព្រះភាគទើប ទ្រង់ធ្វើធម្មភាថា ហើយត្រាស់ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា មាលភិក្ខុទាំងឲ្យាយ បើងប្រោះតថាគតនឹងបញ្ជាត λ ក្ខាបទដល់កក្ខទាំឱឲ្យយេ ϵ ពោះអា $\sqrt{\omega}$ អំណាច ϵ ប ϵ យាជន៍ដប់យាង ដើម្បីសេចក្តី σ ពេដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសេចក្តីសហ្យាយដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីនឹងសង៌តសង៌ននូវបគ្គលទាំងទ្វាយអ្នកមានគំនិតអាក្រក់ ១ ដើម្បី នៅសហ្វាយនៃកិត្តទាំងឲ្យាយអ្នមមានសិលជាទីស្រឲ្យញ៉ា ១ ដើម្បីឃាត់ ហាបនូវអាសារៈទាំងទ្បាយជាបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីឃាត់ហាមនូវអាសារៈ ទាំង ទ្យា យដែលនឹងមានទៅ១1ងមុខ ៦ ដើម្បីសេចក្ដីដែះថ្នានៃបុគ្គលទាំងឡាយ

វិនយចិដិកេ មហាវិកង្គោ

តែឃាយ ឧមាស៊ាច អ្នកោរមក្រ មាន់តិតីមួយ វិនយាជុក្កហាយ ឃុំញា ខន ភិក្ខុវេ ៩៩ សិក្ខាមន វត្តិសេល្យ៩ ខ្មុំខេខមន្ទ ១៦ ភូគ្នា កាយ-ಖೀರು ವಿಬಯಳಾರಿ ಕಾಗಿ ಭಾರತಿ ಕಾರಣ ಪ್ರತಿಕ್ಟಿಕೆ សសន្សា ឧទ្ទស្លាកាលោយ ។ អភាព ខេ ភិក្ខុ ម្តាណសន្ទស្ប សាមគ្នា សុគតាខៃទ្ទី នាំ ធិសី-နေဆက္ခန်ာ ကောဂၢဗယ၂ ခ်ိန္မာရွိတို့ တစ်န္တိုယန္တို့ ၅ (៩៤) និស៊ីឧន នាម សឧស វុច្ឆិ ។ សន្ទាំ លាម សន្តាំត្វា ភាន់ យោធិ អវាយ៍ចំ ។ ការបេ-អាទេខាត់ ការពន្តោ វា ការពន្តោ វា ។ មុរាណ-ស្ទ្ទ នាម សត់ សំត្ត ប៉ សត់ ទាក់ ប៉ ។ មាត្យ ជាមន្ស្ទេខន្ទំ មាខានយា ខាងឃុំមួរហោយខ្ ថ្មីកោវាយ វឌ្គ ។ ខេត្តស្ប៉ុ វា ធិធ្វិត្យ ស្គានេសេ ក់ សន្តាត់តំ ដែដេត្ត ក់ សន្តាត់តំ ។ អភានា

វិតយបិជា មហាវិកង្គ

អ្នកមិនទាន់ ដែះថ្ងា ១ ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលអ្នក ដែះថ្ងា ហើយឲ្យរឹងវិតតែ ដែះថ្ងា ឡើង ១ ដើម្បីតាំងនៅនៃ ព្រះសន្ធម្ម ១ ដើម្បីសេចក្តីអនុគ្រោះដល់ ព្រះ វិន័យ ១ ម្នាលក់ក្តុទាំងឲ្យ យ អ្នកទាំងឲ្យ យគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ក់ក្តុកាលឲ្យគេធ្វើសន្ល័តស ម្រាប់ ទ្រប់អង្គ័យ គប្បីយក សន្ត័តបាស់ ១ ចំអាម ព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មក់ផ្សំហេយនឹងសន្ត័តថ្មី) ដើម្បីនឹងធ្វើសន្ត័តថ្មីនោះឲ្យខូបពណ៌ ។ បើក់ក្តុឲ្យគេធ្វើនិសីទនសន្ត័តថ្មី មិនយកសន្ត័តបាស់ ១ ចំអាម ព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មក់ផ្សំហេយនឹងសន្ត័តថ្មី មិនយកសន្ត័តបាស់ ១ ចំអាម ព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មក់ផ្សំហេយនឹង សន្ត័តថ្មី សន្ត័តថ្មី ទេ សន្ត័តថ្មី សន្ត័តថ្មី ទេ សន្ត័តថ្មី សន្ត័តថ្មី សង្គ័ត្ច សង្គ័ត្ត សំពុត្ត ដោយជុំវិញ (មក់ផ្សំហេយនឹង សន្ត័តថ្មី ទេ សន្ត័តថ្មី ទេ សន្ត័តថ្មី ទេ សន្ត័តថ្មី សង្គ័ត្ត បាប់ ភូមិស្គី សង្គ័ត្ត បាប់ត្តិ បាប់ត្រូវ បាប់ត្តិ បាប់ត្រូវ បាប់ត្រី បាប់ត្តិ បាប់ត្រូវ បាប់តំនាំ បាប់ត្រី បាប់ត្តិ បាប់ត្រូវ បាប់ត្រូវ បាប់ត្រូវ បាប់ត្រូវ បាប់តាម សង្គើស សង្គ័ត្ត បាប់ការ បាប់សង្គី សង្គ័ត្ត បាប់ត្រី បាប់ត្រូវ បាប់ត្រី បាប់ត្រូវ បាប់ការ បាប់ការ បាប់សង្គី សង្គ័ត្ត បាប់សង្គី បាប់ការ បាប់ការ

(៧៤) ដែល ហៅថា និសី ៩នៈ នោះ គឺក ម៉ាលដែល បែកបដោយ ជាយ ។ ដែល ហៅថា សន្ត័តនោះ គឺក ម៉ាលដែលគេ គាន់តែស្ថាច់មិន បានត្បាញ ។ គ្រង់ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺ ធ្វើឯងឬឲ្យគេធ្វើ ។ សន្ត័តសម្បី ស្ងេកម្ពង សូម្បីដណ្ដប់ម្ដង (៣) ហៅថាសន្ត័តបាស់ ។ ពាក្យថា គប្បី យកសន្ត័តបាស់ ១ ចំអាម ព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មកលាយនឹងសន្ត័តថ្មី) ដើម្បីធ្វើសន្ត័តថ្មីនោះឲ្យ១០ពណ៌ គឺថា ភិក្ខុ តែវិកាត់ (សន្ត័តបាស់) ជាវង់មូលក្ដី ជាប្បូនជ្រង់ក្ដី ហើយយកមកលាត កាលលាយចុះកង់ទីមួយ ឬសិតហើយលានកាលក្ដី ដើម្បីធ្វើទ្វេជាវបស់ភ្ជាប់ខ្លួន ។ ពាក្យថា

អដ្ឋកថា ពត្យល់ថា អង្គុយម្តង ដេកម្តង ។

និស្សត្តិយកណ្ដេ កោសិយវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវារោ

្នុក្សាម្តី ដើម្ហាត្ត មេស្តី និយ្ណិត្ត មេស្តី និយ្ណិត្ត មេស្តិ និយ្ណិត្ត មេស្តី និយ្ណិត្ត មេស្តី និយ្យិត្ត មេស្តី និយ្យិត្ត មេស្តី និយ្យិត្ត មេស្តី មេស្សី មេស្តី មេស្សី មេស្សី មេស្តី មេស្តី មេស្សី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្សី មេស្តី មេស្តី មេស្តី មេស្សី មេស្សីសីស្សី មេស្សី មេស្សី មេស្សី មេស្សីសីស្សី មេស្សី មេស្សី មេស្សីសីស្សី មេស

និស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ វារៈដែលគ្រុវអាចគ្គិ

បើកិត្តមិនយកសន្ត័តបាស់ ១ ចំអាម ព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មកលាយន៍ជ សន្ត័តថ្មី ខេ) គឺថា កិត្តធ្វើឯង៍ក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី នូវសន្ត័តស ម្រាប់ ខ្រាប់អង្គុយថ្មី មិនយកសន្ត័តបាស់ ១ ចំអាម ព្រះសុគតដោយជុំវិញមកលាយ ត្រូវអាបត្តិ ខុក្កដក្នុង ប្រយោគដែលធ្វើ សន្ត័តនោះជានិស្សគ្គិយក្មុង១ណៈដែលបានមក កិត្តគប្បីលះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គលកំបាន ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ គិត្តគប្បីលះយោធនេះ ។ បេ ។ បតិត្រ ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ត័តស ម្រាប់ ទាប់អង្គុយនេះ ១ ឲ្យគេធ្វើមិនបានកាត់យកសន្ត័តបាស់ ១ ចំអាម ព្រះ សុគតដោយជុំវិញមកលាយ ជានិស្សគ្គិយ ១ សូមលះសន្ត័តនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឲ្យាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៩៥) ភិក្ខុ ធ្វើសន្ល័តដោយ១នឯងនៅមិនទាន់ហើយ (គ្រាគ្រោយ)
ធ្វើឲ្យហើយដោយ១នឯងម្តងទៀត ត្រូវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុ ធ្វើ១ន
ឯងមិនទាន់ហើយ ឲ្យអ្នកដទៃបង្កើយ ក៏ត្រូវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។
អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខុ ធ្វើឲ្យហើយដោយ១នឯង ក៏ត្រូវនិស្បគ្គិយ
ចាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខុ ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្ហើយ
ក៏ត្រូវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុ ធ្វើ១នឯងភ្លំ ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្ហើយ
ក៏ត្រូវនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុ ធ្វើ១នឯងភ្លំ ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើក្សី ដើម្បី
ប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយប់ជំពា មហាវិកង្កោ

(៩៦) អនាបត្តិ បុរាណសន្តតស្ប សាមន្តា សុក-តានៃត្តំ អនិយិទ្ធា ការាភិ អលភន្តោ យោកតាំ អនិយិទ្ធា ការាភិ អលភន្តោ អនានិយិទ្ធា ការាភិ អញ្ជាន កាតំ បនិលភិទ្ធា បរិកុញ្ជិតិ វិតាជំ វា កុម្មុគ្គលេរំ វា សាណិចាការំ វា ភិស៊ី វា ពិម្ពោហធំ វា ការាភិ ឧម្មត្តកស្ប អានិកម្មិកស្បតិ ។

ចញ្ចមសំក្ខាបទំ ខិដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដិក មហាវិកង្គ

(៧៦) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តធ្វើសន្តិតថ្មីយកសន្តិតបាស់ ១ ចំអាម

ព្រះសុគតដោយដុំវិញមកលាយ មិនមានដល់កិត្តកាលរកសន្តិតបាស់មិន

បាន ១ ចំអាមធ្វើលាយតែបន្តិច មិនមានដល់កិត្តកាលរកសន្តិតបាស់បន្តិច

មិនបានធ្វើមិនបានលាយ មិនមានដល់កិត្តបានសន្តិតដែលអ្នកដទៃធ្វើយក

មកប្រើប្រាស់ មិនមានដល់កិត្តធ្វើជាពិតានក្ដី ជាកម្រាល់ផ្ទៃដែលគេ

បុកលាបក្ដី ជានាំង៍ប៉ាង៍ក្ដី ជាពួកក្ដី ជាខ្មើយក្ដី មិនមានដល់កិត្តធ្វើ

មិនមានដល់កិត្តជាខាងដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាប់ទើ ៩ ២បំ ។

ជដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៥៧) នេះ មានលោខ ជំនើរ មនុវ្ រូស្សេន ខេ្មនុវ្ទេ អសុខភ្ជុំ មេសាខ្មែរ មេសាខេ ។ ខេខ ទោ បាន សមាយាន អញស្រស្ស កិត្តានោ កោស-លេស ជនបនេស សាវត្ថិ កិន្ត្រការ អន្តរាមកេ វាឌ្យឧលោមាធ៌ ឧប្បដ្ចឹសុ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្ខុ តាធិ ឃុំឡាកលោមាធិ ជុទ្ធរាស់ខ្លែន កណ្ឌិក ពធ្វិត្វា អតមាស់ ។ មនុស្សា នំ ក់ត្តៃ បស្សិត្តា ឧប្ឈ្រោះសុំ ក់ត្រោះ នេះ ការ ក់តារ ក់តុកោ ជ្នយោ ការីស្បត្តិតំ ។ សោ ភិក្ខា នេហ៍ មជុស្បេហ៍ ឧប្ចណ្ឌំ-យមាលេ មឌ្ មហេស ។ អ៩៧ សេ ភិក្ខុ សាវត្ត កញ្ញា តាធិ ឃុំន្យុកលេមាធិ ឃុំនកោ វ អស្មី ។ ភិគ្គ នំ ភិគ្គំ ឃាមាហំសុ⁽⁰⁾ គិស្ប ទំ ស់លោ មុសច្ច ត្រាយសេច ភូឌយោ រុ អសុទ្ទស់ត៍ ។ តថា ហិ បនាហំ អាវុសោ ឥមេសំ

១ ឱ. ម. ឯតទេវោចុំ ។

សិក្ខាបទទី ៦

(៩៧) សម័យនោះ ព្រះសមុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ (ទង់គង់ក្នុងវត្តជេត-ពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិត[កង្មសាវត្តី ។ ក៏[គារនាះឯង កាលកិត្ត មួយប្រទៅកាន់ក្រង៍សាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏បានរោមចៀមជាច្រើន ក្នុងពាក់កណ្តាលផ្ទុំ (ដោយទាយក ប្រគេន) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចង់វេច រោមចៀមទាំងទ្យាយនោះជាបង្វេចដោយឧត្តរាសង្គ (ច័ពរ) ហើយទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញភិត្តនោះហើយនាំគ្នានិយាយចំអកថា ព្រះករុណា រោមចៀមព្រះករុណា ទិញមកថ្ងៃប៉ុន្មាន និងបានចំណេញប៉ុន្មាន កាលមនុស្សទាំងទ្យាយនោះ និយាយចំអកដូច្នោះហើយ ភិត្ត្ នោះក៏មាន សេចក្តីអៀនភាស ។ លុះភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រង់សាវត្តី ក៏ឈរទំលាក់ កោមចៀមទាំងនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយចាននិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកឈរទំលាក់ចោលនុវរោមចៀមទាំងនេះដើម្បីអ្វី ភិក្ខុ នោះនិយាយតបថា អាវុសោ [្រោះហេតុតែរោមចៀមទាំង ាធនជាមនុស្សទាំងឡាយទាំគ្នានិយាយចំអកៗំ ហេតុនេះឯង

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

ಖ ខ្យត់ លោម នំ ការណា មនុស្សេរ និម្មណ្ឌិតោតិ ។ ស្មានិយ្យ ឧធ ខ្ញុំ មារុំមោ ៥១០ខ្ញុំ ព្យុខរហោសិច្ច អាហាស៊ីតិ ។ អត់ក្រេតយោជនំ អាក់្រោត ។ យេ នេះ ភក្តិ អព្ទិទ្ធា ១ ខេ ១ នេះ ១ ឧញ្ជាល់ខ្លុំ ១ ល់ខ្លុំ វិទា ខេត្ត កាថ់ ហិ លាម ភិក្ខា អភិប្រភាពយោជនំ ស្សាស្ត្រាស់ មាល្ច្រើន ៤ មខ្សា នេ កិត្ត ភ៩វេសា រៀនមន្តំ អាពេចេសុំ ។ សច្ចំ គាំរ ត្វំ ភិក្ខា អតិកេត្តយោជជំ ឃន្នាតលោមាធិ អា-មារស់តំ ។ សច្ចំ ភកវាតំ ។ វិករហិ ពុទ្ធោ ភកវា តែ ខេត្ត និង ខេត្ត និង ខេត្ត និង ខេត្ត ទី ខេត្ត ទី ខេត្ត ទី ខេត្ត វាឧ្បតលោមាធិ អាហាវិស្បូស៌ នេត់ មោឃបុរិស្ អប្បស្នាន់ វា បសាខាយ បសញ្ជន់ វា ភិយ្យ-សាវាយ ១ ខេ ១ រាវញ្ បន ភិក្ខាវ ៩មំ សិក្ខាបនំ វានា្ទលោខាត្ ឧត្យដ្ឋេយ្យំ អាគាន់្ទមានេន ភិក្ខុជា បដិក្តីហេតញ្ជាំ បដិក្តីហេត្វា គំយោជឧបម៌ សហគ្គា

វិនយបិជា មហាវិកង្គ

(ទើបទំទុំលាក់ចោលចេញ)។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះសូរថា មាលវារុំសោភ លោកនាយករោមចៀមទាំងនេះមកអំពីទីមានចម្ងាយប៉ុន្មាន។ភិក្ខុនោះធ្វើយ ថា អាវុសោ ខ្ញុំនាំរោមចៀមទាំងនេះមកអស់ទីធ្លាយជាងប៊ីយោជន៍ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយណាមា**នសេចក្តី ជា្ញាតិច ។ បេ។** ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់<mark>ថា ភិក្ខុ</mark>មិនសមបើនឹងនាំយករោមចៀមមក ឆ្ងាយជាងបីយោជន៍ដូច្នេះឡើយ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះភ័(កាបចូលដំ-ណើរនុះដល់ព្រះជ័មានព្រះភាគ ។ ព្រះជ័មានព្រះភាគ ត្រាស់ស្បូថា ម្នាល ភិក្ខុ ព្ទុឋាអ្នកឯងនាំយករោមចៀមមកឆ្ងាយជាងបីយោជន៍ ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុនោះ ក្រាបទូលថា បពិត្រៃ ព្រះជ៏មានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ៗ ្រាះសមុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ (ទង់តំរដៀលថា ម្នាលមោយហុរស ហេតុដូច ម្ដេចជានជាអ្នកឯង នាំយកពេមចៀមមកកាន់បម្លាយផ្ទុវជាងបីយោជន៍ដូច្នេះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីដែះថ្នា ដល់ជនទាំង ខ្យាយដែលមិនទាន់ ជ្រុះថ្នា ខេ មិនមែនញ៉ាំងអ្នកដែល ជែះថ្នា ហើយឲ្យរឹងរឹតតែជែរថ្ងាឡើងទៀតទេ ។ បេ។ ម្នាលកិក្ខពំងឡាយ អ្នក ទាំង ឡាយគហ្វីសំដែងខ្សើងទូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ទ្យាយកើតឡើងដល់កិត្តអកដើរផ្លូវច្វាយ កាលបើកិត្ត ϕ គ្នា គប្បីទទួល យកជាន សុះទទួល ហើយ បើមិនមានអ្នកនាំយក ទៅឲ្យទេ គប្បីនាំយក ទៅ

សព្រយ្យ អសុខ្លេច សារគោ ធំស្បុត្តិយំ ទាច់ត្តិយន្តិ។ (។។) មួយ៉យោ ឧច្សេ អធិបខុធដ្ឋពិទ្ធឧទិហិវិទ្ធ စဋ နင္ဗီဗီမ်ိဳ၊ ၈ ၅ ရၽေးလာမာ စ္ နင္ဗိုးရွိကါဦး ឧប្បជ្ជេយ ្យំ សខ្សាតា វា ក្សាតិនោ វា ម៉ាស្តា វា បំសុក្សាលា វា អស្លា វា ជធនប។ អាទម្តើមានេខាត់ ឥត្មានេធ បដ្តិស្រាសញ្ចុំ ។ បដ្ឋមាល់ ទី លោជឧបមេ មាល់ សា សា សា សេ ស្ពី តំយោជឧបមេតា សហត្វា ហារេ**ត**ព្រំ ។ អស់ខ្លេ ហារគេតំ ន អញ្ញោ កោចំ ហារកោ ហោត់ ព ឥឌ្ឌី វា ឬរិសោ វា កសដ្ឋោ វា បព្វជិតោ វា ។ ត េ ខេ ខុត្ត ហយ្យេ អសន្តេច ហាកេតិ បឋទំ ទាន់ និយោជនំ អនិក្លាមេនិ អាបន្តិ ឧក្ភ-ដស្ស ឧតិយ៍ ទាន់ អតិក្លាមេតិ និស្សក្តីហេនិ មោន្តិ⁽⁶⁾ អន្តោតយោជនេ មិតោ ពហ៌តំយោជនំ ទា គេតំ ខ្មែរត្រួយខ្មុំ មេឃង្គំ មេឃង្គា ឃាន ជា ភពស្ពេ ជ

e-៤ និស្សគ្គិយំ ៣ចិត្តិយន្តិ សព្វត្ថ អា**គ**តំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ កោស័យវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ កិរិយាចែកគូវសិក្ខាបទនោះ

ដោយដៃទូនឯងកាន់ចម្ងាយផ្លូវយ៉ាងីរ (ចិន្ត្រឹមបីយោជន៍ កាលបើមិនមាន អ្នកនាំយកទៅឲ្យទេ កិត្តនាំយកពេមចៀមទៅដោយខ្លួនឯងលើសពីកំណត់ នោះទៅ កេមចៀមនោះជានិសុក្រិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ [៩៤] (តង់ពាក្យថា ភិក្ខុអ្នកដើរផ្ទៅឆ្ងាយ គឺភិក្ខុអ្នកដើរទៅតាមផ្ទៅ ។ តាត្យថា រោមចៀមទាំងឡាយកើតឡើង គឺថា រោមចៀមទាំងឡាយកើត ទ្បើងអំពីសង្ឃក្តី អំពីគណៈក្តី អំពីញាតិក្តី អំពីមិត្រិក្តី អំពីបង្សក្តលក្តី ដោយ [ទព្វបេស ខ្លួនក្ដី ។ ពាក្យថា កាលបើកិត្ត្ (ជាថ្នា គឺថា កាលបើកិត្ត្ ចង់ ជាន ត្រវទទួលយកចាន ។ ពាក្យថា លុះទទួល ហើយ គប្បីនាំទៅដោយដៃៗូន ឯងកានចម្ងាយផ្ទុវយាង (ចែនត្រឹមបីយោជន៍ គឺថា ភិក្ខុគប្បីនាំទៅដោយដែ ទ្នង់ង៍ តែមែប យោជន៍ យ៉ាង៍ (ប៊ែន ។ ពាក្យថា បើមិនមានអ្នកនាំយក ទៅឲ្យ គឺគ្មានអ្នកដ ទៃនីមួយ ស្រីក្ដី ប្រសក្ដី គ្រហសក្ដី បញ្ជីតក្ដី នាំយក ទៅឲ្យ ។ ពាក្យថា កាលបើមិនមានអ្នកនាំយកទៅឲ្យទេ កិត្តនាំយករោមចៀមទៅ ដោយៗនឯង លើសព័ត៌ណត់នោះទៅ គឺថា ភិក្ខុឈានជុំហាំនទី 🤊 ឲ្យ លើសអំពីបីយោជន៍ទៅ ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ ឈានដុំហ៊ានទី ៤ ឲ្យលើសទៅ រោមច្រៀមទាំងនោះជានិស្យុគ្គិយ កាលកិក្ខុបិតនៅក្នុងខាងក្នុងបីយោជន៍ តែចោលពេមចៀមឲ្យធ្លាក់ចុះខាង[ក្រៅចយោជន៍ ពេមចៀមទាំងនោះ ក៏ជានិសុគ្គ្រិយ កិត្តជាក់ចុះនូវរោមចៀមក្នុងយានក្ដី ក្នុងបង្ហើចក្ដីនៃអកដទៃ

វិនយបិជា មហាវិកង្គោ

អជានន្តស្ប បត្តិចិត្ត និយោជន៍ អភិក្តាមេតិ និស្សត្តិយានិ យោន្តិ និស្សដ្តិតព្វានិ សផ្សស្ប វា តិស្សដ្តិនាព្វិត បេខ ។ ឥមាន មេ ភន្តេ ឯឱ្យភាលេមានិ និយោជនំ អភិក្តាមិតានិ និស្សត្តិយានិ ឥមានហំ សំផ្សស្ប និស្សជ្ជាមិតិ ។ បេ ។ ឧឧយោត្តិ ។ បេ ។ សំផ្សស្ប និស្សជ្ជាមិតិ ។ បេ ។ ឧឧយោត្តិ ។ បេ ។ ឧឧប្សន្តិ ។ បេ ។ អយស្មគោ ឧម្ម័តិ ។

(៩៩) អត់ពេតតំយោជនេ អត់ពេកសញ្ញា តំយោជន់⁽⁶⁾ អត់ក្ដាមេតំ និស្បក្ដិយំ ទាខ់ត្ដិយំ ។ អត់ពេកត់យោជនេ វេមត់កោ តំយោជនំ អត់ក្ដាមេតំ
និស្បក្ដិយំ ទាខ់ត្ដិយំ ។ អត់ពេកតំយោជនេ ពុនកសញ្ជា តំយោជនំ អត់ក្ដាមេតំ និស្បក្ដិយំ ទាខ់ត្ដិយំ។
ពុនកាត់យោជនេ អត់ពេកសញ្ញា អបត្ដិ ខុត្ដាដស្ប ។
ពុនកាត់យោជនេ អត់ពេកសញ្ញា អបត្ដិ ខុត្ដាដស្ប ។
ពុនកាត់យោជនេ វេមត់កោ អបត្ដិ ខុត្ដាដស្ប ។
ពុនកាត់យោជនេ វេមត់កោ អបត្ដិ ខុត្ដាដស្ប ។

o a. ម. បោត្តពេស្ អយ់ បាយ៉ា ន ហោតិ ។

វិតយប់ជា មហាវិភង្គ

គេមិនដ៏ង៍ ឲ្យកន្ងង់បីយោជន៍ទៅ រោមចៀមទាំង៍នោះ ក៏ជានិស្បគ្គិយ កិត្តិ គប្បីលះដល់សង្ឃី ឬគណៈ ឬបុគ្គល។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយ គប្បីលះយ៉ាង៍នេះ ។ បេ ។ បពិត្រៃព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន រោមចៀម ទាំងឲ្យយនេះ ខ្ញុំបាននាំមកឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ទៅហើយជានិស្បគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះនូវពេមចៀមទាំងឲ្យយនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឲ្យយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោក ដ៏មានអាយុ ។

(៩៩) ទីលើសអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាលើសមែន ហើយនាំ
កោមចៀមឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ទៅ កោមចៀមនោះជានិស្បគ្គិយ ភិក្ខុ
នោះតែវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទីលើសអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសង្ស័យហើយនាំ
កោមចៀមឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ កោមចៀមនោះជានិស្បគ្គិយ ភិក្ខុនោះ
តែវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទីលើសអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់
ស្រីសាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទីលើសអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់
លើស ហើយនាំកោមចៀមឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ទៅ កោមចៀមនោះជា
និស្បគ្គិយ ភិក្ខុនោះតែវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ទីខ្វះអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់
ថាលើស ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ទីខ្វះអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសង្ស័យត្រវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ទីខ្វះអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្វះមែន មិនត្រវអាបត្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស ដដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិ

(೧೦೦) អលបត្តិ តិយោជនំ បារតិ ជូនគតិ-យោជនំ ហាតិ តិយោជនំ បារតិច បច្ចាហាតិចិ តិយោជនំ វាសាធិច្បាយោ កញ្ញា តតោ បរំ ហាតិ អច្ឆិន្នំ បដិលភិត្តា ហាតិ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្តា ហាតិ អញ្ញាំ ហាបេតិ គេតកណ្ដាំ ហាតិ ជុម្មត្តកស្ស អាជិតាម្និតស្បាតិ ។

ជដ្ឋសិក្ខាបទ និដ្ឋិតំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ វារៈដែលមិនគ្រវអាបគ្គិ

(๑๐๐) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុនាំយកពេមច្រៀមទៅ ត្រឹមបី យោជន៍ មិនមានដល់ភិក្ខុនាយកទៅថយអំពីបីយោជន៍ មិនមានដល់ភិក្ខុនាយកទៅ ក្តី នាំត្រឡប់មកក្តី ត្រឹមបីយោជន៍ មិនមានដល់ភក្ត្រ ប្រាប់ដើម្បីនឹងនៅ តែ ត្រូវទៅកាន់ទីមានចម្ងាយផ្លូវប៊ីយោជន៍ ហើយនាំយករោមចៀមទៅកាន់ទី ដទៃ០ាកទីនោះ $^{(\mathbf{q})}$ មិនមានដល់ភិក្ខុ តែឲ្យបំបានពេមចៀមដែលចោរលួច យកទៅហើយនាំយកទៅ មិនមានដល់ភិក្ខុ តែឲ្យបំបានរោមចៀមដែល លះបន់ដោយវិនយកម្មហើយនាំយកទៅ មិនមានដល់កិត្តឲ្យអ្នកដទៃនាំ យកទៅ មិនមានដល់ភិក្ខុនាំយករបស់ដែលធ្វើហើយ (ធ្វើសម្រេចជាសម្ពត់ កម្ពលនឹង (ព័ន៌ងសន្ត័តជា ដើម) មិនមានដល់ភិក្ខុគត មិនមានដល់ភិក្ខា វាងដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ២បំ ។

ភិក្ខុសំរោមចៀមទៅ សៅក្នុងទីណាៗ មានចម្ងាយបីៗ យោងន៍ ហើយមិនបានប្រឹកបដោយ
ក៏បូមានឧទ្ទេសនឹងបរិបុក្ខាជាដើម ឬដោយសក្ការមានបច្ច័យជាដើមក្នុងទីសោះ ហើយនឹងសំរោម
ចៀមចេញអំពីទីសោះ ទៅកាន់ទីដទៃ ៗ កំណត់ត្រឹមតែបីៗ យោងន៍ កំបាន ដោបដល់រយយោដន៍
កំបាន ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(೧೦೧) ಜಾಜ ಕುಟ್ಟಣ ಕ್ಟು ಕ್ಲು ಕ್ಟು ಕ್ಟು ಕುಟ್ಟಕ್ಕ វិហរត់ គេចល់ខ្លែស្មី ជំ[គ្រោះរាមេ ។ គេជ ទោ បាន សមាយាន ជព្វក្តិយា ភិក្តា ភិក្តាធឺហិ ស្ន]-តាលោមាធិ នោកចេត្តិចំ ដោចត្តិចំ ។ ក់ក្នុធិ:យា រាន្យកាលេមាធិ ដោវផ្លំយោ រដ្ឋខ្លិយោ វិជាជន្លិយោ វិញន្តិ ទូន្ទេសំ មវិបច្ចុំ អនិសីលំ អភ្ជុំ អភ្ជុំ ។ អត្ស ឧសាជជាជន្ល កោត់ទី យេឧ ភភក តេជ្ជស័ត្ត ឧបស័ត្តា កការ ក្នុង ក្នុង ខេត្ត ស្ត្រ ។ ឯកមន្ត ឋិនំ ទោ មហាបជាបន់ គោនមើ កក្ក ឃិនឧក្បេខ កេច្ចុំ កោតមិ ភិក្ខុធិយោ អច្បមត្តា អាតាមិធិយោ បហិតុតា វិហរដ្ឋិតិ ។ គា្តោ ភាព ភិក្ខុជំជុំ លោមានិ នោកថេត្តិចិ ដោមេត្តិចិ ដឹងដាមេត្តិចិ

ឥពោ បរ សព្វត្ថ ភិក្ខុតិ បាហេ ទិស្សតិ ។ សោ អតិរេកោតិ ទង្គុំគ្នា ។

សិក្ខាបទទី ៧

(១០១) សម័យនោះ សម្ដេចព្រះសម្ពុទ្ធដ៏ (ទន័យស (ទិន័គន៍ ក្នុងនិះ គ្រាជាវាម ជិត ក្នុងកប់លពស្តុ ក្នុងសក្ខជនបទ ។ គ្រានោះ ពុក្ខភិត្តពុគ្គិយ បើនាងភិត្តនីទាំងទ្បាយឲ្យលាង១៖ ឲ្យជែលក់១៖ ឲ្យសិត ឬតែដោះខ្វះ នូវពេមចៀមទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ကလ (၊ ရွိက်စ္ပ္) လာရ ေဆြလက် လို့ရ န္တနဲ့၊ ၈ မေတြမ (ဆုံးတူး) မေတ លះចោលនូវការរៀនសូត្របុលី អដ្ឋកថា នំង៍អធិសីលសិក្ខា អធិចិត្ត សិក្ខា អធិបញ្ហាសិក្ខា ។ គ្រានោះ នាន៍មហាបជាបតិគោតមិត្តិត្តិចូល ទៅគាល់សម្ដេចព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅហើយថ្វាយបង្គ័ព្រះដ៏ មាន ព្រះភាគ ហើយបានឋិតក្នុងទីដ៏សមគួរ ៗ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ មានបន្ទូលន៍ជនាជមហាបជាបតិគោតម ដែលកំពុងបិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ យាងនេះថា នៃ ព្រះនាងគោតម នាងភិក្ខុនីទាំងទ្វាយជាអ្នកមិន ប្រមាទ ជា អ្នកមានព្យាយាមដុតក៏ដៅហុប ដាអ្នកមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ (ព៌ះនិព្វាន ដែរឬទេ ។ ព្រះនាងមហាប្រជាបតិគោតមិទ្យល់ថា បពិត្រៃព្រះអង្គ ពួក នាងភិក្ខុនីមិនប្រមាទឯណាថាន លោកម្ចាស់ធព្វគ្គិយទាំងឡាយបើព្យុក နာန် $\hat{\pi}_{\hat{q}}$ န်ေရြလာန်ခွ \hat{s} ေရြလေနခွ \hat{s} ေရြလဲနခွ \hat{s} ေရွးကမ \hat{s} ေရြလ

ភិក្ខុធិយោ រដ្ឋកាលេខាធិ ដោះផ្គុំយោ ដង្គិយោ វិជាដេធ្លំយោ វិញ្ច្ញុំ ទន្ទេសំ បរិបុច្ចំ អធិសិលំ អជ្ញស្នាំ អជ្ញស្នាំ ។ អ៩ទោ ភភក មហាប-ជាបត់ គោតថំ ១ម្មី្យា គាថាយ សន្ទស្សេស ស-មាខ មេឃុំ សមុត្រដេស៍ សម្បីហំសេស៍ ។ អ៩ េស ុមហាថជាចត់ គោតទី ភក់វតា ជម្មីយា គាថាយ សន្ទស្ស៊ីតា សមានបិតា សមុត្តេជិតា សម្បីហស់តា កត់ខ្លុំ អភិវាធន្ធា បឧក្ខិណ៌ ភាគ្នា បក្សាទំ ។ អ៩ទោ ភភវ ឯនស្មុំ និឌានេ ឯនស្មុំ បភាពលា ក់ត្លេង ំនៃ សន្និទានាមេតា ជពុក្តិយេ ក់គ្នា មដ៏បុច្ចិ ស់ខ្ញុំ គាំ នម្លៃ ភិគ្នាប់ ភិគ្គាធិហិ សំឡុកលោមាធិ <u>គោក ខេ៩ចំ វិជ្ជា ខេ៩ចំ</u>ទំ ។ សទ្ទុំ ភគវិត ។ ញាតិកាយោ តុម្ភាគ៌ ភិក្ខុវេ អញ្ញាតិ-តាយេត៌។ អញ្ជាតិកាយោ ក្នុកតំ។ អញ្ជាតិ-កា មោយបុរិសា អញ្ញាត់ការ ន ជានន្តំ បដ្ទិប វា

និស្បត្តិយកណ្ឌ កោសិយវត្ត សិក្ខាបទទី ពី និទាននៃសិក្ខាបទ

កាលបើកិក្ខុនីទាំងឡាយមានវេល លាង ដែលក់ សិត នូវពេមចៀមទាំង ទ្បាយ (ដូច្នោះហើយ) ទើបលះចោលការរៀនសូត្របាលី អដ្ឋកថា និង អធិសីលសិក្ខា អធិចិត្តសិក្ខា អធិប្បញ្ញាសិក្ខា ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ (ទង់ពន្យល់ ព្រះនាងមហាបជាបត់គោតមីឲ្យឃើញ ឲ្យកានយក ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា ។ (គានោះ (ពុះនាងមហាបដា-ឋតិគោតមី កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគeង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យក្វាហាន ឲ្យរឹករាយ ដោយធម្មកថា ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គ័ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយធ្វើបទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ក្រោះនិទាននេះ ក្រោះដំណើរនេះ ពែះដមានព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យប្រជុំនូវភិត្ត្ សង្ឃ ហើយ ត្រាស់សួរបញ្ជាក់ពួក ភិក្ខព្គិយថា នៃភិក្ខាំងឡាយ ឮថា អ្នកទាំងឡាយ ប៉េពួកនាងភិក្ខុនី ឲ្យលាន៍ខ្វះ ឲ្យដែលក់ខ្វះ ឲ្យសិតខ្វះ នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ពិតមែន ឬទេ ។ ពួកភិត្តចពុត្តិយទូលថា សូមឲ្រង់ព្រះមេត្តាប្រេស ការនោះ ពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់សូរថា នៃភិក្ខុទាំងឡាយ ព្យុកនាងកិត្តនីទាំងនោះ ជាញាតិរបស់អ្នកទាំងឡាយ ឬមិនមែន ជាញាតិ ទេ ។ ពួកភក្ខព្ទិយទូលថា សូម ទង់ព្រះមេត្ត ប្រេស ភក្ខុនីទាំងនោះ មិនមែនជាញាតិទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ថា នៃមោឃបុរសទាំង ទ្យាយ ដនទាំងទ្យាយដែលមិនមែនជាញាតិ វមែងមិនដឹងនុវកម្មដ៏សមគុរ

វិស្សប៉ិជិពេ មហាវិកង្គោ

(១០៤) យោ ខភាត់ យោ យាធ់សោ ។ ខេ។
វិក្សាត់ ។ ខេ។ អយំ ឥមស្មំ អត្តេ អចិច្បេត្រា
វិក្សាត់ ។ អញ្ជាត់កោ នាម មាត់តោ វា ប៉ត់តោ វា
យាវ សត្តមា ចិតាមហយុតា អសម្ពុធ្វា ។ ភិក្សាធី នាម
ឧភាសង្ឃេ ឧបសម្បញ្ញា ។ ពេវវាត់ អាណា ខេត់
អាចតំ ឧក្សាដស្ប ពោតាធំ ជំសុវក្តិយាធំ ហោធំ ។

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

ឬមិនសមគួរ នឹងកម្មជាទី ដែះថ្វា ឬមិនជាទី ដែះថ្វានៃ ស្ត្រី ទាំងទ្បាយដែល
មិនមែនជាញាតិទេ នៃមោឃបុរសទាំងទ្បាយ កាលបើអំពើដែលប្រកប
ដោយទោសយាងនេះ ពុក្ខាត្រក៏ហានបើកិត្ត្ទទាំងទ្បាយដែលមិនមែន
ជាញាតិឲ្យលាង១៖ ឲ្យដែលក់១៖ ឲ្យសិត១៖ នូវពេមចៀមទាំងឡាយ
នៃមោឃបុរសទាំងឲ្យាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើត
សេចក្តី ដែះថ្វាដល់បុគ្គលដែលមិនទាន់ ដែះថ្វាទេ ឬមួយនាំបុគ្គលដែល
ជែះថ្វាហើយឲ្យវិងរឹតតែ ដែះថ្វាឡើងក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ
អ្នកទាំងឡាយកប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា កិត្តណាមួយ
ប្រើនាងកិត្តនិមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងក្តី ឲ្យដែលក់ក្តី ឲ្យសិតឬតែដោះក្តី
នូវពេមចៀមទាំងឡាយ ពេមចៀមនោះជានិស្សគ្គិយ កិត្តនោះត្រូវអាបត្តិ
ចុំពិញ្ញា ។

(១០៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិត្តណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
ចិត្ត នៃជាជិកកណ្ត្យច្រហើយ ។ កិត្តនីដែលមិនជាប់សាច់ញាត់អំពី
ចំណែកខាងមាតាក្តី អំពីចំណែកខាងបិតាក្តី ដាប់អំពីគូនៃជីដូនជីតាជា
គំរប់៧ត ឈ្មោះថា មិនមែនជាញាតិ ។ ស្រីបុានឧបសម្យុខាក្នុងឧកតោសង្ឃ^(០) ឈ្មោះថា នាងកិត្តនី ។ កិត្តបង្គាប់ថា នាងចូរហេង
ដូច្នេះ ត្រាអាប់ត្នាំត្តដ ពេមចៀមដែលលាងហើយនោះ ជានិសុគ្គិយ ។

១ បានដល់សង្ឃពីរចំណែក គឺភិក្ខុសង្ឃមួយចំណែក ភិក្ខុនីសង្ឃមួយចំណែក ។

និស្សត្តិយកណ្ដេ កោស័យវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

រដោយ អាយកាំខេ ខេត្តិខ្នំ រ ពេល មាយកាំខេ ខេត្តិខ្នំ រ ពេល មាយកាំខេ ខេត្តិខ្នំ រ ពេល មាន ខេត្តិខ្នំ ខេត្តបាន ខេត្តបានិ

(೧۰๓) អញ្ជាតិកាយ អញ្ជាតិកលញ្ញី ឯឧក្រះ លោមនិ ដោយទេ និស្សក្តិយំ នាច់ត្តិយំ ១ អញ្ជា-និតាយ អញ្ជាតិកសញ្ញី ឯឧក្រលេមនិ យោយទេនិ ដោយទេ និស្សក្តិយេន សេចត្តិ ឧក្ក៩ស្ស ១ អញ្ជាតិ-តាយ អញ្ជាតិកសញ្ញី ឯឧក្រលេមនិ យោយទេនិ ដោយតិ និស្សក្តិយេន អាចត្តិ ឧក្ក៩ស្ប ១ អញ្ជាតិ-តាយ អញ្ជាតិកសញ្ញី ឯឧក្រលេមនិ យោយទេនិ តាយ អញ្ជាតិកសញ្ញី ឯឧក្រលេមនិ យោយទេនិ

និស្បត្តិយកណ្ឌ កោសឹយវិត្ត សិក្ខាបទទី ៥ ប**ទភាជនីយ**

ក់ភ្ជុបង្គាប់ថា នាងចូរដែលក់ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ពេមចៀមដែល ដែលក់ហើយនោះ ជានិស្បត្តិយ ។ ក់ភ្ជុបង្គាប់ថា នាងចូរសិត ឬតែដោះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ពេមចៀមដែលសិតឬតែដោះហើយ ជានិស្បត្តិយ ពេមចៀមដែលសិតឬតែដោះហើយ ជានិស្បត្តិយ ពេមចៀមដែលជានិស្បត្តិយនោះ ក់ភ្ជុកប្បីលះដល់សង្ឃ ឬគណៈ: ឬបុគ្គល កំពុន ។ ម្នាលក់ភ្ជុំ ទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីលះយាំងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រិព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ពេមចៀមទាំងនេះ ខ្ញុំបានបើនាងក់ភ្ជុំនីមិនមែន ជាញាតិ ឲ្យលាងហើយ ជានិស្បត្តិយ ខ្ញុំសូមលះពេមចៀមទាំងនេះដល់ សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឲ្យយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឲ្យយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងទ្បាយ គប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឲ្យយ

(๑០៣) ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ
ហើយបើឲ្យលាងនូវពេមចៀមទាំងឡាយ រោមចៀមនោះ ជានិស្បគ្គិយ
ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថា
មិនមែនជាញាតិ ហើយបើឲ្យលាង ឲ្យដែលក់ នូវពេមចៀមទាំងឡាយ
ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុ
សំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយបើឲ្យលាង ឲ្យសិត នូវពេមចៀម
ទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុ
សំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយបើឲ្យលាង ឲ្យសិត នូវពេមចៀម
ទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្បគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ
ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយបើឲ្យលាង ឲ្យដែលក់ ឲ្យសិត

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

រជាចេត៌ ដៃដាចេត៌ និស្បត្តិយេន អាចត្តិ និជ្ជុំ នុត្ត-ដាច្ច ។ អញ្ជាតិកាយ អញ្ជាតិកាសញ្ញាំ ឯឡាកាលោ-មាន ដោមេតិ និស្សត្ថិយ៍ ទាខិត្តិយ៍ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ់គ្រោះ អាវិទ្យា មាន្យា ខេត្ត ដែយ មេត អញ្ជាំ អាជ្ញា ស្នា្ត្រលោមាធិ ស្រាចេត ដោយថេត និស្សតិយេន ភេទត្តិ នុក្ខដុស្ស ។ អញ្ជាតិកាយ អញ្ជាតិកាសញ្ញា ខ្យុញកាលោមាធិ ជោចេត់ ជៃដាចេត់ ដោយ នេះ និស្សត្ថិយន អាចត្តិ និ្ទ្ឋិ ឧក្កដាន ។ អញ្ញា-ត៌កាយ អញាភិតសញ្ជា ៧ខ្យុកលោមាធិ ដៃដាបេត៌ រឹស្ស្រួល ទាច់ត្លូល ។ អញ្ជាភិកាយ អញ្ជាក់កស្តា រាន្យភាហេមាធិ វិជដាចេត់ នោវចេត់ និស្សតិចេន អាបត់ ឧភ៩សា ។ អញាតិកាយ អញាតិកាស់ញា ឯឧក្រលោមាធិ ដែយបេតិ ដោយតិ និស្សក្លិយេធ ងន្បាតលោមាន វិជដាមេតិ នោកមេតិ ជោមេតិ

វិនយប៌ជិក មហាវិភង្គ

នូវពេមចៀមទាំងទ្បាយ ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដពីរនឹងនិស្សគ្គិយថាចិត្តិយ កិត្តនីមិនមែនញាតិ កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយ ប្រើឲ្យដែលក នូវពេមចៀមទាំងីឡាយ ពេមចៀមនោះ ជានិសុគ្គ្រិយ ភិក្ខុនោះ ត្រវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយ បើឲ្យដែលក់ ឲ្យសិត នូវរោម ចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹង និស្សគ្គិយចុះចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិមិនមែនញាត់ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាត់ ហើយ $[v \ g]$ $[v \ g]$ និស្សគ្គិយឲ្យចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយ បើឲ្យដែលក់ ឲ្យសិត ឲ្យលង៍ នូវពេម ចៀម ទាំង ឡាយ ត្រវអាបត្តិ ទុក្សពីវនិងនិសុគ្គិយជាបិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសគាលថា មិនមែនជាញាត់ ហើយ បើឲ្យសិត នូវពេម ចៀមទាំងឡាយ រោម ចៀម នោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិមិនបែនញាតិ កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយ ប្រើឲ្យសិត ឲ្យលាង នូវពេម ចៀម ទាំងទ្វាយ ត្រាវពេបត្តិខុត្តជនឹងនិស្សគ្គិយឲ្យចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាបិនមែនជាញាតិ ហើយ ប្រើឲ្យសិត ឲ្យដែលក់នូវរោម ចៀម ទាំងទ្បាយ ត្រាវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្សគ្គិយចាចត្តិយ ។ ភិក្ខុនិបិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយ ablaិច្យសិត ឲ្យលាង ឲ្យជែលក

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

ត្តអាត្តិយេខ មានដ្ឋំ ខ្ញុំខ្ញុំ នេះមានកូ ។ មណ្ឌិត្ត នេះមា ពុធម្នះយោង ពេល មួយ ខ្ញុំខ្ញុំ នេះមានកូ មានដ្ឋំ នេះមា មេឈ្នះមា រ ខេ រ មណ្ឌិតមាញ មេឃ្លាំងមេ មេឈ្លំ នេះមា មេឈ្នះ រ នាងមេ និងមានាទិសាល ខេម្ម មានដ្ឋំ នេះមា មេឈ្នះ រ នាងមេល មានក្នុំ នេះមានកំ មានដ្ឋំ នេះមា មេឈ្នះ មានដ្ឋំ និងមេ មេឃ្លាំង មេឃ្លាំង មានដ្ឋំ និងមេ មេឃ្លាំង មានដ្ឋំ និងមេ

នុង្គិយ្យ មេន្ត្រី ឈាន់ខាយ នៅខ្លែយ មណ្ឌ ខ្លែយ លោញ អុវុត្តា យៅតំ អព្វវិត្តិ ស្រាស់ ដោយប្រេត ម៉ាក្ខាសាយ សាមណាហោ សុវុត្តិសាស សាយប្រេក ម៉ាក្ខិត្តិ សុវុត្តិសាស សាយប្រេក អញ្ជាត់ ។

សត្តមសិក្ខាបទ និដ្ទិតំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ត កោសិយវត្ត សិក្ខាប។ ទី ៧ សំដែងអំពីវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ឧ្ទវពេមចៀមទាំងទ្បាយ ត្រូវអាបត្តខុក្កដពីរនឹងនិស្សគ្គិយច្បចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនី បិនថែនជាញាតិ ភិក្ខុសង្ស័យ ។ បេ ។ ភិក្ខុនីមិនថែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ ថាជាញាតិ ។ បេ ។ ភិក្ខុនើឲ្យលាងនូវពេមចៀមភិក្ខុដទៃ ត្រូវអាបត្តិ ខុក្កដ ។ ភិក្ខុនើជំពេញនេ ឧបសប្បទាអំពីឯកគោសង្ឃឲ្យលាន៍ ត្រូវ ពេបត្តិខុក្កដ ។ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិ ខុក្កដ ។ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទីព្រះ ។ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិអ៊ីច្យើយ ។

(๑០៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលឲ្យភិក្ខុនីជាញាតិលាងពេមចៀម
ស្រប់តែមានភិក្ខុនីឯទៀតមិនមែនជាញាតិ (មកកាន់យកពេមចៀមអំពីដៃ
ភិក្ខុនីនោះទៅលាងឲ្យ) មិនមានដល់ភិក្ខុដែលបិនប្រើ ស្រប់តែភិក្ខុនីមិន
មែនជាញាតិ យកពេមចៀមទៅលាងឲ្យ មិនមានដល់ភិក្ខុដែលប្រើកិត្តនី
មិនមែនជាញាតិឲ្យលាងកណ្ដដទៃ ដែលធ្វើហើយនៅមិនទាន់ប្រើប្រុស់
មិនមានដល់ភិក្ខុដែលប្រើនាងសិក្ខុមានាឲ្យលាង មិនមានដល់ភិក្ខុដែល
ប្រើនាងសាមណេវិឲ្យលាង (នូវពេមចៀមទាំងឡាយ) មិនមានដល់ភិក្ខុ

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(១០៥) ភេទ ភាពលោខ ១ខេត្ត ភភក កាន់គមក វិហាត់ ប់ឡាយ កាលឆ្លុកាធិវា២ ។ នេះខ ទោ បន រស្ស ភាលស្ស ភាលូបកោ យោតិ ជំពុកត្ថិភោ ។ យំ គុស្ គុល ជ្យួជូត់ ស្នេធ័យំ ក គេជេធ័យំ ក ស គោ អាយស្មាតា ជួបឧល្ខស្ស សកាប្រុត្តស្ស បដ្ឋាសោ ឋយ៌ តោ ហោត៌⁽⁰⁾ ។ គេឧ ហេ ថឧ សថយេខ សាយំ នស្មើ គុលេ នំសំ ព្យុខ្ញុំ មោធិ ។ គនោ សយស្-តោ ១០០ខ្លួស្ប សក្យបុគ្គស្ប បនិវិសោ ឋពិតោ យោតិ។ នុស្ស តុលស្ស នាគ្រោះ គ្លើយ បច្ចុស-សមយ៍ បន្ដាយ រោនភំ ម៉ស់ ថេ នេយាតិ ។ ងខ្យស់ មេឃ សំមេឃ ឧទ្យន្ត កូននយុខ ងណ៍មាវិ हिन्दी का सुरका सालानी र वहाली का स्थी-ប្រភា ព្រាណសម្លំ និងសេត្ត ព្រឹទ្ធិវាមាឧល

o a. ម. មេចិយ្<mark>បតិ</mark> ។

សំក្ខាបទទី ដ

[๑០៥] សម័យនោះ សច្ចេចព្រះសម្ពុទ្ធជ៏មានបុគ្គាស់រី [ទិន្នគន៍ ក្នុងអាពមវេទ្យវន កល់ខ្លុកខិពបស្ពាន ជិតក្រង់ពជ**គឺ៖** ។ [គារខាះឯជ ឧបនន្ទុកិត្តដ៏មានអាយុ ជាសក្យបុត្តជាជីតុនបេស ត្រកូលមួយ ជាអ្នកទទួល ភគ្គជានិច្ច ។ ខាទនីយក្តី កោជនីយក្តី ឯណាមួយ កើត ទៀនីក្នុជ ត្រកុលនោះ ត្រកុលនោះគោងបែងចំណែកអំពីនោះុកឲ្យឧបនន្ទក់ក្ សក្យបុគ្គ ។ កំពេលនោះឯង ត្រកូលនោះឲ្យខសាចមកក្នុងប៉េលាល្ងាច ។ ត្រកូលនោះ ជានបែនចំណែកសាច់នោះឲុកប្រគេនគបន់ខ្មស់ក្យបុគ្គជ័យន អាយុ ។ ក្មេងត្រូចនៃ ត្រុក្លានោះភាក់ពី ត្រល់មហើយស្រែកយំខារសាច្ចថា ឲ្យសាច់មកខ្ញុំ ។ ចុះសច្ចីនោះ ទើបនិយាយនិងប្រពន្ធយាងនេះថា នាងចូរឲ្យចំណែកសាច់របស់លោកម្ចាស់ដល់ក្មេងខេះទេ! យើងចាំទិញ សាចដទៃ ប្រគេនលោកវិញ ។ វេលានោះ ១បនទូសក្យុបុគ្គដ៏មាន អាយុ ស្ងៀកស្បន់ប្រជាប់ដោយថាគ្រិចវះ ក្នុងសម័យព្រឹកព្រហាម

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្យូ អដ្ឋមសិក្ខាបទស្សូ សិក្ខាបទនិទាន់

យេជ ត់ កុលំ តេជុខសត្ថ៌ ១០សង្ខ័ត្វា បញ្ជា អាសាធ និសីនិ ។ អ៩ទោ សោ ពុំាសា យេធា-យស្មា ១០៩ល្ខោ សកាប្រុស្ខា គេជុបសង្គមិ ១០សង្គុំ-ទីត្វា អាយស្មត្តំ ឧបនខ្ញុំ សភាព្រត្តំ អភិវាធេត្វា ជុំរាសា មាយសាំខ្ញុំ ៩១៤ ខ្ញុំ មាយនៃខ្លុំ ភូមិនដេខ ပ်ေးယ၅ ေကာ အႏွေ နသင်္သ ဗိန္ဂ်ာ ឧဌးဋ္ဌိ အေးကေ អយ្យស្ប ចខ្សំសោ ឋភ្នំគោ អយុ ភៈខេ្ត នាពភោ វត្តិយា បច្ចុស្សមយំ បច្ចុដ្ឋាយ រោឧត៌ ម៉ស់ មេ ខេស្ត អយ្យម្បី ឧស្សូមា ខាខេម្មា ខ្លួយ ឧសា-មលោខ កន្តេ កាំ អាមារិយត្វតិ ។ មរិច្ចត្តោ មេ មន្ត្រាម មាន មាន មាន ខ្លាំង ខ្ តពោះ ថេ អាវុសោ ភទិហេខណ៍ ខេហ្គំ ។ អថទោ ញ មេឃ ជំរួមេឃ មាលទាំខេឃ នុងខ្ទាំមរ៉ៃ មាយនៃងមារិ កសាមណ៍ ឧត្យ ឧជ្ឈបាន ទីយត់ វិទាខេត់ យ-ដែរ ឧណ្ វិច្ចក្ ឧទ្ធម្ភាធ ក្សាផ្សាធ មានហា

តិស្សត្តិយកណ្ត កោសិយវត្ត សិក្ខាបទទី ៨ តិទាន់នៃសិក្ខាបទ

ហើយដើរចូលទៅកាន់ត្រកូលនោះ លុះទៅដល់ហើយ ថ្វានអង្គ័យលើ អាសនៈដែលគេតាក់តែងបមែងខុត ។ បុរសនោះទើបចុលទៅរកឧបនន្ទ សក្យបុគ្គដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានថ្វាយបង្គ័ឧបនន្ទសក្យបុគ្គ ដ៏មានអាយុ ហើយអង្គ័យក្នុងទីដ៏សមគូរ ។ កាលបុរសនោះអង្គ័យក្នុងទី ដ៏សមគុរ ហើយ បាននិយាយនឹងឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុយាងនេះថា ចំណែកសាច់នោះឲុកប្រគេនលោកម្ចាស់ បញ្ជិតលោកម្ចាស់ ក្មេងត្រូចនេះ កា្ត់ព្យែលម៉ែឡើងស្រែកយំទារថា ឲ្យសាច់មក១ំ ១ំកុរុណាជានយក សាច់ចំណែករបស់លោកម្ចាស់ឲ្យក្មេងត្អូចទៅហើយ (ពះករុណា លោក ស្តាស់នឹងឲ្យ១ំទិញអ្វីមកដោយកហាបណៈ (ខេះ) ។ ១បន់នុដ៏មានអាយុ ស្សថា អាវុសោ អ្នកបរិច្ចាគកហាបណៈដល់អាត្មាឬ ។ បុរសនោះ គបថា ព្រះករុណាលេកម្ចាស់ ១ភុរុណាបរិច្ចាគដល់លេកម្ចាស់ ។ ឧបនន្ទុភិក្ខុ និយាយថា អាវ៉ុសោ អ្នកច្ចុរ្យិខ្លេងនកហាបណៈនោះដល់អាត្មាចុះ ។ បុរស នោះទើបប្រគេនកហាបណ:ទៅឧបនន្ទសក្សបុគ្គដ៏មានអាយុ ហើយពោល ေကေလ ခ်ားမြေတြ ပက္သေကပည္ခုပတံ မယ်မြာခ်မ္ျေကာမင့္မွာလုပ္ပြဲက $^{(f e)}$ မှာ ${f s}$

[េ] រូបិយ បានដល់ **មាស**ប្រាក់ ។

វិនយប៉ិដិពេ មហាវិកង្គោ

សក្សចុត្តិយា រូចិយំ ខនិត្តស្ពាត្តិតិ ។ អស្បាស់ ទោ ្នុង ស្នា សុំសស្ស ១៩៧៣៩សារ _ខូ៣២សារី វិទា ខេត្តស្បា ។ យេ គេ ភិក្ខា អព្យឹជ្ជា ។ មេ ។ គេ ជ្យាយឆ្នំ ទីយឆ្នំ វិទា ខេច្ច គេ ខំ ហិ ភាព អាយ៍ស្មា sင္းကို မႏၵေတြကို အတ္ဆိုင္းကမ္းႏွစ္တန္း sអ៩លោ ទេ ភ័ក្តុ ភកវភោ ឯគមខ្ញុំ អាពេចសុំ ។ សខ្ញុំ កាំ ទំ នុមធធ្ រូមិឃំ មដ៏ក្រុស ស៊ីត៌^(©) ។ ស្ថំ គត្សស្ ។ វិតាសា ពុធ្លោ គត្ស គេថំ ហ៊ី ស្ម ទំ្វ ទោយបុរិស រូបិយំ បដិក្តុមោស្សូសិ នេទំ មោយ-ញុំតា អព្យសត្ជាធំ វា សភាខាយ ស**ភាគ្នាធំ វា** မွာ အောင်း ကို အောင်း အောင်း အောင်း မွာ အောင်း အောင် အောင်း အောင် အောင်း အောင်း အောင် အောင် အောင်း က်က္ကာဗဒိ ရရွို႔ေတြ႔ဗ ဟာ ဗဒ ភិក្ខុ ជាតរុម- $\mathfrak{s}_{\mathfrak{s}_{(p)}}$ $\mathfrak{s}_{\mathfrak{s}_{(m)}}$ $\mathfrak{s}_{(p)}$ $\mathfrak{s}_{(p)}$ $\mathfrak{s}_{(p)}$ $\mathfrak{s}_{(p)}$ $\mathfrak{s}_{(p)}$ វា ភាធិយេយ្យ ធិត្សាក្លិយ ទាចិត្តិយត្តិ ។

សព្វត្ត បដិត្តហេសីតិ ទិស្សតិ ។ ៤ ជាត្យូបរដដន្តិចិ ជាឃា ។

វិនយប៌ជាក មហាវិកង្គ

យ៉ាង៍ណា ពួកសមណសក្យបុគ្គអម្បាលខេះ កិច្ចលរួបិយថានយ៉ាងី នោះដែរ ។ ភិក្ខុទាំងីឲ្យាយ ចានឲ្យបុរសនោះដោលទោស គិះដៀល បន្ទោកបន្ទាបហើយ ។ ភិក្ខុខាំងី ឡាយណា ជាអ្នក ប្រាថ្នាតិច ។ **បេ។** ក់តុទាំងទ្យាយនោះ ម៉េងនោលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ហេតុ ដូចមេចក៏១បននុសក្យពុត្តដ៏មានអាយុមកទទួលយករួចយ ។ ភិក្ខាំង៍នោះ នាំគ្នា ក្រាបទល្បង់ លើវនេះ ចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ត្រាស់ថា ខែឧបនន្ទ ព្ទថាអ្នកទទួលរូបិយ ពិតមែនឬទេ ។ $auss_{g}\hat{\pi}_{g}$ ក្រាបទូលថា សូមទៃង់ព្រះមេត្តា au្រស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទើប (ទុន់គិះដៀលថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯងមិន សមបើនឹងទទួលរូបិយទេ នៃមោយបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិន មែននាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់បុគ្គលដែលមិនទាន់ដែះថ្វានោះទេ ឬធ្វើបុគ្គលដែល ដែះថ្វាហើយឲ្យវិងវិតតែដែះថ្វាខ្យើងខេ ។ បេ ។ ច្បាលភិក្ខុខាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ទទួលខ្លួនឯងភ្នំ បើគេឲ្យទទួលភ្នំ នូវមាស្សាក់ឬមួយគ្រេកអរនូវមាស ប្រាក់ដែលគេឲុកដាក់ឲ្យ មាសប្រាក់នោះ ជានិសុគ្គ្រិយ ភិក្ខុនោះ គ្រាវ អាបត្តបាចិត្តិយ ៗ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិវាង្គោ

(១១៦) យោ មភាគិ យោ យាធិសោ ។មេ។ ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ មយំ ឥមស្មឹ មេទ្តេ មខិប្បាស ភិក្ខុ ត្ ។ ជានារព្ សាម សង្ឃស្រា ដូច្នេំ ។ ជេឌ សាម តាហាប ណេហមាងគ្រោ ខារុមាងគ្រោ ៩គ្-មាក កោ យ វេសារ ក្ខេត្ត នុក្សាយ្យតិ ក្លេ ကယ္သား အီးများကိုယ္ (ကေန်း $^{(0)}$ ។ ရက္လည္တားမယ္စာနီ អញ្ញុំ កណ្ដាមេត្ត និស្សក្តិយុំ ហោត់^(២) ។ ឧមនិក្ខាំត្ត သူ မာဇ္ဖက္ကညါမွာ မွန္ မကါမ်ား သောမိန္တ မိန္တို့မွဳ ង សត្ថយតិ និស្បត្តិយ៍ យោតិ ។ សង្ឃឹមជ្លើ និស្ប-ជិ្តទំ) ។ សាកា ្ មឧ ភិក្ខា ជំងារជួំគេញំ ។ គេឧ အီးကွားသေး လည်းရှိ ရောလည်းမီးကူ သေးကိမ် ရေးကျလည် កាត្វា វុឌ្យានំ ភិក្ខុនំ ខានេ វគ្គិត្វា ១ភូឌិកាំ និសី. ខ្ញុំ អញ្ជូល ឧទ្តមេរត្តា ៧មេស្បី នេច្ចលេឃ មស្ ភាព្តេ រូបិយំ បដ់ក្តុហេស៍ ឥធំ ទេ ជិស្បុក្តិយំ

e-៤ និស្សគ្គីយំ ជាចិត្តិយន្តិ សព្វត្ថ អាគតំ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ កោស័យវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ

(១០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាប់៖ 🥫 🤊 នៃជាពជិកកណ្តុកចលើយ ។ (លេហវិសេសមានពណ៌លឿង) បីដូចជាពណ៌នៃព្រះសាស្តា ឈ្មោះថា មាស ។ កហាម៣:ក្ដី មាសក ដែលធ្វើដោយជាតិលោហៈក្ដី មាសកធ្វើដោយឈើក្ដី មាសកធ្វើដោយជ័រក្ដី វមែងដែល[់]នូវរៅហារ(គេចាយកយបាន)ហៅថា បាក់។ គាក្យថា ខទួល ដោយ១នឯង គឺកាន់យកដោយ១នឯង មាស បាក់ដែលកាន់យកដោយ ១នឯងនោះជានិសុក្រិយ ។ ពាក្យថា បើគេឲ្យទទួល គឺញ៉ាំងអ្នកដទៃ ឲ្យកាន់យក មាស (ពុក់នោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា ប្រត្រកអរនូវមាស ប្រាក់ដែលគេខុកដាក់ឲ្យនោះ សេចក្ដីថា ភិក្ខុ តែកអរនូវមាសប្រាក់ដែល គេទុកដាក់ឲ្យដោយវាចាថា មាស់ ប្រាក់នេះ ចូរជារបស់លោកម្ចាស់ចុះ មាស ហ្គ្រានោះជានិសុទ្រិយ ។ មាស ហ្គ្រានោះកិត្ត្តប្បីលះក្នុងកណ្តាល នៃសង្ឃ ។ មាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគហ្វីលះយាងនេះ ។ ភិក្ខុនោះ ត្រប់ចូល ទៅរក្សង្ឃហើយធ្វើទត្តកសន្ត៍ទៀងស្មាទ្ធង៍ ថ្វាយបង្គំថា្ទពនៃភិក្ខិបស ទាំងទ្យាយ ហើយអង្គុយ ចែហោងផ្គង់អញ្ជល់ពោលយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា **បពិ**ត្រ[តេះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានទទួលនូវរូច័យ រូចិយនេះខ្ញុំត្រែវលះបង់

វិខយបិជិកេ មហារីកង្កោ

ឥមាហំ សច្បស្ប និស្សជ្លាម៉ូទិ ។ និស្សជ្ញិត្វា អាចត្តិ នេះ សេនាញា ។ ព្យង្គេខ ភិក្ខានា បដ្តពលេខ អាចន្តិ បដ់ក្កេហេតុត្វា ។ ស េ តុទ្គ ភេតុខ្ទុំ ភេសមិកោ ជាលាហ៊ុន ។ ស ខេ សោ ភណៈនិ ឥមិល ភា អាហាវិយត្តិខា ឧវត្តព្រោ ៩មំ វា ៩មំ វា អាចារានិះ។ ကားဈီယံ အော်ကွာ်အရှိ ဆဈီဘံ အလေ ဘံ ဗရို ဘံ ដោណ៌តំ វា ។ ស េ សោ តេខ ១៣ ខេត្ត ភេទប្រំ អាហាធាំ រូប់យប្បដ់គ្នាហាតាំ ឋយេធា សាឲ្យមាវ ចាំភុញ្ជាំត្សំ ស ខេត្ត ស ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេ លាក់ខ សោ វគ្គញោ សាវុសេ នចំ ជញ្ចេស់តំ ។ साह स्था हा हुई अरदेह संस्था हा हा है បញ្ចេញ សមស្ពាក់ គេក្លា រ៉ាប់ នេះ គ្រោះ សម្មន្ទិ-តញ្ចោ លោ ន នស្ទាក់កំ កច្ចេយ្យ ន នោ-ស្នង ស្នេញ ខ សេលាខន្ទ អត្តេញ ខ ក្សាកត់ កច្ចេញ ជម្លឺសាជម្លឺសញ្ជូ ជាពេយ្យ ។

វិតយបិឝិក មហាវិភង្គ

🧃 សូមលះបង់នូវរូបិយនេះដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុលះហើយគប្បីសំដែងអាបត្តិ ចេញ ។ ភិក្ខុដែលច្បាសអង់អាចគប្បីទទួលដឹងនូវអាបត្តិ ។ បើញោមវត្តភិ **ទហុសកក្តុមកក្នុង** (នោះ កិត្តមហ្វី ពោលនឹងគេថា អាវុសោ អ្នកចូរដឹង នូវរូបិយនេះចុះ ។ បើគេពោលថា លោកឡាស់ឲ្យនាំយកនូវវត្តអ្វីមកដោយ រួបិយនេះ ។ ភិក្ខុកុំគប្បីពេលថា អ្នកប្បនាំយកនូវវត្តនេះឬរបស់នេះមក ។ ភិក្ខុតហ្វី (ជាប់វត្តដែលគួរ គឺ សហ្វិ ឬ (បេង ឬ កំឃ្មុំ ឬ សួរអំពៅ ។ បើញោមវត្ត ឬទុំ ជាសកអ្នក ចាត់ការនោះ ផ្ទាស់ប្តូរដោយរូ ចិយនោះហើយ នាំយកវត្ថុជំគួរមក ភិក្ខុទាំងពួង គហ្វីបរិភោគបានទាំងអស់ លែងតែកិត្តអកទទួលរួចិយមួយចេញ បើអ្នកបាត់ការនោះបានវត្តដែលគួរ យ៉ង់នោះមក នេះជាការល្អ បើមិនបានទេ ភិក្ខុគប្បីពោលនឹងគេថា នៃអ្នក ដឹមានអាយុ អ្នកចូរចោលរូច័យនេះទៅ ។ ចើគេចោលរូចិយនោះទៅ នេះជាការល្អ បើគេមិនចោលទេ ភិក្ខុពាំងទ្បាយគប្បីសន្មតកិត្ត (មួយរូប) ប្រភពដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយ គឺភិក្ខុដែលមិនដល់នូវ **ន**ន្ទាគតិ ១ មិនដល់នូវទោសាគតិ ១ មិនដល់នូវមោហាគតិ ១ មិនដល់នូវ កយាគត៌ ១ ស្គាល់រូបិយដែលចោលហើយឬនៅមិនទាន់ចោល ១

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស អង្គមសិក្ខាបទស្ស រូបិយជឌ្ឌកសម្មតិ

ស្រុយ ឧទ ម្ពុស្នា មាត់ទ្វឹម ឃោ ១ ឧភុត្ មួយ មា ចំនញ្ចេក ហេចំត្វា ព្យុត្តេខ កំតុខា បដិពលេខ សង្ឃេ ញាមេនញេ សុណាតុ មេ ភក្តេ សង្ឃេ ယင်း လည်းကြူ ပန္တာလပ္ပံ လည်းေျ နံရွာည္ၿပီး အိုက္ခံ រំភ្ជាល់ ខេត្ត មាតិទើលា ឯក្សា ឃុំខ្លួន ។ មាហាស់ មេ កណ្ដេស ស្ដេញ សត្ដាម កិត្តា រុបិយ-ឌន្ទឹយ មាត់ទីខ្លួង ៣មារិកាជា ខេត្ត មុខសិ-ឧភា ម្នាយ រិត្តពា វិត្តពា មិត្ត មោ ស្លាសា យស្ប ឧត្តមត់ សោ ភាសេយ្យ។ សម្មតោ សផ្សេន ឥត្តូញ្ហា គិត្តា រុប្ធិយនទួកោ ។ ១មតិ សឡុស្ ត្រុ តុស្ពា ។ រាគ្រង ជាយោធ្នំ ។ នេះ សម្មានេះ កិត្តា អធិបិត្ត កាត្យ ចាតេតព្វំ។ ស ខេ និមិត្ត កាត្យា ទា គេតិ អបត្តិ ឧក្កដស្ប ។ (၈၀၈) နှစ်ဖေ နှစ်ယလက္ကိ နှစ်ယံ မဆိုက္ကလာန်ာ ជំនុះក្រុយ ទាខ់ទ្គីយ ។ រួចយេ មេតុំគោ រូបិយំ

<mark>និស្សគ្គិយពណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី</mark> ៨ ការសន្មគឺភិក្ខុឲ្យដាអ្នកបោលរូបិយ

មាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ ភិក្ខុគប្បីសន្មតិក្ខុជាអក ចោលរូបិយយៈង៍នេះ ។ ភិក្ខុ អ្នកធ្លាស់ ត្រូវអង្វរកិត្ត (អ្នកចោលរូបិយ) ជាមុន ។ កិត្តអ្នកធ្លាសអង្គមាចលុះ អង្វររួច ហើយ ត្រវី ផ្លៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្ដាច់ខ្ញុំ បើសម្មតិកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតិកិត្ត ឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយ ។ នេះជាក់ថាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃ ៗ **បតិត្រទៃសង្ឃ**ដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្ដាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្ទត់នូវកិត្ត ឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូប៉ូយ ។ ការសន្មតិកិត្ត ឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នក បោ**លន្ទវរួចយគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គ្គណា** សូមលោកដ៏មានអាយុ អង្គនោះសៀមនៅ មិនគូរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា អាយុអង្គនោះគប្បីពោលឲ្យឹង ។ កិត្តឈ្មោះនេះសង្ឃបានសន្មតិឲ្យជា អ្នក ចោលនូវរួចិយ្យេយ៍ ។ ការសន្មតិគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃ សៀមនៅ ។ ១ំូសូមចាំទុកនូវកម្មនេះដោយអាការសៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ កិត្តដែលសង្ឃសន្មតិហើយនោះ មិន ត្រវក់ណត់ទី ហើយទើបចោលរូបិយ :នាះទេ ។ បើកិត្តនោះកំណត់ទីហើយទើបទម្នាក់ចោល តែវអាបត្តទុកដ ។

(១០៧) រូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថារូបិយមែន ហើយទទួលនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ រូបិយ ភិក្ខុសង្ស័យ

ក្តែរករិឈម ការជំប័យឧរិ៍

ភ្នំត្នស្បាត្ត ។

(០០៤) អស្ចត្តិ អជ្ឈារមេ ១ អជ្ឈារមនេ ១

វត្តសាល្ខា ១ វត្តសាលេខ្វា ១ ជំនួនការ អាជ្ញារមនេ ១

វត្តសាល្ខា ១ វត្តសាលេខ្វា ១ ជំនួនការ អាជ្ញារមនេ ១

អដ្ឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

ហើយទទួលនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្បគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ រូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនរូបិយ ហើយទទួលនូវរូបិយ
រូបិយនោះជានិស្បគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ របស់មិនមែន
រូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាជារូបិយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ របស់មិនមែនរូបិយ
ភិក្ខុស៍គ្យាល់ថាជារូបិយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ របស់មិនមែនរូបិយ
ភិក្ខុស៍គ្យាល់ថាជារូបិយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ របស់មិនមែនរូបិយ
ភិក្ខុស៍គ្យាល់ថា
មិនមែនរូបិយ មិន ត្រូវអាបត្តិ

(๑០៨) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តិដែលរើសយក ដោយខ្លួនឯង៍ឬ
បើគេឲ្យរើសយកនូវរូបិយដែលធ្លាក់ចុះ ក្នុងអាពមក្តី ក្នុងលំនៅរបស់
ខ្លួនក្តីដោយគិតថា រូបិយនេះរបស់អ្នកណា អ្នកនោះនឹងនាំយកទៅចុះ
ដល់កិត្តិគត ដល់កិត្តិជាខាងដើមបញ្ចិ

សិក្ខាបទទី៨២២ ៗ

តវិមស៌ក្ដាបទំ

(០០៤) នេះ មានកោះ មន្ទែរ មន្ទេរ មាន្ទេកា រួសរយុ ជេឌព្រ អយុឧត្តហ៊ាំយទៅ មារពេ ៤ ខេត ទោ បន សមយោន ជព្វក្តិយា ភិក្ខុ ជានប្បការត់ ್ಕೊಂಡುಳುಬುಟ್ಟು ಕಾಕುದ್ದಿಶ್ವ ಎ ದರ್ಶಬ್ ಶಜ್ಬಿಗಿದಾ<u>ಶ</u>್ ខ្លួយ វិទា ខេត្ត គេ ខំ ហំ សាម សមណា សគា្-បុគ្គិយា នានឲ្យការកាំ រូបំយស់ពេហារំ សមាចផ្ចឹងច្រុំ សេយុទ្រាចិ គិចាំ គាមគោត់នោត់ ។ អស្សេសុំ ကော န်က္က နေလံ့ မင္လာျပႆ ရင္ကျယည္ဆင့္ စီယည္ဆင့ វិទា ខេត្តាធំ ។ យេ គេ ភិក្ខុ អព្យឹទ្ធា ។ មេ ។ គេ နေ႕ျပာရဲ့ ခ်ဳပာရဲ့ ကြေးငန့် ကေးဗံ ဟို ဆာမ အချည်လာ ន្ទំ ស្លេខជាសារ ខ្លែលមុំ មេសារ មានជ្ជីឡាមី-ត្ ។ អេ៩លោ គេ ភក្តុ ភក់គោ ៧នមន្តុំ អាពេចេសុំ ។ ហេយារំ សេខាបជួយនិ ។ សច្ចុំ គកវានិ ។ វិកាហិ ពុខ្សោ កកក់ តាខំ ហំ លាម តុខ្លេ មោឃបុរិសា

សិក្ខាបទទី ៤

[๑០៩] សម័យនោះ ព្រះសមុទ្ធដ៏ទ្រង់យស ទ្រង់គង់ក្នុងភារាម ដេតពន ជាវបស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯន៍ ពួកភិក្ខុធពុគ្គិយប្រពិត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកសមណ:៣ភូនថៅ ពែះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមថេនីង៍ ប្រព័ត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការ ផ្សេងៗ ដូចជាពួក គ្រិហស្អកបរិកោគនូវកាម ខេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយជានព្ មនុស្សទាំង៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ហើយ។ ភិក្ខុទាំង៍ឡាយ ណាសានសេចក្តី ជាថ្នាតិច ។ ចេ ។ កិត្តទាំងឡាយនោះវមែងពោល ទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកគិត្តធព្វគ្គិយមិនសមន៍ង៍ប្រព័ត្តទិញ ដូវដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ខេ ។ ខេបកិត្តភាំងនោះនាំគ្នាក្រាបទូល ំ. លើវន្ទុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលស្លូវថា ម្នាល កិត្តទាំងឡាយ ពុថាពួកអ្នកប្រែត្រិត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ពិតមែនឬ េ ។ កិត្តពំង៍ ឡាយ កាបទូលថា សូម ទ្រង់ ពែះមេត្តា (ច្រុស ។ សម្ដេចព្រះសមុទ្ធដ៏មានព្រះកាគ់(ទង់តិះដៀល *ការនោះពិតមែន* ថា នៃមោឃបុរសទាំងឡាយ ពួកអ្នកមិនសមបើនឹងប្រព័ត្តទិញជួរ

វិនយបិដាពេ មហាវិកង្គោ

សានឲ្យការកាំ រូចិយសំរោញ សេសចម្លិស្ស៩ នេះ សោយពុំសា អប្បសញ្ជាន់ វា បសានាយ បសញ្ជាន់ វា អិយ្យាភាវាយ ។ បេ ។ រៅញ្ចា បន ភិក្ខាវ ៩ទំ សិក្ខាបន់ ខុខ្ចិសេយ្យ៩ យោ បន ភិក្ខាវ និស្សក្តិយ៉ សាន់ត្តិយន្តិ ។

ក្រុំ ។ សមាបជ្ឈេញាតិ កាតេខ កាត់ ចេញបេតិ

កើត្តិ ។ សមាបជ្ឈេញាតិ កាតេខ កាត់ ចេញបេតិ

កុខ្លំ ។ សមាបជ្ឈេញាតិ កាតេខ កាត់ ចេញបេតិ

វិទយបិជិត មហាវិភង្គ

ដោយរូបិយមានប្រការផ្សេង។ ដូច្នោះទេ នៃមោឃបុរសទាំងទ្បាយ អំពើ ដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជិះថ្វាដល់ពួកបុគ្គលដែលមិនទាន់ជែះថ្វា នោះទេ ឬមួយនាំពួកអ្នកដែលជែះថ្វាហើយ ឲ្យវិងវិតតែជែះថ្វាទ្បើងមិន បានទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវ សិក្ខាបទនេះយាងនេះថា កិត្តណាមួយប្រព័ត្តទិញដូរដោយរូបិយ មាន ប្រការផ្សេង ។ ត្រដែលទិញមកនោះជានិស្សគ្គិយ កិត្តនោះត្រាវអាបត្តិ បានត្រូប ។

(๑๑๐) តែង៍ពាក្យថា ភិក្ខុណា មួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១
នៃជាពជិកកណ្តរួចហើយ ។ មាស ប្រាក់ដែលធ្វើសំរេចជារួចហើយក្តី មិន
ទាន់បានធ្វើជារូបក្តី ធ្វើខ្វះមិនបានធ្វើខ្វះក្តី ហៅថា រូបិយមាន ប្រការដ្យេងៗ។
រូបិយដែលគេធ្វើស ម្រាប់ពាក់លើក្បាលក្តី ពាក់ព្ធដឹកក្តី ពាក់នឹងដៃក្តី ពាក់
នឹងដើងក្តី ពាក់នឹងចង្កេះក្តី ហៅថា រូបិយធ្វើសំរេចហើយ ។ រូបិយដែល
នៅជាដុំ ហៅថា រូបិយគេមិនទាន់ធ្វើសំរេច ។ រូបិយដែលធ្វើសំរេច
ជារូបនឹងមិនទាន់ធ្វើសំរេចជារូបទាំងពីរយ៉ាងនេះ ហៅថា រូបិយគេបាន
ធ្វើខ្វះមិនបានធ្វើខ្វះ ។ មាសក្តី កហ្វាបណៈក្តី មាសកធ្វើដោយជាតិ
ហោហៈក្តី មាសកធ្វើដោយឈើក្តី មាសកធ្វើដោយជំរុក្ខនៅចាយវយៈប្រទិស
ហៅថា រូបិយ ។ ពាក្យថា ប្រព្រឹត្ត សេចក្តីថា កិត្តទិញដូរនូវរូបិយ
ហៅថា រូបិយ ។ ពាក្យថា ប្រព្រឹត្ត សេចក្តីថា កិត្តទិញដូរនូវរូបិយ

និស្សត្តិយកណ្ដេ កោសិយវិគ្គស្ស នវិមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

ជំសុក្រ្ទ័យ ហោត៌⁽⁰⁾ ។ ភាគេ អភាគំ **ខេ**តាមេតិ និស្សគ្និយំ យោគ៌ $^{(b)}$ ។ ភាពនេះ ភាគាគ់ ខេតាមេស៊ និស្សត្តិយំ មេហត់ $^{(m)}$ ។ អភាគេន គាត់ ខេតាមេតំ န်းများကိုယ် ပေးကျွန်း $(^{L})$ ၅ မကျားရေး မကားကို ပေးကားပေးကို နေလျှဉ်တို့ ကေးကို $^{(k)}$ ာ မကားကနေ ကေးကက် ပေးကာ-ဖော် ဖို့ ညီညီကိုယ် ကောင်္ခ $^{(5)}$ ာ အေရာကအေန အေရိ ខេតាខេត្ត ដំសុស្ត្រិយំ ហេតុ ំ^(៧) ។ ភាគាគេ អេភ**ទំ** ខេតាខេតិ និស្សត្ត៍យំ ហោត់^(៨) ។ **ភាភាភា**ភេន ကေးရက္ကေတာ့ အေလးကို အေလးကိုက် အေလးကို အေလးကိ សង្ឃមជោ និស្សជ្ជិតឲ្ំ ។ ៧វិញ ខន ភិក្ខាប់

e....d និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ សព្វត្ថ ភាគតំ ។

ដែលធ្វើសំរេច ហើយ ដោយរួចិយដែលធ្វើសំរេច ហើយ រូបិយនោះជា និស្សគ្គិយ ។ កិត្តទិញដូរនូវរូបិយដែលគេមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ ដោយ រួបិយដែលគេធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវ រួចិយដែលធ្វើសំរេច ហើយៗ៖ មិនទាន់ធ្វើសំរេច ហើយៗ៖ ដោយរួចិយដែល ធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិសុគ្គ្រិយ ។ ភិក្ខុខិញដូវនូវរូបិយដែលធ្វើ ស់ច្រេហើយ ដោយរូបិយដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជា និស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូវនូវរូបិយដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេច ហើយ ដោយរុបិយ ដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិសុក្រ្តិយ ។ ភិក្ខុខិញដូរនូវ រូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយខ្លះ មិនទាន់ធ្វើសំរេចខ្លះ ដោយរូបិយដែលមិន **ភាន់ធ្វើសំរេច ហើយ រូបិយនោះជានិសុក្រ្គិយ ។ ភិក្ខុ ខិញ ជួរន្ទវរបិយដែល** គេធ្វើសំរេចហើយ ដោយរួចិយដែលគេធ្វើសំរេចហើយ១៖ មិនទាន់ធ្វើ សំរេចហើយខ្វះ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុ ិញដូរនូវរូបិយដែលមិន **ទាន់ធ្វើសំរេច** ដោយរូប្ទិយដែលធ្វើសំរេចហើយ 🤋 និងមិនទាន់ធ្វើសំរេច **្ទះ** រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុ ិញដូរនូវរូបិយដែលធ្វើសំរេច ហើយ ១**ះ** ទិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយខ្វះ ដោយប្រើយដែលធ្វើសំរេចហើយខ្វះ មិនទាន់ ធ្វើសំរេច ហើយខ្វះ រូបិយ នោះជានិស្សគ្គិយ ។ រូបិយដែលជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុគប្បីលះក្នុងទឹកណ្ដាលនៃសង្ឃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

និស្សជួតត្វ ។ តេន កិត្តាភា សង្ឃំ «បស<u>ស័</u>មិត្តា នុក្ខដំក់ និស័និត្វា អញ្ជល់ បក្កហេត្វា ឯវមស្ប វេចជ័យោ អញ់ ភឌ្គេ ជាឧច្បត្តាក់ រូចិយស់វេយារំ សមាជជ្ជុំ ៩៩ គេ ខ្ទុស្សីទ័ណ្ឌ មុសស សគ្គីសារិ ជំស្ប្រជាមិតិ ។ ជំស្ប្រ្ជិត្តា អាបត្តិ នេសេតញ្ហា ។ ព្យុន្តេន ក់ក្នុង ខេដ្តលេខ អាចត្តិ ខដក្តុហេតុញ្ហា ។ ស េខ តត្ត អកច្តុំ អាវាម៌ កោ វា ជ្ញាស កោ រ សា វត្តព្វា អាវុសោ ៩៩ ជានាហ៊ុនិ។ សចេ សោ ភណៈតំ ឥម៌នា គាំ អាហាយៃត្តតំ ។ ឧ វឌ្ឍា ៩៩ ។ ៩៩ ។ អស្សន្ទិ ។ ភេទ្បិ្ធិ អាចិត្តិតឲ្យំ សប្ប៊ី ។ គេលំ ។ មជុំ ។ ដាណិត់ វា ។ ស ខេ សា តេខ មជិឌ្ឌេត្វា ភាម្បីយំ អាមារតិ រូមិយ ខេតាខគាំ ឋ ខេត្តា ស ព្យេះ ខេត្តញ៉ូតេត្វំ ។ រៅញ្ចេត់ លភេ៩ ឥច្ចេត់ ក្មេសបំ នោ ខេ ល-គេ៥ សោ វត្តញោ អាវុសោ ឥម៌ ជច្ចេីស៊ីតិ ។ សចេ សោ ជច្ចេន៌ ឥច្ចេនំ កុសលំ នោ បា

ផ្គុំករិយម កង្គព្វិយនរិ

ភិត្ត្តម្បីលះយាង៍នេះឯង ។ ភិត្ត្តនោះគប្បីចូលទៅវកសង្ឃហើយពាកចិព្ ទៀតស្វាម្ខាត៍ ថ្វាយបង្គំថ្នា ខានៃកិត្តថាសំខាំងឡាយ ហើយអង្គ័យ (ចរហាត៍ ផ្គង់អញ្ជល់ពោលយ៉ាងនេះ (និងសង្ឃ) ថា បពិត្រៃព្រះសង្ឃជ៉ាំចំរើន ១ំជា អ្នក ប្រព័ត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេង ។ រូបិយវត្តរបស់ខ្ញុំនេះជា និស្សគ្គិយ ១ សូមលះនូវរូបិយវត្តនេះដល់សង្ឃ ។ លុះលះស្រេចហើយគប្បី សំដៃង៍អាបត្តិចេញ ។ ភិត្តអ្នកធ្លាសអង់អាចគប្បីទទួលសំដៃង៍អាបត្តិ ។ បើញោមវត្ត ឬឧច្ចាសកមកក្នុងទីនោះ កិត្តទាំងទ្បាយគប្បីពោលនឹងគេថា អាវុសោ អ្នកចូរដ៏ង៍នូវរូបិយវត្តនេះចុះ ។ បើគេពោលថា ពួកលោកម្ចាស់ ត្រវការឲ្យខ្ញុំនាំយកវត្តអ៊ុមកដោយរូបិយវត្តនេះ ។ ភក្ខុទាំងឡាយមិនគប្បី ពោលថា អ្នកចូរនាំយកនូវវត្តនេះបុរបស់នេះមកឲ្យើយ ។ គប្បីក្រប់តែ របស់ដែលគារ គឺជាសប្បិប្បយ៌ង ឬ៖ កឃ្មុំ ឬស្ការអំពៅក៏បាន ។ បើគេផ្លាស់ ប្តូរដោយរូបិយវត្តនោះ ហើយនាំយករបស់ដែលគួរមក ភិក្ខុទាំងពុង្គម្បី បរិភោគបាន វៀវលែងតែកិត្តអ្នកទិញដូវដោយរូបិយចេញ ។ បើកិត្តបាន វបស់គ្លួរយ៉ាង៍នេះ នេះជាការល្អ មើមិនបានទេ គហ្វីពោលទំងែគេថា អាវុសោ អ្នកចូរចោលនូវរូបិយវត្តនេះទៅ ។ បើគេចោលទៅ នេះជាការល្អ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទស្យុ រូបិយដឌូកសម្មតិ

ជាឡើត បញ្ហាស្ត្រីហ្ សមញ្ជាកាតា កិត្តាប្រិយជឡូកោ សម្មត្តិឥញ្ជា យោ ជ ជន្ទាក់ត់ កម្មេយ្យ ឧ ខោសាក់ត់ កម្តេញ ខ មោសអង្គ អូគេលា ខ មូលម្ ៩ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ភិក្ខាវេ សម្មរ្និតក្ខោ ។ ១ឋម ភិក្ខា យាខិតក្ខោ ។ លាច្នាំ មន្ទ្រីខ ង្ខំ ង និង នេះ នេះ នេះ က္သားမႈက္မႈ မုဏာန ၊ ေနာင္ရ မၽို့ ယန္ សជ្ឃស្បី ឧឌ័យស់ មធ្លើ មុនធាន មូ ខែ៣-ដង្គុំ សត្ទដ្ឋារ ១ស ញន្ទំ រ សុឈាត់ គេ មទើ ភព្រឿ ភព្រឿ មុខឃឹត្ មួយ វិត្តាយដងឹម ភាតិចិន្ត រ ៣ភាបិលភាទ ខេន្ មុខិសិឧភាពិ န္မမ္းသ န်ာ့ကာၕဆီမေနာါ ရခ်န္တ (၅) မွဲလာနှာါ ယောက္ \mathfrak{L} က္ခွာမွာ ေကောက္ေကာ္ေတာ့ က ကားေတာ့ ကေတာ့ ကားေတာ့ ကားေတာ့ ကားေတာ့ ကေတာ့ ကားေတာ့ ကားေတာ့ ကားေတာ့ ကားေတာ့ ကေတာ့ ကေ ស ខ្មែន ឥត្ត្ហាមោ ភិក្តុ រ៉ូប៉យជឌូកោ ។ ១មទាំ សង់ស្រ្គា តុណា ។ ឯ) មេតំ ភាហេម៉ូតំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសំយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ការសន្មគឺភិក្ខុឲ្យដាអ្នកបោលរូបិយ

បើគេមិនចោលទេ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីសន្មតភិក្ខុ (មួយរូប) ដែលប្រកប ដោយអង្គ ៩ ឲ្យជាអ្នក ចោលនូវរូបិយ គឺភិក្ខុមិនដល់នូវធន្ទាគតិ ១ មិនដល់ ន្ទូវទោសាគតិទ មិនដល់នូវមោហាគតិទ មិនដល់នូវកយាគតិទ ជំងំនូវប្រិយ ដែលខ្លួនឲ្យនយោលន៍ង៍មិនទាន់យោល ១ ។ ម្នាលកិក្ខុទាំងីឡាយ កិក្ខុគេញី សន្មនយាង៍នេះ ។ ភិក្ខុអ្នកធ្លាស ត្រវអង្វរកិក្ខុ (ជាអ្នកចោលនូវប្រើយ) ជាមុន ។ ភិក្ខុអ្នកគ្នាសអង់អាចលុះអង្វររួច ហើយ ត្រវៀបកាសសង្ឃឲ្យដឹង ដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃបូរស្លាប់ខ្ញុំ បើសម្មតិកម្មនេះ មានកាលដ៏គួរដល់សង្ឃលើយសោត សង្ឃគប្បីសន្មតកិត្តឈ្មោះនេះឲ្យជា អ្នកចោលនូវរូបិយ ។ នេះជាវាចាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃជាប ។ បត់ត្រៃព្រះ សង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្ដាច់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតនូវភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នក ចោលនូវរប័យ ។ ការសន្មតិកិត្តឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចោលនូវរប័យ គួរ ដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា សូមលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះសៀមនៅ មិនគូដេល់លោកដ៏មានអាយុអង្គ្គណា **លេក**ដ៏មានអាយុអង្គនោះ ពោលទ្បើង ។ កិត្តឈ្មោះនេះសង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយ លើយ ។ សម្មតិកម្មនេះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃទើបស្វេម នៅ ។ ខ្ញុំសូមហំទុកនូវសម្មតិកម្មនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

វិនយប៌ជីពេ មហាវិភង្គោ

នេះ ភេតិនេះ មុខ្មែរ អត្តនិះ មេខា សាខេឌពុំ រ សចេ និមិត្ត កាត្យ ខាតេត អាបត្តិ ខុក្កដស្ប ។ (១០០) រូបិយេ រូបិយសញ្ញាំ រូបិយំ ខេតាមេតិ ជំស្បត្តិយំ ខាច់ត្តិយំ ។ រូប្យេយ មេតត្រោ រូប្យេំ ខេសខេត្ត ចូក្សីយ៉ូ ស្នេខិត្តិល ឯ ខេ្មកា អវិត្តិក សញ្ញី រូបិយ៍ ខេតាខេត់ និស្បត្តិយ៍ ទាច់ត្តិយ៍ ។ អរុចិយេ រូបិយសញ្ញា រូបិយ៌ ខេតាបេតិ ជំស្បូត្តិយំ ទាខ៌ត្តិយំ ។ អរុខិយេ វេមត់កោ រុខិយំ ខេតាខេត់ ភ្នំក្សាភ្នំយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អរុច្យៃ អរុច្យសត្តា រុចិយ៍ ខេតាខេត់ និស្បត្តិយ៍ ទាច់ត្លិយ៍ ។ អរុចិយេ រំព្ធល្មាំ អាត្ត នយ្ដក្សា ឯ អរិត្ត្រា រុងខ្មែរ ಕುದ್ಮ ಜಿಲ್ಲ ಇಗ್ದುಂಗಾ ಕ್ಟು ಗಾದ್ಮ ಕಲುದ್ಲಿ ನ (០០៤) អភាបត្តី ខុម្មន្តកាស្បា អាធិតាម្នឹកស្បាត់។

ស្សមសំព្ហាបទ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដាក មហាវិភង្គ

ភិត្តដែលសង្ឃសន្មតនោះ កុំគប្បីកំណត់ទីហើយចោលនូវប្រិយនោះ ។ បើភិត្តនោះកំណត់ទីហើយចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(១១១) រូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាវុបិយមែន ហើយទិញដូវនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិសុគ្គ្រិយ កិក្ខនោះ ត្រាវអាបត្តិល្អបត្តិយ។ រូបិយ កិត្តសង្ស័យ ហើយទិញដូវនូវរូមិយ រូមិយនោះជានិស្យគ្គិយ ភិក្ខុនោះ \int តវិអាបត្តិ ចាប់ត្តិយ ។ រូប៉យ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនរូប៉យ ហើយទិញដូវនូវរូប៉យ រូបិយនោះជានិសុគ្គ្រិយ កិត្តនោះ ត្រាវកាបត្តិបុរាចិត្តិយ ។ មិនមែនរូបិយ ភិត្តសំគាល់ចាំរុប្វិយ ហើយទិញដូរនូវរុប្វិយ រុប្វ័យនោះជានិស្យុគ្គិយ ភិក្ខុនោះ(តវអាបត្តិលុខត្តិយ ។ មិនមែនរូបិយ ភិក្ខុសង៌្យ័យ ហើយទិញ ដូរនូវរូប័យ រូប័យនោះដានិសុទ្រ័យ កិត្តនោះ ត្រាវអាបត្តបាបិត្តិយ ។ មែនរូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនរូបិយ ហើយទិញដូវនូវរូបិយ រូបិយនោះ ជានិសុទ្រិយ ភិក្ខុ នោះ ត្រូវអាបត្តិច្បាប់ត្តិយ ។ មិនមែនប្រើយ ភិក្ខុសគាល់ ចារូបិយ ត្រាអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរូបិយ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រាវ អាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរូបិយ កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនរូបិយ មិន ត្រា អាបត្តិ ។

(១១៤) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តគត និធិកិត្តជាខាងដើមបញ្ជាតិ ។ សិក្ខាបមុខឹងចប់ ។

ទសមស៌ក្ដាបទំ

(០០៣) ទេខ សមយេខ ពុខ្វោ កក្ក សាវគ្គិយ៍ រូស្នាខេ មេខានុត្តសាទ្ធមា មេខាន ទោ ជន មានលេខ មាល់ទាំ ១០៩ថោ មខារិ មុន្តោ បង្ហោ ហោតិ ប៉ាកែកញ្ញុំ កាត់ ។ សោ បដល់លោត់កោធំ សផ្សាដ់ ការិត្យ សុធ្យំ សុបាំកម្ម-មន្ត អនិត្ត ខារត្ត ត មុខសេ មុខសេខ ត្រៀបខេម្ម a လ မါ့ ရ ရ ေန႔ ရွာ ရွာ ေလ လ လ လ က က ရ ရ ရ ရ ရွာ ရ សត្យបង្គោ គេជេជសន្ត្រ និជសន្ត្រីទិស្វា អាយស្ម័ន្តិ និត្ត មាយនៃ មានព្រះ គាន់ព្រះ សេខា នាំពិញ អាវុសោ សម័្យឌ្^(®) ឧទេហ៍ ខេ ១៩៩៧និ ១ ៩៩៣១ សារុសេឌ្ ត សសាវុទា ព្យង្ឌ្ឌ ត លិប់វែសឌ្ អេសាស៊ា ។ អេ៩ ទោ សោ ស ស ស ស អ្យាជី សុប្ថិត្យ បរិញ្ជាជាតាម អកសស់ ។ បរិញ្ជាជាតា តំ បរិត្វាជាតំ ឯតឧវេជាចុំ សុខ្លុក ទោ ត្យាយំ អាវុសោ

[•] ធ. សង្ឃដី ។

សិក្ខាបទទី ๑០

(១១៣) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានយស (ទិជគង់ក្នុងីអាកាម ដេតពន របស់អនាថបណ្ណិកសេដ្ឋី ជិតក្រង់សាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ព្រះឧប-ទន្ទដ៏មាន៣យុជាបុត្តនៃសត្យ ប្រសបធ្វើបីវេកម្ម ។ ឧបនន្ទុកក្ខនោះយក កំណាត់សម្ពត់ចាស់ ។ ទៅធ្វើជាសង្ឃាដិ ធ្វើកិច្ច[ជួលក់គក់ចោក<u>ល</u>ួលើយ យកមកដណ្តប់ ។ គ្រានោះឯង៍ បរិព្វាជកម្នាក់ដណ្តប់សម្ពត់ដ៏មានដម្ងៃ ្រើនហើយចូលទៅវកឧបនន្ទសក្សបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ¢ាននិយាយនឹងឧបនន្ទូសក្យបុត្តដ៏មានអាយុយ៉ាង៍នេះថា <u>មា</u>លអាវុសោ សង្ឃដិរបស់លោកនេះល្អមែន លោកចូរបួរនឹងសម្ពត់របស់យើងចុះ ។ ឧបនន្ទុកិក្ខនិយាយតបថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកចូរដ៏ង៍ចុះ (អ្នកមើលសិន)។ បរិព្វាជកនិយាយថា អ៊េ អាវុសោ យេង៍ដឹង ។ ឧបនន្តភិក្ខុបានឲ្យនូវ សង្ឃដំនោះដោយវាចាថា ហ៊ី អាវុសោ ។ បរិព្វាជកនោះទើបដណ្ដប ន្ទវសង្ឃាដិនោះ ហើយបានទៅកាន់អាពមរបស់បរិព្វាជក ។ បរិព្វាជក ទាំងឡាយបាននិយាយ៣ក្យនេះនឹងបរិព្វាដកនោះថា ម្នាលអាវុសោ

វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

សង្ឃាដ់ កុ តោ នយា លទ្ធានិ ។ នេជ មេ អាវុសោ ចដេល ចវ៉ាខ្លែតាន៌⁽⁰⁾ ។ ភាគិសាចិ ត្យាចំ អាវុសោ សម្បាដ៏ ភាំស្បាត់ សោ យៅ ភេ ១ដោ វេហេតិ ។ អ៩ទោ សោ មកិព្វាជាតោ សម្ងុំ ទោ ច្ចេំ និង ស្រុំ សង្គ្រាំ សង្គ្រាំ សង្គ្រាំ អុស្សាំ មោ លោះ ១ ១៩៦ មេខ ខេត្ត និព្ធប្រើ មាននៅពីខ្មែរ ខេត្តពិធានា មា-ល្កាំខ្ញុំ ៩០០ខ្ញុំ មាមរៀលខ្ញុំ វានេឌប្រេត ស្ទាំ ខេ ស់ស្រា មនុស្ស ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត អាវុសោ មហា វុត្តោ ជាខាចាំ អាវុសោត់ ឧបាំ ឧស្សាម៉ឺត់ ។ អ៩ទោ សោ មាំព្យាដគោ ជដ្បាយត៍ စီယ**က်** ဒေါ်လေးမေတို့ ကိုတ်စ်^(၆) မို့ ကိုတ်နေဌာ ဒီဈနီးမက်နေဌာ ខេត់^(m) 🧺 ខែ១ ខេញ្ជិតោ ខេញ្ជិតក្បួ ១ ឧក្សាត់គំ។ អស្បេសុំ ទោ ភិត្ត្ នក ្ប បរិទ្វាជភាស្ប ឧជ្ឈ-ជា នា នេះ មេ គ្រង់នានេរូ ជា នេះ នេះ នេះ

សព្វត្ថ បរិវត្តិភាតិ ទិស្សតិ ។ ៤ និហិបិ នំ គឺហិស្សតិ ឯត្ថ នន្ទឹ នាមត្ថេ និយាតោ ។ គឺហិបិ នាម គឺហិស្សាតិ វុត្តិ ហោតីតិ តព្វឈ្ណុនា ។ ๓ ន. ម. ទេន្គិ ។

វិនយចិដក មហាវិភង្គ

សង្ឃាដិរបស់អ្នកនេះលួមែន អ្នកបានមកអំពីទីណា ។ បរិព្វាជកនោះតប ថា ហ្វាលអាវុសោ យើងបានប្រដោយសម្ពត់របស់យើងនោះមក ។ ពុក បរិព្វាជកស្សថា ម្នាល់រាវុសោ សង្ឃាដិលេសអ្នកនេះនឹងធន់នៅប្វាន ง » នៅ ប៉ុន្តានៅ ប៉ុន្តានៅ ប៉ុន្តានៅ ប៉ុន្តានៅ ប្រសេរជាង ។ បរិញ្ជាជកនោះទើប គិតថា បរិញ្ជាជកទាំងឲ្យយច្បនយោលនូវពាក្យនោះ ជាពាក្យពិត:មន សង្ឃាជិរបស់អញនេះនឹងធន់នៅថានប៉ុន្មានថ្ងៃ សម្ពិតរបស់អញនោះឯង ប្រសើរ ទើបចូលទៅរកឧបនន្ទុសក្យបុគ្គដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ហើយក៏និយាយពាក្យនេះនឹងទូបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុគ្គថា ណ្ដើយចុះ អ្នកឲ្យយកសង្ឃាដ់របស់អ្នកទៅវិញចុះ ចូរឲ្យសម្ពតមកយើងវិញ ។ ឧបនន្ត ក់ក្លុំបុរននិយាយថា ម្នាលភាវុសោ យើងចាន ច្រុមអ្នកហើយថា អ្នកឲ្យ ជំងឺ (ចុរមើលសំន) ដូច្នេះ មិនមែនទេឬ យើងមិនឲ្យទេ ។ ឯបរិទ្ធាជក នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាបថា សូម្បីគ្រិហស្តក៏រមែង ឲ្យនូវវត្តនោះដល់គ្រិហស្ត ដែលមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយដែរ ចុះហេតុអ្វី បញ្ជីត ត្រឡាំ ង៍ក៏មិនឲ្យដល់បញ្ជីតដូចគ្នា ។ កិត្តទាំងឡា យចានឲ្យបរិញ្ជាដក နေားကောလကေး ကိုးမြေတြ ဗန္ဓးဗန္ဓာဗ်ကေတ ၅ ကိုက္ခရို ရောလာကာ

តិស្សត្តិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្យុ សិក្ខាបទវិកង្គោ

តាន់ ហិ នាម មាយស្វា ឧបនន្តោ សក្បពុត្តោ ចេះត្វាជាគោល អធ្វើ ភាយវិទ្ធាយំ អមាចជួំអ្បីតិតិ ។ អុឌ្ឍ ខេ ម្នៈ មនុស្ស វាឌ្គង្គំ មាល ខេម្សំ ឯ មានំ ឃ្នាំ ខានទំ ត្រៀនយោប មានុំ មការ្យុំ សមាបដ្ឋាទិ ។ សច្ចុំ កក្សត់ ។ វិក ហេ ពុធ្វោ កស្ស ស្នា ស្នា ស្នា ស្នាស្សាស្ត្រ ស្នាស្ត្រ ស្ត្រ ស្ត្ សន្ទឹ គេយៈគ្រៃលំ សមាបដ្តិស្បស់ នេះ មោយហុំស អប្បុភៈឡោខំ វា បភាទាយ បភាញ្ជាខំ វា ភិយ្យ-ភាវាយ ១ មេ ១ សាសា្វ មន គិគ្នាប់ អំចំ អាំក្សាមខំ ។ ទ្ទុំ អេយ្យា៩ យោ ខន ភិត្តុ នានឲ្យការកាំ កាយ-វិត្តាយ៍ សមាបជួយ្យ និស្បត្តិយ៍ ខាច់គ្លិយត្តិ ។ (၈၈၆) យោ ខភាតិ យោ យាធិសោ ។ ខេ។ ភិទ្ធាតិ ១ ខេ ។ មហំ ឥមស្មឹ អន្តេ អភិប្បោត ក់ត្តាតិ ។ ខានព្យុកាក់ នាម ចំពេចណ្ឌទាន-ស្រេលស្នក្ខិលខេត្តខ្លែខេត្តបន្ទិក្ខាប អន្តមសោ

ត៌ស្បត្តិយកណ្ដ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សិក្ខាបទវិភង្គ

្សានសេចក្តី ជ្រាញ់តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុពង៍ទុក្សនោះកំពោលទោស ត់ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ១បននូសក្យបុត្តដ៏មានកាយុ មិនគូរន៍ង៍ប្រែព័ត្ត **ិ**ញដូរបេសមួយអន្លើដោយបរិព្វាជកទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះកំនាំគ្នា ក្រាបទូល ដំណើរនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គតាស់ស្លាច់ ទ្ឋបនន្ទ ព្ទថាអ្នកឯង ប្រព័ត្តទិញដូររបស់មួយអន្លើដោយបរិព្វាជក ពិតមែនឬ ។ ន្ σ បនន្ទុកិត្ត្ σ កាបទ្ទូលថា សូម ទ្រង់ σ នេះមត្តា σ ្រេស ការនោះពិតមែន ។ សម្ដេចព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯង៍ មិនគួរនឹងប្រព្រឹត្តទិញដូររបស់មួយអន្វើដោះឃប់វិញជកទេ នៃមោឃបុរស หเต็โนเงนุกเต็เละ ยัลโยลล์ ឲ្យ ជិះ ថ្វា นเง่งลูเงโนเงษ์ลดาล่ นะ ថ្ងាទេ ឬមួយនាំបុគ្គលដែលជែះថ្នាហើយ ឲ្យវឹងវិតតែជែះថ្នាឡើងមិនបាន ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវ λ ក្ខាបទនេះយាងនេះថា $\hat{\pi}_{\hat{p}}$ ណាមួយ $\left[\hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \right]$ ដូវបេសមាន $\left[\hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \hat{\sigma}_{\hat{p}} \right]$ ផ្សេង ។ របស់នោះជានិស្សគ្គិយ កក្ខនោះ ត្រូវអាបត្តិហុចត្តិយ

(១១៤) ត្រឹង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ ទី១ នៃជារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ បរិក្ខារទាំងឡាយ គឺចីវរចិណ្ឌជាត សុខាសុនៈនឹងគិណុនហ្វូចួយគេសដូចវិត្តារទាំងឡាយ ដោយហោចទៅ

វិតយបិជិព មហេវិកង្កោ

ជញ្ឈង្សាញ្ញាត្ត ឧត្តមដុំត្ត ឧស្សមស្ត្រិត្ត ៤ មកបារៈ វិទ្ធាល៍ សមាបជ្ឈេញគំ ឥមិល ឥឌ្ មេហ៍ ឥឌ្ឍា នទំ អាហា នចំខា នចំ ចជិឌ្គេហំ $^{(a)}$ នទំខា នទំ ខេតាបេហ៊ីតិ អជ្ឈាចតើ អាបត្តិ ធុក្សដុស្ស យេតោ ന്നയ്ക്കു നേക് ദ്രൂക്കു $^{(b)}$ കുട്ടെ കവ്വാ വന-និងខ្ពុំ ពាមហ៊្វា មន្ទីទេ សង្គង់ ក្ទុមវិទ្ធិយុ សេខន្ទិ ច្ចាញ់ជួំ៩0 ្មខ្សាសា ្រ ឧសាសារ ប្រជាសាសា ្រ ស់កា ្ បន ភិក្ខាប និស្សជ្ឈិតព្ំ ១ បេ ១ មហំ កធ្លេ ជាជព្យការគាំ កាយក្លៃយំ សមាបដ្លឹ ឥជំ មេ ធ្មាស្ត្រិញ មុសល្ខ មាល្ខា មាល្ខា មាល ។ ឧឧយៀទ្ ឯឧឯ ឧឧយៀទំ ឯឧឯ មក្សា ឧៀ្ទិ ។

បែកស្ត្រាំយក យាក្តីយក បេកស្ត្រិច មេត្តិប្រភព កាន់ដោយ យក្ត្រិយក ខ មេត្តិបា

[🏿] សព្វត្ថ បរិវត្តេហ៍តិ ទិស្សតិ ។ ៤ ឡ. ម. យុពោ កយិតញ្ចូ ហៅតិ វ័ក្កយិតញ្ចូ ។

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

សូម្បីតែដុំនៃលំអិត $^{(a)}$ សូម្បីលេសរន់ សូម្បីអម្បាះវង្គដើង ι ហៅថា វត្តមាន ប្រការធៀត។ ។ ពាក្យចា ប្រព្រឹត្តទិញដូរ សេចក្ដីថា ភិក្ខាពេល ពាក្យមិនសមគួរថា អ្នកចូរឲ្យនូវវត្តខេះ^(៤) ដោយរបស់នេះចុះ អ្នកចូរនា យកវិត្តនេះដោយបេសនេះចុះ អក្ចរូបរវិត្តនេះ ដោយបេសនេះចុះ អក ច្សទិញនូវវត្តៈនេះ ដោយរបស់នេះចុះ ត្រាវែកបត្តិទុក្ខដ កាលណាបើភិក្ខុធ្វើ *[ទព្យរបស់*ៗខឲ្យតាំងនៅក្នុងដែនៃអ្នកដទៃ ធ្វើ*(*ទព្យរបស់អ្នកដទៃឲ្យមក តាំងនៅក្នុងដែរបស់ខ្លួនវិញ ហៅថា ធិញ ហៅថា លក់ ៤៣ជ្រែលភិក្ខុធិញ លក់នោះជានិស្យុគ្គិយ កិក្ខុគប្បីលះដល់សង្ឃ ឬដល់គណ ឬដល់បុគ្គល ្តី ភាទ ១ មាលត់កូទាំង ព្យាយ ភិក្ខុគហ្វីលះយាងនេះ ១ បេ ១ បពិ ត្រ ពែះសង្ឃដ៏ចំរើន ១ំប្រព័ត្តទិញដូវនូវទៃព្យមានប្រការផ្សេងៗ ទ្រព្យ របស់ខ្ញុំនេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះ ទេព្យនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃ គហ្វីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគហ្វីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យ ដល់ លេកដ៏មានអាយុ ៗ

និស្សត្តិយកណ្ដេ កោសិយវគ្គស្ស «សមសិក្ខាប«ស្បុ អនាបត្តិវារោ

ទាខ់ត្លំយំ ។ កាយក្ដៃលេ ឧកលើក្ដាយសញ្ជាំ និស្សក្ដិយំ ទាខ់ត្តំយំ ។ ឧកលើក្ដាលេ កាយក្ដែលសញ្ជាំ
អាមត្តិ ខុត្គដស្ស ។ ឧកលើក្ដាលេ វេមត់កោ អាមត្តិ
ឧុក្គដស្ស ។ ឧកលើក្ដាលេ ឧកលើក្ដាលសញ្ជាំ
អនាមត្តិ ។

(០០៦) អលបត្តិ អក្សំ បុព្វតិ កប្បិយការកស្បី អាចិត្តិតំ ៩៤ អម្លាក់ អគ្គិ អម្លាក់ពា ៩មិល ច ៩មិល ច អគ្គោត់ ភណត់ ខុម្មត្ថកស្ប អាជិកម្និ-កស្បាត់ ។

> ទសមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។ កោសិយវិគ្គោ ទុតិយោ ។

និស្សគ្គិយពណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ដែលខ្លួនទិញដូរ ខ្ពៃព្រនោះជានិស្បត្តិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ខ្ពៃព្រដែលខ្លួនទិញដូរ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែន ខ្ពៃព្រទិញដូរវិញ ខ្ពព្រះនោះជានិស្បត្តិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែន ខ្ពែព្រះជួរវិញ ខ្ពព្រះនោះជានិស្បត្តិយ ភិក្ខុសំគាល់ថា ខ្ពែព្រះញាដូរវិញ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដ ។ ភិក្ខុស៍ ឬយ ភិត្តិសំគាល់ថា ខ្ពែព្រះញាដូរវិញ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដ ។ ភិក្ខុស៍ ឬយ ភិន្តិសំគាល់ថា ខ្ពែព្រះញាដូរ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដ ។ ខ្ពព្រដែលខ្លួនមិន បាន ខ្ពាដូរ ភិក្ខុសំគាល់ថា ខ្ពៃព្រះខ្ពំព្រះ ទិវិសាបត្តិខុត្តដ ។ ខ្ពព្រដែលខ្លួនមិន បាន ខិញដូរ ភិត្តិសំគាល់ថា ខ្ពាមិនបាន ខិញដូរ មិន ត្រូវអាបត្តិ ។

(๑๑៦) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែល គ្រាន់តែសួរដម្ងៃ ដល់ភិក្ខុ ដែល ប្រាប់ដល់កញ្ជិយការក ដល់ភិក្ខុដែលពោលថា ខ្ពៃព្រះរបស់ យើងមាន យើងត្រូវការដោយ ខ្ពៃព្រះរផងនេះផង ដល់ភិក្ខុធត ដល់ភិក្ខុ ជាទាងដើមបញ្ជាតិ ។

> សិក្ខាបទទី ១០ ០បំ ។ ពោសិយវត្តទី ៤ ០បំ ។

វិសបរបិដពេ មហាវិកង្គោ

នស្បូន្ទាន់

គោស់យា សុខ្លូខ្លេភាតា ឧត្វស្បានិនិសីឧនំ ខ្វេច លោមានិ ឧក្តស្នោ ឧភោ នានប្បការកាត់។

វិនយចិជិក មហាវិភង្គ

ទំនួននៃសិក្ខាបទក្នុងកោសិយវគ្គនោះ គឺ "

កិត្តធ្វើសន្ត័តដោយរោមចៀមលាយសូត្រ ១ កិត្តធ្វើសន្ត័ត ដោយរោមចៀមឡៅសុទ្ធ ១ កិត្តធ្វើសន្ត័តថ្មី ហើយត្រូវប្រើប្រាស់ ឡេពីកោតមកលាយ ១ កិត្តធ្វើសន្ត័តថ្មី ហើយត្រូវប្រើប្រាស់ ឲ្យបាន ៦ ឆ្នាំ ១ កិត្តធ្វើសន្ត័តស ម្រាប់ ទាប់អង្គ័យត្រូវកាត់ យកសន្ត័តបាស់មកលាយ ១ កិត្តកាន់យករោមចៀមដែល កើតធ្វើងីពាក់កណ្តាលផ្លូវ បានតែត្រឹមបី យោជន៍ ១ កិត្តិ ប្រើនាងកិត្តិនិច្យលាងដែលក់គក់រោមចៀម ១ កិត្តិទទួល ប្រើយ ១ កិត្តិលក់ទិញដោយរូបិយ ១ កិត្តិលក់ទិញផ្ទាស់ព្លូវ ដោយកហ្វិយវត្ត ១ ។

បត្តវិគ្គល្យ បឋមសិក្ខាបទំ

(១០៧) ភេខ សមយេខ ពុខ្វោ ភភក សាវត្ថិយ៍ វិហរតិ ដេ៩៤៤ អស្ថប៊្ហាំក្កក្ស អក្សេ ។ គេជ ကေ မေး မေးကျင္း အစ္တိုက္ နီးနာ့ စက္ မႈနာ សន្និចយំ ភាពេត្តិ ។ មនុស្សា ហៃវាចារិគាំ អា-ស្វាយ៉ាង ឧម្បីទំរំ នទាំពង្វ ខ្ពស់ មួយ ខ្មុំ មួយ ខ្មុំ មួន ខេទ្ចំ មនុ ញ សាម សម្យា សកាព្រុទ្ធិយា ពហ្វ បុគ្គេ សភ្នំ-ರಿದ್ದು ಜ್ವಾಸ್ಟ್ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ ಪ್ರಾಣ ಪ್ರಾಣ ಪ್ರತಿ ಪ್ರಾಣ್ಣ ಪ್ರಾಣ ಪ್ರತಿ ಪ್ರವಣ ಹುಳ್ಳಾತ್ರೆ ಕಾಕ್ಕು ಮದಯ ಭ ದಳು ಚಳ್ಳಾತ್ರಿಕ ನ ಕೀಳ್ಳಾ-က် ទោ ភិក្ខុ នេស មនុស្សាធំ ខុជ្ឈយត្តធំ ទីយត្តាធំ វិទា ខេត្តាធំ ។ យេ គេ ភិក្គា អព្យុំ ពួ ។ មេ ។ **គេ** នុឌ្ឃាយធ្លំ ទីយធ្លំ វិទា ខេត្ត កាខំ ស៊ា នាម នត្វក្កិយា ភិក្តា អនិក្រេចតំ ជាស្រ្មាធិនិ ។ អ៩ទោ នេ ភិក្តា កក់គោ ឃិតមត្តំ អារោចេសុំ ។ សច្ចុំ កាំ តែ តម ភិក្ខាប់ អភិប្រភពខ្ពុំ ជាប្រភាព ។ សច្ចុំ ភភវាពិ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី១

(១១៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានយស ៤ផ់ស មេច ឥរិយាបថក្នុងវត្តជេតវន ជារបស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋ ជិត ក្នុងសាវត្តី ៗ សម័យ នោះឯង៍ ពួកធំពុត្តិយកិត្តសន្សំចុំ ត្រទុកជា យើន ។ មនុស្សទាំង៍ ឡាយដើរទៅវិហារបានឃើញ នាំគ្នាគោលទោស តិះដៀល បង្អាបថា ពួកសមណៈជាកូនចៅរបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមថិបើ នំងីសន្សំជាត្រទុកជាច្រើនទេ សមណៈទាំងឡាយជាកូនចៅរបស់ព្រះពុទ្ធ ជាសក្យបុត្តទឹងធ្វើខ្ពុជំនួញចុស្ត្រ ថុន្ធឹងតាំង៣នផ្សាលកកាជន៍ដី ។ ភិក្ខុ က်ော်ရေဂျယာလှာနေတျက႑ျမနေလျှက်ရာဈာယ အေး ကောလကောလ အီးမြေါ့လ បន្ទះបង្អាប (ដូច្នោះ) ។ ព្ទភក្ខិណាដែលមានសេចក្តី ជ្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំង៍នោះក៏ពោលទោស តិ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកធព្វគ្គិយ-ភិត្តមិនសមបើនឹង[v]បាសអតិវេកប្[s]w។ ខណៈនោះ ភិត្តគាំង នោះក៏ក្រាបទូលរឿង៍នុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គ តាសស្លាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ ពុថាអ្នកទាំងទ្បាយ ប្រើប្រាស់អតិកេះ ច្បាត់ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទូលតបថា សូម ទង់ ព្រះមេត្តា ្រេត្

បាត្រដែលលើស គឺបាត្រដែលមិនបានវិកប្ប មិនបានអធិដ្ឋា៖ ។

វិតយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

វិកាហ៍ ពុធ្វោ កក្កា តាខំ ហ៍ នាម គុម្លេ មោឃពុរិកា អភិបក្កបន្តំ ឧបស្ប៩ ខេត់ មោឃពុរិកា
អប្បករញ្ជាំ វា បកានាយ បកឈ្លាំ វា ក៏យោ្រ
ភាវាយ ។ បេ ។ ៧វិញ បន ក៏ក្លាវ ៩មំ សិក្ខាបនំ
ឧុខ្ចិសេយ្យា៩ យោ បន ក៏ក្លា អភិបក្សាបនំ
ឧក្សាក្តិយំ ចាច់ត្តិយត្តិ ។ ៧វេញិនំ កក់តា កិក្ខាំំំ
សិក្ខាបនំ បញ្ជាត់ ហោតំ ។

ស់ សេ ឧល ឧត្តន៍ទីនទំខំ ៤ ឧត្តសា មេការី សេសាំ ឧ មារ្តន់ មេការី នេះ មេការី នេះ មេការ សេសាំ ឧ មិ មេការី នេះ មេការី នេះ មេការ្តន់ មេការ សេសាំ ឧ មិ មេការី នេះ មេការី នេះ មេការ្តន់ មេការា សេសាំ ឧ មិ មេការី នេះ មេការី នេះ មេការ្តន់ មេការា សេសាំ ឧ មិ មេការី នេះ មេការី នេះ មេការិ នេះ មេការារិ សេសាំ ឧ មិ មេការី នេះ មេការិ និះ មេការារិ នេះ មេការារិ សេសាំ ឧ មិ មេការី នេះ មេការិ និះ មេការិ និះ មេការារិ សេសាំ ឧ មិ មេការិ នេះ មេការិ និះ មេការិ នេះ មេការិ សេសាំ ឧ មិ មេការិ នេះ មេការិ និះ មេការិ នេះ មេការិ នេះ មេការិ នេះ មេការិ នេះ មេការិ និះ មេការិ នេះ មេការិ នេះ មេការិ និះ មេការិ នេះ មេការិ ន

វិនយចិជិក មហាវិកង្គ

ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ (និត់ស្សាយយស ត្រាស់តិះដៀល

បា ម្នាលមោឃបុរសព៌ង ឲ្យយ អ្នកទាំង ឲ្យយមិនគួរនឹង (បើប្រាស់

អតិក្រេច តែខេ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ ដែះថ្វាដល់

ពួកជនដែលមិន ទាន់ ជែះថ្វា ឬថា នាំឲ្យ ដែះថ្វា កែលែង ដល់ពួកជនដែល

មានសេចក្តី ជែះថ្វារួច ហើយ ខេ ។ បា ម្នាលកិត្ត ទាំង ឲ្យយ

អ្នកទាំង ឲ្យ យគប្បីសំដែង ខ្យើង នូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្ត ណាមួយ

ខែ ខែងនៃវិអតិក្រេច តែ អតិក្រេច តែនោះជានិស្សគ្គិយ គិត្ត នោះ ត្រវ

ពេបត្តិច្បាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទ នេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគបញ្ញាត្តដល់កិត្ត

ទាំង ឲ្យ យដោយ ប្រការដូច្នេះ ។

(១១៨) សម័យនោះឯង៍ អតិកេច្យតែកើតឡើងដល់ព្រះអាននូ ដ៏មានអាយុ ឯព្រះអាននូដ៏មានអាយុ ប្រាថ្នានឹងប្រគេនច្បតិនោះដល់ព្រះ សារីបុត្តដ៏មានអាយុ ។ ចំណែកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនៅក្នុង សាកេត្ត ។ គ្រានោះ ព្រះអាននូដ៏មានអាយុ ក៏មានបរិវិតក្កថា សិក្ខាបទ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ពស់បញ្ជាតួប្រហើយថា អតិកេច្យតែកិច្ចនិត្តប្បីខ្រះ ខ្ពស់ ក៏អតិកេច្យតែនេះកើតឡើងដល់អញ ហើយអញក៏បន់ប្រគេន បាត្តនេះដល់ព្រះសារ៍បុត្តដ៏មានអាយុ ឯព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុគង់នៅ ក្រុងសាកេត (កិច្ចនេះ) ខ្លួនអញន្ត្រីប្រតិបត្តិដូចច្នេចហ្វា ។ ខណៈនោះ

និស្សត្តិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិកគ្នោ

អាន់ ស្ដេ កក់ពេញ ស្ដេង ស្ដែក ស្ដេង ស្ដែ ស្ដេង ស្ដែង ស្ដេង ស្ដែង ស្ដេង ស្ដែង ស្ដេង ស្ដែង ស្ដេង ស្ដែង ស្ដាង ស្ដែង ស្ដាង ស្ដែង ស្ដាង ស្ដែង ស្ដាង ស

ឧច្ច ឧស្សាទ្ធ ឧស្សាទ្ធ សានដ្ឋិញ₍₀₎ ឧទ្ធិច្ចិញ្ច ខា្សា ។ ន នេះ ឧស្សាទ្ធ ឧស្សាទ្ធ សានដ្ឋិញ ឧស្សាទ្ធ ទៀតោ ។ ន នេះ នេះ បាន ខ្លេខ ខេ្សា អយោជន្លោ មន្ត្ទិកាជន្លា ។ ន នំពេល បន្ទិស្ស អយោជន្លោ មន្ត្ទិកាជន្លា ។ ន នំពេល បន្ទិស្ស វេស្សា ឧស្សាដ្ឋា បន្តោ មជ្ឈិមោ បត្តោ នំពេល បន្ទិស្ស វេស្សា ឧស្សាដ្ឋា បន្តោ មជ្ឈិមោ បត្តោ នំពេល បន្ទិស្ស វេស្សា ឧស្សាជ្ឋិ ឧសាលបមេតា ជាប្រ

⁹ a. u. nga 4

និស្សគ្គិយពណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី សិក្ខាបទវិភង្គ

កានន្ទដ៏មានអាយុបាន កាបទូលរឿងទុំះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។

ព្រះអង្គ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់អានន្ទ ប៉ុន្មានថ្ងៃទៀត សារីបុត្តនឹងមក ។

ព្រះអង្គ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់អានន្ទ ប៉ុន្មានថ្ងៃទៀត សារីបុត្តនឹងមក ។

ព្រះអង្គ ត្រាប់ខុលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ប្រហែលជា ៩ ថ្ងៃ

ឬ ១០ ថ្ងៃទៀត ទើបលោកនិមន្តមក ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ

ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មភិថា ត្រាស់ហៅកិត្តទាំងឡាយមក ទើប

ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ តថាគត់អនុញ្ញាត់ឲ្យកិត្ត ខ្លិចន៍ខ្លាំ

អតិក្រេប ត្រប់នេត្ត ប្រជាក់ណត់ ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ ឬកទាំងឡាយ

គប្បីសំដែងឡើងឡូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា អតិក្រេប ត្រីកិត្ត ទ្រង់ទុក

បុរន្ត គឺមកំណត់ ១០ ថ្ងៃ កន្ងងហ្លួសអំពីនោះទៅ អតិក្រេប ត្រៃនេះជា
និស្សគ្គិយ កិត្ត ត្រៃវិអាបត្តិបុរចិត្តិយ ។

(๑๑៩) គែង៍ពាក្យថា ត្រឹមកំណត់១០ថ្ងៃនោះ គឺកិត្តិតប្បីរក្បា ខុកចានត្រឹម១០ថ្ងៃជាយាង៍ ច្រើន ។ ថាត្រដែលកិត្តមិនៗនេអធិដ្ឋាន មិន បានវិកប្បហៅថាអតិកេចាត្រ ។ ដែលហៅថាថាត្រិតៗនោះមានពី យោធិ៍ គឺថាត្រដែក១ ថាត្រដី១ ។ ភាត់នៃបាត្រមាន ៣ យាធិ គឺថាត្រយាធិធំ បាត្រយាធិកណ្តាល ថាត្រយាធិតូច ។ បាត្រចំណុះចាយនៃអង្គកេន្ះ អាឲ្យក (គឺ៤នាឡិមគធ) ចំណុះភាទនីយ ស្មើចំណែកបាយដាគំប្រេំ៤ និងចំណុះមូបល្មស្មគូរនឹងបាយនោះ ហៅថាជាត្រយាធិធំ ។

វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

មជ្ឈិស ១ម មត្តោ ១៩ នៃភាន ខំ កណ្តាតិ ខេត្តព្រឹ ទានដីយ៉ ភនុចិយ ព្យារួខ ១ ជុំមភោ ១១ មត្តោ មន្តោនខំ កណ្តាត់ ១នធ័យ ភន្តិយ៉ ព្យារួខ ១ សភា ជុំក្សាដ្ឋា អមត្តោ ជុំមភោ អមត្តោ ១

ត្សាឈឺ ឧខ មួយិត ខ្ទុមវិជ្ជីខយ៉ា ត នយ៉ា មាត្តិមេរី ឯ ឧហាមវិ ឯ ឯងហម្មិ នាយានមោ មរំហើនិតខេ ខ្ទុមវិជ្ជិយោ យោឌូ ខ្ទុមវិជ្ជឹ-(០៤០) ឌូ មឌ្គិយិតជាខោ ខ្ទុមវិជ្ជិយោ យោឌូ ខ្ទុមវិជ្ជឹ-

(១៤០) នេះ ភិទ្ធាល សង្ឃំ នុខសន្តមិត្យ ១៩៩ និស្ស និស្ស និស្ស និស្ស អញ្ជល់ ១ភ្លប់ ទាន វិទ្ធិទ្ធា ១ភ្លានិ៩ និស្សនិទ្ធា អញ្ជល់ ១ភ្លប់ទ្ធា ១វមស្ស វិទ្ធិស និស្សភ្លិយ ឥមាល់ សម្បូស្ស សាមានិក្សិត្តា និស្សភ្លិយ ឥមាល់ សម្បូស្ស និស្សដ្ឋាមីទី ១ និស្សភ្លិយ អមគ្គិ នេះសេតព្វា ១ ព្យុទ្ធាន ភិទ្ធាល ១៥៣លេខ អាចគ្និ ១៥ភ្លប់ទេព្វា ១

១ ឥតោ បរំ សព្វត្ថ ឥតិសទ្ចោ ទិស្សតិ ។ សោ អតិប្រពាតិ វេទិតញ្ចោ ។ តស្ស អតិប អ្នកតា ប្រវេទ្ធក្រិនសិក្ខាបទេ វុគ្គនយេន វេទិតញ្ ។

វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

ចាត្រចំណុះចាយនៃអង្គរឲនាឲ្យិមគធ: ចំណុះទា ទន័យ ស្មើចំណែកចាយ ជាគំរប់៤ និងចំណុះមូបឈមសមគូរដល់ប៉ាយនោះ ហៅថា ប៉ាត្រយ៉ាង៍ កណ្តាល ។ ចាត្រចំណុះចាយនៃអង្គរឲបត្ត គឺកន្វះនាទ្បិមគធ:ចំណុះ ទា ទន័យ ស្មើចំណែកចាយជាគំរប់៤ និងចំណុះមូបឈមសមគួរដល់ចាយ នោះ ហៅថាចាត្រយ៉ាង៍តូច ។ ចាត្រដែលធំហួសឬតូចហួសជាង បែមាណនោះ មិន ហៅថាជាតិខេ ។

(១៤០) កាលកិត្តទុកបា តែឲ្យកន្ទង៍ហួសអំពីកំណត់នោះទៅ បា តែ នោះជានិស្សគ្គិយ គឺជានិស្សគ្គិយក្នុងពេលអុរណៈទី ១១ រះឡើងហើយ កិត្តិតៃវលះបង់ដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តិតប្រិលះបង់ប៉ា តែយ៉ាង៍នេះឯង ។

(១៤១) កិត្តនោះគប្បីចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើចីពរ ខៀងស្មា ម្ខាង
ហើយថ្វាយបង្គុំថាទាក់ក្នុទាំងឡាយដែលជាចាស់រួចហើយអង្គុយចែហោង
ប្រណម្យអញ្ជលី ហើយត្រូវពោលពាក្យយ៉ាងនេះខឹងសង្ឃថា បពិត្រពិទះ
សង្ឃដ៏ចំរើន ថាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្ទង៍ហួស១០ ថ្ងៃជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូម
លះបង់ថាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ កិត្តនោះលុះលះបង់ហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិ
ចេញ ។ កិត្តដែលគ្នាសប្រតិពលគប្បីទទួលដឹងអាបត្តិ (របស់កិត្តនោះ) ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស បបមសិក្ខាបទស្ស បត្តនិស្សដ្ឋវិធី

១ និស្សដ្ឋបញ្ហោ ភាពញោ ។ ឯវញ្ហា បន ភិក្ខុវេ ភាពញោ សុណាតុ មេ ភេទ្តេ សង្ឃោ អយ់ បញ្ហោ ទសហោធិក្តន្តោតិ កត្ថចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។ ៤ បញ្ហា ទសា-ហាធិក្តន្តោតិបិ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ វិធីលះបង់យាត្រ

បានដែលភិក្ខុនោះលះបន់ហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យ (ដល់លោកជាម្ចាស់ដើម វិញ) ដោយពោលពាក្យប្រកាសសង្ឃថា បតិត្រៃពេះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជារបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជានិស្សគ្គិយ លោកបានលះបង់ហើយដល់សង្ឃ ។ បើកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់ សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យនូវបាត្រនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះវិញ ។

(១២២) ភិក្ខុអន្ត៍នោះគប្បីចូលទៅរកញ្ចក់កិត្តិច្រើន ហើយធ្វើចីពីវ ខេត្តិស្មាន ហើយថ្វាយបន្នំថានកក្ខិត្តិចាស់ទាំងទ្បាយ ហើយអន្ត្លយ ចែនស្មាន្តិថា ហើយត្រូវពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងគណភិក្ខុថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ថា្តិតែរបស់ខ្លំនេះកន្ងង់ហ្លួស១០ថ្ងៃ ជា និស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់ថា្តិតែនេះដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ នោះលុះលះបង់ហើយ ត្រូវសំវែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុ អេកូត្នាសប្រតិពល គប្បីទទួលដឹងអាបត្តិ (បេសកិត្តិនោះ) ។ ថា្រត់ដែលភិក្ខុលះបង់ហើយ គណភិក្ខុ ត្រៃខ្លះសាល់ពាក់ពីញ) ដោយពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា សូម លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ស្គាប់ខ្ញុំ ថា្រតែនេះជាបេសកិត្តិឈ្មោះនេះ ជានិស្សគ្គិយ លោកថា្ននលះបង់ហើយដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ។ បើកម្មនេះមានអាលដ៏សមគ្គាយ់ព្រួយ ។ សិក្សិត្តិយ៍ លោកថា្ននលះបង់ហើយដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ។ បើកម្មនេះមានអាលដ៏សមគ្គាដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ លោក ជំទានអាយុទាំងឡាយ លោក ដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សាក

វិនយបិជិកេ មហាវិកង្គោ

វិនយប៌ដក មហាវិកង្គ

(១២៣) កិត្តនោះគប្បីចូលទៅរកភិត្តមួយអង្គិ ហើយធ្វើចិត្តរ នៀង
ស្មាទ្ធង៍ ហើយអង្គ័យ ប្រហេធ៍ ប្រណម្យអញ្ចូលី ហើយត្រូវពោលពាក្យ
យ៉ាងនេះ និងកិត្តមួយអង្គ័ប់ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ បាត្របេស់ខ្ញុំនេះ
កន្ទង់ហ្លួស ១០ ថៃ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់បាត្រនេះ ដល់លោកដ៏មាន
អាយុ ។ លុះភិក្ខុនោះលះបង់ហើយត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ កិត្តមួយ
អង្គនោះត្រៃវទទួលដឹងអាបត្តិ (របស់កិត្តនោះ) ។ បាត្រៃដែលកិត្តនោះ
លះបង់ហើយត្រូវបុគ្គលនោះឲ្យវិញដោយពោលថា ខ្ញុំឲ្យបាត្រនេះដល់

(១៤៤) ប្រតិដែលកន្ទេហ្វេស ១០ ថ្ងៃហើយ កិត្តសំគាល់ថាកន្ទុជ ហើយមែន បាត្រនោះជានិស្បគ្គិយ កិត្តត្រៃអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែល កន្ទុងហួស១០ថ្ងៃ តែកិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ បាត្រនោះជានិស្បគ្គិយ កិត្ត ត្រាអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលកន្ទង៍ហួស១០ ថ្ងៃហើយ តែកិត្តសំគាល់ ថាមិនទាន់កន្ទង៍ បាត្រនោះជានិស្បគ្គិយ កិត្តត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រ ដែលមិនទាន់បានអធិដ្ឋាន កិត្តសំគាល់ថាបានអធិដ្ឋាន ហើយ បាត្រនោះជា និស្បគ្គិយ កិត្តត្រាអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បានកែប្ប កិត្តសំ-គាល់ថាបានកែប្បហើយ បាត្រនោះជានិស្បគ្គិយ កិត្តត្រាអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បានសប្រហើយ បាត្រនោះជានិស្បគ្គិយ កិត្តត្រាអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បានសបានបានសបាន កិត្តសំគាល់ថាបានសេចបានកែប្ប កិត្តសំ-

គិស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អគាបត្តិវ៉ាជា

និស្សាក្លិយ ទាច់ត្ល័យ ។ មន ខ្លួនខ្លួសញ៉ា និស្សាក្លិយ ទាច់ត្តិយំ ។ អាំង ខ្លៅខស្តសញ៉ា និស្សាក្ល័យ ទាច់ត្តិយ៉ា ។ អភិឌ្ឌេ កិន្តសញ៉ា និស្សាក្ល័យ ទាច់ត្ល័យ ។ អាំហុត្តេ វិលុត្តសញ៉ា និស្សាក្ល័យ ទាច់ត្ល័យ ។

(១៤៤) និស្សក្តិយំ មត្តំ អាំសដ្ថិត្វា បរិក្ញាត្តិ អាមត្តិ ខុក្កដេស្ប ។ ឧសាហានគិក្សាធ្ងេ អតិក្សានួសញ៉ា អាមត្តិ ខុក្កដេស្ប ។ ឧសាហានគិក្សាធ្ងេ មេខតិក្សា អាមត្តិ ខុក្កដេស្ប ។ ឧសាហានគិក្សាធ្ងេ មេខតិក្សាន សញ្ញាំ អភាមត្តិ ។

១-៤ ឱ•ម∙គណ្ណត្តិ។

បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រវេអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់
បាត់ ភិក្ខុសំគាល់ថាបាត់ហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រវេអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់១០ខេ តែភិក្ខុសំគាល់ថា១០ហើយ បាត្រ
នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រវេអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់
បែក ភិក្ខុសំគាល់ថាបែកហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រវេអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលលោបទិនទាន់ដណ្ដើម ភិក្ខុសំគាល់ថាលោវដណ្ដើម
យកទៅហើយ បាត្រដែលលោបទិនទាន់ដណ្ដើម ភិក្ខុសំគាល់ថាលោវដណ្ដើម
យកទៅហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាលោវដណ្ដើម

(១២៥) ភិក្ខុមិនលះបន់បុរ ត្រដែលជានិស្បត្តិយ ហើយបើប្រឹប្បាស់
(ពុរ ត្រះនាះ) ត្រៃវេលបត្តិទុក្កដ ។ បុរ ត្រៃដែលមិនទាន់កន្ងស់ហួស១០ ថៃ្ង ភិក្ខុ
សំគាល់ថាកន្ងៃហើយ ត្រៃវេលបត្តិទុក្កដ ។ បុរ ត្រៃដែលមិនទាន់កន្ងស់ហួស
១០ ថៃ្ង ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រៃវេហបត្តិទុក្កដ ។ បុរ ត្រៃដែលមិនទាន់
កន្ងេសហួស ១០ ថៃ្ង ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្ង ជាអនាបត្តិ ។

(១២៦) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលចុះនអធិដា្ជន ចុះនវិកប្ប ចុះន លះបង់ឲ្យទៅគេ ដល់ភិក្ខុដែលមានចុះ ត្រចុះតំវិនាសបែកទៅ ចោះ ដេណ្ដើមយកទៅ ភិក្ខុដទៃកាន់យកដោយវិស្យាស: ក្នុងវៅង៍ ១០ ថ្ងៃ ដល់ភិក្ខុធត ដល់ភិក្ខុជាខរង៍ដើមបញ្ជាតិ ។

វិសយជិជិកេ មហាវិកង្គោ

បឋមសំក្លាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយប់ជា មហាវិភង្គ

(១៤៧) សម័យនោះឯង ពួកចព្វគ្គិយកិត្ត មិនបានឲ្យនូវបាត្រ ដែលកិត្តិលះបន់ហើយទៅម្ចាស់បាត្រវិញ ។ ភិក្ខាធំងឡាយបានក្រាប ទូលរឿងនុំះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គគាស់បា ម្នាលភិក្ខាធំងឡាយ បាត្រដែលគេលះបន់ហើយ ភិក្ខុមិនឲ្យវិញមិន គួរទេ ភិក្ខុណាមិនឲ្យវិញ ភិក្ខុនោះត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។

សិកាបទទី 🕻 ចប់ ។

ទុត់យល៌ក្ខាបទំ

ក្រុមថា នេះប មានលេខ សំខេ ក្នុង មានប្រុ វិហរត់ ភេព្សវត្តស្មី ខំគ្រោះស្រាម ។ នេះខ ទោ មន គេរំជុខ គ្គាធ ឧបក្សេខក្នុ ឧបភេឌម ឧយាមស យោជ្ជុំ យេក អយ្យាធំ បង្កេច អគ្គោ អហ បង្កេចាត់។ តេច ទោ បាន សមយោជ ភិក្ខាជា ១ មក សាធិត្តា ពហ្វ ខេត្ត វិញ្ហាខេត្ត ។ យេ វ ខុខ្មា ខេត្ត នេ នេះ ១ខ្លួក ខេត្ត វិញ្ញាខេត្ត ។ អ៩ទោ សោ សក្ដោត អញ់ វិក្ដាយ៍គាំ កណ្ដុំ កាន់ អត្តាប៍ ខ យា ខេឌ្ឌ ជំនួនា ប្ទក្សា មូល ឧទ្ធ័ ។ ឧទ្ធក្សា နင့္ကြက္လွဳ စ္တက္ႏိုင္ငံ မွာင္ေဆ့ ေဆာင္ခံ ည សម្មាណ ស្រាំ្រង់្ពិល ខ មត្ត ជាខ្មុំ ស្រាំ ត្រ រួយស្រុកវាខ្ញុំ អញុ ឌុធមុខ ១លិ ឧឌើ ការពេល ន សក្តោត អញ់ វិក្តាយ៍គំ អណ្តុំ

សិក្ខាបទទី ៤

(១៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏ (ទង័យស កាលសំរេចឥវិយា-បថក្សន៍ គោធារាម ជិត ក្រង៍កប្លវត្ នាដែនសក្ក: ។ សម័យនោះឯជ សន្ទាំង៍មាក់បក់រណាក់ត្តាំង់ឡាយដោយពាក្យថា លោកម្ចាស់ទាំង ទ្យាយណាមានសេចក្តីត្រូវការដោយជាត្រី ខ្ញុំព្រះកុរុណាន៍ង៍ប្រគេន ជា ត្រដល់លោកម្ចាស់អង្គនោះ១ ។ ១ណ:នោះឯង ភិក្ខាធំងឡាយមិនដឹង ប្រមាណ សូមជុា ត្រៃទាំងទ្បាយជា ច្រើន ។ ពួកភិក្ខុណាមានចុរ ត្រតួច។ ភិក្ខុទាំង៍ នោះក៏សូមជុា តែធំៗ ។ ពុក្កភិក្ខុណាដែលមានជុា តែធំ។ ភិក្ខុ ទាំងនោះក៏សូមហុត្រតូចៗ ។ គ្រានោះឯង ស្នេត្នាំងនោះវេលធ្វើហុត្រជា ប្រើនប្រគេនព្យកកិត្ត ក៏មិនអាចដើម្បីនឹងធ្វើ**ភា**ជន៍សម្រាប់**ខណា** យឯទៀត ល្ខ សូម្បីនឹងរកចិញ្ចឹមខ្លុនក៏មិនឲ្យន កូននឹង ប្រពន្ធទាំងឡាយរបស់ស្មន ឆ្នាំងនោះសោតក៏ព្រយល់ជាក ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាបថា គួរបើដែរ ពួកសមណៈជាកូនចៅរបស់(៣:ពុទ្ធ ជាសក្យបុគ្គមិនដ៏ង៍ប្រមាណហើយសូមចុា ត្រជា ប្រើន សួនត្នាំង៍ នេះវេល តែធ្វើឲ្យត្រជា ប្រើនប្រគេនកិត្ត ទាំងនេះ ក៏មិនអាចដើម្បីនឹងធ្វើនូវកាជន សម្រាប់ចំណាយឯ ទៀតបាន សូម្បីនឹងកេចិញ្ចឹមជីវិតខ្លួនក៏មិនយុន

វិនយចិដិកេ មហាវិកង្កោ

កាត់ អត្តភាម៌ ន យាមេតិ បុគ្គនារាមិស្ប កំល មត្តិតិ ។ អង្សេសុំ ទោ ភិក្ខុ គេសំ មនុស្សុន ឧជ្ឈាយត្តាធំ ទីយត្តាធំ វិទាខេត្តាធំ ។ យេ នេះ ភិទ្<u>ត</u> អញ្ស៊ីញ **។បេ**។ ទេ ១៩៧្លេច ១៓លទ្ទិ វិទា ខេត្ត កេខំ ហំ សាម ភិក្ខា ៤ មត្ត ជាធិត្វា ពហ្វ ខ តេ វិញ្ញា ខេស្ស៊ីនិទិ ។ អ៩ទោ នេ ភិទ្ទិ កក់ នោ ឯតមត្ត អពេចសុំ ។ សុទ្ធំ កាំ កិត្ត្វ ភិទ្ធា ឧ មត្ថ ជាឧទ្ធា ពហ្វ ខ ត្រ វិញ្ញា ខេ ជ្ញុំ ។ សថ្នំ ភគវាតិ ។ វិក ហេ តុ ខ្នោ ភកវា ភេទ ំ ហ លាម តេ ភិក្ខុឋ មោយបុរិសា ន មទំ ជាធិត្វា ពេល ឧឌេ រួយសេការីខ្លួំ ខេឌុ មួយ អព្ទម្មាំ ស ឧសភាល ឧសភា្ជ ម ភ្ជាម្សាស្លាស្លាស្លាស្លាស្លាស្លាស្ស វិកាហិត្វា ខម្មុំ កាថ់ កាត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេស ជ ភិក្ខាឋ ខត្តោ វិញ្ញាមេនញេ យោ វិញ្ញាខេយ្យ **អាមត្តិ** ឧុគ្គដស្ស ។

វិនយចិជិក មហាវិភង្គ

ក្នុននិង ប្រពន្ធ និទ្យាយរបស់ស្មនត្ថាងនោះសោតក៏ព្រយលំបាក ។ កិក្ខុ ទាំងទ្យាយបានស្ដាប់ច្បាស់ពាក្យដែលមនុស្សទាំងទ្យាយនោះ កំពុងពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ **។** ព្ទុកគិត្តណាដែលមានសេចក្តី ជ្រាថាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទេស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា គួរបើដែរ ភិក្ខុទាំងទ្វាយមិនដឹងប្រមាណហើយសូមបុត្រជាច្រើន ៗ »ណ:្នោះ ពូកភិក្ខុនោះភ័ក្រាបទូលរឿងនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គ[តាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្ទថាភិក្ខុទាំងឡាយមិនដឹង ប្រមាណ ហើយសូមចា្សត្ថា ច្រើន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលថា សូមឲ្រង់ព្រះមេត្តា (ជ្រុស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះ តាគ(ទិង់តិ៖ដៀលថា ម្នាលកិក្ខាទាំងព្យាយ គួរបើដែរ មោឃបុរសទាំង នោះមិនដឹងប្រមាណហើយសូមហុត្រជាច្រើន ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យាយ អំពើ នេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្នាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ដែះថ្នា ឬនឹងបាននាំឲ្យ រឹងិវិតតែជ្រះថ្នាដល់ពួកជនដែលជ្រះថ្នាហើយក៏ទេ ។ បេ ។ តិះដៀលហើយ ក៏ធ្វើនូវធម្មភថា ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមក បញ្ជាត្តថា ម្នាលក់ក្នុទាំងទ្បាយ ក់ក្នុមិនត្រាំសូមចុក្រឡើយ ក់ក្នុណា សូម ភិក្ខានេះ ត្រៅអាបត្តទុក្ស ។

(೧೯५) ಚಜ ಚು ದರ ಳಾದೀಯರ ಕಟ್ಟಳುಗೆ ភិក្ខាលា ខត្តោ ភិច្ឆោ ហេតំ ។ អ៩លោ សោ ភិក្ខា ភកាស បដ្តក្តិតំ បត្ត fim បេតុធ្នំ កក្សាប នោ ខ រ៉ូយានេឌ្គ សង្គេស់ ត្រូស៉ាល ឧរឌ្គ ឯ ឧថមាប ឧជ្ឈាយត្តិ ទីយត្តិ វិទាខេត្តិ កាថំ ម៉ា នាម សម-យា មមរិជន្និល សន្នេម ត្វហ៊ាល ត្វអាវិទ្ធិ សេយ្យថាចំ គំគ្គំយាត់ ។ អស្បាស់ ទោ ភិក្ខុ គេសំ មជុក្សាជំ ឧជ្ឈយត្តាជំ ទីយត្តាជំ វិទាខេត្តាជំ ។ អថ្យា គេ កិត្ត កក់តោ រៀតមត្តំ អារោ-ចេសុំ ១ អ៩លោ ភកវា ឯតស្មឹ និសាន ឯកស្មឹ បការណេ ជម្មី កេខំ កាត្វា ភិក្ខា អមគ្លេស អនុ-ជានាម៉ ក៏ក្លាប់ ឧដ្ឋត្សារ វ កិច្ចត្សារ្ វា បត្ត វិញ្ញា ខេត្ត ១

កណ្តីនិង ក្រោធនាធ្វេត មណ្ឌននេត្ត នេះទើន អណ្តាន មាននេត្ត ម្ចា ក្រសួននេះ ក្រសួននេះ មេខានេះ មេខានេះ មេខានេះ មេខាន ក្រសួននេះ ក្រសួននេះ មេខានេះ មេខានេះ

និស្សត្តិរយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ អនុប្បញ្ញត្តិនិទាន

[១៤៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១ប្រមានជា ត្រែបក ។ ឯភិក្ខុនោះ សង្ស័យថា ការសូមជា្សត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ មិនហ៊ាន ក៏ពោលទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅរបស់ព្រះ ពុទ្ធជាសក្សបុត្ត មិនសមប់បើនឹងបរទៅបិណ្ឌបាតដោយដែទទេ ជាពួកត្ថិយ សោះ ។ ភិក្ខុខាំងឡាយបានស្ដាបច្បាស់ខូវពាក្យដែលមនុស្យ ទាំងទ្វាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ។ ទើបកិត្ត ទាំង នោះ ក្រាបទូលរឿងខ្លុះ ចំពោះ ព្រះជ័មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ **េ**ព្រះ ទិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើប[ពុះដ៏មាន[ពុះភាគ[ទង់ធ្វើធម្មីកឋា ត្រាស ហៅពូកភិក្ខុមក ហើយ (ទង់អនុញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមានជា្ស្រិលត ឬមានជា្សស្រែក ត្រូវសុមហ្សិជ្ជាន។ [១៣០] សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយកក្ដុងដ៍ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បាន (ទ្រឹងនុញ្ញាតឲ្យកិត្តដែលមានឲ្យត្រិបុត ប្ទមានឲ្យត្របែក គួរូសូម ច្បាត្តិច្បានដូច្នេះ សូម្បីមានជាត្របែក ឬគ្នះ ឬជាច ឬស្នាមប្រេះ

វិនយប់ជីពេ មហាវិកង្គោ

អញ្ចមត្ត គេជប់ វិលិទ្ធា គេជ ៤ មត្ត ជាជំនា ពហ្វ ម ត្រ កំពាល ខ្លឺ (๑) ។ អ៩ េ សា ក្រុតការរា មញ្ចុំ ក្រោយកំ កណ្តុំ ភាតុំ មត្តទាប់ ឧ យាបេត បុគ្គនារាប់ស្ប គាំលមន្តំ ។ មនុស្សា តថេវ ១៩ ្ជាយន្តិ ទីយន្តិ វិទាខេត្តិ ភាថំ ទាំ នាម សមណា សកាព្រត្តិយា ឧ មត្ត ជាឧិត្យ ពេទ្យ ពេត្ត វិញ្ញា-ចេស្ប៊ូន អយ់ ៩ មេស ១០ ១០ ១៣ ភាពេល ជ សក្តេច អញ្ជុំ ក្រោយកំ ភណ្ឌុំ កាត់ អត្តជាចំ ឧ យា ខេទ ខុទ្ទាក់ខ្មុំ តំលម់ខ្លុំ ។ អស្បុសុំ ទោ ភិគ្គា គេង មនុស្សាធំ ឧជ្ជាយគ្នាធំ ទ័យគ្នានំ វិទាខេត្តនំ ។ យេ គេ គិត្ត អព្សិច្ចា ប្រមាល់ នុឌ្ឍល់ ទីយរ៉ូ វិទ្យាខេត្តិ គាម់ ហិ ស្នេ នព្វក្តិយា ភិត្តា អព្យមត្តាភេស ភិរុស្ស អព្យ-មត្ថាភាព ជំនួន អប្បមត្តាភាព ១ឈ្មោន អប្ប-ဗြန္ဓကေဒပ် ဂိုလ်ခဲ့နေးအနေ ၁ မန္ဓ ညာင်းရှာ ၈၅ ပြုနှ

[ា] ធ.ម. គេ អប្បមត្តកេសប៉ា រាំ គ្នេស អប្បមត្តកេសប៉ា ខណ្ឌេស វិលិទិតមត្តេសប៉ា គណ្វ បត្តេ វិញ្ញា ខេត្តិ ។

វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

គ្រាន់តែបន្តិចបន្តួច ក៏គ្មានដ៏ង៍ប្រមាណ ចេះតែសូមហ្គាតែគេជា ច្រិន ។ គ្រានោះ សូនឆ្នាំងនោះវេលធ្វើបាត្រជាប្រើនប្រគេនក់ក្នុទាំងឡាយដូច កាលជាន់មុខ ក៏មិនអាចនឹងធ្វើភាជន៍ស(មាប់ចំណាយឯទៀតចាន សូម្ប៊ វក្សាធ្វីមជុំវិតខ្លុនក៏មុនកើត ក្នុននឹងប្រពន្ធទាំងឡាយ របស់ស្មូនឆ្នាំង ေး ေႏြးကြားကြားကို ကို ကို အေနေ႔ကို အေနေ႔ကို အေနေ႔ကို အေန႔ကိုက္ခြားကို ကို အေန႔ကို အေ႔ကို အေန႔ကို အေန႔ကို အေန႔ကို အေ႔ကို အေ႔ကို အေ႔ကို បន្ទះបង្គាប់ ដូចកាលជាន់មុខទៀតថា ហេតុអ្វីបានជាសមណៈទាំងឡាយ ជាកូន ទៅរបស់ ព្រះពុទ្ធ ជាសក្សបុត្ត មិនដឹង(បមាណ សូមថា ត្រែដា ្ត្រែន Mននាំងនេះ រល់តែធ្វើហ្គាត់ជា $[\overline{v} s]$ $v \in \mathbb{R}$ $v \in \mathbb{R}$ អាចដើម្បីនឹងធ្វើកាជន៍ដទៃស ម្រាប់ចំណាយបាន សូម្បីនឹងរកចិញ្ចឹម ជីវិតខ្លួនក៏មិនកើត កូននឹង ប្រពន្ធព័ងទ្បាយ វបស់ស្មូនឆ្នាំងនោះសោត ទាំង នោះ ពោល ទោស តិ៖ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ។ ពួកភិក្ខុណា ដែលមានសេចក្តី ជាថាតិប ។ បេ ។ ពួកភិត្តទាំងឡាយ នោះក៏ពោល ពេស តិ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ហេតុអ្វី បានជាពុក្ចពុគ្គិយកិត្ត មាន**ណ្ត្រាបែ**ក ឬធ្នូះ ឬដាច់ ឬស្វាម ៀប៖ (គាន់តែបន្តិបបន្តួចមិន ដឹង ច្រមាណ ចេះតែសូមមាត្រគេជា េខិន ។ ខេិបភិក្ខុ ទាំងនោះ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស ទុតិយសំក្លាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

វិញាបេស្ប៊ូនិត៍ ។ អ៥ទោ គេ ភិក្ខុ ភកវតោ រាឌឧឌុំ មាលខេសុំ ។ ស្ចុំ គាំរ ឡុធ ភូមិ មូខាំ នៃនិក្សាយ ភ្នំ មេខាង មេខាង ខ្លាំង ភ្នំ មេខាង ខ្លាំង ខ្លាំង ខេត្ត ខ្លាំង ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត គោនចំ ១ណ្ឌេន អប្ប**ទ**្ធាកានចំ វិលិទិតគោន ន មត្ថជាជិត្យ ពហ្វ បត្តេវិញាបេយាតិ ។ សច្ចុំ ភភភិត្ រុយ្ញ ដំណាង មេខ្មុំ ស្វា ស្គង សំពេ សេកាសា សំពេ អប្បមត្តភោជប៉ា ភិច្នេជ អប្បមត្តភោជប៉ា ជំនួជ អប្ប-មត្ថភាព បំណាំ នេះ មេខាង ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ជ មត្ត់ ជាជិត្យ ពហ្វ បង្គេ វិញាបេងរួថ ជេត់ មោ-ឃបុរិសា អប្បស្ពាធំ វា បសាខាយ បសឡាធំ វា ភ្នំយោស្រ្តាស្ត្រ ១ នេះ ន់ថ្មីអេណៀន លោ ឧខ មួយ នាមឧណ៌ មទិខេច ឧ ខេច អញ្ញុំ នាំ បង្គុំ ចេតាចេយ្យ ជិស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ នេះ ភិក្ខាល សេ បត្តោ ភិក្ខុបសែយ និស្បដ្តិត ញេ ។ ကောင္ ಜನ್ಬ್ ಕ್ಲಿಪ್ಪನಾಯ ಕ್ಲಪ್ಪಿಯಾಟ್ ನಾರ್

និស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 សេចក្តីបញ្ញត្តិដាចឆ្ងាប

ကြာဖgလးဦးနိန္းစီးကား စြားဆီမာန္အစြားကန y စြားမှန္တြက္ခလုပ္ပတ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ ពុថាអ្នកទាំងឲ្យាយមានជា ត្របែក ឬគ្នះ ឬស្មាម ប្រេះ ត្រាន់តែបន្តិចបន្តួច កុំមិនដីង ប្រមាណ ចេះតែសូមបា្ត្រគេ ជា េ ចិន ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត្ កាបទូលថា សូម ទ្រង់ ព្រះមេត្តា េប្រាស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ(ទង់តិះ ដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ ហេតុអ្វី ជានជាអ្នកទាំងឡាយមាន ជា ត្របែកតែបន្តិចបន្ត្តខ្លះ គ្នះតែបន្តិចបន្ត្តខ្លះ ដាច់តែបន្តិចបន្ត្តខ្លះ ស្មាម ប្រេះតែបន្ទបបន្ទប្សុះ ក៏មិនដឹងប្រមាណហើយនាំគ្នាសូមចា្ត្រជាច្រើន ម្នាលមោឃបុរសទាំងទ្បាយ កម្មដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យដែះថ្នាដល់ ជនទាំងទ្យាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងា ប្អូនឹងបាននាំឲ្យវិងវិតតែជែះថ្នាដល់ជន ទាំងទ្យាយដែលជែះថ្នាលើយក់ទេ ។ ថេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទាំងទ្យា យគប្បីសំដែង ឡើងនូវ κ ភ្ជាបទនេះ យ៉ាងនេះថា κ ភ្ជាយមួយ មានជាត្រមិនទាន់មានចំណង[គប់៥អន្ទើ ឲ្យគេរកជាត្រថ្មីទៀត (ជាត្រ នោះ) ជានិស្សគ្គិយ កិត្តតែវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តនោះតែវលះបង់បាត្រ នោះកង្គិត្តបរិសឲ្យ ។ បាត្រណាជាទីបំផុតរបស់ភិក្ខុបរិសទ្យនោះ

វិស្សាប់ដីក្រ មហាវិសង្គា

តស្ប កិត្តលោ បនាងញោ អយន្តេ កិត្តា បន្តេច ភេឌនាយ ខារតេត្យាតិ ។ អយំ ឥត្ត សាមីខិតិ ។

(၈๓၈) យោ មភាតិ យោ យាធ៌អោ ។មេ។ ភិទ្ទិត។ ចេ ។ អយ៌ ឥម្ស៊ី អគ្គេ អធិប្បា្តា ភិទ្ទិតិ ។ ៩១៩ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មេខ្លាំ មេខ្លាំ មេខ្លាំ មេខាខិនេះ ក្នុខពន្ធ ក្នុងពន្ធ ក្នុងព្រះ ក្នុ អព្ទព្រាកាសោ ជាម បត្តោ យស្បា ទូផ្លុល វាជិ ជ មោតិ ។ ពន្ធនោកាសេ នាម បត្តោ យូស្សី ទួឌ្ត័លា វុទ្ធតិ ។ ខេតាមេយ្យាតិ វិញាមេតិ មយោកេ ឧុក្កដំ ចដិលាគេជ ជំស្បត្តិយោ យោតិ សង់ទ្រដ្ហោ ជំស្បដ្ចិ-៩ ញោ ។ ស ព្យេលាវ អឌិឌ្ឌិនបត្តិ ក ហេ តា ស្រឹប្ទិន្នព្យុំ ។ ជ លាមកោ បត្តោ អជ៌ដ្បានព្រោ មហក្សំ បន្តាំ កហេ-ស្បាម៉ឺន ។ ស េ លាមគាំ បន្លំ អ េ ដៃ មហ ភ្ប៉ូ បន្លំ ឧលេសារិត្ស សេជឌ្ជ ដែលក្សា ឯ ស្រាំ ឧប ម្នាំងណុ ជំសា្សជួនញោ ។

វិតយប៌ជា មហាវិកង្គ

ជាតែនោះកិត្តដែលបានសន្មត ត្រូវប្រគល់បាតែនោះ ឲ្យដល់កិត្តនោះ ដោយពាក្យថា ម្នាលកិត្ត នេះជាតែរបស់ៈលាក១ គប្បីប្រើបា្រស់ត្រា តែបែក ២ នេះជាសាមីបិកម្ម(គឺការប្រពៃ) ក្នុងការលះបង់បា្តិតនោះ ៗ

(១៣១) ត្រឹង់៣ក្យប់ ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹង សិក្ខាបទទី ១ នៃចារាជិកកក្តា ។ ចាត្រដែលគ្មានចំណង ឬមានចំណង តែមួយអន្វើ ឬពីអេន្វើ បីអន្វើ ឬនអន្វើ ហៅថាឲ្យត្រមានចំណងមិនទាន់ ថាចុាត្រមិនទាន់មានឱ្យសង់នេះលាង ។ បុរាត្រដែលមានស្មាមប្រេះបែក ច្រមាណដល់ពីវគ្នាប់ ហៅថាជាត្រមានឱ្កាសនៃចំណង៍ (មួយអន្ទើ) ។ ដែល ហៅថាចុាត្រថ្មី សំដៅយកការសុមចុាត្រជាប្រទាណ ។ ពាក្យថា ឲ្យ គេរក សេចក្តីប៉ា ភិក្ខុសូមបាត្រត្រាអាបត្តឲុក្ខដតាមប្រយោគ បាត្រនោះ ជានិស្សគ្គិយក្នុង១ណ:ដែលបានមក ភិក្ខុ ត្រៅលះបង់ក្នុងកណ្ដាលសង្ឃ ។ កិត្តទាំងព្លង់ ត្រៃវយកបាត្រដែលកិត្តបានអធិដ្ឋាន ហើយ ទៅ ប្រជុំគ្នា ។ ភិក្ខុមិន ត្រវេអធិដ្ឋានច្បត្រហេត្រក់ឲុកដោយគិតថា អញនឹងយកចុកត្រៃថ្ងៃ ។ បើកក្នុអធិដ្ឋានបាត្រកាត្រកុខកដោយគិតថា អញនឹងយកបាត្រថ្ងៃ ចែន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងទ្បាយ ក់ក្នុត្រវលះបង់ច្បាត្រយ៉ាងនេះ ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បង្គវគ្គស្ស ។តិយសិក្ខាប។ស្ស បង្គគ្គាហាបកភិក្ខុសម្មតិ

(ဂက၆) အေးဒ ခ်ာက္ကာ လည္း ဒ္ဗလည္ကမ်ားမွာ ပေါက်းမံ ရေးကျမ်း ကြော်ကြာ ကြောက် ရေးကြောင်း ကြေးမြောင်း ကြောင်း ကြောင်း ကြောင်း ကြောင်း ကြောင်း ကြောင်း ကြောင်း វត្ថិតា ១៩៩៩ ចំមានទាំ មញ្ហិ ១៩១១ រាងមេស្ប វចនយោ អយ៌ មេ គន្លេ ចត្តោ ឱ្យឧចញ្ជូតខ្លួនឧ ត៌ស្បីខ្លាំម៉ត់ ។ តំស្បីខ្លុំត្វា អាបត្តិ នេសេតញ ។ ព្យាទេខ ភិក្ខុខា ជន្តុពលេខ មាជខ្លី ជន្ត្រីលេខណិ រា បញ្ចប់ ខ្លែង សមគ្នាក់ ភេទ ខេត្តកាមាលកោ សម្មន្និតញោ យោ ឧ ជន្ទាក់តំ កម្ពេយ្យ ឧ នោសាក់តំ ត់ នេះ ខ្មាញ ខេត្ត នេះ ខ្មាញ ខេត្ត ខេត្ កញ្ចុំខាតស្នា ជា ខេយ្យ ១ ស្សា ខែខ គិក្សាវ មាតិច្នឹងលើ ឯ ឧភុត្ត មួយ ខ្លួនលើ ឯ លាត្្ទឹង ព្យង្គេន គិត្តានា ជដ៏ពលេន សង្ឃៀ ញាជេងព្យោ က်တာဆံ ခေ မျာ များရှိ ကာဇ္ဇ မာဆိုမျို စည်းမှာတဲ့ ညီလာ ញត្តិ ។ လုဏ္ဏာရ ទេ ភពន្ត សង្កោ សង្កោ

នឹស្សគ្គិយកណ្ឌ ចត្តវគ្គ សិក្ខាចទទី 🌡 ការសន្មតិភិក្ខុឲ្យដាអ្នកច្រិតលំបាត្រ

(១៣៤) ភិក្ខុនោះត្រីវច្ចលទៅវកសង្ឃ ធ្វើចិត្យទៀងស្មា្នឡាង ហើយសំពះថា ទាក់ក្ខូចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គ័យ ច្រហោង ប្រណម្យ អញ្ជូលី ហើយពោលនិងសង្ឃយ៉ាងខេះថា ថពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន គ្រប់៥អន្វើ ខ្ញុំឲ្យគេរកបាត្រទៀត បាត្រនេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់ ជាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ លុះកិត្តលះបង់ជាត្ររួចហើយ ត្រវស់ដែងអាបត្តិ ចេញ ។ កិត្តអក្សាសអង់អាចត្រៃវទ្ទល្អបត្តិ ។ សង្ឃត្រៃសែន្តភិក្ខុ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់ហុត្រ គឺភិក្ខុណា មួយដែលមិន ទាន ប្រព័ត្ត ទៅ ដោយ «ន្យុគតិ ១ គោសាគតិ ១ មោហាគតិ ១ ភយា**-**គតិទ ដឹងនូវបា ត្រដែលគេបានទទួលនឹងមិនទាន់បានទទួលទ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រវសន្មតយាងនេះ ។ ភិក្ខុឈ្វាសត្រវអង្វរភិក្ខុ (នោះ) ជាមុន ។ លុះកិត្តឈ្វាស់ប្រតិពលអង្វររួចហើយ តប្បីប្រកាស ឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្លាប់ខ្ញុំ បើកម្ម នេះមានកាលដ៏សមគ្គរដល់សង្ឃ**េលយ** សង្ឃគប្បីសន្មត់កិត្តិឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់ឲ្យត្រ ។ នេះវាចាប្រកាសសង្ឃឲ្យជំង៍ ។ ប្រព័ត្ ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្លាប់ខ្ញុំ ព្រះសង្ឃសន្ធតកិត្តឈ្មោះនេះ

វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

កាំខេ ខេឌ្ឌ មុខិត្តិភាពការិ ខ្ពុខ្លាញ ខេម្មកាំ សម្មត់ សេ គុណ្ឌស្បី លស្បី ឧត្តមត់ សេ ភាសេយ្យ។ សច្ចាតា ស ខ្ញុំជ ឥត្ឌាទោ ភិក្ខុ បត្តភាបាបកោ ។ ខេត្ត សង់ស្រ្ត នុស្ស ។ ឯកមេន សហេតុខ្មែ។ តេខ ភាគិនេះ ភ្នំដែល ភ្នំ មាល្ខេះ មា នេះ នេះ វត្តពោ កណាតុ ភាធ ថេវេ បត្តធំ ។ សុខេ ថេវេ ឌណៈធ្នំ នេះស្បី ឧមើរ ៩ខ្មែលសារី មាសេឌស៊េរ ២ ឧ ត្រុក្ស អនុខ្ទុយតាយ ឧ កហេតុញោ យោ ឧ កណ្ដេយ្យ សព្ទ ដុស្ត្រស្បា មព្ទស្សារ ១ សព្រេខណា ។ រា នេះ ដេខ្លាយន យាវ សខ្លានវិកា ការសេតុក្ខោ ។ យោ ខ តម្សា ភិក្ខុបរិមាយ ខត្តបរិយណ្ណេ មោ ខ ឧមារិ មួយ នេះ នេះ មាន មាន មាន មាន ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត គេឧសល ខារសៀល ។ ខេត ម៉ូស្ ប្រតែ ជ អនេសេ ជំគ្នាំបំនញ្ចោ ជ អកោកេជ

វ៉ិនយប៉ិជិក មហាវិភង្គ

មិ្យជាអ្នក ប្រគល់ថា តែ ។ ការសន្មតិភិក្ខុល្ហេះនេះ **ឲ្យជាអ្នក**ប្រគល់ ច្បាត្រ សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គីណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រវសៀម មិនសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លេកដ៏មានអាយុ អង្គនោះ តែវិចោលឡើង ។ សង្ឃបានសន្មតអិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នក ប្រគល់ទុក្សស្រីយ៍ ។ ការសន្មតិនេះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះជាន ជា ព្រះសង្ឃសៀមនៅ ។ ១ំសូមចាំឲុកនូវរឿងនេះ សៀមនៅយាងនេះ ។ កិត្តដែលសង្ឃសន្មតហើយនោះ ត្រូវប្រ-គល់ទុក្ស (ឲ្យព្រះបេវ:) ។ ភិក្ខុនោះ ត្រ/ទ្រាប់ព្រះបេវ:ថា បតិត្រ លោកម្ចាស់ដ៏ចំពីន សុម្យា៖ថេវៈខេទ្ទលយកបាត្រចុះ ។ ចើត្រះថេវៈ ទីពីរ ព្រះចេវ:មិនត្រូវខានទទួលយកបាត្រនោះទេ ដោយសេចក្តីអាណិត ភិក្ខុ នោះ ភិក្ខុណាមួយមិន ទេល ភិក្ខុ នោះ តែវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុ នោះមិន ត្រីវប់គល់ជា ត្រដល់ភិក្ខុដែលគ្មានជាត្រៃ ។ ភិក្ខុនោះត្រីវប់គល់ជាត្រ ដោយ៖ ប៉ាយនេះ ត្រាតែដល់ភក្ខុខ្នុកងីសង្ឃ ។ ប៉ាត្រណាមួយដែលជា ទីបផុតបេសភក្ខុបរិសឲ្យនោះ កិត្តដែលសង្ឃបានសន្មតនោះ ត្រៅប្រគល មា ត្រិទ្យទៅកិត្តនោះដោយពាក្យថា ខែកិត្ត ជុាត្រែរបស់លោកនេះ លោក ប្រហែ្សស់ត្រាតែបែក ។ ភិក្ខុនោះមិនត្រូវទុកហុត្រនោះកង់ខែមិនគួរ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចត្តវគ្គស្ស់ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស ចទភាងនីយំ

(១៣៣) អព្ធលេខ ២ន្តេខ អពុធ្វន់ ២នុំ ២នាយេតិ ដែស ដែល ទាខ់ត្លល់ ។ អពន្ធនេន ២គ្នេន ឯកាពន្ធ បត្តិ បេខាបេតិ និស្បត្តិយ៍ ទាចិត្តិយ៍ ។ អពន្ធនេជ បង្គេច ខ្លុំងខ្លួន បត្ត ខេតាបេតិ និស្សក្លិយ ចាច់ត្លួយ ។ អពន្ធលេខ បង្កេខ គំពន្ធខំ បគ្គំ បេតាបេត់ ខ៌ស្ប៉ុក្ថិយ័ ទាខ៌ទ្លិយ ។ អពស្លាធធ បត្តេធ ចត្តាធ្ងន់ បត្ត ខេតាខេត្ត ជំសុក្ត្រិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ឯកាពជូ នេខ ចេត្តឧ អពន្ធនំ បត្ត ចេតាបេតិ និស្សក្លិយ ខាច់ត្លិយំ ។ រាយសិច្ចេក តានិក វាយសិច្ច ក្នុំ ខេស្តេ-តំ ជំសុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ ឯកសេ្ឋខេន បត្តេន ទ្វិពន្ធ បង្គំ បេតាមេតិ និស្សក្លិយ ខាចិត្តិយំ ។

និស្សគ្គិយពណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ

មិនត្រៃ ប្រើប្រាស់បាត្រនោះ ដោយការប្រើប្រាស់មិនសមគួរ មិនត្រវ
្ជ ចោលបាត្រនោះ ឡើយ ដោយពាក្យថា បាត្រនេះអបិយណាស់បាត់ទៅ
បុះ ខូបទៅបុះ ឬបែកទៅបុះ បើកិត្តទុកដាក់ក្នុងទីមិនគួរក្ដី ប្រើប្រាស់ដោយ
ការប្រើប្រាស់មិនសមគួរក្ដី លះបង់ចោលទៅក្ដី ត្រៃវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ ពាក្យថា
នេះដាសាមីប៊ិកម្ម (គឺការប្រពៃ) ក្នុងការលះបង់បាត្រនោះ គឺថាពាក្យ
នេះជាសាត្យសមគួរតាមធមិត្តដ៍រឿងលះបង់បាត្រនោះ ។

(១៣៣) កិត្តមានជាត្រមិនទាន់មានចំណង (បើ) សុំជាត្រគាន
ចំណង ត្រៃនៃស្បត្តិយបាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រមិនទាន់មានចំណង (បើ)
សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ ត្រៃនិស្បត្តិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រ
មិនទាន់មានចំណង (បើ) សុំជាត្រមានចំណងតែពីអេទ្វើ ត្រៃនិស្បត្តិយ
ជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រមិនទាន់មានចំណង (បើ) សុំជាត្រមានចំណង
បីអន្ទើ ត្រៃនិស្បត្តិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រមានចំណង (បើ)
សុំជាត្រមានចំណងបួនអន្ទើ ត្រៃនិស្បត្តិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រមាន
ចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រគ្នានចំណង (បើ)
កំពុំជាត្រមានចំណងច្ចែមអន្ទើ ត្រៃនិស្បត្តិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រមាន
ចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានចំណង ត្រៃនិស្បត្តិយជាចិត្តិយ ។
កិត្តមានជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ)
សុំជាត្រមានជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ)
សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ)
សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ)
សុំជាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ)

វិនយប៌ជា មហាវិកង្គោ

រាក្ខព្ធខ មុទ្ធខ គឺពន្ធខ បត្ត ខេតាបេគិ ធំសុក្រុ-យំ ទាខ៌ង្គិយំ ។ ឯកាពន្ធនេន បង្គេន បង្គុន្ធំ បត្តំ ខេតាខេត់ ឧំស្បត្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ទូតទូ ខេត ប គ្គេធ អពន្ធន៍ បង្គំ ខេតាបេត់ និងក្រិយំ ទាច់គ្គិយំ ។ ខ្ញុំពន្ធខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ဓာစ်ရှိုယ် ၅ နွေဂဒေ့ (၁၈ ၁ နှေ ၈ နှင့် ၂ နှင့် (၁၈) (၁၈) ត៌សុក្ត្រិយ៍ ទាខិត្តិយ៍ ។ ធ្វិតធូ នេខ មត្តេខ គិតធ្ងខំ បត្តំ ខេតាខេត់ និង្សត្ថិយ៍ ទាច់ត្តិយ៍ ។ ធ្វីពន្ធខេធ បត្តេជ ខេត្តព្រជំ បត្តិ ខេតាបេតិ ជំសុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ ត់ពេទ្ធ ១ ទេស ភាពខ្លុំ ១ ទេស ១ ខេស្ត្រិយ တင်းရှိတံ ၅ နားကဋ္ဌောင္လ ဗေရွာင္ ညေးကရွင့် ဗေရွာ ខេតាបេត៌ ជំសុក្ត្រិយ៍ ខាច់ត្តិយំ ។ គំពន្ធនេន មត្តេន ខ្ញុំពន្ធ បន្ត ខេតាបេត និស្សត្ថិយ៍ ទាចិត្តិយ៍ ។ តិពន្ធខេន បត្តេន តិពន្ធនំ បត្ត បេតាបេតិ ជំសុក្តិយំ ទាច់ត្លិយ ។ តិពន្ធនេ បត្តេន ចត្តាន្ទន បត្ត ខេតាខេត់ ជំសុក្ត្រិល ខាច់ត្ថិល ។ ចុះត្រូវបេន មុខេត អពន្ធំ បត្ត ចេតាចេត និស្សក្លិយំ ខាច់ត្តិយំ ។

វិនយបំផិត មហាវិភង្គ

ចំណង់តែមួយអន្ទើ (បើ) សុំបា្ធតែមានចំណង់បីអន្ទើ ត្រវនិស្សគ្គិយ ចំណង៍ហ្លួនអន្វើ ត្រវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានជាត្រមានចំណង់ពីវ អន្ទើ (បើ) សុំបាត្រគ្មានចំណង ត្រវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ ភិត្តមានជាត្រ មានចំណង់ពីរអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណង់តែមួយអន្ទើ ត្រវនិសុក្រ្តិយ ច្ចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានចាត្រមានចំណង់ពីរអន្លើ (បើ) សុំថាត្រមានចំណង ពីរអន្វើ ត្រវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កិត្តមានបាត្រមានចំណងពីរអន្វើ (បើ) សុំជា តែមានចំណង់បីអន្ទើ ត្រូវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ ភិត្តមានជា ត្រ មានចំណង់ពីរអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រិមានចំណង់បុន្ទអន្ទើ ត្រវនិសុក្រ្តិយ ច្ចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានចុ្រត្រមានចំណងបីអន្ទើ (បើ) សុំចុាត្រឥតចំណង តែវនិស្សគ្គិយចាចត្តិយ ។ ភិត្តមានចាត្រមានចំណងបីអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រ មានចំណង់តែមួយអន្វើ ត្រូវនិស្បត្តិយថាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានថាត្រមាន ចំណង៍បីអន្វើ (បើ) សុំជាត្រមានចំណង់ពីរអន្វើ ត្រវនិស្សគ្គិយថាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានជាត្រមានចំណង់បីអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានចំណង់បីអន្ទើ ត្រវ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបីអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រ មានចំណង់បួនអន្វើ ត្រវនិស្សគ្គិយបាចត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបា្តែមាន ចំណង់ប្លូនអន្លើ (បើ) សុំថ្ងាត្រឥតចំណង ត្រវន់សង្គ្រិយថាចិត្តិយ

និស្សត្តិយកណ្ដេ បត្តវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

ငရုရှင္ချင္ေ မႏွာင္ သနာရင္ဆိုင္ မရွိ မေရးမြန်ာ ငံးလုံးကိုယံ အင်းရှိုယံ ၅ ငရုရှင္ခုင္ေ မႏွာင္ နွိရင္ဆိုင္ မႏွာ္စ မေရးမနီ င်ာလုံးကိုယံ အင်းရှိုယံ ၅ ငရုရှင္ခုင္ေ မႏွာ္စ နဲရန္တိေ မရွိ မေရးမေရး င်ာလုံးကိုယံ အင်းရှိုယံ ၅ ငရုရှင္ခုင္ေ မႏွာ္စ မရွိ မေရးမေရး ငြဲလုံးကိုယံ အင်းရှိုယံ ၅ ငရုရှင္ခုင္ေ မႏွာ္စ မရွိ မေရးမေရး ငြဲလုံးကိုယံ အင်းရှိုယံ ၅ ငရုရှင္ခုင္ေ မႏွာ္စ မရွိေ မရွိေ မေရး မေရးမေရး

(១៣៤) អពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនោការ បត្តិ… និឯកពន្ធនោការ បត្តិ … ខ្ញុំពន្ធនោការ បត្តិ … និពន្ធនោការ បត្តិ … ចតុព្វន្ធនោការ បត្តិ ចេតាបេតិ
និងកូតិយំ ទាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធយោការ បត្តិ … ឯកពន្ធនោការ បត្តិ … ខ្ញុំពន្ធនោះ
ការ បត្តិ … និពន្ធនោការ បត្តិ … ខុំពន្ធនោះ
ការ បត្តិ … និពន្ធនោការ បត្តិ … ចតុព្វន្ធនាការ បត្តិ … ចតុព្វន្ធនាការ បត្តិ … ចតុព្វន្ធនាការ បត្តិ … ចតុព្វនេនការ បត្តិ … ចតុព្វនាការ បត្តិ … ចតុព្វនាការ បត្តិ … ចតុព្វន្ធនាការ បត្តិ … ចិត្តិយំ ។ ខ្ញុំពន្ធនេនបត្តេន អពន្ធនោការ បត្តិ … ឯកពន្ធនោការ បត្តិ … ចត្តិ … ចិត្តិយំ ។ ខ្ញុំពន្ធនាការ បត្តិ … ចិត្តិ យំ ។ ខ្ញុំពន្ធនាការ បត្តិ … ចិត្តិ យំ ។ ខ្ញុំពន្ធនាការ បត្តិ … ចិត្តិ យំ ។ ខ្ញុំពន្ធនាការ បត្តិ … ចិត្តិ … ចិត្តិ និង បត្តិ … ចិត្តិ … ចិត

និស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី 🦫 បទភាជនីយ

ក់ត្តមានជាត្រមានចំណងបួនអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ ត្រាន់សង្គ្រិយជាចិត្តិយ ។ ក់ត្តមានជាត្រមានចំណងបួនអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រ មានចំណងពីអេខ្វើ ត្រាវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ ក់ត្តមានជាត្រមានចំណង បួនអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបីអន្ទើ ត្រាវនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ ក់ត្តមានជាត្រមានចំណងបួនអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្ទើ ត្រាវ និស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។

(១៣៤) កិត្តមានបាត្រគ្មានចំណង (បើ) សុំជាត្រគ្មានតុកាស នៃចំណង... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតែមួយអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតែមួយអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងបែបនូមន្ទើ ត្រូវ និស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រមនចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណង តែមួយអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណង តែមួយអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណង តែមួយអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណង ប្អូនអន្ទើ ត្រៃនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាសនៃចំណងពីអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណង ប្អូនអន្ទើ ត្រៃនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានជាត្រមានចំណងពីអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងពីអន្ទើ (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងពីអន្ទី (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងពីអន្ទី (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងពីអន្ទី (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណង ប្រសពីតមានតុកាសនៃចំណង ប្រសពីតម្លាយអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងពីអន្ទី ប្រសព័ត្តមានតុកាសនៃចំណងពីអន្ទី ប្រសព័ត្តមានតុកាសនៃចំណងតែមួយអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតែមួយអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតែអន្ទី ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតែអន្ទី ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតំពីអន្ទី ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតំពីអន្ទី ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងពីអន្ទី ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតំពីអន្ទើ ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតំពីអន្ទី ... (បើ) សុំជាត្រមានតុកាសនៃចំណងតំពីអន្ទើ ... (បើ) សុំជាតិអន្តិ ... (បើ) សំពីអន្តិ ... (បើ) សុំជាតិអន្តិ ... (បើ) សុំជាតិអន្តិ ... (បើ) សំពីអន្តិ ... (បើ) សុំជាតិអន្តិ ... (បើ) សំពីអន្តិ ... (បើ) សំពីអន្តិ

វិនយចិដិពេ មហាវិភង្គោ

ငရေးကျွန္ ကေရာက် မေးရွိ ငေးရေးမေးရို ခ်ဲလျှင်္ဂိုယ် တင်းရှိုးယံ ၅ ရိုးကရွင်းေ မင္းရေး မင်းနှင့် မင်းရွင်း ကောက် မေးရွိ ကေးမကား မေးရွင်းကေရာက် မေးရွိ ကေးမှာ မေးရွင်းကေရာက် မေးရွိ ကေးမှာ မေးရွင်းကေရာက် မေးရွင်းကေရာက်မေးမေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးမေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေးမေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေးရွင်းကေရာက်မေးရွင်းကေရာ

(១៣៥) អពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្ត់...
ឯកាពន្ធនំ បត្ត់... ខ្ញុំពន្ធនំ បត្តំ.. គិពន្ធនំ បត្ត់.. ចតុព្វន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេត់ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ... ឯកាពន្ធនំ
បត្តំ... ខ្ញុំពន្ធនំ បត្តំ ទេតាន្វនំ បត្តំ... ឯកាពន្ធនំ
បត្តំ... ខ្ញុំពន្ធនំ បត្តំ ទេតាន្វនំ បត្តំ... ឯកាពន្ធនំ
បត្តំ... ខ្ញុំពន្ធនំ បត្តំ ទេតាន្វនំ បត្តំ... បត្តព្ធនំ បត្តំ
ចេតានេត់ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ខ្ញុំពន្ធនោកាសេន

ផ្គួកព្រែម កង្គប៉ូយនត្ថ

(បើ) សុំបា តែមាន កាសនៃចំណងបីអន្លើ... (បើ) សុំបា តែមាន កាសនៃ ចំណងប្លូនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កិត្តមានបា តែមានចំណងបី អន្លើ (បើ) សុំបា តែគ្មាន គេកាសនៃចំណង... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ តែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ តែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ តែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ ប្លូនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កិត្តមាន បា តែមាន ចំណង៍ ប្លូនអន្លើ (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស និចំណង៍ ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស និចំណង៍ ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស និចំណង៍ ចំណង៍ ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ តែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបា តែមាន គេកាស នៃចំណង៍ តំពេង និច្ចិណង៍ បាន គេកាស នៃចំណង៍ និច្ចិណង៍ បាន គេកាស និច្ចិត្តិ ចំណង៍ បាន គេកាស និច្ចិត្តិ ចំព្យង់ បាន គេកាស និច្ចិត្តិ ចំពាង និក្ស គ្និយបាចិត្តិ បាន ចំពាង និក្ស គ្និយបាចិត្តិ បាន ចំពាង និក្ស និក្ស គ្និយបាចិត្តិ បាន ចំពាង និក្ស គ្និយបាចិត្តិ បាន ចំពាង និក្ស និក្ស និក្ស និក្ស គ្និយបាចិត្តិ បាន ចំពាង និក្ស បាន កាស និច្ចិត្តិ បាន និក្ស និក្ស និក្ស និក្ស និក្ស និក្ស និក្ស និក្ស មាន គេកាស និច្ចិត្តិ បាន និក្ស និក

(១៣៥) ភិក្ខុមានបាត្រគ្មានតុកាសនៃចំណង៍ (បើ) សុំបាត្រ ឥតចំណង៍... បាត្រមានចំណង់តែមួយអន្ទើ... បាត្រមានចំណង់ពីរអន្ទើ... បាត្រមានចំណង់បីអន្វើ... (បើ)សុំបាត្រមានចំណង់បួនអន្ទើ ត្រូវនិស្សគ្គិយ បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានទុកាសនៃចំណង់តែមួយអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រគ្នានចំណង៍... បាត្រមានចំណង់តែមួយអន្ទើ... បាត្រមានចំណង់ពីរ អន្វើ... បាត្រមានចំណង់បីអន្ទើ.. (បើ) សុំបាត្រមានចំណង់បួនអន្វើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានទុកាសនៃចំណង់ពីរអន្វើ

និស្បត្តិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស «តិយសិក្ខាប«ស្ស ប«ភាជន៍យំ

មត្តេច អពន្ធន៍ មត្ត់... ឯកពន្ធន៍ មត្ត់... ខ្ញុំពន្ធនំ
មត្ត់... គំពន្ធន៍ មត្ត់.. មតុព្វន្ធន៍ មត្ត់ មេតាមេគ៌
នំសុក្ត្រិយំ មាមគ្គិយំ ។ គំពន្ធនោកាសេខ មត្តេច
អពន្ធនំ មត្ត់... ឯកពន្ធនំ មត្ត់... ខ្ញុំពន្ធនំ មត្ត់... គំពន្ធនំ មត្ត់... មតុព្វន្ធនំ មត្ត់ មេតាមេគំ និស្បុក្តិយំ
មាមគំ មត្តិយំ។ មតុព្វន្ធនៃ មត្ត់ មេតាមេគំ និស្បុក្តិយំ
មាមគំ មត្តិយំ។ មតុព្វន្ធនោកាសេខ មត្តេខ អពន្ធនំ មត្តំ...
ឯកពន្ធនំ មត្ត់... ខ្ញុំពន្ធនំ មត្ត់... គំពន្ធនំ មត្តំ...
ឧតុព្វន្ធនំ មត្តំ មេតាមេគំ និស្បុក្តិយំ មាចិត្តិយំ ។

(១៣៦) អព្ធនោតាសេខ បត្តេខ អព្ធនោតាសំ បត្ត់... ឯកាពន្ធលាតាសំ បត្ត់... ខ្ញុំពន្ធលាតាសំ បត្ត់... គិពន្ធលាតាសំ បត្ត់... បត្តព្ធនោតាសំ បត្ត់ ចេតា-បេតិ ខិស្បត្តិយំ ទាប់ត្តិយំ ។ ឯកពេទ្ធលាតាសេខ បត្តេខ អពន្ធលាតាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធលាតាសំ បត្ត់... ខ្ញុំពន្ធលាតាសំ បត្តំ... គិពន្ធលាតាសំ បត្ត់... បតុព្ទុំ... ព្រាតាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ ខិស្បត្តិយំ ទាប់ត្តិយំ ។

តិស្សត្តិយពណ្ឌ បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាដនីយ

(បើ) សុំបាត្រឥតចំណង... បាត្រមានចំណងតែមួយអន្ទើ... បាត្រមាន ចំណងពីរអន្វើ... បាត្រមានចំណងបីអន្វើ... (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបួន អន្វើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កិត្តមានបាតែមានឱកាសនៃចំណង បីអន្វើ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណង... បាត្រមានចំណងតែមួយអន្វើ... បាត្រ មានចំណងពីរអន្វើ... បាត្រមានចំណងបីអន្វើ... (បើ) សុំបាត្រមានចំណង ប្លូនអន្វើ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណង ។ កិត្តមានជាត្រមានឱកាសនៃចំណង ប្លូនអន្វើ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណង ... បាត្រមានជាត្រមានឧកាសនៃចំណង បានអន្វើ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណង ... បាត្រមានចំណងតែមួយអន្វើ... បាត្រមានចំណងពីរអន្វើ... បាត្រមានចំណងបីអន្វើ... (បើ) សុំបាត្រ

(១៣៦) កិត្តមានជាតែងតុតាសនៃចំណង៍ (បើ) សុំជាតែងត ឧកាសនៃចំណង៍ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណង់តែមួយអន្ទើ ... បាត្រមាន ឧកាសនៃចំណង់ពីរអន្ទើ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណង់បីអន្ទើ ... (បើ) សុំ បាត្រមានឧកាសនៃចំណង់បួនអន្ទើ ត្រូវនិស្បគ្គិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមាន បាត្រមានឧកាសនៃចំណង់តែមួយអន្ទើ (បើ) សុំបាត្រឥតឧកាសនៃ ចំណង៍ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណង់តែមួយអន្ទើ ... បាត្រមានឧកាសនៃ ចំណង៍ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណង់តែមួយអន្ទើ ... បាត្រមានឧកាសនៃ ចំណង់ពីរអន្ទើ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណង់បំអន្ទើ ... (បើ) សុំបាត្រមាន ឧកាសនៃចំណង់បួនអន្ទើ ត្រូវនិស្បគ្គិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានបាត្រ

វិនយប៌ជិកេ មហាវិកង្គោ

ធ្វិតន្ធនោការមេន បត្តេន អពន្ធនោការមំ បត្តិ...

ឯកាតន្ធនោការមំ បត្តិ... ខ្ញុំតន្ធនោការមំ បត្តិ...

តំពន្ធនោការមំ បត្តិ... បតុត្នន្ធនោការមំ បត្តិ...

បត្តេននោការមំ បត្តិ... បតុត្នន្ធនោការមំ បត្តិ
ចេតាបេតិ និងក្រ្តិយ៍ ទាប់ត្តិយំ ។ តំពន្ធនោការមន
បត្តេន អពន្ធនោការមំ បត្តិ... ឯកពន្ធនោការមំ
បត្តិ... ខ្ញុំពន្ធនោការមំ បត្តិ... តំពន្ធនោការមំ បត្តិ...
បត្តិន្ធនោការមំ បត្តិ... តំពន្ធនោការមំ បត្តិ...
បត្តិន្ធនោការមំ បត្តិ... តំពន្ធនោការមំ បត្តិ...
បត្តិន្ធនោការមំ បត្តិ... ចតាបេតិ និងក្រ្តិយំ
ចាប់ត្តិយំ ។ បត្តិន្ធនោការមន បត្តេន អពន្ធនោការមំ បត្តិ...
នៃការមំ បត្តិ... ឯកពន្ធនោការមំ បត្តិ... ខ្ញុំពន្ធនេការមំ បត្តិ... ខេត្តព្ទន្ធនោការមំ បត្តិ... ខេត្តព្វន្ធនោការមំ បត្តិ... ចត្តិន្ធនេការមំ បត្តិ... ខេត្តព្វន្ធនោការមំ បត្តិ... ខេត្តព្វន្ធនាការមំ បត្តិ... ខេត្តព្វន្ធនេចារមារមិននេះ និងស្បត្តិយំ ទាប់តិតិយំ ។

(១៣៧) អលបត្តិ ជដ្ជត្តស្ប កិច្ចត្តស្ប ញាត់កាន់ មហិតាន់ អញស្បត្តាយ អត្តលោ ជនេន ខុម្មត្តកស្ប អនិកម្មិកស្បតិ៍ ។

ទុតិយសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

ផ្គុំតំណែម ក្រពួលនាំ

មានឱ្តកាសនៃចំណុងពីអេខ្ទើ (បើ)សុំបាត្រឥតឱ្តកាសនៃចំណង... ជាត្រ មានឱ្តកាស់នៃចំណង់មួយអន្ទើ ... ជាត្រមានឱ្យកាស់នៃចំណង់ពីរអន្ទើ ... ជាត្រមានឱ្យសង្រេចលាងបីអន្ទើ... (បើ) សុំជាត្រមានឱ្យសង្គេចលាង បុនអន្វើ ត្រវនិស្បត្តិយថាចិត្តិយ ។ ភិត្តមានជាត្រមានឱ្យាសនៃចំណងប អន្លើ(បើ) សុំបាត្រឥតទុកាសនៃចំណង ... បាត្រមានទុកាសនៃចំណង់តែ មួយអន្ទើ ... ជាត្រមានឱ្យសន្រៃចំណង់ពីរអន្ទើ ... ជាត្រមានឱ្យសនៃ ចំណងថ្មអន្ទើ ... (បើ) សុំជាត្រមានឱ្កាសនៃចំណងប្អូនអន្ទើ ត្រូវនិ-សុគ្គ្រិយជាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានជាត្រមានឱ្យសន្លែបន្ទេមន្លើ (បើ) សុំ ហុ ត្រឥតឱ្តកាស់នៃចំណង៍ .. ហុត្រមានឱ្យកស់នៃចំណង់តែមួយអន្វើ ... បុរាត្រមានឱ្កាស់នៃចំណង់ពីរអន្វើ... ជាត្រមានឱ្កាស់នៃចំណង់បីអន្វើ... (បើ) សុំបា តែមានឱ្យសន្លែចំណង់បួនអន្វើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (១៣៧) អាបត្តមិន ត្រាវដល់ភិក្ខុដែលមានជា ត្រជាត់ ដល់ភិក្ខុមាន ចុំ ត្របែក ដល់ភិក្ខុសុំចុំ ត្រអំពីសំណា កញ្ចុកញាតិ ដល់ភិក្ខុសុំចុំ ត្រអំពីសំ-ណាក់ពួកជនដែលបវារណា ដល់ភិត្តសុំបា្តដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃ ដល់ភិក្ខុបាន ជា ត្រឹមកដោយ ខ្ញែព្រស់ខ្លួន ដល់កក្ខុធតំ ដល់កក្ខុជាខាងដើមបញ្ជាតិ ។

សំក្លាបទទី 🖢 ២ប់ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

[೧೧೧ರ] ಕಾಣ ಕರಣಯಾ ពុಣ್ಣ ಕರ್ಗ ಕಾರ್ಚಿಯ វិហរត់ ដេន់ ដេ មេខា៩០ ឃ្គាំគាស្ស មារាមេ ។ នេះ៤ សេ ឧដ មានពេខ មាលាទាំ ភ្នំហ្វេះ ឯងមលេ បញ្ជា សោខាបេតិ លេ $\omega^{(9)}$ កាត្តកាមោ ។ អេខទោ រាជា មាក់ដោ សេនិយោ ពិទ្ធិសារេវា យេនាយស្មា ចំហ្ចុំវច្ចុំ អក់វាខេត្ត ឯកមខ្ពុំ ជំសំធំ ។ ឯកមខ្ពុំ និសិច្នោ ទោ រាជា មាក់ដោ សេនិយោ តិម្លិសារា សល្វាស្តី ត្វស្វាស្តី វាឧឧបេខ ៩ មន្ទី នេយ ការាបេតីតិ ។ បញ្ជាំ មហារាជ សោជាបេមិ លេឈាំ កន្តោមេតិ ។ អត្តោ ភព្តេ អយ្យស្ស អាវាមិកេះ-នាតិ ។ ជ ទោ មហារាជ ភកវតា អារាមិកោ

លេនខ្លុំបំ ជាឃាំ ។

សិក្ខាបទទី ៣

(១៣៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏(ទង់យស កាលគង់កុង វិហារដេតពន ដែលជារបស់អនាថបិណ្ឌិតមហាសេដ្ឋី ក្បែរ (កុងសាវ**ត្ថិ ។** ត្រានោះឯង ចំលិន្ទវច្ចត្តេរដ៏មានអាយុ ជ្រាថ្នានឹងធ្វើទី ជីកកោន ទើបឲ្យគោ ជម្រះសំអាតញាកភ្នំក្បែរក្រង់ពជគ្រឹះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទពិម្ពិសាវ សេនិយកដ^(๑)ជាជំក្នុងដែនមគធ: (ទុន់យាងចូលទៅកេបិលិទ្ធវត្តដើមាន អាយុ លុះព្រះរាជដំណើរទៅដល់ហើយ ក៏បង្គ័បលិទ្ធវច្ចគ្នេរដ៏មានអាយុ ហើយគង់នៅក្នុងទីសមគួរ ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយពដជាធំក្នុងដែន មគធ: [្ ន់គន់នៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបមានព្រះរាជនុង្ការនឹងបិលិន្ធ-វច្ចគ្រេរដ៏មានអាយុថា លោកម្ចាស់ លោកឲ្យគេធ្វើអ្វី ។ ចំលិន្ទវច្ចគ្នេ $m{r}$ ថ្វាយ[ពុះពរថា បពិត្រមហារាជ អាគ្នាភាពចង់ធ្វើកន្វែង[ជកកោន បានជាឲ្យគេជម្រះសំអាតញាកភ្នំ ។ ខ្ទង់កំស្លូវថា លោកមា្តសដ៏ចំរើន លោកមា្តស់ត្រវការអាវាមិកជន (មនុស្សថែទាំរក្សាអាវាម) ឬទេ โดะเชาชาน โดะดาชา ชติโลษบากส มากษิกสร โดะส์โดร์ โดะกาล

វិតយប់ជា មហាវិកង្គោ

អនុញ្ញា តោធ៌ ។ គេឧហ៍ កន្លេ កកវន្លំ បដិបុច្ចិត្តា មម អាពេរ ខេយ្យថាទំ ។ រៀវ មហារាជាទំ ទោ អាយក្បា បំហំឆ្កាញ ពញា មាកឧស្ប សេចិយស្ប ពិទ្ធិសា-ကျေး စစ္ခုလေဂျည် ၅ မရေတာ့ မာတည္က စိတိန္ကေရာ រាជានំ មាក់ដំ សេនិយំ តំម្លឹសារំ ឧម្ម័យ កសេយ សន្ទស្មេសំ សមានបេស៍ សមុត្តេជេស៍ សម្បីហ៍សេ-សំ ។ អ៩ទោ រាជា មាក ដោ សេនិយោ តិម្និសារោ អាយស្មា ចំលំឆ្ងាច្នេ ១ម្មិយា ភាសាយ សឆ្កូស្ស៊ីតោ សមានប៉ុតោ សមុត្តេជិតោ សម្បូបាំសំតោ ជុដ្ឋាយា-សេខា អាយុស្គ្នំ ចំលិច្ចវ៉ូខ្ញុំ អភិវាធេត្យ បឧគ្គិណាំ က္ၿပီး ကို အနား က အရာ က အမ်ား ကို အ សេខិយោ តិទ្ទិសារា អារាមិគាំ ឧាតុកាមោ គេដំ ជ ទោ អគ្គេ ជឌ្ជជញ្ជីតពុធ្គិ ។ អ៩ទោ ភកវា ឯតស្មឹ ជំនានេ ឯតស្មុំ មកវេណ កិត្តសង់្យ សន្និទាតាមេត្វា ឌម្មី តាថ់ តាត្យា ភិក្ខា អាមន្តេស អនុជានាមិ ភិក្ខាប អារាមិកាខ្លិ ។ ខុតិយម្បី ទោ រាជា មាកជោ សេខិយោ

វិតយប៊ីជា មហាវិកង្គ

។ [នន់[តាស់ថា មិនទាន់ (ទង់អនុញាតនៅឡើយទេ បេដ្ឋហ្គោះ លោកម្ចាស់គួរទុលសូរព្រះដ៏ (ទង់ ព្រះភាគ ហើយសិមមក ជ្រាបញ្ចោម។ ចំលិន្ទវច្ចគេរដ៏មានអាយុក៏ទទួលព្រះរាជឱ្យវាព្រះបាទពិទ្ឋិ-សារសេនិយរាជជាធិក្នុងដែនមគធ: ថា ថ្វាយព្រះពរមហារាជ។ ១៣: នោះ ឯង បិលិទ្ធវច្ចត្រូវដ៏មានអាយុបានពន្យល់ព្រះបាទពិទ្ធិសារសេនិយាជដាធំ ក្នុងដែនមគធ:ឲ្យឲ្រង់ឃើញច្បាស់ ឲ្យឲ្រដ់សមាទាន ឲ្យឲ្រង់ក្វៅវិទ្ធាឲ្យ ជះដែលបំលិទ្ធវច្ចគ្រេរដ៏មានអាយុបានឲ្យ ទ្រង់ឃើញជាក់ស្តែង ឲ្យ ទ្រង់សមា-ទានឲ្យខ្ទង់ ភ្ញៀវក្សា ឲ្យខ្ទង់រីករាយ ដោយធម្មីកថា ហើយ ខ្ទង់ក៏ក្រោក ញកកាសន:បន្តឹបល់នូវចូត្តេរដ៏មានកាយុ ហើយ (ទង់ធ្វើបទក្សិណ យា ត្រា ។ លំដាប់នោះ បិលិទ្ធវត្ថុគ្នេរដ៏មានអាយុប្រើបម្រើទៅកាន់ សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបាទពិម្ពិ-សារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធ: [ទង់ចង់[បទានអារាមិកជនឲ្យ បពិត្រ ពែះដ៏មានព្រះភាគ ១ ព្រះអង្គគួរូបដិបត្តដូចម្ដេច ។ ក្រោះនិទាននេះ ដំណើរ នេះ ព្រះជ័មានព្រះភាគម្ចាស់ឲ្យប្រជុំកិត្តសង្ឃហើយ ទ្រង់សំដែងធម្មឹកថា ត្រាស់ហៅកិត្តទាំងឡាយដោយ ព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយតថា-គតអនុញាតអាពមិកជន ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយពជជាធំក្នុងដែនមគធ:

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បគ្គវគ្គស្ស គគិយសិក្ខាបទស្ស និទាន់

စ္ဆို့ကက ကေသက္က စိုက္ခ်ဳပ္နိုင္ပြဲ အေဒရမည္တို့ခ် ဒေ့ပေးဆိုရှိ မဟာသည့် စိတ်ဆွံခို့ မန်ာဂါဒေရှာ သါကမောင့် និសីឧិ ។ ឯកមខ្លំ ឧិស័ឌ្នោ ទោ រាជា មាកជោ សេច្ចលោ តុត្តិសារេ មាល់ ស្នំ ត្ត ត្រូវត្តិ វាឧទមេខ អនុញាតោ ភឌ្លេ ភក់តោ អារាមកោតិ ។ ឃុំ មហា-រាជាតិ ។ គេឧហ៍ គន្តេ អយ្យុស្បា អាវាមិតាំ ឧម្មុំតិ ។ ដ៩ ទោ រាជា មាន ដោ មេខ្លួយ ពុំទ្គិសារោ អាយុស្បាតា ត្តហ្វុស្ត្រ មារាគ្នុង ឧត្តសារីសារិសារ្ទុស ន្ធិលេខ សត បដ្ឋហភិត្យ អញ្ជាស់ សព្វត្តក់ មហាមត្ត អាម េះ ភ្នំ លោ មយា ភលោ អយ្យស្ប អាវាមិកោ បដ្ទស្ប-តោ ឧ៍ដ្លោ សោ អារាម៌កោតិ ។ ជទោ នៅ អយ្យស្ប អាវាម៌ាភោ ធំស្នោត៌ ។ កាំវេចំរំ ខុ ទោ ភាណេ ៩តោ ត្តេំ⁽⁰⁾ យោឌីឌ៌ ។ អ**៩**ទោ សោ មហាមត្តោ គ្នេំយោ កលោត្វា $^{(b)}$ រាជានំ មាក់ សេចិយំ តិម្ចីសារ ឯកឧវេច

និស្សត្ថិយពណ្ឌ បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី៣ និទាន

e្តែយងចូលទៅរកបិលិន្ទវច្ចគ្នេរដ៏មានអាយុដាគំរប់ពីរដង **លុះ**យាងចូល ទៅហើយ ទើប ទ្រង់បង្គំបិលិន្ធវច្ចគ្នេរដ៏មានអាយុហើយគង់នៅក្នុងទីសមគុរ មួយ 🛪 លុះព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយាជជាធំក្នុងដែនមគធ:គង់ស្រួលបុស ហើយមានព្រះបន្ទូលនឹងបិលិន្ទវច្ចត្រេវដ៏មានអាយុថា បពិត្រលេកម្ចាស ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ (ទង់អនុញ្ញាតអារាមិកជន ហើយឬ ។ បិលិន្ទ-វិច្ចត្រេវថ្វាយព្រះពុវថា បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គបានអនុញាត្តហើយ [(នង់ ត្រាស់ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ញោមប្រគេនអាពម៌កជន ម្នាក់ដល់លោកម្ចាស់ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុង ដែនមគធ: (ខ្ទុំពេញថា ប្រគេនអាវាមិកជន ដល់បំលិទ្ធវិច្ចគេរដ៏មានអាយុ เท็พห์เรุชโตะญารี พูวชรุชเศ ใจส่วงหาเพ็ตวิต เจีชโจส์โลงห่ ហៅមហាអាមាត្យម្នាក់ជាអ្នកសម្រេចរាជការទាំងពុងថា នៃមហាអាមាត្យ អាវាមិកជនណាដែលយើងបម្រង់នឹងប្រគេនលោកម្ចាស់ អាវាមិកជននោះ យើងជានប្រគេនលោកហើយឬ។ មហាអាមាត្យក្រាបទូលថា បពិត្រិព្រះ ស្ដេច ត្រាស់ស្ទូរថា ខែមហាអាមាត្យ ១០ពី៣គ្រីនេះទៅបានប៉ុន្មាន៣គ្រឹ លំដាប់នោះ មហាអាមាត្យនោះបានវាប់ៗ តែសព្ទគ្រប់ ហើយ ក្រាបទ្ទូលព្រះបាទពិច្ចិសារសេនិយរាជជាធិក្ខុងដែនមគងៈដូច្នេះថា

វិនយចំដាក់ មហាវិកង្គោ

ឧញ្ជា នៅ ត្រើសតានីតំ ។ គេនហ៍ ភណេ អយ្យស្ប ឧញ្ជា អារាមិកសតានិ នេហ៊េត់(ម) ។ រ៉ាំ នេកតំ ទោ សោ មហាមត្តោ ញ្ញោ មាកដស្ប សេនិយស្ប តិច្ឆិសាស្ប ជដស្បាណ៌ត្វា អាយស្មតោ ចំលំខ្លាំខ្ហស្ប ឧញ្ជា អារាមិកសតានិ អនាស់(២) ។ ទាដិយេត្តោា តាមោ នំសំ ។ អារមិកកាមកោត់ចំ នំ អាហំសុ ចំលំខ្លាំចូតមកោត់ចំ(៣) នំ អាហំសុ ។

[្]នេង ម. ទេយាតិ ។ ៤ ធិ. ម. លទេស៊ី ។ ៣ ធិ. ម. ប៊ីស៊ីស្គាមពោតិប៊ី ។

វិនយចិជិក មហាវិកង្គ

ឋពិត្រៃសេម្មតិ ទេ៣ បាន៥០០ កគ្រី ហើយ ។ ស្ដេចត្រាស់ថា នៃមហាអមាត្យ បើដូច្នោះអ្នកច្យូបគេនអារាមិកជន៥០០ នាក់ទៅលោក ម្ចាស់ចុះ ។ មហាអមាត្យនោះទទួល តែះរាជនុង្គារ តែះបាទពិទ្ធិសារសេនិយ រាជផាធំក្នុងដែនមគធ: ថា សូម ទ្រង់មេត្តា ប្រោសយ៉ាងហ្គឹងហើយ ។ ចាន បែកនអារាមិកជន៥០០នាក់ដល់បំលិន្ដប្បែត្តដើមានអាយុ ។ ទីនោះបាន ជាស្រែកមួយ ផ្សេងដោយថ្ងៃក ។ ជនទាំងឡាយ ហៅស្រកនោះថា អារាមិកគ្រាមខ្លះ ហៅថា បំលិន្ដប្បុគ្គាមខ្លះ ។

(១៣៩) សម័យនោះឯន៍ ប៉ិលិន្ទវច្ចត្តេរដ៏មានអាយុជាជីគុនក្នុង ស្រុក
នោះ ។ គានោះ ប៉ិលិន្ទវច្ចគ្នេរដ៏មានអាយុស្ងេកអ្នន់ប្រដាប់ដោយថា តែ
នឹងចីវច្ចេលទៅប៉ិណ្ឌ ហុតក្នុងប៉ិលិន្ទវច្ច គ្រាម នាវេលា ព្រឹកព្រហាម ។
សម័យនោះឯន៍ មានល្បែងមហោរ សពក្នុង ស្រុកនោះ ។ ពួកក្មេង។ មាន
ប្រជាប់តាក់តែងដោយផ្កាក់ ម្រង់លេងមហោរ សពក្ សុកនោះ ។ លំដាប់នោះប៉ិ
លិន្ទវច្ចគ្នេរដ៏មានអាយុកំពុង តែចទៅចំណ្ឌ ថាតតាមលំដាប់ ចែកក្នុងចំលិន្ទុវច្ចគ្រាម បានចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភាពមិតជនម្នាក់ហុះចូលទៅហើយ

ឧបសន្តទីត្វា បញ្ជាត្ត អស់នេ ជំស៊ីធិ ។ គេជ ទោ មាន សមាយនេត្តសុក្រ អាត្រគំធំណ ដំតា អញ្ញេ ខារៈ-តេ អល់ខ្លុំ សេលាគាំ សេស្ស៊ីត្វា ភេឌគំ មាល់ មេ ខេ៩ អហ៊ុស្ស ទេ ខេឌុស ឯ ឯឧសេ មាល់ សា ត្តស្វាស្រា ន មារាគួយទ្រ នាឧប្សេស យូសាហិត្ ឧរាកា រោឧទ័ត ។ អយ៌ ភាគ្នេ ខារិកា អញ្ញេ ខារកោ អលខ្លាំ មាលាក់ គេ បង្ស័ត្វា រោឧតិ មាល់ មេ ខេ៩ អល់ខ្លាំ មេ ខេស្**តំ** គុំតោ អម្ពាត់ ឧុក្ខតាន មាលា កុតោ អល់ខ្លាំពេទ ។ អ៩ទោ មាលាទាំ ត្រូវជ្រៃ មេ**យន**េះ ម្ហាល់ខែមុ មលេខិ តំ អារាមកែរ ខែ ឯតឧវោយ មាខ្លឹម គឺលាឈ្លាបក់ តស្បា ខារិកាយ សឺសេ បដិមុញា្ហាទាំត់^(e) ។ អ៩ទោ សា អារាមិតាំធី តំ តំណឈ្លួបតាំ កមោត្យ តស្បា នារិកោយ ស់សេ បដ៌មុញ្ចាំ ។ សា អយោសំ សុវណ្ណមាលា អភិរុទា ឧស្សាធិយា ខាសាធិកា ។ ឧត្តិ តាធិសា ពញាប៉ អ្នេត ជាលោសលា ១ ឧទ្ទុការ យោ មានដ្ឋារ

[្] នុ មុ បង្កុំញា្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី៣ និទាន

เดียหฐิយเលียงសន:ដែលគេរៀចចំ(២គេន ។ សម័យនោះឯង ធីតា របស់ស្រីក្រោមពេលនេះឃើញទារកឯទៀត ១ ប្រជាប់តាក់តែងដោយផ្កា နာမြေရီး ဟိုယ်ကိုယ်ကိုတဲ့ မြော်စွာချောက်မြေရီမာက် မြော်စွာေနြောင့် မြော်စွာေနြောက် មក១ំ ។ គ្រានោះ បិលិទ្ធវច្ចុស្នេះមីមានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះ ខឹង $\widehat{\mathcal{N}}$ រក្សាអាវាមនោះថា នាងខារិកាខេះយំខារអ៊ី ។ $\widehat{\mathcal{N}}$ រក្សាអាវាម *ទូ*លថាលោកម្ចាស់ នាង**ទា**រិកានេះឃើញ**ទារ**កឯទៀត១ ប្រងាប់តាក់តែង ដោយផ្ទោត មេង៍ បានជាឃុំទាវថា ម៉ែចូវឲ្យផ្ទាក់ មេងមក១ំ ម៉េចូវឲ្យ គ្រឿងប្រដាប់មកខ្ញុំ យើងខ្ញុំជាអ្នកក្រលំពុកនឹងពុនផ្កាក់ម្រងមកពីណា នឹងបានគ្រឿងប្រដាប់មកពីណា ។ ១ណ:នោះ បិលិទ្ធវច្ចត្លេវជ៏មាន អាយុខាប់រង្វេលស្មៅ 🤊 ហើយនិយាយពាក្យនេះនឹង(ស៊ីវក្សាអាវាមនោះ ថា ហ៊ំ! នាង៍ច្បូបញាក់រង្វេលស្មៅនេះលើក្បាលវបស់ក្មេង៍ ស្រីនោះចុះ ។ ពេលនោះ ស្រីរក្សាអារាមនោះ យកវង្វេលស្មៅនោះបំពាក់លើក្បាល វង្វេលស្មៅនោះក៏ក្លាយជាក់ ម្រង៍មាស វបស់នាងពារិកានោះ ល្អ α ខ្លួនមុខគួរពិតពិលរមិលមើលជារបស់គួiស្រ ឡាញ់ ។ ក ϵ មង៍មាស បែបនោះ សូម្បីក្នុង ព្រះពជ្ធាំងស្ដេចក៏រកគ្មានដែរ ។ មនុស្សទាំង ទ្បាយ ទៅក្រាបទូល ព្រះបាទពិទ្ធិសារសេនិយាជជាជំភ្នំងដែនមគធ: ថា

វិនយបិជិកេ មហាវិកង្គោ

មេខ្លួលទារ ខ្ពុំសារសា អារេខេស់ អត់យទារា ខេរុ സ്ഥുള്ള പ്രസ്താന പ്രസ്താ ഒപ്പുള്ള ទាសានិកា នគ្គិ តានិសា នៅសុវាបំ អន្តេប្ប សុវណ្ណមាលា គាតោ តក្សា ឧក្កតក្សា ធិស្សិសយ៍ ចោះ-តាយ អាភតាតិ ។ អ៩ទោ រាជា មាក់ដោ សេឌ៌យោ ត៌ម្ដិសារោ ទំ អាវាម៉ានាក្លបំ ពណ្ឌបស់ ។ ឧុត៌យម្បឹ ទោ អាយៈស្មា ចំល់ផ្ទះ ច្នេះ ច្នាំ ស្ពាស់ មេខាំ សំពេសទាំ បង្គនាមាន បាន ប្រើស្ថិត្ត មក្សាយ ទាវិសិ រំបំនុវខ្គមកោ សមនាន់ រំល្ខាយ ខមោនោ យេ<u>ន</u> តែក្សា អាវាចិតាក្សា ចំពេសធំ តេចខុបសុខ្មែំ ១០សុខ្មែំទា បដ់វិស្សាទេ បុខ្មុំ ទេហំ ឥនំ អាវាម៌កក្លេំ កកខ្ញុំ ។ ಶಿಕ್ಷಕ್ಕಾ ಜಣ ಕುಣ್ಣುಬಂದು ಮುಣ್ಣು ಕರ್ಮಿ. ត្លៃខ្លុំ ត ឯ៩ សេ មាល់ទាំបំ តូហ្ទុំង្សា លេខ មេឃា មានដក្ស សេនិយក្ស ពិទ្ធិសារក្ស និឋកនំ នេះឧម-សង្មិ ១៦សង្មិត្យ បញ្ជាគ្នា អស់នេ និស៊ីនិ ។ អូ៥ទេ: រាជា សភាជា សេខិយោ តិទ្វិសាពេ យេខាយ់ស្នា

វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

បត់ត្រសម្មតិ ខេត្ត កម្រង់មាសក្នុងផ្ទះ របស់អារាមិកជនឯ ណោះល្អល្អះ មុខគួរពិតពិលរមិល មើលជាវបស់គួរស្រឡា ញ់ សូម្បីក្នុង ព្រះរាជវាំងវបស ព្រះអង្គីកំពុំមានកម្រង់មាសដុច្រោះដែរ មនុស្សៗគ្រុំខុគិតនោះនឹងបាន កម្រង់មាសមកពីណា ច្បាស់ជាវាល្ទយករបស់គេ គែរ នោះ ព្រះពុទ្ធពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធ: ឲ្រដ៏ឲ្យរាជបុរស ទៅកោះពួកត្រកុលអារាមិកជននោះមក ។ វេលាពិក ព្រហាម ចិល់នូវចូត្រូវជ៏មានអាយុ ស្នៀកស្បង់ច្រជាថ់ដោយបាត្រ នឹងចីវរចូលទៅ ចំណូថាតនាចំលិន្ទវឌ្គ គ្រាមដាន់រថពីរដង៍ កាលដើរទៅចំណូថាត បិលិន្ទវច្ចគ្រាមដាលំដាប់ ៗ ទៅ ទើបចូលទៅកាន់លំនៅវបស់អាវាមិកជន នោះលុះចូលទៅដល់ហើយ សុវព្វកដនដែលជាទីស្និទ្ធស្នាលថា ត្រកូល អារាមិកជននេះទៅណាទៅ ។ ពួកជនពិតថា លោកម្ចាស់ស្ដេចឲ្យ រាជបុរស មកចារច់ចង៍យកទៅហើយ ព្រោះហេតុតែក(មង៍មាសនោះ ឯង ។ លំដាប់នោះ បិលិទ្ធវច្ចនេះដ៏មានអាយុក៏ចូលទៅកាន់ព្រះរាជនិ-វេសន៍របស់ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយាជដាន់ក្នុងដែនមគន: លុះទៅដល់ ហើយគង់លើអាសន:ដែលគេតាក់តែង(ប់គេន ។ គ្រានោះព្រះបាទ ពិទ្ធិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធ: [៤៨យាងចូល៤៧កែបលិន្ទវច្ចត្ថេ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទស្ស និទាន់

ចំលិន្ទ្រី មកិស្នេត្ ស្ទាមខ្ញុំ ធិសីធិ ។ ស្ទាមខ្ញុំ ធំភាំឆ្នំ ទោ រាជាន់ មាក់ខំ ភេស្យំ តិម្តីសារ អែយសា្ ចំលំខ្លាំច្នា ឯ៩ឧវេច គាំស្យូ មហារាជ អារាចិតាកុលំ រាជ្ញាទីឥឆ្លឺ ។ ឥ៩ឮ ភធ្លេ អាវាទិតា ស្សា ឃាក សុវាណ្ឌមា-က អភិទ្រា ឧស្ប៊ូធីយា ខាសាធិកាា ឧទ្តិ តាធិសា អខាត់ ប្ទពេធបុរា សុវិណ មាលា កាតោ គិស្ស ឧក្ខេត្ត ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខែវិកាយ សភិតិ ។ អ៩ ទេ អយៈស្វា ត្តប្តុំដ្ឋា ពេញ ខាងឧស្ស សេចិយស្ប តិទ្ទិសាស្ប ទាសាន់ ស្មាណន់ អនិទ្ទិ ។ សោ អយោសិ សត្-សោវណ្ឌមយោ ។ ឥឌំ មន ទេ មហារាជ តាវត**ហុំ** ក្សាឈាំ កាត្រង់ ។ អញ្ជាន់ ភាព អយ្យស្សេវសេ^(១) ឥឌ្ធាធុភាហេត់ ត់ អាវាមិតាតាលំ មុញ្ហាមេសំ ។

១ ឱ្.ម.អយ្យស្បូ ។

និស្សត្តិយកណ្ដ បត្តវត្ត ស៊ិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ដ៏មានអាយុ លុះដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គ័បល់នូវចូត្រេវដ៏មានអាយុហើយគង់ នៅក្នុងទីសមគ្គរ ។ លុះ ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធ: [នង់ គង់ [ស្លាបហ្គល ហើយ ខែ បចិលិន្ទ្រវត្តសេនី មាន អាយុ ថ្វាយ [នេះពរថា បត្តិតែមហារាជ ហេតុអ៊ីជានជា ព្រះអង្គឲ្យរាជបុរសទៅបាប់ ត្រក្លាអារា មិតជនមកឃុំ ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារ ត្រាស់ថា លោកម្ចាស់ នាផ្ទះរបស់ អា**រា**មកដsនោះ មាន π ម្រងមា κ ល្អល្អះ មុខគួរពិតពិលវម៌លមើលដា របស់មានដំឡៃ សូម្បីក្នុងរាំងរបស់ញោមក៏មិនមានកម្រង់មាសដ្ឋ ច្រាះដែរ អ្នក ខ្យត់ ខុតិត នោះ នឹង មានកម្រង់មាសមកពីណា ច្បាស់ជាវាលួចយក របស់គេហើយ ។ ១ណៈនោះ បំល័ន្ទវច្ចត្រូវដ៏មានអាយុក៏អធិដ្ឋាន ជ្រាសាទរបស់ព្រះជាទពិម្ពិសារសេនិយាជជាធំក្នុងដែនមគធ: ឲ្យក្វាយ ជាមាស ទៅ ។ ជ្រុសា ៖ ទាំង នោះក៏ក្លុយ ទៅជាមាសទាំងអស់ ។ បិលិទ្ធវត្តត្រូវថ្ងៃ គ្រះពុវថា បត្តិតមហារាជ មាសនេះ (ចុនដល់ម៉េះ ព្រះអង្គបានមកពីណា ។ ស្ដេចត្រាស់ថា ខ្ញុំមិនដឹង េ លោកម្ចាស់ របស់ទាំង៍នេះ ប្រហែលជាសម្តេចដោយឥទ្ធានុភាព $^{(0)}$ របស់លោកម្ចាស់ ខេជីង ហើយ ត្រាស់ឲ្យដោះលែង ត្រកុលអារាមិកជននោះទៅ ។

[េ] គឺសម្រេចដោយឫទ្ធិដែលព្រះ សេរៈអធិស្ឋាន ។

វិនយុបិដិពេ មហាវិកង្គោ

(၁၉၀) ရေမည် မေးကျီး ချွေး ရွက်ခြဲမှုပါခဲ့ မည္ ជិតាយ បរិសាយ ១ត្តមៃពុស្ស១ម៉ូ ឥឌ្ទាដ៏មារវ័យំ^(១) ឧស្ស៊ិតឆ្គុំ អត្ថខេល អភិប្បស្សា អាយសុតោ ចំ-ហ្ទុំង្គមា ឧណ៍ មេខាញ់ចូ មេខ្លួច មេខាស្ត្រិតូ សញ្ជី នៅនីទំ ទេលំ មនុំ ៩រាលាំទំ ។ មគាត់យាមិបាយ-ည္။ စီလ်ဲဒ္ဖ(၅) လက်ဲ (ကေနဲ့ ဗက္ခန္တံ့ (နေမည္တုန္တံ့ လဒ္ဖိ លខ្ញុំ បរិសាយ វិសជ្លេតិ ។ បរិសា ខុស្ស ហោតិ ကားဗာက္ခ်ကာ လာဖွံ့ လာဖွံ့ ကောလးမွေးမ်ာ မားဆမ်ာ မွေးကွော បដឹសាមេតិ បរិស្សាជានិមិ ថវិកាយោមិ មូក្សា វាត-ស នេះសុ ល ក្តេស ។ ភាព ជុំលីល់លៃ៣០ តុំដូច្និ ។ ဦးကောင်းနှင့် မာတ္မက်ဆီ အသို့သည် ခွဲထားမှီ វិទាខេត្តិ អត្តោតោដ្ឋាតាកៃ ៩មេ សមលា សក្ស-បុគ្គិយា សេយ្យថាមិ វាជា មាក់កោ សេនិយោ ពិទ្ធិសារោនិ ។ អស្បាស់ ទោ ភិគ្គា គេស់ មនុស្សនំ

ត ឥទ្ទិប្បាជិហាវិយន្តិ អម្លាក់ មតិ **។**

វិនយបិស្តក មហាវិភង្គ

(១៤០) ឧន់សាំងខ្លាញជំពាញឧស្ស ភូវជំនើងជាគឺម បានសំដែងឥទ្ធិបាជិហារិយៈ (ឥទ្ធិបុទ្ធិដ៏អស្ចារ្យចំឡែក) ជាមនុស្សធមិ ដ៏ ខ្ពស់ ខ្ពស់ ដល់បរិស័ទ្យ តែម ទាំង ត្រះវាជា ហើយ ក៏មានចិត្ត ត្រែកអរ ដែះ ថ្ងាទាំយកនុវកេសជ្ជៈ ៥ យាធិមកបុជាបំលិទ្ធវុក្ខត្ថេរដ៏មានអាយុ កេសជ្ជៈ ឋនោះគឺ សហ្គា(ទឹកដោះ៣វ) ខវនីត:(ទឹកដោះទាប់) គេល:(ស្រុង) មធុ(ទឹកឃ្មុំ) ជាណិត:(ទឹកអំពៅឬស្ការអំពៅ) ។ ឯបលិទ្ធវច្ចត្តេរដ៏មាន អាយុតែឪបានគេសដ្ត: ៤ ហើយវមែងចែករបស់ដែលលោកបានមក១ ទៅ ដល់បរិស័ទ្យ (សិស្សរបស់លោក) ដោយប្រក្រតី ។ ឯបរិស័ទ្យរបស់ លោកនោះតែង៍បានកេសជ្លួ:ទាំង៍នោះប្រើនប្បើយ។ បានដាក់ទុករបស់ ដែលបានមក។ ក្នុងថ្វាជផង ក្នុងកូមផង ខ្លប់នឹងសម្ពត់សម្រាប់ត្រង់ទឹក ៨ឯ ខុកក្នុងថង់យាមផង តាតែពេញហើយព្យុខេត្តតាមបង្គិចដេរដាស ។ កេសដ្ឋៈ ទាំងនោះក៏សើមលេចហៀវចេញពាស់ពេញ ។ វិហារទាំងឡាយ នុំដេរដាសពាសពេញដោយសត្វកណ្ដុទាំងឡាយ ។ មនុស្សទាំងឡាយ កាលដើរទៅកាន់វិហារបាតៃជានឃើញហើយទើបពោលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា សមណៈពួកខេះជាកូនចៅព្រះពុទ្ធសក្យុចុត្រមានកណ្ដុះ ដំកល់ទុកក្នុងឃ្វាំង ដូចជា ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយាជជាធំក្នុងដែនមគធ: ដែរ ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយបានឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

នុដ្យាយឆ្នាន់ ទីយន្តាន់ វិទា ខេត្តានំ ។ យេ គេ ភិក្ខុ អញ្ជីញ ។ មេ ។ គេ ខុជ្ឈបង្គំ ទីយង្គំ វិទា ខេត្ត ភេដ ស្ យឧ ម្ដុំ ស្រិស្ថាល សស់ហិល ខេខេមវិទីខ្មុំ ឯ អ៩ទោ នេះ ភិត្ត ភភវនោ ឯនមន្ត្នំ អារោចេសុំ ។ មាន្តិ ស្ដា ស្ដ្រិស ស្ដ្រិស ស្ដា ស្ដាំ ចេះគេត្តិត ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ធោ ភកវា យនុ ល យន ខេ មួយ គេជាជាម្ចាស់ ស្រិសិល សស់លាកា នេះសមារី ខេង មួយ អណីមាន ប្ ឧសាឌាល ឧសាឌិាខ្ងុ មុ ម្ពេលាម្សាលា ។ ខេ ។ សុះយាំ បន ភិក្ខាវេ ៩៩ សិក្ខាបនំ ជុខ្ចុំសេយ្យថ យាធិ ကော ဗေး အောင် ကိုလာဆင် ကိုကွာင် ဗေးငီးမာယင်္ခယာင် គេសជ្ឈាធិ សេយ្យដីខំ សញ្ជិ ជាធិតំ គេលំ មឌុ ដាណ៌នំ ។ នាធិ បដ់ក្លបេត្យ សត្តាហបរមំ សុធ្ថិធិ-តារក់ បរិកុញ្ចិត្តាធិ តំ អតិក្តាមយតោ ធិស្បត្តិយំ ទាខិត្តិយន្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី m សេចក្តីបញ្ញត្តិ

បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ពុកភិត្តណាជាអ្នកមានសេចក្តី ប្រាញ់តិច ។ បេ ។ ពុភភិត្ត ទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា មិនសម បើពួកភិក្ខុមកព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីល្មេភៈ(ចិនមានសភាពដ្យចេះឡើយ ។ ទើបពួកកិត្តទាំងនោះនាំសេចក្តីនុះទៅក្រាបទូលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាមា្លស់ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ ព្ទថាពួកក់ក្នុ ព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីល្មោកច្រើនមានសភាពដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ពួក ភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា ប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ជ័មានព្រះភាគជាមា្ចស់ (ទង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនសមប៊ី បើពួកមោឃបុរសទាំងនោះ មកព្យា យាមដើម្បីសេចក្ដីល្មោកប្រើនមានស-ភាពដូច្នេះឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកបានធ្វើមកនេះមិនមែន នាំឲ្យកើតជែះថ្វាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជែះថ្វា ថ្វថែមសេចក្តីជែះ ថ្នាដល់ជនទាំងឡាយដែលជ្រះថ្នាហើយ ឲ្យវិងវិតតែជែះថ្នាឡើងទៅទៀត ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងខ្លុវ សិក្ខាបទ ខេះយា ង៍ខេះថា គេសដ្ឋ:ណាមួយ ដែលពួកកិក្ខាមានជម្ងឹងហ្វឹ ធាន់បាន កេសជ្លៈនេះគឺ ទឹកដោះ៧វ ទឹកដោះ១០ ៤ បង ទឹកឃ្មុំ ទឹកអំពៅ។ កត្តទទួលកេសជ្ឈៈ ទាំងនោះហើយ គ្នាទុកធាន់បានយ៉ាងយុវត្រឹម ៧ ថ្ងៃ បើភិក្ខុ ទុកឲ្យកន្ងង់កំណត់នោះទៅ ត្រវ់អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ

វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

(၈၂၈) ယာနီ (၈) ဗန္ဓ နာနီ ကိုလာနှင့် ကိုကွန် បឌិសាយជ័យាធំ គេសជ្ហាធីតំ សប្ប៉ា ឆាម គោសប្ប៉ា ႔ អជិកាសហ្ទុំ ႔ មហិសសហ្ទុំ ႔ ។ យេសំ មំសំ ការាទ្ធ នេក្ស មារា ៤១ ខ្លែង ខាង ខេត្តពេក ខាន់ទំ ។ គេលំ នាម តំបតេលំ សាសបតេលំ **មដ្**កាតេហំ រាស្លា្រ សេហំ វេសានេហំ ។ មដុ នាម មេណ្ឌិតាមដុ ។ ដោល់តំ លាម ជុច្ឆា ធំពុតំ ។ តាធំ បដ់ក្តីហេត្វា សត្តាហបមេ សន្និធិតាក់ បរិកុញ្ចំ-តញ្ចុំតំ សត្តាហមមេតា មរិកុញ្ចិតព្រំ ។ តំ អត់ក្តា-មយានា និស្សក្តិយំ ហោត៌ $^{(0)}$ អដ្ឋមេ អរុណុក្តមនេ ខ្មែរត្ត្រីយំ ហោតិ ខិស្បដ្តិតព្ទំ សផ្សស្ប ។ កណស្ប ។ បុគ្គលស្បា វា ។ រៅញ ខេត្ត កិត្តាវេ ធិស្បដ្ចិត្ត ំ។ ខេ ។ ឥជំ មេ ភធ្លេ ភេសជំ សត្តាហាត់កាជំ ជំសុក្ត្រិយំ ឥមាហ់ សង្យូសុ ខិសុជ្ឈម៉ឺត់ ។ បេ។ ឧឧយេហ្គំ រពេរខាខេល់ខ្នែរពេរមាល់ទាំខេ ខគ្គិង ឯ

o ឥតោ បរំ សព្វត្ថ ឥតិសទ្ចោ ទិស្សតិ ។ សោ អតិបកោតិ វេទិតញោ ។ តស្ស អតិ-បកតា បឋេមកឋិនសិក្ខាបទេ វុត្តនយេខ វេទិតញា ។

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

(១៤១) តែង៍ពាក្យថា គេសដ្ដ:ណាមួយដែលពួកកិត្តមានជម្ងឺស្បី តាន់បាន គឺ សហ្វិ (๑) របស់គោត្តី សហ្វិរបស់ពាពេត្ត សហ្វិរបស់ កែបត្តី ឈ្មោះថាសច្បិ(ទឹកដោះពវ) ។ សាច់របស់សត្វទាំង ឡាយណាដែលសម គួរដល់ពុទ្ធខណ្ឌត សហ្សិរបស់សត្វទាំងឡាយនោះ ក៏សមគួរដែរ ។ ដែល ហៅថា ទឹកដោះទាប់ គឺទឹកដោះទាប់របស់សត្វទាំងនោះឯង ។ ប្រេងល្ ប្រេងស្តែ ប្រេងសែត ប្រេងស្គងខែ្ម ប្រេងធ្វេីពីទាញ់វាវ ឈ្មោះថា ្រេង ។ ទឹកផ្ដែមកើតពីមេឃុំជាដើម ឈ្មោះថា ទឹកឃ្មុំ ។ ទឹក កេត្តពីដើមអំពៅ ឈ្មោះថា ទឹកអំពៅ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុខទួលកេសដ្ឋ: នោះហើយគួរទុកតាន់បានយ៉ាងយុវ(តឹម៧ថៃ មានអធិប្បាយថា កេសដូ: ទាំង នោះគហ្គីខុកគាន់បានយាងយុវ ត្រឹម៧ ថៃ្ង ប្រើខុកឲ្យកន្ងកំណត់ នោះទៅ កេសជួ:នោះជានិស្សគ្គិយ គឺថា ជានិស្សគ្គិយក្នុងកាលអុវុណវះ ខ្សើងក្នុងថ្ងៃ ៤ កេសជួ: ដែលជានិស្សគ្គ័យ កិត្តិ តែវលះបង់ដល់សង្ឃ តំបាន គុណ:កំបាន បុគ្គលក់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ត្រៃវល:បង យាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រៃព្រះសង្ឃជំចំរើន កេសជ្ល:របស់ខ្ញុំនេះកន្ទុង ហួស ៧ ថ្ងៃហើយ ជានិស្សគ្គិយវត្ត ខ្ញុំសូមលះបង់កេសជ្លៈនេះដល់សង្ឃ ។ សេចក្តុតអព្ទេះទៅមានសេចក្តុជ្ជា គ្នានឹងសក្ខាបទទី ១ នៃចវិវវគ្គ

១ ទឹកដោះវាវរបស់គោ កេះ ពតែជាដើម ហៅថា សប្បី ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

(೧೬೬) សត្តាហាត់ក្ដៃ អត់ក្ដេសញ៉ា ធិស្បក្ថិយំ ទាច់ត្លិយ ។ សត្តាហាត់ក្តាធ្នេ ឋេមតែកោ ជំស្បត់យំ ទាខិត្តយ៍។ សត្តាហាត់កានេ អនតិកានុសញ្ជាំ ជំសុក្រយ៍ ទាខិត្តិយំ ។ អន្តិដ្ឋិនេ អត្តិដ្ឋិនសញ្ជាំ និស្សក្លិយំ ទាច់ត្លិយ ។ អាំសជ្ជិតេ ស្បៃជ្ជិតសញ្ជាំ ជំសប្រកិយ ទាច់ត្លិយ ។ អនដ្ឋេ ឧដ្ឋសញ្ជាំ ជិស្បីក្ដិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អុច្រុឌ រួចឌីសយ ចូស្សី ល ខេត្តិល ឯ មខ្សើ ឧឌ្ឍសញ្ជាំ និស្សក្តិយ៍ ទាខិត្តិយ៍ ។ អាហុតេ ហែត្តសញ្ ជំសា្ស្តិយុំ ទាខិត្តិយុំ ។

សុរយោខេន ឧរួងយ៉ូនម្នំ ខ ងព្រើសរួនម្នំ ឯ ឧទ្ឋនេ ឯ

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ វ៉ារៈដែលត្រូវអាចគ្គិ

(១៤៤) កាលគេសដ្ឋ:កន្ងសហួស ៧ ថ្ងៃ៧ ហើយ ភិក្ខុសគាល់ថា កន្ទង់ហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្បត្តិយជាចិត្តិយ ។ កាលកេសដ្ឋៈកន្ទង៍ ៧ ថ្ងៃ ហុសទៅហើយ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ កាលគេសដ្ត:កន្ទង់ហួស ៧ ថ្ងៃ៧ ហើយ កិត្តសំគាល់ថាមិនពាន់កន្ទង ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កេសដ្ឋ:នោះ) ភិក្ខុមិនទាន់បានតាំងចិត្ត ទុកទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាបានតាំងចិត្តទុកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ បាចិត្តិយ ។ គេសដ្ឋ:មិនខាន់បានលះបង់ទេ តែកិត្តសំគាល់ថាបានលះបង់ ហើយ ត្រវអាបត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កេសដ្ឋ:មិនទាន់បាត់ទៅទេ កិត្តសំគាល់ថាធ្ងាត់ទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយធាចិត្តិយ ។ កេសជួ: មិខទានវិនាសទៅទេ តែកិត្តសំគាល់ថាវិនាសហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ ចុះ ចិត្តិយ ។ កេសជួ: ក្មេន៍មិនទាន់ នេះទេ តែកិត្តសំគាល់ថា ក្មេន៍ នេះ ហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កេសជ្លៈបោរមិនទាន់លួចយកទៅទេ តែ កក្ខុសំគាល់ថា ចោរលួចយកទៅ ហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ ជាចិត្តិយ ។ (១៤៣) ភិក្ខុ តែឲ្យប់បានគេសដ្ឋ:ដែលខ្លួនលះបង់ហើយ មិនត្រូវយក មកបរិកោគប្រើប្រាស់ដោយកាយ មិនត្រូវយកមកធាន់ ។ (កេសជួ:នោះ)

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

កាន្យាស្ត្រ ។ ឧបនេតព្ំ ។ អញ្ជាន កំត្តាល កាយ់-កោន បរិកាតេន បរិកុញ្ជិតព្ំ ន អន្លោបរិតព្ំ ។ សត្តាហានតិក្តាន្ត អតិក្តាន្តសញ្ញី អបត្តិ ខុក្កដស្ប ។ សត្តាហានតិក្តានេ ឋមតិកោ អបត្តិ ខុក្កដស្ប ។ សត្តាហានតិក្តានេ អនុតិក្តាន្តសញ្ញី អលបត្តិ ។

តតិយសិក្ខាបទ និដ្ឋិតំ ។

o-la ឱ. ម. ពណ្ណន្តិ ។

វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

កត្តកប្បីបង្អោនចូលទៅក្នុងប្រទីបឬក្នុងវត្តមានពណ៌ ខ្មៅ^(a) ។ កិត្តដទៃគប្បី បរិភោគប្រើប្រាស់ដោយកាយបាន តែមិនត្រវយកមកខាន់ ។ កេសជួ: មិនទាន់កន្ងង ៧ ថ្ងៃ ខេត្តក្តុំសំគាល់ថាកន្ងងហើយ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ កិត្តុ មានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងភេសជ្ជ:ដែលមិនទាន់កន្ងង៧ថៃ្ង ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ កេសជួ: កេសជួ:មិនទាន់កន្ងង ៧ ថ្ងៃ កិត្តសំគាល់ថាមិនទាន់កន្ងង មិនត្រវិប្រភេសជ្ជ:មិនទាន់កន្ងង ៧ ថ្ងៃ កិត្តសំគាល់ថាមិនទាន់កន្ងង មិនត្រវិប្រភពិសេជ្ជ:មិនទាន់កន្ងង មិនត្រវិប្រភពិស្ស័យក្នុង មិនត្រវិប្រភពិស្ស័យ ។

(១៤៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលគាំងចិត្តឲុក (២) (ភ្នំ) លះបង់ ចោល(ក្តី)នូវគេសជ្ជៈដល់ភិក្ខុដែលមានគេសជ្ជៈបាត់ ទៅ (ភ្នំ) វិនាស ទៅ (ភ្នំ) ភ្វើង ចេះ (ភ្នំ) ចោះហ្គួចយកទៅ (ភ្នំ) គេយក ទៅ ដោយ សេចក្តីស្និទ្ធ ស្នាល (ភ្នំ) ដល់ភិក្ខុដែលបរិប្រាគលះបង់ដាច់ ស្រឡះឥតអាល័យឲ្យអនុបសម្បន្ន ហើយ ទទួលយកមកបរិភោគវិញ ក្នុងរវាងទៅថ្ងៃ ដល់ភិក្ខុ ប្របំតែ ដល់ភិក្ខុ ជាខាងដើមបញ្ជាតិ ។

សំហ្គ្មេទី៣ ២២ ។

យកទៅលាយនឹងវត្ថុទាំងឡាយមានធ្យូងដាដើម សម្រាប់លាបមានលាបដញ្ចាំងជាដើម ។
 គឺរវាង ៧ ថ្ងៃ ភិក្ខុផ្ទេរភេសដ្ឋៈនោះឲ្យទៅជារបស់ដទៃក្រៅពីរបស់ឆាន់ គឺធ្វើជាថ្នាំលាប
ក្បាល លាបដំបោ លាបភ្នែកជាដើម ។

បត្តសិក្ខាបទំ

(១៤៤) នេខ មានកោះ ជំនើរ ឧស្ស មាន្ត្រីកា វិហេតេ ជេនា៤ អេល៩០ំណ្ឌិកាស្ប អារាមេ ។ នេះជ ទោ បន សមយេធ ភភាតា ភិក្ខុជំ វស្ប៊ុកសេឌិកា អនុញាតា យោតិ ។ សព្វក្តិយា ភិក្តុ ភកវតា វស្សិតសេឌិតា អនុញាតាត់ បដិកាច្វៅ វស្សិតសេឌិ-ក្សា ប្រែសេច្តិ មដ្ឋាទ្រៅ កាត្តា ឆ្នាំសេស្ចិ ដំណ្លាយ ស្ប៊ុតសេដ្តកាយ ឧត្តា កាយំ ជុំស្បុ-មេត្ត ។ យេ គេ ភិក្តុ អព្ទិត្ត ។ មេ ។ គេ នុស្សាយត្តិ ទីយត្តិ វិទា ខេត្តិ កាខំ ហ៍ លាម ជព្វក្តិយា ភិទ្ធ បដិកាច្វៅ ស្បៀតសដិកច្ប៉ាំ បរិយេសិស្បិត្តិ បដ្ឋខាទ្វេ គេទ្វា និវាសេស្ប៊ូន្តិ ជិណ្ណាយ ស្ប៊ីគា-សាជិតាយ ឧត្តា តាយ ជាស្បាបស្បត្តិតិ ។ អេ៩លោ នេះ ភិក្ខុ ភក់ពេ ឯនមន្ទំ ភពេលសុំ ។ សច្ចុំ កាំរ ៩គេ ម្យុំ ឧត្តម ដែរ មេរីមក្សុខមេន្ត្ត នេះ លេខខេ

ល័ក្ខាបទទី៤

សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង័យស គង់ខៅវត្តដេតវិនមហាវិហារ ជារបស់អនាថបិណ្ឌិតមហាសេដ្ឋី ទៀប ក្នុងសាវត្តី ។ ពេលនោះឯង ព្រះ (ទង់យសជាម្ចាស់ (ទង់អនុញ្ញាតវស្សិ-កសាដិក (សម្ពត់ង្កាទឹកក្រៀង) ដល់ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ហើយ ។ ពួកភិក្ខុ ចពុគ្គិយបានដំណឹងថា នោះ ទ្រង់យសដាឡូស់ ទ្រង់អនុញ្ញាតវស្សិកសាដិក ហើយ ក៏នាគ្នាស្វែងរកចិវៃ សម្រាប់ង្កឹតទឹកភ្លៀងមុខគេ ធ្វើប្រើប្រាស់ក៏មុខគេដែរ កាលសម្អត់ង្កីតទឹកក្បេង ចាស់១០១ាត ហើយ (ទព្វគ្គិយភិក្ខុ) ក៏ងួតទឹកក្រៀងដោយខ្លួន៖ ទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីជ្រាជាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខាំងនោះក៏ពោលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកភិត្តធពុគ្គិយ:មិនសមបបើនឹង ប្រញាប់ស្វែងរកបីវរ လ ဗြာပရို့အန်ကြေးချို့ရ ေတီယ ပြားကျပ်းရှိုးပြဲပြုသုံးလား វស្សិកសាជិកចាស់ខូចខាតហើយ ក៏ត្រឡប់ង្ក័ត្រទឹកភ្លៀងដោយខ្លួនខនេ គានោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏នាំសេចក្តីនុះ ក្រប ទូលចំពោះ ព្រះ (ទ្រង់ជោគ ។ ព្រះអង្គ (ទ្រង់ ត្រាស់សួរថា នៃកិត្តទាំង ទ្វាយ គេថាពួកអ្នកឯង បញារបស្វែងកេចវសេ ម្រាប់ងួតទឹកភ្លេងមុនគេ

វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

ರಜಿಹಾರ್ಣ ಹತ್ತಾ ಹಾಗುಕುರ ವಿಜ್ಞಾಯ ಚಟ್ಟಿಹಾಕುಜಿಹಾ-យ ឧត្ត គាល់ ជុំវេស្សាប្រេដាតិ ។ ស្ថុំ ភេឌវាតិ ។ វិកាហេ ពុខោ្ ភក។ ភេ៩ ហំ ៣ម តុម្លេ មោឃបុរិសា បដ្ឋមន្ត្រី ស្ស្រីសម្រុស ខ្លួន ខេត្ត ខេត្ ಹೀರೆ ಹತ್ತು ಶ್ರಭಾಗಿಕ ಶ್ರಮಿಯ ಭಾಗಿತ್ತುಕ್ಕಾರೆ. តាយ ឧត្តា តាយំ ឱ្យស្លាបេស្ស៩ ឧេតំ មោឃ-បុរិសា អបុស្រ្នាធំ វា បសាខាយ បស្សាធំ វា អ្នក្សេក្សភា ខេត្ត ស្នា ខេត្ត មុខ សំគ្នាបន់ «ខ្ញុំសេយ្យា៩ មាសោ សេសោ កិម្ពានខ្ញុំ ក្ខាល ក្រោះ ក្រុង សេសោ គិទ្ឋានឆ្គុំ កាត្វា ឆ្កាំសេតត្វំ ។ ជុំពេល ខេ មាសោ សេសោ គឺមានន្តំ ស្បែកសេឌិកខ្មែរ បរិយេ-សេយ្យ ចំពេចឡាមាសា សមាស កិទ្ទានន្តិ ភេទ្វា

វិនយបិដិក មហាវិភង្គ

បញ្ជាប់ធ្វើ ប្រើបាសមុនគេ លុះសម្ពត់ស្សិកសាដិក ចាស់ទូចហើយ ត្រឡប់ជាផ្នែតទឹកភ្លេងដោយ១នទទេទៅវិញ ពិតមែនឬ ។ ឧព្វគ្គិយកិក្ខ កាបទូលថា សូមទ្រង់ ព្រះមេត្តា (ច្រាស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធ ដ៏មានដោគជាម្ចាស់(ទង់តិ៖ដៀលថា ម្នាលពួកមោយបុរស មិ**នសមបីបើ** ញ្ចកអ្នកឯង ប្រញាប់ស្វែងកេចិវសេ ម្រាប់ង្កែតទឹកក្ដៀងមុនគេ ប្រញាប់ធ្វើ ្រើប្រាស់មុនគេ លុះសម្ងត់ង៍ត្រទឹកក្រៀងបាស់គ្រាំគ្រា ត្រូវបជានាំគ្នា ង្វត់ទឹកភ្លេងដោយ១នទទេសោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយអំពើនេះមិន នាំឲ្យកើតសេចក្តីដែះថ្វាដល់ជនទាំងឲ្យាយដែលមិនទាន់ដែះថ្វា ตำลัดฏ w ដែល ជ្រះថ្នា ហើយ 🧸 ឲ្យវិធីវិត តែ ជែះថ្នា ឲ្យវិធីក៏ 🤘 ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង នេះថា កិត្តកំណត់ដ៏ង៍ថាខែមួយជាខាងចុងនៃគិម្មដៅ^(១) សាជិតចាំវ ស ម្រាប់ង្កែទុំកគ្រៀង កិត្តកំណត់ដឹងថានៅកន្លះខែជាខាងចុង នៃគិម្បៈជ្យាទៀត គប្បីធ្វើឲ្យ សេចហើយ ប្រើប្រាស់ចុះ ។ បើមិនទាន់ ដល់ខែមួយជា ១វា ង៍ ចុង នៃគិម្មវដ្ឋាទេ ភិក្ខុ ស្វែងរកសា ដឹកចីវរស (មាបង្កិត្ត ភិក ក្ដៅង នឹងមិនទាន់ដល់កន្លះខែជាខាងចុងគិមរដ្ឋទេ ភិក្ខុធ្វើឲ្យស្រេច ហើយ (ថៃ បុរាស់ ត្រាវអាបត្តនិសុទ្ធិយុល្ខតិយ

o តាំងតែ o ពេចខែដេស្ត ទៅដល់ថ្ងៃពេញប្ញូណិមីខែអាសាឡូ ហៅថា ខែមួយដារាងចុង ពិម្ជាផ្លូវ។ តាំងតែ o កើតខែអាសាឡូ ទៅដល់ថ្ងៃពេញប្ញូណិមី ហៅថា កន្លះខែងាខាងចុងតិម្ជាផ្លូវ។

តិស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្សា ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភគ្គោ

(១៤៦) មាសេ សេសេ កំឡានធ្លំ កំឡាញ ស្ស៊ីតាសាជិតាចីវ៉ា ចរិយេសិនាភ្លឺ យេ មនុស្សា បុត្វេច ស្ស៊ីកាសដិកាចីវ៉េ ខេត្តិ គេ ឧបសគ្គិទិត្តា ឃុំមស្ប វេឌឌ័យ គាលេ វេស្ស៊ីគាសាឌិតាយ សមយោ វេស្ស៊ី-ខេត្តិតំ ។ ឧ វត្តគ្គា ខេ៩ មេ វេស្សិតាសជិតាចីវ៉ាំ អាហាថេ មេ វេស្ស៊ីតាសាជិតាចីវ៉ាំ បវ៉ាដ្ដេថ^(១) មេ វស្សិតាសាជិតាខឺអំ ខេតាខេ៩ មេ វស្សិតាសាជិតា-ច្ចារត្ត ។ អង្គមាសោ សេសោ កុំមាន កូ កូត្ តិវាសេតភូតិ អឌ្ឍមាសេ សេសេ ក៏មានេ កត្វា តិវាសេតត[ំ] ។ ជុំប្រេ ៤ ស សា សេសា ភូមានថ្មី អត្ថិក្រេមាសេ សេសេ ភូមាន ស្បែត-ကောင်းကြောက် စော်လာလာတိုင်း စောက်လာတိုင်း စောက်လောင်း စောက်လာတိုင်း စောက်လာတိုင်း စောက်လောင်း စောင်း စောက်လောင်း စောက်လောင်း စောင်း စောင ជុំបនេឌ្ឍមារស សរសេ កុំមានធ្លំ អត់បេកឡូមារស សេស ក៏ម្លាន កត្យ និវាសេតិ និស្បត្តិយំ ហោតិ

o សព្វត្ថ បរិវិត្តេយាតិ ទិស្សតិ ។ ៤ សព្វត្ថ និស្សត្តិយំ បាចិត្តិយត្តិ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយពណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

(១៤៦) តែង៍ពាក្យថា កិក្ខុកំណត់ដឹងថា ខែមួយជាខាងបុង នៃគិម្ហាដូវ ត្រវ៉ស្វែងកេសដិកចីវសេម្រាប់ង្កិតទឹកក្យៀង មានអធិប្បាយ អំពីដើមមកមនុស្សទាំងឡាយណា ធ្លាប់ប្រគេនសាដិកចីវៃស(ម្លាប់ ង្គ័តទឹកភ្លេង ពួកភិក្ខុគប្បីចូលទៅរកមនុស្សទាំងទ្បាយនោះហើយពោល w ង៍នេះថា ពេលនេះជាកាលនៃវស្សិកសាដិក ពេលនេះជាសម័យនៃ វស្សិកសាជិត សូម្បីពួកមនុស្សឯទៀតគេតែងប្រគេនសាជិកចីវវស[មាប ង្គទឹកក្យេងដែរ ។ ពួកកិត្តមិន តែវនិយាយថា អ្នកទាំងឡាយចូវឲ្យ សាជិកចីវរស ម្រាប់ង្អួតទឹក ភ្លៀងដល់អាត្មា ចូរនាំយកសាជិកចីវរស ម្រាប់ ង្វត់ទឹកក្យៀងមកឲ្យអាតា ចូរផ្ទះប្តូរសាជិកចីវេស ម្រាប់ង្កត់ទឹកក្យៀងឲ្យអាត្តា ច្យទិញសាជិកចីវរសម្រាប់ង្អួតទឹកភ្លេងឲ្យអាត្មា ។ ពាក្យថា ភិក្ខុកំណត់ដំង ឋា នៅកន្លះខែជាខាងចុងគិម្ហដ្ឋេទៀត គប្បីធ្វើឲ្យស្រេចហើយប្រើ**ប្រុ** បុះ គឺភិក្ខុគហ្វីធ្វេទ្យៃសេចហេីយ ប្រេី បុរសក្នុងកន្លះខែជាខាងចុងគម្រដ្ឋ ។ ពាក្យថា បើមិនទាន់ដល់ខែ១ ជាខាងចុងនៃគិម្បះវ្រះ គឺថ្ងៃមុនពីមួយ ខែជាខាងចុងគិម្មវដ្ឋ ភិក្ខុស្វែងរកសាជិកចីវេស ម្រាបង្អួតទឹកភ្លេង ចីវ**រ** នោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា មិនទាន់ដល់កន្លះខែជាខាងចុងគិម្យដូវ គឺថ្ងៃមុនពីកន្ទះខែជាខាងចុងគិម្បៈជួវ ភិក្ខុធ្វើស្រេចហើយប្រើប្រុស

វិសយបិជិពេ មហាវិកង្កោ

និស្សដ្ឋិតឲ្យំ អន់ស្រ្ប វា កណ្តារ វា បុក្កលស្ស វា ។ ស់ញុំ បន កិក្ខាប និស្សជិត្តឲ្យំ ។ បេ ។ ឥន់ មេ កន្តេ ស្ប៉ិត្តសានិតាចីវ៉ាំ អត់បតាមាសេ សេសេ កិស្លាន បរិយ៌ដ្ឋំ អត់បតាធ្លាមាសេ សេសេ កិស្លាន តាត្យា និវត្តំ⁽⁰⁾ និស្សក្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ប និស្សជ្ជា-ម៉ឺត ។ បេ ។ ឧឧយ្យាតិ ។ បេ ។ ឧឧយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្នានា ឧថ្ម័តិ ។

(១៤៧) អត់បេតាមាសេ សេសេ កិទ្ធានេ អត់បេតាសញ្ញាំ ស្ប៉ិតាសា ដិតាខារំ បរិយេសត់ និស្បុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អត់បេតាមាសេ សេសេ កិទ្ធានេ ឋមត់កោ
ស្ប៉ិតាសា ដិតាខីវ៉ាំ បរិយេសត់ និស្បុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។
អត់បេតាមាសេ សេសេ កិទ្ធានេ ១ ខេត្តិយំ ។
អត់បេតាមាសេ សេសេ កិទ្ធានេ ១ ខេត្តិយំ ។
អត់បេតាម្បាស សេសេ កិទ្ធានេ អត់បេតាសញ្ញាំ
ស្ប៉ិតាតា និស្បុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អត់បេតាខ្លាមសេ សេសេ កិទ្ធានេ អត់បេតាសញ្ញាំ
កាត្យា និសសេត៍ និស្បុក្តិយំ ខាខិត្តិយំ ។ អត់បេតាខ្លាមសេ សេសេ កិទ្ធានេ ឋមត់កោ កាត្យា និវាសេត៍ និស្បុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អត់បេតាខ្លាមសេ សេសេ កិទ្ធានេ ឋមត់កោ កាត្យា និវាសេត៍ និស្បុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អត់បេតាខ្លាមសេ សេសា កិទ្ធានេ ឋមត់កោ កាត្យា និវាសេត៍ និស្បុក្តិយំ ទាខិត្តិយំ ។ អត់បេតាខ្លាមសេ

វិនយប៌ជិក មហាវិភង្គ

សម្ពត់ នោះ ជានិស្បត្តិយ ភិក្ខុ តែវលះបង់ឲ្យ សៃឲ្យះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈ
ក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំង ឲ្យ យ ភិក្ខុ គប្បីលះបង់យាំងនេះ
។ បេ ។ បពិត្រ ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន វស្សិកសាជិកចីវរបេស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំស្វែង
វកបានមកក្នុងកាលមុនពីមួយខែជាខាងចុងតិម្ហាដូវ ធ្វើស្រេចហើយប្រើ
បាសក្នុងកាលមុនពីកន្លះខែជាខាងចុងតិម្ហាដូវ សម្ពត់នេះ ជានិស្បត្តិយ
ខ្ញុំសូមលះបង់នូវវស្សិកសាជិកចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ ពាក្យតពីនេះ
ទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវវគ្គ ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស បតុត្តសិក្ខាបទស្យ អតាបត្តិវាពា

សេស ក៏ម្លាន ។ នេកសញ្ញី កាត្វា និវាសេខ និស្បក្ដុំយំ ទាន់ខ្លាំយំ ។ សគំយា វេស្សិកាសេខិតាយ

ឧក្ដោ តាយំ ។ស្បានេខ អាចគ្នំ ខុត្តាដេស្បូ ។

១,ឧកមាសេ សេសេ ក៏ម្លានេ អនិបកសញ្ញី អាចគ្នំ

ខុត្តាដស្បូ ។ ១,ឧកមាសេ សេសេ ក៏ម្លានេ ឋមគំកោ អាចគ្នំ ខុត្តាដស្បូ ។ ១,ឧកមាសេ សេសេ ក៏ម្លានេ ឋមគំកោ អាចគ្នំ ខុត្តាដស្ប ។ ១,ឧកមាសេ សេសេ
កំប្លាន ១,ឧកសញ្ញី អនាចគ្គំ ។ ១,ឧកឡេមសេ
សេសេ កំប្លានេ អគំបកសញ្ជី អាចគ្គំ ខុត្តាដស្ប ។

ខុឧកខ្លាមសេ សេសេ ក៏ម្លានេ ឋមគំគោ អាចគ្គំ

ខុត្តាដស្ប ។ ១,ឧកខ្លាមសេ សេសេ កំប្លាន ខុត្តាដស្ប ។

ខុត្តកាន់ស្បា ។ ១,ឧកខ្លាមសេ សេសេ កំប្លាន ខុត្តកាន់ស្ប ។

ខុត្តកាន់ស្បា ។ ១,ឧកខ្លាមសេ សេសេ កំប្លាន ១,ឧក្សាសសា សេសា កំប្លាន ១,ឧក្សាសសា សេសា កំប្លាន ១,ឧក្សាសា សេសា កំប្លាន ១,ឧក្សាសា អាចគ្គំ ។

(១៤៤) អនាបត្តិ មាសោ សេសោ កិទ្ធានន្តិ វស្សិតស្តិត កិត្តា និវាសេតិ ពុខភាមាសោ សេសោ កិទ្ធានន្តិ កាត្វា និវាសេតិ ពុខភាមាសោ សេសោ កិទ្ធានន្តិ វស្សិតសានិកាចីវ៉ា បរិយេសតិ ពុខភាឌ្ឍ-មាសោ សេសោ កិទ្ធានន្តិ កាត្វា និវាសេតិ បរិយ៏ដ្ឋាយ

ទិស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

កិត្តសំគាល់ថា នៅខ្វះ ហើយធ្វើឲ្យ សែចបើបិប្បាស់ ត្រូវអាបត្តិនិស្បត្តិយ

បាចិត្តិយ ។ សៀតសាជិតថីវរបស់កិត្តមាន តែកិត្តសាតន៍តទឹកត្វៀន

ត្រីវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាន់ចុនតម្លៃដូវនៅខ្វះមិនដល់មួយ ខែ កិត្តសំគាល់ថា លើសទៅវិញ ត្រីវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាន់ចុនតម្លៃដូវនៅខ្វះមិនដល់មួយ ខែ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាន់ចុនតម្លៃដូវនៅខ្វះមិនដល់មួយ ខែ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាន់ចុនតម្លៃដូវនៅខ្វះមិន ដល់មួយ ខែ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ខាន់ចុនតម្លៃដូវនៅខ្វះមិនដល់កន្លះខែ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាន់ចុនតម្លៃដូវនៅខ្វះមិនដល់កន្លះខែ កិត្តសំគាល់ថាមិនដល់កន្លះខែ មិនត្រូវអាបត្តិទេប្រីយ ។

(១៤៨) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលជំងឺថា ១ ឧតុឧតិម្យដ្ឋេរនៅ
សល់មួយ ែ ហើយស្វែងកេសាដិកចីវៃស ម្រប់ងូតទឹកក្ខេង ដល់ភិក្ខុ
ដែលដឹងថា ១ ឧតុឧតិម្យដ្ឋេរនៅសល់កន្លះ ខែទៀត ហើយធ្វើឲ្យស្រេច ប្រឹ

ប្រាស់ ដល់ភិក្ខុដែលដឹងថា ១ ឧតុឧតិម្យដ្ឋេរនៅខ្វះមិនដល់មួយ
ខែ ហើយស្វែងកេសាដិកចីវៃស ម្រប់ងូតទឹកក្ខេង ដល់ភិក្ខុដែល
ជឹងថា ១ ឧតុឧតិម្យដ្ឋេរនៅខ្វះមិនដល់កន្លះ បើយធ្វើឲ្យស្រេច ប្រឹប្បស់

វិនយបិជិព មហាវិកង្គោ

ស្ប៉ូតេសដ្ឋសាយ ស្ប៉ូ ឧក្ខន្ធិយតិ ជំនួយ ស្រៀ តសដិតាយ ស្ប៉ូ ឧក្ខន្ធិយតិ ដៅត្វា ធិក្ខិចិត្តំ សមយេ ធិវាសេតព្វំ អច្ចិច្ចិត្តស្ប ធន្មីពីស្ប អាច-ខាសុ ឧុម្មិត្តស្ប អាធិកាម្និកស្បាតិ ។

ចតុត្តស៊ក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយច់ដក មហាវិភង្គ

ស័ក្ខាបទទី ៤ ចច់ ។

១ ពាក្យថា បីវរក្នុងទីនេះសំដោយពវស្សិកសាដិកបីវរ បើបោរជំណើមយកសម្ពត់របស់ភិក្ខុ សោះទៅ ហើយភិក្ខុនោះងូតទឹកភ្លៀងដោយខ្លួនទទេ មិនត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះស្រាតនឹងងូតទឹក ភ្លៀង ។ ៤ បើភិក្ខុមានបីវរដទៃ ។ ក្រៅពីវស្សិកសាដិកបីវរដែលបាត់ទៅនោះ នឹងស្លៀកក្ដី នឹង ស្វែងរកក្ដី នូវសម្ពត់វស្សិកសាដិក ក្នុងសម័យក្រៅពីពុទ្ធានុញ្ញាត មិនត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ បើភិក្ខុមានវស្សិកសាដិកបីវរបាត់វិញ ហើយស្រាតងូតទឹក មិនត្រូវអាបត្តិទុក្កដទៀយ ។ ៣ បើ ភិក្ខុស្លៀកសម្ងត់វស្សិកសាដិកមានដម្លៃច្រើនងូតទឹក ហើយមានបោរមាជស្នើមយកទៅ ភិក្ខុ ស្រាតងូតទឹក មិនត្រូវអាបត្តិទុក្កដទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកបោរលួចយកសម្ពត់ដទៃ ក្រៅពីវស្សិកសាដិក ក្នុងសម័យក្រៅ ពីពុទ្ធានុញ្ញាត មិនត្រូវនៃស្សគ្គិយបាចិត្តិយទេ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(០៤៤) នេះ មានកោយ មន្ទែរ ម្នេង មាន្ទេក វ្សានេះ ជេឌ៤០ មេសនុត្វហ៊្វាយទៅ មេឃាគេ ៤ ខេច សេ ឧត មានពេខ មាលាទាំ ៤ឧខយ៉េ មាយដែរ សន់ចោ មនិត្រាម្នេ មួយ វានេះមេខ វាសារមោ ជាឧបឧទារិគាំ បគ្គាម៉ាស្សាមាត់ ។ ៩មាំ ភឌ្ដេ ក-ត្តសារត្ត ន់ឯហន្តរបង្គើន ៤ ភាឈាវ្រេ អលទើ និរុះ ខស្សាម៉ាត់ តេស្ស ចំរុំ អនាស់ ។ អស្សាស់ ទោ សោ ភិក្ខុ ភកវា គាំរ ជឧបឧចាកែ បក្ខមស្បតិ៍តំ ។ អ៥ ទោ ត្រូវ កិត្តពោ ឯភឧ ហោស់ ឧភាភាហំ អា-យៈស្មា ឧបនៈខ្លេខ សកាប្រុត្តេខ សធ្វី ជឧបឧទាក់ បញ្ញម៌សុរា្ម ភក់តោ សន្ទី ៩១០ឧទារិគាំ បញ្ច-ត្តប្បត្ន ។ អុឌ្ឍ មាល់សាំ ៩ឧ៩ ឃើ មួយ នៃ នុ ម្នុំ វាឌឧប្រេ វាលួយច្ មារុំមោ ជូចជឧលៈ រំតាំ បក្តាមសាស្ត្រាត់ ។ ភាហំ ភ ្លេ តហ ស ខ្នឹ

សិក្ខាបទទី ៥

[១៤៩] .បម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់ក្នុងត្រុ ជេតវន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិតមហាសេជ្ជី ទៀបក្រង៍សាវត្តី ។ គ្រានោះ ឯឥ ឧបនន្ទសក្សបុត្រដ៏មានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលជា សទ្ធិវិហាកែរបស់ ព្រះថេរជាបងថា នៃអាវុសោ អ្នកចូរមកយើងនឹងច្រៀស ទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន 🧃 កុរុណា ទៅមិនបាន េ (ដ្បិត) ១ កុរុណា មានចីវរបាស់ គ្រាំ គ្រា ហើយ ឧបនន្ទុកិត្តនិយាយថា មកចុះអាវុសោ ១ន៍ជឲ្យចវៃលោក ហើយជានឲ្យ ចីវរទៅកិត្តនោះ ។ កិត្តនោះបានឲ្យថា ព្រះជ័មានព្រះភាគម្ចាស់នឹង (ន ន៍ពុទ្ធដំ លើ ទៅកាន់ ចារិកក្នុងជនបទ ។ ទើបភិក្ខុ នោះ និះរិះ យ៉ាង៍ នេះថា ឥឡូវនេះ អញមិនចៀសទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ជាមួយនិងឧបនន្ទ សក្យបុត្រដ៏មានអាយុទេ អញមុខជានិងទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទជាមួយ នង៍ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគវិញ ។ លំដាប់នោះ ឧបនន្ទូសក្យបុត្រដ៏មាន អាយុនិយាយពាក្យនេះនិងកិត្តនោះថា ឥឡូវនេះ អាវុសោលេកចូរមក យើងនឹងនាំគ្នា ទៅកាន់ហារិកក្នុងជនបទ ។ ភិក្ខុ នោះ ធ្វើយថា បពិ ត្រ លោកដ៏ចំរើន ១ភារុណា មិនទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទជាមួយនឹងលោកទេ

វិនយចិដ្ឋកេ មហាវិកង្កោ

ជនបនចាក់ បក្សប៊ុសស្រ កក់សា សន្ទឹ ជនបនចា-ជាស់មហា សធ្វីជានបនចារិគាំ បក្តាម៉ូស្សូតីតិ គាប់តោ អនុត្តមាលា ខ្ពុំ អត្ថិទ្ធ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្តុ ភិក្តុន រាខេត្ត មាបេខេហ្ ៤ លេ ខេ មួយ មេបិស្តិ ។ ខេ ។ នេះ នេះ និយា ខ្លួន និង ខេត្ត ទេខ ខេត្ត ឧ၀៤ ញេ សក្សមុ ត្រោ ភិក្ខុស្ប សម ចំរាំ ឧត្វា ត្តបំតោ អនត្តមលោ អច្ចុំភ្នំស្បត្តិត ។ អ៩ េខា តេ វិក្ខុ កក់ នោ ឯតមត្ត អារោចេសុំ ។ សច្ចុំ កាំរ ភ្វុំ ឧុមឧត្ត កិត្តាស្ប សាម បីអំឧត្តា កុបិតោ អឧត្តមនោ អច្ឆុស់ត៌^(១) ។ សច្ចុំ កក្សត់ ។ កែ ប៉ោ ពុ គ្នោ កក្ស គេជុំ ហ្ ស្គ ខ្ញុំ មោយស់្ក ភូក្សា មាតុ ជួយ ឧត្វា ភាពីតោ អឧត្តមភោ អច្ចិត្តិស្បូស៌ ជេត មោឃបុ-ាំស អប្បស្ព្រធំ វា បសាធាយ បសញ្ជាធំ វា ភ្នំយោក្រាប់ល ។ មេ។ ៧វញ្ជា ខន ភិក្ខាវេ ៩មំ

๑ จิ. ย. หฏิ่ฐีถิ ๆ

វិនយប់ជិក មហាវិកង្គ

១ភវុណា មុខជាន**័**ងទៅកាន់ហរិកក្នុងជនបទ ដាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ វិញ ។ ឧបនន្ទនិ៍ និអន់ចិត្ត ហើយ ពោលថា អាវុសោ ខ្ញុំ ន្ទ្រេចវិវណាដល់ $(m\pi)(l(m))(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ $(m\pi)$ ត់ដណ្ដើមយកចីវមេកវិញ ។ គ្រានោះ កិត្តនោះ ប្រមាសចក្ដីនុះដល់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ។ ទើបភិក្ខុទាំង នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មិនទំនងសោះ ឧបនន្ទសក្ស-បុត្រដ៏មានអាយុឲ្យចីវាទៅកិត្តដោយ១នឯងហើយ ត្រឡប់ជា១ផឹអន់ចិត្ត ដណ្ដើមយកមកវិញ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុព៌ងនោះនាំសេចក្ដីនុះក្រាបទូល ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គ្លិទ្ធង់ត្រាស់ស្លាថា ម្នាល ឧបនន្ទ ព្ទុឋាអ្នកឯងបានឲ្យចាវរទៅភិត្តដោយខ្លួនឯងហើយ ត្រឡប់ក្រោធ **១** ងអន់ចិត្តដណ្ដើមយកពីគេមកវិញ មែនឬ ។ ឧបនន្ទូសក្យបុត្រ[កាបឲូល ឋា សូម (ទន់ (ពេះមេត្តា) (ជុាស ការនោះពិតមែន ។ (ពេះសម្ពុទ្ធដ៏ (ទន់យស ជាម្ចាស់[ទង់តិះដៀលថា មាលមោឃបុរស មិនសមប្រជុំអ្នកឯងបានឲ្យ ច់វរ ទៅភិក្ខុដោយខ្លួនឯង ហើយ គ្រុទ្យប់ (កាធ្ងឹងអន់ចិត្តដ ល្មើមយកច័វរ ពីគេមកវិញសោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំ ឲ្យដែះថ្វាដល់ជនទាំង ឡាយដែលមិនទាន់ដែះថ្វា ច្ចនាំឲ្យជនទាំង ឡាយ ដែលជែះថ្កាលើយឲ្យវិធីវិតតែជែះថ្កាឡើងទេ ។ បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស វិភង្គោ

ស់ក្ដាបន់ ខុខ្ចុំសេយ្យ៩ យោ បន ភិក្ដុ ភិក្ដុស្ប សម ចំរាំ ឧត្វា កាច់តោ អនត្តមនោ អច្ចុំខ្ចេយ្យ វា អច្ចិញ្ចេយ្យ វា និស្សក្ដិយំ ខាច់ត្តិយត្តិ ។

សព្វត្ថ និស្សិត្តយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ វិវាង្គ

អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខាណាមួយ ឲ្យចីវដេលក់ក្នុ (ដទៃ) ដោយខ្លួនឯងហើយ ខឹងអន់ចិត្តដណ្ដើមយក (ចីវវ) មកវិញក្ដី ប្រើឲ្យគេដណ្ដើមយកមកវិញក្ដី កិត្តនោះ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ ច្នាចិត្តិយ ។

(១៥០) តែង៍ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចត្តអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃមារជិកកណ្តួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុ គឺដល់ កិត្តដទៃ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺបានឲ្យទៅខ្លួនឯង ។ ដែល ហៅថា ចីវរៈនាះ ចានដល់ចីវរ ៦ យ៉ាង៍ ចីវិវណាមួយ យ៉ាង់តូចបំផុតល្មម ស មេចកិច្ចវិកប្បជាន ។ ពាក្យថា ១៨អន់ចិត្ត គឺមិន តែកអរ មានចិត្ត ក្លាស្ត្រា វិង៍រួស ។ ពាក្យថា ដណ្ដេមយកមកវិញ គឺដំណ្ដេមយកមក ដោយ ខ្លួនឯងវិញ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា ប្រើឲ្យគេដណ្ដើម យកមកវិញ គឺកិត្តបង្គាប់អ្នកដទៃ (ឲ្យដណ្ដើមយកមកវិញ) ត្រវិអាបត្តិ ទុក្ស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ទៅតែមុន ទេ អ្នកទទួលបង្គាប់ទៅដណ្ដើមយក (ចិនដង ចវរទាំងនោះជានិសុគ្គិយ ភិក្ខុ ត្រវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលកំពុន ។ មាលក់ក្ខុទាំងឡាយ ក់ក្ខុ ត្រៅលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ ថា បត្តិត្រាះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវររបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំបានឲ្យទៅតិក្ខុ (ដទៃ)

វិនយចិងពេ មហាវិកង្កោ

(ပြရပ) ၓ႖ဢၐႄးႏိုင္ ၓ႖ဢၕ႞ၓႅၯႜၮၟ ၯၣၟ ၕႃၗၟ ឧត្តា កុច់គោ អនត្តមនោ អច្ចិន្តិ វា អច្ចិន្ទាបេតិ វា ធំសុក្ត្រិយ៍ ទាខ៌ត្តិយ៍ ។ ឧបសម្បាជ្ជ ៤៩តំកោ សាមំ ច្ចុំ នេត្តា ក្ខេតោ អនុត្តមនោ អច្ចិត្ត វា អច្ចិត្តាបេត វា ជំសា្ស្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ឧបសម្បារ ្គ អនុបសម្បន្ន-សញ្ចុំ សាទំ ខីវ៉ា ឧត្តា ភេចតោ អនុត្តនេះ អច្ចិន្ត្ វា អច្ឆុល្ចតិ វា និស្សកំចំ ទាចិត្តិចំ ។ អញ្ បក្តែាំ ឧត្វា កម្មិតោ អនុត្តមនោ អច្ចិត្តទិ វា អត្ថិសា ខេត្ត ប្ដូល ស្គាំ ។ អនុបសម្បីទីសារី ចំរាំ ។ អញ្ជុំ ។ បរិក្សា ខេត្តា កុប្ខិតោ អនុត្តមនោ អច្ចំខ្ទុំ ក អច្ចំខ្លាមេតំ ក អាបត្តិ ខុត្តដូស្បូ ។

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

ដោយ ខ្លង់ង ហើយ ខ្ញុំ តែឲ្យប់ដ ណ្ដើមយកមកវិញ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូម លះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ ពាក្យតអំពីនេះ ទៅមាន សេចក្ដីដូចគ្នានិង សិក្ខាបទទី ១ ក្នុងចីវវគ្គ ។

 $\{g \not \in g\}$ កិត្តសំគាល់បុគ្គលដែលជាឧបសម្បន្(g)បាឧបសម្បន្នពិត មែន ហើយឲ្យចីវេទៅដោយ១ូនឯង ក៏ត្រឡប់កោធ១ឹងអន់ចិត្ត ដណ្ដើម យកវិញក្ដី ប្រើឲ្យអកដទៃដណ្ដើមយកមកវិញក្ដី ត្រវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ ចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យកង្មបុគ្គលដែលជា ៤បសម្បន្ន ហើយ ឲ្យចីវេទៅដោយខ្លួនឯង ក៏ត្រឡប់ជាក្រោធខឹងអន់ចិត្ត ដណ្ដើមយកមកខ្លួន ឯងវិញក្ដី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដ េណ្ដីមមកវិញក្ដី ត្រវអាបត្តិនិសុគ្គិយជាចិត្តិយ។ ភិត្ត្តសំគាល់បុគ្គលដែលជា ϵ បសម្បន្នថាអនុបសម្បន្ $^{(b)}$ ទៅវិញ ហើយឲ្យចឹ-វរទៅដោយខ្លួនឯង ក៏ត្រឡប់កោធខឹងអន់ចិត្ត ដណ្ដើមយកមកខ្លួនឯងវិញ ក្តី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្ដើមយកមកវិញក្តី ត្រវអាបត្តនិសុគ្គ្រិយច្បចិត្តិយ ។ ភិត្តិឲ្យបរិក្ខារដទៃ ហើយ ត្រឡប់កោធ១ង៍អន់ចិត្ត ដណ្ដើមយកមកខ្លួនឯង វិញត្តិ ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្ដើមយកមកវិញត្តិ ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិត្តឲ្យចវិវត្តិ ชริฐาระไรก็ เศษรุชมษาฐ เท็นเกิดตั้งสหรัติ สเญาัยนายก ខ្លួនឯងវិញក្ដី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្ដើមយកមកវិញក្ដី ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ

ម្នាក់ដែលបាន១បស់មួរទាដាភិក្ខុភាវៈ ដោយត្រឹមត្រូវហើយ ហៅថា ១បស់មួរត្ម ។ ៤ បាន
 ដល់បុគ្គលក្រៅពីភិក្ខុ មានសាមណេរជាដើម ។

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិ

មយើ អណីខ្មុំ នគីខិយមជា មាត្យមគ្គិយមារិខ្ម ឯ (បុណា មយលខ្ញុំ មេហ ឃ ខេឌ្គ ឧមជា ឃ ស្រាំ-តម្កាតិ មេត់តម្កាតិខែមេឈ្ន មាតខ្ញុំ ឧយក្មកា ឯ អត់តម្កាតិខែ ផុតម្យួយ មាតខ្ញុំ ឧយក្មកា ឯ មត់-

បញ្ចមសិក្ខាប់៖ និដ្ឋិតំ ។

និស្សគ្គ័យកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ អសបត្តឹ

កិត្តសំគាល់អនុសម្បន្នថាជា «បសម្បន្នទៅវិញ ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។
កិត្តិមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងបុគ្គលដែលជាអនុបសម្បន្ន ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។
កិត្តិសំគាល់អនុបសម្បន្នថា អនុបសម្បន្នពិតមែន ត្រវិអាបត្តិទុក្កដ ។
(១៥៤) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តិដែលកិត្តអ្នក ទទួលចីវៃនោះគេឲ្យ
តែឡប់មកវិញ ឬកិត្តិដែលមានសេចក្តីស្និទ្ធ ស្វាលនឹងកិត្តអ្នក ទទួលចីវៃ នោះហើយកាន់យកមកវិញ ដល់កិត្តិដែល១០ចរិត ដល់កិត្តិដែលជា វាង៍ ដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៩ ១២ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

(០៥៣) នេះខ សមយោជ ពុន្ធោ ភកវា រាជភាបោ វិហាត់ ជេឡាជែ កាលជូកាធិវាថេ ។ តេខ ទោ ថជ អ្នក្រេខ ឧដ្ឋិស ម្នាំ ខ្មុំ ខ្មុំ ម្នាំ សុនា វិញ្ហាមេសុំ ។ ភាគេបិ បី៧ ពេញ សុន្ត អុះមុំ ដោយ ៤ អុខ្មែល ខុងមួយ ខ្នុំ មួយ ខ្ រាសនយោក សន្ទិ ឧញ មារមោ មេឃុំ សង្ខ វិញាខេត្ត តន្ត្រាយេហ៍ ចីកំ វាយ ខេមាត់ ។ អ៩ េសា ជពុត្តិយា គិត្ត អញ្ជុំ សុត្ត វិញ្ញាបេត្តា ភេព្យយ្យា ច្បុំ ឯលាចេស់ ។ រួមេត្ត ត្រូវ ១៧ ១៦ សង្ អុស្ជ ကေးနာ့် နေ့နာဏမျို့ ဈော ဆရှင္ကီယာ နာနာ့ မေးကိုပြဲ လန္တ វិញ្ញាខេត្ត តន្ត្តវាយេហ៍ ច័រាំ វាយាខេសុំ ។ វីតេចិ ត្ថាល ១៧ សុទ្ធ អាស្ដី យោត ។ ឧទ្ធ៣គាំ ទោ ភព្តិយា ភិក្តុ អញ់បំ សុទ្ធ វិញាខេត្ត គត្តវយេមា ច្ចុំ ឯល ខេស់ ឯ ឧស្សា ឧស្សាយ ខ្ញុំ ខ្លួំ វិទា ខេត្ត ភេ៩ ហំ នាម សមណា សក្យៗគ្គិយា

សិក្ខាបទទី ៦

(១៥៣) សម័យនោះ ព្រះសមុទ្ធដ៏ ទ្រង់យស កាលគង់ក្នុងវិហារ វេទ្យុវនជាតលន្ទគនិត់បស្ថាន ក្បែរ ក្រង៍រាជគ្រិះ ។ គ្រានោះឯង តពុគ្គិយភិក្ខុជានសូមអម្បោះមកជា © ត ក្នុងសម័យធ្វើចាំវេក**ម្ម ។** លុះធ្វើ ចីវសេ មេច ហើយ មានអម្បោះសេសសល់ជា ច្រើន ។ ទើបពួកធព្វគ្គិយ កក្ខុជានជនគាជចេះថា មាលអាវ្រស បើដូចេះ មានតែពួកយើងនឹង សូមអម្បោះដទៃ មកថែមទៀត ហើយឲ្យពួកជាងដម្បាញត្បាញថ្មីវ ។ លំដាប់នោះ ពួកចព្វគ្គិយភិក្ខុទៅសូមអម្បោះឯទៀតមក ហើយក៏ឲ្យជាងី ដម្បាញត្បាញចីវរ ។ កាលត្បាញចីវររួចហើយ អម្បោះនៅសេស.សល ជា (ចិន ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុក៍ ទៅសូបអម្បោះដទៃ ១ មកថែមទៀត ហើយ ឲ្យពួកជាងដម្បាញត្បាញចីវរជាគំរបពីរជង ។ កាល គេត្បាញរួច ហើយ អម្បោះនៅសល់ជា់ (ចិន ។ ពួកឧព្វគ្គិយភិក្ខុទៅសូមអម្បោះដទៃ ១ មក ថែមទៀត ហើយឲ្យតួកជាឱដម្បាញត្បាញចីវរជាគំរប់បីដង ។ មនុស្ស ទាំងទ្យាយពោលទោស តិ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកសមណ**:៣** កូនចៅ ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ មិនសមុនិធី ទៅសូមអម្បោះមកដោយខ្លួនឯង

និស្សគ្គិយកណ្ដេ ចត្តវគ្គស្ស ជន្នសិក្ខាបទស្ស ចញ្ញត្តិ

សាម សុត្ត វិញ្ញាខេត្ត តន្ត្រាយេហ៍ ចំរាំ វាយលេខស្ស-ជុំតំ ។ អស្បាស់ ទោ គិត្ត គេស មនុស្សាន់ ជ្យាយត្តាន់ ទីយត្តាន់ វិទាខេត្តាន់ ។ យេ គោ កំត្ត អញ្ជីញ ។ មេ ។ គេ ជុជ្ឈបង្គំ ទីយង្គំ វិទា មេឆ្គី ត្រ ស នាម ជព្វក្តិយា កំត្តា សាម សុភ្ រុំញាខេត្ត តន្ទកយេស ខ្លុំ ក្លាធេស្សន្និត ។ អថទោ គេ ភិក្ខុ ភក់គោ ឃិនមន្ទំ អាពេចសុំ ។ សច្ចុំ ការ នុម្ភេ ភិក្ខុវ សម សុខ វិញបេត្ តន្ត្រាយេហ៍ ខីវ៉េ វាយលេខដាត់ ។ សច្ចុំ ភភភគិ ។ រួយស្នា មនុស្គ មនុស្គ មាន ស្នា មានសំទុស សាម សុធ ក្រោមគ្នា គន្លងយេស ខ្លឺ វេយមេស្ស៩ ខេត្ ខោយបុរិសា អប្បស្ជាន់ វា បសាខាយ តែទ្រាច្ ឯ ភ្នំពេលម្ខាង្គ ឯ ខេង សូម ខេង រុំក្នុឋ នទំ សំក្ដាមខំ ខុខ្ចុំសេយ្យ៩ យោ មន វិក្ សាម សុន្ត វិញាខេត្ត គគ្គ។យេហិ ចឺជំ វាយា ខេយ្យ និស្សក្តិយំ ទាខិត្តិយត្តិ ។

ត់ស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ បញ្ញត្តិ

ហើយឲ្យពួកជាងដម្បាញត្បាញចីវេទ្យាសាះ ។ កិត្តទាំងឡាយបានពុពួក មនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់(ដូច្នោះ)ហើយ ។ កិត្តទាំឱទ្បាយណាមានសេចក្ដុំ ជ្រាជាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងនោះកំពោល ទេស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកតព្វគ្គិយភិក្ខុបិនសមបើនឹងទៅសុប អម្បោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងដម្បាញត្បាញវិវឲ្យ(ដូច្នេះ) សោះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះនាំសេចក្តីនុះក្រាបទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ ភាគដាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ស្លាថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្វាយ ពុថាពួកអ្នក ឯងទៅសុមអម្បោះមកនឹងខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកដាងដម្បាញត្បាញថ្មីវឲ្យ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមឲ្រជ័ព្រះមេត្តាប្រោស ការ នោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុធ្ធដ៏មានព្រះភាគ (៤៨ តិ: ដៀលថា ម្នាល មោឃបុរស ត្អកម្មក្នុង មិនសមបើហាន់ទៅសូមអម្បោះមកនឹងខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងដម្បាញត្បាញចីវេឲ្យ(ដូច្នេះ) េសាះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើមកនេះ មិននាំឲ្យដែះថ្នាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ ជែះថ្វា និងមិននាំពួកជនដែល ជែះថ្វា ហើយឲ្យវឹងរឹតវិត ជែះថ្វា ឡើងខេ **។** បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រវស់ដែង ឡើងនូវសិក្ខាប. នេះយាំង៍នេះថា ភិក្ខុណាមួយសូមអម្បោះមកដោយ១នឯង ហើយឲ្យពូក ជាងដម្បាញត្បាញចីវេទ្យ កិត្តនោះ ត្រវិអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

វិនយចិដពេ ខហាវិកង្គោ

(၈၄၉) ကော စသာခို ကော ကာန်းကာ ၁ စေ ၁ ម្ពុស្ទី ស្រេស មក្ មុខ មន្ត្រី មន្ត្រី មន្ត្រី មន្ទ្រិ ត់។ សមត្ថិ សយ់ វិញ ខេត្ត ។ សុតុំ សម ភ សុត្តាធំ ទោច់ ឧទ្យាសំគាំ គោសេយ្យ គម្មល់ សាឈាំ ក់ខ្ញុំ ។ គណ្ដាយទាំង មេសភាពភាទាំ វាយា-មេតិ មយោគេ ខុត្តដំ ។ ខដិលាភេខ និង្សត្តិយំ ហោតិ ធិស្បត្តិឥញ្គុំ សង្ឃូស្បូ វា ឥណស្បូ វា ឫក្ខ-ល្ការី ប្ត ស្សា ឧប មួយ ប្រទាំ ឥឌ៌ ទេ ភភ្លេ ខីជំ សម់ សុទំ វិញ១ ខេត្ត ខេត្ត ឯយាចិត់ និស្បីទីលំ ឥមាល់ សផ្លីសារី ខ្ទុសារីយ៉ឺម៉ូឌូ រ ខេ ន នេយ្យាតិ ។ ខេ ។ ខ ខេយ្យភ្ជុំ ។ ខេ ។ អាយស្មាតា ឧញ្ញី ។

មែន ដែល នេះ មាន នេះ មាន ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខ

វិនយប៌ដក មហវិភង្គ

(១៥៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹង សិក្ខាបទ ទី ១ នៃជា្រាជិកកណ្ឌឯនោះ ។ ពាក្យថា ដោយខ្លួនឯន៍ គឺសុមបកខ្លួនឯង ។ ដែល ហៅថា អម្បោះ បានដល់អម្បោះ ៦យ៉ាង គឺ អម្បោះដែលកើតពីសម្បកឈើ ១ អម្បោះដែលកើតពីកប្បាស ១ សុក្រ ១ អម្បោះដែលកើតពីរោមសត្វ 🥱 អម្បោះដែលកើតពីច្នៃ 🥱 អម្បោះកើត ពីកង្គ (គឺយករបស់ខាងដើមទាំង ៤ មកធ្វើជាអម្បោះ) ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យពួកជាងដម្បាញត្បាញ គឺ បើពួកជាងដម្បាញឲ្យត្បាញ ត្រូវអាបត្តិ នុក្សតាមប្រយោគ ។ ចីវានោះ ជានិសុគ្គ្រិយក្ងើខណ:ដែលបានមក កិត្តគប្បីលះបង៌ដល់សង្ឃកំបាន គណៈកំបាន បុគ្គលកំបាន។ ម្នាលកិត្ត ព៌ងទ្បាយ កិត្តគប្បីលះបង់យាងនេះ ។ បេ ។ ថា បពិត្រិព្រះសង្ឃ ដ៏ចំរើន ចីវរបេស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំជានសូមអប្បោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួក ជាងដម្បាញត្បាញ ចំពែនេះជាបិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់ចំពែនេះដល់ សង្ឃ ។ ពាក្យតពីនេះ ទៅមាន េចក្ដុំជុខគ្មានធឹស្ត្នាបទទី១ នៃចីវវគ្គ ។

(១៩៩) ភិក្ខុសំគាល់ចីវវដែលឲ្យគេត្យាញរួចហើយថា ឲ្យគេ ត្បាញវូចហើយពិតមែន ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមាន សេចក្តីសង្ស័យក្នុងចីវវដែលឲ្យគេត្បាញរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស ដដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិ

ទាច់ត្តិយ៍ ។ កយាច់នេ អកយាចិតសញ្ជី និស្បត្តិយ៍ ទាច់ត្តិយ៍ ។ អកយាច់នេ កយាចិតសញ្ជី អាច្តិ ពុត្តាដល្ប ។ អកយាច់នេ វេចតាំកោ អាចផ្តិ ខុត្តាដស្ប ។ អកយាច់នេ អកយាចិតសញ្ជី អភាចត្តិ ។

(១៤៦) អយ្ជត្តិ ច្នាំ សិត្តិតុំ អយោក កា-យពន្ធ អំបពន្ធកា បត្តត្តិកាយ បរិស្សាវេធ ញាត់កាន់ បរាតាន់ អញស្បត្តិយ អត្តលោ ខនេត ឧុម្មត្តកាស្ប អនិត្តិត្តិកាយ អត្តលោ ខនេត

តដ្ឋសិក្ខាបទ ខំដ្ឋិតំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ វារៈដែលកិត្តមិនត្រូវអាចត្តិ

ច្ចាត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់ចីវវដែលឲ្យគេត្បាញរួចហើយថា មិនមែនចីវវ ដែលឲ្យគេត្បាញទេ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយចាបិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់ចីវវ ដែលមិនមែនឲ្យគេត្បាញថា ចីវវដែលឲ្យគេត្បាញហើយ ត្រូវភាបត្តិ ទុក្កដ ។ មិនមែនចីវវដែលឲ្យគេត្បាញទេ តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ចីវវដែលមិនមែនឲ្យគេត្បាញថា មិនមែន ចីវវដែលឲ្យគេត្បាញពិតមែន មិនត្រូវអាបត្តិទ្វើយ ។

(១៥៦) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលសូមអម្បោះមកដើម្បីដេរចីវវ ដើម្បីធ្វើសម្ពត់អាយោគ ដើម្បីធ្វើវត្តពន្ធចង្កេះ ដើម្បីធ្វើយោគលុត្រ ដើម្បីធ្វើស្វោកបាត្រ ដើម្បីធ្វើសម្ពត់ត្រង់ទឹក ដល់ភិក្ខុដែលសូមអម្បោះ អំពីពួកញាតិ ដល់ភិក្ខុដែលសូមអម្បោះពីពួកជនដែលបានបក់ណោទុក ដល់ភិក្ខុដែលសូមអម្បោះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុដទៃ ដល់ភិក្ខុដែល បុរានមកដោយ (១ព្យរបស់១ន ដល់ភិក្ខុដែល១០០វិត ដល់ភិក្ខុដា១១ ជ ដើម បញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ២ថា ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(០៩៧) នេះខ មានពេលខ ជំនើវ ឧឧប មាន្ត្រិញ វិហាត់ ដេត់ជេ អស់៩០ំណ្ឌឹកស្បី ស់ឯគេ ៤ ខេច សោ ឧខ មានពេខ ងយានបេ សំមោ កព្ពុ បជាបត់ ឯកឧកេខ សុគ្គំ ជាប្រើគ្នា អមុ-មុខ ខេត្ត ខេត្ត ខ្មុំ មុខ ខេត្ត ខ្មុំ ទាហ់⁽⁰⁾ អាក់គោ អយ្យុំជ្ជជំខ្ញុំ ខ្លាំជែ អញ្ជូនស្បា្ត្ ម៉ូន ។ អស្បាស់ ទោ អញ្ជាព្រះ ក្នុ ក់ឡេ តស្ប ហុំសស្ប ឥម វាចំ ភាសមានសុប្តី ។ អនុសេ មេ មួយ ពេលភា ខំពេញ មួយ មួយ ေရးပေးလည္က်မ်ာ ရပလည္က်မ်ား၍ ကေလာက္လို့ ရပင္တို့ လက္ႏု បុន្ត ឯ៩ឧប្សេខ ឧសាល្យា មុំ អ្នក្សា ឧបឧទ្ធ អង់យុំ នូយាទេ មេឃែល សំទេខេស បជាបត់ ស្នេខកោច សុទ្ធ សារចេំត្វា អពុគាស្ប គណ្ដ-យុស្ស ខេស្ ខ្លុំ វាយខេត្តា ខ្ញុំ ទេស អាកាតា អញ់ ឧឧឧទ័ ខ្នុំ ខ្នុំ ខេត្ត អសិខេទ្ឋាគូន ឯងសំនុំទេ

s ឱ ម. គំពូបៃ ។

សិក្ខាបទទី៧

(១៥៧) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគ កាល[ទង់គង់ នៅវត្តជេតវន ជារបស់អនាថបណ្ឌិតមហាសេដ្ឋី ទៀបក្រង្គីសាវត្តី 🕽 តែនោះឯង៍ មានបុរសមាត់ កាលចេញ ទៅកាន់និកសស្ថាន ឯណោះ ហើយ ជ្រាប់ឲ្យគេត្យាញចីវេទុកទៅ ចាំអញ ត្រឡប់មកវិញ នឹង ប្រគេនប៉ុវែ (នោះ) ឲ្យព្រះឧបនន្ទដាម្ចាស់គ្រង ។ ភិក្ខុមួយរូបជា អ្នកកានបណ្ឌិញវិក្សត្ត បានឲ្យពាក្យដែលបុរសនោះនិយាយហើយ ទេបភិក្ខុនោះចូលទៅកេឌុបនន្ទស់ត្យូបុត្រដ៏មានអាយុ លុះដល់ហើយបាន និយាយពាក្យនេះនឹងឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវុសោ ឧប-លោកដាអ្នកមានបុណ្យធំ ព្រោះបុរសមាក់នៅខ្ពងណោះ តាត់បេញទៅកាន់និពសស្ថាន ចាននិយាយនឹងប្រកន្តាត់ថា ចុះនាង ថ្មីនិអមេ្យៈ(សច្រាប់ត្បាញចីវៈ) ហើយយក ទៅឲ្យជានិដម្បាញឯណោះ ឲ្យគេត្យា ញច័រទេុកឲ្យ (អញ) ចាំអញត្រឡបមកវិញនឹង[បគេនច័វេឲ្យ[៣: ¢បនន្ទជាម្ចាស់ (គ្នង ។ ¢បនន្ទដ៏មានអាយុធ្វើយថា ម្នាលអាវុសោ

នឹស្សត្ថិយកណ្ដេ បត្តវត្តស្ស សក្ខមសិក្ខាបទស្យុ និទាន់

មំ សោ ១៩៩ក្រាត់ ។ សេច ទោ គគ្គ។យោ ឈោឌ ១ អ៩ខោ មាល់ឃាំ ៩ឧ៦យ៉ោ ជាមានៃខែវិ ន្ ស្ទីបុក្ ត្រនៈប្រេខ មុខ សេ សារ៉ុមោ ជួង ក្ នទ្ទឹស្ស វ័យគំ អាយឥញ្ កាលាសា វិត្តឥញ្ អប្បិត្តញូ សារ្ត្រាញ សព្យុវាយ្យយាំ សារ្ទ្រេស្នំងយាំ សារ្ទ្រេស្ទី ការេស៊ីត ។ ស្ដា សោ មេ កធ្លេ សុត្ត ជាបើត្វា អនុស្ ៩មិលា សុទ្ធេន ចីកំ វិញហ៊ុន ន ភានេ សញ្ញា អាយត់ វា វិទ្ទិត វា អញ្ជិត វា ភាតុំ សញ្ញា ខ ខោ ភៈភ្លេ សុវិតញូ សុប្បវាយិតញូ ស្សូល១៩៣ ស្មុនទីឧណ៍ ២៩ខ្មុំ សវុស អាយនាញា ការបា វិត្តានាញ អប្បិតាញ ឯ នោជ សុ តេជ បដ្ឋពន្ធំ ភាស្បត្តិតំ ។ អ៩ េ សេ ត្ន-វាយោ យថាអាភិទ សិទ្ធិ គុធ្វេ និងខេត្តា យេជ က ရံရှိ ရောဂ္ဂလည်းမီ ရေဝလည်းမီးရှာ ကိ ရံရှိ រាឌឧប្សេខ សុឌេខ អយ្យេ អន្តោត ។ ខេត្ត ត្វ

និស្សគ្គីយកណ្ត បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ការនោះពិតមែនហើយ ព្រោះបុរសនោះជាញោមឧបដ្ឋាករបស់ខ្ញុំ ឯជាងដម្យាញ នោះជាញោម_មបដ្ឋាករបស់_{ម្}បនន្ទសក្យុប្តិតដ៏មា**នអាយុ** ។ លំដាប់នោះ ១បនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ **ច្ចលៈទៅរក** ជាងដម្បាញ នោះ លុះចូល ទៅដល់ ហើយបាននិយាយភាក្យនេះខឹងជាង ដម្បាញនោះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះគេត្យាញចំពោះអាត្មា អ្នកចូរធ្វើឲ្យវៃង ឲ្យទូលាយ ឲ្យណែន ត្បាញឲ្យស្មើល្អ រឹតដំបាញ ឲ្យតឹង កូតឲ្យល្អ សិតឲ្យស្អាត ។ ជាងដម្បាញ ធ្វើយថា បពិ(ត เလากษา လဲဆိုစီးပုံနှိုင္တြန္႔ အေတြနဲ႔ အေးများ တို့ ဆို အေးများ တို့ အေးများ တို့ အေးများ တို့ အေးများ တို့ အေးများ အေ ចុរត្យាញចីវរដោយអម្បោះនេះ បត់ត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន រួករុណា មិនអាចធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទូលាយ ឲ្យណែនបានទេ បពិត្រលោកម្ចាស់ " បុន្តែខ្ញុំកុរុណា អាចត្បាញឲ្យស្នើល្អ រិត្តដំហុញឲ្យត៌ង៍ កូតឲ្យល្អ សិត ឲ្យស្អាតជាន ។ «បនន្ទដ៏មានអាយុពោលថា ណ្ដើយចុះ មាលអ្នក ភ្លុំមានអាយុ អ្នកចូរធ្វើឲ្យវៃង ឲ្យទូលាយ ឲ្យណែនល្អចុះ អម្បោះនោះ មិនខ្វះទេ ។ លំដាប់នោះ ជាងដម្បាញនោះបញ្ចូលអម្បោះដែលបានមក ទាំងប៉ុន្មានទៅក្នុងដម្បាញអស់ហើយ ទើបចូលទៅកេស៊ីនោះ លុះចូល ទៅដល់លើយចាននិយាយពាក្យនេះនិងស្រីនោះថា នៃនាងដ៏ចំរើន ឥឡូវ តែកោរអម្យោះ (ថែមទៀត) ។ នាងនោះតែឲ្យបស្ចាថា

វិនយបិជិពេ មហេវិកង្កោ

 $\operatorname{Ach}_{(0)}$ am item span steam singularity a មាសិរស មាលា ឧលា វីទើរ មុគ្គម មានេះ គួររុ វិលស្ទុំ អត្ត តុ ម លៅ ៩០២ បើ ៗ អុស្តា មុខាំ ខ្មុំ សាវុសោ ភាយនេះហ្វ ការេសា វិត្តតញ្ចុ អម្បិតញ្ ន ទេខ សុឡេខ បដិពន្ធំ ភាំសុត្រីគំ ។ **អ៩សោ** សា ឥទ្ធី យន្ទពេញ សុទ្ធំ ១៩៩ អភុស ទទ្ធ បច្ឆា អនាសំ ។ អស្សេស៌ ទោ អាយស្មា ឧបឧក្ដោ សត្សខុត្តោ សោ កាំ បុរិសោ បង្ក នោ ភាពតាតិ ។ អុឌ្សោ អាយ្រក្សា ៩ឧ៥ នៃ ក្សៅជុំ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ បុរិសសុទ្ធ និឋសន នេះខ្មែសស្ថិ ឧបសស្ថិត្តា បញ្ជា ស្នា ខ្មែរ ខ្មែរ ស្រា ខ្មែរ យេខាយសា ទីសព្សា ស្រាស្ត្រា គេជេសស័ត្ ខិត្សស័ត្ សល្បាញ្ចុំ ឧបឧធ្លំ សកាច្រុំ អភិក ខេត្ត ឯកមេខ្លុំ និសីនិ ។ សកាមខ្លំ និសិន្នោ ទោ សោ បុរិសោ អយ្យ កំណៈមិនំ $^{(m)}$ ខឹកឆ្លំ ។ អាសារ អយ្យំ ១៦ឧឆ្គំ

០ ឱ ម. អប់ហ្ [ំ]។ ៤-៣ ឱ ម. វីតំ ។

នៃយប៌ជក មហាវិភង្គ

ទំហុន ប្រាប់អ្នក ហើយថា អ្នកចរួត្យា ញចិរ ដោយអម្បោះប៉ុណ្ណេះឲ្យ គ្រាន់ ។ ជាងដម្បាញ ធ្វើយថា នៃនាងដ៏ចំរ៉េន នាងច្បាន \int ច្បាប់១ំថា អ្នកចូរត្បាញ ចវរដោយអម្បោះប៉ុណ្ណេះក៏ពិតមែនហើយ តែព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់លោក និយាយយាងនេះនឹង ១ថា ណ្ដេច៖ មាលអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកចូវធ្វើ ឲ្យវៃង៍ ឲ្យទូលយ ឲ្យណែនល្អ អម្បោះនោះមិន១១ខេ ។ ស្រីនោះក៏ឲ្យ អម្បោះទៅជាងដម្បាញក្នុងជាន់ក្រោយនេះ ប្រហែលអម្បោះដែលថានឲ្យ ជានមុនដែរ ។ ឯឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុបានដំណឹងថា បុរស ខោះ ត្រឡប់មកពីនិរាសស្ថានហើយ ។ ឧបនន្ទូសក្យុបុត្រដ៏មានអាយុចូល ទៅកាន់លំនៅរបស់បុរសនោះ លុះចូលទៅហើយក៏អង្គ័យលើអាសនៈ ដែលគេចាត់ចែងស្រែច ។ ឯបុរសនោះកំចូលទៅរក ខ្មន់ខ្មុសក្យូបុត្រ ដ៏មានអាយុ លុះចុលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំ៖បនន្ទូសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ ហើយអង្គ័យភ្នង់ទីដឹសមគូវ ។ លុះបុរសនោះអង្គ័យស្រល់បូលហើយ តំនិយាយ៣ត្យ នេះនឹង ប្រពន្ធថា នាងឯង**ថ្**នេទ្យជាងដម្បាញត្បាញចិវអូច ហើយឬ ។ ប្រពន្ធ ទ្វើយថា ចាះ អ្នកជាម្ចាស់ ខ្ញុំមានឲ្យគេត្យាញចឹវអូច ហើយ ។ ប្តីទារកេថា ចូរនាង៍យកមក អញនឹង ប្រគេនចីវេច្យព្រះ•្មនន្ទ

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស និទាន់

ត្តា្ត្រស្សានស្សាន្ទ្ទ ។ អ៩សោ 💎 ។ ។ ខ្ញុំ ខ្ញុំ ត្ត ក្នុក្សា មាត្យមារី ខេមា វាឌគង្គ មារេខេមា ឯ អេឌុសោ មោ សំរួមោ មាលកាំខេ ខិតបទិមាវិ សតាប្រុស្ស នំ ចំរាំ ឧត្វា ១៩៧យន្ទំ ១៣ខ្ វិទា ខេត់ ម ទាំទ្ធា ឥ ខេ ស ខណា ស កា្យគ្និយា អស្នដ្ឋា ឧយ៍ មេ សុការា ចំពែល អច្ឆានេះតុំ ភាម័ ស្ ខាត ងពោ និតខាម៉ា ឧណ ជំនើ មពិស្បូម) အန္ဘေက (မ) ရစညာနွိမ်ရှာ မြီးဟ ကြေးပေးမြှုံ မာဗေးမွီညေးချိန်း ျ អស្សេសុំ ទោ ភិទ្ធា នក្ស បុរិសស្ស ១៩៧យន្តស្ស ត្តិយន្តស្បា ទែរ ខេត្តសប្តី ១ យេ គេ ភិក្សា អព្យិជ្ញា ។ ខេ ។ នេះ ជុជ្ឈាយឆ្នំ ១ីយឆ្នំ វិទា ខេធ្លំ ភេះ ខំ ១៦ សាខ មាល់មាំ និងខ្យស់ មាយពីរខ្មែរ ជំនើ អត់ប្រែប្រម ក្សាបត៌តាស្ប គន្ដាយ ១០សន៍ចិត្តា ប៊ីវាប វិកាប្បឹ មានថ្មីឡាន់ខ្លួន ជា អនុទៅ នេះ មន្ទី មនុវានា ១៩មន្ទិ មាលខេមុំ ។ មាន្ទំ ស្សា ខ្ញុំ ៩ឧឧន៍ ៩៧ មនារប្បទេ តលខ្ទុំទេស្ស នទ្ធស្រល ឧបសម្ព័ទ្ធ ចូល កែញ្ជឹ

^{🔞 🤋} ម. ដលេខគឺកស្ស គន្តវាយេ ។

ឧិស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី៧ និទាន

ជាម្ចាស់ គ្រង ។ លំដាប់នោះ ស្រនោះមាននាំយកប់វានោះទៅឲ្យស្មាម លើយក់ ប្រាប់សេចក្តីនុះឲ្យជំងំ ។ ទើបបុរសនោះ ប្រគេនចវវនោះដល់ จบรรุงหลุง (สน์ยารคาพุ เท็พล็เทางเดาง สะเน่าง បង្អាបថា ពួកសមណៈជាក្លួនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្សបុត្រទាំងនេះ ជ្រាថ្នា ច្រិន មិនសន្តោស យើងមិនងាយនឹងឲ្យសមណៈព្លួកនេះស្វៀក ដ្ឋស្ដាប់ចរ្សានទេ អញមិនបានបក្សា ព្រះ១បន្ទុជាម្ចាស់មកពីមុនទេ មិនសមបេនដ៏ហាន់ទុំលទៅរកជាងដម្បាញ ហើយដល់ន្ទុវកិរិយាកំណត់ ក្នុងចវែរ (គំរឹះគន់ចង់ចុនហួសហេតុ) ។ កិត្តទាំងឡាយចានឮបុរស់នោះ ពោលទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ រ **ភូកភិក្ខុណាមាន** សេចក្តី ប្រថាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុ ពុំង៍នោះកំពោលទោស គិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឧបនន្ទុសក្យុបុត្រដ៏មានអាយុ គេមិនបានបក្សណាមក ពីមុនសោះ មិនសមបើនដ៏ហានចុលទៅកេញក្ដាំងដម្បាញបេសគហថត ហើយដល់ខ្លុវកិរិយាតំណត់ក្នុងចីវរ (គឺរិះគន់ចង់ថ្មានហុសហេតុ) លំដាប់នោះ ភិក្ខាទាំងនោះនាំសេចក្ដីនុះក្រាប់ឲ្យលច់ពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គីត្រាស់ថា ៤បន់ខ្ទុំ គេថាអ្នកឯង ជនជាម្ចាស់ចារាគេ . មិន**ទានបក់រណៈមកពីមុនសោះ ហ៊ាន**ច្ចុស ទៅកេញកជាងដម្បាញរបស់ គហបត់ ហើយដល់ខ្លូវកិរិយាកណត់ក្នុងចវែវ (គំរិះគន់ចង់បានហួសហេតុ)

វិសយចិដកេ មហាវិកង្កោ

អាចដួស់តំ^(១) ។ សខ្ញុំ ភកវាត់ ។ ញាគ គោ គេ ១០១៦ ម្ចាន្ត ខេត្ត នោយបុរិស អត្តាភេត្តសុរ្ ជ ជាធាតិ បដ្យុំបំ វា អពីជ្រុំធ្ ម មាខំ ម មមាខំ ម ឧស ខា ខា មោយបុរិស ខុត្វេ អខ្សាវានៃវា អញ្ជានាគាស្ស ឧបរបត៌-តាស្បាតន្ត្រាយ ឧបសន្តមិត្តា ទីយៅភាពព្រំសម្សិស្សសិ **းခေတ်** ခောယာင်္ကာလ အတျွနာသွားခဲ့ ဘဲ စကာသော စကည္သွားခဲ့ က က်ားလာဂျကာကလာ ၅ ပေ ၅ သင့်ကွာ ေတြ ကို ရိတိ សិក្ខាបន់ ជន្តិសេយ្យថ កិក្ខាំ បនៅ ជន្តិស្ប អ**ញ្ញាន**-កោ កហ្ខត វា កហ្ខតាធំ វា ឥត្តាយេព៌ា ខឺជំ ស្តេកយេ ឧតមាឌ័ត្ខ» ត្រូវ មួយ ្យ អាពឌើល្ប

[🗣] ធ. ម. អាបដ្តីតិ ។

នៃយបិដក មហាវិកង្គ

ពិតមែនឬ ។ ឧបនន្ទូក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាស្មោស នោះព័ត្យមែន ។ ព្រះអង្គគ្រាស់ស្សថា នៃឧបនន្ទ បុសេនោះជា ញាតិបេសអ្នកឯធ៍ ឬមិនមែនជាញាតិ េ ។ ឧបនន្ត្រីកាបច្ចូលថា បពិត្រព្រះជ័មាន ព្រះភាគជាមា្នស់ បុរសនោះមិនមែនជាញាពិទេ ម្នាលមោឃបុរស បុគ្គលមិនមែនជាញាតិតែងមិនទទួលដឹងនូវការសមគ្ន។ នឹងមិនសមគួរ ការល្អិតល្អ នឹងមិនល្អិតល្អ របស់បុគ្គលដែលមិនមែនជា ញាតិទេ នៃមោឃបុរស ក្នុងរឿងចីវានោះ (បើ) ម្ចាស់ចីវាគេមិនឲ្យនយវាវ-ណាមកពីដើមទេ អ្នកឯងមិនសមបើនឹងហ៊ានចូលទៅរកពុកជាងដម្បាញ វបស់គហបត់ដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវវ (គឺរិះគន់ចង់បានល្អឲ្យហ្មូសហេតុដូច្នេះសោះ) នៃមោឃបុរស អំពើដែល អ្នកឯងច្នេមកនេះ មិនមែននាំឲ្យដែះថ្កាដល់ជនពាំងឲ្យយដែលមិនទាន់ ជែះថ្វា នឹងមិនមែននាំឲ្យជនដែលជែះថ្វា ស្រប់:ហ័យ ឲ្យវិងវិតតែ ជែះថ្នាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកក្តុទាំងទ្បាយ អកទាំងទ្បាយគប្បី សំដែងឡើងខ្លួវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា គហបត់ (គឺបុរសជាមា្គu់ផ្ទះ)uគហបតានី(គឺ(ស៊ីជាម្ចាស់ផ្ទុះ)ក្តី ដែលមិនមែនជាញាតិ ឲ្យជាងដែម្បាញ ត្យាញចារ់ចំពោះកិត្តណាមួយ ។ បើកិត្តនោះ ដែលអ្នកមា្នសចារគេមិន **បានបក់រណា មកពីមុនក្នុងរឿងបីកែនោះ** ភាបហ៊ានបូល ទៅក្រាជាងដម្បាញ

និស្សត្តិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិកង្គោ

មុខសោ មាន់មេខ ខ្លុំ តុ ៤ខ្ទុំមាំ ភ្លេស មាលខេសាំ មរលេខ រូនិសស់ អព្យុសស់ មារួសសំ មាពីរុយ្សសំ ស្ស៊ីលេទិនញ្ជូ សុវិនច្ឆិនញ្ជូ ការេ៩ អញ្ជេរិស្ថាម មយម្បីស្យស្ម្នាធំ ក់ញ៉ើបឡំ អនុបនដ្ឋេហ្សាខាទំ ។ ភាព មេខ មួយ ម្នាំ អន្តមសោ ចំណូចគេចតូច្បី និស្សក៏យំ ទាច់ត្លិយន្តិ ។ (069) ಕೃಷ್ಣ $a^2 = a^2 + a^2 = a^2 + a^2 = a$ ក់ស្ពឺ អាម្មណ៍ ក់ស្ពា ក់ក្នុំ អព្វាធេតុកាមោ ។ អញានកោ នាម មាននោ វា ប៉ុន្តែ វា យាវ សត្ថមា ចំនាមហយុគា អស់គ្លូទៀ ។ កហប់ទំ លាម យោ គោច រាតារំ អណ្ដាស់តំ ។ កសាបតាធំ សាត ៣ មន្ទ មេស មេឡាមេស ។ សុស្សាយល្អ មេសភាបេរា ។ ខឺវ៉ា ធាម ជញ្ញុំ ខឺវ៉ាជុំ អញទវ ဦးကို ကိုအေးဤညှေမာက် မော်မို့ခဲ့ ၅ သလားမယားကျွန်ာ ကိုသေးမော်၏ 🕫

[•] អនុហ្ស។ដ្លេយ្យត់ យុត្តតរំ ។

តិស្សគ្គិយកណ្ឌ បគ្គវគ្គ ស័ក្ខាបទទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ

ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ (គឺរិះគន់ចង់បានល្អឲ្យហ្លួសហេតុ)
គឺពោលថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះគេឲ្យត្បាញចំពោះអាតា្ម អ្នកទាំង
ឲ្យាយចូវធ្វើឲ្យវែង ឲ្យខូលាយ ឲ្យមានសាច់ញ៉ាំក ឲ្យស្មើល្អ វិតឲ្យ
តិងល្អ ចូវត្រៃដោះកូតហើយសិតឲ្យល្អ ស៊ឹមអាតា្យថែមវេជ្ជាន់ឲ្យប្រកបន្តិច
បន្តួច ។ កិត្តនោះលុះនិយៈយយាងនេះហើយ ក៏ថែមវេជ្ជាន់បន្តិចបន្តួចឲ្យ
ដោយហោចទៅ ខុកជាគ្រាន់តែចង្បាន់បញ្ហាបាត (១ ឆ្នែត) ក៏ត្រាវអាបត្តិ
និស្បត្តិយេជាចិត្តិយ ។

(១៥៨) គ្រន់ពាក្យថា ចំពោះភិក្ខុណាមួយ គឺដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ភ្និក្ខុ គឺធ្វើភិក្ខុឲ្យជាអារម្មណ៍ ហើយចន់ឲ្យភិក្ខុសៀតដណ្ដប់ចីវរ។ គហបតិដែលមិនជាប់ចំពាក់ (ជាសាច់ញាត់) ពីចំណែកទាន៍មាតាក្ដី បិតាក្ដី រៀន៍ពល់ដល់គូជីដូនជីតាទី៧ ហៅថា មិនមែនជាញាត់ ។ បុគ្គលណាមួយដែល គ្រប់គ្រន៍គេហស្ដាន បុគ្គលនោះហៅថា គហបតិ ។ ស្រាណាមួយដែល គ្រប់គ្រន់គេហស្ដាន ស៊ីនោះហៅថា គហបតានី ។ សាណាមួយដែល គ្រប់គ្រន់គេហស្ដាន ស៊ីនោះហៅថា គហបតានី ។ សាក្យថា ជាងដែច្បាញ បានដល់ពួកអ្នកធ្វើការត្បាញ ។ បណ្ដាចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរយ៉ាង៍ណា នីមួយយ៉ាង៍តូចចំផុតល្មស ច្រេកចិត្តកិច្ចព្រិកប្បបាន ហៅថា ចីវរ ។ ពាក្យថា ឲ្យត្បាញ គឺថាឲ្យចាត់អម្បោះឬសូត្រធ្វើសម្អត់ ។

វិស្សប៊ីដកេ មហាវិកង្គោ

ត់ ខែ សេ និត្តា ឃុំ និត្តា ខ្យុំស្ប ខំពុំ និយតិ សោ ភិក្ខា ។ ឬព្វេ អប្បវារិសោធិ៍ ឬព្វេ អវុវុត្តា យោធិ៍ ក់ខំ មេខ ទេ ភាឌ្ឌ ចី៧ខេ អត្តោ ក់ខំសំ ទេ ចីហំ វាយា ខេត្ត ។ នេះ ប្រាយា ឧតមានុគ្មនិង ការ នេះ លង្ខ ៩៩៩៩ ១០មាឌុត្សិ ១ គួរ ស្រួសពី មាន ដើ**ល់បំ**ង្ មុខ សេ សង្រម តួង ត្ ៥ទីមរិ ពួលខ្មុំ មាលឧសា ಆಂಬರ ಕ್ರತಿಜ್ಜು ಕರ್ನಿಜ್ಜು ಕ್ರಾಭಿಗಳು ಕಾಮ್ មាស្រ្តស្វា មាន្ទ្រសាំ ឧរេឃនុ អាជេរិយ្យ គណិន្ទិ អាយក្ខាន់ កាំញ្ចន់ អថ្ចឧឌើល្បិសង្គ ។ រាម្ហាំ ကောင်္ခရာ အက်ည်မန္တဲ့ မင်္ဂရာဇကြီး မြန်မာကေ ចំណូចាតមត្តឲ្យីតំ ចំណូចា តោ សម យាកុច៌ កត្តចំ စာနမီယ်ပို ဗဏ္ဍရီဏာပို နေ့နော်နေရုံပို អទីតមោ ខត្តិពួ មហារ ស ឧមរី រុខមេខ មា៣೩ វា វិត្តតំ វា អញ្ជីតំ វា ការោធិ៍ បយោកេ ធុត្តដំ ។

វិនយបិដិក មហាវិកង្គ

ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះ សេចក្ដីថា ម្ចាស់ចាំវេឲ្យត្បាញចាំវេចំពោះកិក្ខុអង្គណា សំដៅយកភិត្តនោះ ។ ពាក្យថា គេមិនបានបក់ណោមកពីមុន គ៌មិនបាន និយាយគ្នាទុកមកពីមុនថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកត្រវិការចីវេយាំង៍ ណា ខ្ញុំតុវុណានឹងឲ្យជាងដម្បាញត្បាញចីវេយាងណា ប្រគេនលេក ។ ពាក្យថា ចូលទៅរកជានិដម្បាញ គឺ ទៅផ្ទះជាងីដម្បាញ វកគេក្នុងិកន្លែងណាមួយ ដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ពាក្យថា y គិនិយាយថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ ចវែរនេះគេឲ្យត្យាញចំពោះអាគា្មហើយ អ្នកទាំងទ្បាយចូរធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទុលាយ ឲ្យសាច់ញឹក ធ្វើឲ្យស្នើល្អ វិតឲ្យ តឹងល្អ ត្រដោះក្នុតឲ្យល្អ និងសិតឲ្យល្អ សិមមាតាឯងនឹងថែមរបស់អ្វី។ ឲ្យពួកអ្នកដ៍មានអា (បុទ្ធខេទ្ធនាន ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ យាងនេះហើយ ក៏ថែមវង្វាន់បន្ទិបបន្ទូបឲ្យ ដោយហោចទៅខុកជា គ្រាន់តែ စနား \hat{v} က္အလုံနာ အထိပ္စာလတ် ပတင်္ကို လှယ်ကို ပတ်ချစ်၏ လုံကို (ဟု)တ បណ្ឌូធុត ដោយហោចទៅ សូម្បីដុំលំអិតស ម្រាបង្កឹតក្ដី លើសុខក្ដី អម្បោះវង្សជំង្គត្ត កក្តស់ដែងជមិឲ្យ ស្លាបក្តី (ក៏ហៅថាបណ្ឌ បាតក្នុងសិក្ខាបទ នេះដែរ) ។ បើជានិដម្បាញត្បាញចីវៈឲ្យវែងក្ដី ឲ្យទូលាយក្ដី ឲ្យមានសាច ញឹកក្តី តាមពាក្យ(បង្គាប់)បេសភក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខុជតាមប្រយោគ ។

ខ្ញុំ ហំ ។ អញ្ញានគោ ញានគេសញ្ញី បុព្វេ អប្បក់នោ ប្រទេស កុស្តិ និង ក្រសួល ខាច់ខ្លិយ ។ អញ្ញានគោ ប្រទេស បុរត្តិ និងក្រសួល ខាច់ខ្លិយ ។ អញ្ញានគោ ប្រទេស បុរត្តិ និងក្រសួល ខាច់ខ្លិយ ។ អញ្ញានគោ ប្រទេស បុរត្តិ និងក្រសួល ខាច់ខ្លិយ ។ អញ្ញានគោ បុរត្តិ បំបាន កាយ មាន កាយ កាយ ក្រសួល ខា-ខ្យុំ ហំ ។ អញ្ញានគោ អញ្ញានគាសញ្ញី បុព្វេ អប្បក់នោ ខ្យុំ ហំ ។ អញ្ញានគោ អញ្ញានគាសញ្ញី បុព្វេ អប្បក់នោ ខ្យុំ ហំ ។ អញ្ញានគោ អញ្ញានគាសញ្ញី បុព្វេ អប្បក់នោ ខ្យុំ ហំ ។ អញ្ញានគោសញ្ញី បុព្វេ អប្បក់នោ បុរត្តិ បំបាន កាយ អប្បក់នេះ មាន ក្រសួល ខា-

និស្សគ្គិយកណ្ឌ**ៈបត្តវគ្គ** សិក្ខាបទទី ជា វិភង្គ

ចវែរនោះជានិស្សគ្គិយ ក្នុង១ណ:ដែលបានមក ភិក្ខុ ត្រៃវលះបន់ដល់សង្ឃ ភិក្ខុ ត្រាវ គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ ភិក្ខុ ត្រៃវ លះបន់យ៉ាងនេះថា ។ បេ ។ បពិត្រៃពេះសង្ឃដ៏ចំរើន ចវែរបស់ខ្ញុំ កុរុណានេះ ម្ចាស់ចវែរមិនបានបវារណាមកពីមុនទេ ខ្ញុំករុណាបានចូល ទៅកេញ្ចក់ជាងដម្បាញរបស់គហបត់ដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់ នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចវែរ (គឺចង់បានល្អហ្លួសហេតុ) ចវែរនេះជានិស្សគ្គិប ខ្ញុំករុណាសូមលះបង់ចវែរនេះដល់សង្ឃ ។ ពាក្យត់អំពីនេះទៅមានសេចក្ដី ដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ ទី ១ នៃចវែវគ្គិខាងដើមនោះហើយ ។

(១៥៩) ភិក្ខុសំគាល់គហបតិមិនមែនជាញាតិ ថាមិនបែនជាញាតិ
តិតមែន គេមិនបានបារណាមកពីដើម េ ចូលទៅរកជាជដម្បាញ
បេសគហបតិ ហើយដល់នូវក៏យោកំណត់ក្នុងចីវរ ត្រូវតាបក្តិនិស្សគ្គិយ
បាចិត្តិយ ។ គហបតិមិនបែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ គេមិន
បានបារណាមកពីមុន ចូលទៅរកជាងដម្បាញរបស់គហបតិ ហើយដល់
នូវក៏វិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់
គហបតិដែលមិនមែនជាញាតិ ថាជាញាតិ គេមិនចានបារណាទុកមុន

វិទយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

ឧសបត់នៃ ស្បាត្តិលំ ឧសស្លាំ ទី ប៉ា កែញៀ អាបជូន និស្បាត្តិលំ ទាច់ត្តិយំ ។ ញាតកោ អញ្ជាត់កាសញ្ញី អាបត្តិ ឧុស្លាដស្ប ។ ញាតកោ ឋេមតិកោ អាបត្តិ ឧុស្លាដស្ប ។ ញាតកោ សញ្ញី អំណបត្តិ ឧុស្លាដស្ប ។ ញាតកោ

(០៦០) អភាមត្តិ ញាតតាជំ បក់តាជំ អញ្ជស្ប-ត្លាយ អត្តនោ ១៤១ មហក្សំ វាយ បេតុកាមស្ប អប្បក្សំ វាយ បេត៌ ខិត្តកាស្ប អាធិកាភ្នំកាស្បាត៌ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយចិដា មហាវិកង្គ

ចូលទៅរកពួកដានដម្បាញរបស់គហបតិ ហើយដល់នូវក៏វិយាកំណត់ក្នុង
ចីវរ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តសំគាល់គហបតិដែលជាញាតិ
ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងគហបតិ
ដែលជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តសំគាល់គហបតិដែលជាញាតិ
ដែលជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តសំគាល់គហបតិដែលជាញាតិ
ថាជាញាតិពិតមែន មិនត្រូវអាបត្តិទីទ្វើយ ។

(១៦០) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរ ក្នុងសំណាក់នៃ ពួកគហបតិដែលជាញាតិ ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរ ក្នុងសំណាក់នៃពួក គហបតិដែលបានបវារណា ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់ភិក្ខុឯទៀត ដល់ភិក្ខុដែលធ្វើចីវរដោយ ៤៣ប្រស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុដែល ម្ចាស់ចីវរគេចង់ឲ្យត្បាញចីវរមានដំឡៃ (ចើន តែភិក្ខុឲ្យគេត្បាញចីវរមាន ដំឡៃតិចវិញ ដល់ភិក្ខុដែលខូចចរិត ដល់ភិក្ខុដែលដាខាង ដើមបញ្ជាតិ ។

សំក្លួប៖ ទី ១២ ២០ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

ಕ್ಷುತ್ರೇಗಳ ಭಟಕ ಪಟುಕರು ಆಟ (೧೯೮) វិហាត់ ដេតាជេ អស្ដេចឃ្លាំកក្ស សារមេ ។ នេះជ សោ ឧច មានពេល មាននេះ ឧស្សម នេះ ត្រ និទ្ធ សត្ថិសេន្ទ ទេខេស អាតុច្ន កខ្លួញ ស្បាស់កំ ឧសារាធ័ត៌ ។ កំក្ សៀ វុត្ស គត់តា ស្បុស្សក់ អនុញាត់ធ្ល កាក់ថ្ងា-យន្តា នាគម៌ស ។ អ៩ទោ សោ មហាមត្តោ នុឌ្យល់តំ នួលគំ រួចខេត្ត មនុស្ស ស្នង មនិស្ស មហា មហ៍នេ ធ្វូនេ ជាក់ខ្លុំកង្រ្ជុំ អហំ ហ៍ សេខាយ កស្ត្រ នុឌាន ជីវិត នុឌាន មាណត្ថិ ។ អស្បាស់ ಯ ಕೃಷ್ಣ ಜಳಗೆ amaಜಿಳಗೆ ಕಲ್ಪಿಗಾರಿಳು? ಕ್ಷಿ យន្តស្ប ចោខេត្តស្ប ។ អ៩ទោ ទេ ភិក្ស ភភវតា វាឌឧឌុំ អារោធ្រស់ ។ អ៩ទោ ភគ្គា វាឌស្ម៍ ខ្ទះខេ វាឧក្ខំ ឧយលេខ គឺ ឧន្ទ ឧទ្ទា មួយ មានបើមា

សិក្ខាបទទី.៩

(១៦១) សម័យនោះ (ចាះសព្ទជ័ពឧប្រះភាគ ភាលគង់នៅ កងវត្តដេតវិន វបស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ទៀបក្រង៍សាវត្ថិ ។ មហាអាមាត្យម្នាក់ កាលចេញទៅកាន់ទីនិវាស្ថានជាទី ∫ភា≀នាះឯ≤ ព្រាត់ ជ្រាស បានប្រើបម្រើទៅក្នុងសំណាក់កិត្ត្តាំងឡាយដោយពាក្យថា លោកម្ចាស់ទាំត៍ទ្បាយចូរនិមន្តមក ១ំនឹងថ្វាយសម្ពត់ចំណាំវស្សា ។ ឯពួក ភិក្ខុ សេន្ស័យថា ព្រះដ៏មាន**ព្រះភា**គជាម្ចាស់ ទ្រជ់អនុញ្ញាតសម្ពត់ចំណាំ វស្សដល់ពួកភិក្ខុដែលចាំវស្សហើយ ទើបមិននាំគ្នាមក (្រោះវេណ នៅមិនទាន់ចេញវេស្ស) ។ លំដាប់នោះ មហាគាមាត្យនោះ ក៏ពោល ទេស តិរដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា អញជានប្រើបម្រើទៅហើយ មិនសមប បេលេកហ្គល់ មានទាយមិននិមន្តមក ខ្លួនអញចេញទៅក្នុងកង់ទ័ព ការ វស់នៅឬស្លប់ទៅមិនងាយដឹងទេ ។ កិក្ខុទាំងឡាយបានឮ អាមាត្យនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ទើបពួកភិក្ខុ ទាំងនោះក្រាប់ទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះ និទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មាខ្យោះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់សំដែងធម្មឹកថា ហើយ ត្រាស់ហៅកិត្តទាំងទ្បាយក្នុងខណ:ទោះថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ

រិនយមិដកេ មហាវិភវង្គោ

អត់ព្យាត្ត មួយ មន្ត្រមន្ត្រ ជន្ត្រស្វេ ខេត្តសាលា ចូល្ខំ-ប៉ុន្តែ ។ នេះ ទោ បន សបយេធ ភិក្តុ ភភាតា អនុញាត់ អច្ចេកទីវ បដិក្ខាធ្វា ធិក្ខិទិត្ត អច្ចេក្ខព្⁽⁰⁾ ១៩ក្តុហេត្វា ខ័ពកាលសមយំ អង់ក្តា-មេឆ្និ ។ តាន៌ ចីវេជៈ ចីវេជា ភេស្ស៊ាកាពទ្ធាធិ តិដ្ឋូឆ្គិ ។ អន្ទិសា សោ មាល់សាំ មានស៊េរ មេសមាខល់ខ្ល អស់ណូន្តោ តាខំ ខំវារធំ ខំវារំមេ កណ្ឌិកាពន្ធាធំ បំខាន់ $^{(b)}$ និស្វាន ភិក្ខុ អាចន្លេសំ $^{(m)}$ កង្សឹមានិ អសិយ្យ មន្ត្រម្នាប់បន្ទូវ ៤ មន្ត្រ សារុសា អាយក្ខាតា អានខុស្ស យដាខិត្តិត្តំ អាពេចេសុំ ។ សល្សា សព្ទេស នទ្ធាំពេទ្ធ នួពន្ធ រួមខេត្ត ២៩ ស សាម ភិក្ខុ អច្ចេតទេវាវាន៍ ១៥ក្តុហេត្វា ទីវាកាលស-តញុ ងខ្ពុសា គេមារីខ្ញុំខ្ញុំ ឯង៩ សេ មាជាមាំ មាន បើ កក់គោ ឃិតមត្ត់ ភាពេខេសិ ។ សច្ចុំ គាំរ គិគ្គប

ជ.ម អច្ចេកចីវានិ ។ ៤ ੩ ម. តិដ្ឋិត្តេ ។ ๓ សព្វត្ថ ឯតទេជាយាតិ ទិស្សតិ ។

វិនយប់ជិក មហាវិកង្គ

តថាគតអនុញាតឲ្យកិត្តទាំងឲ្យ យទទួលអច្ចេកចវ៉ាទុកជាក់ចាន ។ សម័យ នោះឯង ភិក្ខុទាំងឲ្យយដង់ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយទទួលអច្ចេកចាំវទុកវាក់បាន ហើយកិទទួលអច្ចេកចាំវ ទុកឲ្យកន្ទង៍ហួសចីវៈកាលទៅ ៥ ភិក្ខុលំង៍ទ្បាយជានវេចខ្លួបនូវចីវ៖ ទាំងនោះ ព្យួរទុកនឹងខ្សែស្បឿង ។ អាននូត្រូវដ៏មានអាយុដើរទៅ តំបានឃើញចវរទាំងនោះដែលភិក្ខុខួច*ព្យួរ*ឲុក កាន់ចារិតនៃសេនាសនៈ នឹងខ្សែស្បៀង លុះឃើញហើយទើបហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកសួរថា ម្នាល អាវុសោទាំងឡាយ ចំវែទាំងនេះដែលគេព្យុរទុកនឹងខ្សែស្បឿង តើដា វបស់អ្នកណា ។ ពុក្ខកិត្តធ្វើយថា អាវ៉ុសោ អច្ចេកចីវិវវបស់យើង១ ទាំងឡាយ ។ អានន្ទុត្តេរសួរទៀតថា ម្នាលអាវុសោ ចីវវទាំងនេះលោក វាល់គ្នាបានដាក់ទុកមកយូវអស់កាលប៉ុន្មានហើយ ។ ទើបកិត្តទាំង៍នោះ បាន ប្រកាលដែល ខ្លួនជាក់ទុកចីវរនោះ ដល់ (កុះមាននូ_{ខេត្ត}រដ៏មាន អាយុ ។ អានខ្យួត្រូវដ៏មានអាយុក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គ្នាប់ថា ពុក្ខភិត្តមិនសមលើនឹងទទួលអច្ចេកចីវៃ ហើយទុកឲ្យកន្ទង់ហ្លួសចីវវកាល ទៅ ។ លំដាប់នោះ អានន្ទុត្រូវដ៏មានអាយុក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះ (ខែះដ៏មាន(ខែះកាគដាម្ចាស់ ។ (ខែះអង្គ(ត្រាស់ស្លូវថា ម្នាល់ភិក្ខុទាំងទ្បាយ

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

ក្ខុ អ ខ្លេចជំ ១ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មនុះ ត្តាមេខ្លីទំ ។ សច្ចុំ ភកវាទំ ។ វិកមាំ ពុខោ ភកវា តេខ្មុំ ស្វា ខាម នេ គិត្ត្ជា ស្វេចបុរិសា អច្ចេកចិត្ត បដ់ឲ្យសង្ឃ និងកាលសមយំ អភិក្សាមេស្បត្តិ នេត់ ភិទ្<u>ទ</u>ឋ អប្បស្រួលខំ វា បសាខាយ បស់ឈូខំ វៈ កំយោក្រាវយ។ មេ ។ សាវញ មន្តិក្សាប់នាំម៉ សិក្សាមនំ នុទ្ធិសេយ្យាថ នសាហានាគត់ តុត្តិតុត្រេមាស់ពុល្លាំ န္တာျပေး မျင့္အေရွးကို ၁၅၂၉ ယ၂ မျင့္အေ မ**ာ**-សាខេច ្រូវិយ ឧត្តរិយនធ្នំ ឧត្តរិសាខិរ បារខ្មែរមា-លសមយំ ធិត្តិចិត្ត ំ តតោ ២ ទុត្តា ធិត្តិចេយ្យ ធំសុក្ត្លិយ ទាខិត្តិយត្តិ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវិត្ត សិក្ខាបទទី ៤ បញ្ញត្តិ

ព្ឋាញក្នុក្ខទទួលអច្ចេកចាវរ ហើយបណ្ដោយឲ្យកន្ទង៍ហួសចាវអាលទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិទ្ធុ កាបទូល ថា សូម (ទង់មេត្តា ប្រាសការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគខ្ទង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនសមប បើពួកមោឃបុរសនោះ ទទួលអច្ចេកចីវរ ហើយបណ្ដោយឲ្យកន្ទង៍ហ្វួស ច់វកោលទៅ:ទ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្យាយ អំពើដែលអ្នកទាំងទ្យាយធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យដែះថ្វាដល់ជនទាំង ឡាយ**រ**ដល់មិនទាន់ដែះថ្វាផង មិនទាំឲ្យ ជនដែលជែះថ្កាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជែះថ្កាឡើងផង ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបឲនេះយ៉ាងនេះថា ថ្ងៃ ពេញហ្គណ៌មីខែកត្តិ $\pi^{(0)}$ ដែលជាខែទី ៣ នៃវស្សនរដូវនៅខ្វះ ១០ ថ្ងៃ $^{(b)}$ เอิดรี้ธ์โดย (ดีใช่ ๕ เก็ดโจหมุน) เบ็มเซ็กอี่หเก็ดเด็ฐ์ธีนัง ភិត្ត ១ សំគាល់ថា ជាអរច្ចុកចារ់គេហ្វីទទួលទុក លុះខទួលហើយគហ្វីទុក ជាក់ដែលបអស់សម័យ ថវៃកោល បើកិត្តកយុវឲ្យហួសកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តនិស្សគ្គិយថាចត្តិយ ។

ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែបឋមកត្តិក គឺថ្ងៃ ១៩ កើតខែអស្បុដ ។ ៤ គិតពីត្រឹមថ្ងៃ ៩ កើត
 ទៅដល់ថ្ងៃ ១៩ កើតខែអស្សុដ ។ បើភិក្ខុមិនបានក្រាលកឋិនទេ ត្រូវខុកអច្ចេកចីវរបានត្រឹម
 ខែ ១០ ថ្ងៃ បើបានក្រាលកឋិន ត្រូវខុកបាន ៩ ខែ ១០ ថ្ងៃ ខុកឲ្យហួសអំពីកំណត់នោះទៅ
 សូម្បីត្រឹមតែ ១ ថ្ងៃកំពុំបានឡើយ (អដ្ឋកឋា) ។

វិនយបិជិវេ មហាវិកង្គោ

(០៦៤) ឧសាហាជាកត្ត ឧសាហាជាកត្យយ ត្សាលោក តុ យុខ្មែនសម្តាធ់ជំពុលនៃ ឧប្បា កត្តិកា វុច្តិ ។ អច្ចេកចំរាំ ១១ មេខាយ វា កន្តោម ហេត់ ប្រកំ វា កន្តាមេ ហេត់ តំលានោ វា មោត៌ គត្តិដី វា មោត៌ អស្បន្នស្ប ಗ ಕಡೆ ಕದಿಶ್ ಕಮ್ಮ ಕಾರ್ಬಿಕ್ ಕಾರ್ಟ್ ಈ ಕಾರ್ಟ್ ಭಾರತ್ಯ ಕರ್ಣಿಕ ಕಾರ್ಟ್ ಕಾರ್ಟ್ ಈ ಕಾರ್ಟ್ ទ្ធព្យាណ្ឌ ហោត់ ។ សោ ខេ កិត្តនំ សន្តិកោ ធ្ងត់ បញ្ចុំ សន្ទិស ស្រីសូម្នេះ នេះជា ម៉ូតិ ប ឃុំតំ អច្ចេកចើរ ំខាម ប អច្ចេក់ មញ្ខារខេត កិត្តា ១ ជំក្កមោនទំ ១ ជំក្កមោត្យ យាវច័រកោល-សមយ៍ ជិត្តិបិតពូធិ សញ្ញាលាំ ភាគ្នា ជិត្តិបិតពូ ឥន អម្តេចប៉ុន្តិ ។ ចំរាសាលសមយោ សម

វិតយប់ជិក មហាវិកង្គ

(១៦៤) តែជំនាក្យថា ខុះ១០ថៃទៀត គំនៅខុះ១០ថែទៀត និងដល់ថ្ងៃហរណា ។ ថ្ងៃហរណាក្នុងខែកត្តិក តថាគត ត្រាស់ហៅថា ថ្ងៃពេញចូណ៌មីនៃខែកត្តិកដែលជាខែទី៣ នៃវស្សានដេរូ ។ ដែលហៅថា អច្ចេកចុវវនោះ គឺសម្ពតដែលបុគ្គលណា មួយ ត្រវការ និងចេញ ទៅក្នុង តង់ទព្វត្ត ត្រូវការនឹងចេញទៅកាន់និកស្ថានត្ត មនុស្សមានជម្ងឺត្ត ស្រី ឋានគភិក្ដី បុគ្គលឥតសនា ត្រឡប់មានសនាកាកើតឡើងក្ដី បុគ្គលគ្មាន សេចក្តីដែះថ្វា តែទុប្រជាមានសេចក្តីដែះថ្វាកើតទ្វេង៍ក្តី ។ បើបុគ្គលនោះ ច្រើបម្រើទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុខាំងឡាយ (ចំពោះចីវរណា) ដោយពាក្យ ប់ លោក មា្ជ ស ទាំង ទ្យាយសូមនិមន្តមក ១ (៣: ករុណា នឹង (ប គេនសម្អត វស្សាវាសិក (សម្ភត់ចំណាំវស្សា) ។ ចំពែនេះឈ្មោះថា អច្ចេកចំពែ (គឺចំពែ ដែលបុគ្គលធ្វើដោយរួសវាន់) ។ ពាក្យថា ភិក្ខុសំគាល់ថាជាអច្ចេកចីវរ លុះទទួលរុខហើយគប្បីខុកដរាបអ*់ស*ម័យចីវាកាល គប់ទទួលទុក សេចក្តីថា ភិក្ខុ ត្រូវក្វេសចក្តីសំគាល់ថានេះជាអច្ចេកចុវែរហើយឲ្កដាក ។ ដែលហៅថា សម័យថីវកោលនោះ គឺថា បើភិក្ខុមិនបាន ក្រាលកឋិន ខេ នោះ ត្រូវកំណត់យកខែទាន៍ចុន៍ (°) នៃវស្សនរដ្ឋ ១ ខែ

១ បើភិក្ខុមិនបានក្រាលកឋិនទេ បីវរកាលមានតែ ១ ខែ គឺរាប់តាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែអស្សុជ ទៅដល់ថ្ងៃ ១៤ កើតខែកត្តិក បើបានក្រាលកឋិន បីវរកាលមាន ៥ ខែ គឺរាប់តាំងពីថ្ងៃ ១ រោច ខែអស្សុជ ទៅដល់ថ្ងៃ ១៥ កើតខែជល្អូន នេះហៅថា បីវរកាលសម័យ ។

(០៦៣) អច្ចេត្តបំរា អច្ចេត្តបំរាសញ៉ា ខ័រកោស សេមមយំ អត់ក្តាប្រត់ និស្សក្តិយំ ខាច់ត្តិលំ ។ អច្ចេត្តប៉ា ឋេមត់តោ ច័រកោសអមយំ អត់ក្កាមេត់ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ អច្ចេត្តប់រា អនច្ចេត្តប៉ាំអេញ៉ាំ ប៉ាំកោលសមយំ អត់ក្កាមេត់ និស្សក្តិយំ ខាច់ត្តិយំ ។ អេជ្ជាសាសសមយំ អត់ក្កាមេត់ និស្សក្តិយំ ខាច់ត្តិយំ ។ អេជ្ជាសិស្សក្តិ និងស្បាំក្រប់ ទាច់ត្តិយំ ។

សព្វត្ត និស្សគ្គិយ៍ ៣ចិត្តិយន្តិ ទិស្សត៍ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ៨ វិភង្គ

បើបាន គ្រាលកឋិន ត្រូវកំណត់យក ៥ ខែ ។ ពាក្យថា ថាបើកិត្តខុកដាក់
ឲ្យហួសកំណត់នោះទៅ គឺថាបើមិនបាន គ្រាលកឋិន កិត្តបណ្ដេយឲ្យ
អច្ចេកបីវរកន្ទង់ថ្ងៃខាន់បុងនៃវៃស្សានរដ្ឋវ គឺថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិកទៅ
អច្ចេកបីវរកន្ទង់ថ្ងៃខាន់បុងនៃវៃស្សានរដ្ឋវ គឺថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិកទៅ
អច្ចេកបីវរកន្ទង់ប្លេខាន់បុងនៃវិស្សានរដ្ឋវ គឺថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិកទៅ
អច្ចេកបីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ បើកិត្តិកាលកឋិនទៅ អច្ចេកបីវរនោះជានិស្សគ្គិយ
ដែរ កិត្តិត្រវល់បេនដែលសង្ឃកំបាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។
មាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តគប្បីលះបន់យ៉ាងនេះថា ។ បេ។ បត្តិតិពិនិស្សិព្ទនៃ ១ ខុកឲ្យកន្ទង់សម័យបីវរកាលទៅ
ហើយ បីវានេះជានិស្សគ្គិយ ១ ក្នុកឲ្យកន្ទង់សម័យបីវិកាលទៅ
ហើយ បីវានេះជានិស្សគ្គិយ ១ កំពុណាសូមលះបង់អច្ចេកបីវានេះ
ដល់សង្ឃ ។ សេចក្តីតអំពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១
នៃបីវាវគ្គខាងដើមហើយ ។

(๑៦៣) អច្ចេកចីវរពិតមែន ភិក្ខុក៏សំគាល់ថាជាអច្ចេកចីវរ ថើកិត្ត្តិកុ ឲ្យកន្ទង់សម័យចីវរកាលទៅ ត្រូវនិស្បគ្គិយឲ្យចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តី សង្ស័យក្នុងអច្ចេកចីវរ ហើយខុកឲ្យកន្ទង់សម័យចីវរកាលទៅ ត្រូវនិស្ប-គ្គិយចាចិត្តិយ ។ អច្ចេកចីវរមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាអច្ចេកចីវរ ខុក ឲ្យកន្ទង់ហួសសម័យចីវរកាលទៅ ត្រូវនិស្បគ្គិយឲ្យចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់ អច្ចេកចីវរដែលមិនចានអធិដ្ឋាន ថាចានអធិដ្ឋាន ហើយភ្នំ សំគាល់អច្ចេកចីវរ

ិនយចិដិតេ មហាវិកង្គោ

អាំស្បូ ផ្លំ នេ រំស្បូ ផ្លំ នសញ្ញ៉ា... អាំសុ ន្តេ អាំស្បូ ផ្លំ នេ រំស្បូ ផ្តិត សញ្ញ៉ា... អន ន្តេ នេត្ត ស្បាត្ត ធំ វំសុត្ត សញ្ញ ច័យកាលសមយំ អត់ក្តាមេតំ ធំស្បុត្តិយំ ទាច់ត្តិយំ ។ ធំស្បូត្តិយំ ច័យំ អធំស្បូ ផ្ញុំ ទា ចាំកុញ្ចូតិ អាបត្តិ ខុត្ត ៩ស្បូ ។ អន ច្ចេក ច័យ អច្ចេក ច័យសញ្ញី អាបត្តិ ខុត្ត ៩ស្បូ ។ អន ច្ចេក ច័យ អច្ចេក ច័យសញ្ញី អាចត្តិ ខុត្ត ៩ស្បូ ។ អន ច្ចេក ច័យ អន ច្ចេក ច័យសញ្ញី ឧត្ត ៩ស្បូ ។ អន ច្ចេក ច័យ អន ច្ចេក ច័យសញ្ញី អនាបត្តិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិតំ ។

s-k ឱ- ម. គណ្ឌត្តំ ។

វិនយបិជិត មហវិកង្គ

ដែលមិនចាន់កែប្ប ថាបានកែប្បរួចហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីកដែល
មិនបានលះបង់ថាបានលះបង់ហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីកដែលមិនបាត់
ថាបាត់ទៅហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីកដែលមិនវិនាស ថាវិនាស់ហើយក្ដី
សំគាល់អច្ចេកចីកដែលក្ដើងមិន នេះ ថាក្ដើង នេះហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីកំ ដែលចោរមិនបានប្ងន់ ថាចោរប្ងន់យកទៅហើយក្ដី ហើយទុកឲ្យកន្ងងហួស
ចីកកាលទៅ ត្រាអាបត្តិនិស្បត្តិយបាចិត្តិយ ។ កិត្តមិនលះបន់ចីកដែលជា
និស្បត្តិយហើយ បើប្រាស់ ត្រាអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តសំគាល់សម្ពត់ដែលមិន
មែនអច្ចេកចីក ថាជាអច្ចេកចីក ត្រាអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តមានសេចក្ដីសង្ស័យ
ក្នុងសម្ងត់ដែលមិនមែនអច្ចេកចីក ត្រាអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តមានសេចក្ដីសង្ស័យ
ក្នុងសម្ងត់ដែលមិនមែនអច្ចេកចីក ត្រាអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តសំគាល់សម្ងត់
ដែលមិនមែនជាអច្ចេកចីក ថាមិនមែនអច្ចេកចីក មិនត្រាអាបត្តិទេ្យីយ ។

(១៦៤) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែលបានអធិដ្ឋានអច្ចេកចីវេទុក(ក្តី)
វិកប្បទុក(ក្តី) លះបង់ឲ្យគេ(ក្តី) ដល់កិត្តដែលមានអច្ចេកចីវេចុាត់ទៅ(ក្តី)
វិនាសទៅ(ក្តី) ក្វើង៍ នេះ(ក្តី) ចោរដណ្តើមយកទៅ(ក្តី) សហធម្មិកកាន់យក
ទៅដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាល(ក្តី) វាងក្នុងសម័យចីវេកាល ដល់កិត្តិត្តិ ដល់កិត្តិវាង៍ ដើមបញ្ចាតិ ។

សំក្លាប? ទី ៨ ២បំ ។

ស៊ិមសិក្ខាបទំ

(០៦៤) ខេខ ភាពពេខ ដំណើ ឯងឯ មារខ្ញុំក្ វិហាត់ ដេត់៤ អស់ជួហ៊្វាំកស្បី មាបគេ ៤ ខេច សេ ត្រ មានពេច រួង ខ្មែរប្រ មារយយ្ម មេខាម-ដេស វិហវត្ថិ ។ កត្តិកាចោះកា ភិក្ខុ លន្ធហភាតិ ច្រោះ គេខ្លី ។ កក់ គោ ឯតមត្តំ អាពេចស្មុំ ។ អ៩ទោ កក្ស វាឌស្មី ចូយទេ វាឌស្មី ជយលេខ គឺ គេខុំ គេទាំ ភិក្ខុ អាមគ្លេស អនុជានាម ភិក្ខុវេ អាវុញគេសុ សេ-ವಾರ್ನಡ್ ಭೆರುಗಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಷಮಿಕ រឃារ ជំគ្នាចំគុធ្លំ ។ នេះឧ ទោ ១ឧ សមយេជ ភិគ្គា ភេឌា អនុញាន់ អារញ្ញាគេសុ សេខាស ខេសុ វិហ-រន្តេន និណ៌ ទីរាជន អញនាំ ទីរាំ អន្តរយរេ និក្ខិចិន្ត្តិ ។ នេ^(e) និណ្ឌំ ជីវារ ំ អញនាំ ជីវ៉ា អត្តរយរេ ជំនាំ្ជិទិត្តា អតិបតាជាត្រ វិហ្សាសធ្លិ ។ ភាធិ ខីវាធិ ឧស្បត្តិចិ

[•] អារញ្ញាពេសុ សេនាសនេសុ វិហារន្តា តិណ្ណន្តិ ពត្ថចំ បោត្តពេ ទិស្សតំ ។

សំក្ខាបទទី៤

[១៦៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគកាលគង់នៅក្នុង វត្តដេតវន បេសអនាថបិណ្ឌិតមហាសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំង រ្យាយ នៅចាំវស្សា ហើយ ទៅនៅក្នុងសេនាសន:ដែល ឋិត នៅក្នុង ៃ [ប ពួក ចោរ ខែកត្តិក $^{(a)}$ គិតគ្នាថា ពួកភិត្តបានលក $(\iota [\tilde{\sigma} s)$ ហើយក៏នាំគ្នាមកបៀតបៀន ។ កិត្តទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះ ព្រះជ័មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ក្រោះនិទាននេះ ដំណើវនេះ ទើប ពែះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់សំដែងធម្មឹកថា ត្រាស់ហៅភិត្តទាំងឡាយ មកហើយ[ទង់[តាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលអាស្រ័យ នៅសេនាសខ:ក្នុង[ែត តឋាគត់អនុញាគឲ្យទុក បណ្ដាចវិវទាំង ៣ ច្បីរណាមួយ ក្នុង៍ចន្លោះផ្ទះបាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងីឡាយ ដឹងថា ត្រះដ៏មានត្រះភាគជាម្ចាស់ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យកិត្តដែលអាស្រ័យនៅ សេនាសនៈក្នុងព្រៃទុកដាក់ បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយ ក្នុងចន្ទោះផ្ទះ **បាន ។** ពួកភិត្តនោះក៏បានទុកដាត់ បណ្តាចវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយក្នុង ចន្ទោះផ្ទះ ហើយ នៅ ជ្រាស ហកហ្លួស ៦ កគ្រឹ ។ ចីវេ ទាំង នោះ ធុត **ទៅ** ខ្វះ

១ អដ្ឋកថា ប្រាប់ថា ពួកបោរដែលធ្វើបោរកម្មក្នុងខែកត្តិក ។

វិសយបិដិពេ មហេវិកង្គោ

វិទ្ធស្សាទិត ឧល់ទិត្ត ឧទ្ធ័ពសុខ ១៥គឺ ៤ ឯង င်းညီဟ သောဗ္ဗီ ဟိခင္သည ၁ ညွန္တီ ၅, ၅ လူမ် យូទារី ដងើ មារុទោ ಜ៍ដំណ ហិខត្តរបន្ទ a អនុខោ នេះ ភិក្ខា ភិក្ខានំ ៧៩៩៩ អាពេខេសុំ ។ យេ នេះ រួយ អត្សិស ឯពេល ខេង នេះបាលទី ឯលទី រួសខេទី តាថ់ ហ៊ុំ នាម ភិក្ខុ និណ្ណុំ ចីរាជំ អញគាំ ចីវាំ អន្តាយពេ និត្តាិចិត្តា អតិបតានាត្តេ ប្រែប្រសិស្សន្តិត ។ អថលោ គេ ភិក្ខុ ភ៩វតោ ឃិនមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សថ្មុំ កាំរ ពិត្ត្រាប់ កិត្ត តំណាំ ខារាធំ អញ្ជាំ ត្ស មុខិណ្ឌា ច្នុំភ្នំ មន្ទ្រាយ ខ្មែរ ទំនួន ជា ក្នុង ក្ខាង ក្នុង ក្លង ក្នុង ក្ សថ្លំ កក្សត៌ ។ ក្រៃហ៊េ ពុធ្លោ កក្ស សំ នាម នេះ ភិក្ខាវ មោយបុរិសា និណ្ណំ ចីវេវាធំ អញនាំ ជុំ អន្តាយព ខ្ញុំ ចិត្តា អភិពតានាវត្ត ប្បែងអុវត្តិ នេះ កំឡាប អប្បសញ្ជនំ វា បសាខាយ បសញ្ជនំ វា ក៏យៀកាវាយ ១ មេ ១ វិញ្ជា មន កិត្ត្វាវ

ន្តែករិយាម កដ្ឋាយឧរិ

ខ្លួញភាតទៅខ្លះ ភ្លើងចេះខ្លះ កណ្ដុកាត់ខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឲ្យយមានសម្ពត អាក្រក់មានចីវរសៅហ្មង។ ព្យុភកិត្ត (ឯទៀត) សួរយ៉ង់នេះថា នៃអាវុសោ ហេតុម្តេចបានដាអ្នកទាំងទ្យាយមានសម្ពត់អាក្រក់មានចីវរសៅហ្មូង ។ ភិក្ខុ ទាំងនោះក់ ច្រុបសេចក្តីនុះដល់កិត្តទាំងឡាយ ។ ពួកកិត្តណាមានសេចក្តី ជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ព្លុកភិក្ខុនោះភ៍ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ចុះហេតុអ៊ីជានជាភិក្ខាជំទ្យាយទុក បណ្តាចវៃទាំង ៣ ចវៃណាមួយភ្នង ចន្លោះផ្ទះ (គឺក្នុងកូមិឬក្នុង[សក) ហើយនៅ ប្រាសពក(វៃត្រិចវែរ)នោះហ្គួស ៦៣គឺ ។ ១៣:នោះ ភិក្ខាំង៍នោះ ក្រហទូលសេចក្ដីខ្លះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គ[តាស់សួរថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ពុថាពួក ភិក្ខុខុក បណ្តាចវែទាំង ៣ ចវែរណា មួយក្នុងចន្ទោះផ្ទះ ហើយនៅ ជ្រុសហក ហ្លួស៦ វាត្រី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុពាំង នោះ ក្រាបឲូលថា សូម (ធំ ពែះមេត្តា ្រេត្តការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានយសជាម្ចាស់ (ទង់បន្ទោសថា មាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុអ្វី ចានជាពួកមោឃបុរសទាំងនោះទុក បណ្ដា ចីវេទាំង៍ ៣ ចីវែណាមួយក្នុង៍ចន្លោះផ្ទុះ ហើយនៅ ជ្រាស់ចាក់ហ្លួស៦៣ ត្រឹ នៃភិក្ខុទាំងទ្យាយ អំពើដែលអ្នកទាំងទ្យាយធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យដែះ ថ្វាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ ជែះថ្វាផង មិនមែននាំពុកជនដែល ដែះ ថ្វាហើយឲ្យវិងវិតតែដែះថ្វាឡើងទៀតផង ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ

ရေခဲ့ က်က္ချာဖနဲ့ ရရွိုလေယာ္ပြင္ ရေပးလုုံ ေစာ ဖန កាន្តិកាបុណ្យមំ ។ យាធំ ទោ បធ តាធំ អាព្រាកាធំ សេខាសខាន់ សាសឌ្តីសម្មតាធំ សព្យដ៏គយាធំ ត់់់ងារូ-បសុ ភិក្ខុ សេលាស សេសុ វិហាស្ដោ អាគាផ្ទុំមាលោ ្នំ ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្ន ម្នាល ខ សម្បី មួយ មេខ្លាំ មេខិ្សា ខេង ច្ចីពេល វិប្បាក់សាយ ជាត្តេចបទខ្លេច ភិក្ខាជា នេះជ ចំពោល វិហ្សាស់នេញំ ។ នាគោ ខេ ឧទ្ធារ៍ វិហ្សាសេយ្យ អញ្ត្រ កំក្នុងម្និយា និស្បត្តិយំ ខាច់នួយធ្លំ ។ (၁၁၃) နေဝးနာင်္ဂ လေ ဝေလာင္တာ နိုင္ငံနက္ပါတဲ့ ရ កាត្តិកាប្រសាមត្តិ កាត្តិកាសាត្សូស រ៉ុប តែ ។ ហាធិ ទោ បន តាធិ អារញ្ញកាធិ សេខាសខានីទី អារញ្ញក់ ဆာဗ နောတာဆစ် ဗက္ခရေဆန်ားကို ဗစ်မြိ ၅ ကလေညိ នាម អារាមេ អារាមុខទាំព ទោរាធំ ជំពុំដ្ឋាគារសា ឧស្សត់ កុត្តោតាសោ ឧស្សត់ ឋិតោតាសោ ឧស្សត់ ជំស់ផ្នោតាសោ ធំសុត្រិ ជំបន្នោតាសោ ធំសុត្រិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី៤ បទភាជនីយ

អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ទាំង ទ្យាយចាំវស្សារួចហើយ លុះដល់មកពេញបុណ៌មីខែកគ្គិក សេខាសខ: ទាំងឲ្យយណាដែលតាំងនៅក្នុង ែ ដែលគេសមតិថាជាទី មានសេចក្តីរង្គៀស មានភ័យចំពោះមុខ កាលភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសន:ពាំង ទ្បាយមានសភាពដុំចោះ បើមានចំណង់នឹងខុកចីវគេហ្វីខុក បណ្តាចីវរ ទាំង៣០វៃណាមួយក្នុងចន្ទោះផ្ទះ។ តែបើកក្ខុនោះមានហេតុអ្វីនមួយល្មឲ្យ នៅ ជ្រាសចាកចវែរនោះបាន ភិក្ខុនោះគប្បីនៅ ជ្រាសចាកចវែរនោះយ៉ាន៍យូវ តែម ៦៣តែ ។ បើនៅប្រាស់លកឲ្យហួសព័ក៌ណត់នោះទៅ ត្រៅអាបត្ត និស្សគ្គិយចាចត្តិយ រៀវលែន៍តែភិក្ខុដែលបានសេចក្តីសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ (១៦៦) ត្រង់ពាក្យថា ចាំវសុក្សចហើយ គឺចេញវស្សហើយ ។ ពាក្យថា ពេញបុណ៌មីខែកត្តិក គឺថា(ពុះដ៏មាន(ពុះភាគត្រាសស់ដៅ យកខែទី៤ (នៃវស្សនដ្រូវ) ឈ្មោះថា កត្តិក^(១) ។ ពាក្យថា សេខាសន: ទាំនទ្បាយណាដែលតាំងនៅក្នុងក្រែ គឺសេនាសន់ដែលតាំងនៅក្នុងក្រែ មានចម្ងាយពីស្រុក ៥០០ ជុធ្នក់ណត់យ៉ាងជិតបំផុត ។ ដែល ហៅថា ទីមានសេចក្តីរដៀសនោះ បានដល់ទុកាសដែលពុកចោរអាស្រ័យនៅ បរិកោគ ឈរ អង្គ័យ ដេក មានជ្រុកដក្នុងភាពមហ្គុលចារនៃអាពម ។

[•] តាមអដ្ឋតថា ហៅថា បច្ចឹមតត្តិត ។

វិទយប់ដីពេ មហាវិភង្គោ

សប្បឌិកចំ នាម អាវាមេ អាវាមុខចារេ ចោរេហ៍ បនុស្សា សគា ឧ៍ស្បត្តិ ហុត្តា ឧ៍ស្បត្តិ អកោះដ៏តា ខ្មាំខ្ញុំ ១ ឧស្ហាត្រស់ មួយ ក្រេសក្រេស រូបឃើង ស្សារព្រស់ មួយ ក្រសាសខេស់ ស្ររយើ ឯមេយុខិត-យេឌ្ឌ មុខមាយ ៤ ឧញ្ចំ នុំព្រះ មួយ នេះ នេះ សខ្យួន ប្រសួលសង្គ្រា មត្តស្រស់ ក្នុង មន្ត្រាស្ត្ ភិក្ខុិបេយ្យត់ សមន្តា តោយតាមេ និក្ខុិបេយ្យ។ សំយា ខ តម្បី ភូមិនេះ មេខ្មែញ មេខ ខ្មុំពេ ္ခ်စ္ချက္မက္ေတာ့ နာဏာ စစ္မဏ နာဏာတို့ ၈ ស្ត្រាស្ត្រ និង នៅពេធ ស្ត្រាស្ត្រិត និង នៅពេធ ស្ត្រិត នៅពេធ ស្តិ ស្ត្រិត នៅពេធ ស្ត្រិត នៅពេធ ស្ត្រិត នៅពេធ ស្ត្រិត នៅពេធ ស្ត្រិត នៅពេធ ស្ត្រិត ស្ត្រិត នៅពេធ ស្ត្រិត ស្ ឋ ខេត្តា ភិក្ខុសម្មត់ ។ តតោ ខេ ឧត្តា វិប្បាសេយ្យាត់ សត្តទេ អរុឈាភមាន និស្បត្តិយំ ហោតិ និស្បត្តិតត្វំ ಳಾಫ್ಟ್ರಾಗ್ ಭ ಜಯಕ್ಕಾ ಭ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಭ ವ ಗ್ರಾಮಿಕಿ បែល ភិក្សាជំនិញ ១ បេ ១ ៩៤ នេះ ភ គេ ចីវ៉ា

វិនយបិដិក មហាវិកង្គ

ដែល ហៅថា ទីមានភ័យចំពោះមុខ នោះ គឺ ក្នុងអាវាម ប្ ឧបចារនៃអាវាម ជាកដថាមានពួកចោរសម្ងាប់មនុស្សទាំងឡាយ ជ្រាកដថាមានពួកចោរ ជាក្នុងថាមានពួកលេវវាយដំ ។ ពាក្យថា កាលកិត្តនៅក្នុងសេនាសន: ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ គឺថាកាលភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសន:ទាំងឡាយ មានសភាពយាង៍នេះ ៗ ពាក្យថា បើមានចំណង់ (និងខកចាវរ) ៗ ពាក្យថា បណ្ដាចីវេទាំង ៣ ចីវេណាមុយ គឺភិក្ខុ ឬឧត្តរាសង្គ៍ (ចីពរ) ឬអន្តរវាសក (ស្ទ្រន់) ។ ៣ក្យុថា គប្បីទុកក្នុងបន្ទោះផ្ទះ គឺគប្បីទុកក្នុង (សុកជាទីគោបរដោយជុំវិញថាន តែបើភិក្ខុនោះមានហេតុអ្វីមួយល្មឲ្យនៅ ជ្រុសហក្ខីវរនោះ បានគឺមានហេតុមានកិច្ចដែល ត្រវធ្វើ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះគប្បីនៅ ជាស ញកញ់វរនោះយ៉ាង៍យុ*រ*(តឹម ៦ ៣ តែ គឺភិក្ខុគហ្វីនៅ ជា្សាភាគ តែម៦ nត្រីជាយ៉ាង៍យុវ ។ ពាក្យថា Mវលែងតែភិក្ខុដែលបានសេចភ្និសម្មតិ អំពីសង្ឃ គឺលើកខុតតែកិត្តដែលបានសេចក្តីសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា បើនៅជ្រាសចាតឲ្យហ្លួសពីកំណត់នោះទៅ មានអធិប្បាយថា អរុណរេះទ្បើងក្នុងថែទី ៧ ចីវរនោះជានិស្យុគ្គិយ ភិក្ខុម្ចាស់ចីវរ(តវលះបង់ ដល់សង្ឃកំពុន គណ:កំពុន បុគ្គលកំពុន ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ កិត្តម្ចាស់ចីវរ ត្រវលះបង់យាងនេះ ។ ថេ ។ បតិត្រៃ ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន

ខិស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស ៩វមសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយ៉

(១៦៧) អភិប្រភព្យាន្ធ អភិប្រភស្មា វិហ្សាសន៍ អញ់ ភិត្តសម្មន៍យា ខ្ទុស្ស៉្រ ចាច់ន្ត័យំ ។ អន្តាយឧបសន្ន ពុធនយោ រូព្សិសន្ន អយាន្ទ ងូយីមកិ និយា ជំសុក្ត្រិយុំ ទាខិត្តិយំ ។ អតិក្រេតាក្រេត្ត ខានកសញ្ រូប្សាសន្ទ អយាន្ទ្រ អ្នស្និសតិន្ទ្រលា ខ្ទុសាទ្ទិល្ខ ឯន្ទ្ទិល្ខ ឯ អព្យុឌូនូឌេ ខេឌ្**នុឌសញ្ចំ...** អវិស្សជ្ជិនេះ វិស្សជ្ជិនសញ្ចំ . អេខ ដេ ឧដ្ធសញ្ញាំ... អាធិត្រៅ រូបនឹស្សញ់... ឯឧ នៅ ឧឌ្ឍសញ្ញ... អហៃ្ត្រ ហៃុត្តសញ្ញុំ ប្បែស្រន្ទ អញ្ជា ក់ត្តសម្មត្តិយា និស្សត្តិយំ ១ និស្សត្តិយំ ចំរាំ

តិស្បត្តិយកណ្ឌ បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី៤ បទភាដនីយ

ចីវរបេស់ខ្ញុំនេះដែលខ្ញុំនៅ ប្រាសហើយអស់កាលជាង៦៣ គី ជានិស្យុគ្គិយ ពោះមិនមានភិក្ខុសម្មតិ ខ្ញុំសូមលះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ ពាក្យត អំពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានិងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវវគ្គារាងដើមហើយ ។

(១៦៧) ចីវរក្នុងហ្លួសជាង៦៣ ត្រី ភិក្ខុសំគាល់ថាហ្លួសជាង ហើយនៅប្រាសចាកចោល ត្រវនិស្សគ្គិយពុចិត្តិយ វៀវលែងតែ ភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងចីវវដែល កន្ទងហួស៦ វាត្រី ហើយនៅប្រាសថាកចោល ត្រវនិសុគ្គិយចាច់ត្តិយ វៀវលែងតែកិត្តដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ចីវរកន្ងេហ្លួស ៦ ៣ គឺ ភិក្ខុសំគាល់ថានៅខ្វះ ហើយនៅប្រាស់ចាក់ចោល ត្រវនិស្សគ្គិយ ច្នាចិត្តិយ វៀវលៃងតែកិត្តដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ចីវវដែលកិត្ត មិនទាន់បានដកអធិដ្ឋាន ភិក្ខុសំគាល់ថាបានដកអធិដ្ឋានហើយ (ភ្លឺ) ចីវវដែលភិក្ខុមិនទាន់លះបង់ទេ សំគាល់ថាជានលះបង់ហើយ $\left(rac{\pi}{\Omega}
ight)$ ចីវវ មិនហុត់ទេ កិក្ខុសំគាល់ថាជាត់ទៅហើយ (ក្តី) ចីវមេិនវិនាសទេ សំគាល់ ថាវិនាសទៅហើយ $\left(\frac{\pi}{n}\right)$ ចីវរក្វើងមិន នេះ ខេ ភិក្ខុសំគាល់ថា ភ្លើង នេះ ហើយ (ភ្លី) ចីវរដែលចោរមិនជានលួចយក៖៖ ភិក្ខុសំគាល់ថាចោរលួចយកទៅ ហើយ $(\stackrel{\sim}{n})$ បើនៅ φ ្រាសចាក ត្រវនិស្សគ្គិយ φ ចិត្តិយ្រៅរលែងតែ ភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ភិក្ខុមិនលះបង់ចាំរាដែលជានិស្សគ្គិយ

វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

សាមសិក្ខាបទ សិដ្ឋិត ។

o-b ឱ. ម. គណ្ឌន្តំ ។

វិតយបិជិក មហាវិកង្គ

ហើយ ប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់ដល់ ៦ កត្តិ តែកិត្តិ
សំគាល់ថា លើស ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់ដល់ ៦ កត្តិ
តែកិត្តិសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់ដល់ ៦ កត្តិ
កិត្តិសំគាល់ថា មិនទាន់ដល់ ៦ កត្រិ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(๑៦๘) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលនៅប្រាសចាកចីវាត្រឹម ៦

វាត្រី ដល់ភិក្ខុដែលនៅប្រាសចាកៗ៖ពី ៦ វាត្រីចុះមក ដល់ភិក្ខុដែល
នៅប្រាសចាក ៦ វាត្រី ហើយត្រឡប់មកកាន់ដែននៃស្រុកនោះវិញឈប់
នៅកន្ងែណាមួយ ហើយចៀសចេញទៅ ដល់ភិក្ខុដកអធិដ្ឋាន(ក្តី)

លះបង់(ក្តី) ក្នុង ៦ វាត្រីចុះមក ចីវាហុត់ទៅ(ក្តី) វិនាសទៅ(ក្តី)
ភ្លេងខេះ(ក្តី) ចោវដណ្តើមយកទៅ(ក្តី) សហធម្មិកកាន់យកទៅដោយ

សិទ្ធស្វាល(ក្តី) ក្នុង ៦ វាត្រីចុះមក ដល់ភិក្ខុដែលបានសម្មតិ (អំពីសង្ឃ)
ដល់ភិក្ខុត្តា ដល់ភិត្តដើមបញ្ជាតិ

សិក្ខាបទទី ៩ ២បំ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(೧೯५) ಜೀ ಳಾರ್ಣದು ಬೀಟ್ರಿ ಚಟ್ಟು ಭಾಷ್ಟ್ರಿಣ ಭರುಜ್ಜ (ಇಷ್ಟಣ ಕರುದ್ದೆಪ್ರಿಟ್ ಈ ಬಡ ನ (ತು ದರ ಳಾದಾರ ಉಚ್ಛೆಯ ಜಮಿಖುಳು ದಿಜ್ಜಿಗು! សចិវាកន្តំ បដិយត្តំ ហោតិ កោដេត្វា ចីវានេ អឡា នេះស្បាស់ ។ អ៩ទោ ជពុក្តិយា កិត្តា យេជ សោ ឫកោ အေးရုပေးမည်းမှီးမှ ရပမည်မြှီးရွာ အိ ပွောက် **ပွဲ**ကို ပါအနေးကျင့် នេះជារុំ សោក នំមាន ចំពោន់តំ ។ ន មយំ ភន្តេ ខស្សាម អស្តុក សផ្សុស្ប អនុវស្សំ សច្ច័ក្រិត្តា ឧសាខាឌ្ ។ ឧសិ សុវុទា ភាព្ទីទៅ ឧភាយយ ឧសិ សម្បីសារី ឧទីស ឧក នៃ ខ្មែស្លាញ ៩ដែ មានិសារីយ៉ ៩៩ វិហរាម តុមេ ៤៩ អមា្ត្រ ៩ ឧស្ស៩ អ៩ កោចហើ អមាឝ្ញ ខេសាវ្រ ខេសាវុរ អមាឝ្ញ នុំមាធិ ចូរ្ហាធិត្ត ។ អ៩ទោសេ បូតោ ឧត្វក្តិយេស ភិក្ខុ ស និប្បីខ្យិយមានោ

ស៌ក្លាបទទី ១០

(១៦៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានយសជាម្ចាស់ កាលគង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថមណ្ឌិតមហាសេដ្ឋី ទៀបក្រងសាវត្តី ។ គ្រា នោះឯង៍ មានប្រជុំជនមួយពួកក្នុង ក្រុងសាវត្តីតាក់តែងកត្តព្រមទាំងចីវរប្រ-គេនដល់សង្ឃដោយសេចភ្លី ពែម ព្រៀងគ្នាថា ពុក្ខ យើងនឹងនិមន្តឲ្យសង្ឃ តាន ហើយ ប្រគេនចីវទ្សេត្រង៍ ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុធពុគ្គិយចូលទៅ រក្សាជុំជនពួកនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយថាននិយាយពាក្យនេះនឹងប្រជុំ ជនពួកនោះថា នៃអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ពួកអ្នកឯងចូរ្យបគេនចវរទាំង នេះមកពុកអាត្វាចុះ ។ ជនពុកនោះនិយាយថា លោកម្ចាស់ ពួក១កុណា ឯចង្កាន់ព្រមទាំងចីវរញ្ជក់ខ្ញុំករុណា ធ្លាប់បាត់បែងមុក មិនឲ្យន©បគេន េះ ប្រគេនដល់សង្ឃតែពល់ឆ្នាំ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្តធ្វើយថា នៃអាវុសោ ពួកព-យករបស់សង្ឃក៏មាន [ចិន ចង្គាន់របស់សង្ឃក៏មាន [ចិន ពួក យើងអា-ស្រ័យពីង៍ពាក់នឹងអ្នកទាំងឡាយ ទើបនៅក្នុងទីនេះបាន បើអ្នកទាំងឡាយ មនឲ្យមកពុក្កអាត្មា អ្នកណា ហ្មុគេនឹងឲ្យដល់ពួកអាត្មា ម្នាល់អ្នកដ៍មាន អាយុទាំងឡាយ ព្ទុកអ្នកចូរឲ្យចាវទោំងនេះមកព្ទុកអាត្វាចុះ ។ លំដាប់នោះ ប្រជុំជនព្វកនោះ កាលបេត្តភិត្តគ្នាយកិត្តនិយាយនេះ នេ្យលណា ស ទៅ

វិតយប៊ីជិពេ មហាវិកង្គោ

យថាបដិយត្តំ ខ័យ ឧត្តភិយាជ ភិក្ខុជំ ឧត្វា សម្ប៉ ភ ត្តេ-ឧបហ៊ិស៌ ។ យេ នេះ ភិគ្គា ជាឧជ៌ សផ្លូស ស្រីក ្រ အရှိ ဗောင်းယာရုံ ေ ေ ေ ဆာင္ရဲ့ သေးရွာက္လာပ ် က်ာက္ခုံ ေ မွာ္မွာ នេះ ក្សាសាល្ស នូវ្រស់ជេន សង់មោ មធ្លើមរិវិ គួងទ្វី ឯ င်းနီ့ မျှင် ကေးရာရီကန္တီ ရွှေ့ မှုကါ အခ်ိန္တက អត្តដោ ចរិណាមេសុធ្លិ ។ យេ តេ ភិក្ខា អព្យិច្ឆា ។បេ។ គេ ជជ្ឈាយឆ្លំ ១ីយឆ្លំ វិសាខេត្ត គេថំ ហិ អន្តនោ ចរិណាមេស្បត្តិតំ ។ អ៩ទោ គេ ភិក្ខា កក់គោ ឃិតមត្ត អារោធ្រស់ ។ សច្ចុំ កាំ។ តម្លេ វិក្សាប ជាធំ សផ្សិត ហភំ បរិណត់ អត្តនោ បរិ-ណាមេខាត់ ។ សច្ចំ គកវាត់ ។ វិករហិ ពុខ្វោ ភេឌ្ស ទុះ ស ខាម ឡុំ មេ មេ ប្រេស្បុរិសា ជាជំ សង្ឃិត លាក់ បរិណាត់ អត្តនោ បរិណាមេស្បូវ

វិនយប៌ជា មហាវិកង្គ

ទើប ថ្ងៃគេនចវវដែល ទូនតាក់តែង ទាំងប៉ុន្មាន ទៅពួក ចពុគ្គិយកិត្ត អង្គាសសង្ឃដោយចង្គាន់ (តែម្យ៉ាង៍) ។ ពុកកិត្តណាដឹងថាចង្គាន់(ពម. ទាំងចីវវដែលគេតាក់តែងខុកសម្រាប់ប្រគេនសង្ឃ តែមិនដឹងថាចីវរគេ ប្រគេនដល់ពួកកិត្ត្តិតពុគ្គិយទៅហើយ កិត្ត្តិព័ងនោះទើបពោលយ៉ាង៍នេះថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ពួកអ្នកចូរវេរប្រគេនចីវដល់សង្ឃទៅ ៗ ឯប្រជុំជនពួកនោះធ្វើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចីវវដែលភាក់ តែងទុកប្រគេនសង្ឃគ្មានទេ (បើពាះ) ពួកកិត្តខពុគ្គិយបង្អោនទៅដើម្បីខ្លួន លោកអស់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំង**ឲ្យយណា**ជាអ្នកមានសេចក្ដី(ជុំថ្នាត់ច ម បេ ។ ភិក្ខុទាំង នោះក៏ ពោល ទេស តិ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុ តពុគ្គិយដ៏ជបាលាកគេបង្កោនទៅដើម្បីសង្ឃហើយ ហេតុអ្វីបានជា ត្រឡប់ បង្កោនមកដើម្បីខ្លួនវិញ ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក្រាប់ទូលសេចភ្ល ÷ . នុះច:ពាះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គ្លិទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល់កិក្ខុ ទាំងទ្បាយ ព្យាពុក្ខអ្នកឯងដឹងថាលាកគេបង្គោនទៅ ដើម្បីសង្ឃហើយ តែទ្បប់បង្កោនមកដើម្បីខ្លួនវិញ ពិតមែនឬ ។ ពួកធព្វគ្គិយកិត្ត្ កាប់ឲូលថា សុម (ន មែត្តា ប្រែក ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសមុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគជា មា្តស់ (ទង់បន្ទោសថា នៃពុក្ខពេលបុរស ពុកអ្នកឯងដឹងថាលាកគេបង្គោន ទៅដើម្បីរបស់សង្ឃហើយ ចុះហេតុអ្វីបានជាថង្គោនមក

និស្សគ្គិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិវាង្គោ

ខេត់ មោយហ៊ុស អប្បស្អានំ វា បសានាយ បសុន្នានំ វា ភិយ្យាភាវាយ ។ បេ។ រៅញ បន ភិក្ខាវ ៩មំ សិក្ខាបនំ ឧន្និសេយ្យា៩ យោ បន ភិក្ខុ ជានំ សង្ឃិត់ លាភំ បរិណាត់ អត្តនោ បរិណាមេយ្យ និស្សក្តិយំ ទាច់ត្តិយន្តិ ។

(೧៧០) យោ បញ្ជាត់ យោ យាធិសោ។ បេ ។ ភិក្ខុាតំ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អធិប្បាតា ភិក្ខុាតំ ។
ជាជាតំ ជាម សាម វា ជាជាតំ អញ្ជោ វា តស្ប អាហេខេត្តំ
សោ វា អាហេខេត់ ។ សង្ឃិតំ ជាម សង្ឃឹស្ប នេះ
សោ វា អាហេខេត់ ។ សង្ឃិតំ ជាម សង្ឃឹស្ប នេះ
សោ វា អាហេខេត់ ។ សង្ឃិតំ ជាម កូរបំណ្ឌូខាតសោជាសង្សិល្ហាចិន្ត្តិត ។ លាកោ ជាម ទីវាប៊ិណ្ឌូខាតសោជាសង្សិល្ហាចិន្ត្តិត្និមិនសិត្តិសុត្តិចិ ។ បរិណាតំ
ជាម ឧស្បាម កាស្បែមាត់ វាថា ភិជ្ជា ហោតិ ។
អត្តពោ បរិណាមេតំ បយោគេ ឧក្តាដំ ។ បដិលាគេឧ
និស្បត្តិយំ ហោត់ និស្បដ្ឋិតទំ សង់ស្រូស្បូវ ភាណស្បូវ វា

តិស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ១០ សិក្ខាបទវិភង្គ

នៃពួកមោឃបុរស ដំណើរនេះមិននាំឲ្យដែះថ្កាដល់ជនទាំងឡាយដែល មិនទាន់ដែះថ្កា ឬនាំពួកជនដែលដែះថ្កាហើយឲ្យវិស៊ីតតែដែះថ្កាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវ សិក្ខាបទនេះយាងនេះថា កិត្តណាមួយកាលដឹង ហើយបង្អោននូវលាក បេសសង្ឃ ដែលគេនឹងបង្អោនទៅ (ដើម្បីសង្ឃ) មកដើម្បីទូនវិញ កិត្តនោះត្រវនិស្សគ្គិយចាចត្តិយ ។

(១៧០) តែង៍ញាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបឲ្យបមចារាជិករួចហើយ ។ ដែលហៅថា ជំង (ក្នុងសិក្ខាបឲ្យនេះ)
គឺដឹងខ្លួនឯងក្ដី អ្នកដៃខែមក ប្រប់កិត្តនោះក្ដី អ្នកមាស់ទាននោះមក ប្រប់
(ដល់ភិក្ខុនោះ) ក្ដី ។ ដែលហៅថាបេស់សង្ឃនោះ គឺខាយកបានរៅវ
ប្រគេនបរិច្ចាគដល់សង្ឃហើយ ។ ដែលហៅថា លាកនោះ បានដល់
ចីវា បិណ្ឌបាត សេខាសនៈនឹង គ្រឿងបរិក្ខារ គឺថ្នាំជាបច្ច័យដល់មនុស្ស
ជម្ងឺ ដោយហោចទៅ ដុំនៃលំអិតក្ដី ឈើសុន់ក្ដី អម្បោះងេជើងក្ដី
ក៏ហៅថាលាកដែរ ។ ដែលហៅថា បង្អោននោះ គឺម្ចាស់ទានបញ្ចេញ
វាចាថា ពួកយើងនឹងឲ្យ ពួកយើងនឹងធ្វើ ។ ភិក្ខុបង្អោន (លាក)
មកដើម្បីខ្លួន ត្រាមចេត្តខុក្កដតាមប្រយោគ ។ លាកនោះជានិសុគ្គិយ
ក្មូងព្រះដែលបានមក ភិក្ខុត្រាល់បន់ដល់សង្ឃក់បាន គណៈកំបាន

វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

។ ខេ ។ ឥខំ មេ ក ខ្លេ ជានំ សង្ឃិក ំ លក់ ម ំណេត់ អន្តាលា បរិណាម៉ឺតំ និស្បត្តិយំ ៩មាហ៍ សផ្លូស្ប ច្ចុស្សីឡីស្នួន ១ ខេត្ត ខេត្ត ១ ខេត្ត ខេត្ត ។ ខេ ។ អល់ កាំខេ ខ គឺន ។ ពរយានេ ពរយានមាយ អត្តដោ បរិណាមេតិ ជិស្បត្តិយំ មាចិត្តិយំ ។ បរិណាទេ វេឌន្សែ អន្តនោ ចរិណាមេត្ត អាចត្តិ ខ្មុំក្នុងស្ប ។ បរិលានេ អប្បិលានសញ្ជាំ អន្តនោ បរិណាមេន អនា-បត្តិ ។ សង្ឃូស្បូ បរិណាទំ អញសង់្ឃូស្បូ ។ ខេទិយេស្បូ ប្រ ក្សាយានេឌ្ឌ មានឌ្ឌ នៃយក្សា ៤ ខេឌ្គ៣។រិ ព្យល់ង ងឃាខេឌ្ឍភារ ។ ភាឡីភារិ ។ ឧឃាភារិ ជន្តល្អា ឧ ្ទេស្ទ មេ មេ ស្ទេស្ទ ស្រាវ ស្រាវ ស្រាវ ង ឧសាហា ង នេង្គភា ម ហែប មុខ

វិនយប៌ជា មហាវិភង្គ

ឋគ្គលក់បាន ។ មាលក់កូទាំងឡាយ ក់ក្ ត្រវលះបង់យាងនេះ ។ បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ៗដ៏ងថាលាកនេះទាយកបង្គោនទៅដើម្បីរបស់ សង្ឃហើយ ខ្ញុំត្រឲ្យបញ្ជានមកដើម្បីខ្លួនវិញ (លាកនេះ) ជានិស្សគ្គិយ **១**សូមលះបង់លាកនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ ពាក្យតអំពីនេះ ទៅមានសេចក្ដីដូច គ្នាន៍ង៍សិក្ខាបទទី ១ នៃចារវគ្គខាន៍ដើមហើយ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុង៍លាក់ដែល ពេយកបានបង្អោន ហើយ ថាពាយកបានបង្គោនមកមែន ហើយបង្គោនមក ដើម្បីទុនវិញ ត្រូវនិស្បត្តិយជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងលាក ដែលទាយកចានបង្គោនទៅហើយ ត្រឲ្យបបង្គោនមកដើម្បីខុនវិញ ត្រិវ អាបត្តក្ដេ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងលាក់ដែលទាយក់បានបង្កែន ទៅហើយ ថា មិនទានបង្កោនទៅទេ ត្រឡប់បង្កោនមកដើម្បីខ្លួន មិនត្រវិអាបត្តិ ។ លាក ដែលទាយកបង្កោនទៅដើម្បីសង្ឃលើយ ភិក្ខុបង្កោនទៅដើម្បីសង្ឃដទៃក្ដី ដើម្បីចេតិយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លាកដែលទាយកបង្កើន ទៅដើម្បី ចេតិយហើយ កិត្ត ត្រទ្វប់បង្គោនទៅដើម្បីបេតិយដទៃក្តី សង្ឃឹត្ត គំណៈក្ត បុគ្គលក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លាកដែលទាយកបង្គោនទៅដើម្បីបុគ្គល ភិក្ខុ តែឲ្យបបង្កោនទៅដើម្បីបុគ្គលឯទៀតក្ដី សង្ឃក្ដី គណៈក្ដី ចេតិយក្ដី

និស្សត្តិយកណ្ដេ បត្តវគ្គស្ស «សមស៊ិក្ខាប«ស្ស អនាបត្តិវាពា

អាបត្តិ ខុត្តដស្ប ។ អបរិណៈនេ បរិណៈនសញ្ញី អាបត្តិ ខុត្តដស្ប ។ អបរិណៈនេ ៤មនិកោ អាបត្តិ ខុត្តដស្ប ។ អបរិណៈនេ អបរិណៈនសញ្ញី អនាបត្តិ ។

វតិខ្លែយការី មានួយគ្និយការិឌ្ រ វតិខ្លែយការ វតិខ្លេយការ វតិខ្លែយការ វតិខ្លែយការ វតិខេត្ត វតិ

> ទសមសិក្ខាបទ និដ្ឋិតំ ។ បត្តវិគ្នោ គគិយោ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ៈត្ថវិគ្គ សិក្ខាបទ ទី ១០ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ត្រវិមាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងលាកដែលខាយកមិនបានបង្អោនទៅ
ថាបានបង្អោនទៅហើយ ត្រិវិមាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុង
លាកដែលខាយកមិនបានបង្អោនទៅ ត្រិវិមាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់
ក្នុងលាកដែលគេមិនបានបង្អោនទៅ ថាគេមិនបានបង្អោនទៅ មិនត្រិវិមាល់
ពាល់ ព្រឹម្បាយ ។

(១៧១) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលទាយកគេស្លូវថា យើងទាំង

ឲ្យយនឹងវេរប្រគេនក្នុងទីណា ហើយប្រាប់គេថា ទេយ្យធម៌របស់អ្នក
ទាំងឡាយគួរបាននូវការបរិភោគក្ដី គួរបាននូវការជួសជុលក្ដី គួរតាំងនៅ

អស់កាលដ៏យូវក្ដីក្នុងទីណា ម្យ៉ាងទៀត បើចិត្តរបស់អ្នកទាំងឡាយជែះថ្ងា

ក្នុងទីណា អ្នកទាំងឡាយចូរវេរប្រគេនក្នុងទីនោះ១ចុះ ដល់ភិក្ខុទូចចរិត

ដល់ភិក្ខុងទាងដើមបញ្ជាត្តិ ។

សំក្លាបទទី ๑០ ០ប់ ។ បត្តវត្តទី ៣ ០ប់ ។

វិនយចិធិកេ មហេវិភង្គោ

តស្សួនាធំ

នេះ ៩ ៩ភ្នាធិ ភេសម្លំ វស្ស៊ីភោ ភានមញ្ចមំ សាម៉ាវាយាមសារតូកោ សាសស្លំសម្លាំកោន ភាភិ។

ដុស្លា រាព្រទ្ទ យណេត្តម្នា ស្រាស់ និង ប្រមាន នេះ ប្រមាន នេះ បាន ប្រមាន ស្រាស់ ស្រាស់

និស្សគ្គីយកណ្ដុំ និដ្ឋិន ។

វិនយចិជិក មហាវិកង្គ

បន្ទស្សាបទក្នុសបត្វគ នោះ គឺ

សិក្ខាបទទី ១ ៤ និយាយអំពីល្ប តែ សិក្ខាបទ ទី ៣ និយាយ អំពីញុំ សិក្ខាបទទី ៤ និយាយអំពីសម្ពត់ង្កែ ទឹកភ្លេ និយាយ បទទី ៥ និយាយអំពីកាទ្យេចីវៃ សិក្ខាបទទី ៦ និយាយ អំពីការស្យេមម្យោះគេមក១នឯង សិក្ខាបទទី ៧ និយាយ អំពីការប្រេច្នៃតេត្យាញ សិក្ខាបទទី ៨ និយាយអំពីអច្ចេក-ចីវៃ សិក្ខាបទទី ៤ និយាយអំពីទីមាន សេចក្តីរង្គៀស សិក្ខាបទទី ១០និយាយអំពីការបង្គោនលាក់របស់សង្ឃ ។

(១៧២) បត់ត្រៃលោកដ៏មានអាយុទាំង ខ្យាយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយ

កាប់ត្តិយទាំង ៣០ ១ុំសំដែង ឡើង ហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរ លោកដ៏មាន

អាយុទាំង ខ្យាយក្នុងអាបត្តិទាំង នោះ លោកទាំង ខ្យាយ បរិសុទ្ធ ហើយ ឬ
១ុំសួរជាតំរប់ពីរដង់ដង លោកទាំង ខ្យាយ បរិសុទ្ធ ហើយ ឬ ខ្ញុំសួរជា
តំរប់បីដង់ផង លោកទាំង ខ្យាយ បរិសុទ្ធ ហើយ ឬ ខ្ញុំសួរជា
តំរប់បីដង់ផង លោកទាំង ខ្យាយ បរិសុទ្ធ ហើយ ឬ លោកដ៏មាន អាយុ
ទាំង ខ្យាយ សុទ្ធ តែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ក្នុង អាបត្តិទាំង នេះ ហើយ ហេតុ នោះ បាន
ជាស្វេមនៅ ១ ចាំទុកនូវ រឿង នេះ ដោយកំរិយា សៀម នៅហើងនេះ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចច់ ។

បាចិត្តិយកណ្ដាំ

ន្តាំ ឧទ្ទេក្ មានដីខ្ញុំ ភ ឧទ្ទាំ ឧទ្ទេក្ស មានដីខ្ញុំ ភ

មុសាវាទវិគ្គស្ស បមេសិក្ខាបទំ

ញចិត្តិយកណ្ដ

ឋពិត្រៃលេកដ៏មានអាយុទាំងីឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយ៩៤ ទាំងនេះឯង តែងមកកាន់«ខ្វេស ។

មុសវាទវគ្គ បឋេមសិក្ខាបទ

(๑៧៣) សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញាពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ

ព្រះអង្គគជ់នៅវត្តដេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុំជសាវត្តី ។

សម័យនោះឯង ហត្តកកិត្តជាសក្យបុត្រជាអ្នកហុចពាក្យសំដី ។ ហត្តកកិត្ត
នោះចរចាជាមួយនឹងតិ្តិយទាំងឡាយ គេចកែសំដី^(९)ហើយទទួលដឹង^(៤)
ទទួលដឹងហើយតែទ្បប់គេចកែសំដីវិញ បិទចាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុ
ដទៃ ពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោល

ឲ្យខុសពីកំណត់នោះវិញ ។ តិ្តិយទាំងឡាយពោលទោស គិះដៀល
បន្តុះបង្គាប់ថា ចុះហេតុអ្វីបានជាហត្ថកកិត្ត ជាសក្សបុត្តពោលចរចាជា
មួយនឹងយើងទាំងឡាយ គេចកែសំដីរំហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយ

១ គឺពាក្យណាដែលខ្លួននិយាយទៅហើយមានទោស ជាពាក្យខុសមិនល្អ កំបដិសេធ ពាក្យនោះជាមិនមែនជាពាក្យរបស់ខ្លួន ហៅជា គេបកែសំដី ។ ៤ គឺពាក្យណាដែលខ្លួន និយាយទៅហើយជាពាក្យល្អគ្រឹមត្រូវ កំប្តេញជាជាពាក្យរបស់ខ្លួន នេះហៅថា ទទួលដឹង ។ អង្គិតថា ។

វិនយបិជិពេ មហេវិភង្គោ

ម ខេត្ត ខ្សុខ ទៃ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត សង្កេន នេត្តា សំវានេស្សត៍ ។ អស្បាស់ ទោ ភិក្ខុ តេស និទ្ធិយាធំ ១៩ ្លាយខ្លាខំ ទីយក្ខាខំ វិទា ខេឌ្តាខំ ។ អថទោ ភេ ភិក្ខុ យេខ មាត្តកោ សក្សបុ**ត្** ရေးရေးမည်၍မ်ိန္ ရေမည်ရှိရှိရှာ တရွက် လေကျပြုံရှိ វាឧបស្ចុំ មាជុំ ឃ្នាំ ឃ្នាំ ឃ្នាំ ឃ្នាំ ឃ្នាំ ឃ្នាំ សន្ទឹ សល្យណ្ណោ អាជានិត្យា ខដដានាសំ ខដដា-ធិត្យ អាជានាស់ អត្តោឧញ បដ្ឋស្រ**ំ** សម្ប្រាធម្មសា ភាសស៊ំ សឌ្ន់ គេត្វា វិស់ជៈខេស៊ីន៍ ១ ២ ទេ ទោ ಕುಗಳು ಪ್ರಶ್ನೆಯ ವಾರ ಯಾರ ಚಾರಕ್ತ ಚಾಖಮಿ ជ គេកុំ ជយោ ខានណើង ។ យេ ខេ មួយ អព្សឹសិ ។បេ។ គេ ជជ្ឈាលខ្ញុំ ១ំលខ្ញុំ វិទាខេត្ត គម់ មាំ សាម ហត្តកោ សកាប្រុត្ត តិទ្ធិបេរេហ៍ សគ្នឹ សល្មណ្ដោ អដោធិត្យ បដ្ឋបាធិស្បតិ បដ្ឋបាធិត្យ អដោធិស្បតិ

វិនយបំជាត មហាវិភង្គ

ត្រឡប់គេបកែល់ដ៏វិញ បិទហុំងហេតុដទៃដោយហេតុដទៃ ពោលពាក្យ កុហកដោយដឹង១្ន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលឲ្យ១ុសពីកំណត់ នោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានពុត្តិយទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល ឋន្តរបង្គាប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះចូលទៅរកហត្ថកភិក្ខុជាសក្យបុត្រ លុះចុលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងហត្ថកកក្ដ ជាសក្ស-បុត្រថា ម្នាលអាវុសោហត្ថក ជានព្វថា អ្នកពោលចរចាមួយអន្តេ ដោយតិវិយទាំងឡាយ គេចកែសំដីហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយ ត្រទ្យប់គេប់កែសំដីវិញ បិទជាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពាក្យកុហកដោយដឹង១ន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលឲ្យ១ុសពី តំណត់នោះវិញ មែនប្ដដ្ឋចម្លេច ។ ហត្តកភិក្ខុ គ្នេយថា ម្នាលអាវុសោ ធម្មតាត់វិយទាំងទ្បាយនុះ នៃវតែបុគ្គលឯណានីមួយផ្កាញ់ផ្កាលបេញ មិន តែវិទ្យាការឈ្នះ ទៅត្បួយទាំងិទ្យាយនោះទេ ។ កិក្ខុទាំង**ឡាយណា** មា**ន** សេចក្តី ជាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុ ទាំង ឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះ បង្អាបថា ចុះហេតុអ្វីជានជាហត្ថកភិក្ខុជាសក្យបុត្រ ពោលចរចាមួយអន្លើ ដោយត្តិយៃទាំងទ្យាយ គេចកែសំដីហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយ ត្រឡប់គេចកែសដវិញ បិទជាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពាក្យកុលក ដោយដ៏ង៍ខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលឲ្យខុស

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសវាទវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ញត្តិ

អ ពោធិញ មិនិស្សាត់ សម្បស់ធម្មម មាមាំងផ្តែ សស្តេច កាត្យ វិសំវានេស្សិចតិ ។ អថ្មេ តេ ភិក្ខា ភភពនោ រាឌឧឌ្គំ មារេខេះភាំ ៤ មុខសេ មុខមុ ចំខានេ ឯត្ស៊ី បការណេ ភិក្ខុសផ្លំ សច្ចិចាតាបេត្វា တခွက် လကျပျေရှိ ပောင်းပုံင္ခံ လင့် က်ား ရှိ တခွာက ន់ទៀលេស សឌ្នី សហ្វព្រះ អាជាធំតា បដ្ឋាយមា បដៃជានិត្យ អាជាលាស់ អញ្ជេញ បដិច្ចសំ សម្ប-ជាឧមុសា ភាសស់ សុខ្មែន គេត្វា វិសំវា ខេសីគ៌ ។ សថ្ ភេកវត៌ ។ វិក ហេ តុ គ្នោ ភេកវ កថេ ហ ំ ជាម ទុំ មោយបុរិស គិត្តិយេហ៌ សន្នឹ សល់ជយើ អរុ-ជាធំតា បដ់ជាធំស្បូស បដ់ជាធំតា អាជាធំស្បូស អញ្ចេញ បដ្ឋាស្សាស សម្បាលឧមុសា ភាសិស្សាស់ សផ្តេំ គេត្វា វិសំវានេស្សសិ នេធំ មោឃពុំស អប្បសញ្ជនំ ႔ បសាខាយ បសញ្ជនំ ។ គំយោ្រ-ភាក្លា ។ បេ ។ ឃាំញា ប្រ ក់គ្នាប់ ៩មំ ស់គ្នាប់ខំ វឌ្ឌំ ភេលាស្រុ ភាគាីយុខគមាឃុខ សេច្ឌ័លទ័្ធ ជ

យាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពីកំណត់នោះវិញ ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះយកសេចក្ដីនុះ កាបទូល ចំពោះ (ព្រះជ៏មាន(ព្រះភាគ ។ (េញ្រះនិទាននេះ ដំណើវនេះ (ព្រះជ៏មា**ន** ព្រះភាគជាមា្តស (នៃ ៤) ប្រជុំកិត្តសង្ឃ ហើយសូវចំពោះហត្តកកិត្តជាសត្ស-បុត្រក្សាពេលនោះថា ម្នាលហត្ថកកិត្ត បានព្វថា អ្នកពោលចរចាមួយអន្វើ ដោយត្តិយទាំងទ្យាយ គេចកែសំដីហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយ ត្រឲ្យប់គេចកែសំជីវិញ បិទជាំងហេតុដទៃដោយហេតុដទៃ ពោលពាក្យ កុហកដោយដ៏ង៍ ១ន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ ហើយពោលឲ្យ ១,សពីកំណត់ នោះវិញ តើពិតមែនឬ ។ ហត្ថកកិត្តធ្វើយថា បពិត្រិព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះសព្វពាពុទ្ធដ៏មានដោគ [ទង់តិ៖ដៀលថា នៃបុរសទទេ ចុះហេតុអ្វី បានជាអ្នកឯងពោលចរចាមួយអន្លើដោយតិរិយ ទាំងទ្យាយ គេចកែសំដីហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយត្រឡប់គេច ចិនចាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលពាក្យកុហក ដោយដឹង១្ន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលឲ្យ១ុសពីកំណត់នោះវិញ នៃមោឃបុរស ការនេះមិនមែននាំឲ្យដែះថ្នាដល់ជនដែលមិនទាន់ដែរថ្វា ឬថានឹងនាំដនដែល ដែះថ្វា ហើយឲ្យរឹងវិតតែ ដែះថ្វាត ទៅ ទៀត ទេ ។ បេ ។ មាលកិត្តទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយគប្បីសំដែងទៀងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង នេះថា ភិក្ខុ ពោលពាក្យកុហកដោយដឹង១ូន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ

វិតយបំដាត មហាវិកង្គោ

(០៧៤) សម្បជាជម្មការាយោ ៣ម រំសំ។ខេត្ ចុយត្តាស្បេ វាយា កំរា ព្យុបដោ វិចិត្រនោ វាយសិតា វិញ្ចាត្តិ អដ្ឋ អណិយរោហារា អនិដ្ឋំ និដ្ឋំ មេតិ អសុតំ សុតំ មេតិ អមុតំ មុតំ មេតិ អាញាតំ វិញ្ចាតំ មេតិ និដ្ឋំ អនិដ្ឋំ មេតិ សុតំ អសុធំ មេតិ មុតំ អមុតំ នៃដំ អនិដ្ឋំ មេតិ សុតំ អសុធំ មេតិ មុតំ អមុតំ មេតិ វិញ្ចាត់ អាញាតំ មេតិ ។

(០៧៥) អន់ដ្ឋំ នាម ន ចេត្តជា និដ្ឋំ ។
អស់ខ្លំ នាម ន សោតេន សុខ្លំ ។ អមុខ្លំ នាម
ន ឃានេន ឃាយិខំ ន ជិញ្ហយ សាយិខំ ន
ភាយេន ដុខ្លំ ។ អវិញាខំ នាម ន មនសាវិញាខំ ។
និដ្ឋំ នាម ចេត្តជា និដ្ឋំ ។ សុខំ នាម សោតេន
សុខំ ។ មុខំ នាម ឃានេន ឃាយិខំ ជិញ្ហយ សាយិខំ
សុខំ ។ មុខំ នាម ឃានេន ឃាយិខំ ជិញ្ហយ សាយិខំ
សាតេន ។ មុខំ នាម ឃានេន ឃាយិខំ ជិញ្ហយ សាយិខំ
សាសេន ដុដ្ឋំ ។ វិញាខំ នាម មនសាវិញាខំ ។

វិនយប់ជា មហាវិកង្គ

(๑៧៤) ដែល ហៅថា ពាលពាក្យកុលក ដោយដ៏ន់ខ្លួន នោះ
ជានដល់ក់បា សំដីគន្ងន៍ពាក្យវិចភេទ វិញ្ញាត្តិ ប្រព្រឹត្ត ទៅក្នុងក់បារបស់បុគ្គល
ដែល ធ្វើគំនិតន៍ង ពោលឲ្យខុសដា ប្រធាន នឹង ក់ហារមិន មែនរបស់ ព្រះអរិយ ៨ យ៉ាង គឺ ការដែលមិន ឃើញនិយាយថាអញ ឃើញ ១ មិនព្វនិយាយ
ថាអញ ឮ ១ មិន បានពាល់ ត្រៃវិនិយាយថាអញ ជានាល់ ត្រៃវិទិយាយថាអញ មិន ឃើញ ១
ជំងឺច្បាស់និយាយថាអញ ដឹងច្បាស់ ១ ឃើញ និយាយថាអញ មិន ឃើញ ១
ព្វនិយាយថា អញ មិន ពុ ១ បានពាល់ ត្រៃវិនិយាយថា អញ មិន ជាន់ពាល់
ត្រវិ ១ ជំងឺច្បាស់និយាយថា អញ មិនជាន់ពាល់
ត្រវិ ១ ជំងឺច្បាស់និយាយថា អញ មិនដឹងច្បាស់ ១ ។

(១៧៤) ដែល ហៅថា មិន ឃើញ គឺមិន ឃើញ ដោយក្អែក ។ ដែល ហៅថា មិន ពេល់ត្រូវ គឺមិន ហិត ដោយ ចមុះ មិន លិត ដោយអណ្តាត មិន បះ ពេល់ ដោយកាយ ។ ដែល ហៅថា មិន ជំងំច្បាស់ គឺមិន ជំងំច្បាស់ ដោយចិត្ត ។ ដែល ហៅថា បំនេះ ជំងំច្បាស់ គឺមិន ជំងំច្បាស់ ដោយចិត្ត ។ ដែល ហៅថា ឃើញ គឺ ឃើញ ដោយក្អែក ។ ដែល ហៅថា ពុ គឺ ព្រះជាយ តែ ចៀក ។ ដែល ហៅថា ពាល់ ត្រូវ គឺហិត ដោយ ចមុះ លិត ដោយអណ្តាត បះ ពេល់ ដោយកាយ ។ ដែល ហៅថា ពាល់ ត្រូវ គឺហិត ដោយ ចមុះ លិត ដោយអណ្តាត បះ ពេល់ ដោយកាយ ។ ដែល ហៅថា ដំងច្បាស់ គឺជំងំច្បាស់ ដោយចិត្ត ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យ បឋមសិក្ខាបទស្ស បទភាជន៍យំ

(ndb) គឺហាកាប្រាំ អធិដ្ឋំ ធិដ្ឋំ មេតិ សម្បូជា-ឧមុសា គណន្តស្បូ អាចត្តិ ខាចិត្តិយស្បូ បុព្វេស្បូ ហោត៌ មុសា ភណ៌ស្បត្តិ ភណត្តស្ប ហោតិ មុសា កណាម៉ឺត់ កណិតស្ប ហោត៌ មុសា មហា កណិត្តិ ។ ខេត្តហាការេហ៍ អន្ទុំ ន្ទុំ មេតិ សម្បូជានមុសា ភ្លាស្ត្រ អាចត្តិ ទាចិត្តិយូស្ស ចុត្រូវស្ស មោតិ មុស កណ៌ស្បត្តិ កណត្តស្ប យោតិ មុសា កណាមិតិ កណ៌តុក្ស ហោតិ មុសា មហា កណ៌តុខ្លុំ វិធិធាយ និឌ្នី ។ បញ្ចូញគាល់ អនិឌ្នំ និឌ្នំ មេតិ សម្បជានមុសា កណត្តស្ប អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ចុត្រូវស្ប មោតិ មុសា គណ៌ស្បត្តិ គណត្តស្ប ហោតិ មុសា គណាមិតិ កណ៌តុស្ស យោធ៌ មុសា មយា កណ៌តុខ្គុំ វិធិជាយ និឌ្ឌី វិនិនាយ ១នឹ ។ នហាការេហិ អនិឌ្ឋី និឌ្ឋី មេតិ សម្បជាឧម្មសា ភណៈខ្លួស្ប អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ចុត្យេវស្ស យោធិ មុសា គណ៌ស្បត្តិ គណៈខ្លួស្ស យោធិ មុសា កណាម៉ីតំ កណ៌តស្ប ហោត៌ មុសា មយា

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវិត្ត សិក្ខាបទទី ១ បទភាជនីយ

(១៧៦) ភិក្ខុនិយាយកុហក ដោយជំងំខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនមិន ឃើញថា អាត្វាឃើញដូច្នេះ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ គឺ មុននឹងពោល គិតថាអញនឹង ពោលកុហក ១ កំពុង ពោលដឹងថា អញពោលកុហក ១ ពោលរួច ហើយដឹងថាអញ ពោលកុហក ហើយ ១ (តវអាបត្តិជាចិត្តិយ ។ កិក្ខនិយាយកុហកដោយដឹង១ន ចំពោះវត្តដែល១នមិនឃើញថា អាគ្មា ឃើញ ដោយអាការ៤យ៉ាង គឺ មុននឹងពោលគិតថាអញនឹងពោល កុហក 🤊 កំពុង ពោលដឹងថាអញ ពោលកុហក 🤊 ពោលរួច ហើយដឹងថា អញ ពេលកុហក ហើយ ១ បិទជាំងនូវទិដ្ឋិ ១ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹង១ូន ចំពោះវត្តដែល១ូនមិនឃើញថា អាត្មា ឃើញ ដោយអាការ៤ យ៉ាងគឺ មុននឹងពោលដឹងថាអញនឹងពោល កុហក ១ កំពុង ពោលដ៏ង៍ថាអញ ពោលកុហក ១ ពោលរួច ហើយដ៏ង៍ថា អញពោលកុហកហើយ ១ បិទជាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទជាំងនូវសេចក្ដីគាបចិត្ត ១ ត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហាកដោយដឹង១ូន ចំពោះវត្តដែល ខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញ ដោយអាការ៦ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោ**ល** ត់តេថាអញ្ជន៍ដែលេកុហក ១ កំពុ**ង ពោលដឹង**ថា អញ ពោលកុហក ១ ពោលរួច ហើយដ៏ង៍ថាអញ ពោលកុហក ហើយ **១** បិទជាំង៍នូវទិដ្ឋិ ១

គំណាព់បំចិនបំបាំងសេចក្តីឃើញខុសរបស់ខ្លួន ។

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

សត្តហាការហើ អន្ទឹ និឌ្នំ មេតិ សម្បូជាឧមុសា ងហាខីជា មានខ្ញុំ ខាត្ខខ្លុំ៣ជា ដំណែជា ឈេខ <mark>មុសា ភលាំស្បត្តិ ភលាន្តស្ប ហោតិ មុសា ភណាមីត</mark>ិ ខ្ញុំ វិធិតាយ ទន្ត្ វិធិតាយ រុខ្ វិធិតាយ ភារំ ។ ន្ត្រាយា មេស្នំ សុខ ខេត្ត ១ ខេ ១ អង់ខ្លុំ គំនុំ មេឌ៌ ។ បេ ។ អាវិញាន់ វិញាន់ មេនិ សម្សារខម្សា ងហាថីទៅ មានខ្ញុំ សន្ទខ្លី៣ទៅ ជម្រៃទៅ ឈេខ មុសា កណ៌ស្បត្តិ កណៈខ្ពស្ប ហោតិ មុសា កណាម៉ឺនិ កណ៌ត្រុស្ស យោធិ៍ មុសា មយា ភណិត្ត ។ ខត្តហា-តាល្រាំ ។ មេ ។ មញ្ច្រាកាល្រាំ ។ មេ ។ ជុញាកា-រេហ៍ ។ ខេ ។ សត្ថហាការ ហើ អវិញានំ វិញានំ មេនិ

វិនយបិដិក មហេវិភង្គ

បិទប៉ាងនូវសេចក្តីគាបចិត្ត ១ បិទប៉ាងនូវសេចក្តីពេញចិត្ត ១ ត្រវអាបត្តិ ច្បាច់ត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនមិនឃើញ ឋាអាគ្នាឃើញ ដោយអាការ៧ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោលគិតថាអញនឹងពោល កុហក ១ កំពុងពោលដ៏ងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថា អញ្ញាពោលកុហកហើយ ១ ជិខប៉ាំងនូវខិដ្ឋិ ១ ជិខប៉ាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទជុំង៍នូវសេចក្តីចូលចិត្ត បិទជុំង៍នូវសេចក្តីពិតតែង៍ ១ ត្រូវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ៏ង៍ខ្លួន ចំពោះពាក្យដែលមិន ព្ទថា អាគ្មាព្ទ ប ប ។ វត្តដែលមិនឲ្យនពាល់ ត្រវថា អាគ្មាច្បនពាល់ ត្រវ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១ន ចំពោះហេតុដែល១នមិនដឹង ច្បាស់ថា អាត្មាជ័ងច្បាស់ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង គឺ មុខនឹង ពោលគិត ថាអញ្ជូន ដែលេសកុហុក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហុក ១ ពោល រួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុ និយាយកុហកដោយដឹង១ន ចំពោះហេតុដែល១នមិនដឹងច្បាស់ថា អាត្បា ដ់ងែច្បាស់ ដោយអាការ៤ យ៉ាង ។ បេ។ ភាការ៩ យ៉ាង ។ បេ។ អាការ ៦ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៧ យ៉ាង គឺ មុខនឹង ពោលគិតថា

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

មន្សាយ ការំ ។

កម្សាយ ការំ ។

(១៧៧) ស្តេញភាពលំ អន់ដំ និដ្ឋញ មេ អុសញ្ចូតិ

សម្បាយនម្មមា ក្រសាន្ត្រាំ និង្ហញ មេ មុនញ្ចូតិ

សម្បាយនម្មមា ក្រសាន្ត្រមាំ មេ មុនញ្ចូតិ ប្រសាន្តិ

សម្បាយនេត្តមាំ កំពេ ។ និយាភាពលំ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហូ មេ មុនញ្ចូតិ ប្រសា្ធ ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាលំ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូ និយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាលំ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូ និយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាលំ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូ និយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូនិ

ប្បាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូនិ

ប្រសាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហា មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហ មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋញ្ហា មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ អន់ដំ និដ្ឋ មា មានស្ថា មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ មាន់ដំ និដ្ឋ មា មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ មាន់ដំ និដ្ឋ មា មេ មុនញ្ចូនិយស្បា ។ ខេ ។

ស្តេចកាសាល់ មាន់ដំ និដ្ឋ មា មានស្ថា មានស្ថា មានស្វា មានស្បានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្បានស្វា មានស្វា មានស្បានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្បានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា មានស្វា ម

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គៈសិក្ខាបទទី ១ បទភាដនីយ

អញនឹង លោលកុហក ១ កំពុង លោលដឹងថាអញ លោលកុហក ១ លោលរួច ហើយដឹងថាអញ លោលកុហក ហើយ ១ បិទប៉ាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទប៉ាំងនូវ សេចក្តីគាបចិត្ត ១ បិទប៉ាំងនូវ សេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទប៉ាំងនូវ សេចក្តីពិត តែង ១ ត្រីអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៧) ភិក្ខិយាយកុហកដោយដឹង១ូន ចំពោះវត្តដែល១ូនមិន ឃើញថា អាគ្មាឃើញផង ថាអាគ្មាព្ធផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង តែវ អាបត្តិបាចត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដំង៍ខ្លួន ចំពោះវត្ត ដែល ១៩មិន ឃើញថា អាត្មាឃើញផង ថាអាត្មាពាល់ ត្រវផង ដោយ អាការ ៣ យ៉ាង៍ ត្រវអាបត្តិចាចត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខិយាយកុហាតដោយ ដឹងខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាគ្នាឃើញផង ថាអាគ្នាដឹង ច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រវិអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដង៍វុខ្លួន ចំពោះវគ្គដែលខ្លួនមិនឃើញថា ភាគ្នា ឃើញផង៍ ព្ទផង៍ ពាល់ត្រវផង៍ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១ូន ចំពោះវត្តដែល១ូនមិនឃើញថា អាត្មា ឃើញផង ពុផង ដ៏ង់ច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១ូន ចំពោះវគ្គដែល១ូនមិនឃើញថា អាគ្មា ឃើញផង ពុផង ពាល់ត្រវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ញ យ៉ាង

វិនយចិជិកេ មហាវិកង្គោ

សេចទី ឧទ្ទី៣សារ ៤០១ ឧសាយាលោ អស់ខ សុតញា មេ មុនព្យាទិ ១ មេ ១ នីយាគាល្រាំ អសុនំ សុតញ្ មេ វិញានញ្ជាតិ ។ មេ ។ នីហាគារេហ៌ អសុន សុតញ មេ និឌួញាត់ ។បេ។ តំហាកាប្រាំ អសុតំ សុតញ្ មេ មុនញ្ វិញ្ញានញ្ជាត់ ។ មេ ។ គឺហាកាប្រាំ អស់ខ្មុសមារិ គេ ឥឌ្សាំ ខ្ទុសាំខ្មុសាំខ្មុស ខ្ពស់ ការេហ៍ អសុន៌ សុនញ្ មេ មុនញ្ វិញ្ជាន់ញ្ ខ្ញុំ ញាត់ ។ មេ ។ តំហាភាបេរ៉ា អមុស មុនញូ មេ រព្យាត្តញាតិ ។ បេ ។ តីហាកាបេហ៍ អមុន មុនញ្ មេ និឌ្ឌញាតិ ។ មេ ។ តីមាភារេហ៍ អមុតំ មុតញ្ច មេ សុនញ្ជាតិ ។ មេ ។ គឺហាគារបោំ អមុនំ មុនញ្

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះ វត្តដែលខ្លួនមិនព្វថា ភាគ្មាព្វផង ពាល់ត្រវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះពាក្យដែលខ្លួនមិនឲ្យថា អាត្វាពុផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ-យាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនមិនពុថា អាត្មាពុផង ឃើញ ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយក្ហកដោយដង់ ខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនមិនឲ្យថា អាត្មាធ្ងផង ពាល់√តវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១ូន ចំពោះ វត្តដែលខ្លួនមិនពុថា អាត្មាពុផង ពាល់ ត្រវផង ឃើញផង អាការ ញ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ ភក្តិនិយាយកុហកដោយដឹង១ន ចំពោះវត្ ដែលខ្លួនមិនព្ទថា អាត្មាព្ទផង ពាល់ត្រវផង ដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយក្បៈកដោយដង៍ខ្លួន ចំពោះ វត្តដែល១្ទមិនបានពាល់ ត្រវថា អាគ្នាចានពាល់ ត្រវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ញ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ វត្តដែល១ូនមិនបុានពាល់ ត្រៅថា អាគ្មាពាល់ត្រៅផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ វត្តដែល ទួនមិនបានពាល់ ត្រវថា អាគ្មាពាល់ ត្រវផង ដោយអាការ ញ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនមិនចានពាល់ ត្រវថា

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវា៩វគ្គស្យុ បឋមសិក្ខាបទស្សុ បទភាជនឹយំ

មេ វិហានញូ ឱ្យញាត់ ។ មេ ។ តំហាភាប្រាំ អមុន<u>់</u> មុនញ្ មេ វិញានញ្ សុនញ្ជាន់ ១ មេ ។ នីបារកា-ប្រ អមុន ឧត្ត មេ ញៃ ស្សា ខ្ទុំង្សា សុនញាតិ ។ ខេ ។ និហាភាពហ អវិញាន់ វិញានញ្ មេ និឌ្ឍាត់ ។ មេ។ តំហាកាបេហ៍ អរិញាត់ វិញា-ញ ត្សា មេ សុតញាត់ ។ មេ ។ តំហាកាបេរិ អវិញ្ញាត់ វិញ្ញានញ្ មេ មុនញ្ជាំ ។ មេ។ និហាការបៀ អវិញ្ញាន់ វិញ្ញាន់ ១ មេ និដ្ឋញ្ជូ សុនញ្ជាន់ ១ មេ ១ និហាការបោំ អរិញាន់ វិញានេញ មេ ជំដួញ មុនញ្ជាន់ ។ ខេ ។ ន័យកាយ អរិញាន់ វិញានញ្ មេ ឧ៍ដ្ញា សុតញ្ មុនញ្ជាន់ សម្បីជាន់មុស ភណន្តស្បី អាចខ្លឹ ទេខ៍ត្ថិយក្សា ។ មេ ។

(០៧៤) នីហាការេហ៍ និដ្ឋំ អនិដ្ឋំ មេនិ សម្បូជា-នមុសា នណន្តស្ប អាចន្តិ ចាចិន្តិយស្ប បុព្វេស្ប ហោតិ មុសា នណិស្បិន្តិ នណន្តស្ប ហោតិ មុសា

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ បទភាជន័យ

អាត្វាទានពាល់ ត្រៃវេផង៍ ដឹងច្បាស់ផង៍ ឃើញផង៍ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ វគ្គដែល១នមិនបានពាល់ ត្រវិថា អាត្មាជានពាល់ ត្រវិផង ដឹង ច្បស់ផង៍ ព្ផង៍ ដោយអាការ ញ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ វត្ដដែលខ្ន មិនបានពាល់ត្រវថា អាភ្មាបានពាល់ត្រវផង ដំងច្បាស់ផង ឃើញផង ពុផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ វគ្គដែលខ្លួនមិនដំងីច្បាស់ថា អាត្យដ៏ង៍ច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង វត្តដែលខ្លួនមិនដ៏ង៍ច្បាស់ថា អាគ្មាដឹងច្បាស់ផង ព្វផង ដោយអាការ ញ យ៉ាង ។ បេ ។ វត្តដែល ១៩មិនដឹងច្បាស់ថា អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ពាល់ ត្រូវផង ដោយអាការលា យ៉ាង ។ បេ ។ វត្តដែល ១នមិនដឹងច្បាស់ថា អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ព្ធផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ ៤ ។ វត្តដែលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ត្រវផង ដោយអាការ ញ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយ ជំង៍ខ្លួន ចំពោះវគ្គដែលខ្លួនមិនជំងឺច្បាស់ថា ភាគ្នាជំងឺច្បាស់ផង ឃើញផង ពុផង៍ ពាល់ ត្រវផង៍ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ។ (១៧៤) កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនបាន ឃើញថា អាត្មាមិនឃើញ ដោយអាការញយ៉ាង គឺ មុនទឹងពោល គិតថាអញនឹង ពោលកុហក ១ កំពុង ពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១

វិសយចិតិពេ មហាវិកង្កោ

កណាម៉ត់ កណ៌តស្ប ហេត់ មុស មយា កណ៌-ត្ថ្តី ។ ខត្តហាភាពហិ **។ ខេ ។** ខញ្ចូហាភាពហិ ។ ខេ ។ ជហគាប់ ។ ខេ ។ សត្តហាគាប់ ធំដំ។ អន់ដំ មេត សម្បជាឧមុសា ភណត្តស្ប អចត្តិ ចាច-ត្តិយក្ស ព្រំព្រំក្ស យោតិ មុសា ភណិស្សត្ថិ ភណន្តស្ស **ហោត់** មុសា ភណាមីតំ ភណិតស្ប **ហោត់** មុសា មហា កណ៌តន្តិ វិធិជាយ និឌ្នី វិធិជាយ ទន្តិ វិធិជាយ រុខ វិធិឍយ ភាវ ។ តីហាភាពហ៊ សុត អសុតំ មេតិ ។ បេ ។ មុតំ អមុតំ មេតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាត់ អាំញ្ញាត់ មេត់ សម្បជាជម្មសា ភណត្តស្ប **អាបត្ត** စာစ်ရွိလာလျှ ဗုဂ္ဈေးလျှ ဟောခဲ ဗုလာ အယ်ာလျှစ္စ် កណៈខ្លួស្ស ហោតិ មុសា កណៈម៉ឺតិ កណ៌តស្ប ហោត៌ មុស មហ ភណិតខ្លិ ។ ខត្តហាគាបហិ ។ ថេ ១៩ញុ ហាគារេហ៍ ១ ថេ ១ ជហាគារេហ៍ ១ ខេ ១

វិនយប់ជិក មហាវិកង្គ

ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ ត្រវអាបត្តិធានិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវគ្គដែលខ្លួនឲ្យនយើញថា អាគ្មា មិន ឃើញ ដោយអាការ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ៩ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៦ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៧ យ៉ាងគឺ មុខនឹង ពោលគិតថា អញ្ជនិង ពោលក្ហក 🤊 កំពុង ពោលដឹងថាអញពោលកុហក 🤊 ពោល រួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ បិទពុំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទពុំង ន្ទរសេចក្តីតាបចិត្ត ១ បិទជាំងនូវសេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទជាំងនូវសេចក្តី ពិត តែង ១ តែវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះពាក្យដែល១៩ហុនពុថា អាត្មាមិនបានព្ ដោយអាការ ល"្ស័ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ**ង៍**ទូន ចំពោះវត្តដែលទូនចាន ពាល់ត្រវថា អាត្មាមិនបានពាល់ត្រវ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហាកដោយ ដឹងខ្លួន ចំពោះហេតុដែលខ្លួនហុនដឹងច្បាស់ថា អាគ្នាមិនហុនដឹងច្បាស់ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង់គឺ មុននឹង ពោលគិតថាអញនឹង ពោលកុហក 🤊 កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោល កុហកហើយ 🤊 ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងៗូន ចំពោះហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ថា អាត្មាមិនដឹងច្បាស់ ដោយអាការ ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៥ យ៉ាងី ។ បេ ។ អាកា**រ**ខំ យ៉ាង ។ បេ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយ៉

សន្ទហាកាប្រាំ វិញ្ញានំ អវិញ្ញាន់ មេនិ សម្បជាឧម្មសា កណន្តស្ប អាបត្តិ ខាចិន្តិយស្ប បុព្វេស្ប ហោះតិ មុសា កណ៌ស្បត្តិ កណន្តស្ប ហោះតិ មុសា កណាមីនិ កណ៌តស្ប ហោះតិ មុសា មយា កណិតត្តិ វិធិជាយ ជំនួំ វិធិជាយ ១ឆ្នំ វិធិជាយ រុខ វិធិជាយ ភារំ ។

បាចិត្តិយកណ្ដ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី១ បទភាដនីយ

សាការ ៧ យ៉ាង៍ មុខនឹង លោលគិតថា អញនឹង លោលកុហក ១ កំពុង លោលដឹងថាអញ លោលកុហក ១ លោលរួច ហើយដឹងថាអញ លោលកុហក ហើយ ១ បិទហុំង៍នូវទិដ្ឋិ ១ បិទហុំង៍នូវ សេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទហុំង៍នូវ សេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទហុំង៍នូវ សេចក្តីគិត តែង៍ ១ ត្រាវអាបត្តិល្ខិត្តិយ ។

(១៧៩) ភិក្ខិយាយកុហក ដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួន ឃើញថា អាត្មាពុវិញ ដោយអាការ ញ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនឃើញ ថា ភាគ្នាឲ្យនពាល់ ត្រូវវិញ ដោយភាការេញ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួន ឃើញថា អាត្មាដ៏ង៍ច្បាស់វិញ ដោយអាការ៣ យ៉ាង ត្រៅអាបត្តិចាចិត្តិយ ។បេ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១ន ចំពោះវត្តដែល១នយើញថា អាគ្មា ព្ទផង ពាល់ ត្រវផង ដោយអាការញយ៉ាង ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនឃើញ ថា អាគ្មាព្ធផង ដំងីច្បាស់ផង ដោយអាការ៣យាង ។ បេ ។ វត្តដែល ខ្លួនឃើញថា ភាគ្នាព្យុផង ពាល់ត្រវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ញយាង៍ ត្រាអាបត្តិច្បាប់ត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហុកដោយដឹង១ូន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនព្វថា អាត្មាពាល់ត្រវ ដោយអាការញ្ច ["]ង៍ ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនឲ្យថា អាត្មាដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនឲ្យថា អាត្មាយើញ ដោយអាការញ្យាំង ត្រៅអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហាត ដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនពុថា អាគ្នាពាល់ត្រវផង ដឹងច្បាស់ផង

វ៉ិនយបិជិក មហាវិកង្គោ

វិញា តញ្ជាតិ ។ បេ ។ សុគំ មុតញ្ មេ ឧិដ្ឌញ្ជា**តិ ។ បេ ។** សុន មុនញ្ មេ វិញ្ញានញ្ ឧិដ្ឋញ្ជានិ សម្បជាឧមុសា ក្សាន្តស្បី មានទី ខាន់ខ្លួលសា រាធេរ ខ្លួយមាន ម្តុំ វិញ្ចាត់ មេតិ ។ បេ ។ មុតំ ធំដំ មេតិ ។ បេ ។ មុតំ សុន៌ មេឌ៌ ។បេ។ នីហាកាបេរ៉ា មុនំ វិញានញ្ មេ ឧដ្តញ្ជាត់ ។ បេ ។ មុន វិញ្ជាតញ្ជា មេ សុនញ្ជាត់ ។ បេ ។ មុន វិញ្ចាត្ត មេ ខ្ទុំ មា ស្ត្រាញ្ទាត់ ។ បេ ។ តិហា-កោប្រា វិញាន់ ឧ៍៩ មេនិ ។ ខេ ។ វិញាន់ សុន មេនិ ។ បេ។ វិញាន់ មុន មេនិ ។ បេ។ នីហេតាប្រាំ វិញ្ញា នៃ និង្សា ទេ សុសញ្ជាត់ ។ បេ ។វិញ្ជាត់ និង្សា ទេ មុនញ្ជាត់ ។ ចេ ។ វិញ្ជាត់ ឧិដ្តញ្ មេ សុនញ្ មុនញ្ជាត់ សម្បីជាឧមុសា ភណន្តស្បី អាចខ្លឺ ខាច្នីខ្លួលស្បី ១ ខេង

វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

ដោយអាការញ្យាំង ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនពុថា អាត្មាញល់ ត្រាវផង ឃើញផង ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនឲ្យថា អាគ្នាពាល់ត្រវផង ដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការញយ៉ាង ត្រាវអាបត្តិបាចត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយ កុហត ដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្តដែលខ្លួនពាល់ត្រវថា អាត្មាដឹងច្បាស ដោយអាការញ្ច្រាង ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនពាល់ត្រវថា អាត្មាឃើញ ។ បេ។ វត្តដែលខ្លួនពាល់ត្រវថា អាគ្នាឲ្យ បេ។ វត្តដែលខ្លួនពាល់ត្រវថា អាត្វាដ់ង៍ច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ៣យ៉ាង ។ បេ ។ វគ្គដែល ទ្ធនពាល់ត្រវថា អាគ្នាដឹងច្បាស់ផង ពុផង ។ បេ ។ វត្តដែលទ្ធនពាល់ ត្រវថា អាគ្មាជំង៍ច្បាស់ផង ឃើញផង ពុផង ។ បេ ។ វត្តដែល១៩ជំង៍ ច្បាស់ថា អាគ្មាឃើញ ដោយអាការញយាំង ។ បេ ។ វត្តដែលខ្លួនដឹង ច្បាស់ថា អាគ្នាឲ្យ ។ បេ ។ វត្តដែល ១៩ ជំងឺ ច្បាស់ថា អាគ្នាពាល់ ត្រវវិញ **។** បេ ។ វត្តដែលខ្លួនដ៏ងច្បាស់ថា អាត្មាឃើញផង ព្ទផង ដោយអាការ ព្យាធ្នាស្ត្រ ប្រ ។ វត្តដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ថា អាគ្នាឃើញផង ពាល់ត្រូវ **ង់ង៍ ។** បេ ។ វត្តដែលទូនដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាឃើញផង៍ ពុផង៍ ពាល់ត្រូវ ជង ដោយអាការញ្ច្រាង ត្រូវអាបត្តិច្ចាចិត្តិយ ។ បេ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យុ បឋមសិក្ខាបទស្យុ បទភាជនីយំ

(odo) គឺហាការេហ៍ ជំដ្ឋេ វេមត៌កោ ជំដ្ឋំ យោកប្បតិ៍ និឌ្នំ នស្បាតិ៍ និឌ្នំ បមុឌ្នោ $^{(9)}$ ហោតិ៍ ឌ្នដីឃំ គេ ជាឧឃាំឌ មានាព្យះគេមា មហេខីវារី មាន ខ្មុំ មាន្ត្រីលេស្សី រ នេ រ ន្តែយំ នេ មានយំ លេខត្ថិយស្បី រ លេ រ ស់ខេ នេះមេខ មេខ យេ ស់ ខេស្មា-តំ សុតំ ឧស្សាត៌ សុតំ បមុដោ ហោត៌ ។ បេ ។ មុនេ រមេត៌កោ មុត៌ ជេាកាប្បតិ៍ មុតំ ជស្បាត់ មុតំ បមុដោ ហេត់ ។ បេ ។ តំហាកាបេហ៌ វិញានេ ឋមន៍កោ វិញានំ នោយ ខ្មែរ ស្ព្រាស់ ខ្មែរ ស្ព្រស ស្ព្រាស់ ម្នង ស្ពេស ស រួយខេណ៌ គេ ច្នីដីឈិន ឯកេ រួយខេណ៍ គេ ឋាន ញ្ហាតិ ។ បេ ។ វិញានញ្ មេ មុនញ្ជាតិ ។ បេ ។

ទ ឱ. ម. សម្មុដ្ឋោ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ១ បទភាជនីយ

(១៨០) ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងវត្តដែល១ូនឃើញ (ក្តី) មិន ដឿវត្តដែលទ្ធនធានឃើញ (ក្តី) រល៌កមិនបាននូវវត្តដែលទ្ធនឃើញហើយ (ក្តី) ក្ខេចនូវវត្តដែលខ្លួនបានឃើញ (ក្តី) ហើយពោលពាក្យកុហកដោយ ដឹងទូនថាអាត្មាយើញផង ព្វផង ដោយអាការញយ៉ាង ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិត្តពោលពាក្យកុហកដោយដ៏ង១នថា អាគ្មាឃើញផង៍ ពុផង៍ ពាល់ តែវផង ដង់ច្បាស់ផង តែវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ កិត្តិមាន សេចក្តីសង្ស័យក្នុងពាក្យដែលខ្លួនឲ្យនព្វ (ក្តី) មិនដឿពាក្យដែលខ្លួនឲ្យន ព្ (\tilde{n}) រលឹកមិនបាននូវពាក្យដែលទូនបានព្ (\tilde{n}) ភ្ជេចពាក្យដែលទូន ព្ទហើយ (ភ្នំ) ។ បេ ។ ភិត្តមានសេចភ្និសង្ស័យក្នុងវត្តដែលខ្លួនបាន ពាល់ ត្រាំ (ភ្លឺ) មិនដឿវត្តដែលខ្លួនបានពាល់ (ភ្លឺ) វល៌កមិនបាននូវ វត្តដែល ខ្លួនបានពាល់ ត្រូវ $(\stackrel{\sim}{n})$ ភ្លេចវត្តដែល ខ្លួនបានពាល់ $(\stackrel{\sim}{n})$ ។ បេ ។ ភិក្ខុមានសេចភ្តីសង្ស័យភ្នងហេតុដែលខុនដឹងច្បាស់ (ភ្តី) មិនដៀ ហេតុដែលខ្លួនបានដឹងច្បាស់ (ភ្លី) រលឹកមិនបាននូវហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ត្តី) គ្នេចហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ត្តី) ហើយពោលពាក្យកុហកដោយ ជំងឺ១៩ថា អាត្មាជំងឺច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ។ ឋាអាគ្នាដឹងច្បាស់ផង ព្ទផង ។ បេ ។ ថាអាគ្នាដឹងច្បាស់ផង ពាល់ត្រូវផង

វិសេលជំពា មហាវិកង្គោ

វិញ្ច្រ ខែ ឧដ្ឋ ស្ត្រាញ់ ១ មេ ។ វិញ្ច្រិស្តា គេ ខ្ញុំជួញ ដ់ងឈំង ១ ខេ រ ប្រាងលំ គេ ខ្ទុំជួញ សុតញ្ មុនញ្ចាំ សម្បជាជមុស ភណន្តស្ប អបត្តិ ောင်းရှိလည္၊ ဗုဂ္ဂေကျ ကော် ဗုန္ဂေ ကော်ညှင့် ក្សានិស្សី ឈេង ឧសា មហាត្ន មហានមារិ មហាន មុសា មយា ភណ៌ភគ្គិ ។ ខត្សាភាពហិ **។ មេ**។ បញ្ចូញកាប្រ ។ បេ។ ជញ្ជាកាប្រ ។ បេ។ សត្ត-យាការេស វិញនេ វេមន៍កោ វិញនេ នោកប្បន័ រួយរង្ទ ច្រាង រួយរង្គ និងក្ដៅ ឈេង រួយរងយ៍ គេ ត្តដីឃំ ទាំងឃំ ត់ងឃំងំ ទាត់ព្រះបត់ទា ងហាខីទាវិ មានទី ខាន្ទ្រិយការី ជម្លេះការី ឈេខ ដកា មហ្វាការិ-ធ្វី ភ្នំ ស្ពាន្ទ នៃ នៃ ស្ពាន្ទ នៃ នេះ នៃក្សា ហោតិ មុសា មយា កណិតត្តិ វិតិតាយ និដ្ឋ វិតិតាយ ១ខ្ញុំ វិធិសាយ រុច្ខ វិធិសាយ ភាវ ។

វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

។ បេ ។ ថាអាត្មាដ៏និច្បាស់ផង ឃើញផង ព្ធផង ។ បេ ។ ថាអាត្មាដឹង ច្បាស់ផង ឃើញផង ពាល់ត្រវផង ។ បេ ។ ភិក្ខុ ពោលពាក្យកុហក ដោយដ៏ងំខ្លួនថា អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ពុផង ពាល់ត្រវផង ដោយអាការញ្ យ៉ាង៍ គឺ មុននិងពោលគិតថាអញនឹងពោលកុហក្នុកតុង ពេលដឹងថាអញពេលកុហក ១ ពេលរួច ហើយដឹងថាអញពេលកុហក ហើយ១ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងហេតុដែលខ្លួនជំងឺច្បាស់ (ក្តី) មិនជឿហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) រលិតមិនហ៊ុននូវហេតុដែលខ្លួនដឹង ច្បាស (n) ក្ដេចហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (n) ហើយពោលពាក្យក្-ហកដោយដ៏ង៍ខ្លួនថា អាត្មាដ៏ង៍ច្បាស់ផង ឃើញផង ព្ធផង ពាល់ ត្រៃវផង ដោយអាការ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ៩ យ៉ាង ។ បេ **។** អការ៦ យ[™]ង៍ ។ បេ ୬• អការ៧ យ[™]ង៍ គឺ មុខន**ំ**ងពោលដឹងថាអញ និងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដ៏ងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួច ហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ១ បិទជាំងនូវទិដ្ឋិ១ បិទជាំងនូវ សេចក្តីតាប់ចិត្ត ១ បិទប៉ាំងនុវសេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទប៉ាំងនុវសេចក្តីពិត ត្រង់ 🤊 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ 🤊

ල්ගය්

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

(១៨០) អនាបត្តិ ឧវាយ ភណតិ វោយ ភណតិ (ឧវាយ ភណតិ ជាម សមាសា ភណតិ ។ វេវាយ ភណតិ ជាម អញ្ជាំ ភណិស្បារមិតិ អញ្ជាំ ភណតិ ។) ឧម្មត្តិកាស្បារមិតិ ។

បឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ វារៈដែលមនត្រូវអាចត្តិ

(១៨១) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តពោលដោយញាប់មាត់ ដល់កិត្ត ពោលដោយភ្លាត់មាត់ (កិត្តពោលដោយរហ័សឈ្មោះថាពោលដោយ ញាប់មាត់ ។ កិត្តិគិតថា អញនឹងពោលពាក្យដទៃ ហើយតែឡប់ ពោលពាក្យដទៃ [ការអំពីគំនិតនោះវិញ ឈ្មោះថា ពោលដោយភ្លាត់មាត់ ដល់កិត្តិត្ត ដល់កិត្តិជាទាងដើមបញ្ជាត្តិ ។

បឋមសិក្ខាបទ ចប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

िवक्षी एक प्रकाशक चार्के स्था क्षा វទ្ធិយ៍ វិហាទេី ជេទាវនេ អនា៩១ឈ្នាំកាស្បារមេ ។ នេះ ទោ បន សមយេន ១១៦ ហ ភិក្ខា បេ-សលេហ៍ ភិក្ខុហ៍ សន្ធឹ ភណ្ឌូស្គា $^{(9)}$ ថេសលេ ភិក្ខុ ង្មសឆ្គំ ជាតិយាចំ ជាមេធចំ កោត្តេចចំ កាឡេចចំ សំប្បេធចិ អាពា ខេត្ត លំខ្មែត គិលេសេខចិ អាមត្តិ-យាព្ ស្ពាខេច្ច អ ${\cal E}^{(p)}$ មេខ ខ្ញុំភេឌ្គ ${\cal E}^{(p)}$ អ ${\cal E}^{(p)}$ លេ នេះ ង្គេ អព្សិស រ តេ រ ខេ វឌ្ឃលខ្មុំ ភ្នំ ការ နီတင်းနို့ ဆင့် ဟို သမ အစ္ဆိုလာ နီတွေ ဖေလလဟ် ភិទ្ទាំ សន្ទឹ ភណ្ឌា មេសលេ កិទ្ទា ឧមសិស្សាធិ ជាតិយាច់ នាចេនចំ កោត្តេនចំ កាឡេនចំ សំឡេនចំ អាពាជេនថ៌ សំផ្ដែនចំ គាំលេសេនចំ អាចត្តិយាចំ ហ៍ នេច អក្កោសេខ ខុំសេស្ស្រ្តិ^(m) ជម្តស្ស្រ្តីតំ ។ អថទោ គេ ភិក្ខុ ភគវតោ ឯគមគ្គំ អាពេខេស៊ំ ។

e ឱ. ម. ពណ្ឌេត្តា ។ ៤-៣ ខុង្សេត្តិបិ ។

សិក្ខាបទទី ៤

(១៨៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានដោគ **កាលគង៍នៅ** ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រង់សាវត្តី ។ សម័យ នោះឯង៍ ធព្វទ្ធិយកិត្តទាំងឡាយ ឈ្មោះនឹងពួកកិត្តដែលមានសីលជាទី ស្រឡាញ់ ពោលចាក់ដោតភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានស៊ីលជាទីស្រឡាញ់ နားရ ω (၁) ရောင်းရာ ယာရာ အဲခွား (ကြားခွား ကောင်္ကခွား ကောင်္ကောင်းမှာ ကောင်းမှား ကောင်းမှားမှာ ကောင်းမှာ ကောင်းမှားမှာ ကောင်းမှာ ကောင်းမှာ ကောင်းမှာ ကောင်းမှာ ကောင်မှာ ကောင်းမှာ ကော អាពាធទ្វះ កើទទ្វះ ក៏លេសទ្វះ អាបត្តទ្វះ ពាក្យដេរដ៏ថោកទាបទ្វះ ។ ភិក្ខាំងឡាយណាមានសេចក្តីទ្វាប់ាតិច ។ បេ។ ភិក្ខាំងឡាយនោះ ពេលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាបថា ហេតុដូចម្ដេច ក៏បានជាធព្វគ្គិយ-ភិក្ខុទាំងទាយ ឈ្មោះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ ពោលចាក់ដោតភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានស៊ីលជាទីស្រឡាញ ប្រទេបដោយជាតិទុះ ឈ្មោះទុះ គោត្តទុះ ការងារទុះ សិល្បសាស្ត្រទុះ កេទទ្វះ តិលេសទ្វះ អាបត្តទ្វះ ពាក្យដេវដ៏យោក ទាបខ្វះ ។ ភិត្តទាំងនោះយកសេចក្តីនុះ ក្រាបទូលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវា វគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស និទាន់

សខ្ញុំ ការ ត្រូវ ខេសលេហិ ភិក្ខុហិ សន្ទឹ ក្សាស្តា ប្រសលេ កិត្តា ខុំមស៩ ជាតិយាប៍ ជាមេជប៍ តោឡេនចំ កម្មេនចំ សំព្យេនចំ អាពា ខេនចំ លំខ្លែងចំ ಹೇಣಚಾರ ಕಾರಕ್ಷೆಯಾ ವಿಚಾರ ಕಡ್ಡಾಚುವ ខុំ សេថ⁽⁰⁾ រម្មេចទំ ។ សច្ចំ នគក់ទំ ។ វិស្សា តុធោ ភភក ភេទ ហំ ភាម គុម្ភេ មោឃថុវិសា មេសលេហ៍ ភិក្ខុហ៍ សន្ធឹ ភណ្ឌុន្តា មេសលេ ភិក្ខុ ង្ងស់សុទ្រ ជាតិយាចិ **។ ខេ ។** ហ៊ី នេនចិ អក្តោ-សេខ ខុំសេស្សីឧ_(p) រ៉ុម៉េស៊ីឧ ខេឌុ ខេស្តបំមា អប្បសញ្ជនំ វា មសាធាយ មសញ្ជនំ វា ភិយ្យេ-ភាវាយ ។ ខេ។ វិការហិត្វា ဆဋ္ဌိ កេខំ កេត្វា ភិក្ខុ មានបើស្ រា

(១៤๓) ភូនេមុត្វំ ភិក្ខុវេ នេញ្ញសិលាយំ អញ្ញន-ស្បែ ញ្ជ្រាស្សស្បា ឧធ្វិវិសាលោ លាម ពល៌ពន្លោ

e-៤ ខុង្សេជាតិបិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវិទវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

ពែះបរមគ្រិតាស់ស្លរថា ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឲ្យថាអ្នកទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីសៃឡាញ់ គឺដេរប្រទេចដោយជាតិខ្លះ ကြားခွး គោត្តခူး ကၤล်ားခွး လိက္ချလာ လြခ္မႈ မာ၏ အခွး ကေနခွ តិលេសខ្វះ អាបត្តិខ្វះ ពាក្យដេរដ៏ថោកទាបខ្វះ ធពុគ្គិយកិត្ត្ទាងនោះក៏ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះជ័មានព្រះភាគ ការនោះ ។ ព្រះសព្វព្យាពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិ៖ដៀលថា ឋុរសសាបសុន្យចាតមគ្គផលទាំងឡាយ ចុះហេតុអ្វីបានជាអ្នកទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ គឺដេរប្រទេខដោយជាតិៗ៖ ។ បេ ។ ដោយពាក្យជរដ៏ថោកទាបៗ៖ នៃពួកមោឃបុរស ការនេះមិន មែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជែះថ្វាដល់ជនដែលមិនទាន់ជែះថ្វាទេ និងមិនមែននាំ ជនដែល ជែះថ្វាហើយ ឲ្យវិងវិតតែ $ជែះថ្វា ខេត្តិង ខេត្តិត ខេត្ត ។ បេក <math>\chi$ ះ ព្រះអង្គ (ទង់តិ៖ដៀលហើយ (ទង់ធ្វើធម្មឹកថា ត្រាស់ហៅកិត្តទាំងឡាយ ម្លាហ់ ៗ

(១៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលពីដើម មាន[៣ហ្មណ៍ម្នាក់ នៅក្នុង[ក្នុងតក្សិល ([៣ហ្មណ៍នោះ) មានគោត្យឈ្មោះនន្ទឹរិសាល ។

វិនយប៌ជិកេ មហាវិកង្គោ

អយោសិ ។ អ៩ទោ ភិត្តាវ ឧច្ចិវិសាលោ ពលិតខ្មោ ត់ គ្រាញ្ណាំ ឯតឧកេខ កញ្ ត់ គ្រាញ្ណា សេឌ្ឍិតា សន្ធុំ សហ ស្បាន អព្នំ ការោហ៍ មយ្ហំ ពល៌ពន្តោ សភាដសត់ អត់ពន្ធំ ប"ដេស្ត្រីតំ ។ អថ**េស ភិ**ក្តាប៉ សេ ត្រាញ្ណេណ សេឌ្ហិស សន្ទឹ សហស្បេន អត្តនំ អភាស់ មយុំ ពហ៌ពន្ទោ សភាជសត់ អតិពន្ធំ ត្សត្តើទាំងខ្លួ a អនុសេ មួយិណុ មោ យ៉ូលិបែឃ សភ៩សន់ អគ៌ពរិ្ទា ឧរុរិសាល់ ពល់ពរុំ យុញ្ចិទ្ធ ಗಳು ಕಾರ್ಟ್ ភិក្ខាវ ធន្ទឹរិសាលោ ពល៌ពខ្ចោ នទ្វេវ អដ្ឋាស៍ ។ **ಸರ್ಣ ಕೃಷ್ಣ ನಾ ಮಿನ್ನುಯ ಕಾರ್ಬರ್ಸ್ ಮಿಕ್** ជំនោ ខជ្ឈាយ៍ ។ អ៩ទោ ភិក្ខាវេ ជន្តិវិសាលោ ရက်ရေးမှာ အော် ကြုံးညွှေလက် သေးအေးကောင်း ကော်လေးမျှား ရှိ ကြော်ညွှေလက មជា្យអ័ត៌ ។ គមា ហ៍ មភាហំ កោ គយា សហសោ្ច បកជិតោតិ ។ តាំស្យូ បន មំ តូ ကြားညွှေလက မကျွင်း ကျွင်းဘဲ ဒေဒေ ကြားညွှေလကျွေး ကျွေး ကျွေး

វិនយប់ជិក មហាវិភង្គ

ម្នាលក់ក្នុទាំងទ្បាយ ក្នុងកាលនោះ គោឈ្មោះនន្ទុវិសាលបាននិយាយ ពាក្យនេះនឹង ព្រាហ្មណ៍នោះថា បពិត្រ ព្រាហ្មណ៍ ចុះអ្នកទៅនិយាយភ្នាល់ នឹងសេដ្ឋីដាក់មួយពានកហាបណ:ថា គោរបស់ខ្ញុំនឹងទាញវេទេះមួយវយ ដែលបង្ហាប់គ្នាឲ្យរួចបាន ។ ម្នាលក់ក្គាងទ្បាយ ទើប[៣ហ្មណ៍នោះ បានភ្នាល់នឹងសេដ្ឋីដាក់មួយពាន់កហាបណ:ថា គោរបស់ខ្ញុំនឹងទាញបទេះ ° នួនមួយរយដែលខង់ភ្លាប់គ្នាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ (៣ហ្មូណ៍ នោះចង៍វេទះមួយវយភ្ជាប់គារួចក៏ទីមគោឈ្មោះឧទ្ធវិសាល ហើយនិយាយ ពាក្យនេះថា នៃគោគៀច ឯងទំពាញទៅ នៃគោគៀច ឯងទំពុសទៅ ។ ម្នាល់កក្តុទាំងទ្បាយ កាលនោះ គោឈ្មោះនន្ទិវិសាល កឈ្មែចដ៍ក្នុងទី នោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯ[៣ហ្មណ៍នោះក៏ចាញ់សេដ្ឋីអស់មួយ ពាន់កហាបណ:ហើយក៏សុបសៅក្នុងកាលនោះឯង។ ម្នាលក់ក្តុមាំងឡាយ ទេបគោនន្ទុំវៃសាលចាននិយាយពាក្យនេះនឹង[ពាហ្មណ៍នោះថា โตเบุณ์ เทลุหุลหลงุชเฟ ។ (៣ហួណ៍ធ្វើយថា ដ៏ចំរើន បានជាសុបសៅ [្រោះអ្នកឯងឲ្យ១ំ០ាញ់សេដ្ឋីអស់មួយពាន់ កហាបណៈ ។ គោនន្ទីវិសាលស្ទាថា ព្រាហ្មណ៍ ខ្ញុំមិនមែនជាសត្វគៀច ចុះហេតុអ្វី ក៏អ្នកឯងហៅខ្ញុំថាសត្វគៀច ព្រាហ្មណ៍ចូរអ្នកឯងទៅភ្នាល់

ကြားက္တက မေးဋီဆ ခန္ဒီ ဒီတဲ့ ဆတ ကျေးကြာ မာရွာဒံ ការារា មយ្ញុំ ពល់ពីខ្លោ សភាដសត់ អភិពខ្ល ពុះ ដើម្បីស្នេ ស ឧ ត ងយ៉នុ យ៉នុងប្រេខ សពេទានៃ ឯ អថទោ ភិក្ខាវ សោ ត្រាញ្ញលោ សេដ្ឋិញ សន្ធំ ខ្លីហិ សហស្បាញ អត្តធំ អភាស៍ មយ៉ូ ពល់ពន្តោ សភាដសត់ អត់ពន្ធំ បាដេស្បត់តំ ។ អថាសា ភិក្ខាប់ សោ (ញ់ល្បីលោរ ស្នងសង្ខ អង្គពន្ធឹង ខេច្ច័្យស្រ ពល់ពន្ធំ យុញ្ជិត្តា ឯកឧកេខ អញ្ ភ ខ្មែរ ស្ប π ြေးကို π မေးကော အိုက္တား၊ အဖို့ပါလားလာ ရလိရာမွှော សភាជសិន អភិពធ្នំ ប"ដ្រើស ។

(odk)មលខមេរសស្រេយ្យ សម្លាច់ កុស្តេច មល់ខំ ភាសមានស្បី សុការំ ជនពូហិ ដុខពារខំ អហុព្លេស ស្តេច ខេត្តមលោ អហ្វូគិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 អូតបុព្វនិទាន

នឹងសេដ្ឋីដាក់មួយតាន់កហាបណៈថា គោរបស់ខ្ញុំខាញរទេះចំនួនមួយយេ ដែលគេចង៍ភ្លាប់គ្នាចាន តែថាអ្នកឯងកុំហៅខ្ញុំថាគោគៀចទៀត ពោះខ្ញុំ មិនមែនជាគោគៀចទេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ឯព្រាហ្មណ៍នោះក្នាល់នឹង សេដ្ឋីដាក់ពីរពាន់កហាបណៈដោយពាក្យថា គោរបស់ខ្ញុំអាចទាញរទេះ ចំនួនមួយយេដែលគេចង៍ភ្លាប់គ្នាជាន ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ពាហ្មណ៍ នោះក៏ចង៍រទេះ ចំនួនមួយយេត្តប់គ្នា ។ ប្រទីមគោនន្ទិវិសាលហើយបាន និយាយពាក្យនេះកុងពេលនោះថា ម្នាលគោដ៏ចំរើន ចូរអ្នកឯងមាសទៅ ម្នាលគេត្តទាំងឡាយ កាលនោះគោ ម្នាលគេត្តទាំងឡាយ កាលនោះគោ នន្ទិវិសាលក៏ខាញទៅ

(១៨៤) បុគ្គល ត្រែវ ពោល តែពាក្យដែលជាទី គាប់ចិត្តម្យ៉ាន៍ ពាក្យដែលមិនជាទី គាប់ចិត្ត សូម្បីតែម្តង ក៏មិន ត្រូវ ពោល ឡើយ (ព្រាហ្មណ៍) ពោលពាក្យជាទី គាប់ចិត្ត (គោនន្ទិ-វិសាល) ក៏នាំទៅនូវការៈជាទម្ងន់រួច ហើយញ៉ាំង៍ ព្រាហ្មណ៍ នោះឲ្យបាន ទិព្យផង៍ មានសេចក្តីពេញចិត្ត (ពាះព្រាហ្មណ៍ នោះច្បូច ទិព្យផង៍ មានសេចក្តីពេញចិត្ត (ពាះព្រាហ្មណ៍ នោះបាន ទិព្យផង៍ ព្រោះការងាររបស់១នផង៍ ។

វិនយបិជិកេ មហាវិកង្កោ

(០៨៤) តទេច មេ ភិក្ខាប អមលាទា ខុំសនា^(១) វម្ពុជា កាំមផ្តុំ ប ខេត្របាំ មលាទា ភារិស្សគិ ខុំសនា^(២) វម្ពុជា ខេត់ ភិក្ខាប់ អប្បស្អាធំ វា បសាខាយ ។ បេ ។ សាំញា បឧ ភិក្ខាប់ ៩មំ សិក្ខាបខំ ជុខ្ចិស្សប្រៀថ ជុំមសាវខេ ទាច់ត្តិយដ្តិ ។

មាពន្ធិណត្ន ស្ពេខខេត្ត មេស៊េទេស មួនត្ន ស្ពេខត្ត មាយនេខត្ត ស្ដេខត្ត មេសិខត្ ស្ពេខត្ត មាយនេខត្ត ស្ដេខត្ ស្ពេខត្ត មេសេខត្

(១៤៧) ជាតិ លាម ខ្វេ ជាតិយោ ហ័យ ៩ ជាតិ ឧត្តាដ្ឋា ៩ ជាតិ ។ ហ័យ យាម ជាតិ ៩ឈ្នាលជាតិ បំណជាតិ ខេសាឧជាតិ វេត្តាជោតិ បុត្តាសជាតិ ៧សា ហ័យ យាម ជាតិ ។ ឧត្តាដ្ឋា យាម ជាតិ ឧត្តិយជាតិ ញាញ្ញាជាជាតិ រ៉ាសា ឧត្តាដ្ឋា យាម ជាតិ

^{👣 🚾} ខុង្សាតាលិ ។

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

(១៨៤) ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ ពាក្យជេវប្រទេច មិនជាទីគាប់
ចិត្តដល់គថាគតក្នុងកាលនោះ សំដីជេវប្រទេចនឹងជាទីគាប់ចិត្តក្នុងកាល
ឥឡូវនេះដូចម្ដេចបាន ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជែះថ្ងា
ជល់អ្នកដែលមិនទាន់ជែះថ្ងាទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នក
ទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តពោលពាក្យ
ចាក់ដោត ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។

(១៨៦) ដែលហៅថា ពាក្យពក់ដោតនោះ គឺភិក្ខុពោលថាកដោត ដោយអាការ១០យ៉ាង៍គឺ ជាតិ១ ឈ្មោះ១ គោត្ត១ ការងារ១ សិល្ប-សា ស្ត្រ១ អាពាធ១ ភេខ១ កំលេស១ អាបត្តិ១ ពាក្យដេរដ៏ថោកទាប១ៗ

(១៨៧) ដែល ហៅថា ជាតិ គឺ ជាតិមានពីរយ៉ាង៍ ចានដល់ ហ៊ុនជាតិ ^(១)១ ទុក្កដ្ឋជាតិ ^(២)១ ។ ដែល ហៅថា ហ៊ុនជាតិ គឺជាតិមនុស្ស ចណ្ឌាល ^(៣) ជាតិជាង់ត្បាញ ផែង ^(៤) ជាតិអ្នក នេសា ខ ^(៧) ជាតិអ្នក ធ្វើរទេះ ជាតិអ្នក ចោលសមាម ជាតិទាំង នេះ ហៅថា ហ៊ុនជាតិ ។ ដែល ហៅថា ខុក្កដ្ឋជាតិ គឺជាតិក្សុត្រិយ៍ ជាតិញ្ហាណ៍ ជាតិទាំងនេះ ហៅថា ខុក្កដ្ឋជាតិ ។

ជាតិថោកទាប ។ ៤ ជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ๓ ជាតិមនុស្សច្រលោងខាម ។ ៤ អាយារួ ខ្លះពោលថាជាងយាំង ។ ៥ ជាតិព្រាខម្រឹតជាដើម ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយ់

(០៨៨) សម សម ខ្លេ សមាន ហើនញូក់ សមំ

ក្រុដ្ឋញា សម ។ ហីនំ សម សម អក្រាស្អាក់ ដាកក្រុដ្ឋញា សម ។ ហីនំ សម សម អក្រាស្អាក់ ដាកក្រុដ្ឋ សម និង្គក់ មាដ្ឋក់ កេលាឡូក់ គេមុ គេមុ វា

បន ជនបទេមុ ងុញ្ញាត់ អញ្ញាត់ ហើននៃ បរិទ្ធិតំ បរិទ្ធិតំ
អចិត្តិកាត់ ឯនំ ហីនំ សម សមំ ។ ឧក្សាខ្លំ សម្បីបន្តិស់យុត្តំ
សមំ ពុទ្ធបន្តិសំយុត្តំ ខេម្មបន្តិសំយុត្តំ សម្បីបន្តិសំយុត្តំ
សម័ន្ធិកាត់ អស់ស្វាត់ ខេម្មបន្តិសំយុត្តំ មន្ទ្រិស្ឋាយុត្តំ
អស់ខ្សិតំ អប់រំគ្រាត់ បំគឺកាត់ ឯតំ ឧក្សាខ្លំ សម្បីបន្តិសំយុត្ត
អហ័ន្ធិតំ អប់រំគ្រាត់ បំគឺកាត់ ឯតំ ឧក្សាខ្លំ សម្បីបន្តិសំយុត្ត
អហ័ន្ធិតំ អប់រំគ្រាត់ បំគឺកាត់ ឯតំ ឧក្សាខ្លំ សម សមំ ។

(១៤៩) នោះតំ នាម ខ្លេ នោះត្តន៍ ហ៊ុនញូ នេះសុ នេះសុ វ បន ជនមនេះសុ វិញ្ញានំ អវិញ្ញានំ ហើឌ្ឃិន មន្ទ្រិត អមិត្តភាន់ វានំ ហ៊ុន នាម នោះតំ ។ ពុក្សដំ នាម នោះតំ នោះមនោះតំ មោក្តហ្វាននោះតំ កក្សាយននោះតំ វាសេដ្ឋនោះតំ នេះសុ នេះសុ វ បន

ពេត្ត ពេសិយពេត្តគ្លឺបី ទឹស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជន័យ

[១៨៨] ដែល ហៅថា នាម គឺ នាមមានពីរយ៉ាង៍ បានខាងិវ ហ៊ុននាម 🤊 🚓 ក្នុដ្ឋាម 🤊 ។ ដែល ហៅថា ហ៊ុននាម គឺ អវកណ្ណៈ កនាម $^{(9)}$ ដាវកណ្ណកនាម $^{(1)}$ ជនដ្ឋកនាម $^{(0)}$ សវិដ្ឋកនាម $^{(1)}$ កុល-វឌ្ឍកនាម^(៥) ពុំនោះសោត នាមណាដែលគេមើលងាយ **គេ**បន្ទាប បន្ទោក គេខ្លេម គេពេប ជាយ គេមិនគោរព មានក្នុងជនបទនោះៗ នាមទាំងនេះ ហៅថា ហ៊ុននាម ។ ដែល ហៅថា _{ឱកា}ដ្ឋនាម គឺ នាម ដែល ច្រកប ត្រមចំពោះដោយ ត្រះពុទ្ធ ច្រកប ត្រមចំពោះដោយ ត្រះធម៌ ប្រកប្រពុម្មចំពោះដោយព្រះសង្ឃ ពុំនោះសោត នាមណាដែលគេ មិនមើលងាយ គេមិនបន្ទាបបនោក គេមិនខ្លើម គេមិនពេប ធ្រាយ គោរព មានក្នុងជនបទ នោះ ១ នាមទាំង នេះ ហៅថា «ក្ដុងនាម ។ (១៨៨) ដែល ហៅថា គោត្ត គឺ គោត្តមានពីរយាំង៍ បុរន១ាង ហ៊ីន គោត្ត ខុត្តដូវគាត្ត ១ ដែល ហៅថា ហ៊ីន គោត្ត គឺ ការគ្នា-ជគោត ពុំនោះសោត គោតណាដែលគេមេលង៌ាយ គេបន្ទាប់បន្ទោក គេខ្លេម គេពេបជ្រាយ គេមិនគោរព មានក្នុងជនបទនោះ ៗ គោត្ត ទាំង៍នេះហៅថា ហ៊ុនគោត្ត ។ ដែលហៅថា ទុក្កដូគោត្ត គឺ គោតម-គោត មោគ្គហ្វូនគោត កព្វាយនគោត វាសេជគោត ពុំនោះសោត

e-k-m-k-៥ តាមទាំង ៥ នេះ ភាមអដ្ឋិកជា ថាជាឈ្មោះពួកមគុស្សដែលជាខ្ញុំបម្រើ្ធនេ ។

វិនយប៌ជា មហាវិកង្កោ

ដែលខេសុ អនោញាទំ អន់ញោទំ អហ័ឌ្យិទំ អបវិភ្ទំ ខែទីកាទំ ឃុំទំ ខុក្សដ្ឋ លាម កោឡំ ។

ស្ត្រំ នុក្សដ្ឋំ នាម កម្មុំ ។

(១៤០) កម្មុំ នាម ខេ្ម កម្មាំ សិនព្រំ អប់រិក្សិត ប៉ុត្តកាត់

ប្រជុំ នាម កម្មុំ ។ បាន នៃក កម្មុំ កាន់ក្នុំ បាន កម្មុំ

បាន នាម កម្មុំ ។ និក្សិត មន្ត្រីកាត់ មន្ត្រីកាត់ អន្ត្រីកាត់

បាន នាម កម្មុំ ។ និក្សិត អន្ត្រីកាត់ អន្ត្រីកាត់ អន្ត្រីកាត់

បាន នាម កម្មុំ ។ និក្សិត អន្ត្រីកាត់ អន្ត្រីកាត់

បាន និក្សិត ប៉ុត្តកាត់

បាន និក្សិត បាន កម្មុំ ។

(ဂေးဂ) ည်းပျံ့ ဆမ ေၾ ည်းပျည် တိုင်းကွာ ည်းပျံ့ နေ့္ကမ္မက္ခ ညီပျံ့ ၅ တိုင် ဆမ ည်းပျံ နေးရှုကားည်းပျံ့ ကုန္တကားည်းပျံ့ ပေညေကားည်းပျံ့

វិតយបិជិក មហាវិកង្គ

គោត្តណា ដែលគេមិនមើលងាយ គេមិនបន្ទាបបន្ទោក គេមិនខ្លើម គេមិនពេបជ្រាយ គេគោវព មានក្នុងជនបទនោះ ១ គោត្តទាំងនេះ ហៅថា ឧក្ដដ្ឋគោត្ត ។

(១៩០) ដែល ហៅថា ការង៍រ គឺការង៍រមានពី ហើង បាន ដល់ការង៍រដ៏ច្រេកទាប ១ ការង៍រដ៏ខ្លង់ខ្លស់ ១ ។ ដែល ហៅថា ការង៍រ ដ៏ច្រេកទាប គឺ ការង៍ររបស់អ្នកចាំង៍ ឈើ ការង៍ររបស់អ្នកចាំង ឈើ ការង៍ររបស់អ្នកចាល់ ស្ពាប (ចោលសម្រាម) ពុំនោះ សោត ការង៍រណាដែល គេមើលង៍វាយ គេបន្ទាប បន្លោក គេខ្លើម គេពេប ជ្រាយ គេមិន គោរព មានក្នុងជនបទ នោះ ១ ការង៍រទាំងនេះ ហៅថា ការង៍រដ៏ចៅកទាប ។ ដែល ហៅថា ការង៍រ ជំខ្ពង់ខ្ពស់ គឺ ការក្សររាស់ ការង្សារប្រែកទាប ។ ដែល ហៅថា ការង៍រ ជំខ្ពង់ខ្ពស់ គឺ ការក្សររាស់ ការជួញ ប្រែ ការក្សរគា ពុំនោះ សោត ការង៍រណាដែលគេមិន មើលង៍វាយ គេមិនបន្ទាបបន្លោក គេមិន ខ្លើម គេមិន ពេប ជ្រាយ គេគេរព មានក្នុងជនបទ នោះ ១ ការង៍រ ទោំងនេះ ហៅថា ការង៍រ ជំខ្ពង់ខ្ពស់ ។

(๑៩๑) ដែល ហៅថា សិល្បសាស្ត្រ គឺ សិល្បសាស្ត្រ មានពីវយ៉ាង បានដល់សិល្បសាស្ត្រដ៏ថោក៣០១ សិល្បសាស្ត្រដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ។ ដែល ហៅថា សិល្បសាស្ត្រដ៏ថោក៣០ គឺ សិល្បសាស្ត្រ អ្នកត្បាញ ផែង សិល្បសាស្ត្រអ្នក ធ្វើឆ្នាំង សិល្បសាស្ត្រអ្នកត្បាញសម្ពត់ បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យុ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

ដដ្ឋាការសំប្បំ ឧហាចិតសំប្បំ គេសុ គេសុ វា បន្ ជឧប ខេសុ ជិញ្ញាត់ អវញ្ញាត់ ហីខ្យិត់ បរិក្ចុត់ អចិត្តិកាត់ រ៉ាត់ ហីជំ ជាម សំប្បំ ។ ជុក្កាដ្ឋំ ជាម សំប្បំ មុឌ្ធា កណភា លេខា គេសុ គេសុ វា បន ជឧប ខេសុ អ នោញ្ញាត់ អ នវញ្ញាត់ អ ហីខ្យិត់ អបរិក្ចុត់ ចិត្តិកាត់ រ៉ាត់ ជុក្កាដ្ឋំ ជាម សំប្បំ ។ (០៤៤) ស ព្យេច អាពាជា ហីខា ដាម អចិច មជុមេយោ អាពាជោ ជុក្កដ្ឋោ ។

[ဂေက) လ်န္လို့ ဆာမ ခွေ လ်န္လံုးနဲ့ တို့ခော် လ်န္လို့ ရေကျသွဲ့ရောက္ လ်န္လို့ စစ်ခဲ့ သေမ လ်နို့ အခါရီလို့ မခါလေ၍ မခါးလည်း မြော့ချခဲ့ သခါ တို့နဲ့ အခါရီလို့ သခ လိုင္လို့ ၅ ရက္ကာရွိ တာမ လ်န္လို့ တာခါရီလို့ တာခါရီလို့ တာခါကယ္ကို ဆာခွေတာခဲ့ သွဲ့ဆဲ့ ရက္ကာရွိ တာခါရီလို့ တာခါကယ္ကို

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ បទភាដនីយ

សិល្បសា ស្តែដ្កា ធ្វើស្បែក (๑) សិល្បសា ស្ត្រីៗ ន់ព្រះគេស ពុំ នោះសោត សិល្បសា ស្ត្រិណា ដែលគេមើលងាយ គេបន្ទាបបន្ទោត គេខ្លេម គេពេប ជាយ គេមិនគោរព មានក្នុងជនបទនោះ។ សិល្បសា ស្ត្រ ពុំនេះ ហៅថា សិល្បសា ស្ត្រី ថោកទាប ។ ដែលហៅថា សិល្ប-សា ស្ត្រីជំនួស់គឺរាប់ដោយដៃទទេ រាប់ដោយវិធីនពុន្ត ការសរសេរអក្សរ ពុំ នោះសោត សិល្បសា ស្ត្រិណា ដែលគេមិនមើលងាយ គេមិនបន្ទាប បន្ទោក គេមិនខ្លេម គេមិនពេប ជាយ គេគោរព មានក្នុងជនបទនោះ។ សិល្បសា ស្ត្រិពាស់នេះ ហៅថា សិល្បសា ស្ត្រីជំនួស់ ។

(១៩៤) បណ្ដាអាពាធទាំងខ្យាយ សុទ្ធតែថោកទាបទាំងអស់ ចំណែកខាងអាពាធទឹកនោមផ្អែម (រោគប្រមេះ) ហៅថា អាពាធយ៉ាង ស្រាល ។

(១៩៣) ដែល ហៅថា គេខ គឺកេខមានពីរយ៉ាន៍ បានដល់ គេខង់លេកភាបក គេខង់ខ្លួន់ខ្លួស ១ ប្រាល់ បេ! ២ គេខេស្កក១៤៩ គេខខ្ពស់គេត ១០០េក ឡៅលេក សលេក ភេទទាំង់នេះ រហៅថា គេខេស្កតាប ៗ ដែល ហៅថា គេខខ្លង់ខ្ពស់ គឺ គេខមិនខ្ពស់ពេក មិន ទាប់ពេក មិន ទៅពេក មិនសលេក គេខទាំង់នេះ ហៅថា គេខខ្ពង់ខ្ពស់ ៗ

១ ឬសិល្បសាស្ត្រអ្នកធ្វើរថ ។

វិនយចិដ្ឋពេ មហាវិកង្គោ

ಲೂಳೂ) ಳಾಟಿಕ್ಕೆ ಚಿಕ್ಟಾಮಿ ಎ (ಆಗ) ಳಾಟಿಕ್ಕ ಚಾಟ್ಟಿಯು ಬ್ರಾಬ ಚರ್ವ ಚು• (ಆಗ್) ಕಾಣಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಟಾಮಿ ಎ

(០៩៦) អយ្លោសោ ស្លាម ខ្លេំ អយ្លោស ស្ពុំយេ ខ អក្តោសោ ឧត្តដ្តោ ខ អក្តោសោ ។ ទាំពោ នាម អត្តោសា និដ្ឋាសំ មេណ្ឌេស៍ តេលោស៍ កទ្រោស ទំព្រេះខាត់ ដោយកោស នទ្ធ តុយ្ណ សុកតិ ឧុក្កតិយៅ តុហ្គំ ខាជិកាផ្ទាតិ យការេធ វា កការនេ ។ តាដកោដខ៌កាយ ។ ឯអោ ហ៊ីនោ ល្ម អភោសោ ។ ខុត្តដោ ល្ម អត្តោសោ បណ្ឌាតាស់ ព្យុត្តាស់ មេជាសំ ពហុស្សាតាស់ ជម្-យន្ត្រ មន្ត្រី និង្សា មិន្ន្រ មាន មាន មាន មន្ត្រី សេឌ្ធ ស្នាសា ។ ។ នេះ នាម អក្សោសា ។

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

(១៩៤) ឯកិលេសទាំងឡាយ សុទ្ធតែថោកទាបទាំងអស់ ។

(១៩៥) ឯអបត្តិទាំងឡាយ សុទ្ធតែថោកទាបទាំងអស់ ច-ណែកខាងសោតាបត្តិ និងសមាបត្តិ សុទ្ធតែខ្ពង់ខ្ពស់ទាំងអស់ ។

(១៩៦) ដែល ហៅថា រជរ គឺ ជេរមានពីរយ៉ាង៍ បានដល់ដេរ យ៉ាង៍ ថោកមាប ដែរយ៉ាង៍ខ្ពង់ខ្ពស់១ ។ ដែល ហៅថា ដេរយ៉ាង៍ទៅកា មាប គឺ ដេរថា លោកជាសត្វឱ្យ លោកជាសត្វពាំព លោកជាសត្វត្រា លោកជាសត្វពាំព លោកជាសត្វតិរញ្ជាន លោកជាសត្វនរក (๑) លោក គា្លនគតិល្អ ខេ លោកមាសត្វតិរញ្ជាន លោកជាសត្វនរក (๑) លោក គា្លនគតិល្អ ខេ លោកមានតែគតិអាក្រក់ម្យ៉ាង៍ ដេរដោយ យអក្ខរ (๒)ក្តី ដោយ កអក្ខរ (๓)ក្តី ដោយនិម្មិតបុរសនិងនិម្មិត ស៊ីក្តី ដេរថា នេះ ហៅថា ដេរយ៉ាង៍ទៅកា មាប ។ ដែល ហៅថា ដេរយ៉ាង៍ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺ ដេរថា លោក ជាបណ្ឌិត លោក គ្រោះ ត្រាស់ លោកជាអ្នក (ធាជា លោកជាពហុស្សត្រ (៤) លោកជាធម្មកថិក (៥) លោកគ្មានគតិមា ក្រក់ ខេ លោកមានតែគតិល្អ ម្យ៉ាង៍ ដេរទាំងនេះ ហៅថា ដេរយ៉ាង៍ខ្ពស់ ។

សត្វកើតក្នុងស្ថានត្មានសេចក្តីចំរើន ។ ៤-៣ យ អក្ខរ នឹង រា អក្ខរ នោះ ជាឈ្មោះ
 មេដុនធម្ម ។ ៤ អ្នកចេះដឹងធម្មវិន័យច្រើន ។ ៥ អ្នកសំដែងធម៌ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ទុតិយស់ក្លាបទស្ស បទភាជនីយំ

(០៩៨) ឧបសម្ប៉ាញ ឧបសម្បី ខ្ញុំ ខ្ញុំ ខ្មែត្តភាមោ
ប្រសាស អបត្តិ វាបាយ វាបាយ ខាចិត្តិយូស្ស ។
ក្រសាស អបត្តិ វាបាយ វាបាយ ខាចិត្តិយូស្ស ។

ឱ. ម. មគ្គុំ កត្តកាមេ ។

បាចិត្តិយកណ្ដ មុសវា ខាត្ត សិក្ខាប ខេត្ត ២ បទភាជិនីយ

(១៩៧) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្មាដើម្បីដេរ ប្រាថ្មាដើម្បីប្រទេប
ប្រាថ្មាដើម្បីធ្វើឲ្យមានមុខចុះកោម^(១) ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោល
ចំពោះបុគ្គលដែលមានជាតិថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថា
និយាយចំពោះឧបសម្បន្នជាតិចណ្ឌាល ជាតិអ្នកធ្វើផែងឬស្សី ជាតិអ្នក
នេសាទ ជាតិអ្នកធ្វើថេ ជាតិអ្នកចោលសមាម ដោយពាក្យថា លោកជា
មនុស្សចណ្ឌាល ជាអ្នកធ្វើផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាអ្នកធ្វើថេ ជាអ្នកចោល
សមាម ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយុគ្គប់ៗវាថា ៗ

(១៩៩) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្មាដើម្បីដេរ ប្រាថ្មាដើម្បីប្រទេប
ប្រាថ្មាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ពោលចំពោះ
បុគ្គលដែលមានជាតិខ្លួនខ្លួស ដោយពាក្យថោកទាប គឺថានិយាយចំពោះ
ឧបសម្បន្នជាតិក្យុត្រិយ៍ ជាតិ ព្រាហ្មណ៍ ដោយពាក្យថា អ្នកឯងជា
អ្នកបណ្តាល ជាជាងដែង ជាអ្នកនេសាទ ជាអ្នកធ្វើថេ ជាអ្នកចោល
សម្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ។ វាបា ។

(១៩៩) **ឧបសម្បន្នកិត្ត (ជាថ្នាដើម្បីជេរ** (ជាថ្នាដើម្បីប្រទេច (ជាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលចំពោះ បុគ្គលដែលមានដាត់ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយចំពោះ

ធ្វើមិនឲ្យមានអំណាចតេជ: ។

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

(๒๐០) ឧបអម្យញ្ញេ ឧបអម្បញ្ជំ ខុំអេតុកាមោ
វីម្តេតកាមោ មន្ត្តក្តកាមោ ហីនេន ហីនំ វនេត់
អាក្សាក់ ជាក្សាក់ ជនិដ្ឋក់ សន្ដៃក់ កុលវឌ្ឍក់
អាក្សាក្រាស់ ជាក្សាក់ ជនិដ្ឋក់ សន្ដៃក់ កុលវឌ្ឍក់
អាក្សាក្រាស់ ជាក្សាក្រាស់ ជនិដ្ឋកាស់ សន្ដិ
កោស់ កុលវឌ្ឍកោស់តំ កលាត់ អាបត្តិ វាចាយ
វិចាយ ទាចិត្តិយស្បូ ។

វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

ឧបសម្បន្នជាតិអ្នកចណ្ឌាល ជាតិអ្នកជាងដែង ជាតិអ្នក នេសាទ ជាតិ
អ្នកធ្វើរថ ជាតិអ្នក ចោលសម្រាម ដោយពាក្យថា លោកជាក្យតិយ៍
លោកជា ព្រាហ្មូណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ៗ វាចា ។

(७००) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្មាដើម្បីជេរ ប្រាថ្មាដើម្បីប្រទេច
ប្រាថ្មាដើម្បីធ្វើឱ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលចំពោះ
បុគ្គលដែលមានជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គីនិយាយចំពោះឧបសម្បន្នដែលមានជាតិជាក្យតិយ៍ ជាតិពាហ្មណ៍ ដោយពាក្យថា លោក
ជាក្យតិយ៍ លោកជាព្រាហ្មណ៍ ត្រាវអាបត្តិច្ចាចិត្តិយៈគ្រប់ៗវាចា ។

(৮০๑) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបទេប ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលចំពោះ នាមថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គំនិយាយចំពោះឧបសម្បន្នដែល មាននាមជាអវកណ្ណក ជាជវកណ្ណក ជាធនិដ្ឋក ជាសវិដ្ឋក ជាកុលវឌ្ឍក ដោយពាក្យថា លោកជាអវកណ្ណក លោកជាជវកណ្ណក លោកជាធនិដ្ឋក លោកជាសវិដ្ឋក លោកជាកុលវឌ្ឃក ត្រៅអាបត្តិច្បចិត្តិយៈ គ្រប់ ១វាចា ។

[6 0 6] **ទបសម្បន្នកិត្ត** ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះទបសម្បន្នកិត្តផង៌គ្នា ពោលចំពោះ នាមទ្ពង់ទួស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺនិយាយចំពោះខបសម្បន្ន

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្សុ ទុតិយសិក្ខាបទស្សុ ចទភាជនឹយំ

ពុន្ធក្សេច ជម្មាធ្វេច សម្បាធ្វេច អាកយ្លាកាស់ ជាកយ្លាកាស់ ខនិដ្ឋកាស់ សរ៉ដ្ឋកាស់ កុ-លាឡាកាស់គំ ភណត់ អាមត្តិ វាឲាយ វាឲាយ ទាខិត្តិយស្ប[ា]

(๒๐๓) ឧបសម្បញ្ញា ឧបសម្បញ្ញិ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មផ្ទុក្ខុកាមោ ឧក្ខខ្នេ ហ៊ីនំ វនេតិ អាកាណ្ឌត់ ជាកាណ្ឌត់ ១និឌ្ឌត់ សវិឌ្ឌត់ កុហាឡូក់ ពុន្ធាក្ខិតាស៍ ១មួក្ខិតាស៍ សម្បក្ខិតាស់តំ កណត់ អាបត្តិ វាយ វាយយ ខាចិត្តិយស្ប ។

រុះដើម្នានោ ឧត្តមនៅ នៃ ស្ទេខ សួច រូវនេះ (၉၀६) ឧត្តមនៅ នៃ ឧត្តមនិទ្ធ ខ្មុំមេន់យោគោ

បាច់ស្ថិយកណ្ដ មុសាវាទវិត្ត សិក្ខាបទទី ៤ បទភាដីនីយ

ដែលមាននាមជាពុទ្ធរក្ខិត ជាធម្មរក្ខិត ជាសង្ឃរក្ខិត ដោយពាក្យថា លោកជាអវកណ្ណក លោកជាជវកណ្ណក លោកជាធនិដ្ឋក លោកជាសវិដ្ឋក លោកជាកុលវឌ្ឃក ត្រវអាបត្តិច្នាចិត្តិយៈគ្រប់ ១ វាចា ។

(២០៣) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច
ប្រជាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នផង៍គ្នា ពោលចំពោះនាម
ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយចំពោះឧបសម្បន្នមាននាមជាអវកណ្ណក ជាជវកណ្ណក ជាធនិដ្ឋា ជាសវិដ្ឋក ជាកុលវឌ្ឍក ដោយពាក្យថា
លោកឈ្មោះពុទ្ធក្ខិត លោកឈ្មោះធម្មវត្ថិត លោកឈ្មោះសង្ឃក្ខិត
ត្រូវអាបត្តិបុរចិត្តិយៈ និស់ ១ វាហ ។

(৬০៤) ឧបករម្យន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផង៍គ្នា ពោលសំដៅនាម
ជំន្នង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នដែលមាន
នាមជាពុទ្ធរក្ខិត ជាធម្មវត្ថិត ជាសង្ឃវត្ថិត ដោយពាក្យថា លោកឈ្មោះ
ពុទ្ធវក្ខិត ធម្មវត្ថិត សង្ឃវត្ថិត តែវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ក់បា ។

(৬০৫) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅ គោត្តថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន

វិនយចិដកេ មហាវិភង្គោ

កោស្យំ ការធ្វាជ់ កោស់យោស់ ការធ្វាជាស៊ីន៍ កណត់ អេចត្តិវាថាយ វាថាយ ទាចិត្តិយស្បូ ។

(២០៦) ឧបសម្យញ្ញេ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្គកត្តកាមោ ហ៍ ខេង ឧក្គដ្ឋំ វខេត់ កោតមំ មេក្តេហ្ជនំ កហ្គេយ វសេដ្ឋំ កោសិយេសិ ភាព្វេះជាស៊ីនិ ភណតិ អាចត្តិ វាចាយ វាចាយ ទាចិត្តិយស្ប ។

ក្រសា ខាច្ខំខ្លួយស្បី រ

(၉၀၂) នឧភគនិយោ និយមគាំទី ខ្លែកមាំទី ប្រទេខ្លាំ ប្រសាទ មេខេត្ត ប្រហាយមា

មេខាញាយ មេខាញ់ មេខាញ់ មេខាញ់ មេខេត្ត ប្រហាយ មេខាញ់ ប្រហាយ មេខាញ់ មេខាញ់ មេខាញ់ ប្រហាយ មេខាញ់ មេខាញ់

ក្រុត្តភាមេ និង្គកាស្ត្រ និងកាស្ត្រ និងក្នុង មេនិង្គ (២០៨) និងកាស្ត្រ និងកាស្ត្រ និស្ត្រ ប្រែង្គ

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

ជាកោសិយគោត្ត ការទ្វាជគោត្ត ដោយពាក្យថា លោកជាកោសិយ-គោត្ត លោកជាការទ្វាជគោត្ត ត្រវ់អាបត្តិបាច់ត្តិយគ្រប់១វាថា ។

(២០៦) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្មាដើម្បីដេរ ប្រាថ្មាដើម្បីបទេច

ប្រាថ្មាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅ
គោត្តដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នជា
គោតមគោត្ត ជាមោគ្គល្ងានគោត្ត ជាកិច្ចាយនគោត្ត ជាវាសេដ្ឋគោត្ត
ដោយពាក្យថា លោកជាកោសិយគោត្ត លោកជាការទ្វាជគោត្ត

ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់១វាចា ។

(២០៧) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្មាដើម្បីដេរ ប្រាថ្មាដើម្បីប្រទេច
ប្រាថ្មាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅ
គោត្តដ៏ថោតទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នជា
កោសិយគោត្ត ជាភារទ្ធាជគោត្ត ដោយពាក្យថា លោកជាគោតមគោត្ត
លោកជាមោគ្គល្ងានគោត្ត លោកជាក់ឲ្យយនគោត្ត លោកជាស់សដ្ឋគោត្ត
ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ១វាថា ។

(២០៨) **ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាហ្វាដើម្បី**ជេរ ប្រាញ់ដើម្បីប្រទេច ប្រាហ្វាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅ គោត្តដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវា «វគ្គស្សុ «គិយសិក្ខាប«ស្សុ ប«ភាជនីយំ

គោតទំ មោក្កហ្វានំ គេឲ្យយនំ វាសេឌ្នំ គោតមោសិ មោក្កហ្វាលស៊ី គេឲ្យយលេស៊ំ វាសេឌ្នាស៊ីតិ ភណៈតិ អាចត្តិវាឲាយ វាខាយ ខាខិត្តិយស្បូ ។

(២០៩) ឧបសម្បាញ ឧបសម្បត្និ ខុំសេតុកាមោ វីទ្ភេតុកាមោ មន្តិតិតិកាមោ ហ៊ីនេន ហ៊ីនំ វីនេតិ កោដ្ឋិតិ បុច្ចនធ្លិតិ កោដ្ឋកោស បុច្ចនធ្លិកាស៊ីតិ កណតិ អាបត្តិ វិទាយ វិទាយ ទាចិត្តិយស្ប ។

(២០០) និជមានាយោ និជមានាធ្វី ខ្ញុំមេស្មាមោ មន្ត្រីស្តាមា មន្ត្តិកាស្ត្រី សេស្ត្រី មេស្តិ ការក់ កណ់ដំណាធ្វាំ កោដ្ឋការមំ បុប្បៈ ខ្លួកសេស៊ីតិ កាលក់ ហមត្តិ វាសយ ពសយ សេខិត្តិយស្សី ។

ម្រែល) ឧធមានាយើ ឧធមានាទី ខ្ញុំមេន់យោស

បាចិត្តិយកណ្ដ មុសវាទវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយ

ជាគោតមគោត្ត ជាមោគ្គល្អានគោត្ត ជាក់ហ្វាយនគោត្ត ជាវាសេដ្ឋគោត្ត ដោយពាក្យថា លោកជាគោតមគោត្ត លោកជាមោគ្គល្ងានគោត្ត លោកជា កញ្ជាយនគោត្ត លោកជាវាសេដ្ឋគោត្ត ត្រៅអាបត្តិបាបត្តិយៈ គ្រប់ ៗវាល ៗ

(២០៩) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្មាដើម្បីដែរ ប្រាថ្មាដើម្បីប្រទេប

ប្រាថ្មាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅការ
វោះដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន

ថាអ្នកចាំងឈើ ជាអ្នកចោលសម្រម ដោយពាក្យថា លោកជាជាង

ចាំងឈើ លោកជាអ្នកចោលសម្រម ត្រូវអាបត្តិច្បាច់ត្តិយៈគ្រប់ ។ វាចា ។

(២១០) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដេ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅការ
វោះដឹទ្ធន់ទ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នថាជា

អ្នក្សាស ឧបអ្នកផ្សាប់ប្រ ជាអ្នកក្បាគោ ដោយពាក្យថា លោកជាជាជិ

ចាំង ឈើ លោកណាក្រចោលស ច្រាម គ្រាបេទ្ធំប្រចំគ្នំយ គ្រប់ ។ វាថា ។

(២๑๑) ឧបសម្បន្នភិត្ត (ជាថ្នាដើម្បីដែរ (ជាថ្នាដើម្បីប្រទេច (ជាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀខអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ពោលសំដៅការ ងារដ៏ថោតទាប ដោយពាក្យដ៏ខ្លួង់ខ្លួស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន

វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

តោដ្ឋកំបុច្ចធ្លួក់ កស កោស់វាណ៌ជាសំ កោកក្រ-សិតិ ភណៈតំ អាបត្តិវាថាយ វាចាយ ទាច់ត្លិយស្ប ។

(២០២) ឧបសម្បាញ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុភាមោ វម្តេតុភាមោ មផ្គុតតុកាមោ ឧក្ខម្ពេធ ឧក្ខម្ពំ វធេត់ កសត់ វណ៌ជំ តោរគ្នំ គស់គោសំ វណ៌ជាសំ កោរក្ដោស់តំ គណត់ អាបត្តិ វាឲាយ វាឲាយ ទាច់ត្តិយស្ប ។

(២០៣) ឧបសម្បញ្ញា ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វីត្តេតុកាមោ មន្ត័កត្តកាមោ ហី ខេន ហីនំ វីខេត់ ឧឱ្យការំ កុទ្តការំ បេសការំ បម្មការំ ឧហប៉ត់ ឧឱ្យការេស៍ កុទ្តការេស៍ បេសការេស៍ បម្មការ ពេស៌ ឧហប៉ុតោស៊ីតិ កណត់ អេបត្តិ វាឲាយវាឲាយ ទាប់ត្តិយស្ប ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

សាជាជាងហំង ឈើ ជាអ្នកចោលស មាម ដោយពាក្យថា លោកជាអ្នកក្នុរ រាស់ លោកជាអ្នកជំនួញ លោកជាអ្នកក្បាគោ ត្រូវអាបត្តិច្បាច់ត្តិយ គ្រប់ៗ វាហា ។

(២១៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រា**ថ្នាដើម្បីដែ**រ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច
ប្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គ្រាន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ពោលសំដៅ
ការងារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន
ថាជាអ្នកក្តុររាស់ អ្នកជំនួញ អ្នករក្សាគោ ដោយពាក្យថា លោកជាអ្នក
ក្តុររាស់ លោកជាអ្នកជំនួញ លោកជាអ្នករក្សាគោ ត្រវអាបត្តិច្បចិត្តិយ
គ្រប់១៧០១ ។

(២១៣) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដែរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រខេប
ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាចបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ពោលសំដៅ
សិល្បសាស្ត្រដីថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺថាពោលសំដៅ
ឧបសម្បន្នថាជាជាងត្បាញផែង ជាស្ននគ្នាំង ជាជាងដម្បាញ ជាជាង
ស្បែក ជា១១៩ ព្រះកេស ដោយពាក្យថា លោកជាជាងត្បាញផែង លោក
ជាស្ននគ្នាំង លោកជាជាងដម្បាញ លោកជាជាងស្បែក លោកជា
១០១៩ ព្រះកេស ត្រូវមាចត្តិយៈគ្រប់ ។ ហា ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

(២០៤) ឧបសម្បញ្ញ ឧបសម្បន្នំ ខុំ សេតុកាមោ វី ក្តេតុកាមោ មក្តិកត្តកាមោ ហ៊ី ខេន ឧក្តិដ្ឋំ វី ខេត់ មុន្ទិក់ គេលក់ លេខក់ នេះ ស្រាហេសំ កុម្ភកាហេស៌ បេសកាហេស៌ ខម្មកាហេសំ ឧហាច់តោស់តំ គេលាត់ អាបត្តិ វាយ វាយយ ទាខ់ត្តិយស្សំ វ

(២០៤) ឧបសប្បញ្ញា ឧបសម្បញ្ញំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មន្ត្រាត្តកាមោ ឧក្ខខ្លួន ហ៊ុន វនេតិ ឧឌ្ឍការំ កម្ពុការំ បេសការំ បឬការំ ឧហាប៉ត់ មុន្ធិកោសំ កណ្តោសំ បេទកោស់តិ កណត់ អាចត្តិ វាឲាយ វាចាយ ទាច់ត្តិយូស្បូ ។

បាប់ត្ថិយកណ្ឌ មុសវាទវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយ

(២១៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបទេប
ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាចបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅ
សិល្បសាស្ត្រដ៏ខ្ពស់ ដោយពាក្យថាក់ទាប គឺថាពោលសំដៅ
ឧបសម្បន្ន ជាអ្នកកបដែទទេ អ្នកកបដោយវិធីនពុន្ត អ្នកសរសេរអក្សរ
(នាយស្មេរ) ដោយពាត្យថា លោកជាជាង់ត្បាញផែង លោកជា
សុនឆ្នាំង លោកជាជាងដម្បាញ លោកជាអ្នកធ្វើស្បែក លោកជា
វិធីនានេស ត្រវអាបត្តិច្ចាចិត្តិយគ្រប់ ១ វាថា ១

(៤១៦) **១០សម្បន្ទក់ត្** ប្រាថ្ងាដើម្បីជេវ ប្រថ្នាដើម្បីប្រទេប ប្រថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះ១០សម្បន្ទក់ត្តផងិត្តា ពោលសំដៅ

វិនយបិជិពេ មហាវិភិង្គោ

មុខ្លិត កណត់ លេខត់ មុខ្លិតាសំ កណតាស់ លេខកោស៊ីន កណតិ អាចត្តិ វាឲាយ វាឲាយ ទាចិត្តិយស់្ប ។

(២០៧) ឧបសម្បញ្ញា ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ
វម្ភេតកាមោ មន្ត្រកត្តកាមោ ហ៍នេន ហ៊នំ វនេត់
កន្ត្រិក់ កណ្តិក់ គេលាសំគំ សេសំគំ អបមាក់
កន្ត្រិកោសំ កណ្តិកាសំ គំលាស់កោសំ សេសំកោសំ អបមាកៃកាស់តំ ភលាតំ អាបត្តិ វាចាយ
វាចាយ ចាច់ត្តិយូស្បូ ។

ក្រុន្តភាមោ ឧដ្ឋមន្ត្រី វេត្តស្វាធ្វេ ខ្ញុំមេនុស្សគេ (၉០៥) ៩ពមន្ត្រី វេត្តស្វាធ្វេ ខ្ញុំមេនុស្សគេ

ផ្គុកព្រែម ក្នុងពិយន្ត

សិល្បស ស្ត្រដ៏ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពស់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅ

•បសម្បន្ន ជាអ្នករាប់ដោយដៃ • • ម្នេករាប់ដោយវិធីនព្វន្ត អ្នកសរសេរ

អក្សរ (នាយស្មេរ) ដោយពាក្យថា លោកជាអ្នករាប់ដោយដៃ • ទេ
លោកជាអ្នករាប់ដោយវិធីនព្វន្ត លោកជាអ្នកសរសេរអក្សរ (នាយស្មេរ)

ត្រវិមាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ ១ វាចា ។

(២១៧) «បសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះ«បសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ពោលសំដៅ
អាពាធថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺថាពោលសំដៅ«បសម្បន្ន
បុគ្គលដែលកើតឃ្ងន់ បូស សែង ភេគវីងវៃ តួតជែក ដោយពាក្យ
ថា លោកជាមនុស្សឃ្នង់ លោកជាមនុស្សកើតបូស លោកជាមនុស្ស
សមែង លោកជាមនុស្សភ្និតពេតវីងវៃ លោកជាមនុស្សត្តតិជិត

សមែង លោកជាមនុស្សកើតរោគវីងវៃ លោកជាមនុស្សត្តតិជិត

ស្រែង សោកជាមនុស្សក្នុតិជិត

(២๑៨) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច ប្រ-ថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ពោលសំដៅអាពាធ ដឹខ្ពង់ខ្ពស់ (អាពាធស្រាល) ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺថាពោលសំដៅ បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវិត្តស្យុ ទុតិយសឺក្លាបទស្សុ បទភាជនីយំ

មេខុមេហិតាំ កម្លើកោសិ កណ្តាកោសិ ភិលាសិកោសិ សោសិកោសិ មេមហិកោសិនិ ភលានិ អមត្តិវាឲាយ វាទាយ ទាខិត្តិយស្ស ។

(២០៩) ឧបអច្បញ្ញា ឧបអច្បញ្ញុំ ខុំអេតុកាមោ វីទេតុកាមោ មផ្តិតត្តកាមោ ឧត្តដ្ឋេជ ហ៊ុន វីជេតិ កេដ្ឋិត កណ្ឌិត គេហសិត សេសិត អបមាតៃ មេពុមហ៍កោសិតិ គណតិ អបត្តិ វាឲាយ វាឲាយ បានិត្តិយស្ប ។

្សាយ ខាត្តទ្ធិលក្សិ ត ស្ដេញ ម្នាញ់ ក្រុម ស្ដ្រ ម្នាញ់ មន្ទ្រាញ់ មន្ទ្ធិល្ច មន្ទ្រាញ់ មន្ទ្ធិល្ចមន្ទ្រាញ់ មន្ទ្រាញ់ មន្ធ្ទេញ មន្ទ្រាញ់ មន្ទ្ធាញ់ មន្ទ្រាញ់ មន្ទ្រាញ់ មន្ទ្រាញ់ មន្ទ្ធាញ់ មន្ទ្ធាញ់ មន្ទ្រា

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី២ បទភាជនីយ

ឧបសម្បន្នបុគ្គលដែលមានអាពាធន៍ក៏នោមផ្អែម (កើតប្រមេះផ្អែមមាត់)
ដោយពាក្យថា លោកជាមនុស្សឃ្ងង់ លោកជាមនុស្សកើតបូស លោក
ជាមនុស្សកើតស្រែង៍ លោកជាមនុស្សកើតរោគរឹងវៃ លោកជាមនុស្ស
គ្គាត់ដែក ត្រាំអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ៗវាហា ។

(២១៧) «បសម្បន្នភិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ប្រថ្នាដើម្បីប្រទេច
ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះ«បសម្បន្នភិក្ខុផង៍គ្នា ពោលសំដៅ
អាពាធថោកទាប ដោយពាក្យខ្លង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅ«បសម្បន្នភិក្ខុ
ដែលជាមនុស្សយូធ៍ មនុស្សភើតបូស មនុស្សភើតស្រែង៍ មនុស្សភើត
ពោគវិធីវៃ មនុស្សត្តត្តជិក ដោយពាក្យថា លោកជាមនុស្សមានអាពាធ
«កនោមផ្អែម ត្រូវអាបត្តិច្នាចិត្តិយៈគ្រប់ វាថា ។

(២២០) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាជ្ញាដើម្បីជេវ ប្រជ្ញាដើម្បីបទេប

ប្រជ្ញា ដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ពោលសំដៅ

អាពាធខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន
បុគ្គលដែលជាអ្នកមានអាពាធទឹកនោមផ្អែម ដោយពាក្យថា លោក

ជាមនុស្សមានអាពាធទឹកនោមផ្អែម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ។ វាចា ។

(២២០) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រជាដើម្បីជេវ ប្រជាដើម្បីបទេប

បុរជ្ញា ដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ពោលសំដៅ

វិនយបិជិកេ មហាវិភង្គោ

អតិធីឃំ អតិស្ប៉ូ អតិកាឈ្លាំ អច្ចោធាតំ អតិធីឃោស់ អតិសេញសំ អតិកាឈ្លោស់ អច្ឆោធាតាស់តំ កណតិ អបត្តិ វាឲាយ វាឲាយ ទាខិត្តិយស្បូ ។

មេត្ត បាល បាល ឧត្តខ្លិញមាំ ឯបសាខ្មាំ បាល ឯបសាខា បាន បាន ឯ

(២២៣) ឧបសម្បាញ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុភាមោ វក្កេតុភាមោ មង្គតិត្តាមោ ឧក្ខន្នេ ហ៊ុនំ វនេតិ អតិនីឃំ អតិស្ប៉ អតិកណ្តំ អច្ជេនាតំ នាតិនីយោសិ នាតិស្សេសិ នាតិកាណ្យាសិ នាច្បានាគោសិតិ ភណតិ អាបត្តិ វាបាយ វាបាយ ទាចិត្តិយូស្ស ។

វិនយប់ជិក មហាវិភង្គ

គេល់កេសប ដោយពាក្យថោកសប គឺថា ពោលសំដៅឧបសម្បន្តិក្ខុ ដែលខ្ពស់ពេក សបពេក ឡៅពេក សពេក ដោយពាក្យថា លោក ខ្ពស់ពេក លោកសបពេក លោកឡៅពេក លោកសពេក ត្រៅអាបត្តិ ច្នាចិត្តិយគ្រប់ៗវាថា ។

(৬৬৬) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ច្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច
ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាបបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ពោលសំដៅ
កេខដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោតទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នកិត្ត
ដែលមិនខ្ពស់ពេក មិនទាបពេក មិនឡៅពេក មិនសពេក ដោយ
ពាក្យថា លោកខ្ពស់ពេក លោកទាបពេក លោកខ្មៅពេក លោកសពេក
ត្រាអាបត្តិច្ចាយ់ គ្រប់ ១ វាថា ។

(៤៤៣) «បសម្បន្នកិត្ត ប្រាប់ដើម្បីជែវ ប្រាប់ដើម្បីប្រទេច

ប្រាប់ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះ«បសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ
កទេថេកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅ«បសម្បន្នកិត្តដែល
ខ្ពស់ពេក ទាប់ពេក ខា្មពេក សពេក ដោយពាក្យថា លោកមិនខ្ពស់ពេក
លោកមិនទាប់ពេក លោកមិនខ្មៅពេក លោកមិនសពេក ត្រាវមាបត្តិ
ប្រាចិត្តិយៃគ្រប់ៗវាថា ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

(២២៤) ឧបសម្បញ្ញា ឧបសម្បញ្ញំ ខុំសេតុភាមោ វម្ភេតុកាមោ មក្តុកត្តកាមោ ឧក្គដ្ឋេន ឧក្គដ្ឋំ វនេត់ នាត់និយំ នាត់ស្ប៉ នាត់កណ្តំ នាច្នោះតំ នាត់នឹ-យោស នាត់ស្បាស់ នាត់កណ្តោស់ នាច្នោះតាស់តំ កណាត់ អាបត្តិ វាពយ វាមាយ ទាច់ត្លិយស្បូ ។

(២២៤) ឧបអម្បាញ ឧបអម្បិញ្ញំ ខុំអេតុកាមោ
វីទ្តេតកាមោ មដ្ឋកាតុកាមោ ហ៍ខេត ហ័នំ វីខេត់
វិកក្តិតកាមោ មដ្ឋកាតុកាមោ ហ៍ខេត ហ័នំ វីខេត់
វិក្សេតុកាមោ មដ្ឋកាតុកាមោ ហ៍ខេត ហ័នំ វិខេត់
វិក្សេតុកាមោ មដ្ឋកាតុកាមោ ហំខេត ហ័នំ វិខេត់
វិក្សេតុកាមោ មដ្ឋកាតុកាមោ ហើយតិន្ត្រំ វិក្សេត្

រុដេដុយាគោ ឧធ្យម្មាយ ស្ពេះទេ វយ្ដុំ រុខេឌ្ (၉၉၇) វជ្ជាញ វជ្ជាញ វុធ្គេស្ស ខ្ញុំមេនុយ្យោ

បាបំត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយ

(৮৮৫) «បសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាចបង្អោន ចំពោះ«បសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ
កេនដឹក្តង់ក្តស់ ដោយពាក្យក្តង់ក្តស់ គឺថាពោលសំដៅ«បសម្បន្នកិត្តដែល
មិនក្តស់ពេក មិនទាបពេក មិនទៅពេក មិនសពេក ដោយពាក្យថា
លោកមិនក្តស់ពេក លោកមិនទាបពេក លោកមិនទៀពេក លោកមិន
សពេក ត្រាមបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ។ ។

(២២៥) ឧបសម្បន្ទកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីបែរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្ទកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ

កំលេសដែលជាធម៌ដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺថាពោល
សំដៅឧបសម្បន្ទកិត្តដែលរាគៈ គែបសង្កត់ហើយ ទោសៈ គែបសង្កត់ហើយ

មោហៈ គែបសង្កត់ហើយ ដោយពាក្យថា លោកត្រាវាគ: គែបសង្កត់ហើយ
លោកត្រាវពេសៈ គែបសង្កត់ហើយ លោកត្រាវមោហៈ គែបសង្កត់ហើយ

ប្រាក្សាពេសៈ គែបសង្កត់ហើយ លោកត្រាវមោហៈ គែបសង្កត់ហើយ

ត្រាវអាបត្តិចាចិត្តិយៈ គេប់ៗវាចា ។

(66) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្មាដើម្បីជេវ ប្រាថ្មាដើម្បីបទេច ប្រាថ្មាដើម្បីបង្អាបបង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ តំលេសដ៏ខ្លង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នកិត្ត

វិនយចិជិកេ មហាវិភង្គោ

វីតាក់ វីត នោស់ វីត ទោហ៍ កកបរិយុដ្ឋិតាស់ នោស-បរិយុដ្ឋិតាស់ ទោហបរិយុដ្ឋិតាស់តំ កណត់ អាបត្តិ កាលយកាលយ ទាចិត្តិយស្បូ ។

ក្នុង ក្ខាន ក្នុង ក្ខាន ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង

មេនុស្តិយមា ជា ស្គ្រា សាស្ត្រ ស្គាយ ម្នា ស្គាយ ម្នា ស្គ្រា ស្គាយ មនុស្តិយមា ស្គ្រា សាស្ត្រ សា

វិនយបិជិក មហវិភង្គ

ដែល ប្រាសចាកវាគ: ប្រាសចាកទេស: ប្រាសចាកមោហ: ដោយ ពាក្យថា លោកត្រីវាគ: គ្របសង្គត់ហើយ លោកគ្រវិទោស: គ្រប សង្គត់ហើយ លោកត្រីវិមោហ: គ្របសង្គត់ហើយ ត្រីវិមាបត្តិបាចិត្តិយ ប្រ

(២២៧) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ច្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ

កំលេសដែលជាធម៌ដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅ

ឧបសម្បន្នកិត្ត ដែលត្រវាគ: គ្របសង្កត់ ហើយ ត្រវិទោស: គ្របសង្កត់

ហើយ ត្រវិមោហ: គ្របសង្កត់ ហើយ ដោយពាក្យថា លោកប្រាសហក

កគ: លោកប្រាសហកទោស: លោកប្រាសហកមោហ: ត្រវិមាបត្តិ

បាចិត្តិយៃគ្រប់ៗវាហា ។

(៤៤៤) «បសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច
ប្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះ«បសម្បន្នកិត្តផងគា ក៏ពោលសំដៅធម៌
ជំនួងខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅ«បសម្បន្ទកិត្តដែល
ប្រាសាករគ: ប្រាសាករមាស: ប្រាសាករមាហ: ដោយពាក្យថា
លោកប្រាសាករគ: លោកប្រាសាករមាស: លោកប្រាសាករមាហ:
ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយៃគ្រប់ ១វាថា ។
ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយៃគ្រប់ ១វាថា ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្សា ទុត័យសិក្ខាបទស្សា បទភាជនឹយំ

(৯৫४) ឧធអម្ប៉ាញ ឧធអម្បន្នំ ខំអេតុកាមោ

វុស្តេតុកាមោ មត្តកត្តុកាមោ ហ៊ុនេន ហ៊ុនំ វុនេត្ត

ចារាជិតាំ អជ្ឈាចខ្ញុំ អជ្ឈាចនៃ សាន់ខេសនីយំ អជ្ឈាចខ្ញុំ

អជ្ឈាចខ្ញុំ ទាច់ត្តិយំ អជ្ឈាចខ្ញុំ ទាជ់នេសនីយំ អជ្ឈាចខ្ញុំ

ឧញ្ញាចំន្នោស់ អជ្ឈាចខ្ញុំ ខាជ់នេសន័យំ អជ្ឈាចខ្ញុំ

អជ្ឈាចន្នោស់ សង់ព្រាន់សេសំ អជ្ឈាចន្នោស់ សុហ្វច្ចំយំ

អជ្ឈាចន្នោស់ សង់ព្រាន់សេសំ អជ្ឈាចន្នោស់ សុហ្វច្ចំយំ

អជ្ឈាចន្នោស់ ឧញ្ញាន់ អជ្ឈាចន្នោស់ ទាជ់នេសនីយំ

អជ្ឈាចន្នោស់ ឧញ្ញាន់ អជ្ឈាចន្នោស់ ទាជ់នេសនីយំ

អជ្ឈាចន្នោស់ ឧញ្ញាន់ អជ្ឈាចន្នោស់ ឧញ្ញាស់តំ អជ្ឈា
ចំនេ្ត្តិយស្ប ។

ចំនេត្តិយស្ប ។

(၉၈၀) នធមាននៃ នព្ធមាន្តិ ខ្ញុំមេន់យោត ព្រះ

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយ

(၉၉५) ខព**ភា**តានិប្តម៌ យ៉ាណី ក្មេត្តិក្រោះ យ៉ាណី ក្មេតិក្រែខេត ជ្រាជ្ញា ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្តភិក្ខុផង៌គា ក៏ពេលសំដៅ ភិក្ខុដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន-ភិក្ខុដែលត្រាវអាបត្តិបារាជិក ត្រវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ត្រូវអាបត្តិថុល្មច្ច័យ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ត្រវអាបត្តិបាដិទេសន័យ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រវអាបត្តិ ទុញសិត ដោយពាក្យថា លោក ត្រវអាបត្តិបារាជិក លោក ត្រវ អាបត្តិសង្ឃាទិសេស លោក ត្រវអាបត្តិថ្មលួច័យ លោក ត្រវអាបត្តិ ជាចិត្តិយ លោក ត្រវិមាបត្តិបាដិទេសន័យ លោក ត្រវិមាបតិទុក្ខដ លោក ត្រវអាបត្តិ ពេលត ភិក្ខានោះ ត្រវអាបត្តិបាចត្តិយគ្រិប ៗ វាថា ។ (៤៣០) ឧបសម្បន្តភិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេប ត្រាថា ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្ទភិក្ខុផង៏គា កំពោលសំដៅ ភិក្ស៉ាន្ទន់ខ្ពស់ ដោយពាត្យថោកទាប គឺថា ពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុ ដែលជាសេតាបន្ន ដោយពាក្យថា លោក (តវិអាបត្តិចារាជិក ។ បេ ។ លោក ត្រូវអាបត្តឲ្យាសិត កិត្តនោះត្រូវអាបត្តបាចិត្តិយគ្រប់ៗវាថា ។ (၉៧១) « ឯកគានិទ្ធ ស្រី ស្ពៃពុះ ស្រ្តិពេះ ស្រី ស្ពេះ ក្តុគាំ ស្រ ្រុក្សា ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ កិត្តជ៍ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ទ្លង់ទ្លស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្តិក្

វិនយបិជិកេ មហាវិកង្កោ

ទារជិត់ អជ្ឈប<u>ខំ ។ ខេ ។ ឧុញ្</u>ស់តំ អជ្ឈប<u>ខំ</u> សោតាបញ្ជេស់តំ ភណៈតំ អបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទាច់ត្តិយស្ស ។

ក្រពុធ ខាត់ខ្លិញស្បី ឯឧភាគ្យិទ្ធិ ខ្ញុំមេន់យាសេ ស្រុត មេស្ត មេស្ត្រ មេស្ត មេស្តិ មុខភាព ស្រុត មេស្ត មេស្ត្រ មេស្តិ មេស្តិ ស្រុក មេស្ត មេស្ត្រ មេស្តិ ស្រុក មេស្តិយស្បី ឯ

(២៣៣) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ
វម្ភេតុកាមោ មជ្ជកត្តុកាមោ ហ៍នេន ហ័ជំ វនេត៌
ឧជ្ជំ មេឈ្នាំ កោលំ កន្ទែំ តំប្អោនកតំ នេយើកំ
ឧជ្ជំ មេឈ្នាំ កោលំ កន្ទេំ តំប្បានកតំ នេយើកំ
ឧជ្ជាសំ មេឈ្នោសំ កោលេសំ កន្ទេកសំ និៈ
ប្បានកតោសំ នេយើកោសំ នគ្គិ តុយ្លំ សុកតំ
ឧក្កតិយៅ តុយ្លំ ទាដិកាស្តាំតំ កាលតំ អាបត្តិ វាចាយ
វាចាយ ទាច់ត្តិយស្ប ។

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

ដល់ត្រវអាបត្តិបារាជិក ។ លេ ។ ត្រវអាបត្តិទុញាសិត ដោយពាក្យថា លោកជាសោតាបន្ទបុគ្គល ភិក្ខុនោះត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ។ វាហា ។

(២៣២) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេប

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ

កិត្តជំន្នង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នកិត្ត
ដែលជាសោតាបន្ទ ដោយពាក្យថា លោកជាសោតាបន្ទបុគ្គល កិត្តនោះ

ត្រីវាជាបត្តិចាចិត្តិយៈគ្រប់។ វាថា ។

(២៣៣) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាបបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តជង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ

កិត្តដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅសត្វខ្មុដ្ឋ

សត្វពពែ សត្វគោ សគ្វលា សត្វគិរញ្ជូន សត្វនរក ដោយពាក្យថា

លោកជាសត្វខ្មុដ្ឋ លោកជាសត្វពពែ លោកជាសត្វគោ លោក**ជាសត្វលា**លោកជាសត្វតិរញ្ជូន លោកជាសត្វនរក លោកមិនមានគតិល្អទេ

លោកមានតែគតិអាក្រក់ម្យ៉ាន៍ កិត្តនោះ ត្រវិអាបត្តិបាចិត្តិយៃគ្រប់ៗវាចា ។

(២៣៤) ឧបសមនេកិត ការប់ដីមរីដេរ បាឋាដើមវីបទេច

(២៣៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាចបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅ
កិត្តដឹង្គន់ង្គស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នកិត្ត

បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

បញ្ចាំនំ ព្យុន្តំ មេជា ពេលសួរ ជម្មកម៉េក ជម្មកម៉ា មេឈ្នោស់ កោឈោស់ កខ្មាស់ និះប្លានកតោស់ នេះយ៉ាកោស់ នេត្តិ តុយ្លំ សុកតិ ខុត្តតិយៅ តុយ្លំ ទាឌិ-កង្ខាតិ ភណនិ អាបត្តិ វាទាយ វាទាយ ទាខិត្តិយស្បូ ។

(២៣៥) ឧបសម្បញ្ញេ ឧបសម្បញ្ញំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មន្ត្រីកាតុកាមោ ឧក្ខាដ្ឋេន ហ៊ុន វេធេតិ ខ្ញុំ មេឈ្នាំ កោណ កន្ទ្រក់ តិច្ឆោនកត់ នេយើក់ បណ្ឌិតោស់ ព្យុត្នាស់ មេជាវីស៍ ពហុស្សុតោស៍ ជម្ម-កាស់កោស់ ឧត្តិ គុយ្លំ ឧក្កត់ សុកតំយៅ គុយ្លំ ចានិ-កាស់តាំកាស់ ឧត្តិ គុយ្លំ ឧក្កត់ សុកតំយៅ គុយ្លំ ចានិ-

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយ

ដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្នាស ជាអ្នក ប្រាជ ជាពហុស្ត្រ ជាធម្មកថិក ដោយពាក្យថា លោកជាសត្វឱុដ្ឋ លោកជាសត្វពពែ លោកជាសត្វគោ លោកជាសត្វលា លោកជាសត្វតិវិញ្ជាន លោកជាសត្វនកេ លោកគ្មានគតិ ល្អ េ លោកមានតែគតិអាក្រក់ម្យ៉ាង៍ ភិក្ខុ នោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ ១ វាហា ។

(២៣៥) ឧបសម្បន្នកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅកិត្ត្ ដីថោកតាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅសត្វឱ្ដ សត្វពពែ

សត្វគោ សត្វលា សត្វតិរច្ឆាន សត្វនវត ដោយពាក្យថា លោកជា
បណ្ឌិត លោកជាមនុស្សឈ្ងាស លោកជាអ្នកប្រាជ លោកជាពហុស្សត លោកជាធម្មកថិក លោកគ្មានគត់អាក្រក់ទេ លោកមានគត់ល្អតែម្យ៉ាង៍
កិត្តនោះត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់១ វាថា ។

(២៣៦) ឧបសម្បន្ទភិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដែរ ច្រុថ្នាដើម្បីបទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្ទភិក្ខុផង៍គ្នា ក៏ពោលសំដៅ
ភិត្តដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយ៣ក្បខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន
ភិត្តដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នកប្រាជ ជាពហុស្បត
ជាធម្មកថិក ដោយ៣ក្យថា លោកជាបណ្ឌិត លោកជាមនុស្សឈ្វាស

វិស្សាប៉ិតិពេ មហាវិកង្គោ

ព្យុត្តាស់ មេជាសំ ពហុស្សុតាស់ ឧដ្ទក់ខំគោស់ ឧត្តិ គុយ្លំ ឧក្តិ សុកត៌យៅ គុយ្លំ ទាន់កង្ខាត់ កណត់ អាខត្តិ វាឲាយ វាឲាយ ទាន់ត្តិយស្បូ ។

ងហង្ខ សពន្ធំ ប្រាយ ប្រាយ ដើយដក្សិ ៤ មេនិងយោស ជួយនិយោសេ ព្យុ មេន្ទ មន្ទេំ មុនេះ ស្រែងយោស ឧដ្ឋយនិយោសេ ព្យុ មេន្ទ មន្ទេំ មុនេះ (၉៣៧) ៩ឧមឧ៍យើ ឧឧមឧ៍ថ្មិ ខ្ញុំមេនិយាសេ

ង្គ្រាយ ខុត្តដស្បី ត ស្រេស ខុស្គីលា (ប្រព័យាទ្ធ មហាទ្ធ មានស្នំ មុខេះ ស្រេស ខេត្ត មានបានប្រជាធាន មហាទ្ធ មានស្នំ មុខេះ (၉៧९) វត្តមានប្រើ ៩ឧភានាទី ខ្ញុំកេសមាគោ

ដើយក្នុការី ៤១ ៤ មន្ទឹ មុខេយៈខំ ប់ខំ ម៉ែ្ មាល់ដើយរួម មហម្ម មានខ្ញុំ មុខកា មុខ្មែ មាន់ មាយបាយ ខាម្មាយបាយ ឧទ្ធនិយ មន្ត្រឹ ម្យាល់ មាយបាយ ខាម្មាយ មាន្ទឹ មុខេម្ម មន្ទឹ ម្រាស់ ឧតមតិវីទើំ នំមេនយោស

វ៉ិនយប៊ិជិត មហាវិភង្គ

លោកជាអ្នក ប្រាជ្ញ លោកជាពហុស្សត លោកជាធម្មកថិក លោក គ្មានគតិអា ក្រក់ទេ លោកមានតែគតិល្អម្យ៉ាង កិត្តនោះ ត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ៗ វាថា ។

(២៣៧) «បសម្បន្នភិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីដេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច

ប្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះ«បសម្បន្នភិក្ខុផង៍គ្នា ក៏ពោលយ៉ាង
នេះ គឺនិយាយថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្វះជាចណ្ឌាល ជាជាង
ត្បាញផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងធ្វើរទេះ ជាអ្នកចោលសម្រាម
ភិក្ខុនោះត្រាវអាបត្តិទុក្ខដគ្រប់ ។ វាចា ។

(២៣៨) ឧបសម្បន្តកិត្ត ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ ច្រាថ្នាដើម្បីប្រខេច ច្រាថ្នាដើម្បីបង្គាបបង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ក៏ពោលយ៉ាង៍ នេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្វះ ជាក្សតិយ៍ ជាច្រាហ្មណ៍ កិត្តនោះត្រៃវិមាបត្តិខុក្កដ់គ្រប់ ។ វាហា ។

(២៣៧) **១០សម្បន្នកិត្ត (**ជាថ្នាដើម្បីជេរ (ជ្រាថ្នាដើម្បីបទេច ជាថ្នាដើម្បីបង្អាបបង្អោនចំពោះ១០សម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលយ៉ាង៍នេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ឈ្មោះអាកណ្ណក ឈ្មោះជាកណ្ដក ឈ្មោះធនិដ្ឋក ឈ្មោះសវិដ្ឋក ឈ្មោះកុលវឌ្ឍក កិត្តនោះ តែកោបត្តិទុក្ខដ ត្រប់ៗវាថា ។ បេ ។ ថា កុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ឈ្មោះពុទ្ធវត្តិត

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសវាទវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាដគឺយំ

ជម្មាត្តិតា សម្ប័ត្តិតាតិ កណ្តិ អប្តិ វាឲាយ វាទាយ ខុត្តដក្បា្រខេ ។សន្ថិ្ ៩ គេកច្ចេ គោសំយា ភាទ្រៅជាតិ ភណៈតំ ។ មេ ។ ស្និ ៩ ខេក ខេ្ម កោតមា មេត្តហ្វាល កញ្ចេលខា វាសេដ្ឋាតិ ភណតិ ។បេ។ សន្តិ ៩ ខេកខ្លេ កោដ្ឋកា ឬជួនធ្លូកាត់ វាណត៍ ។ មេ ។ សន្និ ៩ ខេកា ខ្លេក កំណាំជា កោះក្ខាត់ កណត់។ បេ។ សឆ្នំ ៩ ខេត្ត ខេត្តភាព កុម្ភភាព ថេសភាព ខេត្តាព ឧហាខិតាត់ ។ថេ។ សន្តិ ៩ជេកច្ចេ មុខ្ទិតា កណតា បេខភាគិ ភណតិ ។ ខេ។ សត្ថ ៩ ខេកខេ្ច កុឌ្ឌិកា កណ្ឌិកា កំហ. សំភា សាស់តា អបមាភិគាត់ ភណត់ ។បេ។ សត្តិ ៩ ជេក ថ្ងៃ មជុមេហ៍កាត់ កណៈតំ ។ បេ ។ សន្តិ ៩ ខេត្ត ខ្មេំ អត់និយា អត់ស្បា អត់តាណា អច្ចោធាតាន់ ភេណាន់ ។បេ។ សត្ថិ ៩ េកេច្ចេ ជា-ត់ខ្ពុំឃា សត់សេក សត់កស្ពា សច្ចោនាត់ កណត់ ។ ខេ ។ សង្គំ ៩ខេត្តច្ចេ វាក់បរិយុដ្ឋិតា នោស-មាំហ្វេឌ្ឌិតា មោមាមាំយុឌ្ឌិតាតិ ភណៈតិ ។ មេ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទ 🕏 បទភាជិតិយ

ធម្សត្តិត សង្ឃរក់ត កិត្តនោះ (តរេហបត្ថិខកដ (គបៗវាថា ។ បេ ។ ថា កង្ លោកនេះ មានមនុស្សពួកៗ៖ ជាកោសយគោត្ត ជាការទ្វាជគោត្ត ។ បេ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួក១ះ ជាគោតមគោត ជាមោគ្គហ្វានគោត ជាកញ្ជាយន គោត្ត ជាវាសេដ្ឋគោត្ត ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មាន មនុស្សពួកៗ៖ ជាជាឪ០ាំង ជាអ្នកបោលផ្កា ។ បេ ។ ថា ក្ងេសោក នេះ មានមនុស្សពួកៗ៖ ជាអ្នកក្សាស់ ជាឈ្មួញ ជាអ្នកក្សេគោ ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្វះ ជាជាងត្បាញផែងបក្រេ ជាស្មនឆ្នាំង ជាជាងដម្បាញ ជាអ្នកធ្វើស្បូក ជាញ្ន/់ព្រះកេស ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោក នេះ មានមនុស្សពួក១៖ ជាអ្នករាប់ដៃ៖ េ ជាអ្នករាប់ដោយវិធីឧព្វន្ត អ្នកសរសេរអក្សរ (ស្មេរ) ។ ថេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាមនុស្សគំលង់ ជាមនុស្សកើតបុស ជាមនុស្សស/ែមង ជាមនុស្សកើត រោគវិធីវៃ ជាមនុស្សត្ត \int ជុក ។ បេ ។ ថា ភ្នំពេលកនេះ មានមនុស្ស ពុក្ខះ កើតរោគប្រមេះទឹកនោមផ្អែម ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មនុស្សក្រុក១៖ ១សពេក ទាបពេក ទៅពេក សពេក ។ បេ ។ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួក១៖ មិនទួសពេក មិនទាបពេក មិនទៅ ពេក មិនសពេក ។ បេ ។ ថា ក្នុរិលោកនេះ មានមនុស្សព្ភក្ខុះ ត្រូវវាគ: គ្របសង្គ័ត ត្រូវពោស: គ្របសង្គ័ត់ ត្រូវពោហៈ គ្របសង្គ័ត់ ។ បេ។

វិនយប់ជីកេ មហាវិភង្គោ

សង្គំ នៃ គេច្រើ រីតវាតា រីតនោសា រីតមោហាតំ
កណាតំ ។ បេ ។ សង្គំ នៃ ជេកច្ចេ ទារាជិកាំ អជ្ឈាបញ្ញា
។ បេ ។ ឧុញ្ញាសំតំ អជ្ឈាបញ្ញាត់ ភណៈតំ ។ បេ ។
សង្គំ នៃ គេច្ចេ សោតាបញ្ញាត់ ភណៈតំ ។ បេ ។
សង្គំ នៃ គេច្ចេ សោតាបញ្ញាត់ ភណៈតំ ។ បេ ។
សង្គំ នៃ គេច្ចេ និដ្ឋា មេឈ្នា គោឈា គ ខ្មែកា
នំពេញខេត្តា ខេល់កោ ឧត្តិ គេសំ សុគតំ ឧក្កតំយៅ គេសំ ទាដិកាស្ខាត់ ភណៈតំ អាបត្តិ វាទាយ
វាទាយ ឧុក្ខាដស្បូ ។

ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូចនេះ ដូចនេះ

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ឋា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ប្រាស់ បាក់ពន់: ប្រាស់ បាក់ទោស:

ប្រាស់ បាក់ទោហ ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ

ត្រូវអាបត្តិច្បាប់ជិក ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុត្តាសិត ។ បេ ។ ថា
ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាសេត្តបន្ទុក្ខល ។ បេ ។ ថា
ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាសេត្តបន្ទុក្ខល ។ បេ ។ ថា
ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាសេត្តបន្ទុក្ខល ។ បេ ។ ថា
ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាសត្វខ្ពុជ្ជ សត្វពេល សត្វគោ
សត្វលា សត្វតិច្បាន សត្វនាក់ មនុស្សទាំងនោះគ្មានគត់ល្អ មនុស្ស
ទាំងនោះមានតែគត់អាក្រក់ម្យ៉ាង កិត្តនោះត្រាវអាបត្តិទុក្សដ៏គប់។ វាហា ។

(៤៤០) ឧបសម្បន្នកិត្ត ចង់ដេរ ចង់ប្រទេច ចង់បង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ក៏ពោលយ៉ាង៍នេះថា ក្នុងលោកនេះ មាន មនុស្សពួកខ្វះ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នកប្រាជ ជាពហុស្សត ជាធម្មកថិក ជនទាំង៍នោះគ្មានគតិអាក្រក់ទេ មនុស្សទាំង៍នោះមាន់តែគតិ ល្អព្រឹង កិត្តនោះត្រាវអាបត្តិទុក្សជាគប់ ។ វាបា ។

(២៤๑) ឧបសម្បន្នកិត្ត ចង់ដេរ ចង់ប្រទេច ចង់បង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង់គ្នា ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា មនុស្សទាំងឡាយ ណាមួយ ជាចណ្ឌាល ជាជាងីត្បាញ ដែងប្សៀ ជាអ្នកនេសាទ ជាជាង ធ្វើថេ ជាអ្នកចោលសមាម កិត្តនោះ ត្រៅអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ វាចា ។ បេ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវត្តស្ប ខុតិយសិក្ខាបទស្ប បទភាជនីយំ

ក្រស និយ្យ និយ និយ្យ និ

វុទ្ធេស ឧត្តម្ភា អ្នកមន្ទ្រិ ខ្ញុំកេន្ទ្យា វុទ្ធេ

រាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវា៖វិត្ត សិក្ខាប៖ ទី ៤ បទភាជិសីយ

ឧបសម្បន្នកិត្ត ចង់ជេវ ចង់ប្រទេច ចង់បង្គារបែង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្ន កិត្តផងគ្នា ក៏ពោលយាងនេះថា មនុស្សទាំងទ្បាយ ណាមួយ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្នាស ជាអ្នកប្រាជ ជាពហុស្សត ជាធម្មកថិក មនុស្សទាំងនោះគ្មានគតិអាក្រក់ មនុស្សទាំងនោះមាន គែតិល្អម្យាងខេ កិត្តនោះ ត្រាវអាបត្តិទុក្កដ គ្រប់ ៗ វាថា ។

(៤៤៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ចង់ដេរ ចង់ប្រទេច ចង់បង្អាប់បង្អោន
ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផង់គ្នា ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា យ៉េងទាំងឡាយ
មិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាង់ត្បាញ ផែងបុស្ស៊ី មិនមែនអ្នកនេសាទ
មិនមែនជាជាង់ធ្វើរថ មិនមែនអ្នកចោលសម្រាម ។ បេ ។ ថា យើង
ទាំងឡាយមិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្វាស មិនមែនជាអ្នកប្រាជ
មិនមែនជាពហុស្បត មិនមែនជាធម្មកថិក ដំណើរអាក្រក់មិនមានដល់
យើងទាំងឡាយទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាង ប្រាកដដល់យើងទាំងឡាយ
កិត្តនោះ ត្រាំអាបត្តិទុក្ដគ្រប់ ។ វាថា ។

(៤៤៣) ឧបសម្បន្ទកិត្ត ចង់ដៅ ចង់ប្រទេច ចង់បង្គាប់បង្គោន ចំពោះអនុបសម្បន្^(๑)បុគ្គល ក៏ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ ថាកទាប

[🤏] បានដល់សំក្ខុមានា សាមណេរ សាមណេរី នឹងគ្រិហស្ត ។

វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

អាពស្និ ប្រាយ ប្រាយ ដើម្បីក្រៅ ឯ ខេត្ត ដំណើ ដើម្បូ មានមួយ ដំណើ សក្សម្នាំ មហាស្ ស្នេះ មេខារ មស់មាំមុ ឧតិយន្ត មេខាម្ច ស្នេះ មេខារ មស់មាំមុ ឧតិយន្ត មេខាម្ច ស្នេះ មេខារ មស់មាំមុ ឧតិយន្ត មេខម្ច សិន្ត មេខារ មស់មាំមុ ឧតិយន្ត មេខាម្ច សិន្ត មេខារ មស់មាំមុ ឧតិយន្ត មេខាម្ច សិន្ត មេខារ មស់មាំមុ ឧតិយន្ត មេខាម្ច សិន្ត មេខារ មស់មាំមុ

ដើយក្នុករិ ឯ

ខេត្ត សក្ខុយៈខ្ញុំងំខ្លួំ មហេខ្លួំ មានខ្លឹំ មុយ៣ មុស៣

ខេត្ត សក្ខិត្ត មុខេយៈខ្លើំ ពីស្នឹំ មុខេយៈខ្លើំ ពីស្នឹំ មុខេយៈខ្លើំ ពីស្នឹង មន្តិ មុខេយៈខ្លែំ ខ្លែង មន្តិ មានប្រស ខេត្ត មន្តិ ខេត្ត មន្តិ មានប្រស ខេត្ត មន្តិ ខេត្ត មន្តិ មានបានប្រស ខេត្ត មន្តិ ខេត្ត ខេត្

រដើម្បាន កម្មម្មិស្សាគោ ត្រូ រូវខេឌ្ឌ កោ ចិទ (၉၉६) ៩ឧមាធារីយើ អថ់ធមាធារិច្ចិ សុំមោន់យោគោ

ន្តែលបំជាត មហាវិភង្គ

ដោយតាក្យដ៏ថោកតាប ។ បេ ។ ភោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពន់ខ្ពស់ ដោយ តាក្យដ៏ថោកតាប ។ បេ ។ តោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពស់ខ្ពស់ ដោយ តាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ បេ ។ តោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយតាក្យ ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅអនុបសម្បន្នបុគ្គល ជាបណ្ឌិត ដាអ្នកឈ្មាស ជាអ្នក ប្រាជ ជាពហុសត្រ ជាធម្មកថិក ដោយតាក្យថា អ្នកឯឪជា បណ្ឌិត អ្នកឯឪជាអ្នកឈ្មាស អ្នកឯឪជាអ្នក ប្រាជ អ្នកឯឪជាពហុស្ត្រ អ្នកឯឪជាធម្មកថិក ដំណើរអាក្រត់មិនមានដល់អ្នកឯឪខេ ដំណើរល្អ តែម្យ៉ាន៍ ប្រាកដដល់អ្នកឯឪ ភិក្ខុ នោះ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដគ្រប់ ។ វាល ។

(២៤៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ចន៍ ៧វ ចន៍ ២០០០ ចន៍បង្អាប់បង្អោន
ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ក៏ ពោលយ៉ាង៍នេះថា ក្នុង លោកនេះ មាន
មនុស្សពូកៗ៖ ជាចណ្ឌាល ជាជាឥត្យាញ ផែងបុស្សី ជាអ្នកនេសាខ
ជាជាង៍ ធ្វើរថ ជាអ្នក ចោលស មាម ។ បេ ។ ថា ក្នុង លោកនេះ មាន
មនុស្សពូកៗ៖ ជាបណ្ឌិត ជាមនុស្សឈ្វាស ជាអ្នក ប្រាជ ជាពហុស្សត
ជាធម្មកថិក មនុស្សទាំង៍ នោះគ្មានគតិកា ក្រក់ ខេ មនុស្សទាំង៍ នោះមាន
តែគតិល្អម្យ៉ាង៍ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ គ្រប់ ។ វាបា ។

(២៤៨) ឧបសម្បន្តភិក្ខុ ចង់ជេវ ចង់ប្រទេច ចង់បង្គាប់បង្គោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ហើយពោលយ៉ាង៍នេះ គឺនិយាយថា មនុស្ស

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវត្តស្បូ ទុតិយសិក្ខាបទស្យូ បទភាជនីយំ

ខណ្ឌាលា វេណា នេសនា វ៩ភាព បុគ្គាសន៌ ភណន៍ អាពុទ្ធ ប្លាយ ប្លាយ ដុទ្ធុជ្ជា ឯ ដេឯ យោ ឃិច ត្សាំ្ទ មន្ទ្រ តេយុយ្យ ១ស់អាំ្ទ ឧត៌យុទ្ធ ಕಾಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣ್ಣೆ ಗರಾಯ ಗರಾಯ ದೃಷ್ಟಕ್ಕು ೨ ಇರನು-ត្បីប៉ោ អប់ពភាពវិទ្ធី ខំអេន់ម្នោយ ដ្រង់មួយគោ ឧត្តុក្ខភាមេ η ្សៃខេត្ត ខ ឧត្ត ខ σ^{3} របា ៤៤ឃ នេះមាន ខេត្ត ពេល នេះ មេខេត្ត នេះ មេខេត្ត នេះ ពេល ខេត្ត នេះ មេខេត្ត នេះ ពេល ខេត្ត នេះ មេខេត្ត នេះ មេខេត្ត នេះ មេខេត្ត ជា អាម្នាក់ ឧក្កត់ សុកតំយៅ អម្នាក់ ចាដិកាផ្ទាត់ ងហេឌ្ មាននិ ប្សាណ ប្លាល ដង្កើតក្រា ឯ

យាប់ត្តិយេកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៤ បទភាជនីយ

ទាំងទ្យាយណាមួយ ជាចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងឫស្សី នេសាទ ជាជាងីធ្វើរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ គ្រប់ ៗ វាហា ។ បេ ។ ថា មនុស្សទាំងីឡាយណាមួយ ដាបណ្ឌិត ជាអភ ឈ្មាស ជាអ្នក ប្រាជ្ជ ជាពហុស្សត ជាធម្មកថិក ត្រូវអាបត្តិឲ្យក្នុដ ជ្រាថ្នា ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល កំពោលយ៉ាង៍នេះ ឋា យើងទាំងទុក្យយមិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាជាងតុក្រាជ្រែងប្រវៀ មិនមែនជាអ្នកនេសាទ មិនមែនជាជាងធ្វើថេ មិនមែនជាអ្នកចោល \mathcal{N} ម្រាម ។ ហេ ។ ថា យើងទាំងទ្បាយមិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែន ជាអ្នកឈ្មាស មិនមែនជាអ្នក ប្រាជ មិនមែនជាពហុស្សត មិនមែនជា ធម្មកថិក ដំណើរអាក្រកមិនមានដល់យើងទាំងទ្យាយ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាង ជ្រាកដដល់ យើងទាំងឡាយ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ គ្រប់ ៗ វាលា ។ (၉၄၄) សហគានិង្គ តុខ្មស់ជាក្មេតិដែរ ភូឌ ស្រុសក្មេតិ ប្រទេច មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាចបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្តភិក្ខុផង្គា ព្រុញ់តែនិយាយលេង ក៏ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យ ដំ ថោតទាប គឺ គោលសំ ដៅបុគ្គលជាមនុស្សចណ្ឌាល ត្បាញ់**ផែងបុ**ស្ស៊ី ជាអ្នក នេសាទ ជាជាងធ្វើរថ ជាអ្នក បោលស មាម

វិនយចំជាក មហាវិកង្គោ

ខណ្ឌាលេស ៤៤៣សិ ខេសាខាសិ ៩៩ភាពសិ បុគ្គាសេស័ត ភណត់ អាបត្តិ វាខាយ វាខាយ ឧុត្តាស់-តក្បា ។ ឧបភាគ្យាឆ្មា ឧបភាគ្យាឆ្មុំ ខ ខុំភេត្តកាមោ ខ វម្ភេត្តភាមោ ន មន្ត្តកត្តភាអោ ជវភម្បតា ហ៊ុនេន នយុឌ្ធ រុខេឌ្គ នឌ្ឌិញ ស្រាស់ ស្រាល់ ស្រាលេអ្ន រុលេអាអ្ នេសានោស៍ វេត្តាពេស បុគ្គាសេស័ត៌ កណត់ អាបត្តិ វាទាយវាទាយឧុត្តាសិតក្បួ។ ឧបសម្ប៉ូណ្ឌ ឧបសម្ប៉ូ ជ ខុំសេតុកាមោ ជ រម្លែកកាមោ ជ មដ្តាតុកាមោ នាះអនាង និង ដែន នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះមាន ដេញ ដេញ ខេត្ត លោក ប្រាសាលាក្នុង កណត់ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ឧុត្តាសិតស្បូ ។ និត្តសាធានិធ្ ខ សុំមាន់ ខា ខេត្ត ខា ខេត្ត ខា ខេត្ត តុតាមោ ន មង្គតត្តកាមោ នៅភាមាតា ។ ក្ដីដែ

វិនយប៉ឺជិត មហាវិភង្គ

ដោយពាក្យថា លោកជាចណ្ឌាល លោកជាជាងត្បាញផែងបុស្ស៊ី លោកជាអ្នកនេសាទ លោកជាជាងធ្វើថេ លោកជាអ្នកចោលស(មាម តែវអាបត្តិទុញាសិតគ្រប់ ៗវាថា ។ ឧបសម្បន្តិក្តុ មិន ប្រាប់ជ្រើម្បីជេរ មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្ន កិត្តផង៍គ្នា ជ្រុំ ថ្នាំតែនិយាយលេង ក៏ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ថោកពប គឺនិយាយសំដៅទបសម្បន្នកិត្តដែលជាជាតិក្យុត្រ ជាត់ ញ្ច្រាហ៍ ដោយពាក្យថា លោកជាចណ្ឌាល លោកជាជាង ត្បាញផែងឫស្សី លោកជាអ្នកនេសាទ លោកជាជាងធ្វើរថ ជាអ្នក ចោលស មាម តែ អោបត្តិ ខ្ពោសិត គ្រប់ ៗ វាថា ។ ឧបសម្បន្ន န်ာ့ မို့ မြောင်းရှိပြေး မို့ ကြောင်းရှိပြေး မို့ ကြောင်းရှိပြည်။ ကို မို့ ကြောင်းရှိပြေး မို့ ကြောင်းရှိပြေးမှာ မို့ ကြောင်းရှိပြည်။ បង្អោន ចំពោះទបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នា ជ្រុថ្នាតែនិយាយលេង ក៏ពោល សំដៅបុគ្គល ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថានិយាយសំដៅឧបសម្បន្ន កិត្តជាចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែង ជាអ្នកនេសាទ អ្នក ចោលស មាម ដោយពាត្យថា លោកជាត្សត្រ លោកជា ព្រាហ្មណ៍ ត្រវអាបត្តិឲ្យាសិត្តគ្រប់ ៗ វាថា ។ ឧបសម្បន្នកិត្ត មិនប្រាប់ដើម្បីដើរ មិន ប្រាជ្ញា ដើម្បី ២ ទេខ មិន ប្រាជ្ញា ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះ ១ សម្បន្ន ភិក្ខុផង៍គា ជ្រាថាតែនិយាយលេង ក៏ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសវាទវគ្គស្សុ ទុតិយសិក្ខាបទស្សុ បទភាជនឹយំ

ဒဏ္ဏန္ရို វាឧត្ត စត្តិយុំ ញ្ច្រាស្នាលា စត្តិយោង ញ្ច្រាស្នាណោ-ស៊ីតិ ភណៈតំ អេមត្តិ វាខាយ វាខាយ ឧុញ្ជាសិតស្បា ។ ខេ ។ និពភាគាំទើរ និពភាគាំទិំ ខ ខំអេស្មមាគោ ជ រដ្ឋេត្តកាមោ ជ មង្គកាត្តកាមោ ជវភាម្យុតា ហ៊ុជេជ ឧទ្ឋាជ្ជ ហ៊ុន ជនតំ ។ បេ ។ ឧទ្ឋាជ្ជ ឧទ្ឋាជ្ជ ជនតំ បណ្ឌិត ព្យុត្ត មេជាវី ពហុស្សុត ជម្មក់ថិក បណ្ឌិតោសិ ព្យុត្តាស៍ មេជាវីស៍ ពហុស្សុគាស់ ជម្មក់ខេត្រាស់ ឧទ្តិ តុយ្លំ ឧុក្កត់ សុកត់យៅ តុយ្លំ ខាជិកាផ្គាត់ កណត់ សព្ទឹ ស្លាយ ស្លាយ ឧុត្តស្នែស្បូ ។

សម្តិ «ខេយៈចំ ឧហ័យលា ព្រហា ខេមាខា រនុង ខ្សះដូម្មាន ឧដ្ឋម្មម្មិញ ខេម្មមាន ខេម្មមា សម្តិ ។ ខេម្មមាន ឧក្យមម្មិញ ខេម្មមាន ខេមមាន ខេម្មមាន ខេមមាន ខេម្មមាន ខេមមាន ខេម្មមាន ខេម្មមានិង ខេម្មមាន ខេម្មមានិង ខេម្មមាន ខេម្មម ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម្មមាន ខេម

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សំក្លាបទទី 🖢 បទរាជនីយ

ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅទបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាក្យគ្រាំ ကြာက္ကက်ဴ ဆောလာက္ခတံ လောက္ဆက္ခြံ လောက္ဆက်ဴ ကြ γ អាបត្តិទិញសិត្ត គ្រប់ៗ វាថា ។ បេ ។ ឧបសម្បន្តិកុមិន ប្រថាដើម្បីជេវ មិន ជ្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិន ជ្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្ន ភិក្ខុផង៍គ្នា ជ្រុម្យតែនិយាយលេង ក៏ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏មោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយ ពាក្យដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យ ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅឧបសម្បន្តកិត្តដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នក ជ្រាជ ជាពហុស្ត្រ ជាធម្មកថិក ដោយពាក្យថា លោកជាបណ្ឌិត លោកជា អ្នកឈ្នាស លោកជាអ្នក ជ្រាជ្ជ លោកជាពហុស្សត លោកជាធម្មកថិក ដំណើរអ \int កក់មិនមានដ $oldsymbol{v}$ លែកខេ ដំណើរល្អតែម $oldsymbol{\eta}$ ង៍ \int $oldsymbol{arphi}$ កដដ $oldsymbol{v}$ លែក ត្រូវអាបត្តិទុញាសិត្តគ្រប់ ៗ វា**ថា ។**

វិនយប់ជីពេ មហាវិកង្គោ

បុក្កាសាត់ ភណៈតំ ។ បេ ។ សន្លិ ៩ ខេកខេ្ម បណ្ណិតា ព្យុត្តា មេខារិយោ ពហុស្សុតា ឧម្មកខេិកា ឧត្តិ នេះសំ ឧក្កត់ សុកតំយៅ នេះសំ ខាឌិកខេ្ខាត់ ភណៈតំ អាបត្តិ វិបាយ វាបាយ ឧុញ្ជាសិត្សប្ត ។

មហាយ្នូ មានជ្ជុំ ប្រាណ ប្រាណ ដដែរអាញ្ជុំ ។ ខេស្ត ពេល ប្រាហា ដដែរ ពេល ប្រាហា ដដែរ ពេល ប្រាហា ពេល ប្

ព្រំ , ខេឌ្ឌ ខ គញ ឧហ៊ាហហ ពេឃ ខេមានរ ខេមារ ព្រំ , ខេឌ្ឌ ខ គញ ឧហ៊ីយ ខ្មែញ ខេមានរ ព្រំ , ខេឌ្ឌ ខ គញ ឧហ៊ីយ ខ្មែញ ខេមានរ ព្រំ , ខេឌ្ឌ ខ គញ ឧហ៊ីយ ហា ពេឃ ខេមានរ ខេមារ ព្រំ , ខេឌ្ឋ ខេឌ្ឋ ខេឌ្ឋ ខេឌ្យ ខេមានរ ខេមារ ព្រំ , ខេឌ្ឋ ខេឌ្ស ខេឌ្ឋ ខេឌ្ស ខេឌ្

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

ជាអ្នក ចោលស មាម ។ បេ ។ ថា ក្នុង លោក នេះ មានមនុស្សពួកៗ៖
ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នក ហ្វាជ ជាពហុស្សត ជាធម្មកថិក
មនុស្សទាំង នោះគ្មានគតិអា ក្រក់ ខេ មនុស្សទាំង នោះមាន តែគតិល្អម្យ៉ាង
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខាសិត គ្រប់ ។ វាហ ។

(២៤៨) ឧបសម្បន្នកិត្ត មិន ប្រាថ្នាដើម្បីដេរ មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច
មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ប្រាថ្នាត់
និយាយលេង ក៏ពោលយាងនេះថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយ
ជាបណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងបុស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងធ្វើរថ
ជាអ្នកចោលសមាម ។ បេ ។ ថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយ
ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នកប្រាជ ជាពហុស្សត ជាធម្មកថិក
នៃវិមាបត្តិទុញ្ញាសិតគ្រប់ ។ វបា ។

(២៤៩) ឧបសម្បន្នកិត្ត មិន ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបទេច មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នា ប្រាថ្នាតែនិ-យាយលេង ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជាចណ្ឌាល មិន មែនជាជាងត្បាញផែងបុស្សី មិនមែនជាអ្នកនេសាទ មិនមែនជាជាងធ្វើរថ

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

បុត្តាសាតិ ភណៈតិ ។ បេ ។ ឧ មយំ បណ្ឌិតា ឲ្យត្តា មេខាវិលោ ពហុស្បុតា ឧម្មកដៃកា ឧត្តិ អម្ចាក់ ឧុត្តិ សុគតិយោ អម្ចាក់ ទាជិកផ្ទោតិ ភណៈតិ អាបត្តិ វាខាយ វាខាយ ឧុត្តាសិត្សា ។

យោគោ ខ ដ្រង់យោគោ ខ ឧត្តយខ្មួយគោ ខាយគាំមា (គុណ) ឧជមានាធិ អន់ជមានាំថ្ងឺ ខ ខ្មុំមេន់-

យាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជន័យ

មិនមែនជាអ្នក ចោលស មាម ។ បេ ។ ថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជា បណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្វាស មិនមែនជាអ្នក ប្រាជ្ញ មិនមែនជាពហុស្យូត មិនមែនជាធម្មកថិក ដំណើរអាក្រត់មិនមានដល់ យើងទាំងឡាយ ខេ ដំណើរ ល្អតែម្យ៉ាង ប្រាកដដល់ យើងទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុញ្ញាសិត គ្រប់ៗវាថា ។

(២៥០) ឧបសម្បន្នកិត្ត មិនប្រាជ្ញាដើម្បីដេរ មិនប្រាជ្ញាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាជ្ញាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ប្រាជ្ញាតែនិយាយ លេង ក៏ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏បោកទាប ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅអនុបសម្បន្នបុគ្គលដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សត ជា ធម្មកថិក ដោយពាក្យថា អ្នកឯងជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សត ស្លាស់ព្រស្សព្រស្សព្រស្សព្រស់ពីប្រាក្សសំដែញ ដំពេលពីបាញការ មានសំដែញការ មានសំដាប់ពីបាលការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាស់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាស់បាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាស់បាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់បាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានាសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបាញការ មានសំដាប់ពីបា

(៤៥១) ឧបសម្បន្ទភិត្ត មិន ប្រាថា ដើម្បីជេវ មិន ប្រាថា ដើម្បី ប្រទេច មិន ប្រាថា ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល

ក្នុរកវិលាម ពារជិប័យធវិ

ស្សំវ ខេត្ត សត្ថិស្គេង ខេត្តខេត្ត ខណ្ឌាលា ប្រហា ខេសាខា រ៥ភាព បុគ្គសាត់ កណត់ ។ ខេ ។ សគ្គិ ៩ ខេកខ្វេ បណ្ឌិតា ၅ ត្រា មេខាវិលា ពហុស្ប៊ុតា ឧម្មភ វិភា ជន្តិ គេសំ ឧក្កតិ សុកត់យៅ គេសំ ១៩៩៩ឆ្នាត់ កណៈតំ អាមត្តិ វាចាយ វាចាយ ឧុតាស់តស្ប ។ (៤៤៤) ៩ឧមានិយើ អឋឧមានិធ្វី ១ ខំមេន់-កាមោ ជ វីមេតុកាមោ ជ មឌ័កតុកាមោ ជវកម្បតា ಶೈ ಕೃತ್ಯ ಕೃತ ಪರ್ಯಮಲು ಗುಯ ಕಳಾಟು ಕಿನ್ನು បុគ្គសាត់ គណត់ ។ មេ ។ យេ ឆ្លុន បណ្ដាំតា ព្យុតា មេជាជ្រៃ ពហុស្សតា ជម្គងខ្មុំកាត់ ភេលត់ អ**បត្** វាខាយ វាខាយ ឧុត្តាស៊ុំតាស់ ្ប

ម្នា ត្រូវ ដូច្នេះ ខ គណ្ ឧណ្ឌិហ ជួយ ខេម្មានា ស្ត្រា ខ្សាស្ត្រ ខ គង្គិយនិយ្យ ខេម្មានា (៤៤៣) នំពម្មាញ្ជា អត់ពម្មាញ្ជី ខ ខ្ញុំមោ

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

ကြာဗျားခြဲသေတယ ${f constant}$ ကြာလာဟာခြဲသေးဗာ ကျွန်းလာက အေး မာဒမနေလ ${f r}$ ពួកៗ៖ជាចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងបុស្ស៊ី ជាអ្នក នេសាទ ជាអ្នក ចោលស ម្រាម ។ បេ ។ ថា ក្នុង លោក នេះ ពុកខ្វះជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈូរស ជាអ្នកប្រាជ ជាពហុស្យុត ជាធម្មកថិក ដំណើរអា $\left(\hat{r},\hat{r},\hat{e}
ight)$ នមានដល់មនុស្សទាំងឡាយនោះទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាង ព្រកដដល់មនុស្សទាំងឡាយនោះ ត្រវអាបត្តិទុញ្ញាសិតគ្រប់ ៗ វាបា [៤៥៤] ៖បសម្បន្នភិត្ត មិន ប្រាថ្នាដើម្បីជេវ មិន ប្រាថ្នាដើម្បីប្រ-ទេ០ មិន ប្រាថ្នាដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ប្រាថ្នា តែនិយាយលេង ក៏ពោលយ៉ាង៍នេះថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយជា ចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងបុស្ស៊ី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរថ ជាអ្នក យោលស មាម ។ បេ ។ ថា មនុស្សតង៍ឡាយណាមួយ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នក ប្រាជ ជាពហុស្សត ជាធម្មកឋិក ត្រវិមាបត្តិទុញ្ញាសិត គ្រប់ៗវាហ

(២៩៣) ឧបសម្បន្នកិត្ត មិន ប្រាប់ ដើម្បី ជេវ មិន ប៉ាំ ថ្នាំ ដើម្បី ប្រទេច មិន ប្រាប់ ដើម្បីបង្គាប់បង្គោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ប៉ាំ ថ្នាំ ចំនេនិយាយលេង ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជា ចណ្ឌាល មិនមែនជាជាងត្បាញ ដែងឬស្បី មិនមែនជាអ្នកនេសាទ

ពាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ឥតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

អាបត្តិ ជាបាយ ជាបាយ ឧញ្ញាស់ត្រា ។

ក្រុក្សា សុខាយ ជាបាយ ឧញ្ញាស់ត្រា ។

ខឌុសា មន្ទមត្ថិយសារិឌ្ ៤ មានសន្ទិតស្រាស្ត្រ មន្ទិត្តិស្តា មន្ទិត្តិស្តា មន (២៤៤) មសពន្ធិ មនិព្យាស្វាសោ ឧតិព្យាសារមារិ

ទុតិយសំក្លាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជិនីយ

មិនមែនជាជាងធ្វើរថ មិនមែនជាអ្នកចោលសម្រាម ។ បេ ។ ថា យើង ទាំងទ្បាយ មិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្វាស មិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញ មិនមែនជាពហុស្សត មិនមែនជាធម្មកថិក ដំណើរអាក្រក់មិនមាន ដល់យើងទាំងឡាយ ខេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាង ប្រាកដដល់យើងទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុញាសិតគ្រប់ ។ វាចា ។

(២៥៤) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តធ្វើសេចក្តីអធិប្បាយជា ប្រធាន^(១)
ដល់កិត្តធ្វើធមិជា ប្រធាន^(២) ដល់កិត្តធ្វើពាក្យ [បៀន ប្រដៅជា ប្រធាន^(៣)
ដល់កិត្តធ្វិត ដល់កិត្តមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូង ដល់កិត្តដែលវេទនា គ្រប
សង្កត់ ដល់កិត្តជា វាងដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី b យ្បំ ។

វាត្តុពណ៌តានូវសេចក្ដីអធិប្បាយរបស់បាលី ។ ៤ វាត្តុបង្រៀនបាលី ។ ៣ វាត្តុអាស្រ័យ
 ពាក្យប្រៀនប្រដៅ ហើយនិយាយដោយន៍យដាដើមថា អ្នកឯងដាចណ្ឌាល អ្នកឯងកុំធ្វើបាប
 អ្នកឯងបានដាំងងឹតហើយ កុំឲ្យងងឹតតទៅទៀតឡើយ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

[គ្រុក្ត្ត] ខេច មានពេល ស់ខ្លើ ឯងឯ មារុឌ្និញ វិហរត់ ដេតាជេ អភាជព៌ណ្ឌិកស្ប ភាពមេ ។ តេជ ទោ ខន សមយេន ឧត្វក្តិយា ភិក្តុ ភិក្តុន ភណ្ឌនៈ ជាតាន់ គេលេហជាតាន់ វ៉ាជាបញ្ជន់ ប្រុស្ពាំ ឧប-ស្សាធ្វេំ មុខសា $_{(a)}$ មាខាំ អគ់ហ $_{(p)}$ អយ៉ាលច្ច័ មុគហាំ ដេយ្យ អត់សាំ មាន្សំ មុខសាំ អម្មិហាខ្លុំ អត់សាំ ស្នេល ខេត អត់ជាទីវិទ្ធ ខេត មហ៊ីខាច ៤ជាជីទី នព្យដ្ឋាធិ ខ អណ្ឌូនាធិ គឺយោ្យអាវាយ វេទ្យសាយ ស់ត្រភ្នំ ។ យេ គេ ភិក្តុ អព្ស័ញ្ ។ បេ ។ គេ ខ្ញាយត្តិ ទីយត្តិ វិទា ខេត្តិ គាម់ ហិ សម ឆព្ទឹយា វិក្សាវិក្សាជំ ភណ្ឌជាតាជំ ភាមហជាតាជំ វាំងា-បញ្ជាន់ ប្រេសុញ្ញាំ ឧបសំហារិស្បន្តិ ឥមស្ប សុត្វា អត់ហា អយិញហារ៉េខ្លំ មុខហា មេសារិ

e-le ពត្ថបិ បោត្តពេ ឥមេសំ សុត្វា អមុស្សត្តិ ទិស្សតិ តតោ បរ អមុស្សិមស្សាតិ បទ ពហុវបនវសេនេវ យោជិត ។

សិក្ខាបទទី៣

(៤៥៥) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធជ៍មានព្រះភាគ កាលគជ៌ នៅវត្តជេតវន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្តី ជិត ក្រង៍សាវត្តី ។ សម័យនោះ ពួកចពុគ្គិយកិក្ខុតែងពាំនាំពាក្យញុះញង់របស់កក្ខុទាំងឡាយដែល បង្គហេតុប្រកួតប្រកាន់ ឈ្មោះវិវាខគ្នា ព្ធពាក្យកិត្តទាង ណេះ ហើយយកទៅ និយាយ ប្រាប់ភិក្ខុទាងណោះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុទាងណេះ ព្ធ៣ក្យភិក្ខុទាង ណោះហើយយកមកនិយាយ ប្រាប់កិក្ខុភាងណេះ ដើម្បីចំបែកកិក្ខុភាងី ណោះ ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីកហេតុទាំងឡាយដែលមិនទាន់កើតក៏ កើតឡើងផង សេចក្តីកហេតុទាំងទ្បាយដែលកើតឡើងហើយក៏វិធិវិតតែ ចំរើនដោយក្រៃលែងឡើងផង ។ ពួកភិត្តណាមួយដែលជាអ្នកមានសេចក្ដី ជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ ថា ហេតុអ្វីបានជាពួកឧព្វគ្គិយកិត្តតែង៣ំនាំពាក្យញុះញូងរបស់កិត្ត្តពំង ទ្យាយ ដែលបង្កហេតុ ប្រកួត ប្រកាន់ ឈ្មោះវិកទគ្នា ព្ធពាក្យកិត្តាន ណេ**ះ** ហើយយកទៅនិយាយ ប្រាប់កិត្តភាងណោះ ដើម្បីចំបែកកិត្តភាងណេះ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនឹយំ

សុត្វា ឥមស្បី អស្ថាញសារីខ្លី អត់សារី ដេខា៣ ខេច អថ់ជាទីវាច្ច នេះ មហ៊ាខាច ៩៧ជីទី ៩៧នីវាច្ច ឧ ងហ៊ាសច្ច ង្គលៅម្នាប់ ជុស់លេខ មានខ្មុំនួង រ អ៩ទោ គេ ភិក្ខុ ភកវតោ រានមន្តំ អារោចេសុំ ។បេ។ សប្ដុំ កាំ គេ គេ កិត្តាវេ កិត្ត្ជ កណ្ឌ្នជាតាជំ តាលេហជាតានំ វ៉ាវនាបញ្ជនំ បេសុញាំ ជួបសំហ-रद थ्वमाँ भंधे सबेमाँ सध्यातद थ्वमाँ ಬ್ರುಣ ಸರ್ವಿ ಭಟ್ಟಿ ಕ್ಷಮಿಗಾರ អត់ជា មេខាល ខេខ អត់ជាទីវិទ្ធ ខេត្ត មហ៊ីខាច នុប្បដ្ឋខ្លុំ នុប្បញ្ញាធិ ខ កណ្ដ្ឋខាធិ ក៏យោក្រាវាយ ឋព្ហាយ សំវត្តខ្លីតិ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិកហើ ពុធ្វោ ភកវា ភេឌ ហំ ៣ម តុខ្លេ មោយពុរិសា ក់ក្ខុខ កណ្ឌនជាតាន់ គាលហជាតាន់ វាភាពឡាន់ ពេសាយំ ខពហុសរួម មុខមា មាខា អត់មា

យាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៣ បទភាជន័យ

ពុពាក្យកិត្តភាងណោះហើយយកមកនិយាយ ជ្រាប់កិត្តភាងណេះ ប់បែកភិត្តទាងណោះ ក្រោះហេតុនោះ សេចក្តីបង្គហេតុទាំងទ្បាយ ដែលមិនទាន់កើតក៏កើតឡើងផង សេចក្តីបង្គីហេតុទាំងឡាយដែលបាន เก็ลเอุโลเท็พ ส์เ็ลเ็ลเล่ยเรียเสาพปิสเพลิสลิ ข ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏បាន $\int_{0}^{\infty} \int_{0}^{\infty} \int_$ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ខង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឲ្យថា អ្នកទាំងទ្បាយ តែង ពាំនាំ ពាក្យញុះ ញង់បេស ភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ ដែលបង្គលេតុ ប្រកួតប្រកាន់ ឈ្មោះវិវាទគ្នា ព្ធ៣ត្យកិត្តភាងណេះហើយយកទៅនិយាយ ជ្រាប់ភិក្ខុខាងណោះ ដើម្បីចំបែកភិក្ខុខាងណេះ ពុពាក្យភិក្ខុខាងណោ**ះ** ហើយយកមកនិយាយ (ជុំប់ភិក្ខុភាងណេះ ដើម្បីបបែកភិក្ខុភាងណោះ *(តោះហេតុនោះ សេចក្តីប*ន្តហេតុទាំងទ្បាយដែលមិនទាន់កើតក៏កើតទ្វើង ផង៍ សេចក្តីបង្ហ៍ហេតុទាំងទ្បាយដែលបានកើតឡើងហើយ ក៏រឹងវិតតែចំរើន ដោយ ៃកែលែង ឡើងផង (រឿងនេះ) ពិតឬ ។ ពួកឧព្វគ្គិយកិត្តក៏ក្រាបទូល ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ [ទន់តិ៖ដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ មិនសមបើអ្នកទាំងឡាយ នឹងពាំនាំពាក្យញុះញង់របស់ពួកកិក្ខុដែលបង្គហេតុ ប្រកួតប្រកាន់ ឈ្មោះ $m{\hat{i}}$ ဂံမ $m{\hat{g}}$ ာ ရွက $m{\eta}$ က်ခွဲဘန်းကေးဟေတယကေး၏ခ်ီဟာယ $m{\phi}$ က်ခွဲဘန်းကော*

វិនយប៊ីជិពេ មហាវិកង្គោ

(២៥៦) ចេសុញ្ញំ នាម ធ្វីហាគារេហ៍ ចេសុញ្ញំ ហោតិ បិយកម្យេស្បូ វា ភេឌជិប្បាយស្ប វា ។ ឧសហិ អាគារេហ៍ ចេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ជាតិតោចិ នាមតោចិ កោត្តតោចិ កាម្មតោចិ សិប្បតោចិ អាពាជ-តោចិ លិផ្តីតោចិ កាលែសតោចិ អាចត្តិតោចិ អក្តោ-សតោចិ ។ ជាតិ នាម ធ្វេ ជាតិយោ ហ៊ីនា ច ជាតិ ឧក្កដ្ឋា ខ ជាតិ ។ ហ៊ីនា នាម ជាតិ បណ្តាលជាតិ វេណជាតិ ខេសាខជាតិ វេតារជាតិ

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

ដើម្បីបំបែកកិត្តទាងណេះ ពុពាក្យកិត្តទាងណោះហើយយកមកនិយាយ

ប្រាប់កិត្តទាងណេះ ដើម្បីបំបែកកិត្តទាងណោះ ម្ងោះហើយ សេចក្តីបង្ក
ហេតុទាំងឲ្យាយដែលមិនទាន់កើតក៏កើតឡើងផង សេចក្តីបង្កហេតុទាំង

ឲ្យាយដែលបានកើតឡើងហើយ ក៏រឹងវិតតែចំរើនដោយកែលែងឡើងផង

ម្នាល់មោយបុរសទាំងឲ្យាយ កម្មដែលអ្នកបល់គ្នាធ្វើនេះ មិននាំឲ្យដែះថ្ងា

ដល់ជនទាំងឲ្យាយដែលមិនទាន់ ដែះថ្ងាផង ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ

អ្នកទាំងឲ្យាយគប្បីសំដែង ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តត្រូវអាបត្តិ

ច្ចាចិត្តិយ ពោះពោលពាក្យញុះញង់កិត្តផងគ្នា ។

(២៥៦) ដែល ហៅថា ៣ ក្យញុះញង៍ គឺ ញុះញង៍ ដោយអាការ ពីរយ៉ាង៍ បានខាងឯបុគ្គលចង់ឲ្យគេ សេឡាញ់ខ្លួន ១ ចង់បំបែកគេ ១ ។ កិក្ខាញ់នាំពាក្យញុះញង់ដោយអាការ ១០ យ៉ាង៍ គឺ ដោយជាតិក្តី ដោយ នាមក្តី ដោយគោត្តក្តី ដោយការងារក្តី ដោយសិល្បសា ស្ត្រក្តី ដោយ អាពាធក្តី ដោយកេតត្តិ ដោយគារងារក្តី ដោយសិល្បសា ស្ត្រក្តី ដោយ អាពាធក្តី ដោយកេតត្តិ ដោយគេមិជា គ្រឿង សៅហ្មង់ក្តី ដោយអាបត្តិក្តី ដោយពាក្យដែរក្តី ។ ដែល ហៅថា ជាតិ គឺ ជាតិមានពីរយ៉ាង៍ បាន ខាងជាតិ ថោកទាប ១ ជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ។ ដែល ហៅថា ជាតិ ថោក ទាប នោះ គឺ ជាតិចណ្ឌាល ជាតិជាងផែង ជាតិអ្នកនេសាទ ជាតិជាងថេ

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្សុ ទុតិយសិក្ខាបទស្សុ បទភាដនីយំ

បុគ្គសជាត់ រៀសា ហ័យ យាម ជាតំ។ ឧគ្គដា ಜಾಕ ಜಾಹಿ ರಹ್ಮಿಯಾಟ್ಕು ಮಿಲು ರಹ್ಮಿಜಿನ ಬಾಕ ವೃಷ್ಣ រಣ ಸಚಿಮ್ ಉ ಪಾಕ ಚಿತ್ರ ಕಚ್ಚುಳು ប្រភេ ខ អក្សោរសា ខុត្តដោ ខ អក្សោរសា ។ ល្ខាយ នាង ងយើម្រាម នៃដើម្បាម នេះ ណោស់ កន្ទ្រាស់ គឺច្រោនកគេសំ នេយ៉ាកោស៍ នត្តិ តុយ៉ូ សុកតិ ឧុក្កិយៅ តុយ៉ូ ទាឌិកាផ្គាត់ យតាបាន វា ភាតាបាន វា គាដ់គោដច៌គាយ វា ឃុំសោ ហ្គុំនោះ អក្សោសោ ។ ខុត្តដោ ಖಾ ಕಟ್ಟುಳು ರಜ್ಞಿ ಮುತ್ತು ಕಟ್ಟುಳು ពហុស្សាតាសំ ជម្មក់ថិកោស ជន្តិ តុយ៉ូ ធុក្តុត៌ សុគត៌យៅ តុយុំ ទាដ់កាង្ខាត់ ៧សោ ឧកដោ ឆាម អត្តោសេ ។

ဒင္ဂန္ရ) နေရးက ေနာင္တာ နေရးမွာ နည္းသီး ေရး (၉၄ရ) နေရးက ရေရးကြီး နေရးမွာ နည္းသီး ေရး

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៣ បទភាជន័យ

ជាតិអ្នកចោលស ច្រម ប៉ុណ្ណេះ ឈ្មោះថា ជាតិថោកទាប ។ ដែល ហៅថា ជាតិខ្លង់ខ្ពស់នោះ គឺ ជាតិត្យូត្រ ជាតិព្រាហ្មណ៍ បុណ្ណេះ ឈ្មោះថា ជាតិទ្ចង់ទ្ពស់ ។ បេ ។ ដែល ហៅថា ពាក្យដេវ នោះ គឺ ពាក្យ ដេរមានពីរយ៉ាង៍ បានទាងពាក្យដេរដ៏ថោកទាប ១ ពាក្យដេរ ដ៍ទ្ទង់ទ្ទស់ ១ ។ ដែលហៅថា ពាក្យដេរដ៏ថោកទាបនោះ គឺ ដេរ ថា អ្នកឯងជាសត្វត្ថុដ្ឋ អ្នកឯងជាពពែ អ្នកឯងជាគោ អ្នកឯងជាលា អ្នកឯងដាសត្វតិរុហ្វន អ្នកឯងដាសត្វនកេ សុគតិរបស់អ្នកឯងគាន ខេ ទុគ្គតិតែម្យ៉ាង៍នឹង $\widehat{\varphi}$ កដដលអ្នកឯង ពុំនោះសោត ដេរដោយ យអក្ $t:(\widehat{\mathfrak{c}})$ ឬដោយ កអក្ខរៈ ឬមួយដោយបុរិសនិមិត្ត នឹងឥត្តនិមិត្ត ប៉ុណ្ណេះឈ្មោះថា ពាក្យដេវដ៏ថោកទាប ។ ដែលហៅថា ពាក្យដេវដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នោះ គឺ ដេរថា អ្នកឯង៍ជាបណ្ឌិត អ្នកឯង៍ជាមនុស្សឈ្វាស អ្នកឯង៍ជាអ្នក ឡាជ អ្នកឯងជាពហុស្សត អ្នកឯងជាធម្មភ្ជិក ខុគ្គល្បស់អ្នកឯងគ្មាន េ សុគត តែម្យ៉ាង៍និង៍ (បាកដដល់អ្នកឯង៍ ប៉ុណ្ណេះឈ្មោះថា ពាក្យដេរដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

(៤៥៧) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ទុ៣ក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្តហើយ នាំ ពាក្យញុះញង់នៅ (ទ្រាប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយ

[🔸] ត្រង់ យ អក្ខរ នឹង ភ អក្ខរ ជាឈ្មោះមេថុនធម្ម ។

វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

នៃ ខណ្ឌាលោ វេណោ ខេសាខោ វេត្តារោ បុក្កាសោន៌ ភណន៍និ អាចត្តិ វាខាយ វាខាយ ខាចិត្តិយូស្ស ។

រុស្ត សេត្តខ្ញុំលេសរិ រ សេសតារិទិសា ខេស់ណី សេសខ្លុំ អស្តុំ រុស្ត សេសតារិទិសា ខេស់ណី សេសខ្លុំ អស្តុំ រុស្ត សេសខ្លុំ អស្តុំ អស្តុំ រុស្ត សេសខ្លុំ អូស្ត្

អេពុទ្ធិ ប្រាណ ប្រាណ ឧបត្ថខ្លិញការី ឯ ឧបកឧរីទិការី តេកាយ៉ា ៩ឧក្សាខេ មុខិសិតោ (၉৯০) ៩ឧភាគាំទើញ ៩ឧភាគាំទិការី កាទិប

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ចំពោះលោកថា លោកជាជាតិចណ្ឌាល ជាតិជាងផែង ជាតិអ្នកនេសាទ ជាតិជាងវេថ ជាតិអ្នកបោលសម្រាម (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិ ចាចិត្តិយរាល់ៗមាត់ ។

(២៥៨) ១០សម្បន្នកិត្ត ពុធាត្យរបស់១០សម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញង់ទៅ ប្របទបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាក្សត្រ ជា ព្រាហ្មណ៍ (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិ បុរាចិត្តិយរាល់ ៗ មាត់ ៗ

(២៥៩) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ទុញក្សាបសេឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញូង់ទៅ ប្រប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកឈ្មោះអាកណ្ណក^(១)ឈ្មោះជាកណ្ណក ឈ្មោះធនិដ្ឋក ឈ្មោះស-វិដ្ឋក ឈ្មោះកុលវឌ្ឃក (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយ ពល់១មាត់ ។

(৮៦०) ឧបសម្បន្នក់ត្ត ព្ភពាក្យបេសឧបសម្បន្នក់ត្ត នាំពាក្យ ពោះញាង់ទៅ ប្រាប់ឧបសម្បន្នកត្តថា ក់ត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកឈ្មោះពុទ្ធរក្ខិត ធម្មវត្តិត សង្ឃរក្ខិត (ក់ត្តអក្សាះញង់នោះ) ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយកល់ ១មាត់ ។

១ ពាក្យទាំងនេះជាឈ្មោះរបស់មនុស្សដែលជាខ្ញុំបម្រើគេ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវា ។វគ្គស្សា តតិយសិក្ខាប។ស្សា ប។ភាជីនីយំ

(៤៦០) ឧបសម្បញ្ញា ឧបសម្បន្និស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្ទិស្ស បេសុញាំ ឧបសំហះនិ ឥត្ឌាមោ នំ កោសិយ ភាព្រះជានិ ភណនីនិ **អបត្តិ វាឲាយ** វាឲាយ ទាច់ត្តិយស្ស ។

អហាន្ទន្ទ អាពន្ទិ ប្លាញ ប្លាញ សត្ថខ្លិញការី ឯ សោឌតោ គោជីហិរយោ យៈសំ៣យោ ប្រកេដោះខ្ល សភាគារិទីការី ពេកាយ៉ា ៩ឧភាសាខ្លេ មុឌិចិរគោ ខ្ (၉৯၉) ៩ឧភាគារិចិ ៩ឧភាគារិទិការី កាម៉ា

រុស្នា ខេត្តខ្ញុំលេកា រ សេកាតាចិម្សា សេកាស្លា សេកាស្ល្ន មេសិសិកមា ខ្ សេកាតាចិម្សា សេកាស្លា សេកាស្ល្ន មេសិសិកមា ខ្ សេកាសាយិក្សា សេកាស្លា មេសាស្ល្ន មេសិសិកមា ខ្ សេកាសាយិក្សា សេកាស្លា មេសាស្ល្

ង្គេក ង្គេក ខេត្ត និក្សា នេះ និក្សា នេះ មាន និក្សា នេះ មាន និក្សា នេះ មាន និក្សា មាន និ

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សំក្លាបទទី៣ បទភាជន័យ

(600) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ទពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញង់ទៅ ប្រាប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាកោសិយគោត្ត ការឲ្យជគោត្ត (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រវ អាបត្តិបាចិត្តិយពល់ ១ មាត់ ។

(៤៦៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ទពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ព្យុះព្យង់ទៅ ហ្វប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាគោតមគោត្ត មោគ្គហ្វានគោត្ត កញ្ចាយនគោត្ត វាសេដ្ន-គោត្ត (កិត្តអ្នកព្យុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗមាត់ ៗ

(២៦៣) ឧបសម្បន្ទភិត្ត ព្ទុញក្សបស់ឧបសម្បន្នភិត្ត នាំពាក្យ ញុះញង់ទៅ ប្របាឧបសម្បន្នភិត្តថា ភិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាជាង៍ទាំង ជាអ្នកចោលនូវផ្កា (ភិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ១ មាន់ ។

(৬៦៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ធ៣ក្សរបសឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញង់ទៅ ប្រាប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាអ្នកក្តួររាស់ ជាអ្នកជួញ ជាអ្នករក្សាគោ (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រវិអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ១ មាត់ ។

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

អហេឌួឌ អពស្នំ ប្លាញ ប្រាញ សព្ទិញការិ ជ មាល់ អនិសាល នេកម្សាល ឧតិមាល ខណៈព្យង្ មាល់ អងិសាល នេកម្សាល់ ខ្លុំ មាន់ ខេឌិ-មាល់ អងិសាល នេកម្សាល់ ខ្លុំ បាល់ ខេងខ្លុំ មាល់ មាន់ ប្រាស់ ប្រាស់ ខេត្ត មាន់ មាន់ ប្រាស់ ប្រាស់ ខេត្ត មាន់ ខេត្ត

(៤៦៧) ឧបសម្ប៉ាញ ឧបសម្បន្និស្ប សុគ្វា ឧប-សម្បន្និស្ប បេសុញាំ ឧបសំហះតិ ឥត្ឌាមោ តំ កុដ្ឋិកោ កណ្ដិកោ កំហស់កោ សេសិកោ អប-មាក្រាតិ កណ្ដិកា កំហស់កោ សេសិកា អប-មាក្រាតិ កណ្ដិកា កំហស់តា សេសិកា អប-

(៤៦៤) ឧសមនា្សា ឧសមនា្ជមក្ស សុខាយ វាយយ សុខាត្តិ មហុខា ឧសមនា្ជមក្ស សុខាយ វាយយ សុខាត្តិ មហុខា ឧសមនា្ជមក្ស សុខាយ សុខាត្តិ មហុខា ឧសមនា្ជមក្ស សុខាយ

វិនយប៊ីជិក មហាវិភង្គ

(២៦៥) «បសម្បន្នកិត្ត ពុតាក្យរបស់«បសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញង់ទៅ ហ្វ្រប់«បស់ម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាជាងផែងបបុស ជាស្ននឆ្នាំង ជាជាងដម្បាញ ជាជាងស្បែក ជា ទាន់ ព្រះកេស (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រៅអាបត្តិចាចិត្តិយពល់១ មាត់ ។

(៤៦៦) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ទុ៣ក្សរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញង់ទៅ ប្រាប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាអ្នករាប់ដែននេ ជាហោរ ជាស្មៀន (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រាអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់១ មាត់ ។

(២៦៨) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ទពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ពោះព្យង់ទៅ (ពុប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាមនុស្សកើតរោគប្រមេះផ្អែម (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រាវអាបត្តិ ពុបិត្តិយរាល់១ មាត់ ។

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាដដីយំ

អាពុទ្ធី ប្រាយ ប្រាយ ខាត្តទំពេសា រ កោ ឧទ្ធរសៀ ឧធមម្លាំ ឧធមុលខេត្ត មុខិតិខោ ខ្ ឧទ្ធខ្ម-ក្រុទុស ៩ឧមគិនិតិ ៩ឧមគិនិទិស្ស មុខិត្ត

ងហាងួឌ សពន្ទំ ងុខ្មាញ ងុខ្មាញ ខេច្ឆខ្លុំ៣មាំ ឯ ខាងខ្មាញ ខាង្គមហើយ ខាត្ទំយាម ង ខាងខ្មាញ ខាងមហើយ ខាច្ឆំខ្មាកោ ង (၉೪) ៩ឧមឧដ្ឋិ៍ ៩ឧមឧដ្ឋិ៍ម៉ាំ មេខិវិ ខាងខ្មាញ ខាងមេដ្ឋិ៍ មេខិវិទ្ធិ៣មាំ ឯ

ងហេងូង អពន្ទំ ប្លាល ប្រាល សព្ទនិ្ធិលមា ឯ ឯងព្យល់ក្នីទោ ខោមាសព្រល់ក្នីខោ ខោសស្នាក់ ង្ ឯងព្យល់ក្នីទោ ខេម្មាញ ឧពមាសាសូ អ្នះ មា ឯងព្យល់ក្នីខោ ខេម្មាញ ឧពមាសិក្សិ ឯងព្យល់ក្នីខោ ខេម្មាញ ឧពមាសិក្សិក្សិ ឯងព្យល់ក្នុង មានទំនួលមា ឯ

រុខរាល រុខរាល ខេត្តខ្ញុំលក្សី រ នៃសមានិក្សិ តេស់ឃុំ និតសុសរឌ្ជ មុខិចិត្រោ ឌុ ស្រុស្ស និតសុគារិចិស្សិ មុខិចិត្ត (၉୩၉) និតសុគារិចិសិ និតសុគារិទិស្សិ

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៣ បទភាជនីយ

(b d d) ឧបសម្បន្នកិត្ត ពុពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញូន៍ទៅ ប្រប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាបុគ្គលទ្ពស់ពេក ទាបពេក ឡៅពេក សពេក (កិត្តុអ្នកញុះញូន៍ នោះ) ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ មាត់ ។

(២៧០) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ធ៣ក្សរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំ៣ក្ស ញុះញង់ទៅ (ទ្រាប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាបុគ្គលមិនខ្ពស់ពេក មិនទាបពេក មិនឡៅពេក មិនសពេក (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិចុះចិត្តិយរាល់ៗ មាត់ ។

(២៧๑) «បសម្បន្តកិត្ត ព្ធ៣ក្សរបស់«បសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញូង់ទៅ ច្បាប់«បសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាបុគ្គលមានរាគៈរូបរឺតហើយ មានទោសៈរួបរឹតហើយ មានទោហៈរូបរឹតហើយ (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រាវអាបត្តិចាចិត្តិយ រាល់១មាត់ ។

(២៧២) ឧបសម្បន្នភិត្ត ពុតាក្យបស់ឧបសម្បន្នភិត្ត នាំតាក្យ ញុះញង់ទៅ ប្របឧបសម្បន្នភិត្តថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាមនុស្ស ប្រាសចាកពគ: ប្រាសចាកទោស: ប្រាសចាកមោហ: (ភិក្ខុអកញុះញង់នោះ) ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយាវល់ៗមាត់ ។

វិនយចិជិកេ មហាវិកង្គោ

សេច្ឆម្និយកា រ សេខាតយើង ឧហម្ម័យ និតក្ខសម្នេ មុខិយិគោ ង្ និតកាត់និក្សី តេកាយ៉ា និតក្ខសម្នេ មុខិយិគោ ង្ គ្រុក្រ និតភាគ់នៃ និតភាគនិទិក្សី មាមិ

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

(២៧៣) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ធ៣ក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ
ញុះញង់ទៅ ប្រចេខបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក
ថា លោក ត្រាអាបត្តិបារាជិកហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ
ត្រូវអាបត្តិបុល្ច័យហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយហើយ ត្រូវអាបត្តិ
ប្រជានៃសនីយហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខាសិតហើយ
(កិត្តិអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយពល់ ១មាត់ ។

(២៧៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ពុញាក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ ញុះញង់ទៅ ប៉ាប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាបុគ្គលដល់ហើយនូវសោតាបត្តិផល (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រវិអាបត្តិបាចិត្តិយកល់ ១ មាត់ ។

(២៧៥) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ទុញក្សាបស់ឧបសម្បន្នកិត្ត នាំពាក្យ
ញុះញូន់ទៅ ប្រប់ឧបសម្បន្នកិត្តថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក
ថា លោកជាសត្វឧដ្ឋ ជាសត្វពពែ ជាសត្វគោ ជាសត្វលា ជាសត្វតិវច្ឆាន
ជាសត្វនកេ សុគតិរបស់លោកគ្មានខេ ខុគ្គតិតែម្យ៉ាន៍នឹង ប្រាកដដល់លោក
(កិត្តិអ្នកញុះញូង៍នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយាល់ ១ មាត់ ។

បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវត្តស្ស គគិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

ងហាឌ្ឌ អាពន្លំ ឯ០៣ ឯ០៣ ឧ៉ះ ក្រៅ ឯ ឯយុមាន ឧហាធ្លំ ឧបអាសា ខេមាន ខេមារ ឧឧភឧនិទីអា ខេមាញ ឧឧភសានេ មុខទីសោ កម្ម័ ឧឧភឧនិទីអា ខេមាញ ឧឧភសានេ មុខទីសោ កម្ម័ (ឧសម) ឧឧភឧនិទី

ឯ០៣ ដើយក្នុករី **១.១ ៤** ឧតមានិក្សី តេមាញ មហង្គម មានដំ ប្លាក ឧតមានិក្សី តេមាញ ឧតមាសម្គម មួយិសិកោម មន្ទិ ឧតមានិក្សី តេមាញ និតមាសម្គម មួយិសិកោ មន្ទិ ឧតមានិក្សី នេមាណិក្សា មួយមួយ មួយិសិក្សា មន្ទិ ឧតមានិក្សី នេមាណិក្សា និងមានិទ្ធិមា មន្ទិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៣ បទភាជន័យ

(៤៧៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ពុពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុផង៍គ្នានាំ
ពាក្យញុះញង់ទៅ ប្របឧបសម្បន្នភិក្ខុងទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នក ប្រាជ ជាពហុស្បត្
ជាធម្មកថិក ខុគ្គតិរបស់លោកគ្មានទេ សុគតិតែម្យ៉ាន៍នឹង៍ ប្រាកដដល់លោក
(ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រាស់ពេចក្តិបាចិត្តិយពល់ ១ មាត់ ៗ

(២៧៧) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ធ៣ត្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នានាំ
៣ក្យញុះញង់ទៅប្រប់ឧបសម្បន្នកិត្តឯទៀតថា កិត្តឈ្មោះនេះ និយាយ
ថា ក្នុងលោកនេះ ដនពួកៗ៖ ជាចណ្ឌាល ជាជាងផែង ជាអ្នកនេស់ទេ
ជាជាងវេថ ជាអ្នកចោលសមាម ក៏សឹងមាន ឯកិត្តនោះ (ដែលពោល
ពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ ពោលចំពោះលោកជា ប្រាកដ
(កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រាវអាបត្តិទុក្កដពល់១ មាត់ ។

(២៧៤) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ភពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នានាំ
ពាក្យញុះញង់ទៅ ប្រប់ឧបសម្បន្នកិត្តឯទៀតថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយថា
កង្គលោកនេះ ជនពួកខ្វះជាក្សត្រ ជា ព្រាហ្មណ៍ កំសឹងមាន ឯកិត្តនោះ
(ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលចំពោះ
លោកជា ប្រាកដ (កិត្តអក្សា:ញង់នោះ) ត្រៃវិមាបត្តិខុក្ដវាល់ៗមាត់ ។ បេ។

វិនយប់ដីកេ មហាវិកខ្មែា

គេយុយ មស់ទាំម ខតិយុទ្ធមា ខន្ទំ ខេទុ ន់ដ័ន្ វតអុសន្ទេ មុខិសិសោ ៣ ខិច ជហ៊ីមា មានិម អាធន្ទិ បុខាកា បុខាកា ដម្លើនការី រ តេ រ វត-ឯហន្ទុ បុខាកា បុខាកា ដម្លើនការី រ តេ រ វត-ឧក ឧហ៊ីយហ ក្រោ ខេមាន ខេញ្ញា មហន្ទុខ្ វតអុធវិទិក្សិ តេមាញ វតអុសន ខ្លេញ មួយមាន្ទ្ វតអុធវិទិក្សិ ខេមាញ វតអូសន មុខិសិសេ ខេ វតអូបាន ខ្លេស ខេមាន ខេមារ ខេមាន ខេមាវិទិក្សិ ខេមាន្ទ្

វិនយប់ជាក មហាវិភង្គ

(២៧៩) ឧបសម្បន្នកិត្ត ព្ធពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នកិត្តផងគ្នាទាំ ពាក្យញុះញង់ទៅ ប្រប់ឧបសម្បន្នកិត្តឯទៀតថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយថា ក្នុងលេកនេះ ជនទាំងឡាយពួកខ្វះជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្វាស ជាអ្នក ប្រាជ្ញ ជាពហុស្បុត ជាធម្មតថិក ក៏សឹងមាន ខុគ្គតិរបស់លោកទាំងនោះគ្មានខេសសុគតិតែម្យ៉ាង៍ នឹងប្រាកដដល់លោកទាំងនោះ ឯកិត្តនោះ (ដែល ពោលពាក្សដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃខេ គឺពោលចំពោះលោក ជាបា្រកដ (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រវិមាបត្តិខុក្កដពល់១ មាត់ ។

(២៨០) «បសម្បន្នកិត្ត ពុធាក្យរបស់«បសម្បន្នកិត្តផងគ្មានាំ

តាក្យញុះញង់ទៅ ប៉ាប់«បសម្បន្នកិត្តឯទៀតថា កិត្តឈ្មោះនេះនិយាយថា

ជនពុក្ខណា ពិតជាបណ្ឌាល ជាជាងផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរថ ជា

អ្នកចោលសមាម ឯកិត្តនោះ (ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោល

ឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលចំពោះលោកជា ប៉ាកដ (កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ)

ត្រីវអាបត្តិទុក្ខដរាល់១ មាត់ ។ បេ ។ ឧបសម្បន្នកិត្តពុតាក្យរបស់ឧប
សម្បន្នកិត្តផងគ្នា ហើយនាំពាក្យញុះញង់ទៅ ប្រាប់ឧបសម្បន្នកិត្តឯទៀត

ថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា ជនតូកណា ពិតជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្មាស

ជាអ្នក ប្រាជ ជាពហុស្យុត ជាធម្មកថិក ខុត្តតិរបស់ជនទាំងនោះគ្មានទេ

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសវាទវគ្គស្ស បត្តត្ថសីក្ខាបទស្ស បទភាដនឹយំ

សុកតំយៅ តេសំ ខាដ៏គាខ្ខាត់ ភណត់ ជ សោ អញ់ ភណត់ តេញៅ ភណត់នៃ អាចត្តិ វាឲាយ វាឲាយ ខុតាដស្ស ។

(၉९०) ៩ឯមានព្រឹស ៩ឯមានវិថីមវិ មានិវ ឧពភាពិទី នៃសាយ ខ្លែក្ខានេះ មុខសាសេ ខ ឧត្ត ឧណ្ឌីហ ណ្ណា ខេមាន ខេម្មារ ដង្គមាន ភណៈតិ ឧ សោ អញ់ ភណៈតិ ត ញៅ ភណៈតិតិ មាន៖ មូល៣ មុខភាព ខំមុខក្រា រពេល ៩ឯ សម្បៈ ឧបសម្បន្តរាស្ត្រ ឧបសម្បន្តរាស្រ ឧបសំហរត់ ឥត្ឌាមោ ឧ មហុ បណ្ឌិតា ព្យុត្ មេជាវិលោ ពហុស្បាតា ឧម្មក់ថ៌កា ឧទ្តិ អម្លាក់ ឧត្តិ ស្តតិយៅ អមាត់ ទាជិតផ្គាត់ កាលគំ ជ សោ អញ់ កណៈតំ នញៅ កណៈតំតំ **អាបត្តិ** ಭಲಣ ಭಲಣ ಕ^{ಟ್ಟ} ಸ

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៣ បទភាជនីយ

សុគតិតែម្យ៉ាង៍នឹង ប្រាកដដល់ដនទាំង៍នោះ ឯកិត្តិនោះ (ដែលពោលពាក្យ ដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលចំពោះលោកជា ប្រាកដ (កិត្តអ្នកពោះញាង់៍នោះ) ត្រៅអាបត្តិទុក្កដរាល់ៗមាត់ ។

(២៨๑) ទបសម្បន្នកិត្ត ពុពាក្យរបស់ខបសម្បន្នកិត្តផង៍គ្នានាំ ពាក្យញុះញង់ទៅ ប្រាប់ឧបសម្បន្នកិត្តឯទៀតថា កិត្ត ឈ្មោះនេះនិយាយថា យើងទាំងឡាយ មិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាជាងផែង មិនមែនជាអ្នក មិនមែនជាជាង៍ថេ មិនមែនជាអ្នកចោលស មាម ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលសំដៅ លោកជា ជ្រាកដ(កិត្តអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រវិមាបត្តិទុក្ខដែលហំៗ មាត់ ។ បេ។ **ទបសម្បន្នភិក្ខុព្**ពាក្យរបស់ទបសម្បន្នភិក្ខុដង៍គ្នា ហើយ នាំពាក្យ ញុះ ញុង់ ទៅ ប្រជុំទបសម្បន្នក់ក្នុងទៀតថា ក់ក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា យើងទាំង ទ្យាយមិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្វាស មិនមែនជាអក/ជាជ មិនមែនជាជម្នកថិក ខុគតិរបស់ពួកយើងគ្មានខេ មិនមែនជាពហុស្សត សុគតិតែម្យ៉ាង៍នឹង ប្រកដដល់ពួកយើង ឯកិត្តនោះ (ដែលពោលពាក្យ មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលសំដៅលោកជា ជាកដ (កិត្តអ្នកញាះញង៍នោះ) ត្រៅអាបត្តិខុត្តជរាល់១ម៉ាត់ ៗ

វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

ត្រាយសំហ្ហូប៖ និដ្ឋិត ។

វិនយបិជិត មហាវិកង្គ

(២៨២) «បសម្បន្នភិត្ត ព្ភពាក្យរបស់«បសម្បន្នភិត្តជន៍គ្មានាំ
ពាក្យញុះញង់ទៅ ប្រប់«បសម្បន្នភិត្តឯទៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ។
មាត់ ។ «បសម្បន្នភិត្តពុពាក្យរបស់«បសម្បន្នភិត្តជង៍គ្នា ហើយ នាំពាក្យញុះ
ព្យាង់ទៅ ប្រប់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ «បសម្បន្នភិត្តពុពាក្យ
របស់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ហើយ នាំពាក្យញុះញង់ទៅ ប្រប់«បសម្បន្នភិត្ត
ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ «បសម្បន្នភិត្តពុពាក្យរបស់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ហើយ
នាំពាក្យញុះញង់ទៅ ប្រាប់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។
(២៨៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តអ្នកមិនចង់ឲ្យគេ សឡាញ់១ន
ដល់ភិត្តមិន ប្រាប់ឲ្យគេបែកគ្នា ដល់ភិត្តគុត ដល់ភិត្តទាងដើមបញ្ញាត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៣ ២២

បតុត្តសិក្ខាបទ៍

(គុព្យ ខេយាព មន្ទេរ មនុស្ស ទុស្ស មិញ រូសែរឌ្ញ ជេឌុវេច អស់ឧត្តហ៊ាំ្រុសារី មាស់គេ ៤ ខេត ទោ បន សមយេន នព្វក្តិយា ភិក្ខុ ឧទាសកោ ជនមោ ឌគុំ ឯ ខេត្ត ឯ ឧសមា ម្នង់ ដែលប្រ អព្យត៌ស្សា អសភាគុំត្តែកា ហៃរដ្ឋ ។ យេ តេ ភិក្ខុ អព្យិញ ។ ខេ ។ គេ នុជ្យាយខ្ញុំ ១៣ខ្ញុំ វិទា ខេត្តិ តេខ្មុំ ស្ត្រ ខាង ឧត្តិខ្មុំ លា ភ្នំក្នុំ ឧស្សាក្សេខ ឧសោ (១) ឧត្តិ វា ខេស្បត្តិ ឧទាសភា ភិក្ខុស អភាវា អប្បតិស្បា អសភាគវត្តភា វិហវត្ថិត ។ អ៩ខោ តេ ភិគ្គា ភេឌា ខេត្ត អាពេធ្រស់ ១ ខេ ១ សច្ចុំ គាំរ តុម្ភេ កិត្ត្វ ខេត្តសក្សេ បឧសោ ឧញ្ទំ វេ ខេត្ត ខុ ខាសភា ភិក្សុ អការវា អប្បតិស្សា អសភាក់ត្តែកា វិហវត្តិតិ ។ សច្ចុំ ភកវាត៌ ។ វិករហ៊ ពុខ្វោ ភកវា គេ**៩ំ ហ៊**

[•] បទសោត៌ បទ ធម្មត្តិ បទស្ស វិសេសឧត្តិ យោជតា ។

សិក្ខាបទទី ៤

(២៨៤) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគកាលគង់នៅវត្តដេត ពនជារបស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋីជិត ក្រង់សាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង៍ ពួកចពុ-គ្លិយកិត្តបង្ហាញធម៌ជាបទចំពោះពួកឧបាសក ។ ឧបាសកទាំងទ្បាយក៍ទៅ ជាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនកោតក្រែង ប្រហិត្តមិនសមគួរដល់កិត្ត ទាំងទ្បាយ ។ ពួកកិត្តណាមានសេចក្តី (ជាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំងនោះ ត់ពោលទោសតិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មិនសម្បីបើ ពួកធព្វគ្គិយកិក្ខុបង្គាញ ធម្មជាបទចំពោះឧបាសកទាំងឡាយ ។ ក៏ទៅជាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តមិនសមគួរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏កាបទូលរឿងនុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ជានព្ថថា អ្នកទាំងឡាយបង្ហាញ ធម៌ជាបទចំពោះ៖ បាសកទាំងឡាយ 🤊 ក៏ទៅជាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនកោតក្រែង៍ ប្រព្រឹត្តមិនសមគួរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ (រឿងនេះ) ពិតប្តូ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ (ទង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

យឧ ៩ នៃ សេខាត្រូវ សេខាត្រ សេខាត្រ សេខ មេខាត្រ សេខាត្រ សេខាត្ត សេខាត្ត

ណ្ដេញ ងរុក្សា មេខំឧភាគិន្រែ ខាគ ឯ មួយ៉ឺន្ទ ឯ ខេ ឯ មញុំ មុគក្ខំ មន្ទេំ មន្ទុំ មន្ទ្រំ ស្ត្រំ ក្រ ឯ មញ្ចុំ មុខភ្នំ មន្ទេំ មន្ទុំ មន្ទ្រំ (គុឌុតុ) លោ ឧខាន្ទ លោ លាន្យមា ឯ ខេ ឯ

[🗣] ឱពេចិយលេត្តពេ ឥទំ បាប់ទ្យ៉េ ន ទិស្សតិ ។

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

មិនសម្បីអ្នកទាំងឲ្យយបង្ហាញធម៌ជាបទចំពោះពួកឧបាសកៗក៏ទៅជាមិន មានសេចក្តីគោរព មិនកោតកែង ប្រព័ត្តមិនសមគួរជល់កិត្តទាំងឲ្យយ ម្នាលបុរសទទេទាំងឲ្យយ កម្មដែលអ្នកទាំងឲ្យយធ្វើនេះ មិននាំឲ្យជែះថ្ងា ដល់ជនទាំងឲ្យយដែលមិនទាន់ ជែះថ្ងាទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា កិត្តណាមួយ បង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៨៥) តែន៍ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នាន៍ង៍ សិក្ខាបទទី១ នៃជា្ពជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺជន ទាំងអស់ លើកលែងតែកិក្ខនឹងភិក្ខុន៍ចេញ ហៅថា អនុបសម្បន្ន ។

(២៤៦) ដែល ហៅថា បទ នោះ គឺបទ ១ អនុបទ ១ អនុក្ខៈ ១ អនុព្យញ្ញនៈ(១) ១ ។ ដែល ហៅថា ជាបទ នោះ គឺឧបសម្បន្នទាំងអនុបសម្បន្ន នាំងអនុបសម្បន្ន នាំងអនុបទ នោះ គឺឧបសម្បន្ន នាំងអនុបទ នោះ គឺឧបសម្បន្ន នាំងអនុបទ នោះ គឺឧបសម្បន្ន នាំងអនុបសម្បន្ន ផ្តើមតាំង ផ្សេងគ្នា បញ្ចប់ ព្រមគ្នា ។ ដែល ហៅថា ជាអនុបទ នោះ គឺឧបសម្បន្ន ទាំងអនុបសម្បន្ន ផ្តើមតាំង ផ្សេងគ្នា បញ្ចប់ ព្រមគ្នា ។ ដែល ហៅថា ថា អនុក្ខៈនោះ គឺឧបសម្បន្ន ច្រាប់អនុបសម្បន្នថា រូប អនិច្ចំ អនុបសម្បន្ន ច្រាប់អនុបសម្បន្នថា រូប អនិច្ចំ អនុបសម្បន្ន ច្រាប់ ទ ខូលថា រូ ព្រមគ្នា ។ ដែល ហៅថា ជាអនុព្យញ្ញនៈ នោះ គឺឧបសម្បន្ន ច្រាប់

[េ] អក្សម្ងេយ ។ ហៅថា អទុក្ខរៈប្រជុំ នៃអក្ខរៈមួយសព្ទ ។ ហៅថា អនុព្យញ្ជនៈប្រជុំ នៃអក្ខរៈ នឹងអនុព្យញ្ជនៈហៅថា បទ បទទី ០ ហៅថា បទ្ម បទទី ៤ ហៅថា អនុបទ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យុ គគិយសិក្ខាបទស្យុ បទភាជនីយំ

រូបំ អនិច្ចន្តិ វុច្មមានោ បាននា អនិច្ឆាត់ សន្ចំ និច្ឆាបាត់ ។ យញ្ បន់ យញ្ អនុបន់ យញ្ អនុក្សារំ
យញ្ជូ អនុព្យញ្ជនំ សព្វមេតំ បនសោ ឧម្មេហ្⁽⁰⁾ នាម ។
ជម្មោ នាម ពុន្ធកាស់តោ សាវគាកាស់តោ ឥសិកាស់តោ នៅតាកាស់តោ អត្ថបសញ្ញាតោ ឧម្មបសញ្ញាតា ។
វាចេយ្យត់ បនេន វាចេត់ បនេ បនេ អាចភ្នំ
ចាច់ភ្នំយស្ប ។ អក្សាយ វាចេត់ អក្សាក្សាយ
អាចភ្នំ ចាច់ភ្នំយស្ប ។

មាននិង ឃ្លើ មាន ១ ខ្លំ ។

កាន្ទាំ កាន្ទាំ ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្លុំ ខ្នុំ ខ្លុំ ខ្នុំ ខ្លុំ ខ្លុំ

អតិរេកបាបេន ភវិតឲ្យំ ។

យចិត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៤ បទរាជន័យ

អនុបសម្បន្នថា រូបំ អនិច្ចំ អនុបសម្បន្នប ញេញ សំ ឡេ ឪ (ដោយ វេហ៍ស) ថា វេទនា អនិច្ចា (ទ) ដូច្នេះ ឈ្មោះថា ប (ឱ្យ នជាអនុព្យញ្ជូន ។ បទណា ក្ដី អនុបទណា ក្ដី អនុក្ខរ: ណា ក្ដី អនុព្យញ្ជន: ណា ក្ដី ទាំ ឪអស់ នុះ ឈ្មោះថា ធម៌ជាបទ (គឺជាចំណែក) ។ ពាក្យដែលជាពុទ្ធកាសិត សាកែកាសិត ឥសិកាសិត ទៅតាកាសិត ដែលអាស្រ័យនូវអដ្ឋកថា អាស្រ័យនូវបាលី ឈ្មោះថា ធម៌ ។ ពាក្យថា ប (ឱ្យន់ សេចក្ដីថា កិត្តប (ឱ្យន់ ដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយាល់ ១ បទ ។ កិត្តប (ឱ្យន់ដោយអត្វវិត្តិសេកាល់ ១ អត្វវិទ្ធិប្រាស់ ទេវិទ្ធាប និង្គិប ស្រឹង ដោយអត្វវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិនិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិសិសាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ អត្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ មន្តិប្រាស់ ១ មន្តវិទ្ធិប្បាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិប្រាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិប្រាស់ ១ មន្តិប្បាស់ ១ មន្តិប្បាស់ ១ មន្តិប្បាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិប្បាស់ ១ មន្តិប្បាស ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាសិស្ស ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស់ ១ មន្តិបាស ១

(២៨៧) អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នពិតមែន ហើយ បន្រៀនធម៌ជាបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្នពិតមែន តែភិក្ខុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបង្រៀនធម៌ជាបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។អនុបសម្បន្ន តែភិក្ខុសំគាល់ថា ១០សម្បន្ន ទៅវិញ ហើយបង្រៀនធម៌ជាបទ ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ១០សម្បន្ន តែភិក្ខុសំគាល់ថា ១០សម្បន្ន តែភិក្ខុសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ១០សម្បន្ន តែភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ១០សម្បន្ន តិភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ភិក្ខុប្រាប់ថា រូបំ អនិច្ចំ សាមណេរបាប់សូត្រថា វេទតា អនិច្ចា ២ទ១ងដើមតី រូបំ នឹង
 វេទតានោះថាផ្សេងគា្ន ដល់បទ១ងបុងតី អនិច្ចំនឹងអនិច្ចានោះថាត្រូវស្មើតា្ន គឺស្មើត្រង់ថា អនិច្ច
 អនិច្ចនោះឯង ។

វិនយុបិជិព មហេវិកង្គោ

(৮ អយជន្តិ វាយយោ ៩ខ្ចុំសាបេញ្ញេ ១ភាយា វិទ្ធាសាប្ត វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសិសិ វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសិសិ វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសេសិ វិទ្ធាសិសិ វិទ្ធាសិសិសិ វិទ្ធាសិសិសិ វិទ្ធាសិសិសិ វិទ្ធាសិសិ វិទ្ធាសិសិ វិទ្ធាសិសិ វិទ្ធាសិស

ចតុត្តសិក្ខាចទំ និដ្ឋិតំ ។

១ តព្វណ្ណតាយំ ឯកគោ ឧទ្ទិសាបេត្តេតិ អនុបសម្បគ្នេន សទ្ធិ ឯកគោ ឧទ្ទេសិ តណ្ហូត្តោចិ ឯកគោ វទតិ អតាបត្តីតិ អញ្តេ ។ ល ។ ៤ ឯកគោ សង្ឃាយំ ករោត្តេតិ អនុបសម្បគ្នេន សទ្ធិ ឧបសម្បគ្នោ ឯកគោ សង្ឃាយំ ករោត្តោ តេន សទ្ធិយេវ ភណតិ អតាបត្តិ ។ ល ។ ៣ យេកយ្យេន បតុណំ តន្ថំ ភណត្តិ ឧបាតេតីតិ សបេ ឯកគាថាយ ឯកោ បាទេ ន អាតប្តតិ សេសំ អាតប្តតិ អយ់ យេកយ្យេន បតុណតត្ថោ តាម ។ ល ។ ៤ ឧសាវេត្តំ ឧបាតេតីតិ សុត្តំ ឧប្វាវេត្ត បរិសម្ដេញ បរិសង្គមាន់ ឯវំ វទេហ៍តិ តេន សទ្ធិ ឯកតោចិ វទ្ធស្ស អតាបត្យាទិ វុត្តំ ។

វិនយបិដាក មហាវិភង្គ

(២៨៨) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុរៀនចាលីជាមួយ(១) (នឹងអនុបសម្បន្ន) ដល់ភិក្ខុស្វាធ្យាយជាមួយ(២) (នឹងអនុបសម្បន្ន) ដល់ភិក្ខុ
កំពុងសុត្រគម្លាដែលស្ងាត់ដោយ(ចិន(៣) ដល់ភិក្ខុថាជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នកំពុងសុត្រធម៌(៤) ដល់ភិក្ខុនត ដល់ភិក្ខុអកដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ២ប៉ ។

ក្នុងអដ្ឋកថា ថា ១ ភិក្ខុរៀនបាលីជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន ថាព្រមគ្នា មិខត្ត្រូវអាបត្តិ
 ឡើយ ។ ល ។ ៤ ភិក្ខុស្វាធ្យាយជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន ស្ងូត្រព្រឹមគា្នជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន
 តោះ មិនត្ត្រិវអាបត្តិស្នើយ ។ ល ។ ៣ បើក្នុងតាថាមួយ (បួនបាទ) អនុបសម្បន្នបានចេះ
 ស្គាត់បីបាទហើយ នៅមិនទាន់ស្គាត់តែមួយបាទ អនុបសម្បន្នចេះ ហៅថា មានតន្តស្គាត់ហើយ
 ដោយប្រើន ។ ល ។ ៤ កាលបើអនុបសម្បន្នកំពុងសូត្រិត្តវិសុត្ត រអាក់រអូលក្នុងកណ្តាល
 បរិសុទ្ធ ភិក្ខុបង្គាប់ថា អ្នកឯងប្លូរសូត្រយ៉ាងនេះទៅ (បង្គាប់យ៉ាងនេះហើយ) ទុកជាថាត្រមគា្ន
 ជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ននោះទៅ កំមិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

បញ្ចមសំក្ខាបទំ

(៤៥५) ឌេច ភាពពោច ដំនើ ឧឧប មេខា វិយំ វិហវត៌ អក្ខាឱ្យ៧ ខេត់លេ ។ គេឧ ទោ ១ឧ សមយេខ ខ្ទាស់កា អាពម អាកុច្ចត្តិ ជម្មស្បុ-វេលយ ១ ខធ្មេ ភាស់គេ ៩េវា ភិក្ខុ យ៩វេិហារំ កព្តុំ ។ នៅកា កិត្ត តត្តៅ ឧបជា្នសាហយំ និស្សាសាយល្ខា សន្និ ឧដ្ឋាវិឌ្ឌ អមាធិន្រ្យាយ ខេយ្យ វិកុដូស៩ ភាគជួស៩ សេយ**្យ ក ប្បេ**ត្តិ ។ **२**-ខាសភា ជ្ហាយន្តំ ខ្លួយន្តំ វិទាខេត្តិ គេខំ ហ សែត ឯន់បា ត់ដឹការិឌ្ឌ ឯមានាយាបា ប្យុវា រួយបា តាត់ខ្មាន សេយ្យំ គ ប្បេង្បីខ្លុំ ។ អស្បេសុំ ကော အိတ္ ချေးမရေးမေးကျင့် ရေးတူယာရှားခဲ့ စီယာရှာခဲ့ វិទា ខេត្តាធំ ។ យេ គេ ភិក្តុ អព្ទិ**ញ ។ ខេ។** នេះ ជុជ្ឈាយឆ្នំ ទីយឆ្នំ វិទាខេត្តិ កេះ ំ ហ៊ុំ នាម ភិត្តា អនុបសម្បន្នេន សហ សេយ្យ កាប្បេស្បត្តិតិ ។ អថា នេ កិត្ត កក់ពេល ឯគមគ្នំ អាពេចេសុំ ។ បេ ។

សិក្ខាបទទី ៥

(៤៨៨) សម័យនោះ ត្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានត្រះភាគកាលគន៍នៅ អគ្គាទ្យវេបេតិយ ជិត ក្រង់អាទ្បុរី ។ សម័យនោះឯង ពួកឧបាសកតែង មកកាន់អារាមដើម្បីនឹងស្លាប់ធម៌ ។ កាលបើធម្មកថិកសំដែងធម៌ចប់ហើយ ពួកកត្តជាថេរក់ទៅកាន់ទីដែលខ្លួននៅ ។ កក្ខុបូសថ្មីទាំងទុក្ខយ ក៏ក្ខេចសត មិនដឹងទូន ជាអ្នកអា កាតកាយថ្ងៃសមុកដេកលក់ជាមួយនឹងទហុសក ទាំងទ្វាយក្នុងសាលាសម្រាប់ធ្វើបុណ្យនោះឯង ។ ទទ្វាសកទាំងទ្វាយ ភ ពោល ទោស គិះ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមិនទំនង ជាមនុស្សភ្លេចសតិ មិនដឹងខ្លួន ជាអ្នកអាក្រាតកាយថ្ងៃស្រុកសឹងលក់ *ឡើយ ។ កិ*ក្ខុទាំងទ្យាយបានឲ្យពាក្យរបស់ទបាសភទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ព្យួកកិត្តណាដែលមានសេចក្ដីប្រាថាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំង៍នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មិនសម្បី ភិក្ខុទាំងឡាយសំង៍ជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ទទ្វើយ ។ ខណ:នោះឯង៍ ភិក្ខុទាំងនោះក៏កាបទូលរឿងទុះចំពោះ ពេះដ៏មានពែះកាគ ។ បេ ។

វិនយចិដិកេ មហាវភង្គោ

សច្ចុំ កាំ ក់ក្តាប ក់ក្តា អនុបសម្បន្នេ សហ សេយ្យំ ការប្បន្និតិ ។ សច្ចុំ កក្សតិ ។ កែប្រកិច្ចិត្ត សហ សេយ្យំ ការប្រជួន សហ សេយ្យំ ការប្បសិទ្ធិ ខេត់ កិត្តាប់ អប្បសិទ្ធិលន្និ ។ សិត្តាបន់ នុទ្ធិសេយ្យថ យោ បន កិត្តាបន់ សំ ចុំ ការបេយ ។ បេ ។ រៅញ៉ា បន កិត្តាបន់ សំ ចុំ ការបេយ ។ បេ ។ រៅញ៉ា បន កិត្តាបន្តិលន្និ ។ រាំញ៉ាំនំ កក់តា កិត្តាន់ សិក្ខាបនំ បញ្ជាំង សំ សិក្ខាបន់ នុទ្ធិសេយ្យថ សោ បន កិត្តាបន់ សំ សិក្ខាបន់ នុទ្ធិសេយ្យថ សោ បន កិត្តាបន់ សំ សិក្ខាបន់ និទ្ធិសេយ្យថ សោ បន កិត្តាបន់ សំ សិក្ខាបន់ សំ សិក្ខាបន់ បញ្ជាតិ សេស កែយ្យំ ការប្បសាស មានប្រជាជា សំ សិក្ខាបន់ បញ្ជាំង សេស កិត្តាបន់ សំ សិក្ខាបន់

(២៩០) អេ៩ទោ ភភា អាខ្សាំយំ យថាភិរត្តំ វិទា-វិទ្ធា យេជ ភោសម្ពី នេជ ចារិកាំ បក្តាមិ អនុបុព្វេជ ចារិកាំ ចមោលេ យេជ ភោសម្ពី នេះសាស់ ។ នៃត្រ សុធំ ភភា ភោសម្ពិយំ វិទាទេ ពុធវិកា-ពុធេ⁽⁶⁾ ។ ភិក្ខុ អាយុស្មត្តំ ពុទ្ធាលំ វិទាទេ ពុធវិកា-

ទ វទរិយាយមត្ថិច ទិស្សតិ ។

វិនយប៊ីជិក មហាវិភង្គ

ពេះអង្គ (ខ្ទៅ តាស់សួរថា ម្នាលក់ក្តូទាំងឲ្យយ ព្ទថាពួកក់ក្តូទៅសំងីជាមួយ
នឹងអនុបសម្បន្ន (ប្រើងនេះ) ពិតឬ ។ ក់ក្តុទាំងនោះ ក្រាបខូលថា បពិតិ
ពេះជ័មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ជ័មានព្រះភាគ
ខ្មែងកុំ៖ ដៀលថា ម្នាលក់ក្តុទាំងឲ្យបយ មោឃបុរសទាំងនោះមិនខំនងដេក
ជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នសោះ ម្នាលក់ក្តុទាំងឲ្យយ កម្មនេះមិនទាំឲ្យជ្រះថ្ងា
ដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងាទេ ។ បេ ។ ម្នាលក់ក្តុទាំងឲ្យយ
អ្នកទាំងឲ្យយគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវស់ក្ខាបទនេះយាងនេះថា ក់ត្តូណាមួយ
ដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិចាច់ត្តិយ ។ សំក្ខាបទនេះ ព្រះ

(២៨០) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគកាលគង់នៅក្នឹង
អាទ្បី គួរដល់ពុទ្ធអធ្យា ស័យហើយ ទ្រឹងពុទ្ធដំណើរទៅកាន់បារិភនាក្រុង
កោសម្ពី ទ្រឹងយាងដោយលំដាប់ទៅក៏បានដល់ក្រុងកោសម្ពីនោះឯង ។
បានព្ទុថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រឹស ម្រេចឥរិយាបឋនៅពទ្ធិការ៣មជិត
ក្រុងកោសម្ពីនោះ ។ ភិក្ខុខាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹងរាហុល

កក់តា អាវុសោ រាហ្ល សិក្ខាប់ខំ បញ្ជូន ជ អនុបសម្បន្នេះ សស សេយា កាប្បីសញ្ជុំ សេយា ស់ក្រោ ឯស់ស យុងសុង្គ ឯ ឯឧសេ ស្តា ာလုံးလာ နေတာ့် နေလာနာမ်းဆ နှင့်ဆွန္တီလာ^(၈) နေတာ့် គេ ឡេឃ ។ អស់ ភេស ភេស ភេស្លា បច្ចុសសមយ់ ឧជ៌ជា្ណា លេខ ដើ្មឡុំក្នុំ ខេត់ឧភាម្តីគ្នា ឧဣည် ។ អយស្មាធិ រាហុលោ ឧဣည် ។ កោ ឃាត្តាត់ ។ អហំ កកវ កហុលេត ។ ក់ស្ប ត្វ រាស់ហ មុខ ចូនយើ្ទមន្ទ្(p) ឯ អនុសេ មាលាហ៊ា រាហ្មលោ ភគវតោ ៧តមគ្គំ អាពេចេស៍ ។ អ៩ខោ កត្ត វាសម្តី ខ្លះ ខេ វាសម្តី ឧករយោ ឧទ្នឹ តេថ តេត្ត ភិក្ខុ អមន្តេស៍ អនុជានាទី ភិក្ខុឋ

[🧸] ភពវេលា វច្ចុក្ដើយាតិ កត្ថថិ បោត្តកេ ទិស្សុគឺ ។ 🖢 🧣 ម. និសិន្ទោស័គិ ។

បាច់ត្តិយកណ្ដ មុសវាទវត្ត សិក្ខាពរទំដ និទាន

ដ៏មានគាយថា ម្នាលរាហុលដ៏មានគាយុ សិក្ខាបទព្រះដ៏មាន(១៖ភាគ [ទង់ ត្រាស់បញ្ជាត្តដូច្នេះថា ភិក្ខុមិន ត្រាវដេកជាមួយនឹងអនុបសប្បន្នទេ ម្នាលវាហុល (សាមណេរ) ដ៏មានអាយុ អ្នកប្តូរដឹងនូវទីសឹងបុះ តែនោះ ពហុលដ៏មានអាយុរកទីសឹងមិនបាន ក៏ទៅសិងិក្នុងវត្ថុកុដី (បង្គ័ន) ។ ខណៈនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តើនអំពីយប់ក្នុងវេលា បច្ចុសសម័យនៃវាត្រីហើយយាងចូលទៅទីវច្ចកុដី លុះយាងចូលទៅដល់ ឯរាហុលដ៏មានអាយុក៏គ្រីហែមត ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (នង់ ត្រាស់ ស្ទ្រថា នរណានៅក្នុងវច្ចកុដ្ឋនេះ ។ រាហុលក់ក្រាបទូលថា បពិត្រ ြေးဆိုမာsြေးက $= \hat{s}$ ြေးမှန်းလည္းကဟုလ y ြေးဆိုမာsြေးnနာ តាសស្តរថា ម្នាលពហុល ហេតុអ្វីទានជាអ្នកមកដេក ក្នុងវិទ្ធកុដ្ឋី ေး ေ γ ခြဲာေတးေ ကဟုလမ်းမာဒကယ္ကိုကြေပၚလပ္ပေသြီး s_i^* းစံကော s_i^* ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មាន ពែះភាគ (នៃ ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ ហៅភិក្ខុ ទាំង ឲ្យ យមក ហើយ សំដែង ថា ម្នាល់កក្តាំងឡាយ តថាគតអនុញាត ដើម្បីឲ្យអ្**ភទាំងឡាយ**

វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

អនុបសម្បន្នេន និ្ទត្តនិះត្តំ សហ សេយ្យំ កាប្បនាំ ។ ឃុំញុំ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នេន ខុត្តិស្លៃ និះតំ សហ សេយ្យំ កាប្បយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

១ ភិក្ខុស្មិត្តិ បទេ៩ ភវិតព្វំ ។

វិនយបិជា មហាវិភង្គ

ស មេចនូវទីដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នអស់ពីរយប់ប្តីយប់បាន ។ ម្នាល កិត្តាទាំង ឲ្យាយ អ្នកទាំង ឲ្យាយគប្បីសំដែង ឡើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា កិត្តាណា មួយ ស មេចនូវទី ដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន លើសជាងពីរយប់ ប្តីប័យប់ ឡើង ទៅ កិត្តា នោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩๑) តែង៍ពាក្យថា កិត្តណាមួយ បានអធិប្បយក្នុងសិក្ខាបទ

ចំ ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺ
លើកលែងតែកិត្តចេញ ក្រៅអំពីនោះជាអនុបសម្បន្នទាំងអស់ ។ ពាក្យ
ថា លើសជាងពីយេបឬបើយប់ឡើងទៅ គឺច្រើនជាងពីរយប់បីយប់ ។

ពាក្យថា ជាមួយ សេចក្តីថា ជាមួយគ្នា ។ ដែលហៅថា ទីដេក
គឺទីដែលគេប្រក់ទាំងអស់ ដែលគេបិទជាំងទាំងអស់ ដែលគេប្រក់ដោយ
ច្រើន ដែលគេបិទជាំងដោយប្រើន ។ ពាក្យថា សម្រេចនូវទីដេក
សេចក្តីថា កាលបើព្រះអាទិត្យក្នុងថៃ្យគំរប់ ៤ អស្ពង្គតទៅហើយ កាល
បើអនុបសម្បន្នដេក កិត្តក៏នៅដេក កិត្តត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

កាលបើកិត្តដេក អនុបសម្បន្នក៏នៅដេក កិត្តត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាអគ្គស្ស ចញ្ចមស័ក្ខាចរស្ស អគាចត្តិ

ទុកោ ។ ជំពដ្ឋដ្តិ មានស្តិ ទាន់ស្ព័យក្ស ។ ខុឌ្គប៉ាត្វា បុឧប្បុរំ ជំពដ្ឋភ្លឺ មានស្តិ ទាន់ស្ព័យក្ស ។

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៥ អតាបត្តិ

ពុំនោះសោត នៅដេកទាំងពីរនាក់ កិត្ត ត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អ្នកទាំង ពីរនាក់ក្រោកឡើងហើយដេកទៅវិញរឿយ១ កិត្ត ត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩២) អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ឋាអនុបសម្បន្ន សម្រេចនូវទី ដេករួមគ្នាលើសជាឥពីរយប់ប្តប័យប់ទ្បើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្ន តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសម្រេចនូវទីដេករួមគ្នា លើសជាឥពីរយប់ប្តប័យប់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្ន កិក្ខុសំគាល់ថា របសម្បន្នទៅវិញ ហើយសម្រេចនូវទីដេករួមគ្នាលើសជាឥពីរយប់ប្តប័យប់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តិត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងទីដែលប្រក់បានពាក់កណ្តាល បិទជាំងពាក់កណ្តាល ។ ឧបសម្បន្ន កិត្តិសំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន តែភិក្ខុមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន តែភិក្ខុមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន កិត្តិសំគាល់ថា មនុបសម្បន្ន តិវិភាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន កិត្តិសំគាល់ថា មនុបសម្បន្ន តិវិភាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន កិត្តិសំគាល់ថា

(៤៩៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុនៅអស់ពីរកគ្រឹប្តប័កត្រី (គឺដេក នៅជាមួយអនុបសម្បន្ន) ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅថយអំពីពីរប្តប័កត្រិចុះមក ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅបានពីរកត្រីរួច ហើយចេញទៅអំពីពេលមុនអរុណរះ

វិនយប់ដកេ មហាវិកង្គោ

ចិញ្ចឹមសិក្ខាចទំ និដ្ឋិតំ ។

វិតយចិជា មហាវិកង្គ

នៃវាត្រីជាគំរប់បីហើយទើបមកដេកនៅជាថ្មីទៀត ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅ
ក្នុនីដែលគេប្រក់ទាំងអស់ តែគេមិនបានបិទចាំងទាំងអស់ ដល់ភិក្ខុដែល
ដេកនៅក្នុងទីដែលគេបិទចាំងជិត តែគេប្រក់មិនពេញ ដល់ភិក្ខុដែល
ដេកនៅក្នុងទីដែលគេមិនបានប្រក់ដោយប្រើន (គឺប្រក់បានបន្តិចបន្តួច)
ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅកង្គទីដែលគេមិនបានបិទចាំងដោយប្រើន (គឺបក់បានបន្តិចបន្តួច)
ជល់ភិក្ខុដែលដេកនៅកង្គទីដែលគេមិនបានបិទចាំងដោយប្រើន (គឺបិទ
ចាំងបន្តិចបន្តួច) ដល់ភិក្ខុអ្នកអង្គុយ អនុបសម្បន្នដេក ដល់ភិក្ខុដេក
អនុបសម្បន្នអង្គុយ ឬភិក្ខុដែលអង្គុយពីនោកនៃងៃអនុបសម្បន្ន ដល់ភិក្ខុជិត
ដល់ភិក្ខុអ្នកដើមបញ្ជាតិ ។

សំក្លាបទទី៩២២ ។

ធដ្ឋសិក្ខាបទំ

ರ್ಷ್ಣೆಗಳ ಭಟಟ ಬಣಿಟ ಬಣ್ಣ ಜಟ (ಗ್ರಿಕ್) រូសា ខ្មែន៤៦ មស្នត្តិមាន មាន ខេត្ត សេ ឧច មានលេខ មាល់កាំ ងខ់រំខេំង យោម-លេស ជនបនេស សាវត្តិ កច្ឆេត្^(១) សាយ អញ្ញានាំ តាម ឧបកច្ចុំ ។ គេខ ទោ បន សមយេន តុស្មឹ តា ខេ អញ្ជាំស្បា ឥទ្ធិយា អាវស់ខាតា ខេញ្ញាំ ឈេឌ្ ។ អនុសោ មាជាមាំ មន់វង្សេ ពោះ មា **៩ទី ខេ**ថតមគ្គ និត្តមិន្ទិ ខ្លួន ។ ខ្លួន ខេត្ត ស េខ គេ ភគិធិ អកុ ស្រប់ប្រគិ វាការគ្នំ អាវ-សថាតារត់ ។ វសេយ្យ្រ៩ ភ ន្តេត់ ។ អ ញ្ចេំ អ ថ្មុំ គោ ယောင က နေရို့ ရေးဒုပလည္ခ်ဳိက္ ဒုပလည္ခ်ဳိရွာ ခ် មុន្និ វា៩៩ ហ្គុំ ភាព ខេ មព្រៅ មួយ ប្រភពិត ಶುಆಟಕ್ಕೆ ಕುಳಗಾಣಕ್ಕು ಎ ಶೀಳು ಮು ಕೀಯರಿ សម ណោ បឋមំ ឧបកតោ ស បេ សោ អនុជាភាគ៌

o អាចបួត្តោត់បិ ទឹស្សតិ ។

ស័ក្ខាបទទី ៦

[២៩៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៍មានព្រះភាគកាលគង់នៅវត្តដេតពន ជារបស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិត ក្រុងសាវត្តី ។ សម័យ នោះឯង (ពុះអ-នុវុទ្ធដ៏មានអាយុនិមន្តទៅក្រង៍សាវត្តី ក្នុងកោសលជនបទ បានចូលទៅ កាន់សកមួយក្នុងវេលាហ្វច ។ សម័យនោះឯង ក្នុងស្រកនោះ មានផ្ទុះ ស ម្រាប់សំណាក់ដែល ស្រី ម្នាក់បានសង់ទុកហើយ ។ គ្រានោះឯង ព្រះ អនុវុទ្ធដ៏មានអាយុច្ចូលទៅរកស៊ីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយជានពោល ពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី ប៉េនាងមិនមានសេចក្តីបង្ហៀតចង្គល់ ទេ អាគ្នាសូមនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់បុរនមួយយប់ ។ ស្រីនោះទូលតបថា និមន្តអង់នៅចុះលោកច្ចាស់ ។ សុម្បីពួកជនអ្នកដំណើរដទៃទៀតក៏ចុលទៅ រក $\left\{ {{{ ilde {ar N}}}_{i}}$ នោះ ហុះចូលទៅដល់ហើយ មានពោលពាក្យនេះនឹង $\left\{ {{{ ilde {ar N}}}_{i}}$ នោះថា បព៌ ត្រទាជជា ម្ចាស់ បើនាជមិនមានសេចក្តី ចង្កៀតចិត្ត ទេ យើងទាំងឡាយ សូមនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់បានមួយយប់ ។ ស្រីនោះ (ច្រប់ថា មានសមណៈ ជាម្ចាស់ ១ អង្គន្ទឹះលោកចូលទៅមុនហើយ បើសមណៈនោះលោក[កម

វិនយចិជិកេ មហាវិកង្គោ

រុស្រាស្ង ។ អុខ្សា ខេ អុខ្មិស ពេលជាសា អណ្តា គេជេសស្តុំស្នា ជឧសស្តុំទិត្តា អាយក្សន្តិ អថ់ផ្លៃ វា៩៩ ស្ដេំ ទានេ ខេ មទេី មុខ មេសាវ ಶರ್ಷ್ಣಿ ಕುಗಳಾಧು*ಶಾಣ್ಣ ಎ* ಗಳಾಣಿಗಿ ಕುಗಳಾಪ್ರಿ ಎ ಸರ್ವರು ಳು ಕೃಷ್ಣ ಸಾಗ್ತಾರ ಸರ್ವರ ಸಾಗ್ರಾರ-១ ឧត្តមនិត្ត មណេក ៤ មន្សេ មា មន្តិ ಯಾಯನ್ನು ಆರ್ಬೈಡ್ ಚಾರ್ವಜ್ಞ ಕಿಶಿಸ್ತ್ರಕ್ಕಿತ್ತು ឧដ្ដេញ មាយ្យ ខ ឌុម រូលរួមវិធ្ន មាយ ពុ ងទើ ង៣វទារ ឧឃំនុះ ងដទុះ ឧឃៈខេណទ្ធិ ឯ អញ្ជាសេស ទោ អយ្មា អណ្តា ត្លាភាជា ។ ង៩សេ មា មុខ្លី មាល់ មាំ មេ ខេត្ត មាំ មេ មញ្ចុំ អត្តន្លាំ បញ្ហាបេត្វា អល់ខ្លុំតបដិយត្តា កន្-កន្ទឹង យេជាយស្មា អនុជ្រា គេឧុបសង្គ័ម ឧបសង្គ័-មិត្តា អាយស្ទ*ំ* អនុវន្ធំ ឯតឧវេជិ អយ្យោ ភាគ្គ អភិប្រា ឧស្បន្ដិយោ ទាសាធិកោ អហញុទ្ធិ អភិប្រា

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

អ្នកទាំងខ្លាយចូរទៅចុះ ។ គ្រានោះឯង អ្នកដំណើរទាំងនោះ ក៏ចូលទៅ រក[ព:អនុវុទ្ឋមិមានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានឲ្យពាក្យនេះនឹង ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុថា បពិត្រៃលោកដ៏ចំវើន បើលោកមិនមានសេចក្ដី ចង្អៀតចិត្តទេ ១ំភរុណា ទាំងទ្បាយសូមនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់(នេះ) çានមួយ យប់ផង ។ ព្រះអនុវុទ្ធ ប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោទាំងឲ្យាយ អ្នកទាំងឲ្យាយ នៅចុះ ។ ឯ ស៊ីនោះក៏មានចិត្ត ប្រតិព័ទ្ធក្នុង ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុតាំងអំពី ច្បានឃើញ ។ លំដាប់នោះ (ស្វីនោះក៏ចូលទៅកេព្រះអនុវុទ្ធដ៏មាន អាយុ លុះចុលទៅដល់ហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងព្រះអនុវុឲ្ដឹ មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់នឹងគង់នៅច្រឡុកច្រឡឹ ដោយមនុស្សទាំងឡាយ នេះមិន ស្រល ទេ បពិត្រលេកដ៏ចំរើន ញំខ្ញុំករុណា រៀបចំគ្រែត្តចមួយទាងក្នុងដើម្បីលោកម្ចាស់ ។ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏ មានអាយុក៏ទទួល ពែមដោយគុណ្ណីភាព ។ ឯស្វីនោះក៏រៀបចំគ្រែតុច **វា**ងក្នុងដោយខ្លួនឯងដើម្បីព្រះអនុ**ុទ្ធដ៏មានអាយុ** ហើយប្រជាប់តាក់តែង អាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានពិតពាក្យិនេះនឹង ព្រះអនុវត្តដ៏មាន អាយុថា បតិ៍ត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មានរូបល្អ គួរមសុទ្រាការ ទាំមកន្លាសេចក្តីដែះថ្នា ឯ១កុរុណា ក៏ជាស្វីមានរូបល្អដែរ គួរមើលមើល

បាច់ផ្គុំយកណ្ដេ មុសាវាទវត្តស្បុ ធន្នសិក្ខាបទស្បុ និទាន់

ឧស្សាធិយា ខាសាធិតា សាಐហំ ភ ្តេ មយុស្សា ជន្សាន្ត ដ្ឋភាពិទ្ធ ។ ត្យ ដូឌ្គ មាលសា មទីវង្សើ នុល្ខ អយោម្នា ន់ខ្លួញនៅ សេ រ ខេ រ ឧឌ្គ៣នៅ សេ មា មុន្ត្តិ មាលមាំថ្ងំ អថ្មរំខ្ញុំ វានេខប្រេខ មណៅ កក្ដេ អក្សាទា ឧស្សនិយោ ទាសានិភោ អហញ្ជូច ងឃុំស ខ្មស្និយ សមន្ទ្រ មាន មាន មាន នៃខ្លួន ខេត្ត ខេត្ អ៩ទោ សា ឥត្តិ សាដតាំ ធិត្តិចិត្តា អាយស្មាតា អនុវឌ្គស្ប ឲ្យគោ ចន្ទមត់ចំ តិដ្ឋតិចំ ជិសិធតិចិ អេយាធាំ្ធ ២ ខេសិន្ទ ឯ មនុសេ មាល់សាំ មថ់ជំនិ ត់ ខ្លុំយានិ និត្តិចិត្តា តំ ឥត្តិ នៅ និលោគេសំ នចិ មហត្ត ឯ មនុស្ស មា មុខ្គុំ មុខ្គុំកា មេ អត្ត នៃ កោ សហ្វ មេ មនុស្សា សនេនចិ សហស្បានចំ ខេត្តំណន្តំ អយំ ខង សមណោ

១ ឱ. ម. បដិច្តូតុ ។

ញចិត្តិយកណ្ដូ មសាវា*ទវ*ត្ត សិក្ខាបទទី៦ សិទាស

នាំមកន្លាសេចក្តីដែះថ្នាដែរ ថពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណា សូមធ្វើជា σ -ពន្ធរបស់លោកម្ចាស់ ។ កាលដែល $oldsymbol{\mathcal{L}}$ នោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ $oldsymbol{\mathcal{L}}$ ពេះ អនុវុទ្ធដ៏មានអាយុក៏សៀមនៅ ។ ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹង៍ព្រះ អនុវុទ្ធដ៏មានអាយុជាគិវប់ពីរដងទៀត ។ បេ ។ ជាគិវប់បីដងទៀតថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មានរូបល្អ គួរូទសុទ្រាការ នាំមកនុវ្រសេច ត្តីដែះថ្នា ឯ១ភរុណា តំជាស្រីមានរូបល្អ គួរមេលមេល នាំមកន្ទ/សេចក្តីដែះ ថ្នាដែរ បតិ៍ ត្រលោកដ៏ចំរើន សុមលោកម្ចាស់ព្រមទទួលយកនូវៗករុណា នឹងសម្បត្តិទាំងពង្គចុះ ។ ព្រះអនុទ្ធដ៏មានអាយុក៏សៀបនៅអស់វាវ:ជាគំរប ។ ឯស៊ីនោះក៏ដាក់សម្ពត់សាដក់ពុំងអស់ផុតចេញ (ពីខ្វួន) ហេយ ដើរខ្វះ ឈរខ្វះ អង្គយខ្វះ ដេកខ្វះ ខាងមុខនៃ ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មាន អាយុ ។ ១៣:នោះ ត្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុកំសង្គីមនុវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ហើយមិនបាន តែឲ្យកមើលមិនបានបរចាន់ដែលស្រាះឲ្យីយ។ ឯស៊ីសនោះ កំហនមាត់ថា អើហ្មុគួរឲ្យអស្ចារ្យពេកណាស អើហ្មុមនៃដែលឃើញទេតើ មនុស្សទាំង ឡាយជាច្រើនរមែងបញ្ជូនមកដោយរយកហាបណៈខ្វះ ដោយ ពាន់កហាបណៈខ្លះ ដើម្បីរូបអញ ឯសមណៈនេះអញទំលួងលោមដល់ម្វេះ

វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

ឧណ មាតុ លាភ្លាសា ខ មុខ័ន្ទ ឧយៅវ សម្បន្ទឹ $\hat{\mathbf{g}}^{(n)}$ សត្វតា សាបតេយ្យភ្នំ សានគំ និ-गांस के मध्यां मध्यां स्था कार्य कार्य ច្ចេញ្ទិ មាល់កាំខ្ញុំ អស់ខ្ញុំ សូមឧប្សេខ អត់ណោ អព្រៀ អជិញ អជិលខោ ឧឌ្ឌម័យនៃ មាលង្ ស់ពេលាតិ ។ ឥឌ្ឍ តំ ភភិធិ អច្ចលោ អច្ចកមា ကန္းမာက္ ကန္းခ်ီး ကန္းမေတာ့ က အို រៅមកាស់ យតោ ខ ទោ តំ កក់ធំ អច្ចុយំ អច្ចុយ គោ ធិស្វា យថា ខម្មុំ បដិការោស ត ្តេ មយំ ល់ខ្លួយ ដែញ ខ្លែខា ខ្លែខា ព្រះពាង ကော မင္ခ်က္ မင္ခ်က္ေသး အေနပါ ကေနာ့် ရင္မွမ္းပေန ಕುರು ಕ್ಷಾಗ್ರೆ ಕುರು ಕ್ಷಾಗ್ರೆಕ್ಕೆ ಇ ಕರು ನಿ ಕ್ಷಾಗ್ರೆಕ್ಕೆ ಕಿಂದ್ರ ಕ್ಷಾಗ್ರೆಕ್ಕೆ ಕಿಂದ್ರ ಕ್ಷಾಗ್ರೆಕ್ಕೆ ಕಿಂದ್ರ ಕಿಂದ್ರೆಕ್ಕೆ ಕಿಂದ್ರ ಕಿಂದ್ರೆಕ್ಕೆ ಕಿಂದರೆ ಕಿಂದ್ರೆಕ್ಕೆ ಕಿಂದ್ರೆಕ್ಕ ಜಳಾಗಿ ಒತ್ತೆಯ ಕರ್ಷಿಯರ ಕುಡುಕ್ಕೆ ಕರ್ಚಕ್ಕೆ ದಲ್ಲು-តេខ សនច្ចលេខ មេខេត្តលេខ មស្សី មនិត្តេរិ

ខ ឱ ម បងិប្តីតុំ ។ 🍃 ឱ ម អាយតិច ។

វិនយចិជិក មហាវិភង្គ

ដោយខ្លួនឯង ក៏ឥនហន្សត្វការចំពោះខ្លួនអញ នឹងស្រីឲ្យសម្បត្តិទាំងពួង ដល់តិចសោះ(ថាដូច្នេះ)ហើយក៏ស្វៀកសម្ពតសាដកហើយ[កាបចុះដោយ ត្បូងទៀបបាទនៃព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុ ហើយសូម១មាទោសនឹងព្រះ អនុវុទ្ធដ៏មានអាយុថា បពិត្រៃលោកដ៏ចំរើន ១ំព្រះករុណាជាស្រីមានកំហុស ហើយ $(m:\hat{\mathfrak{z}})$ ព្រះករុណា ជា \sqrt{k} ពាល ជា \sqrt{k} ហ្វង់ ជា \sqrt{k} មិនឈ្វាស $\hat{\mathfrak{z}}$ ឯណាដែលបានធ្វើនូវកំហុសមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ បត្តិត្រលេកដំ ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ទទួលខ្លាក់ហុសតាមទោសរបស់១ំ[៣៖ករុណា នោះ ដើម្បីនឹងសង្គ្រិតទៅទៀត γ ព្រះអនុវុទ្ធក៏តបថា ម្នាលបួន $\sqrt{\lambda}$ ្ត្រើយចុះ នាងមានកំហុស ហើយ េញាះនាងជាស្រីពាល ជាស្រីល្ង់ ជាស្រីមិន ឈ្វាស នាងណាដែលជានធ្វើឡុំកំហុស មានសភាពយ៉ាង៍នេះហើយ មាលជូន ស្រី តែនាងឯងថ្ងានឃើញនូវកំហុសដោយកំហុសពិត ហើយ សំដែងដោយសមគួរតាមធម៌ យើងទឹងទទួលនុវតំហុសរបស់នាងឯងនោះ បាន អ្នកណាមួយបានឃើញនូវកំហុស ដោយកំហុសពិត ហើយសំដែន៍ ដោយសមគ្គរតាមធម៌ ហើយតាំងនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រមតទៅ មាលប្អូន សៃ ការនេះជាសេចក្តីចំពីនរបស់អ្នកនោះ ក្នុងអរិយវិន័យ ។ ឯស៊ែនោះ លុះកន្ទងក ត្រីនោះទៅក៏បក់វណា និមន្តព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុឲ្យនាន បង្អែមនឹងចំអាបដ៏ផ្តិតផ្គង់ដោយដៃខ្លួនឯង ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីជំសមគួរ សម្បាប់ត្យា អាយស្នំ អនុវន្ធំ កុត្តា ជុំជិតបត្តថា-ណ៍ ឯកមន្តំ និសីនិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ទោ នុំ មុន្តិ មាល់ស៊ាំ ងថ់រំ នៃ ឧភ្ជ័ល យុទ្ធាល សន្ទស្បេស៍ សមានថេស សមុត្តេដេស៍ សម្បីហំ-សេទ្ ឯ ង៩ សេ ម មុខ្លី មាលទាំខា ងប់រន់ខ ឧទ្ទ័យ គេដាយ សន្ទស្បិតា សមាឧបិតា សមុត្តេ-ជិតា សប្បហំសំតា អាយុស្នំ អនុវុធ្វំ ឯគេឧកេច អភិកាន្ធំ គន្ធេ អភិកាន្ធំ គន្ធេ សេយ្យថា មិ គន្ធេ စ္မွာရွိန္တဲ့ က ရက္ကုပ္သီတ၂ ဗင္မီဗ္မွဳ က အီးဟေ၂ မွန္မွုလ္မွာ ႔ ရမ္မ ညင္းဆီကါ ងឋិយា ႔ ខេហ្គាឡេងខុ យពេលា ខេយ៌្មនៅ ខែសក្ខ ខេយុំខ្លុំ្ វាពេង្ $_{(0)}$ មលោខ អនុរុទ្ធេន អនេត្តបរិយាយេន ឧម្មោ បតាស់គោ រាសាៈ ហំ ភ ្តេ តំ ភក់វត្ត់ ស ហេ ត ភ្លាំ ខ ម្មញ្ចុ ភិក្ខុស ខ្យុញ្ ន្ទាស់គាំ មំ ម**េញ ជាគេ់ ម**ម្ជី៩ទើ ស្រហ់ជេង ស្នេហ្ មន្ទី ។ អនុសេ មាជាហា មដ្ឋនេះ

១ សព្វត្ថ ឯវមេវាតិ ជាហេ បញ្ញាយតិ **។**

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុ**សាវា ៖**វគ្គ សិក្ខាប ៖ ទី ៦ និទាន

ជាមួយនឹង ត្រះអនុវុទ្ធដ៏មានរវាយុដែលគាន់ហើយ នឹងលាងបាត្រលាងដៃ រួចហើយ ។ ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុបានពន្យល់ស្រីដែលអង្គ័យក្នុងទីដ៏សម គួរនោះឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យទទួលយក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យកែវាយ ដោយវាចា ប្រភពដោយធម៌ ។ ឯ ស៊ីនោះ លុះ ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុបានពន្យល់ ឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យទទួលយក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីកពយ ដោយវាចា ប្រកបដោយធម៌ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹង ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មាន អាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ពាក្យនេះ ភ្វឺច្បាស់ណាស់ បពិត្រលោក ដ៏ចំរើន ពាក្យនេះ ភ្វឺច្បាស់ណាស់ បពិត្រលេកដ៏ចំរើន បុគ្គល ផ្សាទ្បើងនូវកាជន៍ដែលគេផ្កាប់ចុះ ប្តូបេកចេញនូវវត្តដែលគេបិទប៉ាំង៍ទុក ពុំនោះសោតដូចបុគ្គល (ជាប់ផ្ទុវដល់មនុស្សដែលវង្វេងផ្ទុវ កាន់ ប្រទីប ្រោលក្នុងទីងងីត បំភ្លឺដល់មនុស្សដែលមានចក្ខុឲ្យ ឃើញរូប គ្នាបាន សេចក្តីនេះមានឧបមាដុចម្ដេចមិញ ព្រះអនុវុទ្ធជាម្ចាស់បានប្រ-កាសធម៌ដោយបរិយាយដ៏ច្រើន ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ ថពិត្រលោក $\mathring{\ddot{z}}$ စ်းဂျိန္တ ဖွံ့ စြားကုန္နက္ကာ ၊ နားလုံမှုဆုံ လုန္ဂန္ဂါစီးဆီမာ နာ စြားကာန ၊ နားေစြးမွာ အို ရြား ធមនិង ព្រះភិក្ខុសង្ឃថាជាទីពឹងទីវលឹក សូមលោកម្ចាស់ចាំទុកនូវ១ំព្រះ កុរុណា ថាជាទទាសិកាដល់នូវ (វៃត្រ) សរណ:ស៊េដោយជីវិត ចាប់ ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមតទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុ

វិនយបិជិកេ មហាវិភង្គោ

ការត្តិ កត្តា កិត្តាធំ វានមន្ទំ មេខេត្ត ។ យេ នេះ ភិក្ អព្វិច្ច ។ ២ ។ នេះ នុជា្យជំ ទីយធ៌ តុក្តាមេខ សហ សេយ្យ កាប្បេស្បត់តំ ។ អ៩ទោ តេ ភិក្ខុ ភក់ពេ រៀសមត្ថ អាពេចេសុំ ។បេ។ សច្ចុំ កាំ ត្វូ អណ្ទូ មាតុក្តាមេខ សហ សេយ្យ កប្បេស់តំ ។ សច្ចុំ កក្កត់ ។ ក្រៃបេ ពុទ្ធោ កក្ក តាថំ ហ៊ុំ នាម ត្វូំ អនុវុឌ្ធ មាតុតាមេន សហ សេយាំ ២ ខេស្តិ មេខាំ មេខាំ មេខាំ មេខាំ មេខាំ មេខាំ ಭ ದಳುಜಾಡಾ ಎಣನ ಗ್ರಮ ಕರು ಕೃಷ್ಣೀ **೪**ಕ ည်ကွာစေး ရရှိသေယာင္သြား ဟော စခ ភិក្ខុ មាតុកា-មេន សហ សេយ្យុំ ភាប្បេញ ទាខិត្តិយន្តិ 🤊 (၉५६) ကော ဓသည့္ ကော ကာင္မႈမွာ ၈ ခေါ့ ក់ក្ខាត់ ។ មេ ។ មហំ ៩៩ស្មឹ អត្តេ អធិប្បាសា រុស្ស៊ី ។ មាតុសាមោ ជាម មជុស្ស៊ី ជ យក្តុំ ជ ខេត់ ឧ តិច្ឆោឧកតា អន្តម េស តឧហុជាត្ថាបិ

វិតយបិដាក មហាវិភង្គ

និមន្ត ទៅក្នុងសាវត្តិហើយបាន ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយណាដែលមានសេចក្តី (ទាញ់តិច ។ បេ ។ កិត្តាំង៍នោះកំ ពោលទោស តិ៖ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ព្រះអនុវុទ្ធដ៏មានអាយុមិនគួរនឹងទៅ អាស្រ័យទីដេកនៅជាមួយនឹងមាតុ គ្រាមសោះ ។ ខណ:នោះ កិត្តទាំងនោះ កំពុនទុលរឿងនុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទង្គ ត្រាស ស្សថា ម្នាលអនុរុទ្ធ បានឲ្យថា អ្នកសម្រេចនូវទីដេកជាមួយនឹងមាតុ គ្រាម ពិតមែនឬ ។ ព្រះអនុវុទ្ធក្រាបទុសថា បពិត្រព្រះជ័មានព្រះភាគ ការនោះ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគ ទ្រង់តំដៀលថា ម្នាលអនុវុទ្ធ អ្នកមិនគួរនឹងសម្រេចនូវទីដេកជាមួយនងមាតុ គ្រាមទេ ម្នាលអនុវុទ្ធ អំពើ ដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិននាំឲ្យ ជែះថ្កាដល់ជនទាំងឡា យដែលមិនទាន់ ជែះថ្កា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងទ្យាយគហ្វីស់ដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា ភិក្ខុណា មួយសម្រេចនូវទីដេកជាមួយនឹងមាតុ-គ្រាម ត្រវអាបត្តបាបត្តិយ ។

(២៩៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខា-បទទី១ នៃជា្រាជិកកណ្ដ ។ បេ ។ ដែលហៅថា មាតុ គ្រាមនោះ គឺស៊ី មនុស្ស ឯយក្សស៊ី ប្រេតស៊ី តិច្ឆោនញី មិនហៅថាមាតុ គ្រាមទេ ដោយ ហោចទៅសូម្បីតែក្មេងស៊ីដែលកើតក្នុងថ្ងៃនោះ (កំហៅថាមាតុ គ្រាមដែរ)

បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុណវាទរគ្គស្ស ជដ្ឋសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

នារួយ ឧដោ ឧសទ័នដ្ឋ_(a) ឯ មាលខ្លំ វាយមា ឯ មេការ ខាង មាជិទី មាន់ ប្រទើញ មាជិទ្ធិ ការក្រោ ខាង មាជិទី មាន់ ប្រធានិធ្វា មាជិខ្លី មាជន្លំ ខាត្តខ្លុំកាមា ខ្លួនទើ មួយ ខ្លួន មាជិខ្លី មាជន្លំ ខាត្តខ្លុំកាមា ខ្លួនទើ មួយ ខ្លួន មួយ ខ្លួន មាជន្លំ ខាត្តខ្លុំកាមា ឯ ឧធិធ្វា មាជខ្លី មាជន្លំ មាជន្លំ មាជខ្លី មាជន្លំ មាជខ្លី មាជន្លំ ម

< ធ. ម. មហតវី ។ ៤ ភិក្ខុស្មិត្តិ បទេ៩ ភវិតព្វំ ។

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៦ សិក្ខាបទវិកង្គ

នឹងបាច់ពោលថ្មី ដល់មនុស្សស្រីដែលធំ ។ ពាក្យថា ជាមួយ គឺកង់ទីជា
មួយគ្នា ។ ដែល ហៅថា ទីដេក គឺទីដេកដែលគេប្រក់ទាំងអស់ គេ
ចំទេហំង់ទាំងអស់ គេប្រក់ដោយ ប្រើន គេបិទប៉ាំងដោយ ប្រើន ។ ពាក្យថា
សម្រេចទីដេក សេចក្តីថា វេលា ព្រះអាទិត្យអស្ពង្គត ហើយមាតុ គាមដេក
ភិក្ខុក៏ដេកដែរ ភិក្ខុត្រអាបត្តិចាចត្តិយ ។ កាលកិក្ខុដេក មាតុ គ្រាមក៏ដេក
ដែរ ភិក្ខុត្រអាបត្តិចាចត្តិយ ។ ពុំ នោះ សោតជនទាំងពីរគឺភិក្ខុន៍ងមាតុ គាម
ដេកព្រមគ្នា ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិចាចត្តិយ ។ ជនទាំងពីរទើកក្នុន៍ងមាតុ គាម
ដេកព្រមគ្នា ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិចាចត្តិយ ។ ជនទាំងពីរនោះ ក្រាក់ ឡើង ហើយ
ដេកព្រមគ្នា ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិចាចត្តិយ ។ ជនទាំងពីរនោះ ក្រាក់ ឡើង ហើយ
ដេក ទៅវិញ រឿយ ។ ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិចាចត្តិយ ។

(២៧៦) មាតុ គ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថា មាតុ គ្រាមពិតមែន ហើយ
សម្រេចទីដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ មាតុ គ្រាម តែភិក្ខុមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ហើយសម្រេចទីដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។
មាតុ គ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនមាតុ គ្រាម ហើយសម្រេចទីដេកជាមួយ
គ្នា ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ (ព្រោះដេក) ភុងទីដេក
ដែលគេ ប្រក់បានពាក់កណ្តាល គេបិទចាំងបានពាក់កណ្តាល ។ ភិក្ខុ
សម្រេចទីដេកជាមួយនឹងយក្សសិក្តី ប្រេតស៊ីក្តី ជនខ្វេយក្តី តិវិច្ចានញា
ភ្លឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនមាតុ គ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមាតុ គ្រាម

វិនយបិដិកេ មហាវិកង្គោ

អាបត្តិ ខុក្កដស្ប ។ អមាតុតាមេ ឋេមតំកោ អាបត្តិ ខុក្កដស្ប ។ អមាតុតាមេ អមាតុតាមសញ្ញី អនាបត្តិ ។

វត់ខ្លែមការី មាន្យត់្មមការិទ្ធ រ គុណទើ កាន់មាន ចូម្មានទ្ធ វម្សេ ប្តម្ភានទ្ធំ មួយ អណ្តាទិទ្ធ កាន់មាន ចូលទើ មួយ ចូម្បួនទ្ធំ មួយ ពុធ្យើ មាន់មាន ចូលទើ មួយ ចូម្បួនទ្ធំ មួយ ពុធ្យើ មាន់មាន ចូលទើ មួយ ចូម្បួនទ្ធំ មួយ ពុធ្យើ មាន់មាន ចូលទើ មួយ ចូម្បួនទំធ្វាំ ពុធ្យើ មាន់មាន ចូម្បួនទំធ្វាំ ពុធ្យើ មាន់ការប្រទំព្រំ ពុធ្យើ មាន់ការប្រទំព្រំ ព្រះប្រទំព្រំ ព្រះប្រះប្រទំព្រំ ព្រះប្រទំព្រំ ព្រះប្រទំព្រំ ព្រះប្រទំព្រំ ព្រះប្រះប្រទំពិ ព្រះប្រទំព្រំ ព្រះប្រទំពិ ព្រះប្រសិ ព្រះប្រទំពិ ព្រះប្រទំពិ ព្រះប្រទំពិ ព្រះប្រទំពិ ព្រះប្រទំ

ជជ្ជសំក្លាបទំ និដ្ចិតំ ។

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុ គ្រាម តែកិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុ គ្រាម កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនមាតុ គ្រាម មិនត្រវអាបត្តិ ទៀយ ។

(២៧៣) (អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តិស មេច ដែកជាមួយ និងមាតុ គ្រាម)
ក្នុង ដែលគេ ប្រក់ ទាំងអស់ តែមិនបានបិទ ប៉ាំងដុំវិញ ដល់កិត្តិដែលដេក
ជាមួយ នឹងមាតុ គ្រាមក្នុង ទីដែលគេបិទ ប៉ាំងដុំវិញ តែគេមិនបានប្រក់សោះ
ឡើយ ដល់កិត្តិដែលដេកជាមួយ នឹងមាតុ គ្រាមក្នុង ទីដែលគេមិនបានប្រក់
ដោយ ចើន គឺ ប្រក់បានបន្តិចបន្តួច គេមិនបានបិទ ប៉ាំងដោយ ចើន គឺបិទ
ប៉ាំងបន្តិចបន្តួច ដល់កិត្តិដែលអង្គ័យ មាតុ គ្រាមដេក ដល់កិត្តិដេក មាតុ គ្រាមអង្គ័យ មាតុ គ្រាមក៍អង្គ័យ ទាំងពីរនាក់
មាតុ គ្រាមអង្គ័យ ដល់កិត្តិដែលអង្គ័យ មាតុ គ្រាមក៍អង្គ័យ ទាំងពីរនាក់
ដល់កិត្តិតួត ដល់កិត្តិដែលអង្គ័យ មាតុ គ្រាមក៍អង្គ័យ ទាំងពីរនាក់
ដល់កិត្តិតួត ដល់កិត្តិដាទាងដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ២បំ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(២៩៤) នេះ មាន មាន ១៤៦ មាន មេនុវា មាន្ត្រិញ រួសរឌ្ឋ ខេឌ្សខេ មយនត្តហ៊ាំ្រុងមារិ មារគេ ៤ ខេច សេ ឧម ភាពលេខ មាលាទាំ ខាល់ មាន៉្មិញ តុលុខកោ យោត៌ ពហុកាធំ តុលាធំ ឧបសន្ថមតំ ។ អថទោ អាយស្មា ធ្លាយ បុព្វណ្ណសមយ៍ និកសេត្វា បត្តីពីរមាឧាយ យេជ អញ្តាំ កុល តេជ្ជសង្គំ ។ នេខ សេ ឧខ មានកោរ ការការ ខ្មែរមាននិរាណ តំសំន្នា យោតិ ។ ឃាសុណា អាសេ៩ធ្លាប តំស់ន្នា យោឌ្ ។ អ៩លេ មាល់ស៊ាំ ៤៥២ ពេញ តេះជុបសង្គ័ម ជុបសង្គ័ម៉ត្យ ឃរណ៍យា ជុបកាណ្ណកោ ឌុឌ្ធំ នេះ សេស្ ១ អុខស្វេ ស្គ្រេស វាស្ថ យោស៊ 🛱 🚊 🖙 សេ សមយោ សស្ប្រា ជារោ ន្ឌាញ ខ្ញុំភាសន៍តំ ។ អ៩ទោ អាយ្សា្ យេជ ឃរសុណ្ណា គេជុបសង្គ័ទ ជុបសង្គ័ទិត្តា

សិក្ខាបទទីព

(៤៩៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាល[ទង់គង់ នៅវត្តជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រង៍សាវត្ថិ ។ តាលណោះឯង៍ ឧទេយ៍ដ៍មានអាយុ ជាអ្នកចូលទៅកាន់ ត្រិកូលក្នុង[ក្ងឹ សាវត្តី តែងចូលទៅរក តែកូលទាំងឡាយ ច្រើន ។ លំដាប់នោះ ទទាយ់ដ៏មានអាយុ វេល/ពឹកព្រហមក៏ស្វៀកស្បង់ហើយប្រជាប់ដោយ ប្រតិបីវេច្ចលទៅរកត្រក្លល់មួយ ។ គ្រានោះឯង ស្រីជាមេផ្ទះ អង្គ័យជិតទាវផ្ទះ ។ ស្រីជាកូនប្រសានៃស្រីមេផ្ទះនោះ ក៏អង្គ័យជិត ទ្វាវផ្ទះសំណាត់ ។ លំដាប់នោះ ៖ ទាយដ៏មានអាយុ ចូលទៅវត ស្រីជាមេផ្ទះ លុះចូលទៅហើយក៏សំដែងធម៌ជិតតែច្រៀកស៊ីជាមេ ផ្ទះ ។ ទើបស្រីជាកូនប្រសានៃស្រែមេផ្ទះនោះ ក៏មានសេចក្តីតែះរិះដូច្នេះ ថា សមណៈនោះជាសហាយរបស់ច្នាយក្មេក ឬនិយាយចង់គ្នា ពេលនោះ ឧទាយ៍ជ័មានអាយុ លុះសំដែងធម៌ជិត ត្របៀក ស៊ីជាមេផ្ទះ

វិនយប់ជំពាម ការជំប័យឧរិ

ឃាស់យាល នព្យល់ខេ ខេត្ត ខេត្តមា មនុស្ស ឃរណ៍យា ឯ៩ឧយោស៍ គិត្ត ទោ សោ សមណោ ឃុះសុណ្យយ ជាពេ ខ្ពស់ ខ្ញុំភាស់គឺគឺ ។ អ៩ទោ មាលកាំ ជូយក្ ភារមាំឃាល វាឧមម័យមេ ឌគី នេះ សេត្តា ចក្តាធ ។ អ៩ទោ ឃលោំ ឃសេស្តា រាឌឧប្រេខ លេ ជេ គឺ នេះ សោ⁽⁰⁾ សមណោ អហ្គេស ។ ៩ភ្នំ ខេ អញៀ ខេសេស អយ្យាយ បន 🧺 អាហ្សេស ។ មណ្ឌំ ឧត្ថំ នេះមេស៊ុស ។ ស ជជ្ជាលទ្ធ័ ទូលទ្ធ័ ខែ១ខេច្ច័ សនុ ល ខាង អយោរ ជូនាញ មានុស្តាមសារ ជូនយក់មេ ឌុត្ នេះ មេស៊ីឌ្គី ខេខ ខាង ស្រីដើច រូវនេច ខគីរ៉ា ដេសេន ព្រេះ ។ អស្បាស់ ទេ ភិក្ខុ តាស់ មុន្តិច នទាំពេលខ្លុំ ភ្នំ ស្នេច ខ្លុំ ៤ លោ នេះ ភិទ្ធា អព្យិញ ។បេ។ នេះ ជុជ្ឈាយឆ្នំ ១យឆ្នំ រួម ខេឌ្ឌ ២៩ ស ឃាតា មាលា វា នេះ មាន់-ស្នា ខេត្ត ខេសេសាខ្លួង ៤ ង៩សេ ខេ ងួយ

១ ឱ. ឯណេ ។

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

ลึงในฉันษ์นี้สุดเอาคุณต่าคุร (เพาะเอาลา) ๆ ទើប ស្រីជាមេផ្ទះមានសេចក្តីតែះវិះជួច្នេះថា សមណៈនោះជាសហាយ វបស់[ស៊ីជាក្លុន[បុសានៃអញជាមេផ្ទះ ឬថានិយាយចង់គ្នា ។ លំដាប់នោះ \mathbf{e} ទាយិដ៏មានអាយុ \mathbf{v} ុះសំដែងធម៌ជិត(តច្រៀក \mathbf{v} ជាកូន \mathbf{v} បស់នៃ \mathbf{v} មេផ្ទះហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះឯង ស្រីជាមេផ្ទះបាន និយាយពាក្យនេះនឹង ស្រីជាកូនប្រសានៃខ្លួនជាមេផ្ទះថា នៃហង សមណៈ បាននិយាយពាក្យអ្វីខ្វះនឹងហងឯង ។ ស្រីជាក្លួនប្រសាតបថា បពិត្រអ្នកម៉ែ សមណៈនោះសំដៃង៍ធម៌ដល់ខ្ញុំ ចំណែកឯអ្នកម៉ែ សមណៈ នោះ បាននិយាយពាក្យអ៊ីឲ្យទុះ ។ គ្នាយក្មេក ប្រាប់ថា នោះសំដែងធម៌ដល់អញដែរ ។ ស្រីទាំងពីវនាក់នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ ៖ ទាយិ មិនសម្បីបើនឹងសំដែន ធម៌ (១ប្រ) ជិត តែចៀកមាតុ គ្រាមសោះ ធម្មតាសមណៈគួរតែសំដែងធម៌ ដោយសំឡេងត្បូសក្បាយ ដោយច្បាស់លាស់ទេតើ ។ ភិក្ខុទាំង ទ្យាយបានឮពាក្យស្រីទាំងនោះពោលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ ហើយ ។ ព្យួកកិត្តណាមានសេចក្តី (ជាថាតិច ។ បេ ។ កិត្តទាំង នោះក៏ពេលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ទទាយិដ៏មានអាយុ មិនសម្បីបើនឹងសំដែងជមិដល់មាតុ គ្រាមសោះ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះ

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវ៉ាទវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

អត់ នៅ ស្តេចត្តំ អពេច សុំ ។ ខេ ។ សច្ចុំ កំរំ

សុំ និនាយ៍ មាតុក្តាមស្ប ១ថ្នំ នេសេស៊ីតំ ។ សច្ចុំ

អត់វាតំ ។ កំពេញ ពុធ្នោ ភកវា ភាថំ ហិ ភាម

ស្វំ មោឃថ្មាំស មាតុក្តាមស្ប ១ថ្នំ នេសេស្បូសិ

នេតំ មោឃថ្មាំស អព្យសភ្ជានំ វា បសានាយ ។ ខេ ។

ស្វាញ បន ភិក្ខា មាតុក្តាមស្ប ១ថ្នំ នេសេយ្យថ

យោ បន ភិក្ខា មាតុក្តាមស្ប ១ថ្នំ នេសេយ្យថ

ចោចត្តិយន្តិ ។ ស្វាញ់នំ ភក់តា ភិក្ខាន់ សិក្ខាបនំ

បញ្ជាត់ ហោតំ ។

នេះ កេត្ត ក្សា វាឌី ខេត្ត ឧតិ ខេត្ត ។

នេះ កេត្ត ។ ខុ ខុម្ភិ ខេត្ត ខេត្

ជាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវ៉ា «វិគ្គ សិក្ខាប« វិ ពី បញ្ញត្តិ

ក៏នាំគ្នា កាបទូលសេចក្តីខ្ទុះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគម្ចាស់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ទៃន់ ត្រាស់សួរថា ម្នាលទទាយិ បានឲ្យថាអ្នកឯងសំដែងធម៌ដល់ មាតុ ត្រាម ពិតមែនហ្ ។ ឧទាយិកិត្ត កាបទូលថា សូម ទៃន់ មេត្តា ហ្គេស ពិតមែន ហើយ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគ ទៃន់តិះ ដៀលថា ម្នាល មោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមបើនឹងសំដែងធម៌ដល់ មាតុ ត្រាម ម្នាល មោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមបើនឹងសំដែងធម៌ដល់ មាតុ ត្រាម ម្នាល មេឃបុរស អំពើនេះមិននាំឲ្យ ជែរថ្វាដល់បុគ្គល ដែលមិនទាន់ ជែរថ្វាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយ គេ គេ ព្រះ មាន ទីសំដង់ មេជិញ យ៉ាស់ដែង មេជិស មាតុ ត្រាម ត្រូវសិក្ខាបទ នេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណា មួយសំដែង ធម៌ដល់ មាតុ ត្រាម ត្រូវមាន ច្រិត្តាយ ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ទៃ ន់បញ្ជាត្ត សិក្ខាបទនេះដល់ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ដោយ ប្រការដូច្នេះ ។

(២៧៧) សម័យនោះឯង ពួកខ្ពស់កា ឃើញភិក្ខុទាំងឲ្យយ ក៏និយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឲ្យយ ពួកខ្ញុំករុណា សូម អាពធនា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឲ្យយមេត្តាសំដែងធម៌ឲ្យទាន ។ ពួកភិក្ខុ ធ្វើយថា ម្នាល់អ្ននសៃ ការសំដែងធម៌ដល់មាតុ គាមមិនគួរទេ ។ ពួក ខ្ពស់កា សូមហេកម្ចាស់ទាំងឲ្យយព្យកខ្ញុំករុណា សូមអាពធនា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឲ្យយមេត្តាសំដែងធម៌ ត្រឹម (ឆ្នាំមាត់ឬ (ឆ្នាំមួយមាត់ឲ្យ ទានចុះ ពួកខ្ញុំករុណា អាចចាំធម៌ចានដោយពាក្យមាន (ប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ។

វិស្សប៉ុនិកេ មហាវិកង្គោ

ជ ភភិធិ ភាព្យត់ មាតុក្លាមស្ប ជម្លំ ដេសេតុធ្គុំ តុត្តាយុញ្គ ខ ខេសេសុំ ។ ឧទាសិកា ឧជ្ឈ-យន្តិ ទីយន្តិ វិទាខេត្តិ គាខ់ ហិ នាម អយុក្ អម្ពេហ៌ យាចំយមាខា ជម្មុំ ជ ផេសេស្ប៊ូត្តិតំ ។ អស្បាស់ ទោ ភិត្ត តាស់ ខ្ទាស់កាន់ ខ្ពុ៣-យន្ត័ន ទីយន្ត័ន វិទា ខេត្ត័ន ។ អ៩ ទោ គេ ភិក្ខា កក់តោ ឃិតមត្ត អាព្រះខេស៊ី ។ អ៩ទោ កក្វា រាងទាំ ខ្លះទេ រាងឡំ ឧយលោ ខត្តិ យុតុ យខិ ភិក្ខា អាមធ្លេស អនុជានាមិ ភិក្ខាប មាតុត្តាមស្ប ឧប្បញ្ជាប់ទាហ៍ ឧញ្ញុំ ឧសេតុំ ឃុំញុំ បឧ ភិក្ខុប ឥម៌ សិក្ខាចនំ នុធ្នឹសេយ្យ៩ យោ បន ភិក្ខុ មានទានការ ជនប្រព័ស្សសង្ នគិ៍ នេកេលា ទាច់ត្លិយធ្នំ ។ រាវញ្ចុំជំ ភក់គា ភិក្ខុធំ សិក្ខាមជំ មញ្ចន់ មោធិ ។

ត្របាំ ឧត្តិ ខេកេសខ្លី a ខេ មរួយ ជំរុសស្រួល ស្រុប ឧត្តិ ខេកេសខ្លី a ខេ មរួយ ជំរុសស្រួល

វិតយបិជា មហាវិភង្គ

ពួកភិត្តនិយាយថា ម្នាលប្អូនស្រី ការសំដែងធម៌ដល់មាតុ គ្រាមមិនគួរ ទេ ថាដូច្រោះហើយក៏មានសេចក្តីរង្វើសភានសំដៃង៍ធម៌ទៅ ។ ពុក្ • ตุณภิกร์เตญเคม ธิงเป็น บรุงบุลักษ์ก ษิรมษัตเช លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកយើងខំអង្វរទាំងម៉េ្វះ ក៏មិនសំដែងធម៌ឲ្យ ទានសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឲ្យពាក្យឧបុរសិកាទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ទើបកិត្តទាំងនោះនាំគ្នា កាបទូលសេច**ក្ដី** ÷ ទុំះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ **ព្រះដ៏-**មាន[ពុះភាគ[ទង់ធ្វើធម្មីភថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយដោយ[ពុះពុទ្ធដីកា ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញាតឲ្យភិក្ខុស ដែងធម៌ដល់មាតុ គ្រា**ម** ជាន់ តែ តែ ទៅ ជា មាត់ ឬ ជា មួយ មាត់ បុ ហ្គោះ មាលភិក្ខុ ទាំង ឡាយ អ្នកទាំង ទ្បាយគប្បីសំដែង ទ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា π ក្ខណា មួយសំដែង ធម៌ដល់មាតុ ត្រាមលើសពី ហ៊ុមាត់ឬ ហ៊ុមួយមាត់ឡើង ទៅ ត្រូវអាបត្តិ ចុះចិត្តិយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគចុន (ទង់បញ្ជាត្តសិក្ខាបទនេះដល់ភិក្ខុទាំង ဈေယ ဆေးယပြာ**က**ၢដှစ္ေး ។

(៣០០) សម័យនោះឯង ពួកឧព្វគ្គិយកិត្តុបានដឹងថា ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគបានអនុញាតឲ្យកិត្តុសំដែងឧមិដល់មាតុ គ្រាមបាន ត្រឹម (ប៉ាមាត់ប្ ប៉ាំមួយមាត់ហើយ ។ ពួកឧព្វគ្គិយកិត្ត្ទាំងនោះក៏ឲ្យបុរស់ដែលមិនដឹងក្ដី

បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវត្តស្ប សត្តមសិក្ខាបទស្ស ចិទាន់

ឧម្មុំ នេ សេត្តិ ។ យេ គេ ភិក្សា អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ គេ នុជ្ឈបន្តិ ទីយន្តិ វិទាខេត្តិ ភេទ មា នាម ជព្វក្តិយា ភិគ្គា អវិញ បុរិសវិក្តុហ៍ ឧបនិសីធាបេត្វា មាតុកា-តមរាំ នង្ខំពេលឃើងខេស ខត្ត នេមេករិច្នីង្គ ឯ អថទោ គេ ភិក្ខុ ភភាពោ ឯតមត្តំ អារោច្រសុំ ។ បេ ។ សច្ចុំ កាំ តម្លេ ភិក្ខាវេ អាញ បុរិសាក្តេហ៍ ឧបនិស័ធ-បេត្យ សងុត្តមហ្ស ឧត្តាធិប្បញ្ជាវាសាលា ជម្មុំ ឧសេ-ថាតិ ។ សច្ចុំ ភភវាតិ ។ វិក ហេ តុ គ្នោ ភភវា តថ់ ហំ នាម តុម្លេ មោឃបុរិសា អាញ៉ៃ បុរិសវិត្តហំ ឌត្តី នេមេអាវិត ខេង សោកាវិមា អ្នកាវីមិច ឋ ជមាខាល ឯ គេ ស្នា ស្នា មនុស្ស មុខ

បាច់ត្តិយកណ្ឌ កុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៧ គិទាន

អង្គ័យជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុ គ្រាមលើសពី (ជុំមាត់ប្តីជាមួយមាត ទ្បើងទៅ ។ ភិក្ខុខាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាញ់តិច ។បេ។ ភិក្ខុ ទាំងនោះក៏ពោលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មិនសម្បីបើពួកធព្-គ្គិយកិត្តឲ្យបុរសដែលមិនដឹងក្ដីអង្គ័យជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុ គ្រាម លើសពី \hat{q} មាត់ឬ \hat{q} មួយមាត់ឡើង ទៅសោះ ។ ឯកិត្តទាំង នោះនាំ គ្នា ក្របទូលសេចក្តីទុះ១ ពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគជា មា្គស់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ eြង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្កទាំងឡាយឲ្យបុរស ដែលមិនដឹងក្ដីអង្គ័យជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុ គ្រាមលើសពី ជ្រុំមាត់ ឬ ជ្រុមួយមាត់ ឡើងទៅ ពិតមែនឬ ។ ព្យុកិច្ចព្ទុំយកិត្ត កាប់ទូលថា សូម [នៅ [ពេះមេត្តា (ជ្រុស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគជា ម្ចាស់ [នៅ **ခ်ေး**းမြေတြတ် မွာလမောဏ**ပု**နေတို့ နေရာက မိနေလမျိုးပို့မှုနာတို့ နေရာက§ បុរសដែលមិនដឹងត្តីអង្គ័យជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុ គ្រាមលើសពី $\hat{\phi}$ မာန်ပွ \int ငှိုမှုယမာဆုံးရှိန်း၏အေ မားလမောဏပု λ တ်န်မျာယ မိုးစီးနေး មិនទាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ ជែះថ្វាទេ ។ បេ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងទ្វាយ អ្នកទាំងទ្វាយគប្បីសំដែងទៀងនូវសិក្ខាបទនេះយាន៍នេះថា

វិសេលជំពីកេ មហាវិកង្គោ

ស់ក្ដាបន់ ជន្ទំសេយ្យ៩ យោ បនក់ក្ដា មានក្ដាមស្ប ឧត្តាធប្បញ្ជាក់ចាញ់ ឧញ្ញុំ នេសេយ្យ អញ្ញាទៃ វិញ្ញុនា បុរិសវិត្តហេន ខាច់ត្តិយន្តិ ។

(က္၀၀) ဟော ဗာဆာဆို ဟော ဟာခ်ီးက ေျပာျ ភិក្ខុតិ ។ បេ។ អយ់ ឥមស្មឹ អគ្គេ អចិប្បេស្រ ភ្លុំ ។ មានខ្លាម ជាម ជប់វារ្ទ្នំ ៤ យង្គំ ន ខេត់ ន តំឡោនកតា វិញ ខេដ្តិពលា សុភាសិត-**ដុម្ហាស់**៖ ជង្គីលាន់ដុល្លំ អាជាចូន ។ ឧន្ទ, ជពីឈំ-វាទាហ៊ុន អនិក្រោនប្បារាវាទាហ៍ ។ ឧម្មោ នាម ពុឌ្ធភាស់តោ សាវភាភាស់តោ ៩សិភាស់តោ នៅតាភា-ស់តោ អត្ថសញ្ជាតោ ឧម្មសញ្ជាតា ។ ឧសេយ្យាត់ បនេះ នេះសេត៌ បនេ បនេ អាបត្តិ ចាច់ត្តិយក្សា ។ អក្សាយ ខេសេន អក្សាក្លាយ អាចត្តិ ខាចិត្តិយស្ប ។ អញ្ញា ត្រៃ វិញ្ជា ពុរិសវិត្តបោលតិ ឋេបត្វា វិញ្ជា ពុរិស-វិត្តហំ ។ វិញ ជាម បុរិសវិត្តហោ បដិតលោ ហោតិ សុភាសិតឧុត្តាសិត ឧុដ្តហុឧុដ្តហំ អាជានិតំ ។

វិសយបិជិត មហាវិភង្គ

ភិក្ខុណាមួយ សំដែងធម៌ដល់មាតុ គ្រាមលើសពី ហ៊ុំមាត់ឬ ហ៊ុំមួយមាត់ ឡើងទៅ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលេងតែមានបុរសដែលដឹងត្តី (អង្គ័យជិត) ។

(៣០១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដដូចគ្នានឹងសិក្ខា-ប្ទទី១ នៃហ្កាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា មាតុ គាម គមនុស្សស ដែលដឹងក្តីអាចដឹងពាក្យល្អពាក្សអាត្រក់ ពាក្យតែគោះពាក្យមិនត្រគោះ ឯយក្ស៊ីស៊ី ប្រេត្តស៊ី តិរុទ្ធានញី មិនហៅថាមាតុ ត្រាមទេ ។ ពាក្យថា លេសពី ជុំាមត់ឬ ជុំមួយមាត់ឡេីងទៅ គឺច្រើនជាង ជុំាមាត់ឬ ជុំមួយ មាត់ ។ ដែល ហៅថា ធម៌ គឺធមិដែល ព្រះពុទ្ធជា ម្ចាស់ ខ្ងែសំដែងខុក ហើយ សាវកសំដែនខុកហើយ ឥសីសំដែនខុកហើយ ទេវតាសំដែនខុក ហើយ ដែលអាស្រ័យនុវអដ្ឋភថា អាស្រ័យនុវច្ចាលី ។ ពាក្យថា សំដែង គឺភិក្ខុសំដែងដោយបទ តែវអាបត្តិបាចិត្តិយ វាល់ៗ បទ 🤊 ភិក្ខុសំដែង ដោយអត្តរៈ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ រាល់ៗអត្តរៈ ។ ពាក្យថា វៀវលែងតែ មានបុរសដែលដឹងក្ដី គឺលើកលែងតែបុរសដែលដឹងក្ដី ។ ដែលហៅថា អ្នកដឹងក្ដី គឺបុរសដែលអាចដឹងនូវតាក្យល្អតាត្យអាក្រក់ ពាក្យត្រគោះ ពាក្យមិន(តគោះ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវា «វគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាប «ស្ស អាបត្តិវាជា

[ឃុំ] ស្នុស្សគេ ស្នុស្សគម្មាំ វស្សិតពាំឃុំ-វាទាហ៍ ខម្មុំ នេសេត៌ អញ្ត្រ វិញ្ញុសា ពុះស**ិក្តហេ**ន អាចត្តិ ចាច់ត្ត័យស្ប ។ មាតុក្តាមេ ៥មត់កោ បុរិសភ្នៃហេន អាចត្តិ ខាច់ត្តិយក្ស ។ មាតុត្តាមោ អមាតុតាមសញ្ជាំ ឧត្តាជប្បញ្ជាប់បាល ជញ្ជុំ ឧសេត៌ អញ្ញ គ្រំ ញ្ញា បុរិសាត្តហេន ភេចត្ត ទាចិត្តយក្សា ។ យង្ខំយ ។ នេឌ្យ ។ ឧហាំងមា ។ អូមើរ មន្នាម៖ មនុស្ស៉ាត្តហិត្តិយា វា ឧត្តាជៃឲ្យញូវទៅហិ ជម្មុំ នេសេតិ មណ្ឌិ រ៉ូយ៉ាខា ស់អង្គមិលខ មានទំ ខ័យក្នុក្សា រ អមាតិក្លាម មាតុក្មាមសញ្ចាំ អបត្តិ ឧុក្សេងស្បា ។ អមាត្តកម្រ មេត់កោ អាចត្ត ឧក្សាដ្ឋ ។ អមាត្តាម អមាត្តាមសញ្ជី **អជាបត្តិ ។**

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវត្ត សិក្ខាបទទីពី អាបត្តិវារ

 $(m \circ b)$ មាតុ fគាម ភិក្ខុ \hat{n} តាលថាមាតុ fគាម ហើយ សំដែនធម៌ ឲ្យលើសពី ជុំាមាត់ឬ ជុំាមួយមាត់ឲ្យឹងទៅ ដោយគ្មានបុរសដឹងភ្លឺ (នៅ ជិតខាង) ត្រាវអាបត្តិបាចត្តិយ ។ មាតុ គ្រាម ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសំដែងធម៌ឲ្យលើសពី $\hat{\phi}$ មាត់ប្ត $\hat{\phi}$ ចុំមួយមាត់ឡើងទៅ ដោយគ្មាន បុរសដឹងក្តី (នៅជិតខាង៍) ត្រាវអាបត្តិចុះចិត្តិយ ។ មាតុ គ្រាម កិក្ខុសំគាល់ ឋា មិនមែនមាតុ គ្រាម ហើយសំដែងធម៌ឲ្យលើសពី(ជុំមាត់ឬ(ជុំមួយមាត់ ទ្បើងទៅ ដោយគ្មានបុរសដ៏ងក្ដី (នៅជិតខាង) តែវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ $\hat{\sigma}_{\hat{q}}$ ស់ដែងធម៌ឲ្យលើសពី \hat{q} មាត់ឬ \hat{q} មួយមាត់ឡើងទៅ ដល់យក្ស្រី $\hat{\vec{n}}$ $\hat{\vec{n}}$ ដោយគ្មានបុរសជំង៍ក្ដី (នៅជិតខាង៍) ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនមាតុ-គ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាជាមាតុ គ្រាម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនមាតុ គ្រាម ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រវអាបត្តទុក្ខដ ។ មិនមែនមាតុ ត្រាម ភិក្ខុស-គាល់ថាមិនមែនមាតុ គ្រាម មិនត្រូវអាបត្តិអ៊ីឡើយ ៗ

វិសយបិជិក មហាវិកង្គោ

(៣០៣) អយបត្តិ វិញ្ញាញ បុរិសវិក្តហេន ជប្បញ្ជាំ វាយលំ ជម្នំ នេសេត និជនិត្តា ជម្នំ នេសេតិ នេសេតិ នុឌ្ឋហិត្វា បុន និសីនិត្វា ជម្នំ នេសេតិ មាតុកាមោ នុឌ្ឋហិត្វា បុន និសីនគិ តស្មី នេសេតិ អញ្ជាស្ប **មាតុក្ខាមសុំ** នេសេតិ បញ្ជាំ បុច្ចតិ បញ្ជាំ បុឌ្ឌា កាថេតិ អញ្ញស្បត្តាយ កាណខ្លំ មាតុក្តមោ សុណាតិ នុម្មត្តកស្ប អានិកម្និកស្បាតិ ។

សត្ថមសិក្ខាបទ និដ្ឋិតំ ។

ផ្គុំកក្រែម កង្គប៉យនក្

(៣០៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តដែលសំដៃងធម៌ (ដល់មាតុ គ្រាម)

មានបុរសដំងក្តី (នៅជិតខាង) ដល់ភិត្តសំដែងធម៌ តិម (ជាមាត់ឬ (ជាមួយ

មាត់ ដល់ភិត្តសំដែងធម៌តិចជាង (ជាមាត់ឬ (ជាមួយមាត់ ដល់ភិត្តសំដែង
ធម៌ (ជាមាត់ឬ (ជាមួយមាត់ (អាក់ឡើង ហើយអង្គុយទៅវិញសំដែងទេ) ត
ដល់ភិត្តសំដែងធម៌ដល់មាតុ (គាមដែល (អាក់ឡើង ហើយ អង្គុយទៅវិញ

ក្នុងខណៈនោះ ដល់ភិត្តសំដែងធម៌ដល់មាតុ (ក្រៅពី

មាតុ (ក្រៅពី

មាតុ (អាមាធ្នើយ ដោះប្រសា (នោះ) ដល់ភិត្តសំដែងធម៌ឲ្យអ្នកដទៃ ស្លាប់

បាស្រាយាយ ធ្វើយ ដោះប្រសា (នោះ) ដល់ភិត្តសំដែងធម៌ឲ្យអ្នកដទៃ ស្លាប់

បាតុ (គាមអង្គុយស្លាប់ផង ដល់ភិត្តឆ្កាំ ដល់ភិត្តជាខាង ដើមបញ្ជាតិ ។

បាតុ (គាមអង្គុយស្លាប់ផង ដល់ភិត្តឆ្កាំ ដល់ភិត្តជាខាង ដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៧ ១៦ ។

អដ្ឋមលិក្ខាបទំ

(പര്യി കോട്ട് ചെടുത്തു പുക്കുന്നു វិហវត៌ មហវេធ តា្យាតារសាលាយំ ។ គេឧ ទោ បន សមយេខ សម្ពីហ្លាល ស្ថិដ្ឋា សម្គា ភិក្គុ វក្តុខ្លាយ ឧឧ៌យា គឺ៤ វេស្សំ ឧបកប្តឹសុ ។ គេឧ ទោ ខជ សមយេជ វដ្ឋី ឧុត្តិក្តា មោះតំ ខ្លីហ៊ុនិកា សេនជ័យ សហយារ៉េល ខ សុយា ជាជា ជង្គ-លេខ យាចេត់ ។ អ៩ទោ តេស ភិក្ខុខ ឯតឧយោស៍ ឯតរហ៍ ទោ វដ្ឋី ឧត្តិក្តា ខ្វីហ៍និកា សេតដ្ឋិកា សហភាវត្ត ឧ សុភារា ជព្រះ ចក្តុបាន យាមេតុំ កោន នុ ទោ មយំ ឧទាយេន សមត្ថា សម្មោ-ឧទានា អាវិឌទានា ជាសុគាំ ស្ស្នំ ស្រប្បទ

សិក្ខាបទទី ៩

(៣០៤) សម័យ ទោះ (ពេះភគវន្តសម្ពុជ្ធជាម្ចាស់កាលគង់ នៅក្នុងា-គារសាលា ព្រែមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង មានភិក្ខុ វស្សា (បបច្ចេះស្ទឹងវគ្គមុខា ។ វេលានោះឯង ដែនវជ្ជីកើតទុក្តិក្យុ(អត់ចាយ) មនុស្សទាំងឡាយ ចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រៃកែរោក ក៏ដល់នូវសេចក្ដី ស្វាប់មានធ្លុំង៍ស (ដេរដាសលើផែនដី) និងទិញដូរស្រវអង្គរ លុះតែមាន ស្វាកកាន់ជាសំគាល់ ទើបទិញដូវចាន មនុស្សទាំងអស់ក្នុងដែននោះ មិនងាយនឹងចិញ្ចឹមជីវិតដោយការព្យាយាមស្វែងកេសាហារ ។ ១៣:នោះ ភិក្ខាជនោះគិតគ្នាដូច្នេះថា ឥឡូវនេះ ដែនវេជ្ជីកើតឲ្យិក្យូ (អត់បាយ) មនុស្សទាំងឡាយ ចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រៃកែពេក ក៏ដល់នុវសេចក្តី ស្វាប់មានធ្លឹងស (ដេរជាសលើផែនជី) នឹងទិញជួរ(ស់វអង្គរលុះតែមាន ស្វាតកាន់ជាសំគាល់ ទើបទិញដូវបាន មនុស្សទាំងអស់ក្នុងដែន មិនងាយនឹងចិញ្ចឹមជីវិតដោយការព្យា យាមស្វែងវកអាហារឡើយ តើយើងនឹងគិតធ្វេទ្យុយដូចមេចហ្ ឲ្យបានសាមគ្គីស្មោះសរ កុំឲ្យមាន វិវាទទាស់ ទៃង៍គ្នា នៅចាំវស្សាឲ្យចាន ស្រែផង៍ កុំឲ្យបំពុាក

វ្នែរកវិលាម ការដំប័យឧវិ

င ေ ဥက္ကိုးမေဇ မွာတ္ခုက္ပါဆယ္တဲ့ ၈ ၅မႈကို ស្ដេសល្អ ស្ដុំ ឧញុំ សាវុសា ខុស្គូច យគិ៍ខ្ញុំ អត្ថម្ភេម ស្រុស្ត អុស្តាក់ សត្ថ មញ្ជាំសុរាធ្វិ ស្រុំ មយុ សមត្ត សម្ពោនមានា អាវិនមានា ជាសុគាំ ស្បុំ វសេយ្យាម ឧ ខ ចំណ្ហុ គេឧ គេលម៌សុក្មាត់ ។ រាយ នៃ ក្រសួម ក្រសួម ក្រសួម ក្រសួម យត់ខ្លួន ក្នុងខ្លួន សន្ទិត ស្ដ្រាប្រមុ ធ្វទេយ្យ សភម ៧វ នេ មមាគំ ឧាតុ មញ្ជាំ ស្ដូ ឧတ္ សមត្ថា សម្ពោធមាលា អាជ្នសេល ជាសុគាំ ကြောင့် ကောက်သည် ဒေ ဒ အကြောက်း မှိုက်န မားကို ၅ သန္တင့္ သုံးမားတို့ ကု ကို မာဂို ကော် កំហ័ន កម្មត្តំ អជ៌ដ្ឋានេះ ក់ កំហ័នំ ធ្វូតេយ្យុំ ស ដេច សត្ទ មល់ អាវុសោ ក៏ហ៊ុន អញ្ចញ្ញស្ប ជុន្តាំមនុស្សឌម្មស្ស វណ្ណ ភាសិស្សាម អសុគោ ភិក្ខុ បឋមស្ប ឈានស្ប លាភិ អសុកោ ភិក្ខា ខុតិ-យស្បា ឈានស្បា លាភា អសុកោ ភិក្ខា ឥតិយស្ប

វិនយបិដិក មហាវិភង្គ

ដោយអាហារបណ្ឌាបាតផង ។ ភិក្ខុពួកខ្វះធ្វើយថា អាវ៉ុសោ ដូច្នោះ យើង ត្រtទទួលnបែរង៍ការងាររបស់គ្រហស្តចុះ កាលបើយើងធ្វើ យាងនេះហើយ គ្រហស្ទាំងនោះ គង់នឹងនឹកនាឲ្យអាហារដល់យើង កាលបើបានអហារយ៉ាន៍ខេះហើយ យើងក៏បានសាមគ ကော္မလr မိုဒီဂိုဂန္ ဓာလ်ငြန်ဆ္ ေငးတံဂိုလ္ပဂုန်လြလ္ကန មិនហំពុកដោយអាហាវបណ្ណិជាតផង ។ ភិក្ខុពួកទុះធ្វើយថា អាវ៉ុសោ កុំទ្បើយ ប្រយោជន៍អ៊ី នឹងទទួលក៏បរងការងាររបស់គ្រហស់នោះ អាវុសោ ណ្តើយចុះ យើងត្រវធ្វើជាអ្នកបម្រើ នាំដំណឹងដល់ពួក គ្រហស្ថិញ កាលបើយើងធ្វើយ៉ាងនេះហើយ គ្រហស្គាំងនោះគង់ នឹងនឹកនាឲ្យអាហារបណ្តិបាតដល់យើងមិនខាន កាលបើបានអាហារ ဧေးတြံနယ္ပန္ေလာက္ရန္းကိုက္ခန္းကို ေနာက္သန္းကို ေနာက္ခန္းကိုက္ခန္းကို ေနာက္ခန္းကို ေနာကို ေနာက္ခန္းကို ေနာက္တန္းကို ေနာက္ခန္းကို ေနာက္ခန္းကို ေနာက္ခန္းကို ေနာက္ခန္းကို ေနာက္ ៨៦ ។ ភិត្តពួក ខ្លះ ធ្វើយថា អាវ៉ុសោ កុំ ឡើយ ប្រយោជន៍អ៊ីនឹង ទទួលក៏ៗរង្គមារង្គាររបស់ គ្រលស្ដ្ ប្រយោជន៍អ្វីនឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើ នាំ ដំណឹងដល់ពួក គ្រហស្ត អាវុសោ ណ្ដើយចុះ យើងនឹងពោលសវៈ សេរនូវឧត្តវិមនុស្សធម៌វិបស់គ្នានឹងគ្នាដល់ពួកគ្រប់ស្វិញថា ភិក្ខុងណោះ ជានយានទី១ ភិក្ខុងណោះបានឈានទី២ ភិក្ខុងណោះបានឈានទី ៣

ಯಾತನ್ನು ಉತ್ಪುಷವಾಗಿ ಕ್ಷಮ್ಮ ಪ್ರತಿಸ್ಟ್ ಯಾತನ್ನು លភ្នំ អសុគោ ភិត្តុ សេតាបញ្ជា អសុគោ ភិត្តុ សភពពាពី អសុភោ កិត្ត អភាពមី អសុភោ ត់ក្តុ អយោ អសុគោ ភិក្ខុ នៅជ្ជោ អសុគោ ភិក្ខុ ជន្បត់ញោត៌ ឃាំនេ អម្ចាក់ ឧាតុំ មញ្ចុំ ឃាំ ಕಥ್ ಕಾರ್ಟ್ ಕಾರ್ಟ್ ಕ್ರಾಣಕ್ಕಾರ್ ಕ್ರಾಣ್ ಕಾರ್ಟ್ ಕಾರ್ಟ ಕಾರ್ಟ್ ಕಾರ್ಟ ಕಾರ್ಟ್ វេស្ស វេសយាង ខ ឧ ឧ្ធហ៊ាមេខ យូសគ្នេសាមិសង្ $\mathfrak{g}(\mathcal{M})$ in this is the $\mathfrak{g}(\mathcal{M})$ ្នុស្នេ មេឃឧឃមា វ ខេស្តម មានតិកា មេឃា ភូមិ ភាស់ តោត ។ អ៥ ទោ តេ ភិក្គុ ភិបាំ ជំ អញ-រំ_{ទី} ខេណ្ត ឃានក្ស ហង្គ ជ ខេ ឯកស្រា ភិក្ខា ជន្បីភិញ្ញាទី ។ អ៩ទោ នេ មនុស្សា លាភា វត ကေ လုလဒ္ခိ ကေ ကေ ကောင် ကေ သါက္စာ កិត្ត ស្ប៉ុ ឧបភគា ឧ វគ នោ ៩គោ បុត្វេ ស្សា្ទា ភិក្ខុ ស្បុំ ឧបឥណ យជាយ៍មេ ភិក្ខុ សីល-វភ្លោ កហ្សេស១ម្នាត់ ។ គេ ៩តាធិសាធិ ភាជលធិ

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៨ សិទាន

ភិក្ខុឯណោះជានឈានទី៤ ភិក្ខុឯណោះជាសោតបន្ទ ភិក្ខុឯណោះជា សកទាគាមី ភិក្ខុឯណោះជាអនាគាម ភិក្ខុឯណោះជា ព្រះអរហន្ត ភិក្ខុឯ-ណោះបានវិជ្ជា ៣ ភិក្ខុឯណោះបានអភិជ្ជា ៦ កាលបើយើងពោលយ៉ាង នេះហើយ គ្រហស្តទាំងនោះគង់នឹងនឹកនាឲ្យអាហារបណ្ឌា ជាតដល់យើង មិនទាន បើបានអាហាយ៉េង៍នេះហើយ យើងកំនឹងមានសេចក្តីសាមគ្គី ស្មេះសរ មិនវិវាទទាស់ ទៃងីគ្នា ទេ នៅចាំវស្សក៏ស្រល់ ហើយមិនលំបាក ដោយបណ្ឌាបាតផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏យល់ ព្រមថា អាវុសោ ពួកយើង ពោលសរសើរគុណ « ត្តវិមនុស្សធម៌ណា របស់គ្នា យើង មកដល់ពួកគ្រហស្ត ការពោលសរសើរគុណ «ត្តវិមនុស្សធម៌នេះស្រល ហើយ។ លំដាប់នោះភិក្ខុទាំងនោះ ក៏បានពោលសរសើរគុណទត្តវិមនុស្ស-ធម៌ទៅវិញទៅមកដល់ពួកគ្រហស្ដថា ភិក្ខុឯណោះបានឈានទី១។បេ។ កិត្តឯណោះចានអភិព្រា ៦ ។ គ្រានោះ មនុស្សទាំងឡាយនោះកំនិ-យាយគ្នាថា ដើហ្គឺយើងរាល់គ្នាបានភិក្ខុថែបនេះមកនៅចាំវស្ស ហៅពេញ ជាលាករបស់យើង ឈ្មោះថាយើងបានបុណ្យដោយងាយណាស់ហ្មឺ តាំង ពីដើមមកដល់ឥឡូវនេះ យើង៍ពល់គ្នាមិនដែលបានពួកភិក្ខុមានសីលមាន ធម៌ជាកុសលដូចបែបនេះមកនៅចាំវេស្យាសោះឡើយ ។ មនុស្យគាំងនោះ

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

អត្តនា កុញ្ជន្តិ មាតាបិត្វនំ ខេត្តិ បុគ្គនារស្ប ខេត្តិ នាសកាម្មការទៅសស្ប ខេត្តិ មិត្តាមច្បានំ ខេត្តិ ញាត់សាលបើបាន និក្សាខំ ខេត្តិ ជា តាន់សាន ទានន័យនៃ សាយន័យន់ ទានាន់ អត្តនា ប់ថ្លិ មាតាបិត្វនំ ខេត្តិ បុគ្គនារស្ប ខេត្តិ នាសកាម្ម ការទៅសស្ប ខេត្តិ បុគ្គនារស្ប ខេត្តិ ញាត់សាលប់បាន ខេត្តិ បាន់សាន កិត្តានំ ខេត្តិ ។ អស្បស់ ប៉និត្តិបារ ប្រសាធាន ខែនិត្តិ បានសាលប់បាន ខេត្តិ បាន់សាន កិត្តានំ ខេត្តិ បាន់សាន ខែនិត្តិបារ ប្រសាធាន ខែនិត្តិបារ ប្រសាធាន ខេត្តិ បាន់សាន ការទៅសាលប់បាន ខេត្តិ បាន់សាន ការទៅបាន ខេត្តិ បាន់សាន ការទៅបាន ខេត្តិ បាន់សាន ការទៅបាន ខេត្តិ បាន់សាន ការទៅបាន ខេត្តិ បានសាលប់បាន ខេត្តិបាន ខេត្តិប

(៣០៤) អេច្ណាំ ទោ ខនេត់ ស្ប៉ វុគ្គាន់ ភិក្ខុន កកវន្តំ ឧស្សាយ ឧបសង្គម៉ត់ ។ អ៩ទោ គេ ភិក្ខុ ស្ប៉ វុគ្គា គេមាសចូយេន សេខា-សន់ សំសាមេត្វា ខត្តទីវាមានាយ យេន វេសាស៊ី

វិតយបិជិក មហាវិកង្គ

តែង (ប្រគេនកោជនាហារ^(๑) យ៉ាងណាដល់កិត្ត ទាំងឡាយ គោជនាហារ យ៉ាងនោះមិនហ៊ានបរិកោតមាត់ខ្លួនទ្វើយ ហើយមិនបានជូនទៅមាតា បិតា កូនប្រពន្ធ ខ្ញុំកំដរ កម្មករបុរស មិត្ត អាមាត្យ នឹងញាតិ សាលេហិតសោះឡើយ (ម្យ៉ាងទៀត) ធ្លាប់ប្រគេនខាទន័យ (២) គ្រឿង សម្រាប់កូក់ (៣) នឹងទឹកបាន (៤) យ៉ាងណា ដល់ពួកកិត្ត ខាទន័យ នឹងគ្រឿងក្ក ទឹកបានយ៉ាងនោះ ក៏មិនហ៊ានបរិកោតជីកខ្លួនឯងឡើយ ហើយមិនបានជូនទៅមាតាបិតា កូនប្រពន្ធ ខ្ញុំកំដរ កម្មករបុរស មិត្ត អាមាត្យ នឹងញាតិសាលេហិតសោះ ឡើយ ។ គ្រានោះឯង កិត្ត ទាំងនោះ (លុះបានអាហារធានបរិបូណ៌) ក៏មានសម្បូរល្អ មានឥន្ទ្រីយ ពេញលេញ មានសម្បូរមុខស្រស់បស់ សម្បូរស្បែកក៏ផ្លូវផង់ ។

(៣០៤) កិត្តទាំងឡាយកាលបើចេញវេស្សរួចហើយ តែងនាំគ្នា ចូលទៅគាល់ពែះដ៏មានព្រះភាគ ជាទំនៀមមិនដែលទានឡើយ ។ វេលា នោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះលុះបាននៅចាំវេស្សា គ្រប់ ថា ខែហើយ ក៏រៀបចំទុក ដាក់គ្រឿងសេនាសន: រួចនាំយកបាត្រនឹងចីវរចូលទៅក្នុងវេសាលី ដើរ

១ ភោជនមាន ៩ យ៉ាង គឺបាយ ១ នំ ១ សត្ត ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ១ ។ គឺយ បាន១ង ឯមើមឈើ ផ្លែឈើជាដើម ។ ៣ បាន១ងឯគ្រឿងសម្រាប់បរិភោគ គឺ ទឹកដោះរាវ ១ ទឹកដោះ១ប់ ១ ច្រេង ១ ទឹកឃ្មុំ ១ ទឹកអំពៅ ១ ។ ៤ ទឹកបាននោះ បាន១ងទឹកបាន ៩ យ៉ាង មានទឹកបានធ្វើពីផ្នៃស្វាយ ផ្ទៃព្រឹងជាដើម ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស គំទាត់

ಜ್ಯೂ ಭಾಗು ಇದ್ದು ಬಿಡು ಬಳ್ಳು ಕಮ್ಮು តា្ដាតារសាលា យេជ ភកវា ភេជុបសន្នឹស ១០សន្និ ច់ត្យា កក់ខ្ញុំ អភិបានត្យា បានមន្ត្ច និសីនីសុ ។ គេជ ទោ បន សមយេន ឧិសាសុ ស្សុំ ត្តា ភិក្ខុ ಹ್ಳಳು ಮេខ្ញុំ លិស ಕಟೀಯ ಕಟೀಯೆ ವಿಣಿಪಟ್ಟು ಅಧುಖ ដុខ្លួនកត្តា ។ ក្រុមសង្គ្រាល ជន ភិក្ខុ ស្រា-ುದ್ರ ದುಪತ್ರ ಕ್ಷಾಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಳಪ್ ಕಿಪ್ಪಿಳು. ទិត្ស្យាយា ៤ មាន្ត្រ ខេត្ត ១៩ ខេត្ត ១៩-វេឌ្ជាជំ អាក្សុគេហ៍ ភិក្ខុហ៍ សន្ធឹ បដិសម្បាធិតុំ ។ អេ៩ទោ ភក្សា ក្រុមខាត្តាយ កិត្តា វានេះកេខ កេច្ចិ មគ្រេនសាខា អាស្រួនសាខា ជាមាយ មេរី មេរិនិ ក្នុង មេខេ នេស ក្នុង មេខេត្ត សម្បានមាលា អាវិនមាលា ជាសុគាំ ស្ប៉េ សេ៍មា

ញជិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៨ និទាន

ទៅតាមលំដាប់ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលគង់នៅឯក្ដុដា គាវ-សាលាក្នុង ៃព្រមហាវន ទៀបក្រង់វេសាលីលុះច្ចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាប ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គ័យនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ សម័យនោះ ឯង ពួកភិត្ត្ឋដែល នៅចាំវស្សាក្នុង**ទិសទាំងឡាយ សឺ**ង៍មានកាយស្ដាំងស្ដម សៅហ្មង៍ មានសម្បារអាក្រក់កើតជារោគលឿងស្កេកស្ដាំង មានខ្លួនរវាម ដោយសរសៃ ។ ចំណែក**ភាងព្លុកកិត្តដែល**នៅទៀប (តិយស្ទឹងវគ្គមុទា មានសម្បូរល្អមានឥន្ត្រីយពេញលេញ មានសម្បូរមុ១ក៏ស្រស់បស់ សម្បុរ ស្បែកក៏ផ្លូវផង់ ។ ឯទំនៀមរបស់[ពុះភគវន្តសម្ពុទ្ធទាំងទ្យាយ[ពុះអង្គគែង ស្មោះសរចំពោះជាមួយនឹងអាគន្លកកិត្ត គឺកិត្តដែលទើបនឹងមកដល់ថ្មី ។ $\left(\hat{\mathbf{a}}^{\prime}\right)$ នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគដាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់សួរទៅពួកភិក្ខុដែលនៅទៀប ្រេះស្តើងវគ្គមុនាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្វាយ អ្នករាល់គ្នាលមអត្តធន្ធបានបុទេ អ្នកពល់គ្នាលម្យប់ព្រឹត្តទៅជានស្រល់ប្រទេ អ្នកទាំងទ្បាយមានសេចក្តិ សាមគ្គីស្មោះសរមិនវិវាទទាស់ទែងគ្នា នៅចាំស្បែស្រល់បុរួលមិនលំបុរុក ដោយអា ហាវចិណ្ឌូ ជាតទេឬ ។ ភក្ខុ ទាំងនោះក្រាបទូលថា បតិត្រ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ យើងទំរាលគ្នាល្មអត់ធន់បាន បពិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងទំ ทงคางษอโตโตเดาตุร ชติโตโตะน์ตรโตะกาล เพล็อ็ทงคายาร នៅចាំវស្សាក៏(សលបួល

វិតយបិដកេ មហាវិកង្គោ

ဥ ေ႐ွာက္သည္ေတြကို အေတြမ်ား အေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကေတြကို အေတြကို အေ បុខ្លុំ ជាឧត្តាមិ ឧ មុខ្លុំ កាល់ ដៃត្វា បុខ្លុំ កាល់ វិឌិត្យ ជ ឬខ្លួំ អត្តសញ្ចាំ សឋាភាតា បុច្ច នោ អនត្តសញ្ជាំតំ អនត្តសញ្ជាំត សេតុឃាតោ តថាក-តាជំ ។ ធ្វីហាកាប្រាំ ពុឌ្ធា កក់ព្រោះ កំគុំ មដ៏មុខ្ជុំ ខេត្ត ប្រទេសប្រិត មាន្ទ្រ ប្រ ប្រឹស្សិត ខេត្ត ខេ បេស្សាមាន៍ ។ អ៩ េសា ភភវ ភេដ្ឋានាន៍ យេ ភិក្ខុ ಶಿಹಜಾಭಾ ದಾರ್ಥವರ ಕಾರ್ಣ ಕ್ಷಾಗಿ ಕಾರ್ಟ್ ಕಾರ್ಣಿ-ខេសាលា អាវ៉ាឧសាលា ដាសុគាំ ស្ប៉ុ ស្គ្រែ ជ ច ចំណ្នូ-កោះ កំលម់ត្ថាត់ ។ អ៩ េខា គេ ភិក្តុ ភភពតា ឃិត-មត្ត អារោច្រសុំ ។ គេប៉ុ បន រវា ភិក្ខាវេ ភូនន្តិ ។ កូន ភកវនិ ។ វិក ហ៊េ ពុធ្យា ភកវ គេថំ ហ៊ សម

វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

មិនលំចាកដោយសហរប៉ណ្ណបាតផង។ ព្រះគុឋាគតទាំងឡាយ (ទង់ជ្រាប នុវហេតុហេយ ត្រាស់សុវក៏មាន ជ្រាបហេីយមិន ត្រាស់សុវក៏មាន ជ្រាប ច្បាស់នូវកាលគួរហើយ ត្រាស់សុរក៏មាន ជ្រាបច្បាស់នូវកាលគួរហើយ មិន ត្រាស់សុរុក៌មាន ព្រះតថាគត ទាំងទុក្រយ ខ្ទង់ត្រាស់សុរុតែកម្មដែល ប្រភបព្រមដោយប្រយោជន៍ កម្មដែលមិនប្រភបព្រមដោយប្រយោជន៍ ព្រះអង្គមិន (ទង់ ត្រាស់សុរឡើយ ព្រះតថាគតទាំង ឡាយ ព្រះអង្គផ្តាច់បង់ នុវកម្មនិប្រកបដោយប្រយោជន៍ដោយអវិយមគ្គដែរស្រែលះអស់ហើយ ។ ព្រះភគវន្តសម្ពុទ្ធ ទាំងឡាយ ខែង់សូរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុដោយហេតុពីរបែការ គឺស្តរដោយ (្រង់ [ពុះដំរឹះថា តថាគតនឹងសំដែងធម្ន នឹងបញ្ជាតុនូវសិក្សា-បទដល់ពួកសាវភ១ ។ កាលនោះ (ពុះដ៏មាន(ពុះភាគ(ទង់(តាស់ស្បូរទៅ ពួកកិត្តដែលនៅទៀបធ្វេរស៊ុំងវគ្គមុខាថា ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ អ្នកទាំង ទ្យាយបានជាមានសេចក្តីសាមគ្គីស្មោះសរ មិនវិវា**ទទា**ស់ទៃងីគា នៅចា វស្សាក៏ស្រួលហុល មិនលំជាកដោយអាហារបិណ្ឌជាត តើដោយហេតុ អ្វី ។ គ្រានោះ ភិក្ខុអម្យាលនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដឹ មានព្រះភាគ (ដោយសព្វគ្រប់) ។ ទើបព្រះអង្គ្រិទ្ធន៍ត្រាស់ថា នៃភិក្ខុ ទាំងឡាយ ពាក្យបស់អ្នកទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ[កាប ទូលថា សូម[ទង្គីព្រះមេត្តា[បា្រស ពិតមែន ។ ព្រះភគវន្តសម្ពុទ្ធ

បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យុ អដ្ឋមសិក្ខាបទស្សុ សិក្ខាបទវិកង្គោ

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ ។

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ ។

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ ។

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ ។

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ អាហាខេយ្យ ភិត្តស្តី

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ អាហាខេយ្យ ភិត្តស្តី

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ អាហាខេយ្យ ភិត្តស្តី

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ ។

សេច្ចស្តីលេខ្ញុំ ។

(៣០៧) ឧត្តាមឧស្សឧម្មោ ១៩ ឈាធំ វិមោក្តោ សមាឌ៌ សមាមត្តិ ញាណឧស្សធំ មក្កាវនា ៩៧-សច្ចិត្តិយោ គេលែសប្បហាធំ វិធីវេណតា ចិត្តស្ប សញ្ញាតារ អភិទ្ធិ ។

(mod) ឈានន្តិ បឋមំ ឈានំ ឧុតិយំ ឈានំ តត់យំ ឈានំ បតុគ្គំ ឈានំ ។ វិមោក្តោត់ អុញ្ញា-តោ វិមោក្ខោ អន៌ម៉ាត្តា វិមោក្វោ អប្បណ៌ហិតោ

យាប់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៨ សិក្ខាបទវិភង្គ

(៣០៦) តែង៍ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹង ច្បារាជិកកណ្ឌសិក្ខាបទទី១ហើយ ។ ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺ លើកហែងតែភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីចេញ ក្រៅអំពីនោះហៅថា អនុបសម្បន្ន ទាំងអស់ ។

(៣០៧) ដែល ហៅថា _ឧត្តវិមនុស្សធម្ម^(១) នោះ សំដៅយក ឈាន១ វិមោក្ខ១ សមាធិ១ សមាបត្តិ១ ញាណ ខ**ស្សនៈ**១ ម**គ្គភាវិនា១** ផលសច្ចិកិរិយា១ កិលេសប្បហាន១ ចិត្តវិនីវរណៈ១ សុញា គារអភិ**រ**តិ១ ។

(ញ。៤) បទ្ចា លាន គឺសំដៅយកបឋមជ្ឈន ទុតិយជ្ឈន តតិយជ្ឈន ចតុត្តជ្ឈន ។ បទ្ចា វិមោក្ខ គឺសំដៅយកសុសាតវិមោក្ខុ

ពូកឧត្តរិមសុស្សធម្មនេះ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកទី ៤ រួចហើយ ។

វិនយប់ដំពេ មហាវិកង្កោ

វិទេស្ត្រា ។ សមាជ័ត សុញា សេ សេ ជំនំនៅ សមាជ៌ អប្បលាំហ៍នោ សមាជ ។ សមាជុំតែំ សុ-ញ្នា សមាបត្ត អធ៌ម៉ឺតា សមាបត្តិ អប្បល់ហិតា សេសពន្តំ ។ ញាណខ្លំ ខ្លះស្បា វ៉េជ្ជា ។ មក្កាវេលន៍ ខត្តាហេ សត់ប្បដ្ឋាធ ខត្តាហេ សម្មប្បជាធេ ខត្តាហេ ឥទ្ធិទានា មញ្ចុំ ស្ទ្រិយធ៌ មញ្ចុ ពលធ៌ សត្ត ពេជ្ឈខ្មា អាំយោ អដ្ឋជ្ញុំ កោ មក្តោ ។ ដលសច្ចិកាំរិយាទិ សោ-តាបត្តិ៥លស្ស សច្ចិតាំហៃ សភានាតាម៉ះដែលស្ស សខ្ញុំកាំហែ អភាគាមិដលស្ប សច្ចុំកាំហែ អបោ-ត្ថែលសា្ទ សច្ចិតាំហៃ ។ គាំលេសហ្សហធន្តិ រាគសា្ទ បហានំ នោសសុក្រ បហានំ មោហសុក្រ បហានំ ។ វិធីយលាតា ចិត្តប្រតិ វាកា ចិត្តប្រ វិធីយលាតា នេះ ខេត្ត ខេ ណតា ។ សុញាការ អភិវត្តិ បឋមេន ឃានេន សុញាកាប អភិវត្តិ ខុតិយេន ឈានេន សុញាកាប អភាតិ គត់យេជ ឈាធេជ សុញាតាប អភិវត៌ ជុ-តុទ្ធេន ឈាខេន សុញាការ អភិវត្តិ ។

វិខយបំដាក់ មហាវិភង្គ

អនិមិត្តវិមោត្ត អហ្សាណិលិតវិមោត្ត ។ បទថា សមាធិ គឺសំដៅយក ស្សាតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អហ្សាលាហិតសមាធិ ។ បទថា សមា-ឋត្តិ គឺស ដៅយក សុពាតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមាបត្តិ អប្បណ៌ហិត្ សេទាបត្តិ ។ បទថា ញាណ គឺសំដៅយកវិជ្ជា ៣ ។ បទថា មគ្គកាវនា គឺស ដៅយក សតិបដ្ឋាន៤ សម្មព្វាន៤ ឥទ្ធិពុទ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពល៥ ពោជ្ឃគ្នុ៧ មគ្គប្រកបដោយអង្គជ ដ៏ប្រុស្ស ។ បទថា ផលសច្ចកិរិយា គឺករិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ខ្លួវសោតាបត្តផល ករិយាធ្វើឲ្យ ជាក់ច្បាស់នូវសកខាតាមិផល កិរិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ករិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ន្តវអរហត្តផល ។ បទថា ភិលេសប្រាន គឺករិយាល:កគ: លះទេស: លះមោហ: ។ បទថា ចិត្តវិនីវរណ: គឺចិត្តដែល ហ្រែសហករាគ: ចិត្តដែល ហ្វែសហករទាស: ចិត្តដែល ទ្រាស ញកមោហ: ។ សញាគារអកិរតិ គឺសេចក្តី តែកអរក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ដោយ បឋមជ្ឈាន សេចក្តី ត្រិកអរក្មង៍ផ្ទះដ៏ស្ងាត់ដោយខុតិយជ្ឈាន សេចក្តី *េត្រកអរក្*ង៍ផ្ទះដ៏ស្ងួត ដោយតតិយជ្ឈាន សេចក្ដី ត្រឹកអរក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងួត់ រដាយបត្តជា្ន

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

ឃុំខ្លួន ដែនខ្លួន មេខេត្ត នេះ ច្រុំខ្លួន មេខេត្ត ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន មេខេត្ត ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន ខេត្ត ខេ

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សិក្ខាបទវិភង្គ

(៣០៩) ៣ក្យូល ប្រល់ គឺកិត្តនិយាយ ប្រប់ដល់អនុបសម្បន្ន ឋា អាគ្នាជានចូលបឋមជ្ឈានរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ៣ក្យូថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយ ប្រប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាគ្នាកំពុងចូលបឋមជ្ឈាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ៣ក្យូថា ប្រប់ គឺកិត្តនិយាយ ប្រប់ដល់អនុប-សម្បន្នថា អាគ្នាជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈានហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ៣ក្យូថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយ ប្រប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាគ្នាជាអ្នក បានបឋមជ្ឈាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ៣ក្យូថា ប្រាប់ គឺកិត្ត និយាយ ប្រប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាគ្នាជាអ្នកស្ថាតិក្នុងបឋមជ្ឈាន ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ៣ក្យូថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយ ប្រប់ដល់ អនុបសម្បន្ទថា បឋមជ្ឈានអាគ្នាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

(៣๑០) ពាក្យថា ច្រាប់ គឺកិត្តនិយាយច្រាប់ដល់អនុបសម្បន្ន ថា អាគ្នាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល ខុតិយជ្ឈាន គតិយជ្ឈាន ចតុត្តជ្ឈាន អាគ្នាជាអ្នកបាននូវចតុត្តជ្ឈាន អាគ្នាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងចតុត្តជ្ឈាន ចតុត្តជ្ឈានអាគ្នាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

(៣០០) អរោបចេញាតិ អនុខសម្បន្នស្ប សុញាតិ វិមេក្តាំ អនិមិត្តំ វិមេក្តាំ អប្បល់បេរិត វិមេក្តាំ សុញាតំ សមាជី អនិមិត្តំ សមាជី អប្បល់បេរិត សមាជី សមា-ចេជ្ជី សមាចេជ្ជាទី សមាចេជ្ជា អប្បល់បេរិតស្ប សមា-ជំសា្ស ហេតិថ្លៃ វិសិទ្ធិ អប្បល់បេរិតេស សមាជិ សច្ចិត្តតោ មហាតិ ភណន្តស្ប អច្តេំ ទាចិត្តិយស្ប ។

(៣០៤) អពេរខេយ្យាត់ អនុបសម្បន្នស្ប សញ្ញាត់ សមាបត្តី អនិមិត្ត សមាបត្តី អប្បាណ៌ហិត សមាបត្តី សមាបត្តី សមាបជ្ជាមិ សមាបន្ថោ អប្បាណ៌ហិតាយ សមាបត្តិយា លាក់ថ្ងៃ 'សេចូ អប្បាណ៌ហិតា សមាបត្តិ សព្ទិតាតា មយាត់ ភណន្តស្ប អបត្តិ ទាច់ត្ថិយស្ប ។

(៣០៣) អារោចយោត្រ អនុបសមាន្រួសា តិសេណា វិជ្ជា សមាបជ្ជី សមាបជ្ជាមិ សមាបញ្ជា តិស្បន្នំ វិជ្ជានំ លាក់ថ្ងៃ វិសិទ្ធិ តិសេញ វិជ្ជា សព្ទិតាតា មហេតិ កណន្តសា អាបត្តិ ទាចិត្តិយសា ។

ខេស្តិហេ សភ្ជំពីដូវ ខេ ខេស្តិហ ភាពិសិត្តិ ក្រុ ខេស្តិហេ សភ្ជំពីដូវ ខេ ខេស្តិហេ ភាពិសិត្តិ ក្រុ

វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

(៣๑๑) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្វាជានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវសុញ្ញតវិមោត្ត អនិមិត្តវិមោត្ត អប្បាណិហិតវិមោត្ត សុញ្ញតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អប្បាណិហិតសមាធិ អាត្វាជាអ្នកបាននូវអប្បាណិហិតសមាធិ អាត្វាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងអប្បាណិហិត-សមាធិ អប្បាណិហិតសមាធិអាត្វាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

(៣១៤) តាត្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូល កំពុងចូល ជាអ្នកចូល នូវសុញ្ញាតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមាបត្តិ អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិ អាត្មាជាអ្នកបាននូវអប្បណ៌ហិតសមាបត្តិ អាត្មា ជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងអប្បណ៌ហិតសមាបត្តិ អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិអាត្មាបានធ្វើ ឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយ ត្រូវអាបត្តិ ព្រិត្តិយ ។

(៣១៣) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាហុនដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវ នៃវិជ្ជា អាត្មាជាអ្នកបាននូវ ត្រៃវិជ្ជា អាត្មាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុង តែវិជ្ជា នៃវិជ្ជាអាត្មាចុរនធ្វើឲ្យច្បាស់ លាស់ហើយ ត្រវិមាបត្តិចុះចិត្តិយ ។

(៣១៤) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាចុរនដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវសតិបដ្ឋាន៤ សម្មប្បធាន៤

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវ៉ាទវគ្គស្ស អដ្ឋមសីក្ខាបទស្ស វិភង្គោ

ឥឌ្វិទា ខេ សមាបជ្ឈឺ សមាបជ្ឈាធំ សមាប គ្នោ ខេត្តឆ្នំ ឥឌ្វិទា ខាន់ លាភិឌ្លឺ សេខិត្ត ខេត្ត ពោ ឥឌ្វិទាខា សេចិ្តតា មហាត់ ភណៈនូស្បូ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បូ ។

(៣០៤) អរោចេយ្យាតិ អនុខសម្បន្នស្ប បញ្ជុំ ខ្ចុំ-យាធិ បញ្ចូ ពលាធិ សមាបដ្ដឹ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋោ បញ្ចុំ ពលាធំ លាភិទ្ឋិ 'សិទ្ឋិ បញ្ចូ ពលាធិ សច្ចិត្ត-តាធិ មយាតិ ភណន្តស្ប អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។

(៣០៦) អារោយព្យេតិ អនុបសម្បន្នក្ស សត្ត ពោជ្ឈផ្តែ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបជ្ជោ សត្តខ្នំ ពោជ្ឈស្ព័ខំ លាភិទ្ធិ វេសិទ្ធិ សត្ត ពោជ្ឈស្ពា សច្ចិតាតា មយាភិ ភណន្តស្ប អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។

(៣០៧) អារោចេយ្យត់ អនុចសម្បន្នស្ប អាំយំ អដ្ឋខ្លុំកាំ មក្តុំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្ថោ អាំយស្ប អដ្ឋខ្លុំកាស្ប មក្កស្ប លាក់ម្លាំ សមិទ្ធិ អាំយោ អដ្ឋខ្លុំកោ មក្តោ សថ្និកាតោ មយាតិ កណន្តស្ប អាបត្តិ ទាច់ត្តិយស្ប ។

ប់ាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៨ វិភគ្គ

ឥទ្ធិបាន៤ អាគ្មាជាអ្នកបាននូវឥទ្ធិបានទាំង៤ អាគ្មាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុង ឥទ្ធិបានទាំង៤ ឥទ្ធិបានទាំង៤ អាគ្មាបានធ្វើឲ្យហ្វាស់លាស់ហើយ ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៥) ៣ក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាគ្នាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវ៩ន្ទ្រិយ៩ ពល:៩ អាគ្នាជាអ្នក បាននូវពល:៩ អាគ្នាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងពល:៩ ពល:៩ អាគ្នាបានធ្វើឲ្យ ច្បាស់លាស់ហើយ ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣๑៦) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវពោជ្យង្គីទាំង ៧ អាត្មាជាអ្នក បាននូវពោជ្យង្គីទាំង ៧ អាត្មាជាអ្នកស្ងាតក្នុងពោជ្យង្គីទាំង ៧ ពោជ្យង្គី ទាំង ៧ អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៧) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិត្តនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា
អាត្វាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវមគ្គប្រកបដោយអង្គទាំង ៤
ជ៏ប្រសើរ ភាត្វាជាអ្នកបាននូវមគ្គប្រកបដោយអង្គទាំង ៤ ជ៏ប្រសើរ
អាត្វាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងមគ្គប្រកបដោយអង្គទាំង ៤ ជ៏ប្រសើរ
មគ្គប្រកប ដោយអង្គទាំង ៤ ជ៏ប្រសើរអាត្វាបានធ្វើឲ្យប្បាស់លាស់ហើយ ត្រាវអាច្រាប់ពី្ធយ ។

វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

(៣០៤) អហេខេយ្យតិ អឧុបសម្បន្ទុស្ស សោតា-បត្តិដល់ សភានាភាមិដល់ អនាភាមិដល់ អហេត្តដល់⁽⁶⁾ សមាបជ្ជី សមាបជ្ជាមិ សមាបឆ្នោ អហេត្តដល់ស្ស ហាភិទ្ឆិ វស់ទៀ អហេត្តដល់ សច្ចិតាត់ មហេតិ ភណន្តស្ស អបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៩) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្បារកោ មេ ចេត្តា ខោសោ មេ ចេត្តោ មោហោ មេ ចេត្តា វ៉េស្តោ មុត្តោ បហិលោ បដិចិស្បីដ្ឋោ ឧក្ខោជិតោ សមុក្ខោជិតោតិ ភណត្តស្បា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្បា។

គេ ភូឌុំ រូច្នារញ់ នេះមា គេ ភូឌុំ រូច្នារញ់ ដោយ នេ ភូឌុំ រូច្ចារញ់ នេះមា គេ ភូឌុំ រូច្ចរញ់ គេសា នេ ភូឌុំ រូច្ចរហាំ នេះមា គេ ភូឌុំ រូច្ចរហំ មោល នេះ ភូឌុំ រូច្ចរហាំង មេខភិឌ្ធិ ខេត្តខ្លំ ភូពិស នេះ ភូឌិ

(๓๒๓) អរោចេយ្យាត់ អនុប្សម្បន្និស្ស សុញ្ញា-តារេ បឋមំ ឈាធំ ឧុត៌យំ ឈាធំ តត់យំ ឈាធំ បតុទ្ធំ ឈាធំ សមាបជ្ឈិមិ សមាបញ្ញា

[📦] ឱ ម. អរហត្តិ ។ ឯវិសព្ត្ ញាតព្ំ ។

វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

(៣០៨) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា
អាត្វាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវសោតាបត្តិដល សកទាគាមិផល អនាគាមិដល អហេត្តផល អាត្វាជាអ្នកបាននូវអហេត្តផល អាត្វា
ជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងអហេត្តផល អហេត្តផលអាត្វាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ
ត្រីអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៩) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្ន ថា ភគ:អាគ្មាបានលះបង់ហើយ ទោស:អាគ្មាបានលះបង់ហើយ មោហ: អាគ្មាបានលះបង់ហើយ បានខ្លាក់ចោលហើយ បានដម្រះចោលហើយ បានបន្យាត់ចោលហើយ បានវេលាស់ចោលហើយ បានរើឡើងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ត្រាវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២០) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្ន ថា ចិត្តរបស់អាគ្មា ប្រាស់ខាក់ពគ: ចិត្តរបស់អាគ្មា ប្រាស់ខាក់ទោស: ចិត្ត របស់អាគ្មា ប្រាស់ខាក់មោហ, ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤๑) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្ន ថា អាត្មាជានចូល ហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈាន «គិ-ឃជ្ឈាន គតិយជ្ឈាន បតុត្តជ្ឈាន ក្នុងផ្ទះជីសាត់ អាត្មាជាអ្នកបាន

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស វិភង្គោ

សុញ្ញាតាប ខេតុគ្គស្នា ឃានស្នា ហេកិទ្ឆិ វស់ទ្ឆិ សុញ្ញាតាប ខេតុគ្គំ ឃាន់ សច្ចិកាត់ មយាតិ កណន្តស្នា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្នា ។

កុខ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ដូច្នេះ ឧសាខ្មុំ មានទី ខេត្ត និញ ហារ មេត្តិ ខេត្ត ខ

រួកេរឃុំ អណីហ្សានឃាំ រួកេរឃុំ មន់គ្នងយ៉ា ពណ្ឌឃាំ ហារទុ មាយឧសា រួកេរឃុំ មន្ត្នយ៉ា (យុគ្យ) មារេរ ពេលាខ្លំ មន់ពម្រើមារ្

បាប់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទាគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ វិភង្គ

នូវចតុត្តជ្ឈាន អាត្មាជាអ្នកស្កាត់កង្គិចតុត្តជ្ឈាន កង់ផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ចតុត្តជ្ឈាន អាត្មាជានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ កង់ផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ត្រវអាបត្តិជាចិត្តិយ **។**

(៣৮৮) ៣ក្យូថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្ន ថា អាត្មាជានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ខុតិយៈ-ជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ខុតិយជ្ឈានផង អាត្មាជា អ្នកស្កាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ខុតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈានផង ខុតិយជ្ឈាន ផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាច់ត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង គតិយជ្ឈានផង ។ បេ ។ បឋមជ្ឈានផង ចតុត្តជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង បតុត្ត-ជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកស្កាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ចតុត្តជ្ឈានផង បឋមជ្ឈាន ផង ចតុត្តជ្ឈានផង អាត្មាជាន្នផង ចតុត្តជ្ឈានផង បឋមជ្ឈាន ផង ចតុត្តជ្ឈានផង អាត្មាជាន្នផង សាស្តាជាស្រាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិ ប្រចិត្តិយ ។

(៣៤៣) ពាក្យថា ហ៊្វ្រប់ គឺភិក្ខុនិយាយ ហ៊្វេចពោះអនុបសម្បន្ន ថា អាត្មាហ្នេចរូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង សុញាន-វិមោក្ខផង អនិមត្តវិមោក្ខផង អប្បូណិហិតវិមោក្ខផង សុញាតសមាធិផង

វិសយចិជិកេ មហាវិភង្គោ

អធ្មត្តិត្តា សមាជិ អប្បាណ៌ហិតិតា សមាជិ សមាជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបដ្ថោ បឋមស្ប ៤ ឈានស្ប អប្បាណ៌ហិតិស្ប ៤ សមាជិស្ប ហាកិច្ចិ សមិទ្ធិ បឋ-មញ្ជ ឈាជំ អប្បាណ៌ហិតោ ៤ សមាជិ សច្ចិត្តាយស្ប បយាតិ ភណន្តស្ប អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។

ហាទីអា អេជន្ញំ សេធ្នុខ្ម័យអា ឯ អណីហាសួយ ឧ អាសន្ទំ អេជ្ជំយួយ ឯ អាសាស្ងួយ ហាមអ្វំ ក្រេគ្គិ ឯកឧយៈ បាន អាសាស្ងួយ ហាមអ្វំ ក្រេគិ ឯកឧយៈ បាន អាសាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាសាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាសាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាសាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាស្ងួយ អាសាធន្ទំ អាសាស្ង្

វិនយបិជិព មហាវិកង្គ

អនិមិត្តសមាធិផង អប្បណ**ិ**ហិតសមាធិផង អាត្មាដាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈាន ផង អប្បណិហិតសមាធិផង អាត្មាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង អប្បណិ-ហិតសមាធិផង បឋមជ្ឈានផង អប្បណិហិតសមាធិផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យ ច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៤) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តិនិយាយ ប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា
ភាភាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង សុញ្ញាតសមាបត្តិផង អនិមិត្តសមាបត្តិផង អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិផង អាភាជាអ្នក
បាននូវបឋមជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិផង អាភាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិផង បឋមជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិ
ផង អាភាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៥) ៣ក្យថា ច្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្ន ឋា អាគ្មាចានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង គ្រែ-វិជ្ជាផង អាគ្មាជាអ្នកចាននូវបឋមជ្ឈានផង ត្រៃវិជ្ជាផង អាគ្មាជាអ្នកស្ងាត់ ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ត្រៃវិជ្ជាផង បឋមជ្ឈានផង ត្រៃវិជ្ជាផង អាគ្មាជានេះធ្វើ ឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិច្បាចិត្តិយ ៗ

លចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ប អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ប វិភង្គោ

មានខ្ញុំ ខាន្ទំខ្លួយការ ។

កាន់ ខាន់ខ្លួយការ ។

(៣៤៤) អារោចយោត្ត អត់តអាតិច្រៃ ត្រុ ហាចុំ មានិ ខ យោជាស្ត្រ មានចិត្តិ មានចិត្តិ មានប្រើ ស្រុំ ត្រុំ ត្រុំ មាន ហាចមា មានិ ខ យោជាស្ត្រ ចំ ហាអូទ្ធិ ស្រុំទំ ត្រុំ ត្រុំ មាន បាន មានិ ខ យោជាស្ត្រ ចំ ហាអូទ្ធិ ស្រុំទំ ត្រុំ មាន បាន មានិ ខ ចេងពីស្ត្រ សព្ទិកានា មហានិ មាល់ខំ មាន់ខ្ញុំ បាន់ខ្ញុំ បាស់ព្រំ សព្ទិកានា មហានិ មាល់ខំ មាន់ខ្ញុំ បាស់ព្រំ មាន់ខ្ញុំ បាស់ព្រំ

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៨ វិវគ្គ

(៣៤៦) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រប់ចំពោះអនុបសម្បន្ន ថាអាត្មាបានចូល ហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង សតិបដ្ឋាន ៤ ផង សម្បព្រាន៤ ផង ឥទ្ធិបាទ៤ ផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ឥទ្ធិបាទ៤ ផង អាត្មាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ឥទ្ធិបាទ៤ ផង បឋ-មជ្ឈានផង ឥទ្ធិបាទ៤ ផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយ ត្រូវអាបត្តិ ប្រចិត្តិយ ។

(៣៤៧) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុ ប្រាប់ពេលអនុបសម្បន្នថា អាត្មាធានចូល ហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ឥន្ទ្រិយ ៥ ផង ពលៈ៥ ផង អាត្មាជាអ្នកធាននូវបឋមជ្ឈានផង ពលៈ៥៨ង អាត្មាជា អ្នកស្ងាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ពលៈ៥ ផង បឋមជ្ឈានផង ពលៈ៤ ផង អាត្មាធានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិធ្វាចិត្តិយ ។

(៣៩៤) តាត្យថា ប្រទេខិត្តនិយាយប្រចំពោះអនុបសម្បន្ន ថា អាគ្នាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង តោជ្យង្គ៧ផង អាគ្នាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង តោជ្យង្គ៧ ផង អាគ្មា ជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង តោជ្យង្គ៧ ផង បឋមជ្ឈានផង តោជ្យង្គ ៧ ផង អាគ្មាបានធ្វើឱ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាច់ត្តិយ ។

វិនយប់ជា មហាវិកង្កោ

(๓๓๐) អរោចេយ្យាត់ អនុបសម្បន្នស្ប បឋមញ្ជ ឈាន់ សោតាបត្តិដល់ញ សកានាតាមិដល់ញ អនា-តាមិដល់ញ អរហត្តដល់ញ សមាបដ្ឋិ សមាប់ដ្ឋាមិ សមាប់ន្នោ បឋមស្ប ប ឈាន់ស្ប អរហត្តដល់ស្ប ប លាក់ថ្លំ សេច្តិ បឋមញ្ជ ឈាន់ អរហត្តដល់ញ សច្ចិត្តិ មេសិទ្ធិ បឋមញ្ជ ឈាន់ អរហត្តដល់ញ សច្ចិត្តិ មេសិទ្ធិ បឋមញ្ជ សេចធ្វំ ចាច់ត្តិយស្ប ។ (๓๓០) អារោចេយ្យាត់ អនុបសម្បន្នស្ប ប-ឋមញ្ជ ឈាន់ សមាប់ដ្ឋិ សមាប់ដ្ឋាមិ សមាប់ន្នោ

វិនយបិដិក មហាវិភង្គ

(៣៤៧) ៣ក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ពោះអនុបសម្បន្ន ថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង៍ មគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរផង៍ អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង៍ មគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរផង៍ អាត្មាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង៍ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរផង៍ មាត្មាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង៍ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរផង៍ បឋមជ្ឈានផង៍ មគ្គប្រកបដោយ អង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរផង៍ មាត្មាប្បន្ធើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវពាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

(៣៣០) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តិនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្ន ថា អាត្មាចានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈានផង សោតា-បត្តិផលផង សភពគាមិផលផង អនាគាមិផលផង អហត្តផលផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង អហត្តផលផង អាត្មាជាអ្នកស្ងាត់ ក្នុងបឋមជ្ឈានផង អហត្តផលផង បឋមជ្ឈានផង អាហត្តផលផង អាត្មាជានេះធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិច្បចិត្តិយ ។

(៣៣១) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុប-សម្បន្នថា អាគ្នាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទស្ស វិកង្គោ

រសេ ៩ ខេ ខេត្តា នេះសោ ៦ ខេ ខេត្តា មេយោ ៩ ខេ ខេត្តា វ៉េស្តា មុត្តោ បហ់នោ បដ់ធំស្ប៉ូដ្ឋោ ឧក្តេដ៏-តោ សមុគ្គេដំនោត៌ ភណន្តស្បូ អាចត្តិ ភាចិត្តិយស្ប ។

មេសា ឧ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហាខ្លុំ មេសនី មេស្ស រួច្ចុះហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខេ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខេ មេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខេ មេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខ ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចុះហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចក្រហា ខ ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចក្រហា ខ ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួច្ចក្រហា ខ ខ ខេ ខ្ញុំ រួចក្រហា ខ ខេ ខ្ញាំ រួចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួចក្រហា ខ្ញុំ ខ្ញុំ រួចក្រហា ខ្ញុំ ខ្ញុំ ខ្ញុំ រួចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួចក្រហា ខ ខេ ខ្ញុំ រួចក្រហា ខ្ញុំ ខ្ញុំ

ដេណាង អន់ជភាគាំទីភា ខង្គពាឃំ ហាច ឯដេ ឯ ឧលាន្ទ មហាទីភា អាពន្ទំ ខាន្ទម្ខំ៣ភា ឯ មារេ-ខ្មែញភា នៃ យាចភា នៃ នៃ និសា ហាច កាទី ខង្គំពា ហាច កាន់ និសា ពាធិត្ត ភាពនា ខង្គំពា ហាច កាន់ និសា ពាធិត្ត ភាពនា ខេត្ត បាន កាន់ និសា ពាធិត្ត ពាធិត្ត កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្យ កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្រ កាម្មាំ ពាធិត្យ កាម្មាំ ពាធិត្យ កាម្មាំ ពាធិត្យ កាម្មាំ កាម្ម កាម្មាំ កាមពិត្យ កាម្មាំ កាម្ម កាម កាម្ម កាម កាម្ម កាម កាម្ម កាម កាម្ម កាម

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី៨ កែង្គ

អាត្មាល៖បន់់ក់គ: ហើយផង អាត្មាលះបង់ ទោស: ហើយផង អាត្មាល៖ បង់ មោហ: ហើយផង កគ: ទោស: មោហ: អាត្មាជានឡាក់ ចោលហើយ បានដម្រះ ចោលហើយ បានបន្សត់ ចោលហើយ បានវេលាស់ ចោល ហើយ បានរើឡើងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ត្រៅអាបត្តិ ប្រចិត្តិយ ។

(៣៣៤) ៣ក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយ ប្រចំពោះអនុបសម្បន្ន ថា អាគ្នាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ចិត្តបេសអាគ្នា ប្រាសហករាគ:ផង ចិត្តបេសអាគ្នា ប្រាសហកទោស:ផង ចិត្តបេសអាគ្នា ប្រាសហករមេហៈផង ស្រីវាបស់អាគ្នា ប្រាសហកទោស:ផង

(៣៣៣) ៣ក្យូប ប្រែប គឺកិត្តិនិយាយ ប្រប់ពោះអនុបសម្បន្ន ថា អាត្វាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល ខុតិយជ្ឈានផង៍ គតិយជ្ឈានផង៍ ។ បេ ។ ខុតិយជ្ឈានផង៍ ចតុត្តជ្ឈានផង៍ អាត្វាជាអ្នក បាននូវខុតិយជ្ឈានផង៍ ចតុត្តជ្ឈានផង៍ អាត្វាជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងខុតិយជ្ឈាន ផង៍ ចតុត្តជ្ឈានផង៍ ខុតិយជ្ឈានផង៍ ចតុត្តជ្ឈានផង៍ អាត្វាបានធ្វើឲ្យ ច្បាស់លាស់ហើយ ត្រាវអាបត្តិចុះចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺតិត្ត្ និយាយ ប្រាប់ពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្វាបានចូលហើយ កំពុងចូល

វិនយបិជិពេ មហាវិភង្គោ

មោយ ខ មេ ខ្ញុំ វិធីវេណឆ្គុំ ភណន្តស្ប អចឡ ទេខ៌ត្ថិយសា្ន។ អារោបេយ្យាត់ អនុបសម្បន្នស្ប នុត៌-យញ្ ឈានំ បឋមញ្ចូ ឈាន់ សមាបដ្លឹ សមាបដ្លាម សមាពយោ ខុន្មល្អ ខ ឈានស្បី ឧណុឧស្បី ខ လာဒေလျှ လက်မ္ဘိ ဂိုလ်မ္ဘိ ဒုရိယက္ခ လာဒိ ဗေဗမက္ခ ឈានំ សច្ចិត្ត មយាតិ គណនូស្បា អាបត្តិ ទាចិត្ត-ល្យ ។ ខេ ១ មា មេខេល្យខ្លួន អន់ ឯម នៅ ទី មា ខេស ខ ទេ ខេត្ត វិធីរ ណេំ បឋមញ្ចូ ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមា-បដ្ហាទិ សទាបន្ទោ ទោហា ខ ទេ ខិត្ត វិធីវេណ៌ បឋ-មស្បី ឧ ဏာខ្មស្នី សង្គឺ ស្ងេង ខេស្សា ឧ គេ ខ្ពុំ វិធីវេណ៌ ២ឋមញ្ចាំ ឈានំ សច្ចិកាត់ មយាត់ ភណន្តស្ប អាបត្តិ ទាខ៌ត្តិយស្ប ។ មេ ។ អាពេខេយ្យត៌ អនុម-សម្បត្តសុក្រ មោយ ខេ ខេ ខេត្ត វិធីវេណ៍ នោសា ខ នេ ខ្ញុំ រុំខ្មុំ មេខាធ្លាប់ មេខាធ្លាប់ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត (ကယုု) ညေးသေးကြည့် ညည်သေးကြောင်း စည មញ្ច ឈានំ ឧុទ៌យញ្ច ឈានំ នទ័យញ្ច ឈានំ ខេត្តត្បា ឈាន់ សុខាត់ញ វិមោក្ខំ អន៌មិនញ្

វិតយចិដក មហាវិកង្គ

ជាអ្នកចូលខុត្ថិយជ្ជានផង ។បេ។ ចិត្តប្រស់អាត្វា ជា្រស់ចាក់ទេហៈផង ခြေးကျပရွိတူပါရှိယ ၅ ကျောက် တြပ် ချီးခြံခွန်ယာယ**ြ**ကုပ်ပို့ကေး អនុបសម្បន្នថា អាគ្នាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលទុតិយជ្ឈាន ផង៍ បឋមជ្ឈានផង៍ អាត្មាជាអ្នកបាននូវខុតិយជ្ឈានផង៍ អាត្វាជាអ្នកស្ថាត់ក្នុងទុតិយជ្យានផង បឋមជ្ឈានផង **បឋ**មជ្ឈានផង៍ អាគ្នាជានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ពាក្យថា (ជាប គឺភិក្ខុនិយាយ(ជាប់ចរពាះអនុបសម្បន្ន ឋា ចិត្តប្រស់អាត្វា ជាស០ក មេហៈផង អាត្វាជានបួលហើយ កំពុងចូល បឋមជ្ឈានផង៍ ចិត្តរបស់អាគ្នា | ជាសេខាកមោ ហៈផង ជាអ្នកច្ចុល អាត្វាជាអ្នកច្បាននូវបឋមជ្ឈានផង៍ អាត្វាជាអ្នកស្បាត់កងិបឋមជ្ឈានផង ចិត្តរបស់អាត្វា ជ្រុសថាកមោហៈផង បឋមជ្ឈាន អាត្វាបុរនធ្វើឲ្យច្បាស់-ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ៤ ។ ពាក្យថា និយាយ (ចុំប្រចំពោះអនុបសម្បន្ទថា ចិត្តប្រស់អាភា (ចុំស ស ចាក មោហ:ផង ចិត្តរបស់អាត្វា ច្រុសថាកទោស:ផង តែអោបត្តិចាចិត្តិយ ពាក្យថា ជ្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយជ្រាប់ខំពោះអនុបសម្បន្ន អាត្មាជានដល់ហើយនូវបឋមជ្ឈានផង ខុតិយជ្ឈានផង ចត្តឥដ្យានផង សពាតវិមោកផង អនិមិតវិមោកផង ពេល ៖

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យុ អដ្ឋមសិក្ខាបទស្យុ វិភង្គោ

រុំគោទាំ អព្ទីឈ្លួលខ្មាំ វុមាទាំ សុខាឧណ៍ សមាឌ្ អច្ចន្ទាំ មាន អ្នាហាស្ងួនឃុំ អ្នក មាន មាន ឃុំ ភាសន្ទ្ឋ អត្ថគ្និសាំ ភាសពន្ទ្ឋ អពីហ្វេល្សឃឹងឃុំ សមាជឌ្ឌី គុំស្បា ខ រ៉ូជ៉ា ខង្គារេ ខ សគ្ជជាព្រះ ចត្តារោ ខ សម្មប្បជានេ ខត្តារោ ខ ឥឌ្ឌិទានេ បញ្ចុ \mathbf{E} နေ $\hat{\mathbf{E}}_{\mathbf{g}}$ ကောင်း \mathbf{E} $\mathbf{E}_{\mathbf{g}}$ $\mathbf{E}_{\mathbf{g}}$ $\mathbf{E}_{\mathbf{g}}$ $\mathbf{E}_{\mathbf{g}}$ $\mathbf{E}_{\mathbf{g}}$ អាយញ្ អដ្តត្តិកាំ មក្តុំ សោតាបត្តិដល់ញុ សកានា-ខាត្តហ្សាំ ងសមាត្តហ្សាំ ងសេខិត្តហ្សាំ មាតា-បជ្ជឺ ។ ខេ ។ ភាគា ខ ខេ ខ តោ នោសោ ខ ខេ ខេត្ត មេយោ ខ មេ ខេត្ត វេណ្ណ មុត្តោ បហ់ណ បដ់ជំស្បដ្ឋា ឧក្ខេះជំនោ សមុគ្គេជំនោ ភភា ច មេ င်းဆို វិធីវេណ៌ នោស ច មេ င်းဆို វិធីវេណ៌ មេលោ ច មេ ច័ត្ត វិធីវាណត្តិ ភណត្តស្ប អបត្តិ ទាចិត្តិយស្ប ។ (ယယဂ္) ညေးသင္တေကါင္တာ့ မင္စင္တာရီဇီမာ ေစာက္ ឈានំ សមាចជ្ជិត្តិ វត្តកាមោ ឧុតិយំ ឈាន់ សមាចជ្ជិត្តិ ងហាខិសា ឧត្យុជាបនិសា មានស្នំ ខាត្ឌិញកា ចេរិ-ត្ស្រាប្រជុំ មាន និង ខេត្តក្សា ។ មារេខេត្តមា

ញចិត្តិយកណ្ឌូ មុសវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ វគង្គ

អប្បណ៌ហិតវិមោត្តផង សុញាតសមាធិផង អនិមិត្តសមាធិផង អប្បណ៌ហិត សមាធិផង សុញាតសមាបត្តិផង អនិមិត្តសមាបត្តិផង អប្បណ៌ហិតសមា-បត្តិផង វិជ្ជា ៣ ផង សតិបជ្ជាន ៤ ផង សម្បា្ធធាន ៤ ផង ឥទ្ធិបា្ ១ ៤ ផង ឥន្ទ្រីយ៩ ផង ពលៈ ៩ ផង ពោជ្យង្គ ៧ ផង មគ្គប្រកបដោយ អង្គ ៩ ដ៏ប្រសើរផង សោតាបត្តិផលផង សកិទាគាមិផលផង អនា-គាមិផលផង អរហត្តផលផង ។ បេ ។ កគៈអាត្វាបានកំបាត់បេញហើយ ផង គោសៈអាត្វាបានកំបាត់បេញហើយផង មោហៈអាត្វាបានកំបាត់ បេញាហើយផង កគៈគោសៈមោហៈអាត្វាបានខ្លាក់បោលហើយ បា្នន ជម្រះបោលហើយ បា្ននាស់ហើងហើយ បា្នពេលសំហើយ បា្ននាស់ហើយ បា្ននេះបែញីងហើយ បា្ននាស់ហើងហើយ បា្នពេលអាត្វាប្រាសិបាត កគៈផង បិត្តបេសអាត្វាប្រាសិបាត

(៣៣៥) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តិប្រាថ្នៃន៍និយាយប្រចំពោះ
អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលបឋមជ្ឈានហើយ តែតែម្បប់ជាពោល
ថា អាត្មាបានចូលខុតិយជ្ឈានទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដ៏ង៍សេចក្តីច្បាស់
កិត្តនោះតែវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្ន មិនដ៏ន៍សេចក្តីច្បាស់
កិត្តនោះតែវត្រឹមអាបត្តិទុក្ខដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តិប្រាប់នឹង

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

អត់ជអត់នៃម៉ាំ ពីក្នុង នេះ មានធ្វីធ្វី រ៉ូន៉ីយា គេ នុទ្ធ លោធ សុតាន់ វិមាន់ អធិម្មិន វាទេក់ អេហ្លាល់លំ៩ វ៉ាសេក់ មាយន មេល អគ្និ សមាជំ អប្ប្ឈាំហ៍នំ សមាជំ សុញានំ សមាបន្តី អច្ចុំ អាមាបត្តី អាប្បាណ៌ សំ អាមាបត្តី គំ អេព្វជ្ជា ខេត្ត**ហេ សភិ**ហ្សដ្ឋា ខេ ខត្តាហេ សម្មហ្សខា ខេ **ខត្តា**ហេ နန္နိမ္မားေတာ္ဆိုင္ခ်ိဳကာင္စ္ တက္ခံ မက္ဆံုးဆိုေတာ္ကိုင္ခ်ိဳကာင္စ္ကိုင္ခ်က္သည့္အေတြကို မက္ဆံုးဆိုေတာ့ អ្នល់ អដ្តន្ទ័ក់ មក្តុំ សោតាបត្តិដល់ សភានាតាមដល់ អភាតាមិដល់ អរហត្តដល់ សមាចជ្ជី វាកោ មេ ខត្តោ នៅស ទេ ខត្តោ មេយោ ទេ ខត្តា វីជោ មត្តា បហិលោ បឌិនិស្សដ្ឋា ខុត្តេឌិតោ សមុត្តេឌិតោ វាតា មេ ខ្ញុំ វិធីវេណ ដោស មេ ខ្ញុំ វិធីវេណ មេហា នេះ និង្គ រុំខ្នុំព្រហ្សង្គី មហាខី។ ជំនុំព្រះ និង មា សេច្ខស្លែស្បី ខានាំឡុះប្រទេខមារិ មានស្លី ខេម្មានមារិ ឯ (ကက္ခ) ညေးပေးကြန္တဲ့ အင်္ဂေနာင်္ကြီး (ရယ္တ) ឈាន សមាជជ្ជី នៃ នេះ នេះ ។ មោហា មេ ចំនួ

វិនយច៌ជិក មហាវិភង្គ

និយាយ ប្រហមនុបសម្បន្នថា អាគ្នាបានចូលបឋមជ្ឈានហើយ ត្រឡប់ ជាពោលថា អាត្មាធុនចូលគតិយជ្ឈាន ចតុត្តជ្ឈាន សុពាតវិមោត្ត អនិមត្តិមេត្ត អប្បណ៌ហិតវិមេត្ត សុពាតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អប្បណ៌ហិតសមាធិ សុពាតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមាបត្តិ អប្បណ៌ហិត-សមាបត្តិ គ្រែវិជ្ជា សតិបដ្ឋាន៤ សម្មប្បធាន៤ ឥទ្ធិលុខ៤ **ង**ខ្លឹយ៩ ពល:៩ ពោជ្យន្នី៧ មគ្គប្រកបដោយអង្គី៨ ដ៏ប្រសើរ សោគាបត្តផល សកទាគាមផល អនាគាមផល អរហត្តផល ភគ: អាត្មាធ្យានលះបង់ហើយ មោស:អាត្មាធ្យានលះបង់ហើយ មោហ:អាត្មា បានសះបង់ហើយ រាគ: ទោស: មោហៈ អាត្មាជាន់ខ្លាក់ ចោលហើយ ជាន ដ[មះចោលហើយ បានបន្សាត់ចោលហើយ បានរលាស់ចោលហើយ បានរ៉េឡេីងហេីយ ចុានគាស់រំលេីងហេីយ ចិត្តរបស់អាភា្សបាសចាក រាក់; ចិត្តរបស់អាត្ញា ជ្រាសថាក់ **ខោស** ចិត្តរបស់អាត្ញា ជ្រាសចាក់ មោ**ហ** បើអនុបសម្បន្នដ៏ងសេចក្តីច្បាស់ កិត្តនោះ តែវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុច-សម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្ខដ អនុបសម្បន្តថា ភាគ្នាបានចូលខុតិយជ្ឈានហើយ ។ បេ ។ តែ តែឲ្យប ជាពោលថា ចិត្តរបស់អាគ្នា \int ϕ ាសហកមោហៈ ទៅវិញ បើអនុបសម្បន្ន

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្យ អដ្ឋមសិក្ខាមទស្ស វិភគ្គោ

វិឌី៥លេខ្លី កណៈខ្លួស្ស បឌិវិជាឧន្តស្ស អាមត្តិ ទាច់ត្តី-ណុស្ស ខុស្សខ្សុំជ្យាខុស្តី ស្ដី ស្ដី ស្ដី ស មាលេ-ខេណ្យៈ អថ់ឧអគារិទីអារី ខ័យ្យ ឈាច អាសពិទី ខ្ញុំ វត្តកាមោ បឋមំ ឈានំ សមាបដ្ចិត្តិ ភណត្តស្ប ជន្សូលបាន មានន្ទី ខាន្ទ្ធិលស្ស ខេត្តិព្យុ ខេត្តសា មាន៖ ឧយុក្សា រពេរ មារេខេល្យន្ទ អថ្ន-អាន្តិភាព គោល ខេ ខ្ពុំ រុខ្មុំព្រហ្វ័ខ្មុំ ម្ដុំ កាមោ បឋទំ ឈាន់ សមាបជ្ជិត្តិ កណត្តស្ប បដ់វិជានន្តស្ប អាបត្តិ ទាច់ត្តិយក្សា ឧព្យដ៏វិជាឧន្តក្សា អាបត្តិ ឧុក្ក-មេ ចំតុំ វិធីវេណធ្លំ វត្តកាមោ នេាសា មេ ចំតុំ ច្នេំលេស្ប ខេជ្ជជុំរូជាខេត្តសារី សាពន្លំ ឧយ្យុជ្ជសារី ឯ ឧុត៌យញ្ ឈន់ គត៌យញ្ ឈន់ ខតុត្តញូ ឈានំ ។ ខេ ។ នោសា មេ ចិត្ត វិធីវេណត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៨ វិភគ្គ

ដឹងសេចក្តីច្បាស់ កិត្តនោះ ត្រវិមាបត្តិបាចត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹង សេចក្តីច្បាស់ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្ខដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាប់ ទ្បប់ជាពោលថា អាគ្នាបានចូលបឋមជ្ឈាន ទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹង សេចក្តីច្បាស់ តែវិមាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រវត្តិមអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តិ ប្រាថា នឹងពោលដល់ អនុបសម្បន្នថា ចិត្តរបស់អាត្មា ប្រាស់ចាកមោហៈ តែ តែឲ្យបំជាគោលថា អាត្មាជានចូលថឋមជ្ឈានហើយទៅវិញ ចើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ទេ ត្រវៃត្រឹមអាបត្តិ ទុក្ស ។ បេ ។ ពាក្យថា ជ្រាប់ គឺភិក្ខុ ជ្រាថានឹងពោលដល់អនុបសម្បន្នថា ចិត្តរបស់អាគ្នា ជាស៣កមោហៈ គែត្រឡប់ជាពោលថា ចិត្តរបស់អាគ្នា ប្រាសហក ពេស: ទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រៅអាបត្តិ ជាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រវៃតែមអាបត្តិទុក្ខដ ។ តាក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្ត ប្រាថ្មានឹង ពោលដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបាន ចូលបឋមជ្ឈានផង ខុតិយជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង ចតុត្តជ្យានផង ។ បេ ។ ចិត្តរបស់អាត្វា ប្រាសហភាពស: តែ តែឲ្យប់ជាពោលថា

វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

(៣៣៨) អារោយយ្យាត៌ អនុបសម្បន្នស្ប យោ នៅ បែល វេសំ សោ ភិក្ខុ បឋមំ ឈានំ សមាបដ្ឋិ សមាបដូត៌ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ បឋមស្ប ឈានស្ប លាភី សើ នេន ភិក្ខុនា បឋមំ ឈានំ សច្ចិក្ខេតខ្ពុំ ភណន្តស្ប អាបត្តិ ឧក្គដស្ប ។ អារោយេប្រតិ អនុបសម្បន្នស្ប យោ នេ វិហាប សេ សោ ភិក្ខុ នុត័យំ ឈានំ គត់យំ ឈាន់ ចតុត្តំ ឈាន់ សមា-បដ្ជិ សមាបដ្ជិតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ បញ្ជំ សមា-បដ្ជិ សមាបដ្ជិតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ បញ្ជំ សមា-

វិតយបិជិត មហាវិភង្គ

ចិត្តរបស់អាត្មា ប្រាសចាកមោហ:ទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្តីច្បាស់

ត្រូវអាចត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវត្រឹម
អាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៣៧) ពាក្យថា ជ្រាប់ គឺកិត្តប្រាប់ទំនឹងនិយាយប្រាប់ដល់

សនុបសម្បន្នថា អាគ្នាបានចូលខុតិយជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង ចតុត្តជ្ឈានផង ។ បេ ។ ចិត្តរបស់អាគ្នាបាសហកមោហៈផង តែតែឡប់ជា
និយាយថា អាគ្នាបានចូលបឋមជ្ឈានហើយទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹង
សេចក្តីច្បាស់ ត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់

ត្រៃវៃតិមអាបត្តិខុត្តដ ។

(៣៣៤) ៣ក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រប់ដល់អនុបសម្បន្នថា
កិត្តអង្គ ណា នៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក កិត្តអង្គ នោះបានចូលហើយ កំពុងចូល
ជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈាន កិត្តនោះជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈាន កិត្តនោះជាអ្នក
ស្អាតក្នុងបឋមជ្ឈាន បឋមជ្ឈាន កិត្តនោះជានូវបឋមជ្ឈាន កិត្តនោះជាអ្នក
ស្អាតក្នុងបឋមជ្ឈាន បឋមជ្ឈាន កិត្តនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ៣ក្យថា ប្រាប់ គឺកិត្តនិយាយប្រាប់ពោះអនុបសម្បន្នថា កិត្តណានៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក កិត្តនោះបានចូលហើយ
កំពុងចូល ជាអ្នកចូលខុតិយជ្ឈាន គតិយជ្ឈាន ចតុត្តជ្ឈាន កិត្តនោះ
ជាអ្នកបាននូវចគុត្តជ្ឈាន កិត្តនោះជាអ្នកស្អាតក្នុងចគុត្តជ្ឈាន ចតុត្តជ្ឈាន

ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវិទវត្តស្បុ អដ្ឋមសិក្ខាបទស្បុ វិភង្គោ

សភ្នំកេតត្តិ ភណត្តស្ប អាចតិ ខុក្ខដស្ប ។ မားသင့္အေျနန္ မင္သင္သေမျိန္မည္မို ကေျနေျပာင္သည္။ វេស៌ សោ កិត្ត សុញានំ ជំមាត្តំ អជ៌មិន្តំ ជំមាត្ត៌ អប្ប្រាស្សំ វិមោត្ត សុខាត់ សុខាត់ អភិមិត សមាជី អប្បណ៌លំខំ សមាជី សមាជជ្ជិ សមាជជ្ជិតិ ಸಕಾರಣ್ಣಾ ಚು ಕ್ಲಿಕ್ಕೆ ಕರ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾಗೆ ಸರ್ಕಾ ជំស្បា លភ្នំ ស្ពើ នេះ ភិក្ខុស អព្យណ៌ហ៍តោ សមាជ៌ សុប្តិតាតោត ភណន្តស្ប អាបត្ត ឧុក្ក-ឌស្ស ។ អារោចេយ្យាត់ អនុចសម្បន្នស្ស យោ នេ វិហាប សេំ សេ ភិក្ខុ សុញ្ចុំ សមាបត្តី អុធមិត្ត សមាបត្តី អប្បាណ៌ហ៊ុន សមាបត្តី ត់ស្បា វិជ្ជា ចត្តា-ពេ សតិប្បដ្ឋាន ៦ត្តាពេ សម្មប្បជានេ ចត្តាកេ ត់ខ្ញុំទាខេ ខញ្ជុំខ្លុំយាធិ ខញ្ចុ ពលាធិ សត្ត ពោជ្ឈផ្តុំ អ្នំ អ្នំ ម្តុំ ស្រាស្ត្រិត្ត ស្នាក់ ឧាតាម៌ដល់ អនាតាម៉ដល់ អហេត្តដល់ សមាបជ្ជិ ។ ខេ ។ តស្ប ភិក្ខុ ជោ ភាគា ខត្តោ ដោស ខត្តោ មោយោ ខត្តោ វ៉ុន្តោ ម៉ុត្តោ មហ៊ុនោ មដ្ឋិស្សដោ

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ វិភង្គ

ភិក្ខុនោះជានធ្វើឲ្យច្បាស់លាសហើយ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដ ។ ពាក្យថា ជ្រាប គឺភិក្ខុនិយាយ (ចាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុណា នៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះជានដល់ហើយ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់នូវសុពាតវិមោក្ខុ អនិមិត្តវិមោត្ត អហ្វូណិហិតវិមោត្ត សុពាតសមាធិ អប្បណ៌ហិតសមាធិ ភិក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវអប្បណ៌ហិតសមាធិ ភិក្ខុនោះ ជាអ្នកស្កូតក្នុងអប្បណ៌ហិតសមាធិ អប្បណ៌ហិតសមាធិ ភិក្ខុនោះ បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រាវអាបត្តខុត្តដ ។ ពាក្យថា (បាប គឺភិក្ខុនិយាយ ប្រចំពោះអនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុណា នៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិត្តនោះឲ្យនដល់ហើយនូវសុពាតសហបញ្ចំ វានិបិត្តសមាបត្តិ វាហ្វូណិ-ហិតសមាបត្ត ត្រៃវិជ្ជា សតិប្បដ្ឋាន៤ សម្មប្បធាន៤ ឥទ្ធិបាន៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពល:៥ ពោជ្យង្គ ៧ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរ សោតាបត្តិផល សកភាគាមផល អនាគាមផល អរហត្តផល បានលះបង់ហើយ គេស:កិត្តនោះជានលះបង់ហើយ មោហ:កិត្តនោះជាន លះបង់ហើយ វាគ: គេស: មោហ:កិត្ត្តនោះជានភ្លាក់បោលហើយ ជ[ម៖ចោលហើយ បានបន្សាត់ចោលហើយ បានលោសចោលហើយ

វិសយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

ខុត្តេឌ៌ានា សមុត្តេឌ៌ានា តស្ប កិត្តានា វាតា ចំនុំ វិនីវេណ៌ នោសា ចំនុំ វិនីវេណ៌ មោយ ចំនុំ រុច្ចុះយុស្តី មេសេខីមាំ មេសេខ នៃយុក្សា ៤ មេលេ-ខេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ប យោ គេ វិហា៤ វង៌ សោ ភិក្តុ សុញ្ញាតារេ ១៤៩ ឈានំ ឧុត្តិយ៍ ឈានំ ទទិល់ ឈាជំ ខតុត្ត ឈាជំ សមាបជ្ជ៌ សមាបជ្ជទិ សមាបញ្ញេ សោ ភិក្ខុ សុញាតារ ខេត្តស្ប ឈានស្បី លង្ក រុម្ភា នេះ ង្គ្នាំង មាំឃាងរ ខេង្គំ លារ ភេទ្ត្ សង្ខំ ស្លាន្សា មានទំនុក្សក្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុខសម្បន្នស្ប យោ គេ វិហារំ បរិ-ភុញ្ហិ យោ គេ ចីរ៉ាំ មាំភុញ្ហិ យោ គេ ចំណួមានំ មាំភុញ្ហិ យោ គេ សេខាសន់ មាំភុញ្ជាំ យោ គេ គំលានម្បីថ្ង-យភេសជួយក្នារំ យកុញ្ជិ សោ កិត្ត សុញាការ ខេស្ត្តំ ឈាន់ សមាជជ្ជី សមាជជ្ជីតំ សមាជយ្ជា សោ ក់គ្នា សុញាតា៤ ខេត្តស្ប ឈាជស្ប លាក់ វេស៊ នេះឧ កំគ្នា អុញាតាប ខេតុទ្គ ឈាធំ សរ្គិកាត្តិ ಕಾಯ್ಕಾರ್ಟ್ಗಳ ಸಾಹ್ಯ ಕಟ್ಟ್ ಇ

វិនយច៌ជិក មហាវិភង្គ

បានរើទ្បើងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ចិត្តរបស់កិក្ខានោះ ប៉ាស ចិត្តរបស់កិត្តនោះ ប្រាសចាកទោស: ចិត្តរបស់កិត្តនោះ ប្រាស ហកមោហ: ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ពាក្យថា ប្រាប គឺភិក្ខុនិយាយ ប្រាប ចំពោះអនុបសម្បន្នថា កិត្តណានៅក្នុងវិហាវរបស់អ្នក ចូល ហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈាន ខុតិយជ្ឈាន ចតុត្តជានក្នុងផ្ទះដុំសាត់ កិត្តនោះជាអ្នកបាននូវចតុត្តជាន អកសាត្តក៏បត្តជានក្នុំផ្លែះជំសាត ចត្តជានក្នុំផ្លែះជំសាត ភិក្ខុនោះ បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ កិត្តនិយាយ ជ្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា កិត្តណា នៅ គ្រប់ គ្រងវិហាររបស់ ភិក្ខុណា ប្រើ ជាស់ពីវរបស់អ្នក ភិក្ខុណា បរិភោគប៊ណ្ណ ជាតរបស់ អ្នក កិត្តណា $(\vec{v}/\vec{\varphi})$ ស់សេនាសនៈរបស់អ្នក កិត្តណាបរិភោគគិលាន-នប្បច្ចុយគេសជ្ជបរិក្ខាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ ចតុត្តជ្យានកង់ផ្ទះជំសាត់ កក្តនោះជាអ្នកបាននូវចតុត្តជ្យាន កក្ខានោះជាអ្នកស្ងាតក្នុងចតុត្តជ្យានក្នុងផ្ទះជ័ស្សាត ចតុត្តជ្យានក្នុងផ្ទះជ័ស្សាត ភិក្ខុ នោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រាំអាបត្តិទុក្ខដ

បាបិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្សុ អដ្ឋមសិក្ខាបទស្សុ អនាបត្តិវាពា

(៣៤០) អាពេខយោត្ត អនុខសម្បន្នសារ យំ ត្វំ
អាកម្ម បៃរារំ អនាសំ ខីវ៉ាំ ខំឈ្លួចាត់ សេខាសនំ
កំហានៗ ប្រែរំ អនាសំ ខីវ៉ាំ ខំឈ្លួចាត់ សេខាសនំ
ការ ខេតុត្តំ ឈានំ សមាជជ្ជិ ។ ខេ ។ គេន កំក្កាទា សព្រាការ ខេតុត្តំ ឈានំ សមាជជ្ជិ ។ ខេ ។ គេន ក់ក្កាទា សព្រាការ ខេតុត្តំ ឈានំ សម្មិកគេន្តិ ភណន្តសារ អាចត្តិ ខុក្កាដសារ ។

(៣៤០) អភាពត្តិ ឧបសម្បន្សា ភូន អាពេចេសិ អាធិតាញិតាស្បាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ អសបត្តិវារ

(៣៣៩) ពាក្យថា ជ្រាប់ គឺកិត្តនិយាយជ្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្ ឋា វិហាររបស់អ្នកតិត្តណា បាននៅ គ្រប់ គ្រង ហើយ ចីវររបស់អ្នកតិត្តណា បាន ប្រើប្រាស់ ហើយ បណ្ឌូ ផ្កាតរបស់អ្នកភិត្តណាំ បានបរិភោគហើយ សេនាសន:របស់អ្នកកិត្តណា បាន \sqrt{g}/φ ស់ហើយ គិលានប្បច្ចុយកេសដ្ឋ-បរិក្ខាររបស់អ្នកភិក្ខុណា បានបរិភោគហើយ ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ ភំពុង ជាអ្នកចូល ចតុត្តជ្ជានក្នុងផ្ទះជំនាត់ កក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវចតុត្ត-ជ្ឈាន ភិត្តនោះជាអ្នកស្ងាត់កង្មត្តឥជ្ឈានកងផ្លះ ស្ងាត់ បតុត្តជ្ឈានកងផ្លះ ដ៏ស្វាត់ ភិត្តនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ [៣៤០] ពាក្យថា ជ្រុប គឺកិត្តនិយាយ[ចាប់ចំពោះអនុប-សម្បន្ថា អ្នកឯង៍បានឲ្យវិហារ អ្នកឯង៍បានឲ្យចវិវ អ្នកឯង៍បានឲ្យចំណ្នូ-ហ៊ុត អ្នកឯង៍បានឲ្យសេនាសុខ: អ្នកឯង៍បា**នឲ្យគ្**លានប្បច្ចូយកេសដ្ឋបរិក្ខារ ត្រោះអាស្រ័យនូវភិក្ខុណា ភិក្ខុនោះបានចូលហើយនូវចគុតជ*្ឈាន*ក្នុងផ្ទះ ចតុតជ្យានក្នុងផ្ទះដ៏សាត់ កិក្ខនេះបានធ្វើឲ្យច្បាស់ លាស់ហើយ ត្រវិមាបគិទ្ធភដ (៣៤១) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែល ជាប់ឧត្តវិមនុស្សធម៌ដែល ទ្ធន៍ជានពិត ជាក្នុង ដល់ឧបសម្បន្នបគ្គល ១ ដល់ភិត្តដើមបញ្ចត្តិ

សិក្ខាបទទី៩០០ ។

សវមស៌ក្ដាបទំ

(៣៤៤) នេះ សមាលេខ ពុខ្មោ កក្កា សាវត្តិយំ វិហរត់ ដេ៩៤០ អស្ថប្ចិណ្ឌិតស្ប មារាម ។ គេច សេ ឧខ មានកោះ មាលាកាំ និងខយ៉េ មាយដែរន័រ ជពុក្ខិយេហ៍ ភិក្ខុហ៍ សជ្ជី ភណ្ឌុនភាគោ យោត៌ ។ សោ សញ្ចេនធំតំ សុក្ខាសៃឌ្នី អាចគ្លឹ $^{(0)}$ អាចជ្ញិត្វា សផ្លំ តស្បា អាចស្ពីលា ចរោស យាច ។ តស្ប ស ណ្ឌេត្ត សារា ស្រុក្ខិលា មរិវាសំ អខាស់ ។ គេជ សេ ឧទ មាន មាន្តែកា មានមៅ ជំមុខ។។ សង្ឃកត្ត ហោត់ ។ សោ ប្រឹស្សា ភេត្ត អស-ឧបាំឃន្តេ និសីនិ ។ ជព្តិយា ភិក្ខា គេ ឧទាសកោ រាឌនរេដ្ត រាមោ ឃុំមោ ឃុំការ ដំពងមើរ ក្សាជន្លេ ដងឃុម ក្សាវុខ មហ្វេល ពេ នៅ មាគ្លេន សន្ធានេយ្យំ ភុញ្ជូន គេនៅ មាគ្លេន និត្ត និង មេខេត្ត មេខេត្ត មេ មេឃើនចុះ

o a. ម. សុក្កវិសដ្ឋិ អាចត្តឹ ។ 🖢 ចរិវាសំ ចរិវិសត្តោតិចំ ទិស្សតិ ។

សិក្ខាបទទី ៩

(៣៤៤) សម័យនោះ ព្រះកគវនសម្ពុទ្ធ កាលគង់នៅវត្តដេតពន វបស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រង៍សាវត្តី ។ គ្រានោះឯង៍ ឧបនន្ទុ សត្យបុត្រដ៍មានអាយុបានឈ្មោះនឹងពួកធព្វគ្គិយកិត្ត (គឺកិត្តមានពួក ៦) ។ ទុបនន្ទនោះ ត្រវអាបត្តិសញ្ចេតនិក: (សង្ឃាទិសេស) គឺធ្វើទឹកសុក្ចឲ្យ ឃ្វាតចេញ ហើយបានសូមបរិវាសអំពីជំនុំសង្ឃ ដើម្បីអាបត្តិនោះ ។ ជំនុំ សង្ឃកំបានឲ្យបរិវាសដល់«បនន្ទនោះ ដើម្បីអាបត្តិនោះ ។ វេលានោះឯង ក្នុងសាវត្តិមានជនមួយពួក (គេពុនចាត់ចែង) កត្តថ្វាយសង្ឃ ឯឧបនន្ទូនោះ កំពុងនៅក្នុងបរិវាសចានអង្គ័យចុងអាសន:ក្នុង**រោ**ន៏កត្ត ។ នន្ទសក្យុច្រត្តដ៏មានរាយុនេះជាឲ្យសរសើរ ជាជីតុនរបស់អ្នកទាំងទ្យាយ តែងឆាន់កោជនដែលគេឲ្យ ដោយសទ្ធា ដោយដែណា ឯងព្យាយាមធ្វើឲ្យទឹកអសុចិហ្សាចញ ឧបឧទ្ធនោះ ត្រូវអាបត្តិសញ្ចេតនិក:

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ៩វមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

សុក្សាសឌ្នី អាចត្តី អាចជួំត្វា សផ្សំ ៩ស្សា អាចត្តិយា ល្បែង ហេច នុស្ស ស ឡើ នុស្ស ស ចិន្ត្ ប្រាំង អឌាង សោ ប្រាំងន្តេ⁽⁰⁾ អាសឧប្រិយនេ្ត ជំសំ ឆ្នោត ។ យេ គេ ភិក្សា អប្បី បា ។ មេ ។ គេ នទី និក្សា និង នេះ ស្វា ស្ថា ឧទិស្ត្រ មួយ មួយ មន្ត្តិ មនុប្ត សត្សិច្សា មាលេខមាវិទ្ទ័ន ឯ អនុសោ ខេ ង្សំ កក់តោ ឃិតមត្តំ អារោចេសុំ ។ មេ។ សច្ចុំ 🖮 វ ន់ដេ មួយ មួយ មួយ ដែល មានខ្លុំ អាចខ្លុំ អាចត សម្បន្ស អាពេ ខេស់ ។ សខ្ញុំ ភក្សតិ ។ វិទាហ៍ ពុឌ្ធោ ភ៩វ ភេ៩ ហ៍ ភាម គុឌ្លេ មោឃបុ-្មេហ ឯយំហាំ ៩៩លំ សពង្ខ អថពមានិទីហាំ អាពេខេស្ស៩ នេះ មោយពុរិសា អព្យសគ្នានំ វា ត្តសាស្តា ភាព ស្វា ស្វា ស្វា ស្វា ស្វា ស្វា

[•] បរិវាស់ បរិវស្សេតពិបិ ទិស្សតិ ។

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

្រោះធ្វេទឹកសុក្ទប្រធាតចេញ ហេយបានសូមបរិវាសអំពីជំនុំសង្ឃ ដើម្បី អាបត្តិនោះ ជំនុំសង្ឃក៏បានឲ្យបរិឋាសដល់ «បនន្ទនោះ ដើម្បីអាបត្តិនោះ ទបននូរនាះឥឡូវកំពុងនៅបរិវាស ហើយអង្គ័យនៅក្នុងទីបំផុតអាសខ: ។ ពួកភក្ណាមានសេចក្តីជ្រុម្ខាតិច ។ ថេ ។ ពួកភក្ខុនោះកំពោលទោស តិះ ដៀល បន្ទះបង្គាបថា ពួកចពុគ្គិយកិត្តមិនសមបើនឹងហ៊ាន ជ្រុបឲុដ្ឋហូបត្តិ របស់កិក្ខុផង៍គ្នាដល់អនុបសម្បន្នបុគ្គលសោះ ។ គ្រានោះ កិក្ខាធ៍នោះ ក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ កាគ (៖ គ័ ត្រាស់ស្លាប់) ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ បានឲ្យប់ា អ្នកទាំងឡាយបាន ប្រាប់ឲុដ្ឋហ្វបត្តិរបស់កិត្តដង្គា ដល់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ពិតមែនឬ ។ ពួក ធពុគ្គិយកិត្តក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះ ពុទ្ធជាមា្គស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អកទាំងទ្បាយមិនសមបើនឹងហាន (ជាប់ទុដ្ឋហូបត្ថិបេសភិក្ខុផងគា អនុបសម្បន្នបុគ្គលសោះ មាលមោយបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើ នេះនិងបានដឹកនាំពួកមនុស្សដែលមិនទាន់ ជែះថ្វា ឲ្យបានជែះថ្វា ឲ្យើង ក់ ទៅដែរ ។ បេ ។ ម្នាលក់ក្ខុខាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រៅសំដែង ឡើង

វិនយបិដកេ មហាវិកង្គោ

សំទ្ធោបធ៌ ជុខ្ញុំសេយ្យ៩ យោ ខត ភិគ្គា ភិក្ខុស្ប ឧុឌ្ឌលុំ អាបត្តិ៍ អនុបសម្បន្នស្ប អាពេចយ្យ អញ្ញាទ្រ ភិក្ខុសម្មតិយា ទាចិត្តិយដ្តិ ។

វិនយប់ជិក មហាវិកង្គ

នូវសិត្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិត្តណាមួយ ប្រប់ខុដ្ឋល្ងបត្តិរបស់ភិក្ខុផងគ្នា ដល់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ វៀវលៃងតែភិក្ខុដែលសង្ឃ សន្មតឲ្យប្រាប់ ។

(៣៤៣) តែង៍ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានិង

ជារាជិកសិក្ខាបទទី១ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ គឺកិក្ខុដទៃ ។ អាបត្តិជា្
រាជិក ៤ និងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១៣ ឈ្មោះថា ទុដ្ឋល្ងាបត្តិ ។

ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺលើកលែងភិក្ខុនិងភិក្ខុនិចេញ ក្រៅ

អំពីនោះ ហៅថា អនុបសម្បន្នទាំងអស់ ។ ពាក្យថា ប្រចាំ គឺភិក្ខុ

ជាប់ដល់សៃក្ដី ដល់ប្រុសក្ដី ដល់គ្រហសក្ដី ដល់អ្នកបូសក្ដី ។ ពាក្យថា

វៀវលែងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសម្មតឲ្យប្រាប់ គឺលើកលែងតែភិក្ខុដែលបាន

សេចក្ដីសម្មត៌អំពីសង្ឃ ។

(៣៤៤) ឯសេចក្តីសម្មតិបេសកិត្តដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យមាន៤យ៉ាង
នឹសម្មតិកំណត់អាបត្តិ មិនកំណត់តែកូល ១ សម្មតិកំណត់ត្រកូល មិន
កំណត់អាបត្តិ ១ សម្មតិកំណត់អាបត្តិនឹង តែកូល ១ សម្មតិមិនកំណត់
អាបត្តិមិនកំណត់តែកូល ១ ។ ដែលហៅថា កំណត់អាបត្តិនោះ

បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ៩មែលិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

អាចន្លំយោ ចរិត្តចាំតាយោ យោត្តិ រ៉ាត្តកាចាំ អាចន្លឹចាំ អាពេខេតត្វោតិ ។ កាលចរិយន្តា នាម កាលានិ
ចរិត្តចាំតានិ ហោឆ្និ រ៉ាត្តកាសា យោត្តិ កាលជំ
ន ចរិត្តចាំតានិ ហោឆ្និ រ៉ាត្តកាសា យោត្តិ កាលនិ
ច ចរិត្តចាំតានិ ហោឆ្និ រ៉ាត្តកាសា យោត្តិ កាលនិ
ច ចរិត្តចាំតានិ ហោឆ្និ រ៉ាត្តកាសា អាចត្តីហិ រ៉ាត្ត
កោស កាលេស អាពេខេតត្វោតិ ។ នៅ អាចត្តីចរិច្ចចាំតានិ ហោឆ្និ រ៉ាត្តកាសា អាចត្តីហេ ច
ចរិច្ចចាំតានេ ហោឆ្និ កាលនិ ច អចវិត្តហិតានិ
ហោស្តិ រ៉ាត្តកាសា អាចត្តីហិ រ៉ាត្តកេស កាលេស
អាពេធនាគ្នា ។

(៣៤៤) អាចត្តិចរិយខ្លេ យា អាចត្តិយោ ចរិក្កហិ-តាយោ ហោខ្លិ តា អាចត្តិយោ ឋចេត្វា អញ្ជាហិ អាចត្តិ-ហិ អាពេខេតិ អាចត្តិ ខាចិត្តិយក្សា ។ គុលចរិយខ្លេ យាធិ គុលាធិ ចរិក្កហិតាធិ ហោឆ្លិ តាធិ គុលាធិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវត្ត សិក្ខាបទទី៤ បទភាដនីយ

គឺអាបត្តិ (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃតំណត់ឲ្យហើយ កិត្តដែលសង្ឃសន្មត ត្រូវ
ប្រាប់អាបត្តិប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលហៅថា កំណត់ត្រកូល (នោះ) គឺ ត្រកូល
(ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃតំណត់ឲ្យហើយ កិត្តដែលសង្ឃសន្មត ត្រូវ ប្រាប់
(អាបត្តិ)ដល់តែកូលប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលហៅថា កំណត់អាបត្តិនិងកំណត់
ត្រកូល (នោះ) គឺអាបត្តិ (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យហើយ និងត្រកូល
(ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យហើយ កិត្តដែលសង្ឃសន្មត ត្រូវ ប៉ាប់
(អាបត្តិប៉ុណ្ណោះ) ដល់តែកូលប៉ុណ្ណោះ ជា ដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យហើយ និងតែកូល
(អាបត្តិប៉ុណ្ណោះ) ដល់តែកូលប៉ុណ្ណោះជាន ។ ដែលហៅថា មិនកំណត់
អាបត្តិប៉ុណ្ណោះ) ដល់តែកូលប៉ុណ្ណោះជាន ។ ដែលហៅថា មិនកំណត់
អាបត្តិប៉ុណ្ណោះ) ដល់តែកូលប៉ុណ្ណោះជាន ។ ដែលហៅថា មិនកំណត់ឲ្យ
ហើយ និងតែកូល (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃមិនកំណត់ឲ្យ
ហើយ និងតែកូល (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃមិនកំណត់ឲ្យកំណូន កិត្តដែលសង្ឃមិនកំណត់ឲ្យ
សង្ឃមិនកំណត់ឲ្យប៉ុណ្ណោះជាន ។

(៣៤៥) (ម្យ៉ាងទៀត) តែងតាក្យថា កំណត់អាបត្តិ គឺពួកអាបត្តិ ណាដែលសង្ឃចានកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុមិនប្រាប់អាបត្តិទាំងនោះ ទៅ ប្រាប់ពួកអាបត្តិដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា កំណត់ ត្រូវស្រ គឺពួក ត្រូវសណាដែលសង្ឃចានកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុមិន

វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

វិតយចិជា មហាវិកង្គ

ប្រាប់ពួក តែកូលនោះ បែជាប្រាប់ តែកូលទាំងឲ្យាយដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិ

បាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា កំណត់អាបត្តិនឹងកំណត់ តែកូល គឺពួកអាបត្តិណា
ដែលសង្ឃបានកំណត់ឲ្យក្ដី ពួក តែកូលណា ដែលសង្ឃបានកំណត់ឲ្យក្ដី

កិត្តនោះមិន ប្រាប់អាបត្តិទាំងនោះ មិន ប្រាប់ តែកូលទាំងនោះ ទៅ ប្រាប់

អាបត្តិឯទៀត តែកូលឯទៀតវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា
មិនកំណត់អាបត្តិ មិនកំណត់ តែកូល (នោះ) គឺកិត្តនោះ ប្រាប់អនុបសម្បន្ន
ដោយអាបត្តិណា ។ តែកូលណា ។ ក៏ដោយ មិន ត្រូវអាបត្តិ ឡើយ ។

(៣៤៦) ឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ភិក្ខុដ៏ងច្បាស់ថា ឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ហើយប្រាប់ ដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលេងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសម្មត ឲ្យប្រាប់ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់ អនុបសប្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលេងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់ ។ ឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ភិក្ខុសំគាល់ថាអឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់អនុច្បាប់ ។ ឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ភិក្ខុសំគាល់ថាអឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់អនុច្បាប់ ។ ខុដ្ឋល្ងាបត្តិ ភិក្ខុសំគាល់ថាអឲុដ្ឋល្ងាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់អនុច្បាប់ ។ ខុដ្ឋស្វាបត្តិ កិត្តិសំគាល់ថាអធុដ្ឋល្ងាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់អនុច្បាប់ ។ ខ្មែនស្វាបត្តិ បាប់ត្តិបាប់ត្តិបាប់ត្រិប់ វៀវលេងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់ ។

បាច់ត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទផ្ដេស្ស សមែសិក្ខាបទស្ស អនាបត្ដិវាពា

ដេយ្យ ក្នុករាំ ឯ

អន់ដីលាំ
ល មានខ្ញុំ
ល អន់ដីលាំ
ល មានខ្ញុំ
ល អន់ដីលាំ
ល មានខ្ញុំ
ល អន់ដីលាំ
ល អន់ដីលោំ

អន់ដី

អន់ដីលោំ

អន់ដី

អន់ដី

(៣៤៤) អលមត្តិ វត្តិ អាពេចេតិ នេះ អាចត្តិ អាចត្តិ អាពេចេតិ នោ វត្តិ កិត្តសម្មតិយា នុម្មត្ត-តាស្បា អាធិតាម្និតាស្បាតិ ។

សវមសិក្ខាបទ សិដ្ឋិត ។

បាច់ត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ

(៣៤៧) កិត្តិប្រាប់អនុជ្ជល្របត្តិ (ដល់អនុបសម្បន្ន) ត្រូវ៣បត្តិ

ឲុក្ខដ ។ កិត្តិប្រាប់អជ្ឈាចារអាក្រក់ក្តី (๑) មិនសូវអាក្រក់ក្តី (๑) របស់
អនុបសម្បន្ន គឺសាមណេរ (ដល់អនុបសម្បន្នដទៃ) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
អនុជ្យាបត្តិ កិត្តិសំគាល់ថា ខុដ្ចហូបត្តិពិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
កិត្តិមានសេចក្តីសង្ស័យ កង់អនុជ្ជហូបត្តិ ត្រូវអាបត្តិខុក្ខដ ។
ហ្វាបត្តិ កិត្តិសំគាល់ថា អនុជ្ជហូបត្តិ ត្រូវអាបត្តិខុក្ខដ ។

(៣៤៨) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែល ប្រាប់តែវត្^(*) មិន ប្រាប់
អាបត្តិ ដល់ភិក្ខុដែល ប្រាប់តែអាបត្តិ^(៤)មិន ប្រាប់តែ ដល់ភិក្ខុដែលបាន
សេចក្តីសម្មតិអំពីសង្ឃ ដល់ភិក្ខុនេត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី៩០ថា ។

o សាមណេរប្រព្រឹត្តខុសក្នុងសិក្ខាបទ ៩ ខាងដើម ឈ្មោះជាអដ្ឋាបារអាក្រក់ և ភិក្ខុប្រាប់ជា ស្បែនេះត្រូវសុក្កវិសដ្ឋិ (គឺធ្វើសុក្កឲ្យឃ្លាតេយោ) ជាដើម ហៅថា ប្រាប់តែវត្ថុ ។ ៤ ភិក្ខុប្រាប់ជា ភិក្ខុនេះត្រូវសុក្កវិសដ្ឋិ (គឺធ្វើសុក្កឲ្យឃ្លាតេយោ) ជាដើម ហៅថា ប្រាប់តែវត្ថុ ។ ៤ ភិក្ខុប្រាប់ជា ភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិបារជិត ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា ទិសេសជាដើម ហៅថា ប្រាប់តែអាបត្តិ ។

ទលមលិក្ខាបទំ

(ហុកុនុ) ខេខ ភាគលោខ ១នៃ ឯឧប្ មាន់ប្រែក្ វិហរត់ អក្ខាឡាប ខេត៌យេ ។ គេជេ ទោ បជ សមយេជ អន្ប្រំកា ភិក្ខុ នាគាញ់ គាហត្ត ចមរំ ១ណន្តិច ១ឈា ខេត្តទំ ។ មនុស្សា ឧដ្យាយធ្លំ ១យធ្លំ ទៃ១ ខេត្ត അദ് മാ മാല പാലസ് പെട്ടുന്ന മസ് സ്. ကျွန္စ်စ် စကာဖည္သန္စီစီ ၿကာန္ကြို့ယံ ဆမဏာ ဆက္မ-មុន្តិយា ដីរំ រំបោមេត្តិនិ ។ អស្បេសុំ ទោ ភិក្ខុ នេស់ aဗ်တ္ပါင္ နရီါကာမိဳးင္ စ္ထာမ်ိဳးင္ န္ႀင္ေဆးင္ a ကေ តេ កំគ្នា អព្វិញ ។ មេ ។ គេ ខុឌ្យាយធ្លុំ ទីយធ្លុំ វិទា-ខេត្តិ តាខំ ហិ នាម អាខ្សាំកា ភិក្ខុ មហាំ ១ណ៌ស្បត្តិចិ ខណៈប្រការទីត្ន ៤ អ៩លោ ខេ ក្ទី ឯក់ខេ វានៈ មទ្ទុំ ភាពខេសុំ ១ ខេ ។ សខ្ញុំ គិរ តុម្ពេ ភិក្ខុវេ បហ់ ១៣៩០ ១៣០១៩០នំ ។ សច្ចុំ ភភក់នំ ។

ស៌ក្ដាបទទី ๑០

[៣៤៩] សម័យនោះ (៣:ភគវទ្ធសម្ពុទ្ធ កាលគង់នៅអគ្គាឡវ-ចេតិយ ក្បែរក្រង់អាឡុវី ។ ត្រាខោះឯង ពួកអាឡុវិកភិក្ខុ កាល ធ្វើនវកថ្ម កំពីក ដោយ ខ្លួនឯង ខ្លះ បើអ្នកដ ខែឲ្យពីក ខ្លះ នូវផែនជី ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តំ៖ដៀល បន្ទះបង្គាបថា ពួកសមណ:ជា កូន ចៅ ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុ ត្រមិនសមបើនឹងហ៊ានជីកដោយ ខ្វួនឯងខ្វះ ប្រើ អ្នកដទៃឲ្យជីកខ្វះ នូវផែនដីសោះ ពួកសមណៈជាកូនលៅព្រះពុទ្ធជាសក្យៈ បុត្រហ៊ានបៀតបៀនវត្តសេដែលមានឥន្ត្រីយមួយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានព្ មនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ពួកកិត្តណា មានសេចក្តី ជ្រុក្ខាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះកំពោលពេស គិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកអាឡាវិកភិត្ត មិនគួរបើនឹងហ៊ានជីកដោយខ្លួនឯង៏ខ្លះ ប្រអ្នកដទៃទីស្រីកទ្វះ នូវផែនដីសោះ ។ វេលានោះឯង កិត្តទាំងនោះ ក្រាបទូលសេចភ្លឺនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ**ភាគ ។** បេ ។ ព្រះអង្គ [ទង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ បានព្វថា អ្នកទាំងឡាយដឹក ដោយទូនឯងទុះ បើអ្នកដទៃឲ្យជីកទុះ នូវផែនដី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង នោះក្រាបទូលតបវិញថា សូមទ្រង់មេត្តាស្រែក ការនោះពិតបែន ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស វិកគ្គោ

ដោះ ប្រាស្ត្រ ក្រសា ភា ខ្មុំ ស្ត្រ ស្ត្រ

ស្លា អធិត្តេដ អធិញ្ញាហ្មូយ កោងកោរិទ ភូមា ប្រស្និត្តិយា អធិច្ចាម្សាយា អធិក្រាយ បាម ឧក្ស អក្សខា ឧ ឧក្ស ឯ បាម បាម ឧក្ស មនិត្តមា អក្សខា ឧ ឧក្ស ឯ បាម បាម បាម បាម បាម បាម បាម ឯ

ញចិត្តិយកណ្ឌ មុសវាទវគ្គ សិក្ខាបទទី១០ វិភង្គ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគខ្មែបន្ទោសថា នៃមោឃបុរសទាំងឲ្យ យ
អ្នកទាំងឲ្យយ មិនគួរបើនឹងហានជីកដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីក
ខ្លះ នូវផែនដីខេ នៃមោឃបុរសទាំងឲ្យយ េញរញ្ជកមនុស្សមាន
សេចក្ដីសំគាល់ថាផែនដីជាវត្តមានជីវិត នៃមោឃបុរសទាំងឲ្យយ អំពើ
ដែលអ្នកធ្វើនេះ នឹងបានដឹកនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្ងាឲ្យជ្រះថ្ងាឡើង
ឬពួកជនដែលជិះថ្ងាហើយ ឲ្យរឹងវីត នៃថ្ងោធ្វើងក៏ខេ ។ បេ ។ ម្នាល
កិត្តទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយ ត្រាវសំដែងខ្បើងនូវសិក្ខាបទនេះយាង
នេះថា ភិក្ខុណាមួយជីកដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកក្ដី នូវផែនដី
តែវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹង
សិក្ខាបទទី១ នៃជាពជិកកណ្ឌ ។ ដែល ហៅថា ផែនជី ជានដល់
ផែនជីមានពីរយ៉ាង គឺជាតបបរី ផែនជីមានជី ច្រើនជាងវត្តឯទៀត ១
អជាតបបរី ផែនជីមានជីតិចជាងវត្តឯទៀត១ ។ ដែល ហៅថា ជាតបបរី
(នោះ)គឺអាច់ជីសុទ្ធ ជីស្អិតសុទ្ធ ជីមានថ្មតិច មានក្រស់តិច មាន
បំណែកអម្បង់តិច មានក្រសាវនេតិច មានឲ្យច់តិច មានអាច់ជី ច្រើន

វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

ដោះ ដេកាន្សិ ដូចិន្ទ ដោយ ឧណ្ឌិ ឯ ដោះ ដេកាន់ ដូចិន្ទ ដោយ ឧណ្ឌិ ឯ ដោយ ខេត្ត ដូចិន្ទ ដោយ ឧណ្ឌិ ឯ ដោយ ខេត្ត ដាយ មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិ មេសាល មានិត្សិស មានិស្សា មេនិស្សា មេនិ-មេសាល មានិត្សិស មានិស្សា មេនិស្សា មេនិ-មេសាល មានិត្សិស មានិស្សា មេនិស្សា មេនិ មេសាល មានិត្សិស មានិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិ-មេសាល មានិងវិស្សា មានិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិ-មេសាល មានិស្សា មានិស្សា មេនិសាល្បា មេនិស្សា មេនិ មេសាល មានិស្សា មេនិស្សា មេនិសាល្បា មេនិស្សា មេនិសិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិសិស្សា មេនិស្សា មេនិសិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិស្សា មេនិសិស្សា មេនិសិស្សា មេនិស្សា មេនិសិស្សា មេនិស្សា មេនិស

(៣៥០) ខណេយ្យាតិ សយំ ខណៈតំ អាមត្តិ ទាច់ត្តិយស្ប ។ ខណៈមេយ្យាតិ អញ្ជំ ខណៈមេតិ អាមត្តិ ទាច់ត្តិយស្ប ។ សក់ អាណៈត្តោ ពហុក់ចំ ខណៈតំ អាចត្តិ ទាច់ត្តិយស្ប ។

[🗣] និ. ម. ឱ្យពេលពុមាស ។

ផ្គុំករែឈម កង្គប់យឧរ៍

(៣៥១) ត្រង់ពាក្យថា ជីកដោយខ្លួនឯង គឺកិត្តជីកដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីក គឺកិត្តបង្គាប់អ្នកដទៃ ឲ្យជីក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តបង្គាប់មនុស្សឲ្យជីកតែម្តង មនុស្ស នោះទៅជីកប្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ (១) ។ ជាចិត្តិយកណ្ដេ មុសាវាទវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

(៣៥៣) អលបត្តិ ៩៩ ជាជ ៩៩ ខេហិ ៩៩ អាហា ៩៩៣ អត្ថោ ៩៩ ភេហ្សឺយំ ភាពហើតិ ភណៈតិ អសញ្ចឹទ្ធ អសទិយា អជាជជួស្ប ខុម្មត្ត-ភាស្ប អាជិតាម្និតាស្បាតិ ។ (៣៥៤) ផែនដីមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាផែនដី ហើយជីកដោយខ្លួនឯធ៍
ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យជីកក្តី ខំលាយដោយខ្លួនឯធ័ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យខំលាយក្តី
ដុត្តដោយខ្លួនឯធ័ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យដុតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ផែនជីមែន
តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយជីកដោយខ្លួនឯធ័ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យជីក
ក្តី ខំលាយដោយខ្លួនឯធ័ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យខំលាយក្តី ដុត្តដោយខ្លួនឯធ័ក្តី
បើអ្នកដទៃឲ្យដុតក្តី ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ផែនជីមែន ភិក្ខុមានសេចក្តី
សំគាល់ថាមិនមែនផែនដី ហើយជីកដោយខ្លួនឯធ័ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យជីកក្តី
ខំលាយដោយខ្លួនឯធ័ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យខំលាយក្តី ដុត្តដោយខ្លួនឯធ័ក្តី
ហោយដោយខ្លួនឯធ័ក្តី បើអ្នកដទៃឲ្យខំលាយក្តី ដុត្តដោយខ្លួនឯធ័ក្តី
បើអ្នកដទៃឲ្យជុតក្តី មិនត្រៃមាបត្តិខ្យើយ ។ ខ្មែលមិនមែនជាផែនដី
ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាផែនដី ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ខំមិនមែនជាផែនដី
ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រៃអាបត្តិខុក្កដ ។ ខំមិនមែនជាផែនដី ភិក្ខុ
សំគាល់ថាមិនមែនផែនដី មិនត្រែអាបត្តិខុក្កដ ។ ខំមិនមែនជាផែនដី ភិក្ខុ
សំគាល់ថាមិនមែនផែនដី មិនត្រវិអាបត្តិខ្យុយ ។

(៣៥៣) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តិដែល ពោលថា អ្នកឯង៍ចូរដឹង

ខ្មវិតនេះ អ្នកឯង៍ចូរឲ្យនូវវិតនេះ អ្នកឯង៍ចូរនាំមកនូវវិតនេះ អាគ្មា

ត្រវិការដោយវត្តនេះ អ្នកឯង៍ចូរធ្វើនូវវិតនេះឲ្យជារបស់សមគួរ ដល់កិត្តិមិន

បានវិត្តិង៍ ដល់កិត្តិភាត់ស្មារតី ដល់កិត្តិកាលមិនដឹង ដល់កិត្តិទិត

ដល់កិត្តិដើមបញ្ចិត្តិ ។

វិនយច៌ដពេ មហាវិកង្គោ

តសុទ្ធាន់ ។

ម្មាស្ត្រ រួយ៉ាស ឃុំ ឧដ្ឋហិ ឧឌ្ឌ ១៤៧ ២ ខ្មុំ ។

ទសមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។ មុសាវាទវិគ្គោ បឋមោ^(៤) ។

e ខណៈសហតិថិ បារេវា ។ 🖢 🤋 ម. បឋមោ វិក្ខោ ។

វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

សម្បូជានមុសាវាទ ១ ឱ្មសវាទ ១

បេស្តាក់ទ ១ បទសោធម្ម ១

បឋមសហសេយ្យ ១ ខុតិយសហសេយ្យ 🥱

ជមុខសេនា ១ ភូតារោបន: ឲ្

សំក្លាប៖ ទី ១០ ចប់ ។

មុសវាទវត្ត ជាជម្បូង ។

ភ្លុតគាមវិគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(៣៥៤) នេះខ មានា ១៤៤ មានៀវិញ វិហរត់ អក្ខាឌ្ឍ៤ ខេត់យេ ។ តេខ ទេ ១១ សមយេធ អន្បុរិកា កិត្ត នកេម្ម ការេស្ត ក្រំ ជំនួន្ទិមិ នេះ នេត្ត ខ្នុំ នេត្ត នេត្ ចិច្ចិ ។ តុស្មី ក្រុ មេខាត្តា នៅតា តំ ភិក្ មេល $_{\rm m}$ $_{\rm m}$ ច្ចុំ យៅ តម្បា ខ ខៅតាយ ទាកោម្ប ៣ហុំ អាកោដេស៍ ។ អ៩ទោ តស្បា ដៅតាយ វា៩៩-យោភ្ យុទ្ធសាល់ ៩៩ ភិក្ខុ ៩៧ ជីវិតា វេយា-ចេយុន្ត្រី ។ អ៩ទោ តុស្សា នៅតាយ ឯគឧយោស៍ \mathbf{a} \mathbf{m} \mathbf{g} \mathbf{g} ជីវិតា វោរោប្រយ្យំ យគ្នួលាហំ ភក់គោ ឯគមគ្គ អារោចយុត្ត្រី ។ អ៩ខោ សា នៅតា យេ៤ ភកវា

កត្ថិ លោក្កកេ ដំគួរបត្តិបីតិ ទិស្សតិ ។ 🖢 ឱ. ដំគួីតិ ។ ៣ ឱ. ម. មេតំ ។

ភ្លុតគាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី១

(៣៥៤) សម័យនោះ ព្រះភគវន្ទសមុទ្ធ កាលគង៍នៅអគ្គា**ឲ្យ**ះ-បេតិយ ទៀបក្រង់អាទ្បី ។ គ្រានោះឯង ពុកភិក្ខុនៅក្នុងក្រង់អាទ្បី កាលធ្វើនវកម្ម ក៏កាប់ដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ខ្លះ នូវដើម ឈើ ។ មានភិក្ខុ ១ រូបនៅ ក្រុងអាទ្បុរី កាប់ឈើមួយដើម ។ មាន ទេវតា ទ្រង្គ័ អាស្រ័យនៅលើដើមឈើនោះ បាននិយាយពាក្យនេះនឹង ភិក្ខុនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកចង់ធ្វើទីនៅរបស់ខ្លួន មិនត្រវ កាប់ទីនៅវបស់ខ្ញុំទេ ។ ភិក្ខុនោះមិនអើពើ (នឹង៣ក្យុទេវតានោះ) ក៏ចេះតែ តាប់ឈើនោះទៅ ក៏ត្រៅដែលកេរបស់ទៅតានោះ ។ វេលានោះឯង ទេវតានោះ តែះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះ ខ្លួនអញ្ជូត្រវសម្លាប់កិក្ខនេះកង្គី នេះ ។ ១៣:នោះឯជ ទេវតានោះគ្រិះវិះដូច្នេះវិញថា ខ្វុនអញសម្ងាប់ ភិក្ខុនេះកង់ទីនេះដោយអំពើណា អំពើនេះមិនសមគួរដល់ៗនអញសោះ ទ្វើយ បើដូច្នោះ អញត្រូវក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំន ។ គ្រានោះឯង ទេវតានោះក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

វិនយប់ដីកេ មហាវិកង្គោ

នេះជុបសម្ព័ធិ ឧបសម្ព័ធិត្តា ភក់នោ ឃិតមត្តិ អាហេ-ខេស៌ ។ សាឌុ សាឌុ នៅទេ សាឌុ ទោ 🦂 នៅគេ តំ ក់់់ំខ្លុំ ខ ជីវិតា ហេ ហេបេស៍ សចជួ តំូ នៅគេ តំ កិច្ចុំ ជីវិតា ហេបេយ្យាស៍ ពហុំ ខ ត្វំ នេះតេ អបុតា បសាយ្យាស់ កុខ្ ត្វ នៅ គេ អមុក្ស៊ី ជុំកាស ក្តា កំតា នស្មំ ជ្ជកញ្ចំ ។ មនុស្ស ទីដ្យាយធ្វុំ ទីយធ្វុំ វិទា ខេត្ត កាដំ ហ៊ា សាម សមណា လကျပန္မွာဟာ ကြွှံ င်းဖို့လျှဋ္ဌိပ် ငေး၏ မလျှဋ္ဌိပ် $^{(9)}$ $\mathfrak{d} = \{ \hat{a}_{ij} \hat{a}_{ij} \hat{a}_{ij} \}$ អស្សាសុំ ទោ ភិត្តា គេស មធុស្សាធំ ខុជ្ឈយុខ្លាធំ ទីយន្តាន់ វិទា ខេត្តាន់ ។ យេ គេ ភិក្ខា អព្យុិទ្ធា ។ ខេ **។** នេះ នុឌ្យាយធ្ញុំ ទីយធ្លុំ វិទាខេត្ត កេខំ ហិ សាម អាឌ្យាភិកា ភិក្ខុ ក្រឡុំ ជំនួងរុដ្ឋិច ដេឌាមេស្បូដ្ឋិច^(៤) ។

e- ๒ កត្តប៉ ណេត្តកេ ជំនួលបស្បន្តិបីព័ ទិស្សតិ ។

ផ្គុំក្រោម កង្មប៉ូយឧរ្តិ

โลล์ จีโปเนโดงหลุลล์เล่ เจะชุงเฟปหน่าเทีย ตุลโลายจุง សេចក្នុនុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ (ដោយសព្វគ្រប់) ។ ព្រះសាស្តាជា ម្ចាស់ (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលទៅតា ពាក្យដែលអ្នកថា ប្រពេញកណាស់ ម្នាលទេវតា អ្នកឯងមិនបានសម្លាប់កិត្តនោះ តែវពិតហើយ ម្នាលទេវតា បើអ្នកសម្លាប់កក្កនោះក្នុងថ្ងៃនេះហើយ ម្នាលទេវតា អ្នកឯង ត្រវ បាននុវិបាបជាច្រើន នៃទេវិតា អ្នកឯងចូរត្រឡប់ទៅវិញចុះ ក្នុងទី ឯណោះមានឈើមួយដើមយ៉ាងស្វាត់ អ្នកឯងចូរទៅនៅអា(ស័យនូវឈើ នោះចុះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស គិះដៀល បន្ត៖ បង្អាបថា ពុកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ មិនគួរនឹងហាំន កាបដោយខ្លួនឯងផង ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាបផង នូវដើមឈើសោះ ពួក សមណៈជាកូន ចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ វមែងបៀតចៀននូវវត្តដែលមាន ជីវិតមានឥន្ទ្រិយ តែ ១ ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយលុនពុពាក្យមនុស្សទាំងទ្បាយ នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ព្យុកភិក្ខុណា មានសេចក្តីជ្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពុក្កក្នុនោះ ក៏ពោលពេស តិ៖ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកភិត្តនៅក្នុង[ក្នុងអាឡុវី មិនគួរនិងហ៊ាន តាប់ដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យតាប់ខ្លះ នូវដើមឈើសោះ ។ ជាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតតាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស បញ្ហាត្តិ

អ៩ ទោ គេ ក់ក្តា កក់ពេល ឯកមន្ទំ អាពេចសុំ ។ មេ ។ ស្ថំ ស្ស ស្ត្រ ស្ទំពុះ ស្ទំ ន្ទ័ន្ន ខេត្ត ពេនត្នន្ន្ន នេះ សច្ចុំ ភគក់តំ ។ វិករហ៊ ពុន្ធោ ភកក គេខំ ហ៊ ខាត ៩ដែ គោលព៍មា ឃើ ខ្ទុំមាំខ្មែ ខេយលេមាំ-៩០ំ(៤) ជីវេសញ្ចំណេ ស្នា មេខេស្សា ខេត្ត ស្នឹ ខេត្ត មោយហ៊ុសា អប្បុសឆ្ពាន់ វា បសេនាយ ប-មាទីរច្ ប្រ អ្នក្សាស្រុក ភាព ១ ខេ ១ ខ្លាំ ខេ ១ ខ្លាំ ខេ ៩មំ សំក្ដាបនំ ឧទ្ធីសេយ្យ្រ៩ ភូតតាមទាត់ឲ្យតាយ ទាខ់ស្តីយត្ថិ ។

[🔸] ជំគួរបេះបីរឹតំ ។ 🔈 ជំនួរបេស្ស្រីបីតំ ។ 🦝 ឱ. ម. ពីដីពីជីញ្ជេះ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភូតគាមវគ្គ សិក្ខាប។ 🕫 សេចក្តីបញ្ញាត្តិ

គែរនោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ត្រះដ៏មានត្រះភាគ ទៃង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្ទាវាអ្នកទាំងឡាយកាច់ដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដ ទៃឲ្យកាច់ខ្លះ នូវដើម ឈើ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ក្របទូលថា សូម (ទន់ ព្រះមេត្តា ្រេត្ត ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ (ទ្ធិន៍ បន្ទោសថា នៃពួកមោយបុរស អ្នកទាំងទ្យាយមិនគួរបើនឹងហ៊ានកាប ដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ខ្លះ នូវដើមឈើទេ នៃមោឃបុរស **ទាំ**ងឡាយ េញ្ច្រាមនុស្សមានសេចក្តីសំគាល់ថាដើមឈើមានជីវិត នៃមោឃបុរសទាំងទ្យាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះនឹងបានដឹកនាំពួកមនុស្ស ដែលមិនទាន់ ដែះថ្ងាឲ្យដែះថ្នាឡើង ឬពួកមនុស្សដែលដែះថ្នាហើយ ឲ្យ វិសិវិតតែ ជែះថ្ងា ទៀងក៏ទៅដែន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងីឡាយ អ្នកទាំងី-ទ្យា ω ត្រវស់ដែង ឡើងនូវសត្ថាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុធ្វេក្ខគាម $^{(0)}$ មាន ឈើនឹងស្មេជាដើមឲ្យវិនាស ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ

(៣៥៥) ពូជមាន ៥ ឃាំងគឺ ពុជកើតពីមើមឬឬស ១ ពុជកើត ពីដើម ១ ពុជកើតពីថ្នាំង ១ ពុជកើតពីចុងឬគល់ ១ ពុជកើតពីពុជ (គឺផ្ទែ)១ ពូជទាំង ៥ នេះហៅថា ភូតគាម ។ ដែលហៅថា

អដ្ឋក្រា សំដោយកស្មៅនឹងដើមឈើស្រស់ ដែលមានពូដដុសទៅទៀតបានជាដើម ។

វិសយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

မွေးလ**ိုင်** အမေ တချို့နို့^(၈) ည်နွဲ့ဟံ 'င် 'င်းနွာ် မ**န်းါ**ည် តដុតារាហាណ៍ ឧស័រ ភឌ្ឌុត្តាំ យាធិ វា បaman န် မှုလ လေယာင့် မှုလ လေက္ကာလာရွိ **သွဲ**ကိ មូខ្យត់ជំ នាម ។ ទន្ទត់ជំ នាម អស្បដ្ឋោ ឆំ ក្រោ ប្លាស្សា នុឌុម្ពារ កេដ្ឋកា កេដ្ឋកា កេដ្ឋកា បន្ត្ញាធំមិ អត្តិ ១ន្វេ ជាយន្តិ ១ន្ទេ សញ្ជាយន្តិ រាឃុំ ១៥មួញ មាន ១៩៩ ម្នាំ ម្នាំ ១៩៩ មាន ខ ខៀ က ខ្វុំ ប្រ ខ្លុំ ខេនុំ ខេនិង មាណិលខ្ញុំ វាឌុ ឌេឌា ឆ្នំ ឧធា ឆ្នំ ខាត អដ្ឋគាំ ៩ឈាំជូគាំ ហាំហាំ ហាធិ វា បឧញ្ហាធិចិ អគ្គិ អក្តេ ជាយត្តិ អក្តេ សញ្ជាយត្តិ ៧នំ អក្តុពីជំ សាម ។

๑ ฉ. ษ. ตณิรู้ ฯ

ិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ពូជកេតពីមេមឬឬស (នោះសំដៅយក) រមៀត 🧕 លំពាន់ ប្រស អាចធ្លឹស រំដេង ស្បូវភ្ជាំង នឹង ក្រវាញជ្រឹក មិនតែប៉ុណ្ណោះ សូម្បីវត្ថ ទាំង ឡាយដទៃ ណា កើតពីមើមឬបុស ដុះពីមើមឬបុស វិត្តប៉ុណ្ណេះ ឈ្មោះ ថា ពូជកើតពីមេមឬឫស (ដូចគ្នា) ។ ដែលហៅថា ពូជកើតពីដើម (នោះសំដៅយក) ដើមពោធិ ដើមជ្រៃ ដើមលៀប ដើមល្វា ដើមដែក្រឹម ដើម ក្រសាំង មិនតែប៉ុណ្ណោះ សូម្បីវត្តទាំង ព្យាយដ ៃណា កើតពីដើម ដុះ ពីដើម វត្តប៉ុណ្ណេះហៅថាពុជកើតពីដើម ។ ដែលហៅថា ពុជកើតពីថ្នាំង (នោះសំដៅយក) អំពៅ បុស្ស៊ី នឹងបបុស មិនតែប៉ុណ្ណោះ សម្បីវិត្ត **ទាំងទ្បាយដទៃ ណា កើតពីថ្នាំង ដុះពីថ្នាំង វត្ថុប៉ុណ្ណេះ ហៅថា ពូដកើត** ពីថ្នាំង ។ ដែល ហៅថា ពុជកើតពីចុងបុគល់ (នោះសំដៅយក) ដី**រ** លីង៍លាក់ ស្ទឹកគ្រែ វល្ទឹកណ្ដាត ត្រកួត ម្យ៉ាងទៀតសូម្បីវត្តទាំងឡាយ ណាកេត្តពីចុងឬគល់ ដុះពីចុងឬគល់ វត្តប៉ុណ្ណេះ ហៅថា ពួងកើតពីចុង ឬគល់ (ដូចគ្នា) ។ ដែលហៅថា ពូជកើតពីពូជ (នោះសំដៅយក)

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតខាមវិគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវាពា

តី៩តី៩ នាម បុព្វណ្ណំ អបរណ្ណំ យ.ធំ វា មឧញ្ជាធ៌ម៉ អត្តិ តី៩ ជាយធំ្ញ តី៩ សញ្ជាយធំ្ល ឯគំ តី៩តី៩ នាម បញ្ចុំ ។

[៣៥៦] តីជេ តីជសញ្ជាំ និន្ទុំ វា នេខាមេទំ វា កំនួត វា គេធាបេត់ វា បេចត់ វា បេចាបេត់ វា អាបត្តិ ទាច់ត្ថិយស្ប ។ ពីដេ ឋមត៌កោ ចំភួត ជ ចេខាបេត់ ជ ភិទ្ធិ ក ក្រខាមេតិ ក មចតិ ក មចាមេតិ ក អាមត្តិ ឧុក្គដស្ប ។ តាដេ អតីជសញ្ញា ចិល្ខ្នាំ ។ ចេខា មេគាំ វា ភិជ្ជតិ វា កោលបេតិ វា បេចតិ វា បេចបេតិ វា មេសពន្ទ ៤ អព្រេ ពួក្សឃ្មុំ មេសន្ទ ខេម្មកា ៤ អត់ជេ ឋេមត់កោ អាបត់ ខេត្តដស្ប ។ អត់ជេ អត់ជ-សញ្ញ អភាបត្តិ ។

បាច់ត្តិយកណ្ឌ ភូតតាមវគ្គ សិក្ខាបទទី 🔹 វារៈដែលត្រូវអាបត្តិ

បុព្វណ្ណដាតិ បានដល់ស្រា ៧ បការ មានស្រាស ស្រាក្រហមនឹង ពោតដាដើម អបណ្ណេដាតិ បានដល់សណ្ដែកបាយ សណ្ដែករាជមាស ដាដើម ម្យ៉ាងទៀត សូម្បីវត្តទាំងឡាយណាកើតពីពូជ ដុះពីពូជ វត្ត ប៉ុណ្ណេះហៅថាពូជកើតពីពូជជាគំរប់៩ ។

(៣៥៦) វត្តជាពូជមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាពូជ ហើយកាបដោយ ទូនឯងត្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាបត្តិ ទម្ងាយដោយទូនឯងត្តិ ប្រើអ្នកដទៃ ឲ្យទទ្វាយក្ដី ចំអនដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យចំអិនក្ដី ត្រូវអាបត្តិ ច្ចាត្តិយ ។ ពុជមែន កក្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយកាប់ដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ក្ដី ទម្លាយដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យទម្លាយក្ដី ចំអន់ដោយខ្លួនឯងត្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យចំអន់ត្ត ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ពួដ មែន កិត្តសំគាល់ថាមិនមែនពុជ ហើយកាប់ដោយ១នឯងក្ដី ប្រើអ្នក ដទៃឲ្យកាប់ក្ដី ទម្ងាយដោយ១ូនឯង៍ក្ដី បើអ្នកដទៃឲ្យទម្ងាយក្ដី _{បំ}អន ដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យចំអនក្ដី មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ វត្តមិន មែនពូជ ភក្ខុសំគាល់ថាពូជ ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ ។ វត្តមិនមែនពូជ តែភក្គុ មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វត្តមិនមែនព្ទជ ភិក្ខុសំគ្នាល់ថា មិនមែនពុជ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ

វិនយប៌ជិពេ មហាវិភង្គោ

(៩៩៩) អភាពត្តិ ៩៩ ជាជ ៩៩ ខេហ៍ ៩៩ អាហា ៩៩៣ អត្តោ ៩៩ ភេហ្សឺយំ ភាពហើតិ ភ សាតិ អស់ហ៊្វិច្ច អស់តិយា អជាជន្សប្ប ឧញ្ត្នាកាស្ប អាជិកាញ់ក្នុ អស់តិយា អជាជន្សប្ប ឧញ្ត្នាកាស្ប

បឋមសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វ្នុកព្រែម កង្គប់យនុវ្

(៣៥៧) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែលនិយាយថា អ្នកចូរដឹងនូវ
វត្តនេះ អ្នកចូរឲ្យនូវវត្តនេះ អ្នកចូរនាំមកនូវវត្តនេះ អាត្តាត្រវការដោយ
វត្តនេះ អ្នកចូរធ្វើនូវវត្តនេះឲ្យសមគួរ ដល់កិត្តមិនបានក្ងែង ដល់កិត្តភាត់
ស្មារតី ដល់កិត្តកាលមិនដឹង ដល់កិត្តចុត ដល់កិត្តដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ១០២ ។

ទុត៌យសំក្លាបទំ

(ಅಧ್ವ) ಜೀರ ಕಾರಣಿಯ ಕಟ್ಟು ಒಟ್ಟು ಒಟ್ಟುಗಳ វិហរៈតំ យោសំតារាមេ ។ តេខ ទោ បឧ សមយេខ អាយុស្មា ខណ្ឌេ សយុំ អនាទារ អាចវិត្វា សង្ឃឹមជឿ អាចខ្ញុំយា អន់ជាញ៉ិធាសាសេ អយោខឃុំ ឧត្តឧស្ន យោ က္ရည္က ကို ကေပးည္ကာ ကိုည္သို့ ကေပးည္ကာ ကင္မွဴ ကေပးည္ကာ ត់ កណ្ដ កំ កណ្ដាត់ ។ យេ គេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆា ។ ទេ ។ តេ ងជា្យលទ្ខំ ១លទ្ខំ វិទា ខេទុំ ភេទ ហំ សម អាយៈស្មា ជញ្ជោ សង់្បូមដៀ ភាពឆ្លិយ អនុយុញ្ជិយមា-ដោ អញ្ជេញ ខដ្ឋបរិស្សត់ កោ អាបញ្ជា ក់ អាបញ្ជា ភណថាតិ ។ អ**៩លោ** តេ ភិក្ខុ ភក់តោ ឯតមត្ត អារោចេសុំ ។ អ៩ទោ ភគវា អាយុស្ទន្តំ ខន្នំ បដិពុទ្ធិ

ស៌ក្លាបទទី ៤

[៣៥៤] សម័យនោះ ព្រះជំ[ខ្មែលសភាលគង់នៅក្នុងឈ្មេសភា-រាម ទៀបក្រង់កោសម្ពី ។ គ្រានោះឯង ធន្មកិត្តដ៏មានអាយុប្រព្រឹត្តអ-នាចារដោយខ្លួនឯង កាលភិត្តសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ត់ពោលចិទចាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ (គឺពោលពាក្យបន្ថែបន្ទប់) ទៅវិញដោយពាក្យថា នណោត្រវអាបត្តិ ត្រវអាបត្តិអ៊ី ត្រវអាបត្តិ [ពោះ វត្តអ៊ី ត្រវអាបត្តិដោយប្រការដូចម្ដេច លោកទាំងឡាយពោលចំពោះ បុគ្គលណា លោកទាំងឡាយពោលថាអ្វី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមាន សេចក្តី ជាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បនុះបង្គាប់ថា ធន្មភិក្ខុដ៏មានអាយុ កាលភិក្ខុសាកស្សដោយអាបត្តិភ្នំ កណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិនសមបើនិងពោលបិទជាំងនូវពាក្យដទៃដោយ ពាក្យដទៃថា នរណាត្រវមាបត្តិ ត្រវមាបត្តិអ្វី ត្រវមាបត្តិ: ព្រោះវត្តអ្វ ត្រវមាបត្តិដោយប្រការដូចម្ដេច លោកទាំងឡាយពោលចំពោះបុគ្គល ណា លោកទាំងឡាយពោលថាអ្វី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ ត្រាបទ្លបសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មាន**ព្រះភាគ** ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្ទូរបញ្ជាក់ ទៅនឹងធន្មភិក្ខុដ៍មានអាយុថា ម្នាលធន្ម

វិនយបិជិកេ មហាវិភង្គោ

មជុំ 📥 ទុំ ជន្ មឡាន ឡា មជុំ មា មេ មិលា មជុយមេ បា គឺ គណជាតិ ។ សច្ចុំ គកវាតិ ។ វិករហ៍ ពុធ្វោ គកវា យន្ត ស ខាង ខ្ញុំ មោសល់្ន។ មាឡិនជឿ មានខ្ញុំឈ អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ជេនញុំ បឌិចវិស្សសំ គោ អា-បញ្ជា ។បេ។ គឺ ភណៈជាតិ ខេត់ មោឃហ៊ុស អប្បស្នានំ វា ខសាខាយ ។ ខេ ។ វិក ហិត្យ ជម្មឹ តថ់ គាត្យ ភិក្ខុ អាមន្តេស៍ គេឧហ៍ ភិក្ខុវេ សដ្បោ ឧទិសា មួយខេ មេឈ្មែនមុ ប្រេធស់ ឯ សុម្ប៉ា ឧទ ភិក្ខាវ រោបេនត្វំ ព្យុត្តេខ ភិក្ខុខា បឌិពលេខ សង្ឃោ ញា ខេត្តញោ សុណាតុ មេ ភក្ដេ សង្ខោ អយំ ដូច្នោះ ក្នុង សង្ឃឹង នៅ អាចខ្លុំ លា អន់ ជាជា ភ្នំ ជា សង្

វិនយចឹងក មហាវិភង្គ

បានព្ទុឋាអ្នកឯងកាលដែលភិក្ខុសាតសូរដោយអាបត្តិកង្គត ណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ហើយពោលបិទជាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញថា នរណា \int តវអា-បត្តិ ។ បេ ។ លោកទាំង ទ្បាយ ពោលថា ដូចមេ្ត ពាក្យនេះពិតមែនឬ ។ នន្ទកិត្ត្ ក្រាបទូលថា សូម ទ្រង់ ព្រះមេត្តា េ ្រាស ពាក្យនេះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាមា្នស់ដ៏មានព្រះភាគ (ទ្ធិបន្ទោសថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯង កាលដែលភិក្ខុសាតសួរដោយអាបត្តិគង់កណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិនគួរបើ នឹង ពោលបិទជាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃថា នរណា ត្រវិមាបត្ត ។ បេ ។ លោកទាំងទ្យាយពោលដុចម្ដេច នៃមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើ នេះនឹងបានដឹកនាំមនុស្សទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វា ឲ្យបានជែះថ្វា ទ្យើងក៏ទេ ។ បេ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ទង់បន្ទោស វុក្ខខ្ទង់ធ្វើនូវធម្មីកឋា រហ័យ ត្រាស់ ហៅភិក្ខុខាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃចូលលឹកនូវអញ្ជាទុកកម្^(១)ដល់ខន្ធកិត្ត៖ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ សង្ឃត្រាវលើកន្ទុវអញ្ជាវទុកកម្មយាងនេះ ភិក្ខុដែលឈ្វាសអង់អាចត្រូវ ប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រិព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សុម្យពះសង្ឃស្ដាប ន្ទពេក្យ១ំ (ដ្បិត) ខន្មភិក្ខុនេះ កាលកិត្តសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុ កណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ក៏ពោលចិទ្ធជាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញ ។

[🗣] អំពើដែលសង្ឃ ត្រូវធ្វើដល់ភិឌ្ឌុអ្នកកោលភាក្យុដទៃ គឺកោលភាក្យុបផ្ទែបន្ទប់ ។

អញ្ជោនញាំ បដ់ខាត់ ។ យធំ សផ្យូស្ប ខត្តកាល់ សផ្យោ ជន្មស្បាត់ក្តាជោ អញ្ញាវាឧក ហេមេយ្យ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភណ្ត សផ្យោ អយំ ជញ្ញេត់ក្តា សដំបត់ ។ យស្បាយស្មតោ ១មត់ ជន្មស្បាត់ក្តាជា បេត់ ។ យស្បាយស្មតោ ១មត់ ជន្មស្បាត់ក្តាជា អញ្ជាជិត្តា វាឧកស្បា ហេបជា សោ តុណ្ហូស្បា យស្បា ឧក្ខាមត់ សោ ភាសេយ្យ ។ ហេប៉ត់ សផ្យេន ជន្មស្បាត់ក្តាជា អញ្ជាជិត ។ ១មត់ សផ្យូស្បា តស្មា តុណ្យ ។ ឯវមេត់ ជាយាម៉ត់ ។

បាច់ស្តីយកណ្ឌ អូតតាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីកញ្ញាត្តិជាដម្បូង

បេកម្មានកាលសមគួរដល់សង្ឃលើយ សង្ឃត្រៅលើកនវិអព្វាវាទកកម្ ដល់ នេះកិត្ត ។ នេះជាវាចាស ម្រាប់ ផ្តៀងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បតិ ត្រ ကြးလာရ်ပြုံပြုံငေ လူဗ $\left(n$ းလာရ်ပြုလျှပ်န္ပေကာ η \hat{g} (α \hat{g} \hat{g}) အန္တ \hat{n} \hat{g} င္း កាលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិ ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ក៏ពោលបិទ្ ជាំននូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញ **។ ឥឡូវនេះ (ព:សង្ឃលើក** ន្ទាំអញ្ជាំទុកកម្មដល់ ខេត្តក្នុ ។ ការលើកន្ទាំអញ្ជាំទុកកម្មដល់ ខន្ធ-ភិត្ត សមគួរដល់លេកម្ចាស់អង្គ័ណា លេកម្ចាស់អង្គនោះគួរសៀម (បើ) មិនសមគួរដល់លេកម្ចាស់អង្គណា ទេ លោកមាសអង្គនោះ ត្រូវពោលឡើន ។ អញ្ជាទុកកម្ម សង្ឃចានលើកដល់ខន្ទកិត្តហើយ ។ អញ្ជាទកកម្មសមគួរដល់សង្ឃហើយ [េញ៖ហេតុនោះជានជាព្រះសង្ឃ សៀមនៅ ។ 🧃 ចាំខុកនូវរឿងនេះ ដោយកិរិយាសៀមនៅយាងនេះ ។

(៣៥៩) គ្រានោះ ព្រះជ័មានព្រះភាគ (នៃបន្ទោសធន្មកិត្តជ័មាន
អាយុ ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយ (នៃ តែវាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រៃវស់ដែង ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា
កិត្តត្រៃអាបត្តិចាចិត្តិយ ព្រោះពោលនូវពាក្យដ ៃ ។ សិក្ខាបទនេះ
ព្រះជ័មានព្រះភាគចានបញ្ជាតួដល់កិត្តទាំងឡាយយាងនេះហើយ ។

វិនយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

(พ๖๐) នេះ សេ ឧដ មានក្រោយ មាល់ ហ៊ាំ ជយ្ជោ សង់ទ្រដៅ្ហ អេចស្គីយា អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ញោ-ឧញ្ចំ បន្ទុំ មន្ត្រី មន្ត្រ សដ្ឋ វិទេសេទ ។ យេ គេ ភិគ្គា អព្យិញ ។បេ។ នេងទីឯ៣ទី គ្នួ៣ខ្មុំ អូសខេទ្តី ២នុ ស ខាត មាជាហ៊ាំ ಜಾರ್ಥ ಕಾಣ್ಣಿಕ ಕಾಣ್ಣಿಯ ಕರೆದು ಹಿದ್ದು ಕಿಲ್ಲಾ-ក្រាស សដ្ឋាវិហេសេស្ស្រីតំ ។ អេ៩៧៣ គេ ភិក្ខុ ភក-វ នោ ឃិនមន្តំ អាពេធ្រសុំ ។ មេ ។ អ៩ ទោ ភកវា អយក្ខំ ជញ្ញុំ បន្ទាំ សុខ្ញុំ កាំ ត្រូំ ជន្ន សង់ទ្រៅ អាចទ័យ អថ់ជាញ៉ិលសាខោ ៩៤០ នៃមេ មនុខ្មែរ មាន សេស៊ីតិ។សម្ទុំ ភកវាតិ ។វិក ហេំ តុ ទ្វោ ភកវា ភេះដ ហ៊ុ ខាម ខ្ញុំ មោយពុរិស សង់្បូមដ្លេ អាបត្តិយា អណ្-យុញ្ជិយទា នេះ នុស្តាំ គ្នា សធ្លាំ ជំពេលសង្សសំ នេះ មោលល្អ អព្យស្សាធំ វា ខុសាខាយ ១ ខេ ។

វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

(៣៦០) សម័យនោះឯង ធន្មកិត្តដ៏មានអាយុ កាលកិត្តកពុង សាតសួរ ដោយអាបត្តិតង្គិតណ្ឌាលជំនុំសង្ឃ ក៏គិតថាអាត្មាអញកាល ពោលបិទជាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ មុខជានឹង \int តវភាបត្តិ (មិន ဘာဒ ဈေီယ) ហេីយក៏សៀម នៅមិនស្ដី នាំឲ្យសង្ឃលំហុក ។ កិត្តទាំង ទ្យាយណាមានសេចក្តី ជ្រាថ្នាតិច ភិក្ខាំងទ្យាយនោះ צ עז צ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ធន្មកិត្តដ៏មានអាយុ កាលភិក្ខុ សាកសួរដោយអាបត្តិកង្គកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ មិនសមបើនឹងសៀមនៅមិន ស្តីទាំឲ្យសង្ឃល់ពុកសោះ ។ គ្រានោះ កិត្តទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុះ បំពោះ \int ពេះជ៏មាន \int ពុះភាគ ។ បេ ។ លំដាប់នោះ \int ពុះដ៏មាន \int ពុះភាគ [ន តែ ស ស ស ្ទ្រនេត្តក្ដី មានអាយុថា នៃ ខន្ន បានព្យថាអ្នកឯងកាលដែល កិត្តសាក្សរដោយអាបត្តកង្គកណ្តាលដំនុំសង្ឃ ហើយសៀមនៅមិនស្គី នាំឲ្យសង្ឃលំជាក់ ពិតមែនឬ ។ ខន្មកិត្ត្ កាបខូលថា សូម[ខង់មេត្តា ្រេក្ស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ (៤៨ តាលដែលភិក្ខុសាតសួរដោ**យ** បន្ទោសថា នៃមោឃបុរស អ្នកឯង អាបត្តិកង្គុកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនសមបើនឹងសៀមនៅមិនស្គីនាំឲ្យសង្ឃ លំបាកទេ នែមោយបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ នឹងបានដឹកនាំមនុស្ស ទាំងទ្យាយដែលមិនទាន់ជ្រុះថ្វា ឲ្យជ្រុះថ្វាទ្បើងក៏ទេដែរ

បាចិត្តិយកណ្ដេ អូតតាមវគ្គស្ស «តិយសិក្ខាប«ស្ស វិហេសក់

វិកហេត្យ ជម្មុំ គេថំ គេត្យ ភិក្ខុ អមន្តេស គេជហ ភិក្ខាវ ស ឡោ ជន្សា ភិក្ខាលា វិហេសគំ រោបេតុ ។ ည/ကွေ ဗင္ဇက္ခ်က္က ကျေဖနာက္ခံ ၅၂နွေ**င က်**က္ခဲ့တာ ဗင္ဇါ၈၊လင សធ្យោ ញាបេនព្វោ សុឈាតុ មេ ភន្តេ សធ្យោ អយំ ជយ្ជោ ភិក្សា សង្ឃមជ្ឈេ អាចត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ តុណាកូតោ ស់ខ្ញុំ វិហេសេតិ ។ យ៉ាន់ ស់ខ្ញុំស្ប ឧទ្តិយល្នំ មាឡើ ឧទិសា មួយ អូលមយុ លេ-បេយ្យ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុឈាតុ មេ ភឌ្តេ សង្ខោ អណុ ឧយោ មួយ មន្ត្រិ មន្ត្រិតនៅ មានខ្ញុំលា មថ់ជាឃុំ-យមា ភេ ភ្លាំភូ ភេ សផ្សំ វិហេសេទិ ។ សផ្សេ ជា ស្មាន ម្នាំ មាន ម្នាំ មាន ខ្លាំ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត

បាច់ត្តិយកណ្ឌ ភូតតាមវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 និយាយអំពីការនាំឲ្យសង្ឃាល់បាក

ពែះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ពង់បន្ទោស រុក្ខខ្ពង់ធ្វើនូវធម្មភាថា ហើយ ត្រាស់ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃបូរលើកនូវ វិហេសកកម្^(១)ដល់**ន**ន្ទក់កូចុះ **។ មាលក់**ក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រវ លើកនូវវិហេសកកម្មយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុដែលវាងវៃអង់ អាចគួរផ្ទៀងសង្ឃឲ្យ ដឹងថា បពិត្រៃសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្គាប់នូវពាក្យ១ំ(ដ្បិត) ចន្ទកិត្តនេះ កាលដែលកិត្តសាកសុវ ដោយអាបត្តក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក់ស្ដៀមនៅមិនស្ដី នាំឲ្យសង្ឃលំជាក ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគ្គរ ដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រាវលើកន្យវវិហេសកកម្មដល់ធន្មភិក្ខុ ។ ជាពាក្យផ្ដេងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ព្រះសង្ឃស្លាប់នូវពាត្យ (ដ្បិត) ខន្ធភិក្ខុនេះ កាលដែលសង្ឃសាត ស្បូរដោយអាបត្តក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ក់សៀមនៅមិនស្ដី នាំឲ្យសង្ឃ លំបាត ។ ឥឡូវសង្ឃលើកនូវវិហេសកកម្មដល់នន្ទកិត្ត ។ ការដែល លើកន្មវិហេសកកម្មដល់ខន្ទក់ក្នុ សមគួរដល់លេកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ (តវសៀមនៅ (បើ) មិនសមគួដេលលោក ដ៏មានអាយុអង្គ្គណា េះ លោកដ៏មានអាយុអង្គ៍នោះ ត្រាវិបោល ឡើង ។

អំពើដែលសង្ឃត្រូវធ្វើដល់ភិក្ខុអ្នកនាំសង្ឃឲ្យបានសេចក្ដីលំបាក ។

វិតយចិដ្ឋមេ មហៈវិកង្គោ

ហេចំនំ ស ម៉ែន្ត ជន្សារ្យ កំក្ខា នោ បំខាសក់ ។ ១មទំ ស ម៉ូស្រ្ទ នស្សា ។ ស ខេនំ ជា ហេ ចំនំ ។

(៣៦០) អេ៩ទោ ភភក អាយស្នំ នេះ អេខភោ-មក្សាយេធ វិកម្សិត្តា ឧុព្ភាគាយ ។ មេ ។ ឯវេញ មេខ អិក្សាវ ៩មំ សិក្សាបន់ ឧុខ្ចិសេយ្យាថ អញ្ជាវឧកោ វិយាសៈភា ខេតិត្តិយន្តិ ។

ពេល្យ អញ្ជាជនកោយ នាម អម្បីមន្ត្រី វេ អាចត្តិហា វា អនុយុញ្ជិយមានោ នំ ន កាថេតុកាមោ នំ ន ឧក្បាជេតុកាមោ អញ្ជេញ បន់បទេំ កោ អា-បញ្ជេ កំ អាចញ្ជេ កំស្មុំ អាចញ្ជេ កាថ់ អាចញ្ជេ កំ វាណថ កំ អាចញេ កំស្មុំ អាចញេ កាថ់ អាចញេ កំ

វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

វិហេសកកម្ម សង្ឃបានលើកដល់ធន្មកិត្តរួចហើយ ។ ការដែលលើក នូវវិហេសកកម្ម សមគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបាន**ជាសង្ឃ** សៀមនៅមិនស្ដី ។ ភ្ញុំចាំខុកនូវពឿងនេះ ដោយកាវៈសៀមនៅយ**ាំងនេះ ។**

(៣៦๑) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ទែបន្ទោសធន្មកិត្ត្តដ៏មាន
អាយុដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយ ខ្ទែរ គ្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត
ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
កិត្តិតៃវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះពោលនូវពាក្យដទៃ(ឬ) ព្រោះធ្វើឲ្យសង្ឃ
បានសេចក្តីលំបាក ។

(៣៦៤) ដែលហៅថា គោលនូវពាក្យដទៃ (នោះ) គឺកិត្តិ (ណា
មួយ) ដែលកិត្តិកំពុងសាកសួរចំពោះវត្តិក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុងកណ្តាល
ជំនុំសង្ឃ មិន ប្រាថ្មានឹងពោលនូវវត្តនឹងអាបត្តិនោះ មិន ប្រាថ្មានឹងបង្ហើប
ទ្បើងនូវវត្តនឹងអាបត្តិនោះ តែឲ្យប់ជាបិខជាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យ
ដទៃវិញថា នរណាបានត្រីវអាបត្តិ ត្រីវអាបត្តិអ៊ី ត្រូវអាបត្តិព្រោះវត្តអ៊ី
ត្រូវអាបត្តិ ដោយ ប្រការដូចម្ដេច លោកទាំងឲ្យាយ ពោលនឹងនរណា
លោកទាំងឡាយ ពោលដូចម្ដេច កិត្តិនេះ ឈ្មោះថា ពោលនូវពាក្យដទៃ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតតាមវត្តស្ស «តិយសិក្ខាប«ស្ស អាបត្តិវាពា

(៣៦៣) រំហេស ភោ ១ម សម្បីមជ្ឈើ វត្តស្មឹ វា អាចត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមា ភេ តំ ឧ គ ថេតុ កា ហេ តំ ឧ ឧក្ឃា ដេតុកា មោ តុល្លាំភូតោ សម្បំ រំហេ សេតិ ឯសា រំហេស ភោ ១ម ។

(៣៦៤) អរោចិនេ អញ្ញាវាឧគោ សង្ឃឹមជ្ឈើ វត្តុស្មឹ
វា អាបត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមានោ នំ ឧ កាខេតុកាមោ នំ ឧ ឧក្ឃាខេតុកាមោ អញ្ញោឧញ្ញាំ បដិចរនិ
កោ អាបញ្ចោ កាំ អាបញ្ជា កាំស្មឺ អាបញ្ចោ កាខំ
អាបញ្ជា កាំ កាលខ កាំ កាលខានិ អាបត្តិ ឧក្កាខស្បា ។
អរោចិនេ វិមោសកោ សង្ឃឹមជ្ឈា វត្តុស្មី វា អាបត្តិយា
វា អនុយុញ្ជិយមានោ នំ ឧ កាខេតុកាមោ នំ ឧ
ឧក្ឃាខេតុកាមោ នុស្លាំកូតោ សង្ឃំ វិមោសេធិ អាបត្តិ
ឧក្បាខេតុកាមោ នុស្លាំកូតោ សង្ឃំ វិមោសេធិ អាបត្តិ
ឧក្បាខេតុកាមោ នុស្លាំកូតោ សង្ឃំ វិមោសេធិ អាបត្តិ

បាបិត្តិយកណ្ឌ ភូតតាមវគ្គ សិក្ខាបទទី 🖢 វារៈដែលត្រូវអាចត្តិ

(៣៦៣) ដែលហៅថា ធ្វើឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក (នោះ)គឺ

ភិក្ខុ (ណាមួយ)ដែលគិត្តកំពុងសាកសួរចំពោះវត្តក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុង
កណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិន ប្រាថ្មានឹងពោលនូវវត្តនឹងអាបត្តិនោះ មិន ប្រាថ្មានឹង
បង្កើបនូវវត្តនឹងអាបត្តិនោះ ហើយសៀមមិនស្តី នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តី
លំបាក កិត្តនេះឈ្មោះថាធ្វើឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ។

កាលបើអញ្ជាវទកកម្មសង្ឃមិនជានលើកឡើងទេ (ណាមួយ) ដែលភិក្ខុកពុងសាកស្សចពោះវត្តក លើយមិន ជ្រុម្មានិងពោលនូវវត្តនិងអាបត្តនោះ ជាជានិងបណ្ដើយ ទ្បើងនូវវត្តនិងអាប**ត្តនោះ** ត្រឡប់ជា ពោលបទពុងនូវ ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញថា នវណា បាន/តវអាបត្តិ ត្រវអាបត្តិស្ត្រាះវត្តអ្វី ត្រវអាបត្តដោយប្រការដូចម្ដេច ពោលនិងនវណា លោកទាំងឡាយពោលដូចម្ដេច ភក្ខានោះ ត្រូវអាបត្ត ទុក្ខដ់ ។ កាលប៊េរិហេសកកម្មដែលសង្ឃមិនជានលើកឡើងខេ ដែលកិត្តកំពុងសាកស្សចំពោះវត្តក៏ ចំពោះអាបត្តិក៏ កង្គកណាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិន បាថានិងពោលនូវវត្តនិងអាបត្តិនោះ មិន ប្រាថានិងបង្កើបឡើង ស្ងៀមមិនស្ដី នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្ដីលំបាក នូវត្រៃនិងអាបត្តនោះ នោះ ត្រូវអាបត្តទុក្ខដ

វិនយបិជិព មហាវិកង្គោ

មានស្ពឺ ខាត្ឌខ្ញុំលេសា ឯ មេតិយៈគេ និស្សិលសា ឯ និស្សិស ខាត្ឌខ្លួលសា ឯ មេតិយៈគេ និស្សិលសា ឯ អណិប្បយេ មានខ្ញុំ ខាត្ឌខ្ញុំលេសា ឯ អណិប្បយេ មានខ្ញុំ ខាត្ឌខ្ញុំលេសា ឯ អណិប្បយេ មួយមាន អណិប្បយេ អណិបប្បយេ អណិប្បយេ អណិ

ផ្គុំករិយាម កង្គប់យនវិ

(៣៦៥) កាលបើអញ្ជាវាទកកម្មដែលសង្ឃជានលើកឡើងហើយ កិត្ត (ណាមួយ) ដែលកិត្តកំពុងសាកសួរចំពោះវត្តក៏ ចំពោះអាបត្តិក៏ ក្នុង កណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិន ជាថានឹងគោលនូវវត្តនឹងអាបត្តិនោះ មិន ប្រាញ់នឹងបើកឡើងនូវវត្តនឹងអាបត្តិនោះ តែឲ្យបង់យោលបិទប៉ាំងនូវពាក្យ ដទៃដោយពាក្យដទៃវិញថា នរណា ត្រវគាបត្តិ ។ បេ ។ លោកទាំង ទ្យាយពោលដូចមេច កិត្តនោះ ត្រវអាបត្តិ**ជាចិត្តិយ ។ កាលបើរហេសក**-កម្មដែលសង្ឃចានលើកឡើងហើយ ភិក្ខុ(ណាមួយ)ដែលភិក្ខុកំពុងសាក ចំពោះអាបត្តិភ្នំ ភ្នងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិន ប្រាថានឹង សុរចំពោះវត្តក ពោលនូវវត្តនិងអាបត្តនោះ មិន ជាថ្នានិងបង្កើបនូវវត្តនិងអាបត្តនោះសៀម មិនស្គី នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ភិក្ខុនោះ ត្រៅអាបត្តិបាចិត្តិយ [ကျစ်စ်] နာမှ ပြန္တပေးဆယာအမ်ိဳ နေနို နှိန်နာလွှတ်နာမှ ပြန်လေးဆယာအမ်ိဳ តែរញាលន្ទវពាក្យដទៃ នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ជាចិត្តិយ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្√បកបដោយធម៌ ពោលនូវពាក្យដទៃ នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្ដីលំបាក ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មបកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាកម្មទិនប្រកបដោយធម៌វិញ នាំឲ្យសង្ឃបុរនសេចក្តីលំជាក ហើយពោលនូវពាក្យដទៃ ច្ចាចិត្តិយ ។ កម្មិន ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាកម្ម បាចិត្តិយកណ្ដេ ភូគតាមវគ្គស្ស ។តិយសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិវាពា

ឧយៈក្សា ឯ មេតិយៈគើ មេតិយៈគឺមាល់ មេនុខ ឧយៈក្សា ឯ មេតិយៈគឺ មេតិយៈគឺមាល់ មេនុខ ឧយៈក្សា ឯ មេតិយៈគឺ មេតិយៈគឺមាល់ មេនុខ ឧយៈក្សា ឯ

ន យនេឌ្ឋ ឋតិដ្ឋាមារា មន្ឌ្រាំយមាំង ជ ប្រព្រះ ប្រព្ឋ ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព្យាប្រព្ឋ ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រមាំ ប្រមាំ ប្រព្យាប្រព្ឋ ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រមាំ មន្ត្រិស្ឋ ប្រព័ប្រព័ប្ប ប្រព័ប្ប ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រព័ប្ប ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រព័ប្ប ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រព័ប្ប ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រព័ប្ប ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រព័ប្ប ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រព័ប្ប ប្រមាំ មន្ត្រិស្ស ប្រព័ប្ប ប្រព័ត្យ ប្រព័ប្ប ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ប្ប ប្រធំ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រធំ ប្រព័ត្យ ប្រធំ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រព័ត្យ ប្រធំ ប្

ទ្ស៊ើយសំក្លាប់៖ និង្គីតំ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភូគតាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ

ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មមិន
ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិត្តិសំគាល់
ឋាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៦៧) អាបត្តិមិនត្រៃវដល់កិត្តដែលមិនដឹងសេចក្តីហើយស្បូរ ដល់
កិត្តដែលមានជម្ងឺហើយមិននិយាយ ដល់កិត្តដែលមិននិយាយដោយគិត

ថា ការបន្ត ហេតុប្រកួតប្រកាន់ ជម្លោះ វិកាទនឹងនាំឲ្យរវល់ដល់សង្ឃ ដល់
វាក្តិដែលមិននិយាយដោយគិតថា កែងសង្ឃបែកគ្នា (ឬ) កែងសង្ឃថ្នាំង
 ថ្នាក់នឹងគ្នា ដល់កិត្តដែលមិននិយាយដោយគិតថា សង្ឃមុខជានឹងធ្វើ
 កម្ម មិនត្រវិតាមធម៌ជង ជាពួកផង ចំពោះកិត្តដែលមិនគួរដល់កម្មផង
 ដល់កិត្តតេត ដល់កិត្តដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី២ ២០ ។

តត៌យស៌ក្លាប**ំ**

(៣៦៨) គេន សមយេន ពុទ្ធោ ភកវា រាជកយោ វិហរត់ ជេន្យាន កាលខ្លួកនិវាមេ ។ គេន ទោ មន ភាពពេច មាល់ទាំ ខណិ ឧហំឯខើ មាឡីមារី សេខាសេខញ បញ្ហាបេត៌ ភេត្តធំ ២ ឧុខ្ទិសត៌ ។ នេះ ទេ ១៩ សមយេខ មេត្តិយក្មុជិកា ភិក្ខុ ದಿನ (೮) (ಉಪ್ಪಿ អព្យព្**ញា** ೯ ហាធិ សង់ទូស្ស លាមការ សេលាសលារ តារិ តេស ទាព្ណរ្តិ ကေၾကာင့် ေ ភេទ្ឋាន ។ គេ អាយុស្នូ ឧត្ថ សេខាសន៌ បញ្ហាបេត៌ ឧណ្យ ប ភត្ថានិ ជុខ្ចិសត់តំ ។ យេ គេ ភិគ្គា អប្បិច្ចា ។ មេ ។ គេ ខ្សាយឆ្គុំ ទីយឆ្គុំ វិទា ខេត្ត តេខំ ហ៊ ជាម មេត្តិយក្មុជ្ជកា ភិក្ខុ អាយុស្ទុំ ឧព្ទុំ ឧលុខុត្តំ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាមេវាខ្មុំទូ ។

ស៌ក្លាបទទី៣

(៣៦៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្ត វេទ្បុវន កល់ខ្លុកនិក់បស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះទព្ មហ្វុត្តដ៏មានអាយុ តែង អាលនូវសេនាសនៈផង តែង «ខ្ទុំសនូវកត្តផង ដល់សង្ឃ ។ លំដាប់ **នោះ ពួកមេត្**យកុម្មជកភិត្ត ទើបនឹងបួសថ្មីង ជាមនុស្សមានបុណ្យតិចផង អស់ទាំងសេនាសន:ណាដ៏ថោកថយវបស សង្ឃ សេនាសន: ទាំង៍នោះ ត្រវ់បានមកពួកកិត្តទាំង៍នោះ មួយទៀត ភត្តទាំង ឡាយ ណាដ៏ថោកថយ ក៏ត្រវិបានមកពួកភិក្ខុ ទាំង នោះដែរ ។ ព្ភាមេត្តិយកុម្មជភភិក្ខុនោះ កំបង្គាប់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឲ្យពោលទោសព្រះ «ពុមល្បត្តដ៏មានអាយុថា ព្រះ«ពុមល្បត្ត ក្រាលសេនាសនៈតាមសេចក្ដី គាបចិត្តរបស់ខ្លួន ម្យ៉ាងទៀត លោក ខុខ្ចិសនូវកត្តតាមសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ ១៩ ។ ពុកភិក្ណា មានសេចក្តី ប៉ាថាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខាំង៍ នោះក៏ពោល ពេសត់៖ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា មេត្តិយកុម្មជកភិត្តព៌ង៍ ឡាយមិនសមបើនឹង បង្កាប់ភិក្ខុទាំងទ្បាយឲ្យពោលទោសព្រះទេពុមល្បុត្តដ៏មានអាយុសោះ ។

បាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតតាមវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទស្ស ចឋមប្បញ្ញន្តិ

អ៩ទោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បិតមត្តំ អារោច្រសុំ ។ អ៥ទោ ភភក ។ មេ មេត្តយក្មុជាគេ ភិក្ខុ ជ្ជាប្រយាត់ ។ សច្ចុំ ភកវាត់ ។ វិករហ៍ ពុន្ធោ ភក្ស ក្នុំ ស នាម តុទេ មេឃពុរិសា ឧត្វ តហំជំនុំ មួយ នទ្យាធេមាវិទ ខេឌុ មោកាជុំមា ಕಮ್ಳಪ್ಪು ಭ ದಳುಜಾಯ ಎದನ ಗ್ರಮಿ ದಶ ភ្នំ នុធ្វាបន នុទ្ធិសេល្យ៩ នុជ្ឈបន្ត ចាច់ត្ថិយត្តិ ។ រៅញ៉ាំំខំ ភក់គា ភិក្ខាជំ សិក្ខាប់ខំ បញ្ជូត ហេត់ ។ ញូត

(៣៦៩) នេះ លេ ឧះ មានយា មាលកាំខ្ញុំ ខេញុំ ឧហិជន្តឹ ស្រ្តាស់ ស្រ្តាស់ ខេត្ត ខេត្ត ស្រ្តាស់ ស្រ្តា ស្រ្តាស់ ស្រុស្តិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភូតគាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាជម្បូង

ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាម្ចាស់ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ (នង់ ត្រាស់ ស្សចំពោះពួកមេត្តិយកុម្មជកកិត្តថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ បានព្វថាអ្នកទាំង ទ្បាយ បង្គាប់ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យពោលទោសទពុមល្អបុត្ត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ជាមា្លស់ដ៏មានព្រះភាគ (ទង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នក ទាំងឡា យមិនសមបើនឹងបង្គាប់ពួកភិត្ត (ដទៃ) ឲ្យពោលទោសទព្វមល្បក្ត សោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះនឹងបានដឹកនាំ ពួកជនដែលមិនខាន់ ជែះថ្ងា ឲ្យជ្រះថ្ងា ឡើងក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងទ្បាយត្រវស់ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះថា ភិត្តបង្គាប់ភិត្ត (ដទៃ) ឲ្យពោលទោសភិត្តផង៍គ្នា ត្រូវអាបត្តិបា-ចត្តុយ សត្តាបទនេះ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាគជានបញ្ជូតដល់ពួកកិត្តយ៉ាង៍នេះ ។ ញូត្ត

(៣៦៩) សម័យនោះឯង ពួកមេត្តិយកុម្មជកកិត្តគិតគ្នាថា ការដែល បើកិត្ត (ដទៃ) ឲ្យពោលទោស ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានហាមរួចហើយ ពោះហេតុនោះកិត្តទាំងទ្យាយមុ១ជានឹងបានឲ្យដោយពាក្យមានបែមាណ ប៉ុណ្ណេះ ហើយក៏គិះដៀលព្រះទព្វមល្ចបុត្តដ៏មានអាយុជិតពួកកិត្ត (ដទៃ)

វិនយបិជិព មហវិកង្គោ

ခ်က္ဆိုင္ဆည္က်က္က ဧယ်ရဲးမွာ ကေသာမွာ ဥယားေနာ့ ជណ្ឌប ខ ភត្តាធិ ជុខ្លុំសុទ្ធិទ ។ យេ គេ ភិក្ខុ អញ្ជីញ ។ មេ។ គេ ជ្ហាយឆ្គុំ ១័យឆ្គុំ វិទា ខេត្ត ភេទ ហំ សាម មេត្តិយកុម្មជំតា ភិត្តា អាយស្ទន់ ឧត្វ មហ្បុត្ត ១យ៍ស្បុត្តិត ។ អ៩ខោ គេ ភិក្តុ ភកាតោ រាឌឧឌុំ មារេខេហុំ ៤ ម៩ សេ ឧឌុប ៤ ៤ មេត្តយកុម្មជាភា ភិក្ខា បជ៌បុច្ចិ សច្ចុំ កាំរ តម្រ ក់ត្លា ខេញ់ ខហ្បុត្ត ទីយ៩ាតិ ។ សច្ចុំ ភភវាតិ ។ វិសេហ៍ ពុឌ្ធោ ភសវ ភេ**ខ់** ហ៍ នាម តុឌ្លេ មោ-ភាព្ទុំ មេខាន្ត ខ្លាំ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត អប្បស្នាន់វា មសាខាយ ។ ខេ ។ ឃាំញា ខន ភិក្សាវ ត់ទំ សិត្តាបន់ ឧន្ទិសេយ្យ៩ ឧដ្ឃាបនកោ ទំយ-ន គេ ទាខិត្តិយន្តិ ។

វិនយប៌ជិត មហាវិភង្គ

ឋា [៣៖ ៖ ពុមល្អក្តរៀបចំសេនា សនៈ តាមសេចក្តី គាប់ចិត្ត (បេស់ខ្លួន) ផង ហត់បែងកត្តមាសេចក្តីតាប់ចិត្ត (របស់ខ្លួន) ៨៦ ។ កិត្តធំងឡាយណា មានសេចក្តី(ជុាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល ឋនុះបង្គាប់ថាពួកមេត្តិយកុម្មជកកិត្តមិនសមបើនឹងហ៊ានតិះដៀល ព្រះទព្វម-ល្ងបុត្តដ៏មានអាយុសោះ ។ គ្រានោះ កិត្តទាំងឡាយនោះក្រាបទូលសេចក្ដី +。 នុះច ពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ លំដាប់ នោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ បេ។ [នៅ ត្រាស់ស្លាច់ពោះនង់ពួកមេត្តិយកុម្មជកភិត្តថា ម្នាល់ភិត្តទាំង ទ្បាយ បានព្ទថា អ្នកទាំងឡាយតិះដៀលទព្វមហ្វបុត្ត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ ទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស င်္ဆီဗာs ကြေးကခsြန်းပည္သောလတ နေးမောဏ္ထုလက်ိန္ကေျက များကိန ទ្បាយ មិនសមបើនឹងតិះដៀលទព្ធមហ្វបុត្តទេ នៃមោយបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះនឹងបានដឹកនាំពួកជនដែលមិនទាន់ ជែះថ្នា ជែះថ្ងាឡេងត់ខេ ។ បេ ។ ម្នាលភក្ខុខាំងឡាយ អ្នកខាំងឡាយ ត្រវស់ដែង ឡើង នូវសិក្ខាបទ នេះ យ៉ាងនេះថា កិក្ខុបង្គាប់កិក្ខុដទៃឲ្យ ពោល ពេស (ភិក្ខុផងគ្នាឬ) គិះដៀល (ភិក្ខុផងគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាចិត្តិយកណ្ដេ ភូតគាមវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវារា

(๓๓๐) ឧជ្ឈបឧត់ យម ឧបអម្បន្នំ ស ឡែន

សម្នត់ សេលសឧប្បញ្ញាបត់ វា ភត្តខ្ទេសក់ វា

យក្កាជក់ វា ដលភាជក់ វា ខជ្ជភាជក់ វា

អប្បមត្តកាសៃជួក់ វា អស្លាំ កត្តកាមោ អយសំ

កត្តកាមោ មស្តុកត្តកាមេ (๑) ឧបសម្បន្នំ ឧជ្ឈបេត់

វា ទីយតំ វា អបត្តិ ទាច់ត្តិយស្ប ។

មានខ្ញុំ ខាត្តខ្ញុំលេស្សី **វ**ន្តែយនេះ មានខ្ញុំ ខាត្តខ្ញុំលេស្សី រ នគិយៈគើ រុងនួលខយេ មានខ្ញុំ ខាត្តខ្ញុំលេស្សី រ នគិយៈគើ រុងនួលខយេ មានខ្ញុំ ខាត្តខ្ញុំលេស្សី រ នគិយៈគើ រុង(៧៧០) ឧតិយៈគើ ឧតិយៈគឺ បានខ្ញុំ ខាត្តខ្ញុំលេស្សី រ

ឱ. មង្គំ កត្តកាមេ ។

បាច់ត្តិយកណ្ឌ ភូត៣មវគ្គ សិក្ខាបទទី៣ វារៈដែលត្រូវអាបត្តិ

(៣៧០) ដែល ហៅថា ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុដ ខែឲ្យ ពោល ខោស (នោះ) គឺភិក្ខុមាន ប្រាថ្មាន ន៍ ធ្វើនូវ សេចក្តីតិះ ដៀល ហន ប្រាថ្មាន ន៍ ធ្វើនូវ សេចក្តី និះ ដៀល ហន ប្រាថ្មាន ន៍ ធ្វើនូវ សេចក្តី បង្គាប់យស មាន ប្រាថ្មាន ន៍ ធ្វើនូវ សេចក្តី បង្គាប់បង្គោន ចំពោះ ឧបសម្បន្ន បុគ្គល ដែលសង្ឃសន្នតឲ្យ ជាអ្នក កាល ខ្លូវ សេខាសនៈ ក្តី ឲ្យជាអ្នក ចាត់ ចែង នូវ កត្តក្តី ឲ្យជាអ្នក ចែកនូវ បបក្តើ ឲ្យជាអ្នក ចែកនូវ ផ្ទៃ ឈើក្តី ឲ្យជាអ្នក ចែកនូវ បបក្តើ ឲ្យជាអ្នក ចែកនូវ ផ្ទេល ប្រកាច្ច បទ ណាតិចតូចក្តី ហើយ បង្គាប់កិត្តដ ខែឲ្យ ពោល ទោស បុតិះ ដៀល ឧបសម្បន្នបុគ្គល (នោះ) តែវ អាបត្តិ បុព្ចិត្តិយ ប

(៣៧๑) កម្មប្រកបដោយធម៌ កិត្តសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយបង្គាប់កិត្តដទៃឲ្យពោលទោស (ឬ) គិះដៀល (កិត្តផង៍គ្នា) ត្រាវអាបត្តិ
ចាចិត្តិយ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយ
បង្គាប់កិត្តដទៃឲ្យពោលទោស (ឬ) គិះដៀល (កិត្តផង៍គ្នា) ត្រាវអាបត្តិ
ចាចិត្តិយ ។ កម្មបកបដោយធម៌ តែកិត្តសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយ
ធម៌វិញ ហើយបង្គាប់កិត្តដទៃឲ្យពោលទោស (ឬ) គិះដៀល (កិត្តផង៍គ្នា)
ត្រាវអាបត្តិ
ចាំព្យា ហើយបង្គាប់កិត្តដទៃឲ្យពោលទោស (ឬ) គិះដៀល (កិត្តផង៍គ្នា)
ត្រាវអាបត្តិចាំ ប

វិនយប៊ីជិពេ មហាវិកង្កោ

(ឃុខ) ងប់ពណ៌ថា នៃ ដើមពេធ្នូ ម ខ្លួលស្ន ក្នុង ក្ សម្មត់ សេជាសន្សព្រាបក់ វា ភត្តខ្ទេសក់ វា យាកុកាជាតំ វា ដល់កាជាតំ វា ១ជួកាជាតំ វា អប្បមត្តការិសជួក ំ អវណ្ណំ កត្តកាមោ អយសំ កត្តាមោ មង្គត្តកាមោ ឧបសម្បន្នំ វា អនុ-ជភាពិន្ទុ ស នជ្យា ខេត្ត ស ១៣៩ ស មាឧទ្ទិ ខេម្មក្សា ៤ អថ់ពមានាំទុំ មន្ត្រីខ មាត់ខ្លុំ ឯ អស្មុតំ វា សេលាសាលព្យាប្រាក់ វា ភត្តខ្ទេសកាំ វា យកុតា៨គំ វា ដលភាជគំ វា ១ជួភាជគំ ក្នុងស្ត្រី ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក អយសំ កត្តាមោ មង្គកត្តាមោ ឧបសម្បន្នំ វា

វិនយបិដិក មហាវិភង្គ

(៣៧೬) ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យពោលទោសក្ដី គិះដៀលដោយ ទ្ធន្លង់ដឹក្តី នូវអនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រូវអាបត្តិខ្ពស់ ។ កិត្តមាន ប្រាញ នឹងធ្វើនូវសេចក្តីតិ៖ដៀល មាន ជ្រុថានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្គាប់យស មាន ជ្រុំថ្នាន់ងឺធ្វើនូវសេចក្តីបង្គាប់បង្គោនចំពោះឧបសម្បន្នបុគ្គល ដែលសង្ឃ មិនបានសន្មតឲ្យជាអ្នកក្រាលសេនាសនៈភ្លឺ ឲ្យជាអ្នកថាត់ខែងនូវកត្តិ ឲ្យ ជាអ្នកចែកនូវបបវត្ត ឲ្យជាអ្នកចែកនូវផ្ទៃលើក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបង្កែមក ឲ្យជារក្នុងចែក០រយន្យវត្តមាន ប្រមាណភិបត្តបក្តិ ហើយបង្គាប់កិត្តុដ ខេឲ្យ ពោលខោសត្តិ តិ៖ដៀលដោយ១នឯងត្តិ នូវ១០សម្បន្ទបក្ខលក្ខ នូវ អនុបសម្បន្នបុគ្គលក្ដ ត្រូវអាបត្តទុកដ ។ កក្ដុមាន ប្រាថានឹងធ្វេនវ្រេសចក្ដ គិះដៀល មានប្រាថានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្គាប់យស មានប្រាថានឹងធ្វើ នូវសេចត្តិបន្ទាប់បង្គោនចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ដែលសង្ឃចានសន្មត ប្ មិនបានសន្មត ឲ្យជាអ្នក កាល់នូវសេនាសនៈក្ដុំ ឲ្យជាអ្នកបាត់បែងនូវកត្តក ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបបក្ដើ ឲ្យជាអ្នកចែកផ្លែឈើភ្លឺ ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបង្អែម ត្ត ឲ្យជាអ្នកចែកចាយនូវគេមាន ប្រមាណតិចតូចក្តី ហើយបង្គាប់កិត្តដូវ ឲ្យពោលទោស ឬតិ៖ដៀលដោយខ្លួនឯង នូវទបសម្បន្នបុគ្គលក្ដ ជាចិត្តិយកណ្ឌេ អ្នកជាមវគ្គស្យុ គតិយសិក្ខាបទស្សុ អនាបត្តិវាពា

តតិយសំក្លាបទ និដ្ឋិតំ ។

ជាចិត្តិយកណ្ឌ កូតជាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ

អនុបសម្បន្នបុគ្គលក្ដី ត្រៃវមាបត្ដិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិត្ដិ មានសេចក្ដីសំគាល់ថា កម្មបកបដោយធម៌វិញ ត្រៃវមាបត្ដិទុក្ខដ ។ កិត្ដិមានសេចក្ដីសន៍ស្រីយ ក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រៃវមាបត្ដិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិត្ដិសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រៃវមាបត្ដិទុក្ខដ ។ បត្ដិទុកដ ។ បត្ដិទុកដ ។

(៣៧៣) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែលបង្គាប់កិត្តដទៃ ឲ្យពោល ពេសក្តី តិ៖ដៀលដោយខ្លួនឯឪក្តី នូវកិត្តដែលជាអ្នកធ្វើការសង្ឃ ដោយ ធន្ទាគតិ ពេសគតិ មោហាគតិ កយាគតិជាប្រក្រតី ដល់កិត្តធត ដល់កិត្តដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្សាទទី៣២២ ។

បត្តសិក្ខាបទំ

(ಅವಿಗ್) ಚರ್ಚ ಕಾರ್ಡಿಯ ಬೆಟ್ಟಿ ಜನ್ಗಳ ಭಾಷ್ಟ್ರಿಯ រូសាខ្មេំ ថ្ងេងច្រេះ អស្តត្តស្ទឹងមាន មានច ទោ បន សមយេន ភិត្ត ហេមឆ្នំគេ កាលេ អដ្ឋោ-ការេ សេខាសនំ បញ្ហាបេត្ត កាល់ ជិតាបេន្តា កាលេ អហចិតេ ន បក្សេងស្លា នៅ ជុន្ធាំសុ ជ ជុន្ធ-រាបេសុំ អនាបុព្ធ បក្ខុខឹសុ ។ សេខាសន់ 🖏 ខ្ញុំ យោត៌ ។ យេ គេ ភិក្ខា អព្យំជា ។ ខេ ។ គេ នេះ និយន្តិ និយន្តិ និទាខេត្តិ នាខំ បាំ នាម ភិក្ខុ អದ್ದಾಗಾಗು ಚುದಾಕುಂ ರಮುದ್ಮಿ ಈ ರಕ್ಷರವಾ នៅ ខុន្ទាំងរាទ្ធិ ឧ ទុទ្ធភាមេសាទ្ធិ អនាពុទ្ធា ១ភា-ត្រូវជា ស្រែសសធ្ ខាំជា ។ ម៩១េរ នេះ ភិគ្គ ភេឌវេតា ឯគមគ្គំ អាពេចេសុំ ។ អេ៩លោ ភកវា ភិក្ខុ បដិបុទ្ធិ សច្ចុំ កាំ ភិក្ខុ អង្គោការស

សិក្ខាបទទី ៤

[៣៧៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅ វត្តព្រះផេតពន ជាអារាមរបស់អនាថបណ្ណិកសេដ្ឋី ទៀបក្រង់សាវត្តី ៗ ល់ដាប់នោះ កិត្ត្តាំងឡាយបានតែងតាំងគ្រឿងសេនាសន: នៅទីវាល ហើយកំដៅកាយ ក្នុងកាលហេមន្តដៅូ (សម័យដែលមានទឹកសន្យើម) កាល បើគេ ប្រាប់កត្តកាលគឺនិមន្តធាន ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅចាក់ នោះ មិនប្រេកមកឲុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យបើយកមកឲុកដាក់ នូវសេ-នាសន:នោះហើយឥតទាំងបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ។ ឯ គឿងសេនាសន: ទទឹកដោយទឹកស ន្ទើមដោកអស់ ។ ពួកកិត្តណាដែល មានសេចក្តី ជាថាតិច ។ បេ។ ពួកកិត្តនោះ កំពោល ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា កិត្តទាំង ឡាយមិនសមបើនឹងតែងតាំង[គ្រឿងសេនាសន:នៅ ទីវាល:ហ៊ីយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបើយកមកខុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យ ប្រើយកមកខុកដាត់ នូវសេនាសន:នោះ ហើយឥតទាំងបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ គ្រឿងសេនាសនៈក៏ជោកជាំដោយទឹកសន្យើម តែនោះ ភិក្ខុ ទាំងនោះចានក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្មែន់ថ្ងានត្រាស់ស្លូវនូវភិត្តុទាំងឡាយ

បាបិត្តិយកណ្ដេ ភូតតាមវគ្គស្ស បតុត្តស៊ិក្ខាបទស្ស បញ្ហត្តិ

សេខាសន់ មញ្ញាមេត្វា តំ មក្តាមន្តា នៅ ឧទ្ធរន្តិ a ជុំ ន្ទុក ខេត្ត អនុវម្ម ១ ១៩៩ឆ្នំ សេនាសនំ ជុំ-រដ្ឋ ។ សច្ចុំ ភកវាតិ ។ វិក ហ៊េ ពុខ្លោ ភកវា យនុ ស ខាត ខេ មួណ ខេសសំមា មឡើ តាសេ សេលសន់ បញ្ហាបេត្វ តំ បក្មេត្ត នៅ នុឌ្ធស្បត្តិ ៤ នុឌ្ធ៣ ខេស្សត្តិ អភាបុច្ចា បក្ខាធិស្សត្ថិ ។ ನಾರು ಕೊಟ್ಟಿ ಚಜ್ ಕ್ಲಾಗ ಕಟ್ಟಕಾರು ಈ ಚಳು-ឧលយ។ ខេ។ ឃាំញ ខន ភិក្ខាប់ ៩មំ សិក្ខាបនំ ៩ខ្លឹ-လေယေဂျင်း ဟော ဗာဒ အိုက္ကွာ လာဆွံေကြိုး ဗာတို့ က စ်ပ် က កំសំ ជា កោញ់ ជា អជ្ជោកាសេ សន្តាត្វា ជា សន្-រា ខេស្វា វា នុំ ឧស្មាមន្តេវា នេះ ជន្នាយៀ ន ជនិប្បាធិបារិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភូគ៣មវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឋា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយពុឋាពួកកិត្តបានតែងតាំង គ្រឿងសេនាសន:នៅទី វាល កាលនឹងដើរបេញទៅ មិន**បាន**បើយកមកខុកជាក់ មិនបាន (**បីគេឲ្** រើយកមកខុកដាត់ នូវសេនាសន:នោះ ហើយឥតទាំងបាន ប្រាប់(អ្នកដែរ) សែបតែដើរចេញទៅ [្រគ្លឿងសេនាសនៈក៏ដោកដាំដោយទឹកសន្សើមៗ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង៍នោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិត មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាមា្នសដ្ឋមានដោគ(ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ មិនសមបើនឹងតែងតាំង[គ្រឿងសេនាសន:នៅទីក់ល ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនឲ្យនរើយកមកខុកដាក់ មិនឲ្យនៈ(ប្រ គេឲ្យរើយកមកខុកដាក់ ទូវសេខាសន:ទោះ ហើយឥតទាំង៍ទាន់ ទ្រាប់ (អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ឯគ្រឿងសេនាសុន: ក៏ជោកជាំដោយ ទឹកសន្យេម ម្នាលភិក្ខុទាំងីទ្បាយ អំពើនេះនឹង៏ប៉ានដឹកនាំពួកជន ដែលមិនទាន់ ជែះថ្វា ឲ្យបានជែះថ្វា ឡើងក៏ ខេ ។ បេ ។ ម្នាលក់ក្ ទាំងទ្វាយ អ្នកទាំងទ្វាយត្រវស់ដែងទ្វើងនូវសត្តាបទនេះយាងនេះថា កក្កណាមួយលាត់ឬសន្ធិង៍ ១៩ឯងក្ដី ឲ្យគេលាត់ក្ដី នូវ គ្រិក្ដី តាំងក្ដី ពុក្ក កៅអីក្តី ដែលជារបស់សង្ឃក្នុងទីវាល ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានបើយក [គ្រឿងសេនាសន: មាន គ្រែជា ដើមនោះ មកឲុកជាក់ឯង

វិសយុបិដ្ឋា មហាវិកង្គោ

អភាបុខ្មុំ វា កម្មេយ្យ ទាខិត្តិយន្តិ ។ សៅញ៉ាន់ ភភាគា ភិក្ខុនំ សិក្ខាបនំ បញ្ជាត់ បោក ។

(៣៧៤) នេះ ទោ ខេះ សមយេន ភិក្ខុ អណ្ណោនាសេ សេខ្វា កាលសេដ្ឋ សេខាសន់ អត់ហេខ្លិ ។
អនុសា ទោ ភគវ នេ ភិក្ខុ តាលសេដ្ឋ សេខាសនំ
អត់ហេខ្លេ ។ និស្វាន ឯកស្មី និះនាន ឯកស្មី
ខេតាលោ ជម្មី កាម់ កាត្វា ភិក្ខុ អាចខ្លេសំ
អនុជាខាមិ ភិក្ខា អដ្ឋ មាសេ អាស្បិកសេដ្ឋនេះ
មណ្ឌបេ វ ក្រុមូលេ វ យគ្គ ភាកា វ ភាលហា
វ ន ចូលហា
វ ន ចូលហា
វ ន ចូលហា
វ ន ចូលហា

ព្រំទំនុំ ៤ ឧល្វៀយ ខេង ខេស្សា ឧសាយោ ព្រំទំនុំ ៤សាខ្មាំ ឧសាយោ ឧស្សា ឧស្សា ឧស្សា ឧស្សា ឧសាយោ ឧសាយោ

^{🗣 🗣.} ឥត្ថ្ ។

វិនយចិជិក មហាវិកង្គ

មិនបាន បើគេឲ្យរើយកមកខុកដាក់ ហើយឥតបាន ប្រាប់(អ្នកដទៃ) សែប តែដើរបេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ទៃង់បានបញ្ញាត្ត ហើយដល់កិត្តទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៣៧៤) សម័យនោះ មានកិត្តប្រើនរូបនៅក្នុងទីវាល លុះ ព្រឹក
ខ្សេងក៏នាំគ្នាជញ្ជូនយកគ្រើងសេខាសន: ទៅ ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាត់ទ្រង់

បានទេសឃើញកិត្តទាំងនោះ កំពុងតែជញ្ជូនយកគ្រើងសេខាសន: ទៅ
អំពីព្រឹក ។ លុះ ទេង់បានទេសហើយ ទើប ទែង់ធ្វើនូវធម្មក់ថា ស្រោះ រឿង
នេះ ដំណើរនេះ ហើយ ត្រាស់ ហៅកិត្តទាំងទ្បាយដោយ ព្រះពុទ្ធដីកាថា

ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ពួកសត្វក្អែកក្តី ពួកសត្វខ្វែងក្តី មិនបានបន្ទេរបង់
នូវទេហ្គារៈដាក់ក្នុងទីណា តថាគតអនុញ្ញាត់ឲ្យទុកដាក់ គ្រើងសេខាសន:កុង

ទីនោះ គឺដូចដាមណ្ឌប ឬ វុត្តមូល (មូបឈើ) អសកាល ៨ ខែ គឺកំណត់

យកខែដែលគ្មានរក្សង៍ ។

(៣៧៦) តែជំពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹង សិក្ខាបទទី១ នៃល្វាជិកកណ្ឌូ ។ សេនាសនៈដែលគេបានប្រគេន ឬ បានលះដល់សង្ឃ ហៅថាសេនាសនៈរបស់សង្ឃ ។ ដែលហៅថា គ្រែ បានដល់តែ ៤ យ៉ាង៍ គឺគ្រែដែលគេបញ្ចូលមេទៅក្នុងដំណាប់ដើង ១ យចិត្តិយកណ្ដេ អូតគាមវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិកង្គោ

ពុទ្ធិភាពផ្ទោ កុល់ទោឧភោ អាហទូខាឧភោ ។ ប៊្បំ សាម ចត្តាវិ បីឋាន៍ មការកាំ ពុស្តិកាពថ្ង កុល់ទោនកំ អហច្ទានកំ ។ ភិសិ នាម បញ្ កំសំយោ ខណ្ឌិស៍ វាគាភិស៍ ខោលភិស៌ តំណេ-ກໍ່ ស៊ី ស្ត្រាត់សំ ។ គោញ់ នាម វាគមេយំ វា សំវេបេត្វ ពន្ធំ ហេតិ ។ សន្តវិត្វាតិ សយំ សន្តាំត្យ ។ សន្ត១បេត្វាត់ អញ្ញាំ សន្ត១បេត្វា ។ អនុបសម្បន្នំ សន្ត្រាចេត៌ ឥស្ប បល់ពោ េា ។ ឧបសម្បន្នំ សន្ត្រាបេត់ សេន្ត្រាកាស្បូ បល់ពោ េះ ។

បាបិត្តិយកណ្ឌ ភូតតាមវគ្គ សិក្ខាប∻ទី៤ សិក្ខាប⇒វិភង្គ

ត្រែដែលមានមេជាប់នឹង ដើន ๑ គ្រែដែលមានដើងដុប្រជាដើងក្លាម^(១) ១ ត្រែដែលមានជើងចុច ឬគ្រែដែលគេបញ្ចូលជើងទៅក្នុងដំណាប់មេ ១ ។ ដែល ហៅថា តាំង បានដល់តាំងមាន៤ យ៉ាង គឺតាំងដែល គេបញ្ចូល មេទៅក្នុងដំណាប់ដើន ១ តាំងដែលមានមេគេបង្គាំដាប់នឹងដើន ១ ដែលមានជើងជុខជាជើងក្ដាម $^{(\mathbf{b})}$ ១ តាំងដែលមានជើងចុខ ឬតាំងដែល គេបញ្ចូលដើងទៅក្នុងដំណាប់មេ ១ ។ ដែលហៅថា ពុក បានដល់ពុក ៥ យ៉ាង៍ គឺពុកដែលគេញាត់ដោយរោមសត្វ១ ពុកដែលគេញាត់សម្បក ឈើ១ ពួកដែលគេញាត់កំណាត់សំពត់ ១ ពួកដែលគេញាត់ស្មៅ ១ ពុកដែលគេញាត់ស្លឹកឈើ១ ។ ដែលហៅថា កៅអី គឺកៅអីដែល គេធ្វើដោយសម្បកឈើក្ដី ធ្វើដោយស្បូវភ្ជាំងក្ដី ធ្វើដោយស្មៅយ៉ាបូងក្ដី ធ្វើដោយស្មៅដំណេកទន្យាយក្ដី ដែលគេរុំហើយចង់ភ្ជាប់គ្នាខាងក្នុង ។ ពាក្យថា លាត គឺដម្អល់ទុកដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ប្រើគេ ឲ្យហាត គឺ[ប្រើបុគ្គលដទៃឲ្យដមល់ទុក ។ ភិក្ខុ[ប្រអនុបស់ម្បនបគ្គល់ឲ្យ ដមល់ទុក សេចក្នុលនិងមានដល់ភិក្ខុអក់ប្រើនោះ ។ ភិក្តុប្រឹទ្ធបសម្បន្ បុគលឲ្យដម្ងល់ទុក សេចក្តីទូល់នឹងមានដល់អ្នកដម្មល់ទុកនោះ

៤គ្រីដែលមានដើងជួបជាដើងសេះ ដើងពពែជាដើម ឯលាំងកំមានដើងជួបជាគ្រែដែរ ។

វិនយចិដិកេ មហាវិកង្កោ

န်း မာဏ္ကမ႓္ဘော (ည႑ သန္တကယ႑ာနီး ည လယံ ဒန္တကယ၂ ၅ င နင္ဒိပဂေကါမ္း င မ $\hat{\mathbf{u}}$ နင္ဒိပဂေကါ န អស្ចប្តុំ ក្នុំ ក្នុំ ក្នុំ ក្នុំ ក្នុង ស្រុខលោវ ក្ អារាទិត្ត ។ អស្ចេញ ឧជ្ឈិនស្ប ចុះសស្ប លេឌី១ខុ អឌ្គមាន។ អាជឌ្គី ខាជ្ឌុំ៣មា ឯ [៣៧៧] សជ្ឈិក សជ្ឃិកសញ្ចុំ អជ្ឈកាស សន្តាំត្យ វា សន្ត១បេត្តា វា តំ បក្តមគ្នោ នៅ នទី៤៣ ខ ននិបនេណា អងាត់ជុំ ប្ មុខើណិ អបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ សខ្សាំកា ឋេមតិកោ អដ្ឋោភាសេ សន្តវិត្វា វា សន្តវាបេត្វា វា នំ वध्यताच्या एतः अञ्चलक्षा च अञ्चलका सकार्यह

វិនយបិជិត មហវិភង្គ

ពាក្យថា កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកខុកដាក់នូវ គ្រឿង សេនាសនៈនោះ គឺមិនបានរើយកមកខុកដាក់ដោយខ្លួនឯង ៗ ពាក្យថា មិនបានបើគេឲ្យរើយកមកខុកដាក់ គឺមិនបានបើអ្នកដទៃឲ្យរើយកមក ខុកដាក់ ខុកដាក់ ៗ ពាក្យថា ឥតបាន ប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយដើរចេញទៅ គឺកាល ដែលភិត្តមិនបាន ប្រាប់ភិត្តផងគ្នាត្តី សាមឈោរត្តី ញោមវត្តត្តី ហើយដើរ កន្ងង១ លេខ្នុជាត⁽⁶⁾របស់មជ្ឈិមបុរសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៧) របស់សង្ឃ កិត្តសំគាល់ថារបស់សង្ឃ ហើយដម្កល់

នុកដោយខ្លួនឯង ឬបើអ្នកដទៃឲ្យដម្កល់នុកនៅក្នុងនីវាល កាលនឹងដើរ

បេញទៅ មិនចានរើយកមកនុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិនចានបើអ្នកដទៃ

ឲ្យរើយកមកនុកដាក់នូវ គ្រឿងសេនាសនៈនោះឬមិនចាន ប្រាប់ (អ្នកដទៃ)

ហើយដើរបេញទៅ ត្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុង

របស់សង្ឃ ហើយដម្កល់នុកដោយខ្លួនឯង ឬបើអ្នកដទៃឲ្យដម្កល់នុកក្នុងនីវាល កាលនឹងដើរបេញទៅ មិនចានរើយកមកនុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិន

បានបើអ្នកដទៃឲ្យបើយកមកនុកដាក់ នូវ គ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬមិនបាន

បានបើអ្នកដទៃឲ្យបើយកមកនុកដាក់ នូវ គ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬមិនបាន

បានបើអ្នកដទៃឲ្យបើយកមកនុកដាក់ នូវ គ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬមិនបាន

បាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយបេញដើរទៅ គ្រវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ របស់សង្ឃី

[េ] ចម្ងាយមួយបោះជុំដី ដែលមដ្ឋិមបុរសបោះបោលទៅ ។

យចិត្តិយកណ្ដេ ក្នុងភាមវគ្គស្ស ចកុត្តសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវារា

បុគ្គល់គាស់ អាជ្ញាគាសេ សល្វិត្វា វា សល្វា-ចេទ្ធា វា តំ ចក្តុមត្តោ នៅ ឧធ្នូវេយ្យ ន ឧធ្នូវចេយ្យ អភាព្ទុំ វា កទ្ចេយ្យ អាចត្តិ ចាច់ត្តិយស្ប ។ ចំទល់គាំ ។ ឧស្តស្លា ។ កុម្មស្លា ។ គេស្គីគាំ ង ឧតិសាស៊ី ង ឧបយក្សំ វា អជ្ញោកាសេ សន្តវិត្វា វា សន្ត១បេត្វា វា န္ ငည္ဆင္သာ ငေႏွ နင္ဖီကကါ ဗ နင္စီပဂေကါ မႀငိန္ခ် វា ៩ ខ្មេញ អាមត្តិ ខុត្តដស្បា។ បុត្តលំគោ សដ្ឃិត-សញ្ញុំ អាចត្ត នុក្ខាដស្ប ។ បុក្ខលិកោ មេតិកោ អាបត្តិ ខុត្តដស្ប ។ បុត្តលំគេ បុត្តលំគ**ស**ញ្ញី អតាស្ប បុក្កល់គោ អ**បត់** ខុក្កដស្ប ។ អត្តនោ បុក្កល់កោ អភាបគ្គិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភូនភាមវគ្គ សិក្ខាប។ 🗗 ៤ វារៈដែលត្រូវអាចត្តិ

ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាជារបស់បុគ្គលទៅវិញ ហើយដម្កល់ខុកដោយ ទ្រឯងក្ដី ប្រើអ្នកដ ទៃឲ្យដម្ងល់ទុកក្ដី នៅក្នុងទី៧ល កាលនឹង ចៀស ចេញ ទៅមិនបានបើយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិនបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យបើយក មកទុកដាក់ នូវ (គ្យីង៍សេខាសនៈនោះ ឬមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយ ចៀសចេញទៅ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិក្ខុដម្កល់ខុកដោយខ្លួនឯន៍ ឬ ប្រេអ្នកដទៃឲ្យដម្ងល់ខុក នូវគ្រឿងខ្នែនាបក្តី គ្រឿងកម្រាល់គ្រែប្តុតាំងក្តី គ្រឿងតម្រាលផែនដីក្តី កន្ទេលទន់ក្តី ចែមខណ្ឌ គឺគ្រឿងកម្រាលដែល គេធ្វើដោយស្បែកខ្វាជាដើមក្ដី គ្រឿងសម្រាប់ជូតជើងក្ដី តាំងដែលគេ ធ្វើដោយផែនក្តារក្តី នៅក្នុន៍ទីវាល កាលនឹងចៀសចេញទៅ មិនប៊ុនវើ យកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិនបាន ប្រើអ្នកដទៃឲ្យបើយកមកទុកដាក់ នូវ (គ្រឹងសេនាសន: វាងនោះ ឬមិនបាន បាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយ ចៀស ចេញ ទៅ ត្រាវអាបត្តទុក្ខដ ។ របស់បុគ្គល ភិក្ខុមានសេចភ្នំសំគាល់ថា ជារបស់សង្ឃវិញ ត្រវ់អាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុង វបស់បុគ្គល ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វបស់បុគ្គល កិត្តមានសេចក្តីសំគាល់ថា ជារបស់បុគ្គល វត្តជារបស់បុគ្គលខែកិត្តឯទៀត (ដែលមិនមែនជាវិស្សាស:) តែវអាបត្តិទុកដ ។ វត្តជារបស់បុគ្គល ភក្ខុកាន់យកដោយសេចក្តី(សិទ្ធ ស្នាល) ដូចជារបស់ខ្លួន មិន ត្រូវអាបត្តិឲ្យ័យ ។

វិសយចិសិព មហាវិកង្គោ

(៣៧៤) អយបត្តិ ឧទ្ធវិត្យា កម្មតិ ឧទ្ធភាបេត្យា កម្មត់ អាបុឌ្ជិ កម្មតិ ជិតាបេឌ្ដោ កម្មតិ កោជចិ បលិពុទ្ធិ ហោះតិ អាបសេស ឧម្មត្តកស្ប អាធិកាញ្ញិតស្បាតិ ។

បក្កសិក្ខាបទ និដ្ឋិតំ ។

វ៉ែនយបិដក មហាវិភង្គ

(ភាព់៤) អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែលបានបើយកគ្រើងសេខាសនៈ
មកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯងហើយដើរចេញទៅ ដល់កិត្តដែលបានបើអ្នក
ដៃទៃឲ្យរើយកគ្រើងសេខាសនៈមកទុកដាក់ហើយដើរចេញទៅ ដល់កិត្ត ដែលបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយដើរចេញទៅ ដល់កិត្តដែលហាល់ (គ្រឹង
សេខាសនៈហើយដើរចេញទៅ (ដោយគិតថានឹង តែឡប់មកយកទុកវិញ)
ដល់កិត្តដែលមានគ្រើងសេខាសនៈ ដែលមានបុគ្គលណាមួយមកហៀត
ហៀន^(๑) ដល់កិត្តដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ^(២) ដល់កិត្តធ្វា ដល់កិត្ត ដើមបញ្ជាតិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ២ប់ ។

ឋញ្ចមសិក្ខាបទំ

(ಇಾಸಿ) ಚಾಜ ಸುಆಯಾಣ ಪ್ರಣಾ ಸಾಗಿ ನಾ. វត្តិយ៍ វិហាតិ ដេតវេធ អនា៩ខិណ្ឌិតស្ប អារាម ។ នេះ ទោ បន សមយេន សត្តសក្តេយា ភិក្តុ ស. ហាយកា ហោឌ្លំ ។ តេ សេខ្លាច ឯកតោវ សេឌ្ល បក្សេច ឯកតោ វ បក្មេធ ។ តេ អញ្ត-រស្មី អឌ្ឃិត វិហារ សេយ្យំ អន្តវិត្វា តំ បត្តមនា នៅ ឧន្ទឹសុ ន ឧន្ធភាបេសុំ អនាបុប្ផា បក្តាទឹស ។ សេនាសនំ ជ្ញខិតាហិ ទាយ់តំ ហោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខា អញ្ជីញ ។បេ។ គេ ជុជ្ឈាល់ ទីយឆ្នំ វិទា ខេត្តិ គេ ខំ ហំ នាម សត្តសេក្តិយា ភិក្ខុ សជ្ជាភោ ហៃប សេយ្យំ សជ្ជាំត្យ តំ បក្កមន្តា នៅ វន្ទិស្បត្តិ ឧ វន្ធរាមេស្បត្តិ អនាថុប្រា បក្តាមស្បត្តិ សែនាសន់ ឧបចិកាហ៍ ទាយ់តន្ត្ថិ ។ អ៩ទោ

សំក្ខាបទទី ៥

[៣៧៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគ កាលគង់នៅ វត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រង់សាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុមានពួក ១៧ ដាស់ទ្យាញ់ខំងឺគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងនោះកាលនឹងនៅក៏នៅ ជាមួយគ្នា កាលនឹងដើរក់ដើរជាមួយគ្នា ។ កិត្តទាំង នោះឯង បានក្រាល គ្រឿងកម្រាលសម្រាប់ដេក ក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃណាមួយ កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានវើយកមកខុកដាក់ មិនបានបើអ្នកដទៃឲ្យ វើយកមកទុកដាក់វិញ នូវគ្រឿងកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ហើយឥតទាំង ជ្រាប់ (អ្នកដទៃ) ឡើយ (សាប់តែចៀសចេញទៅ ។ ឯពួកសត្វកណ្ដៅវត៌ កោរកាត់ គ្រឿងសេនាសនៈ១០អស់ 🤊 ភិក្ខុខាំងឡាយណា មានសេបក្តី ប្រជាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំង នោះក៏ ពោល ទោស តិះ ដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា កោតតែកិត្តទាំង ១៧រួមហ៊ាន ក្រាល គ្រឿងកម្រាលសម្រាបដេក ក្នុងវិហាវ ជារបស់សង្ឃ ហើយកាលន៍ងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកឲុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ហើយឥតទាំង ប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ឡើយ ស្រាប់តែចៀសចេញទៅ ឯពូក សត្វកណ្ដៀរក៏កោរកាត់គ្រឿងសេនាស^នៈ ខូចអស់ ។ លំដាប់នោះ

វិនយបិជិកេ ខហាវិកង្គោ

តេ ភិក្ខុ ភភវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អ៩ទោ ភេឌ្ស ភិក្ខុ មនុប្ទ ស្ទុំ កាំពេ ភិក្ខុឋ សត្វ-សក្តិយា ភិក្ខុ សផ្សាក វិហារេ សេយ្យំ ស-ត្ថិត្តា នំ បក្តាមន្តា នៅ ឧន្ធ្ធរីសុ ជ ឧន្ធ្ធរាមេសុំ អេលបុច្ចា បក្តម៉ឺសុ សេលសេធំ ឧបចិកាហ៍ ខា-ឃុំតន្តិ ។ សច្ចុំ គតវាតិ ។ វិការាំ ពុទ្ធោ គកវា តែខំ ហ៊ា នាម គេ ភិក្ខាវ មោឃបុរិសា សឌ្ឃិតេ ်ားကြေး မေတာ့ မြန္တို့ရွာ က ဗေတ္ကမည္က ငေး ရွင့္-្នុការីខ្លួន និនិយ្ណសារីខ្លួនមារីខ្លួនមារីខ្លួន សេនាសន់ ឧបចិតាហ៍ ទាយ់តំ នេត់ ភិក្ខាប់ អប្ប-ಕಾರ್ಕ್ಯ ೪ ಕಳುಜಾದಾ ನೀಡನ ಗ್ರಹಿಸಿ ಕಾರ್ಟ್ಗಳ ៩មំ សិក្ខាបន់ ឧទ្ទិសេយ្យា៩ យោ បន ភិក្ខុ

វិតយចិជិក មហាវិកង្គ

ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ក៏បានក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ដោយសព្វគ្រប់) ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ពង់ត្រាស់ស្លាបំពោះ ភិក្ខុទាំង នោះថា នៃភិក្ខុទាំងឡាយ ព្ថាភិក្ខុមានពួក ១៧ រូបបាន ក្រាលក់ ម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយកាលដែលដើរ ចេញទៅ មិនបានរើយកមកឲុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកឲុកដាក់ នូវក ម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ឥតទាំងចុរន ជ្រាប់(អ្នកដទៃ) ទ្បើយ (សាប់តែ ដើរចេញទៅ គ្រឿងសេនាសន:ពួកសត្វកណ្ដៀរវាក៏កោរកាត់ខូចអស់ ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា ប្រាស ពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរស ទាំងនោះ មិនសមបើនឹង កាលគ្រឿងកម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហារដា វបសសង្ឃ ហើយកាលដែលដើរចេញទៅ ក៏មិនឲ្យនវើយកមកខុកដាក មិនបាន (ថ្ងៃ ទៀវើយកមកទុកដាក់ **នូវ (គ្រឿង សេនាសន: នោះ** ហើយ**ឥ**ត ទាំង[ជាប់(អ្នកដទៃ)សោះឡើយ ស្រាប់តែដើរចេញ**ទៅ** សេនាសនៈពាំង៍នោះ ពួកសត្វកណ្តៀវវាក់កោរកាត់ខ្លួចអស់ មាលកិត្ត ទាំងទ្វាយ អំពើនេះនឹងបានដឹកនាំពួកមនុស្សដែលមិនទាន់ ជែះថ្វា ឲ្យជាន ជែះថ្កា ឡើងក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នក ទាំងទ្បាយ \int ត្រវស់ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ $oldsymbol{w}$ ងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ បាច់ត្តិយកណ្ដេ ក្នុកជាមវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភាង្គោ

អង្ស៊ីកោ វិហារ សេយ្យំ សន្តវិទ្យា ។ សន្តភាមេយ្យ ។ នំ បក្កមន្តោ នៅ ជន្វាយ្យ ឧ ជន្វាមេយ្យ អនាប្រំ ។ កច្ចេយ្យ ខាចិន្តិយន្តិ ។

(mdo) យោ ខភាទិ យោ យាធិសោ ។ខេ។ ភិក្ខុនិ ។ ខេ។ អយំ ឥមស្មឹ អគ្គេ អចិប្បេត្រា ភិក្ខុតិ ។ សង្ឃិតោ សម វិហារោ សង់ស្រួ ឧိဋ္ဌော ហោតិ បរិច្ចត្តោ ។ សេយ្យំ នាម ភិសិ ចំនុំបាញ ខុត្តាស្តាល កុម្មុត្តាល កង្គីកា ចម្ន-ာက္က နဲ့ မိုင္ခင္းကို က်က္သည္။ ဗက္က-လတ္တုက ၅ လည္နဲ့ရွာအဲ လယံ လည္နဲ့ရွာ ၅ လည္-រាបេត្តាត់ អញ្ជុំ សន្ត្រាបេត្វា ។ តំ បក្តមន្តោ នៅ ៩និពេល្យន្ទ ម មាលុ ៩និពេល្យ ឯ ម ៩និងពេល្យន្ទ န မည္ဆို နဋိပၵကေါ ႕ မဃင်ခို မှ မင်းကေါမွာ

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភូតគាមវិត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ

គ្រាលឬ ប្រើគេឲ្យ គ្រាលនូវគម្រាលសម្រាប់ ដេកក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយកាលនឹង ដើរចេញ ទៅ មិនជានវើយកមកទុកជាក់ មិនជាន ប្រើគេឲ្យ វើយកមកទុកជាក់ នូវ គ្រឿងសេនាសនៈ នោះ ឬឥតជាន ជ្រាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែ ដើរចេញ ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៨០) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹង ชឋមហុកជិកសិក្ខាបទខាងដើមហើយ ។ វិហារដែលគេចានវេប្រគេន ឬគេបានលះបង់ដល់សង្ឃហើយ ហៅថាវិហារបេស់សង្ឃ ។ ពុកគ្រឿង [ទុនាថ កម្រាល់[គ្រប្តតាំង កម្រាល់ផែនដី កន្ទេលទន់ ច្រមខណ្ឌ (តំណាត់ស្បែក) និស័ទនៈ (សំពត់សម្រាប់ទ្រាប់អង្គ័យ) កម្រាលដែល គេធ្វេះដោយស្មៅ តម្រាលដែលគេធ្វេះដោយស្ទឹក ហៅថាតម្រាលសម្រាប់ ដេក ។ ពាក្យថា ក្រាល គឺក្រាលដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ប្រើគេ ឲ្យក្រាល គឺប្រើអ្នកដទៃឲ្យក្រាល ។ ពាក្យថា កាលនឹងដើរបេញ ទៅមិនជានវើយកគ្រឿងកម្រាលនោះមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង បានរើយកមកឲ្យដាក់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនបានប្រើគេឲ្យ រើយកមកទុកដាក់ គឺមិនបានបើអ្នកដទៃឲ្យវើយកមកទុកដាក់ឡើយ ។ ពាក្យថា ឥតជាន ជ្រប់(អ្នកដទៃ) ហើយដើរបេញទៅ គឺមិនបាន ជ្រប់

វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

កំត្តាំ ។ សាមលោរ ។ អាមគំ ។ អនាជុញ្ បរិក្ខិត្តប្ប អារាមស្ប បរិក្ខេច អតិក្តាមន្តស្ប អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។ អបវិក្ខិត្តស្ប អារាមស្ប ឧបលារំ អតិក្តាមន្តស្ប អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ប ។

មេនេះ ខាន្ទន័ពេទា ។ រូណមៅ និតខា ។ មេនះ ខេត្តន័ពទា ។ រូបអាមៅ និតខា ។ មេនះ ខេត្ត ន័ពទា ។ មេនះ ខេត្ត មេនះ ខេត្ត មេនះ ខេត្ត មេនះ ខេត្ត មេនះ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត

វិតយប៌ជិក មហាវិកង្គ

កិត្តក្តី សាមណេរត្តិ ញោមវត្តក្តី ហើយដើរទៅកន្ទង៍របង់វត្ត ដែលគេ បិទហុំង៍ ត្រូវអាបត្តិច្នាចិត្តិយ ។ កិត្តកាលបើដើរកន្ទង៍១បចារវត្តដែល គ្មានរបង៍ ត្រូវអាបត្តិច្នាចិត្តិយ ។

[៣៨១] វិហារបេស់សង្ឃ កិត្តសំគាល់ថាជារបស់សង្ឃ ហើយ កាលដោយខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យក្រាលនូវភ(មាលស(មាប់ដេក កាលនឹង ដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុក ដាក់ នូវកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ឬឥត (ច្ចុម(អ្នកដទៃ) ឡើយ (សាប់តែ ដើរចេញទៅ ត្រវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិត្តមានសេចក្តីសង្ស័យកង៍វិហារជា របស់សង្ឃ ហើយក្រាលដោយ១នឯង ឬបើគេឲ្យក្រាលនូវភមាល ស ទាប់ដេក កាលដើរចេញទៅ មិនជានវើយកមកខុកដាក់ មិនជាន ប្រើគេឲ្យរើយកមកខុកដាក់ ន្លូវកម្រាលសម្រាបដេកនោះ ជ្រាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រាវអាបត្តិចាចិត្តិយ ។ វិហាប្រេស សង្ឃ ភិក្ខុសំគាល់ថាជារបស់ចុគ្គលទៅវិញ ហើយក្រាលដោយ១ូនឯង ឬ បើគេឲ្យក្រាល នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកឲ្យដាក់ មិន ប្រាប់គេឲ្យរើយកមកឲ្យដាក់ នូវក(មាល សម្រាប់ដេកនោះ ឬឥតជាន (ជាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិច្នាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុកាលដោយ១៩ឯង៍ ប្តីប្រើគេឲ្យក្រា**ល**

បាចិត្តិយកណ្ឌេ ភូតតាមវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អាបត្តិវ៉ាពា

 ϕ and ϕ and ϕ and ϕ and ϕ လေယ၂ံ လည္နိုန္မွာ က လည္သောျပာရွာ က ကို ပက္လမယ္သေ នៅ ១ឌ្ឌបច្បាន ១ឧទ្ធភពេយ្យ អភាព្ទំ វា ភាព្ទេយ្យ ភេទត្តិ ខុត្តដស្ស ។ មញ្ចុំ ភ ទីម ភ វិសាប ಕಯ್ಮೇರ ಭ ಚಿತ್ರಿಕೀಣ ಭ ಕಾರ್ಪ್ಮೆ ಭ ಕಾರ್ಪಿ အေကါ မလာဝင္ပံု မွာ မေးဦကါ ဃရမ္မွီ မွမ္မေနက်¹ ခ បុក្កល់គោ សស្ខ៌ា្គសញ្ចាំ អាចតិ្ទ ខុត្តដស្ប ។ បុគ្គល់គេ ឋមត៌គោ អាមត្ត ខុគ្គដូស្បូ ។ បុគ្គ-ល់គេ បុក្កល់គេសញ់ អញស្ប បុក្កល់គេ អាចត្តិ ឧុក្គដស្ប ។ អត្តនោ បុក្កលំគោ អនាបត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ ភូតតាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី៨ វារៈដែលត្រូវអាចត្តិ

នូវក ហែលស ម្រាប់ដេក ក្នុងឧបចារវិហាវក្ដ ក្នុងពេងស ម្រាប់ខាន់ក្ដី ក្នុង មណ្ឌបក្តី ទៀបគល់ឈើក្តី ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមក ទុកដាក់ មិនបាន ប្រាប់គេឲ្យរើយកមកទុកដាក់នូវក ម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ឬឥតបាន ប្រាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុ កាលដោយខ្លួនឯងក្ដី បើគេឲ្យកាលក្ដី នូវ គ្រែបុតាំងក្នុងវិហារក្ដី ក្នុងឧប-ចារវិហារត្ត ក្នុងរោងសម្រាប់ធានក្ដុំ ក្នុងមណ្ឌបក្ដុំ ទៀបគល់ឈើក្ដី ហើយ កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើ យកមកខុកដាក់ នូវគ្រែនឹងតាំងនោះ ឬឥតបាន (បុរាប់(អ្នកដទៃ) (សាប់តែ ដើរចេញទៅ ត្រូវអាចត្តិទុក្ខដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ភិក្ខុសំគាល់ថាជា របស់សង្ឃទៅវិញ ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងវិហាវ ជាវបស់បុគ្គល ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វិហារជារបស់បុគ្គល កិត្តដឹងច្បាស់ថា ជារបស់បុគ្គល គឺវិហារដែលជារបស់បុគ្គលនៃភិក្ខុដទៃ (ដែលមិនមែនជា វិស្សាស:) ត្រវអាបត្តទុក្ខដ ។ វិហារជារបស់បុគ្គល(ដែលជាទីស្និទ្ធ ស្នាល នឹងខ្លួន មិន ត្រូវអាបត្តឡើយ ។

វិតយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

(៣៤៤) អនាបត្តិ ជុន្ធវិទ្ធា កម្មតិ ជុន្ធវាបេទ្ធា កម្មតិ អាបុរ៉ូ កម្មតិ ភេឌខិ បល់ពុឌ្ធិ ហោតិ សាបេត្តោ កន្ធា កន្ត ឋិទោ អាបុរូតិ ភេឌខិ បល់ពុឌ្ធោ បោតិ អាបឧរក្យ ជុម្មត្តិ ភេឌខិ កម្មតិកម្បតិ

បញ្ចមស៌ក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

វិតយប់ដាក់ មហៈវិកង្គ

(៣៨៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិត្តិដែលថ្ងានរើក ម្រាលយកមកឲ្យ ដាក់ដោយទូនឯង រួចហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិត្តិដែលច្បាន ប្រីគេឲ្យរើ យកមកខុកដាក់ ហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិត្តិដែលច្បាន (ជាប់(អ្នកដទៃ)រួច ហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិត្តិមានក ម្រាលដែលមានបុគ្គលណាមួយចូល ទៅបៀតចៀន (១) ដល់ភិត្តិដែលមានសេចក្តីអាខ្សោះអាល័យ (២) បានដើរ ចេញទៅឈរក្នុងទីនោះ (ជាប់ (បុគ្គលណាមួយ) ថា ភិត្តិនោះមានសេចក្តី អន្តរាយនីមួយមកបៀតចៀនហើយ ដល់ភិត្តិមានសេចក្តីអន្តរាយ (៣) កើត ខ្សេង ដល់ភិត្តិគត ដល់ភិត្តិដើមបញ្ជាតិ ។

សំក្លាបទទី៩២បំ ។

๑-๒ បានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី៤ ភាគដើមរួចជាស្រេច ។ ៣ តាមន័យក្នុងអដ្ឋពថា ថាភិក្ខុកាលចេញដើរទៅ គិតថាអាត្មាអញនឹងត្រឡប់មករៀបចំទុកដាក់កម្រាលវិញក្នុងថ្ងៃនេះ លុះទៅដល់ទីដែលខ្លួនប្រាថ្មានឹងទៅនៅនោះ តំមានសេចក្ដីអន្តរាយកើតឡើងមិនអាចនឹងត្រិ-ឡប់មកវិញបាន ។

សច្ចំគេខផ្គល់ទ្រាប់មាតិតា നേർ តំស្បត្តិយកណ្<u>ន</u> លេខទំព័រ ชี้ให้คุ ผู้สูาชะจื ୭ សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាចគ្នាប់ នឹងសិក្ខាបទវិវាង្គ.......... L ติ វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ದ សភ្ជាបទទី ៤ 9 o សេចក្តីបញ្ញត្តិជាចូត្តាច់ នឹងសិក្ខាចទវិវាង្គ....... 94 0 L po co សិក្ខាប៖ ខ ភា 66 کو علا 10 of ന ധ ക്ര

សន្ធិតាខន្តល់ទ្រាប់មាតិកា	ආ ශ්ලි
	លេទទំព័រ
ณ์ลูกบรรั ไ	က က
តិ ភាគ ស្រីបុរាណទុតិយិកា របស់ឧទាយិភិក្ខុ	n
សេចក្តីបញ្ជាតិ	w द
សិក្ខាបទវិកង្គ នឹងបទភាជនីយ	ოგ
វារៈដែលត្រូវអាចត្តិ	៣ពី
វារៈដែលមិនត្រវអាបត្តិ	നർ
ಸ್ಥೆಗಾರ೯೯ ಚ	60
និទានតាងឱ្យល្រវណ្ណាភិក្ខុនី	.11
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាជំឡូង	le le
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាចភ្ជាប់ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ો દ
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	L 🛱
សិក្ខាបទ 🖁 ៦	<i>હ</i> હ
ធិ ភា៩ ធបនន្ទសព្យបុត្ត	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដម្បង	zi ko
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាំច់ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ઇદ
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	र ५
សិក្ខាបទទី ៧	હજા
តិទាខធព្វត្តិយភិ ក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសំក្លាបទវិភង្គ	द्रक
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ · · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	ာ် ရ

လ ္တိ ့ကငန္က္လြတ္ပြဲမွာခ်ိဳကာ	ന മ്ന
₹ 7 ₁ ∪	លេខទំព័រ
ณ์ฐาชคดี ๘	ಶಿಡಿ
តំទាន១បនន្ទសក្យបុត្ត	11
សេចក្តីចញ្ញុត្តិ	કે દ
ស័ក្ខាបទវិវាង្គ នឹងបទភាជនីយ	કે દ્વ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	3ពី
ณ์ พฤตาช ง จั	ಶಿದ
គឺទានឧបឧន្ទសក្យបុត្ត	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	ពី០
សិក្ខាបទវិភង្គ	ตืจ
វារៈដែលត្រូវអាចត្តិ	ជី៣
វារៈដែលម៉ឺនត្រូវអាបត្តិ	ពី៤
សិក្ខាបទទី ១០	ଟାଟ
តិទាន១២៩ខ្លួសក្យូបុត្ត	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	- ମିଟ
សិក្ខាចទវិភង្គ:	ಡೂ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ದ ಚ
ឧ ทูธไธบีที่ตู้	લક
រតា ឃ័យវគ្គ សិក្ខាបទ ខ័ ១	<i>ત્ર</i> ા)
គិសនធ្យត្តិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	식상
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	φo
	by c

សន្ទឹកខេត្តលៃទ្រាប់មាតិកា

	លេខទព
ณ์สูาชอดี 6	જ્ય છ
តិទានជព្យុធ្លិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញាត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង្គ	در <i>إ</i> د
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ :	e ^t m
សត្តាបទទី ញ	چا ک
តិទានជព្យុធ្គិយភីក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ત દ
ភរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	୯ ମ
พ ิฐาช ง ี ไ	્ર હે
តីទានភិក្ខុច្រើនរូប	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាជម្បូង	<i>6</i> 00
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបគ្នាច់ នឹងសីក្ខាបទវិភង្គ	ବଟ 🖢
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	იის
ณ์กาชคดี ช	೯೦ ಆ
តិទានឧបសេសវង្គិន្តបុត្តភិក្ខុ	11
ច្រយោជន៍ ១០ យ៉ាងនៃការបញ្ហាត្តិព្រះវិន័យ	୭ ଚ ଚ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	စင်း ကြ
វារៈដែលត្រូវអាចត្តិ	๑ ๑๓
វារៈដែលម៉័នព្រវអាចត្តិ	દુહદ

និវានកំពូ ១ រូប		
លេបក្តីបញ្ហាត្តិ	សំក្ខាបទទី ៦	99೮
សិក្ខាបទវិភង្គ . ១១៨ សិក្ខាបទទី ៧ ១៤០ និទានចេព្តត្តិយភ័ព្ទ	ានភិក្ខុ ១ រួប	11
បទភាជន័យ. ១១៩ សិក្ខាបទទី ៧ ១៤០ និទានចេព្តត្តិយកិច្ច. " សេចក្តីបញ្ញាត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ. ១៤៤ បទភាជន័យ. ១៤៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៤៩ និទាន១បនទួសក្យូបុត្ត. " សេចក្តីបញ្ញាត្តិ ១៤៩ សិក្ខាបទទី ៤ ១៤៦ សិក្ខាបទទី ៤ ១៤៩ សិក្ខាបទទី ៤ ១៤៩ សិក្ខាបទទី ៤ ១៤៩ សិក្ខាបទទី ៤ ១៤៩ សិក្ខាបទវិភង្គ. ១៤៨ សិក្ខាបទវិភង្គ. ១៤៩	9	963
ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ		ទ ១ពី
សិក្ខាបទទី៧ ១৬០ និកានចេពុត្តិយកិច្ច		9 9 ದ
និទានចពុត្តិយក់ក្តុ	ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	9 9 &
សេចក្តីបញ្ញាត្តិ នឹងសំក្ខាបទវិភង្គ ១៤២ បទភាជនីយ ១៤៣ វារ:ដែលមិនក្រូវអាបត្តិ ១៤៦ នីទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត ១៤៩ សំក្ខាបទទី ៤ ១៤៩ សំក្ខាបទវិភង្គ ១៤៩ បទភាជនីយ ១៣១ វារ:ដែលមិនក្រុវអាបត្តិ ១៣១	សិក្ខាបខុខ ៧	96°0
បទភាជនីយ	ាឧធព្វគ្គិយភិក្ខុ	n
រារៈដែលមិនក្រូវអាបត្តិ	0	
សិក្ខាបទ ខី ៩ ១ ៤ ៦ នឹទានឧបនន្តសក្យបុត្ត ១ ៤ ៦ សេក្ខបញ្ញន្តិ ១ ៤ ៤ សិក្ខាបទ វិភង្គ ១ ៤ ៤ បទភាជនីយ ១៣ ១ ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១ ភា ២		
នឹទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត	ដែលមិនក្រុវអាចត្តិ	9 ಹಿ ಚ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	សិក្ខាបទ ទី ៤	ව ල ව
សឺក្លាបទវិកង្គ ១ ៤ ៤ ៤ ១ ៣ ៤ ៤ ០ ១ ៣ ៤ ០ ០ ៣ ៤ ០ ០ ៣ ៤ ០ ០ ០ ០	០៩១២៩ខ្ទុសក្យបុគ្គ	11
បទភាជនីយ ១៣១ វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៣៦	•	0 10 ය
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ		ව කිර
y		9 m 9
ณ _์ กาบ เร็ ๙ อ กาก	ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	e in p
9	<i>พ</i> ฐาช <i>ง จี</i> ๙	၈ ဤ ဤ
សំទានធពុត្តិយភិក្ខុ	នដព្វត្តិយភិក្ខុ	9 m 4

៣៨៦ សន្លឹកខេត្តបន្ទាប់មាត់កា

1	លេខទំព័រ
បទភាជិនីយ	on t
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	മെന്ദ
សត្តាបទទី ១០	ണെഷ്
និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត	n
សេក្ត្រីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	●
មទភាជនីយ	여나
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	օ և տ
ឧទ្ទាននៃកោសិយវគ្គ	944
ឋតុវត សិក្ខាប ទ ទី ១	૧ <i>૯ ઇ</i>
គិទាខធព្វត្តិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាជំម្បូង	૧
សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាចគ្នាច់ នឹងសិក្ខាចទវិភង្គ	อนติ
២៤៣ដនីយ	0 % ದ
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	୭ ୯ ୭
សិក្ខាបទទី ៤	වෙස් හ
និទានភិក្ខុ (ក្រិន្ទេច	11
សេចក្តីបញ្ញាត្តិ	948
សិក្ខាបទវិភង្គ	• ಜ ದ
ការសគ្មតិភិក្ខុឲ្យដាអ្នកប្រិតលំយត្រិ	૧ દ્વ જ
មទភាជិនីយ	636
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	925

လင့် က ငန္ဒ လ ၆၈ မီ ဓာ နီ ကာ	ගු ස් ආ
, i	លេទទំព័រ
សិក្ខាបទទី ហ	ออ๗
និទានចិលិន្ទវិច្ចត្ថេរ	33
សេចក្តីបញ្ញាត្តិ	e ឬ ក្
និទានប៊ិលិន្ទវច្ឆស្មែរ	១ពី ៦
វារៈដែលគ្រវអាចគ្គិ	េ ៧៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ •	୧ଣି ଘ
พิฐาชะรั ไ	୭ ଟାଣ
ធំទានធព្វគ្គិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីចញ្ញត្តិ	9 ಡ ೦
សិក្ខាបទរិភង្គ	9 ದ 9
ชจากผลีเพ	යේ ර
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	9 ස් ආ
ณ์รูกชอดี ๕	೯ ದ ಚ
និកខាបខន្ទសក្យបុត្ត	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ඉස් බී
ชจภาฝิลีเบ	ඉ ස් ස්
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	ඉ ස් ස්්
ณ์ฐาชอดี อ	೯ ೯ °
និទានជព្វត្តិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	୭ ୧ ୬
សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងបទភាជនីយ	ର <i>ଟ</i> ୍ଲା
វារៈដែលមិនត្រូវអាចគ្លិ	୭ ବ୍

ගුශ්ශ්

សន្លិតខេត្តបញ្ជាប់មានិកា

	លេខទីពីរ
សត្តាបទទី ៧	€ ધ્ _ર િ
តិទានឧបន្ទូសព្យបុគ្គ	 n
សេចក្តីបញ្ញាត្តី	 0 & ಚ
សំក្ខាបទវិភង្គ	 ه د ^ل ه
ចុះភាជិតីយ	 lo 0 0
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	 od 0 od
พิฐาชคดี ๘	ල ං ධ
និទានមហា អមាត្យម្នាក់	 n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	 l∞ c ti
សំព្នាបទវិភង្គ	 Jo 0 3
បទភាជិតិយ	 k 0 🛪
វារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ)ක 0 ස්
ี พิฐาบจจี ๙	602
តិទានភិក្ខុ ច្រើនរូប	 11
សេចក្តីបញ្ញាត្ត័ នឹងស័ក្ខាបទវិវាង្គ	 pe e s
បទភាជិនីយ	 ന ചേ
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	 મ જ તે
<i>พ</i> ิศา <i>ช</i> ค ั ๑ ๐	ලිවර
និទានដព្យុន្តិយភិក្ខុ	 "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ គឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	โดยที
វារៈដែលមិនត្រវិអាបត្តិ	 k n 0 cd
ងទ្រាន់តែបត្តវិគ្គ	 عطوا

សន្ទឹកខត្តលទ្រាប់មាត់កា	ಉ ಡನ್ನ
ា ជាចិត្តិយកណ្ឌ	លេខទំព័រ
មុសាក់ទវគ្-សិក្ខាបទទី ១	<u>ଜ</u> ଜ ଚ
និទានហត្ថពភិក្ខុសព្យបុគ្គ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	ye ye cu
សំក្លាបទវិភង្គ	hoo her Le
បទភាជិនីយ	रिक्री को
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	೬೧೮
ភ ិក្ខាប េទ ៤	යු ග ∂
គឺទានធព្វត្តិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	de Lo
បទភាជិស្វីយ	ه یا ها
វារះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៤៧១
សត្តាបទទី ភា	<i>७ ମଧ</i>
និទានធព្វផ្តិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ጉሀይማ
បទភាជនីយ	೯೪೪
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	he dle
សភ្ជាប េខ ៤	ල ග් ජ
និទានដព្វត្តិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	h සේ එ
បទភាជិនីយ	ka ස් බි
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ Ξ	Ao ಡಡ

៣៩。 សន្ធិតខេដ្តសេទ្រាប់ហេតុំកោ

	លេខទំព័រ
ณ์ตาบจรี <i>ซ</i>	<i>ಅದ</i> ಳ
ទិទាននាពភិក្ខុច្រើន្តរួច	1:
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	ल रु ज
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនច្រវិអាបត្តិ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	ke di m
សត្តាបរៈ ៦	626
តិទានព្រះអនុរុទ្ធត្ថេរ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	moo
ប•ភាជនីយ	mos
ាំរះដែលមិនត្រវអាចត្តិ ,	w o po
ณ์ _ศ ายคดี ๗	က္ ေက
•	5.5
និទានាទាយិភិក្ខុ	11
និទានឧទាយិភិក្ខុ	
និទានឧទាយិភិក្ខុ	11
និទានឧទាយិភិក្ខុ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាជម្បង សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបទ្ធាច់ សិក្ខាបទវិភង្គ	no t
និទានឧទាយិភិក្ខុ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាជម្បូង សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបទ្វាប់ សិក្ខាបទវិភង្គ បទភាជនីយ	mo s
និទានឧទាយិភិក្ខុ សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាជម្បូង សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាបគ្ចាប់ សិក្ខាបទវិភង្គ	സ വേഷ് സ മ ഷ സ മ ഷ
និទានឧទាយិភិក្ខុ សេចក្តីបញ្ញត្តិដាជម្បូង សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបទ្វាប់ សិក្ខាបទវិភង្គ បទភាជនីយ	mod mod mod
និទានឧទាយិកិច្ចុ. សេចក្តីបញ្ញត្តិដាជម្បង. សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបទ្វាប់. សិក្ខាបទវិកង្គ. បទភាជនីយ. វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	mod mod mod mod
និទានឧទាយិកិត្ត. សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាជម្បង សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាបគ្នាប់ សិក្ខាបទវិភង្គ. បទភាជន័យ. វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ . និទានកិត្តច្រើនរូប.	ന ദേഷ് നാർ നാർ നംർ നംഗ
និទានឧទាយិកិត្ត្ សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាជម្បង សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាបគ្នាប់ សិក្ខាបទរិកង្គ បទភាជនីយ វិរះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និទានកិត្តុច្រើនរូប	ന വേഷ് ന വേഷ് ന വേഷ് ന വേഷ് ന വെഷ് ന വെഷ് ന വെഷ്

ស្វឹតខេត្តបញ្ជាម់មាត់កា	က ဧ စ
T T C	លេខទំព័រ
សក្តាបទទី ៧	ញ់ញង
គឺទាន១បន្ទូសព្យបុត្ត	n
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសំក្ខាបទវិភង្គ	. നനപ്പ
បទភាជន័យ	
វារៈដែលមិនត្រូវររាបត្តិ	
ณ์ฐาชั่ง จึ ๑ ๐	၈၂၆၆
គឺទានអាឡាវិពភិក្ខុទាំងឡាយ	. 11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងស័ក្ខាបទវិភង្គ	արա
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ · · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	
នទ្វាស់សមុសាវាទវគ្គ	, տև չ՝
กุลลาช <i>เ</i> ล ณ์ฐานจะ ๑	හරහ
តិទានអាឡរិពភិក្ខុទាំងឡាយ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិកង្គ	യ F ആ "
២ ទភាជិតិយ	៣៥១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	
ณ์สาช¢¢ั ๒	றைச்ற
គឺទានធ <u>ុ</u> ត្តក្នុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាជម្បង	1.0
	m 24 A
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ គឹងសិក្ខាបទរីកង្គ បទភាជគឺយ	

ញ្ជា សន្ធិតាខេត្តលេទ្រាប់មាត់កា

i i	*^**
	លេខទំព័រ
សិក្ខាប់៤៩ ៣	ග එ ලි
តិទាន ទ ឲ្យមល្មបុត្តភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាជម្បង់	ოგო
សេចក្តីបញ្ញត្តិដាបន្ទាប់	ოგგ
សិក្ខាបទវិហង្គ នឹងបទភាជនីយ	៣៦៥
វារៈដែលមិនត្រារិអាបត្តិ	៣៦៧
សិក្ខាបទទី ៤	ကျခဲင
តំខាតភិក្ខុប្រើស្វប,	11
សេចក្តីបញ្ញាត្តិ	ოგა
សិក្ខាបទវិកង្គុ	๓ตื่อ
បុរាជន័យ	mពី ke
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	៣ពី៤
ณิฐาชจรี ๕	೧೧ ಬರ
និទានសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ	11
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ	៣ពីពី
បទភាជន័យ	mពី d
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	ಣ ಡ ೦

ស្យៅរកានេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ អ្នកខាងក្រោមនេះ :

Printing costs were met through the gift of

Wat. Sotoshu Chuoin Temple The Rev. Gihan Arasawa 1-8-18 Motomachi, Tomakomai-shi, Hokkaido 053 Japan

この本は次の方によって復刻されました。

曹洞宗 中央院 荒澤義範 〒053 北海道苫小牧市元町1-8-18 ☎0144-73-9828 ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក " ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ សហប្រតិបត្តិការរៀបអ្វេង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជច៉ុន

TRIPITAKA VOL. 3 (of 110 volumes total) "VINAYA PITAKA"

Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh Reproduced with the kind cooperation of the TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE First edition December 8, 1994 Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ(南伝大蔵経)全110巻・第3巻ヴィナヤピタカ(律部)

発 行:プノンペン仏教研究所

復刻救援:カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会

発 行:1994年12月8日

印刷·製本/弘前相互印刷株式会社

製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

